

2. $f(x) = x^2 + 1$ is not a linear function.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரட்சிராம்மணே நம:.

ஸ்ரீமத் மஹாபாகவதம்.

பிரதமஸ்கந்தம்.

திருமால் துதி.

தரவு கோச்சகக்கலிப்பா.

சீர்பூத்த பரஞ்சுடராய்ச் சித்தாகித் காணலிடை
நீர்பூத்த தெனவுலக நிறைந்தொளிதன் பாற்றோன்ற
வர்பூத்த முத்தொழிலு மினியிறற்றித் தனினின்ற
கார்பூத்த திருமேனிக் கடவுண்மல ரடிநிலைவாம்.

என்பது - சிறப்புப்பொருந்திய பரஞ்சோதில்வருபமாய் ஞானமயமாகிக்
கானலிடத்தில் நீருநாதானதுபோல் உலகத்து விபாபியாய்ச் சுத்தசைதன்ய
வொளி தம்மிடத்துண்டாக அழகுற்ற சிருட்டி திதி சங்கராங்கொகிய முத்
தொழில்களும் உலகத்துயிர்கள் செம்மையு மும்படி செய்து தாம் எவற்றினும்
பொருந்தாமல் தனித்துநின்ற நீர்கொண்ட மேகம்போற் திருமேனியை
யுடைய ஸ்ரீ கண்ணிரா னுடைய தெய்வத்தன்மைபொருந்திய செந்தாமரை
மலையொத்த திருவடி களை மனதில்தியாணிப்போம். என்றவாறு.

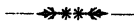
தம்மாழ்வார் துதி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சிந்தகத்துத் தீழ்மர்ந்து திருமதூர கலியடிகள் சிந்தை யுட்க
சிந்தகத்துப் பேரின்பக் கடல்கோப்பத் திரைப்புணரி திவள்வெண் முத்துச்
சிந்தகத்து மன்னுயிர்க ளொருபெருவீ டடையுநெறி தெருண்டு சூழ்வி
சிந்தகத்து மலமறச்செந் தமிழ்மறைசொல் பெருமுனிதான் சிந்தித் துய்வாம்.

இதன்பொழிப்புரை. புரியமாத்தி னடியிலே யெழுந்தருளி யிருந்து
சிறந்த மதூரகலி யாழ்வார் நெஞ்சினிடம் உட்கு அம்மனத்திலே பேரின்ப
வெள்ளம் நிரம்பப் பெறுப்படியாக அலைகளையுடைய கடல் (புடைகுழிந்து)
ஒளிநிறழ்கின்ற வெண்ணிறமான முத்துக்களைக் கொழிக்கப்பெற்ற பூமியிற்
பொருந்திய ஜீவாத்தாக்க ளெல்லாம் ஒப்பில்லாத பெரிய பாமபதத்தை
யடையுப்படியான வழியை ஆராய்ந்தறிந்து (உலகத்தாருடைய) பாவமாகிய
அழுக்கு (அவ்வுயிர்களைச்) சுத்ததல்நீங்கி ஒழியும்படி (வடமொழி) வேதங்
களின் பொருள்முடிவைச் சுத்தமான தமிழ்ப்பாஷையினுற் சொல்லியருளிய
சிறந்த சடகோபமுனிவாறு திருவடி களை தியாணித்துப் பிழைப்போம். எ-று.

முதலாவது அத்தியாயம்.

சுலோகம்.

வியாசம் வசிஷ்டநப்தாரம் சக்தேபௌத்ர மகல்மஷம்
பராசராத் மஜம்வந்தே சுகதாதம் தபோநிதிம்.

வியாசம் - விபாசபகவானை, வசிட்டநப்தாரம் - வசிட்டமுனிவருக்கு இரண்டாம் பேரனை, சக்தேபௌத்திரம் - சக்திக்கு முதற்பேரனை, அகல் மஷம் - களங்கமுற்றவனை, பராசராத்மஜம் - பராசரருக்குப் புத்திரனை, சுகதாதம் - சுகருக்குத் தகப்பனானவனை, தபோநிதிம் - தவத்திற்கு உற்பத்தித் தானமானவனை, வந்தே - நமஸ்க்கரிக்கின்றேன்.

அறுதீர்க்கழிநெடிநாசியவிறுத்தம்.

பிறந்தபொழுதே துறந்து பிறைக்குழவி போனடிப்பப்
பின்போய்த் தொன்னூ
லறைந்தபுகழ் வியாதமுனி யாதரத்தான் மதலாயென்
றழைப்பச் செவ்வாய்
திற்றநுறை பொழியுமலர்ச் செழுந்தருவு மேனென்ன
வுயிர்க் ளியாவு

நிறைந்துறையுஞ் சுகமுனிவ னினையிதழ்த்தா மரைமலர்த்தா
ணினைதல் செய்வாம்

ஸ்ரீமகாபாகவத கிரந்தத்தில் உபேத்காதமென்னப்பட்ட பீடிகாநுபமான முதல் ஸ்கந்தத்தினுடைய முதல் அத்தியாயத்திலே ஹம்ஸாரண்யவாசிகளான சவுனகாதிமுனிச்வரர்கள், விடியற்காலத்திலே பண்ணத்தக்க அக்கினிலோாத் திரமுதலான வைதீக கருமத்தையுடையவர்களாய் சூதபுராணிக உத்தமரை நன்றாகக்கொண்டாடி அந்தந்த இநிகாசபுராணங்களிலே உம்மாலே புருஷர்களுக்கு முதற்காரணமாக எது நிச்சயிக்கப்பட்டதோ அதைச் சொல்லவேண்டுமென்றும், மனுஷியர்களுக்குத் திரளாகக் கேட்கத்தக்கவைகளுக்குள்ளே சாரமாயிருக்கப்பட்டதைப் புத்தியினாலே நன்கு கிரகித்துச் சொல்லவேண்டுமென்றும், முத்திவிருப்பமுள்ளவர்களுக்கு மோட்சத்தைக்குறித்த சாதனமேதென்றும், யாதொரு பகவானுடைய அவதாரம் பிராணிகளுடைய காத்தற்பொருட்டும் ஐசுவரியத்தின்பொருட்டும் ஆகக்கடவதோ அப்படிக்கொத்த மகாபுருஷனுடைய அவதார கதாசரித்திரங்க ளெவையென்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தேவகியினிடத்திலே எதுக்காக அவதரித்தாரென்றும், கிருஷ்ணன் வேறுவேலாகத்தை அடைந்திருந்தகாலத்தில் தரும் யாரைச் சரணமாகப்பற்றிற்றென்றும் இவை முதலான ஆறுவினக்களைக் கேட்டனரென்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஸ்ரீவேதவிபாசமுனிவர் ஒன்றோடொன்று கலந்து பயனில்லாமலிருந்த வேதங்களை வெவ்வேறாகப் பிரித்து, அவற்றின்பொருள்களைச் சகல சீவாதிபாக்களும் அறிந்து கடைத்தேற்றவேண்டிய புராணங்களாகவும், இதிகாசங்களாகவும், இரண்விவகையாக வெளியிட்டுத் தம்முடைய வர்ணச்சாமிகளுக்கு யோக்கியமான நித்திய நைமித்திய கருமங்களினாலே ஸ்ரீபகவானை ஆராதனஞ்செய்து பரிபூரணமாகவிருந்த அறிவிற்கும் உலகத்துக்குத் தாம்

செய்யவேண்டிய உபகாரம் இன்ன முன் சிலகுறையுண்டாக இருக்கிறதென்றும், தாமே தெரிந்துகொண்டு அதின் விவரங்காணாமற் சீர்த்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், பிரமலோகத்திலிருந்து பாரதமுனிவரவர்து இவரைப் பார்த்து, ஓ வியாச முனிவரே! உம்முடைய மனதிலே என்னவோ சீர்த்துக்கொண்டிருக்கின்றீர், அதைச் சொல்லுமென்று கேழ்க்க, வேதவியாசர் பாரத முனிவரைப்பார்த்துச் சொன்னதாவது: ஓ பாரதமுனிவரே! நான் இவ்வையிலும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய வர்ணச்சாரம் தருமங்களை நடத்தினேன், வேதங்களைப்பிரித்து அவற்றின்பொருள்களையும் வெளியிட்டேன், பிராகிருத தர்மங்களைப் பிரகாசப்பண்ணினேன் கோஷபரிசுர சிந்தித்தவாகப் பாரதத்தினுடைய முடிவிலே ஹரிவம்சத்தினுலே ஸ்ரீமதநாராயண நாயகியிய குணதீசயங்களையும் வெளியிட்டு லோகோபகாரதையுங் கற்றித்தேன், நான் இப்படி யெல்லாங் செய்திருந்தும் இன்னமும் லோகோபகாரஞ் செய்யவேண்டிய துண்டென்று சொற்றியும், அஃதின்னதென்று தெரியாபவருக்கையினுலே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதைத் தேவரிடமிருந்து இன்னதென்று சொல்லவேண்டுமென்று வினாசியதற்கு பாரதர் சொல்லுகின்றார்.

ஓ வியாசமுனிவரே! நீர் செய்ததெல்லாம் இயல்பாயினும் பிராகிருத தர்மங்களையும் பிராகிருததான பாரதங்களையும் மிகவும் விஸ்தாரமாகச்சொன்னீர், மோட்சதருமமு முத்தி முகல்வான பாரதமாவையும் மோட்சத்தையே புருஷார்த்தமாகக் கோரியிருக்கிற ஸ்ரீபாகவதர்களுடைய மகிமைப்படி பரிதமாகச்சொன்னீர், அவைகளைக்கேட்ப ஜனங்களுக்கு விபரிதநூலம் வருகிறதேயல்லாமல் ததவகநூலம் பிறக்கமாட்டது. ஆகையினுலே இதுவே உம்முடைய மனக்குறைவுக்கு வரவானதென்றுசொல்லி, இனிமேற்செய்ய வேண்டிய தத்துவத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று ஸ்ரீமதநாராயணரிடத்தில் தம்முடையபரிதாவான பிரம்மபுக்கு உபதேசமாகவந்த ஸ்ரீபாகவதகதையைத் தாம் பிரம்மாளினிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்டபடி வியாசருக்குச் சுருக்கமாக வுபதேசஞ்செய்தார். அந்தவியாசருட, பாரதர் சத்தியலோகத்துக்குப் போனபிறகு சாஸ்வதி நதிதீர்த்தத்தில் ஸ்நானமுதலான சித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு பாரதர் உபதேசத்தே பிரபத்தவத்தை யோகத்தியானத்தினுலே உற்றுநோக்கி விஸ்தாரமாக ஸ்ரீபாகவத புராணத்தைச் செய்யத் தொடங்கினார். தொடங்குங்காலத்தில் இந்தப் பாகவதபுராணத்திற் சொல்லப்படுகிற பிரம்மச்வரூபத்தையும், பிரம்மத்தினுடைய குணங்களையும், முத்தரான சீவாத்மங்களையும், செகத்தினுடைய சிருஷ்டி முதலானவைகளையும், பிரமஞ்செகத்தில் பிரிவிலல்லாத காரணமாகியும், பிரிவுண்டான காரணமாகியுமிருக்குமிருப்பையும், சுருக்கமாகக் காண்பித்துப் பிரமலட்சணமாகிய சென்மாதிகாரணத்துவத்தைச் செகத்துக்குச் சொல்லுகிற உபபிஷத்தைப் பிரகாசப்பண்ணுகிற பிரமசூத்திரத்தார் ஹெங்கிக் காயத்திரிபதங்களுடனே கலந்த கிரந்தபதங்களால் சேர்த்துப் பிரமத்தினுடைய சுவரூபத்தைத் தெனியவுரைக்கிற சத்தியபதத்தால் முடிவைக்காண்பித்துத் திமஹீயென்கிற காயத்திரிபதத்தால் முடித்தபடியினுலே, பிரமம் செகத்துக்குக் காரணமென்

றும், எல்லாமிறிந்ததென்றும், தனக்கு ஒத்தாரு மிக்காருமில்லாம லிருக்கப் பட்டதென்றும், தன்னை முத்தர்களடைகிறகாலத்திலும் அவர்களறி கலந்தி ருந்தேதான் வேறுகவிருந்து அவர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்குமென் றும், இப்படி க்கெல்லா முதற்சலோகத்திலேசொல்லியிருக்கையால் இந்தப்பாக வதம் விரோதமான பொருள்களைச் சொல்லாது. இந்த முதற்சலோகத்திலே சொல்லியிருக்கிற பொருளென்னவென்றால்? சென்மாதியாகிய இந்தவுலகத்தி னுடைய சிருஷ்டியும் பாலனமும் சங்காரமும் எவனுடைய செயலோ, இவை களைச் சொல்லுகின்ற காரணவாக்கியங்கள் மற்றொருவரிடத்திலே பொருந்தா மல், எவனிடத்திலே ரியல்பாகப்பொருந்தி விளங்குகின்றனவோ, இந்தவுலகங் களுடைய சிருஷ்டிமுதலான காரியங்களைத் தலைக்கடும்படி சாதகமாகிய அறி வையுடைத்தானவனெவனோ, எவனுக்கு உயர்ந்தவரும் சரியானவரும் மற்றொருவரில்லையோ, எவன் ஆதிகவியான பிரம்மாயுக்கு இந்த வுலகசிருஷ்டிக்குப் பழையமார்க்கமான வேதத்தை அறியும்படி தன்மனதினாலே தானே நினைத்தானோ, எவனை எக்காலமுமிந்த மாய்கைக்குள் வெளிப்பட்ட நிததிய சூரிகளு ிவ்வனவென்று முழுவது மறியமாட்டாம லிருக்கின்றார்களோ, பஞ்சபூதங்களு மாதிகாலத்தில் ஒன்றோடொன்று கலக்கமாட்டாம லிருந்ததை எவன் அவற்றில் புகுந்து சேர்ப்பித்தானோ, பிரிவில்லாத காரணமாகிய எவனிடத்தில் சத்துவாழதலான மூன்றுகுணங்களைமுடைய கருமங்கள் உலகத்திற் சத்தியமாக விளங்குகின்றனவோ, இப்படிச் சூட்சும ஸ்துலமாகிய சேதனசேதனங்களிலே யுட்புகுந்து அவையும் அவற்றின் கருமங்களும் அவற்றின் கருத்தாயுமாகியிருந்தாலும் அவற்றிலுண்டான தோஷங்களைத் தன்னிடத்திலே எப்போதும் சேரவொட்டாம லிருக்கிற மகி மையை உடைத்தானவனெவனோ, அந்தப் பரமசத்தியமூர்த்தியைத் தியானம் பண்ணுகிறேனென்று முதற்சலோகத்தால் வணங்கினார். இப்படித் தம்மாலே செய்யப்படுகிற பாகவதபுராணத்தை மற்ற இராசத தாமச தருமங்களைச் சொல்லுகிற புராணங்களோடே யொப்பென்றும், அவைகளில் சொல்லப் படுகிற அருத்தங்க ளிர்தப் புராணத்திற் சொல்லுகிற அருத்தங்களைப்போலே சத்தியமான தருமமென்று நினைக்கவேண்டியதில்லை. ஆகையால் மோக்ஷ மாகிறபதத்தைக் கோரினவர்களுக்கு இந்தப் பாகவதமே முக்கியமென்று இரண்டாவது சலோகத்தால் வெளியிட்டார்.

அதெப்படியென்றால், இந்தப்புராணத்திற் சொல்லுகிற தருமங்கள், மற்ற விடத்திற்சொல்லுகிற தருமங்களைப்போல், சுவர்க்காதிபோகங்களைக் கொடுத்துச் சிலகாலம் அவ்விடத்தில் பருஷனுக்கு ஆசையை உண்டிபண்ணி, அவனை, அவனுமறியாமல் தலைசுழாகத் தள்ளுகிற வஞ்சனைவிட்ட பரமதரும மாகையினாலேயும், இதில் வர்ணிக்கப்படுகிற தேவன் தன்னையறிந்து தன்னை அடுத்த பேருக்குத் தாபத்தியங்களையுங் கெடுத்து, ஒருகாலத்திலும் ஏற்றக்குறையும் அழியுமில்லாமலிருக்கிற ஆனந்தசமுத்திரமாகிய நிர்திசய இன்பத்தைத் தன்பத்தருக்குக்கொடுக்கும் புருஷோத்தமனென்றும் கூறுவதாம். இந்தப் புராண விஷயங்களைச் சொல்லவும், படிக்கவும் யோக்கியரானவ ரெவரென்றால், பாதே

வதையினுடைய மகிமையைச் சகிக்கமாட்டாமைபாகிற ஆகுயையு நாச்சரிய மும்மிட்ட உத்தம்புருஷரென்றும், இந்தப்புராணத்தை உபதேசித்தவர் ஆதி கர்த்தாவான ஸ்ரீமந்நாராயண முனியென்றும், இன்னம் இந்தப்புராணத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்று இச்சித்த மகாபுண்யசாலிக்கு இந்தக் கதைகளைக் கேட்கையிற்றானே சர்வசுவதந்திரரான பரமாத்மமா, அவர்களுடைய நெஞ் சிற்புகுந்து அதிசுஞ்சலமாகிய அவர்களுடைய மனதைத் தம்மிடத்திற் சேர்த்து இடைவிடாமல் ஓருமைபண்ணுவதுபோல, மற்றப்புராணங்களி லுண்டாகாதென்று, சொல்லி மூன்றாஞ்சலோகத்தால் 'வேதமாகி' கற்பக விருட்சத்திற் பழுத்தபழமானது பலித் தூப பிரம்மாவும் நாரதரும் தாமுமா கிற துளிரும் பூவுராய்த்தைழத்த கிளைகளிலுங்கி 'மெல்ல' பூமியிலிழிந்து சுகமுனியாகிற கிளிமுகத்தால் கோதாயட்டு, போகாபாகிற மதுரசத்தைப் பெருகவிடுகிற தோலும் கொட்டையும் நரநுரில்லாத பாகவதமாகிற பழத்தை க்காட்டி ஓ பிரமாதபவம் பண்ணவல்லவர்களை! நீங்கள் இந்த வுலகத்திலே தானே அந்த ஆனந்தத்தை அடிக்கடி அனுபவப்பண்ணுங்கள். இந்த ஆனந் தானுபவம் உங்களுக்கு இவ்விடத்திலுமாத்திரமல்ல, வேரே சுகியசையிலும் இது வேபலகைப் பெறுவிரென்றுசொல்லி, இந்தப்புராணத்தைப் படித்து இதனு டைய அருத்தத்தை அனுபவிக்கும் ஜனங்களினுடைய சுகிர்த்தத்தைத்தாமே சந்தோஷித்து ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டார்

இப்படி மூன்றுசலோகத்தால் பாகவதத்திற் சொல்லுகிற சிறப்பைக் காண்பித்துத் தாஞ்செய்த புராணத்தைத் தம்முடைய வேதநாராயணமாகிற தபோ காப்பத்தில் பிறந்து தாமக்குப்புத்திராகிய சுகமுனிக்கு அருளிச்செய்தார். அவரும் பிறவிமுதல் பிரமநிஷ்டானாலும், தம்முடையமனதில் பிரத்தி யட்சமாக அனுபவித்துவருகிற வாசுதேவனுடைய மகிமையைச் சொல்லுகிற புராண ரத்னமாகையால் இந்தப்புராணத்தைப் படித்து, மனதில்தரித்து, இதை க்கேட்க மற்றொரு யோக்கியரில்லாமையால் தம்முடைய ஆச்சரிமத்திற்குரித் தாகிய மவுனத்தைத்தரித்து, ஓரிடத்திலும் ஒருபக்கறக்கிறநேரமுமிராமல் சக லமும் வாசுதேவசொருபமென்று பிரத்தியட்சமாய்த்தெரிந்துகொண்டு, இந்த வுலகத்தில் சஞ்சரிக்கிறகாலத்தில், பிரமசாபத்தால் தன்காலந்தெரிந்து வயிரா க்யம் பிறந்து கங்கையில் பிராயோபவேசம்பண்ணிப் பரகதிக்கு வழிகாண் பிக்கும் பரமபாகவதரைக் காணாமல் தவித்திருந்த பரிசுஷித் துமகாராஜாவுக்கு உபதேசித்திருக்கிற சமயத்தில், நாரதர்முதலான சகல முனிவர்களும் அந் தக்காலமறிந்து, தங்களிருதயத்திலிருக்கிற கதாதரானை சுவாமியால் சகல தீர்த்தங்களையும் பரிசுத்தம்பண்ணவேண்டித் தீர்த்தயாத்திரை நிமித்தமாய் எழுந்தருளி, இந்த உபதேசங்கேட்டுக் களிப்படைந்தார்கள். இந்தப்புராண த்தை ஸ்ரீவேதனியாசமுனிவரிடத்தில்படித்து, வியாசரானுக்கிரகத்தினால் சகல மான இதுகாப்புராணங்களையும், தருமங்களையும், சகலபான பிராணிகளுக்கும் தெனியவுரைத்து, லோகரட்சணம் பண்ணிவருகிற சூதபுராணிகரிடத்தில், சவுனகர்முதலானருஷிகள் தெரிந்துகொண்ட பாகவதத்தைத் தமிழ்வசன மாகக் கூறுகின்றோம்.

முன்னொருகாலத்தில் சகலமானதேவர்களும் முனிவர்களுங்கூடச் சதுர் முகனை அடுத்து ஓடிதாமகனே! இந்தக் கருமபூமியில் கலிபுருஷன் எந்தமட்டும்கைக்கொண்டு கலிதருமங்களை விர்த்திபண்ணி வைதீககருமங்களைக்கெடுப்பானென்றுகேட்டதற்கு, அந்தக்கமலாசனன் அவர்களைப்பார்த்துத் தேஜோமயமான ஒரு சக்கரத்தைக் கற்பித்து ஓய் தேவர்களே! முனிவர்களே! இந்தச் சக்கரத்தின்முனை மெய்விடத்தில் முரிந்துவிழுந்ததோ அதற்கப்பால் கலிதருமபிசுதியாகி வைதீகதருமங்களைக் கெடுக்குமென்றுமொல்லி அந்தச் சக்கரத்தைப் பிரயோகித்தபின்னு, அதன்முனை எந்தவிடத்தில் முரிந்துவிழுந்ததோ அந்த ஆரண்யத்துக்கு நைமிசாரண்யமென்று பெயர் விளங்கிற்று. இதல்லாமல் முன்னொருகால் ஸ்ரீ பகாவிஷ்ணு அசுரரை அந்த ஆரண்யத்தில் நிமிஷமாகிய கண்ணிமைப்பாடுன்றி ஆயுதத்தினால் சங்காரம்பண்ணின படியினாலே நைமிசாரண்யமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தக் க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு நரநாடாயன அவதாரம்பண்ணித் தபசுசெய்தபடியினாலே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு க்ஷேத்திரமாயிற்று. இப்படி இரண்டுவகையாக விளங்கினபெயரையுடைத்தான ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ஷேத்திரத்தில் சவுனகர்முதலாகிய ருஷிகர் சகலமான புண்ணியலோகங்களிலும் புகழப்பட்டுத் தம் சாட்சாத்காரத்தினால் தம்மை அடுத்த பத்தருக்கு முக்திகொடுக்கிற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைக்குறித்து ஆயிரம்வாஷுத்தால் முடிக்கிற சத்திரயாக தீசைகூழையப் பண்ணிக் கொண்டிருந்த அந்தமுனிவர்கள் ஒருநாள் காலைில் தங்களுடைய நித்திய நைமித்தியங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டு அக்கினிசந்தோஷமும் செய்துகொண்டிருக்கையில் அவ்விடத்தில்வந்த சூதபுராணிகருக்கு உபசாரங்கள் செய்து உயர்ந்த ஆசனமங்கொடுத்தார்கள். அவரும் அந்தஆசனத்திலிருந்தபின்பு அவரைக்குறித்து மிகவும் ஆதரவுடனே கேட்டார்கள்.

ஓ பரிசுத்த ஆத்மாவே! நீர் வியாசரிடத்திலிருந்து சகலமான புராணங்களையும், இதிகாசங்களையும், தருமசாஸ்திரங்களையும் படித்தீர். இப்படிக்கொத்த உம்மைஅடுத்த புண்ணியசாஸ்திரங்களுக்குச் சகலதருமங்களையும் தெரியச்சொல்ல அறிவீரல்லவோ? வேதவித்துகளுக்குள் சிரேஷ்டரான வியாசமுனிவரும், சேதன சேதனங்களிலு நிறைந்த பரமபுருஷனை அறிந்த மற்ற முனிவர்களும் ஜனங்களுக்கே நித்யகல்யாணமாகிய சூட்சுமதருமங்களையும் எவ்வளவு அறிவார்களோ அவ்வளவு தருமங்களையும் அவர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினால் நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிற சூதரே! நீர் தீர்க்காயுள் பெற்றுப் பெரியோர்களிடத்தில் பக்தியுடன் பணிவிடைசெய்து கேட்டிருந்த தருமங்களை, அந்தப்பெரியோர்கள் மிகவும் இரகசியமாக விருந்தாலும் உமக்குச் சொல்லி யிருப்பார்களல்லவோ? ஆகையினால் அந்தச்சபமாகிய சூட்சும தருமங்களை, நீர் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். ஓ சூதுஜனங்களுக்கெல்லா முதன்மையானவரே! இந்தக் கலியுகத்தில் பிறந்திருக்கிற ஜனங்கள் கொஞ்சமான ஆயுளுண்டாகியும், புண்ணியங்குறைந்தும், பாவமிகுதியாகியு மிருக்கையில் புத்தியீனர்களாகியும், ரோகபீடி தர்களாகியுமிருக்கிற, இவர்களுக்கு ஆகவேண்டிய தருமங்களும், அவைகளுடைய வைலட்சணியங்களும் அள

வில்லை. அவைகளை பலமுறை கேட்டாலல்லாமல் தெரிதல்கூடாது, ஆகையினால் இவற்றில் சார்மான தருமங்களை உம்முடைய புத்திரினால் திரட்டியெடுத்து, ஒருக்கால் கேள்விசெய்த மாதத்திரத்தால் பிராணிகளுடைய மனதிலேபிருக்கிற ரசோகுண தமோகுணங்களைக்கழித்து, மிகுதியான சத்திவகுணத்தை உண்டுபண்ணுகிற தருமங்களை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும், சூதரே! உமக்கு நித்தியகல்யாணபேரிருக்கின்றது, இவ்வேதனென்றால் உட்குணிய பரிபூரணான வாசுதேவன் சாத்துதலென்கிறாஜாவினுடையகுலத்தில் வாசுதேவனுக்குத் தேவகருப்பத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனென்று, எந்தக்காரியம் செய்யவேண்டிச் செனித்தானே அவைகளை அறிவிக்கே, அவையால் அவைக்கேட்கவேண்டுமென்றிச் சித்திருக்கிற எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

எந்தத் தேவனுடைய அவதாரங்கள் ஜனங்களுக்குத் தீவினையை விலக்கியிருக்கிற சம்பத்தை நிலைநிறுத்தி, புத்திரரையெல்லவர்க்குக் கொடுக்கும், அதிகபயங்கரமான சமுசாரத்தை அடைந்தவர் கரும அபாயங்களைப்பற்றியாமல் அவர்கள் நாளிலே பிறந்த அவனுடைய பாபம் முதலாக சமுசாரத்தை விலக்கும், எல்லாருக்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிற மிகுத்தியுடையவனெனவனுக்குப்பயந்து நடந்துகொள்ளுகிறானே அவனுடைய பாசுதம்மத்தினால் பரமசாதநிபிறந்த முனிவர்களுந் புண்ணிய பதிகாகிய கங்காசலமும் தங்களைப் பரிசித்தமாதத்திரத்தில் அப்பொழுதே சுத்தம்செய்யக்கூடுமோ, அப்படிப்பட்டமக்கையுடைய இவைகளை இவ்வாறால் அனுசரித்து யாங்கள் கடைத்தேறும்படி சொல்லவேண்டும். பாவவிவரத்திராநிற பரிசுத்தத்தைக் கோரினவர்களில் சமஸ்தோஷத்தைப்பரிசரிக்கிற உட்குண பரிபூரணரான பரமாத்மாவுடைய ஸீலைகள் வெகுபுணிய பலனாகையால், அந்தத் தோத்திரத்தைக் கேட்கின்றதற்கு அவனுக்குத்தான் முசிபிறவாது. அவனுடைய இச்சையினால் அவன் அம்சமான அவதாரங்களைச் செய்கின்ற அவனுடைய நடக்கைகள் இவ்வாறென்றார், இன்னபுரியன்றும், அறிபக்கூடாதென்று பிரகிருதி நீங்கின ஞானிதன் ஸ்தோத்திரமண்ணுகையால் அவைகளைக் கேட்டவர்களுக்குப்பலனுண்டுன்கிறதில் சந்தேகமில்லையென்று, நிச்சயித்திருக்கிற எங்களுக்கு நீர் அந்த சரித்திரங்களைச் சொல்லவேண்டும். பிறப்பாதி தானினைத்தப்படி முடிக்கிற சுதந்தரனாகிய தனக்குச் சுவாதினமாகிய பிரகிருதியினால் தன்னையாடவை நடத்துகிற ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியான ஸ்ரீஹரி தருமங்களைநிலைநிறுத்துவதாகச் செய்த அவதார கதைகளைச் சொல்லவேண்டும். யாதொருகாரணத்தினால் வேகவித்தகளுன ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பராக்கிரமங்களைக் கேள்வியுடைய அதுனுடைய, இரகசத்தையறிந்தபேர்களுக்கு அடிக்கடி மதுரமாகியிருக்கிறதோ, அது காபணத்தினால் நாங்களும்கேள்வியாகியும் திருப்தியடையவில்லை. ஞானசத்தியாதிகளிலே பரிபூரணான கேசவன் மனுவியருபராநிற வஞ்சனையால் தன்னைமறைத்து மனுவராலே செய்யப்பட்டாக காரியங்களைச் செய்து பலராமனுடனே கூடினரல்லவோ? அதனால்நாங்கள் கலிபுருஷன் வந்தானென்று மிகவும்கொண்டு இந்தவைஷ்ணவமாகிய கேஷத்திரத்தில் வந்து வெகுதாலம் செய்யக்கூடிய சத்திர

யாகத்தைப் பண்ணும்படியான திகைஷ்வகித்து ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதைகளோக் கேட்கிறதில் சாக்கிரதையா யிருக்கிறோம். புருஷருடைய சத்துவத்தை அறிக்கிற கலியாகிற கரையிலலாத சமுத்திரத்தைக் கடக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிற எங்களுக்கு நீர் தெய்வ யத்தனத்தினால் மாலுமிபோலக் காண்பிக்கப்பட்டீர். ஆகையால் சர்வதருமங்களுக்கும் ஸ்வாமியாயும் வேதியர்களுக்குத் தேவனாகியும் தரும கவசனாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தன் நிசுரூபத்தை யடைந்தபின்பு தருமமானது எவ்விதச்சரணமடைந்தது என்று வணங்கி வினவினார்கள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

சூதர் சவுனகாதி ருஷிச்வரர்களால் பண்ணப்பட்ட ஆறுவினாக்களுக்குள் நாலு வினாக்களுக்கு உத்தரஞ் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படிச் சவுனகர்முதலான முனிவர்களால் கேட்கப்பட்ட சூதபுராணிகர் மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே அவர்கள் கேட்டவைகளுக்கு விடை சொல்லுகிறார். இந்தப் பாகவதத்தைத் தொடங்குங்காலத்தில் இதனுடைய விளக்கமாகிய மகோபகாரத்தைச் செய்த சுகப்ரிமருஷிக்கு இரண்டு சுலோகத்தால் வந்தனஞ்செய்கிறார். அது எப்படியென்றால் உபநயனமில்லாத காலத்தில் தனக்குச் செய்யவேண்டியதான கருமமொன்று மில்லாமல் துறந்துசெல்லுகிறவருடைய பிரிவைச் சகிக்கமாட்டாமல் வியாசமுனிவர் புத்திராவென்று அழைத்தசமயத்தில் தாபரங்கடெல்லாம் ஏனென்று பதிவுத்தரங்கொடுத்தனவோ சர்வபூதங்களுடைய இருதயங்களையும் அடைந்த அந்த மகாமுனியை நான் சாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ்செய்கிறேனென்றும், தனக்கு அந்தரியாமியான பரமாத்மாவினுடைய மகிமையை விளங்கச் சொல்லுகிறதாயும், சகலமான வேதார்த்தங்களுடைய சாரமாகியும் தனக்கு ஒப்புமற்றொன்று மில்லாமலும் பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசம்பண்ணுகிறதாகவு மிருக்கிற இரகசியமான இந்த ஸ்ரீபாகவதத்தைச் சமுசாரத்தில் முழுகி அந்தந்தத் தமசுமுதலான நரகங்களைக் கடக்கநினைப்பத ஜனங்களிடத்தில் தயவினால் எவ்வெளிபிட்டாரோ; அந்தவியாசகுமாரரான சகலமுனிவர்களுக்கும் குருவைச் சரணமாக அடைகிறேனென்றும் வந்தனஞ்செய்து, பின்பு ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கும் நரோத்தமனுன நானுக்கும் சரஸ்வதிதேவிக்கும் வியாசருக்கும் வணக்கஞ்செய்து சமுசாரத்தை விலக்குகிற ஸ்ரீமகாபாகவதத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று, அவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஓய் முனிந்திரர்களே! எந்த அவதாரத்தினுடைய கதையைக் கேட்டால் பரமாத்மாவை கருணை செய்கிறோ? அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய விநாயாடல்களைக் கேட்டீர்களாகையால், இப்போது நீங்கள் கேட்ட வினாக்கள் உலகங்களுக்கெல்லாம் சுபமாகையால், அந்தக்கேள்வி எல்லாருக்கும் உயர்வானது. சிரேஷ்டமாகிய தருமத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டீர்களல்லவோ? அந்தத் தருமமேதெனில், பரமாத்மாவினுடைய அருளுக்குக் காரணமாகியும் பரிபூரணமாகியும்

பயனைக் கருதாமலுமிருக்கிற யோகக்காட்சியால் அறியத்தக்கவனென்கிற கேசவனாகிய சூற்றமற்றவனுடைய பக்தியொன்றுமே பரமதருமமென்று சொல்லப்படும். பரமாத்மாவானிடத்திற் செய்கிற பக்தி சீக்கிரமாக விஷயத்தில் வயிராக்கியத்தை யுண்டாக்கும். அந்த வயிராக்கியத்தால் பொருள்களிலி ஆசை நீங்கும். இப்படி ஒருகாரணத்தையுங் கருதாதபக்தியால் பரமாத்மாவின் கருணையுண்டாகும். இதைவிட மற்றத்தருமங்களெல்லாம் அங்கமுள்ளனவாகச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் ஸ்ரீஹரிகதையில் பிரீதியைப் பிறப்பி யாமற்போனால் சரீரவருத்தமாத் திரமல்லாமல் பலன் பெறமாட்டா.

அந்தப்பிரபாசம் செய்வதற்குப் பலன்றனவாகவே யிருக்கும். உபநிஷத் துக்களின் அருத்தங்களுடைய கேள்வியும், ஸ்ரீஹரிகதையாகிற அமிர்தத் துக்குச் சரியாகவந்து சிற்கமாட்டாமல் வெகுதூரத்தில் விலகி நிற்கும். அதேனென்றால் ஸ்ரீஹரி கதாக்கேள்வி செய்கிறபேருக்கு மனங் கரைந்து நேத்திரத்தில் ஆனந்தபாஷ்பம் பிறந்து சரீரமும் புனங்குமரப்போல் கடினமான வேதாந்த சிரவணம் செய்தபேருக்கில்லை. ஆகையால் சகலசிவாத்மாக்களுங் கடைத்தேறவேண்டித் தருமத்துக்கு மோகமும், அர்த்தத்துக்குத் தருமமும், காமமாகிற இச்சைக்குத் தத்துவக் கியானமும், பலனாக நிச்சயித்த அநாதியான பகவானுடைய சங்கற்பத்தை யறியாமல், அர்த்தத்தைக்குறித்துத் தருமங்களையும், காமத்தைக்குறித்து அர்த்தங்களையும், இந்திரியசுகங்களைக்குறித்துக் காமத்தையும், நினைத்துக்கொண்டவர்கள் சுவர்க்க நரகமாகிற துக்கத்தையும் பிறவிச்சமுசாரத்தையும் ஒருக்காலத்திலும் தவிரமாட்டார்கள். ஆகையால் சகலதருமங்களையுந் தத்துவக்கியானத்தைக் குறித்தேசெய்ய வேண்டும். தத்துவபாவது, கியானசொருபமாகையினாலும், கியானமே குணமாகவுடைத்தா யிருக்கையினாலும், சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாக வுடைத்தா யிருக்கையினாலும், அந்தச் சிறந்த ரூபத்தாலே பிரம்மனென்றும், பரமாத்மாவென்றும், பகவானென்றும், சொல்லப்படுகிற வஸ்துவென்றும், அதினுடைய உண்மையை யறிந்தவர்கள் நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே ஆராய்ந்து விசுவாசித்து நிச்சயித்த முனிசுவர்கள் கியானவயிராக்கியங்களுடனே தாங்கள் கேள்விப்பட்டபடி செய்கிறபக்தியால் கியானஸ்வரூபனான ஆத்மாத் தன்னிடத்தில் கியானஸ்வரூபனாகியும், கியானகுணனாகியும், பரிபூரணனாகியு மிருக்கிற பரமாத்மாவைத் தன்னுடைய தேகத்துக்குத் தான் ஆத்மாவானதுபோலத் தனக்கு ஆத்மாவாகிச் சாக்ஷாத்கரிக்கிறான். ஆகையால், ஒ பிராமணசிரேஷ்டர்களை ! வர்ணச்சிரமதருமங்களால் சாங்கோ பாங்கமாக அனுஷ்டித்த தருமவிசேஷங்களை ஸ்ரீஹரிக்குப் பிரீதியாகவே செய்யவேண்டும். ஆகையால் மனதை மற்றவிடங்களிற் போகவொட்டாமல் ஷட்குணபரிபூரணனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்திலிருந்துத் தி அவன் ஸ்வபாவங்களை யுங் கேட்டுக் கீர்த்தனஞ்செய்து, தியானயுக்தனாகி, ஒரு நிமிஷமாகிலும் இடைவிடாமல் சிந்திக்கவேண்டும். யாதொருகிருஷ்ணனுடைய தியானமாகிற கத்தியைக்கைக்கொண்டக் கியானிகள் கருமமாகிறபந்தத்தைச் சேதிக்கிறார்களோ? அந்தப் பகவானுடைய கதையில் பிரீதியை எவன் தான் செய்யான்? ஸ்ரீவாசு

தேவனிடத்தில் ஆனப்புறிக்கவேண்டுமென்றால் அதற்குச் சாதனஞ்சொல்லுகிறோம். புண்ணியதீர்த்தங்களில் வெகுதூரம் ஸ்நானாதிகள் செய்த புண்ணியத்தால் பாம்பாகவதர்களுடைய கூட்டுறவு அடைந்து, அவர் அனுக்கிரகீத்தினால் இந்தக் கதையைக் கேட்க இச்சையுண்டாகும். பின்பு கதாசிரவணஞ்செய்ய, அந்தக் கதையில் சிர்க்கைபிறந்து, பகவானிடத்தில் அதிக அன்புண்டாகும். இப்படி யன்புடனே தன்னுடைய கதையைக் கேட்கிறவர்கள் இருதயத்திலிருக்கிற புண்ணிய சிவணுகீர்த்தனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சாதுஜன பந்துவாகையால், அந்த இருதயத்திலுண்டான பாவங்களை யுதறி விடுவான். இப்படி இருதயத்திலுண்டான பாவங்கள் நீங்கியபின்பு, இடைவிடாமல் பாகவதர்களுடைய சேவைபண்ணுகையில், உயர்ந்த புகழுடையான பரமாத்மாவனிடத்தில் சலியாத பக்திபிறக்கும். அப்போது ரசோகுண தமோகுணங்களிடத்திற்குப் பிறந்த காமக்குரோதாதிமுதலான அறுவகைக் குற்றங்களும் அரிஷ்டவர்க்கங்களும் இந்த மனதைப் பற்றமாட்டாவாகையால், இந்த மனது, தன்னுடைய சஞ்சலத்தைவிட்டுத் தத்துவ சம்பன்னமாகிய கியானத்தால் சம்சயவிபரீதங்களைத் தவிர்த்திருக்கும். பகவானிடத்தில் இப்படித்தீவரமான பக்திசெய்கையால், பிரசன்னமான மனதையுடைத்தான புண்ணியசாலிக்கு விஷயசங்கம் தவிர்த்து, பகவானுடைய தத்துவமாகிற சாட்சாத்த்காரம் பிறக்கும். இப்படிச் சகல சேதனுசேதனங்களுக்கும், ஸ்வாபியான பரமாத்மாவைத் தன்னிடத்தில் கண்டமாத்திரத்தால் கருமமாகிற முடிச்சு அவிழ்த்து சம்சயவிபரீதங்களுந் தவிர்த்து, பூர்வசஞ்சிதமான கருமங்களுள்ளாம் அதன் வாசனைகளுடனே தீரும். ஆகையால் கியானிகள் ஷட்குண பரிபூரணான வாசுதேவனிடத்தில் பரமசந்தோஷத்தினால் மனதினுடைய பிரசாதத்துக்குக் காரணமான பக்தியை யிடைவிடாமல் செய்வார்கள்.

இந்தப் பக்தியை ஸ்ரீ ஹரியிடத்தில் செய்தால் மோட்சமாகிற பலனைப் பெறுவார்களென்றும், மற்றொருவரிடத்தில் செய்தால் அபயலனைப் பெற மாட்டார்களென்றும் மேற்கொல்லுகிறார். அதெப்படி பென்றால் பிரகிருதியென்றும், புருஷனென்றும், பரமபுருஷனென்றும், மூன்றுவகையான தத்துவங்களில், பரமபுருஷன் பிரகிருதியுடைய மூன்றுவகையான ஞானகுணங்களிற் கலந்து மூன்றுவகையான பேரினால் விளங்கினவனாகி, மூன்று சரீரங்களைத்தரித்தான். அவைகளில் சத்துவத்திற் கலந்து விளங்கின பரமபுருஷன் ஹரியென்றும், ரசோகுணத்தில் விளங்கின பரமபுருஷன் அபரணென்றும், தமோகுணத்திற் கலந்து விளங்கின பரமபுருஷன் அரணென்றும், இப்படி மூன்றுவகையாய் உருவையெடுத்து, அயனாகிற வுருவாலே இந்த வுலகங்களைச் சிருஷ்டித்தும், ஹரியென்னும் ரூபத்தாலே ரக்ஷித்தும், அரணென்னும் உருவத்தாலே சங்கரித்தும், தன்னுடைய ஸீலைகளை நடப்பிக்கிற பரமபுருஷனுடைய ரூபங்களிலே சத்துவமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஹரியிடத்திலிருந்து (சதுர்வீத புருஷார்த்தங்களும்) நாலுவகைத்தருமங்களும் ஜனங்களுக்கு லபிக்கும். அதென்னவென்றால் வேதமயமான அக்கினியானவன், அரணியான கட்டையில் நிறைந்து மறைந்திருக்கிறான். அந்த அரணியை கடை

யுங்காலத்தில் புனைந்துகொண்டிருக்கிறான். இப்படி மூன்றுவகையான உருவையெடுத்த அக்கினிக்கு அந்த அரணியைக்காட்டிலும்புகைகிற கட்டை பெரியது என்றும், அதிலும் ஐரோலிக்கிற தண்டப்பெரியதென்றும், எவ்வாறு உலகத்திலனைவரும் ஒப்பும்படியா இருக்கிறதோ? அப்படித் தாமத சரீரக னுன அரணைக்காட்டிலும் ராசத சரீரகனுன அயனும் அவனைக்காட்டிலும் சத்வ கரீரகனுன ஹரியொருவனை மேன்மேலும் அதிகமாகையால், சத்வமயமான கியானமே பிரம்மமென்றும் சொல்லப்படும். இப்படிச் சுத்தமாகிய சத்துவத் தில் பிரவேசித்த ஸ்ரீ ஹரியை, இந்நிகரியங்களால் அறியக்கூடாமலிருந்தாலும், ஷட்குணபரிபூரணனாகவே நிச்சயித்து முனிவர்கள் முன் உபாசித்தார்கள். இப்பாலந்த ரிஷிகளைப்போல மற்றரிஷிகளும் இந்த ஹரிபீடத்திலேதானே பத்திபண்ணுகிறார்கள்.

மோட்சத்தை இச்சித்தவர்களெல்லாரும், மனக்குற்றமெல்லாதவர்களா னாலும் அநிகோரமான தேகத்தையுடைத்தாகிய பிரமாதிகளான பூதபதிகளைக் கழித்து, நாராயணனுடைய ஆம்சங்களான அவதாரங்களையே யுபாசிப்பார் கள். ராசதமும் - தாமதமும் - கலந்த ரசோதமோ சரீரத்தையெடுத்த பிராணிகன் தங்களுக்குச் சமானமான சீலத்தையுடைத்தாகிய பிதூர்ப்பதியான ஆதித்தியாதிகளையும், பூதபதியான ருத்திராதிகளையும், பிரஜாபதியான பிரம்மாதிகளையும், சம்பத்தைக் குறித்தும், ஆதிபத்தியத்தைக்குறித்தும், சந் தானங்களைக்குறித்தும், உபாசிப்பார்கள். ஆகையால் சகலவேதங்களும் வாச தேவனிடத்தில் நுத்தையுடைத்தானவைகள். சகல யக்கியங்களும் வாச தேவனுகிற தேவனிடத்திலேதானே விளங்கும். வர்ணச்சிரமதருமங்களெல் லாம் வாசதேவனைத்தானே குறித்துச் செய்யத்தக்கவைகள். கியானமெல் லாம், வாசதேவனிடத்திலேதானே சம்பாதிக்கத்தக்கவை. சகலமான தபசுகளுக்கும் பலமாகிறவன் வாசதேவன். சகலதருமங்களும் வாசதேவப் பிரீதியாகவே செய்யவேண்டும். இவற்றின் பலனைக்கொடுக்கிறவனும் வாச தேவனே. ஆதிகாலத்திலே ஷட்குண பரிபூரணனுன வாசதேவன் ஒரு வனே தனக்குச் சவாதீனமான பிரகிருதியினால் இந்த வுலகங்களைச் சிருஷ்டித்தான். திரிகுணமயமான இந்தப் பிரகிருதியைச் சரீரமாக அபிமானித் திருக்குங்காலத்திலும், இந்தப் பிரகிருதி சூட்சுமமா யிருக்குங்காலத்திலும் தான் காரணமாகவும், இது ஸ்தூலமா யிருக்குங்காலத்தில் தானே காரியமாக வும் இருந்தாலும், இந்தப் பிரகிருதி குணங்கள் தன்னிடத்தில் பொருந்தா மல் விளங்குகிறான். அந்தப் பிரகிருதியினால் செய்யப்பட்ட இந்தக் குணங் களில் தான் புருந்திருக்கையால் அந்தப் பிரகிருதியினுடைய குணங்களை உடைத்தானவன்போல் விளங்குவான். அக்கினி ஒருவனாகவிரந்தாலும் தன க்கு ஆசிரயமான மரங்களில் வெவ்வேறுகத் தோன்றுகிறப்போல் சகலசேதன சேதனங்களிலும் நிறைந்திருக்கிற பரமபுருஷன் வெவ்வேறுகத் தோன்று வான். ஆகையால் இந்தப் பகவான் திரிகுணமயங்களான தன்மத்திரைகளும் பூதங்களும் இந்திரியங்களாகிய இவற்றால் கற்பிக்கப்பட்ட காரியங்களிலும் தன் சங்கற்பத்தினாலே நிறைந்து அநனுடைய குணங்களை அனுபவிக்கிறான்.

உலகசி்ருஷ்டிக்கெல்லாம் கர்த்தாவான இவன் சத்வகுணத்தைச் சரீரமாக நினைத்து லீலாவதாரங்களில் திருவுளம்பற்றித் தேவமனுஷியாதி ரூபங்களைத் தரித்து இந்த உலகங்களை ரக்ஷிக்கிறான்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மஹாபுருஷனுடைய அவதார கதையின் விளைக்களுக்கு அந்தந்தச் சரித்திரங்களினால் பகவத் அவதாரங்களைச் சுருக்கமாக எடுத்துச்சொல்லுகையால் குதராலே உத்தரம் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி ஷ்ட்குண பரிபூரணான பரமாத்மா, ஆதிகாலத்தில் உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று இச்சையினால், அகங்காரம் ஒன்றும், பூதங்களைத் தும், சூட்சுமபூதங்களைத் தும், இந்திரியங்களைத் தும், ஆகப் பதினாறு கலைகளுடனே கூடிய மகத்துவமாகிய சரீரத்தைச் சங்கற்பித்துப், புருஷாகாரமாகிய உருவையெடுத்தான். அந்தரூபம் எப்படிப்பட்டதென்றால், பரிபூரணமான சலத்துக்குள்ளே யோகித்திரைசெய்கிற காரணத்தாலே, யோகத்தைச் செய்கிற அந்த மூர்த்திவிசிஷ்டமான ஸ்வாமியினுடைய நாபியாகிற மடுவிலுண்டான கமலத்திற்பிறந்த சதுர்முகனுவன், மற்றப் பிரஜாபதிகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகவிளங்கிப் பரமாத்மாவினுடைய சரீர அவயவங்களாகிற எந்தஸ்தான விசேஷத்தால் பதினாற்கு லோகங்களையுடைய விஸ்தாரத்தைக் கற்பித்தானே? அந்தரூபம் சத்வாதிகமாகி அதிகபலமானது. இந்தரூபத்தைப் பிரம்மாவானவன், அநேகங்கிரீடங்களுடனேயும், சிர்சகளுடனேயும், கண்களுடனேயும், காதுகளுடனேயும், குண்டலங்களுடனேயும், மூக்குகளுடனேயும், புஜங்களுடனேயும், தொடைகளுடனேயும், பாதங்களுடனேயும், பீதாம்பரங்களுடனேயும் கூடிவிளங்கி, ஆச்சரியகரமாகக் கண்டான். ஸ்வாமியினுடைய அவதாரங்களில் இது முதலாவது அவதாரம். இந்த அவதாரத்திலிருந்து மற்ற அவதாரங்களெல்லாம் உண்டாயின. இந்த அவதாரத்தினுடைய பரமானுவால் தேவதைகளும் மானிட மிருக பக்ஷி செந்துக்களெல்லாம் கற்பிக்கப்பட்டன. இந்த விராட்புருஷன், ஆதிகாலமான கவுமார சுருக்கத்தில் தானே பிரமசரியத்தைத் தரித்துத் துஷ்கரமான தபசைச்செய்தான். இப்பால் இரண்டாவது அவதாரத்தில் அந்தப்பகவான் இந்த வுலகங்களுடைய கேஷமத்தைக்குறித்துப் பாதாளத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை உத்தரிக்கவேண்டி பக்கியஸ்வரூபமான வராகரூபத்தைத் தரித்தார். அப்பால் மூன்றாவது அவதாரத்தில் ரிஷிசுருக்கத்தில் நாரதரூபமான அவதாரத்தையெடுத்துப், பலத்தை பிச்சியாத கருபானுஷ்டானமே முக்கியமென்று கருமஞ் செய்தவனை அந்தக் கருமபலன் தொடராதென்பதையும் வெளியிடவேண்டிச் சாத்வசங்கீதையான பாஞ்சராத் திர சாஸ்திரத்தை அருளிச்செய்தார்.

நாலாவது, தருமகலாசுருக்கத்தில் நரநாராயணர்களென்கிற ரிஷி ரூபங்களைத் தரித்துச் சகல இந்திரிய நிக்கிரகங்களைச் செய்து மற்றொருவராலே செய்யக்கூடாத தபசைச் செய்தார். ஐந்தாவது அவதாரத்தில் கபிலாவதாரத்

தைத் தரித்து, யோகசித்தி சிரேஷ்டனாக வெருகாலமாயிருக்கிற சாங்கிய சாஸ்திரத்தைத் தம்க்கு மாதாவான தேவகிக்கு உபதேசித்துத் தத்துவசமு கங்களை நிச்சயஞ்செய்தார். ஆறாவது அவதாரத்தில் அனுசுயாதேவியால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு அத்திரிமகாரிஷிக்குப் புத்திரனாக ஜனித்துத் தத்தரீத் திரேயனென்று பெயரையுடைத்தாகி, அன்றகனுக்கும் பிரகலாதர் முதலான னர்களுக்கும் தத்வ உபதேசஞ்செய்தார். ஏழாவது சருக்கத்தில் ருசிப் பிரஜா பதிக்கு ஆகுனாதி தேவியிடத்தில் அவதாரஞ்செய்து, ஸ்ரீயக்கியமூர்த்தி யென்று திருநாமத்தரித்து, சுயாமாதிகளான தேவகணங்களுடோடே கூடிச் சுவாமம்பு மன்வந்தரத்தை ரட்சித்தார். எட்டாவது சருக்கத்தில் நரப் பிரஜா பதிக்கு மேருதேவியிடத்தில் அவதரித்து, உருக்கிரமனென்கிற திவ்யநாமத் தாலே பிரகாசித்துச் சகலமான ஆச்சிரமங்களும் வந்தனஞ்செய்யும்படியான கியானிகளுடைய மார்க்கத்தைப் பிரகாசஞ்செய்தார். வாரீர் சவுனகாதிரிஷி களே! ஒன்பதாவது சருக்கத்தில் முனிவர்களாலே பிரார்த்திக்கப்பட்டுப் பிறுது சக்கிரவர்த்தியென்கிற பெயரால் விளங்கி, ஒன்பதாம் அவதாரத்தை யெடுத்துப் பசுவேஷத்தை யெடுத்திருந்த இந்தப் பூமியைக்கறந்து, அதிமாத் திரமான கீர்த்தியைப் பிரகாசஞ்செய்தார். பத்தாவது அவதாரத்தில் சாக்ஷி சமன்வந்தரத்திலே முழுதுப் கடல்பயமான சலத்தில் மச்சியரூபத்தைத் தரி த்து ஓடத்தைக் கற்பித்து வைவசுவதமனுடைய பாலனஞ்செய்து பூமியை உத்தரித்தார்.

பதினொன்றாவது சருக்கத்தில் தேவதைகளும் அசுரர்களும் மந்தாகிரி யை மத்தாகநாட்டிய பாற்கடலில் அமுதங்கடைகிற சமயத்தில் பாதாளத்தி லமிழந்து அமுந்தின மந்தரத்தைக் கூர்மருபமெடுத்து முதுகிலே தரித்தார். பன்னிரண்டாவது அவதாரத்தில் தன்வந்தரியாய் அபுஷதங்களோடே ரட்சித் தார். பதின்மூன்றாவது அவதாரத்தில் மோகினி ரூபத்தரித்து ஆட்களே மோகிப்பித்து தேவர்களுக்கு அமுதபானஞ் செய்வித்தார். பதினான்காவது, நரசிங்க அவதாரத்தில் அதிபலாடியனுன இரணியகசிபுவை வச்சிர சமான மான நகங்களினுலே கோரைபிளந்தாப்போல் அவன் மார்பைப் பிளந்தார். பதினைந்தாவது, வாமனாவதாரத்தைச்செய்து மாபலியினுடைய யக்கியபூமி யில்வந்து மூன்றடி நிலத்தையாசித்துப் பதினான்கு லோகங்களையும் ஈரடியா யளந்து மற்றேரடியால் அவனையுங் கைக்கொண்டு, தேவர்களுக்குச் சகாயஞ் செய்தார். பதினாறாவது பரசுராம அவதாரத்தில் பிராமண துரோகிகளான ராஜாக்களைப்பார்த்துக் கோபஞ்செய்து இருபத்தொருதாம் க்ஷத்திரியர்களைச் சங்கரித்து பூமியில் அவர்களைக் கருவறுத்தார்.

பதினேழாவது, சத்தியவதிரிடத்தில் பாசரமுனிச்வரருக்கு ஜனித் துத் தம்முடைய நடக்கையால் வியாசரென்று திருநாமத்தரித்து, வேதமாகிற மகாவிருக்ஷத்தினுடைய சாகைகளைக்கண்டு, அவற்றின் சிக்கைப் பற்றற்ப் பரிகரித்தார். பதினெட்டாவது அவதாரத்தில் தசரதமகாராசாடிக்கு ஸ்ரீராம நாமத்தாலே புத்திரனாக ஜனித்துத் தேவதைகளுடைய காரியசித்தி நிமித்த மாகச் சமுத்திர நிக்கிரகஞ்செய்து, சேதுபந்தனம்பண்ணி, வெரு பராக்கிர

மங்களைக் காண்பித்தார். பத்தொன்பதாவது அவதாரத்தில், விருஷ்ணி வமிசத்திலே ஜனித்து, ராமகிருஷ்ணர்களென்கிற திருநாமங்களைத்தரித்து, பூமிபாரத்தைத் தீர்த்தார். இருபதாவது அவதாரத்தில் கவிவந்தபின்பு தேவதூதர்களான அசுரப்பிரகிருதிகளுக்கு மோகஞ்செய்விக்கவேண்டிக், கீகடதேசத்தில் சீனனுக்குப் புத்தனென்னும் புத்திரனை ஜனித்து, வேதவிருத்தமார்க்கங்களை வெளியிட்டார். இப்பால் சகலலோக ஸ்வாமியான இவர் யுகசந்தியிலே ராஜவர்க்கங்கள், சுவதருமங்களைவிட்டுத் திருடரைப்போல் ஜனங்களை அடித்துப் பரிக்குங்காலத்தில் விஷ்ணுயெச்சென்கிற பிராமணனுக்குக் கற்கியென்னுந் திருநாமந்தரித்துப் புத்திரனை ஜனிக்கப்போகிறார்.

ஓ பிராமணசிரேஷ்டர்களே! பெரிதான நதியாதிகளிலேயிருந்து உபகாரார்த்தமாகப் பிறந்த கால்வாய்களைப்போல, உலகவுபகாரமாகச் சத்வசம் பூரணான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அவதாரங்களை யெண்ணில்முடியா. அந்த அவதாரங்கள் எவைகளென்றால் ரிஷிகளும், மனுக்களும், தேவதைகளும், மற்றுமுள்ள மிகவுந் தேஜசையுடைத்தான மனுகுமாரர்களும், பிரஜாபதிகளும். இவர்களெல்லாம் பகவத் அபசங்கனல்லாமல் வேறல்ல; எந்தக் காலங்களில் இந்திர சத்துருக்களான அசுரர்களும், ராக்ஷதர்களும், மற்றுமுள்ள துஷ்டர்களும் லோகங்களைப் பிடிப்பார்களோ அக்காலத்தில் இந்த வுலகங்களுக்குச் சுகங்களை உண்டிபண்ண வேண்டி, அவர்களிடத்தில் பகவதம்சம் அனுப்பிரவேசமா யிருக்கும. ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியோ வென்றால்? பரிபூரணனை பரமாத்மஸ்வரூபர். இந்த வுட்குண பரிபூரணனை பரமபுருஷனுடைய அவதார ரகசியத்தை யாதொருமனுஷன் உபய சந்திபாகாலங்களிலேயும் பரிசுத்தனாகிய பக்தியுடனே ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறானே அவன் சமஸ்தமான துக்கசமுசாரதையும் நீங்குவான். கருமாதீனமான சரீரங்களில்லாமல் கியானஸ்வரூபனை பரமாத்மாவுக்கு முன்சொன்ன ஸ்வரூபங்கள் பிரகிருதிகுணங்களால் கற்பித்தான மகதத்வாதிகளினுலே தன்னிடத்தில் தன் இச்சையினால் உண்டாக்கிக்கொண்ட ரூபங்கள். சுத்தமான ஆகாசத்திலே மேகங்கள் ஒட்டாமலிருந்தாற்போலவும், வாயுவிலே பூபராகம் ஒட்டாம லிருக்கிறதுபோலவும், கியானசிரியனை பரமாத்மாவிலே ஒட்டாமல் சம்பந்தித்திருக்கிற இந்த ரூபங்களை, புத்தியினர்கள் சேதனங்களுக்குக் கருமத்தினுலே வந்த சரீரம்போல் கருமாதீனமான சரீரமென்று நினைப்பார்கள். இந்த விராட்புருஷ ரூபத்தைக் காட்டிலும் உத்கிருஷ்டமாகியும் வேறுகியுமிருக்கிற ரூபம் ஒன்றுண்டு. அதன் ஸ்வரூபம் என்னவென்றால், ஏற்றக்குறைவில்லாததான சத்வாதிகுணங்களாலே விருத்தியடையாமலும் ஒருவராலேயுங் காணப்படாமலும் கேட்கப்படாமலுமிருக்கிற ஸ்வரூபத்தையுடைத்தா யிருக்கையால், வெளிப்படாமல் இருப்பது என்று சொல்லப்படும். அந்த ரூபத்தைத் தரித்த பரமாத்மாவினிடத்தில் பிரம்பப்பிரளயகாலத்திலே சகல ஜீவசமூகங்களும் சூட்சுமமென்று சொல்லப்படுகிற அச்சரீரங்களுடனேகூடி மறைந்திருந்து. பின்பு மற்றொரு பிரம்மகற்பத்திலே வேறாக வருகையால் சகல ஜீவர்களும் பிறப்பார்களென்று சொல்

வார்கள். இந்த வஸ்துவினிடத்தில் பிரகிருதி கற்பிதமான இந்த இரண்டு ரூபங்களும் கர்மாதீனமாக வந்தனவல்ல. அவனிச்சையால் ஒப்பவந்தவை பென்று தன்னுடைய புத்தியினாலே நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிற கியானமே பிரம்மக்கியானமென்று சொல்லப்படும். இந்தக்கியானம், மேலே சனகமான இந்த மாயை தவிர்ந்தாலே யுல்லாமல் சம்சய இரிபுகளைத் தவிரமாட்டாது. அப்படித் தெளிந்த கியானமுடையவனே சம்பூரணனென்று சொல்லுவார்கள். அந்தப்புருஷன் ஜீவனுக்கு முக்தி திசையில் காணும் படியான குணஷ்டங்களை உடைத்தான தன்னிடத்திலே நிறைந்த ஆத்மாவான ஷ்ட்குணபரிபூரணனை அனுபவித்துச் சிலாக்கியனான். கருமாதீனமான செயலுங், கருமாதீனமான ஜன்மமும் தவிர்ந்த எல்லாவுயிர்களிலும் நிறைந்தவனாகிய பரமாத்மாவின்னுடைய அவதாரங்களும், லீலைகளும், அவனிச்சையினாலே யுண்டானவையல்லாமல் கருமத்தினாலே வந்தனவல்லவென்று, வேதங்களிலே இரகசியமாக விருந்ததைத் தகவல்க்கியானிகள் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி கியானஸ்வரூபனும் கியானகுணகனுமாகித் தன்னிச்சையினாலே சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகத் தனக்குச் சங்கற்பித்து, அவ்வியக்த சரீரகனும் மகத்துவசரீரகனுமாகிய பரமபுருஷன், தான் நினைத்தபடி முடிக்கும் வல்லமையை உடைத்தானவனாகையால்; இந்தவுலகங்களைச் சிருஷ்டித்தும், பாலனஞ்செய்தும், சிலந்திப்பூச்சி போலத் தானே விழுங்குகிறான். இந்த வுலகங்களை இரகசிக்குங்காலத்திலும், சகலபூதங்களிலும், தான் உட்கலந்து, அவற்றின் குணங்கள் தன்னைப்பண்டாமல் தானே சுத்தராக இரந்து, ஜீவராசிகள் அஷ்டவர்க்கங்களை அனுபவிக்குங்காலத்திலும், அதன் கந்தத்தைத் தான் ஆக்கிராணஞ் செய்கிறதெயல்லாமல் பொசிக்கவில்லை. இப்படி ஷ்ட்குண பரிபூரணனை பரமாத்மாவின்னுடைய மகிமைகளைப் பிறந்திருக்கிற சீவாத்மமாக்களெல்லாம் கருமத்தினால் குறைந்தும், வேறுபாடாயிருக்கிற கியானத்தை உடைத்தானவராகையால் தெளிவாக அறியமாட்டார்கள். வேஷ தாரியானவன் பலவேஷநரித்தாம்போலவே, தானும் தன் சங்கற்பத்தால் வெகுனித ரூபங்களையும் நாமங்களையும் தரித்திருக்கிற இவனை நிசமாக அறிந்தேனென்றும், ஸ்துதி செய்கேனென்றும், நினைதவன் அறிந்தவனல்ல. யாதொருபுருஷன் கபடமில்லாமலும் இடைவிடாமலிருக்கிற நினைவினாலே அளவிடப்படாத மகிமைமையை உடைத்தாகியும், இந்த வுலகங்களுடைய சிருஷ்டி முதலானதுகளையுஞ்செய்கிற சக்கிரபாணியின் பாத்தபங்கரத்தத்தை அனுபவிக்கிறானே அவனே அவனுடைய மகிமைமையறிவான். ஒ தன்னியரான சவுனகாதிரிவிசுகளே! மஹாலுபாவர்களான நீங்கள் சகலலோகநாதனை இந்த வாசதேவனிடத்தில் சர்வசரீரகனாக நினைத்து எப்படி ஆத்மபாவத்தை நினைக்கிறீர்களோ, அதனால் இந்தவுக்கிரமான சமுசார சக்கிரம் எந்த வஸ்துவினிடத்திலில்லையோ அந்தவஸ்துவைச் சேருயிர்கள், சந்தேகமில்லை. வியாச பகவான் வேதசமானமான இந்தப் பாகவதபுராணத்தை உத்தமமாகிய கீர்த்தியையுடைத்தான ஸ்ரீ ஹரியின்னுடைய லீலாவண்ணமாகவே செய்தார். சகல லோகங்களுடைய சிறப்பைக்குறித்துச் செய்யப்படும் கௌரவங்களுக்கு இருப்

பிடமாகியிருக்கிற மகத்தான இந்தப் புண்ணியசரித்திரத்தைச் சார்ந்திதியான தன்புத்திரனுக்கு உபதேசித்தார். அவரும் சகலவேதங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் எடுக்கப்பட்ட சாரமாகிய இந்தப்புராணத்தை உத்தமனாகிய பரிஷித்துமகாராஜாவுக்குச் சொன்னார். கங்கையில் பிராயோபவேசஞ் செய்திருந்த பரிஷித்துமகாராஜாவுக்குச் சுகமுனி இந்தப் பாகவத வுபதேசஞ்செய்யுங்காலத்தில், பிரமரிஷிகள் அனைவரும் கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தருமங்களுடனேயும் கியானங்களுடனேயும் கூடவே பரமபதஞ் சேர்ந்தபின்பு, இந்தக் கலியுகத்தில் தருமக்கியானங்களாகிற கண்கள் இழந்த பிராணிகளுக்கு உண்மையான பொருளை விளக்கவேண்டி இந்தப் புராணமானது ஆதித்யபுதயம்போலே உண்டாயிற்று. வாரீர் பிராமணர்களே! அந்தக்கங்கையிலே பரிஷித்துமகாராஜாவுக்கு உபதேசம்பண்ணுகிற பிரம்மதேஜோரிதியான சுகமுனிவர், என்னை யனுக்கிரகித்து அருகே வைத்துக் கொண்டு உபதேசித்தார். அவரிடத்தில் நானும் அதிகரித்தேன். அப்படி அதிகரித்த நான் தெரிந்துகொண்டபடி என்புத்தி அனுசாரம் உங்களுக்கு அறியப்பண்ணுகிறேன் அன்புடன் கேளுங்கள்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

இதில் பகவானருளிய சாஸ்திரத்தினுடைய ஆரம்பத்துக்குக் காரணமாவதையும், தபசினுலேயும், இதிகாசபுராண யுக்திகளினுலேயும், வியாசருக்குச் சந்தோஷமில்லாமையையும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

தபோரிதியான சூதபுராணிகரைப் பார்த்துத் தீர்க்க சத்திரயாகத்தில் தீக்ஷிதர்களான முனிசுவரர்களில் பெரியவராகியிருக்கிற இருக்குவேத பரங்கதரான சவுனகரென்கிற குலபதி மிகவுந்துதிசெய்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். ஓ மஹானுபாவாகிய சூதரே! தத்வங்களை யுரைக்கிறவர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டரே! புண்ணியமான இந்தப் பாகவத கதையை மகானுபாவரான சுகமுனிசுவர் எப்படிச் சொன்னாரோ அப்படியே நீரும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். எந்த யுகத்திலே பிறந்த பாகவதம் பூலோகத்திலே வந்தது? எந்தக்காரணத்தினாலே எந்த ஸ்தானத்திலே எவராலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டு வியாசமுனிசுவர் இந்தச் சத்திகதையைச் செய்தார்? அவருக்குக் குமாரரான சுகமுனிசுவர் யோகீசுவர்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டராகிச் சகலவஸ்துக்களிலும் நிறைந்த பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை யேகரூபமாக நினைத்துத் தம்மிடத்தில் பிரகாசிக்கிற பரமாத்மாவின்மீடத்தில் வைத்த மனத்தைச் சலிக்கவொட்டாமல் நிறுத்தி, பிறருக்குத்தெரியாமல் மூடவேஷத்தால், நின்றவிடத்திலே நில்லாமல் சஞ்சரிக்கிறவர், நகரவாசிகளான ஜனங்களாலே எப்படிக்காணப்பட்டார்? குருசாங்கல தேசங்களிலே ஏன் வந்தார்? உன்மத்தனைப்போலவும் ஊமையைப்போலவும் சஞ்சரிக்கிறவர் அஸ்தினுபுரத்தி லேன்வந்தார்? ஒரு கால விசேஷத்தில் சுகமுனிவரைப் பின்தொடர்ந்து ரிஷியோக்யமான வஸ்திரம் தரித்துவருகிற வியாசரைக்கண்டு வஸ்திரங்களில்லாமல் ஜலக்ரிடை செய்து

கொண்டிருந்த தேவகன்னியர்கள் சீக்கிரமாக வெட்கத்தால் வஸ்திரர்த்தரித்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு அந்தத் தேவஸ்திரீகளை வியாசமுனிச்வரர் பார்த்து, ஓ கன்னிகைகளே ! என்மகன் யௌவனமுள்ள புருஷன், அவன் வஸ்திர மில்லாமல் வருகையில் நீங்களும் வஸ்திரமில்லாமல் கேளிலிவாசமாக விருந்திடுகளே, வஸ்திரர்த்தரித்தும் விர்த்தனுமாகிய என்னைக்கண்டு ஏன் வஸ்திரர்த்தரித்திடுகளென்று கேட்க, அந்தக் கன்னிகைகள் வியாசரே உமக்கு ஸ்திரீயென்றும் புருஷரென்றும் இரண்டு விபாகமுண்டு. உம்முடைய மகனுக்குப் பரிபூரணமான பிரம்மஸ்வரூப விவேகமொன்றேயல்லாமல் வேறில்லையென்று சொன்னார்களல்லவோ? அப்படிப்பட்ட பரம முனிந்திரருடனே பாண்டுகுலத்தில் பிறந்த பரிசுதித்தென்று பெயரையுடைத்தான ராஜரிஷி அந்த முனிந்திரரைக் கேட்கவும், அவருக்கு அந்த முனிந்திரர் தெளியவுரைக்கவுமான சம்வாதம் எப்படி உண்டாயிற்று? அந்தச் சம்வாதத்திலல்லவோ இந்தச் சாத்வஜனுன ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கதைகள் நடந்தன; அந்தச் சுகமுனிந்திரர், கிருகஸ்தாச்சிரமத்தி லிருக்கிற ஜனங்கள் அந்த ஆச்சிரமத்தைப் பரிசுத்தஞ் செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தால், அவர்களிடத்தில் தயவினாலே ஒருபசு பால் கறக்குங்காலம் அவ்விடத்திலிருந்து அவர்களாலே வந்தனஞ்செய்யப்படுவார். அப்படிப்பட்ட சுகமுனிவர் வெகுதூரம் அவ்விடத்தில் எப்படியிருந்தார்?

ஓ சூதரே! அபிமன்யு குமாரனுன பரிசுதித்து மகாராஜாவைப் பாகவதோத்தமமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவனுடைய ஜனனமும், கருமங்களும், ஆச்சரியமானவை. அவைகளையும் எங்களுக்கு நீர் சொல்லவேண்டும். அந்தப் பரிசுதித்துச் சக்கிரவர்த்தி பாண்டுகுமாரர்களுடைய பெருமையை விருத்திசெய்து, இந்தப் பூமண்டலமெல்லாம் நிறைத்தவன். அவன் எந்தக்காரணத்தினால் ராஜசாப்ததை பெண்ணுமல் கங்கையிலே பிரயோபவேசஞ் செய்தான்? சகலசத்துருவர்க்கங்களும் தங்களுடைய கேஷமத்தைக் கோரி தங்கள் சம்பத்துகளைச் சமர்ப்பித்து எவன் பாத்திடத்தைவணங்கினார்களோ அந்தத்தீரன், தான் யௌவனனாயும், தனக்கு அதிக சிலாக்யமான சம்பத்தையடைந்தும், பிராணனை விடவேண்டுமென்று எப்படிநினைத்தான்? இது ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. வேதாச்சிதனுன பரமாத்மாவினிடத்திலே பற்றின சித்தவிருத்தியுண்டான சாதுஜனங்கள் சகல சேவர்களும் அசுபங்களை நீக்கிச் சுடங்களைக் கற்பித்துப் பின்னும் அவர்கள் உத்தமகதியடையும்படி இத்ததைச் செய்யவேண்டித், தாங்கள் சீனிக்கிறதேயல்லாமல் தங்கள் பிரயோசனத்தைக் கோருகிறதில்லை. ஆகையால் காமக் குரோதாதிசுக்கு வசமாகாமலிருக்கிற தன் சரீரத்தை வெறுத்துப் பரிசுதித்து மகாராஜா ஏன் சரீரத்தை விடநினைத்தான்? வேதார்த்தத்தை வெளியிட்ட ஸ்வரூபமில்லாத புராணங்களும், தருமசாஸ்திரங்களும், இதிகாசங்களுமாகிற வாக்குகளுக்கு விஷயமான தருமத்தவங்களிலே தேவரீர் சிரோஷ்டராகையால் நாங்கள் கேட்ட இந்தச் சூக்ஷ்மமான அர்த்தங்களை எங்களுக்குச் சம்பூரணமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று சொன்ன சவுனகாதிரிஷிகளைப் பார்த்துச் சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார்.

கேளுங்கள் சவுனகாதிரிஷிகளே ! மூன்றாயுகமாகிய துவாபரயுகத் திலே ஸ்ரீபராசர்முனிந்திரருக்கு வாசனிடேனியிடத்திலே ஸ்ரீஹரியினுடைய அம்சமாகிய ஸ்ரீவியாசமுனிந்திரர் ஒருகாலத்திலே சாஸ்வதி நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து சரியைமுதலானவற்றை முடித்துக்கொண்டு பரிசுத்தராகி, ஜனமில்லாதவிடத்தில் தாம் ஒருவராயிருந்துகொண்டு, சூரியவுதயமானபின்பு தருமாத்ருமங்கள் அறிந்தவராகையால், அறியக்கூடாமலிருக்கிற சூரியவேகத்தை யுடைத்தான காலத்தினாலே உண்டாகிய புகத்ருமங்களுடைய சங்கற்பத்தை அந்தந்த யுகத்தில்கண்டு, அந்தந்த புகத்ருமங்களுடைய புகப்பிரமாணத்திலே பூமியில் பிறந்த சேதனசேதனங்களுடைய சாமர்த்தியக் குறைவு பாட்டையும், அந்தச் ஜனங்களுக்குச் சித்தையில்லாமையும் ஈனபலமாயிருக்கையும், துற்புத்திகளையும், அல்பாபுலங்களையும், அவர்களுக்குண்டான ரோகபீடைகளையும், திவ்யகியானத்தினாலே கண்டு, சகல வர்ணங்களுக்கும் சமஸ்த வாச்சிரமங்களுக்கும், இதமானதெதுவென்று, தியானம்பண்ணி வேதத்தினாலே விதிக்கப்பட்ட யக்கியகருமம் நாலுவகையினாலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் பிரஜைகளுக்குப் பரிசுத்தமாகவே யிருக்குமென்று நினைத்து, அப்படியே சங்கற்பித்து யக்கியம் விருத்தியடையவேண்டி, ஒன்றாகக் கலந்திருந்த வேதத்தை ருக்குவேதமென்றும், யசர்வேதமென்றும், சாபவேதமென்றும், அதர்வணவேதமென்றும், நாலாகப் பிரித்து அவற்றுடனே இதிகாச புராணங்களை ஐந்தாம்வேதமாகக் கற்பித்துப் பயிலவென்கிற ரிஷிக்கு ருக்குவேதத்தை உபதேசித்துக், கியானியான ஜயமுனிக்குச் சாயவேதத்தைச்சொல்லி, வைசம்பாயனரென்கிற முனிசிரேஷ்டருக்கு யசர்வேதத்தைத் தெளியவுரைத்து, குருரான சுமந்துவென்கிறமுனிக்கு அதர்வணவேதத்தை அப்பியாசம் பண்ணிவைத்து, இதிகாசபுராணங்களை என்னுடைய பிதாவான ரோமஹர்ஷணருக்கு அனுக்கிரகித்தார்.

இப்படிச் சிஷ்யர்களான பயிலவாதிமுனிவர்கள் தங்களுக்கு உபதேசித்த வேதங்களை அநேகவிதங்களாகப் பிரித்து, தாங்கள் தங்கள் சிஷ்யர்களுக்கும், அவர்கள் தங்களுடைய சிஷ்யருக்கும், இப்படிப் பரம்பரையாக உபதேசஞ் செய்வித்ததினாலே அந்த வேதங்கள் சாகைகளாகப் பிரிந்தன. ஆகையாலே அந்த வேதங்கள் சிற்றறிவான மனுஷ்யர்களாலேயும் தரிசுக்கும்படியோக்கியமாக வியாசபகவான் தினவற்சலராகையாலே அனுக்கிரகித்தார். இப்பால் ஸ்திரீகளுக்கும், சூத்திரர்களுக்கும், பிரமபந்துக்களுக்கும், காதினாலே யுங் கெடக்கூடாத வேதவிகிதகருமங்கள் தம்முடைய சிரேயசை அறிய மாட்டாமலிருக்கிற பிரானிகளுக்குச் சிரேயசுக்களை உண்டுபண்ணவேணுமென்று நினைத்துக்கிருபையினாலே அந்த வியாசர் இதிகாசமான பாரதத்தைச் செய்தார். இப்படிச் சர்வபிரகாரத்தினாலேயும் அந்தப் பிரானிகளுடைய இதத்தைச் சிந்தித்திருக்கிற வியாசருக்குச் சர்வாத்மகனுன பரமத்துமாவைத் தன் இருதயத்தில் சார்வதா நினைத்திருந்தும் மனதிலே சந்தோஷமில்லாமற்போயிற்று. இப்படி மிகுந்த சந்தோஷமில்லாத இருதயத்தை யுடைத்தான வியாசயோகி, பரிசுத்தமான சாஸ்வதி நதிதீரத்தில் ஏகாந்தமாக இருந்துகொண்டு

ஆலோசனைபண்ணித் தருமங்களை அடிர்த்தவராகையாலே தனக்குள்ளே தான் சிந்திக்கின்றார். உபாயமுதல் விரதயுக்தனுக் வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தேன். குருக்களுக்கும், அக்கினிகளுக்கும், சந்தோஷம் செய்துவைத்தேன். சாஸ்திரம் விதித்ததருமங்களை வழவுதலில்லாமலும் கபடமில்லாழலும் நடத்தினேன். பாரதமென்னும் நிமித்தத்தாலே வேதார்த்தங்களை வெளியிட்டேன். ஸ்திரீ குத்திரர்களுக்குத் தெரியும்படி தருமங்களை வெளியிட்டேன். இப்படியெல்லாஞ் செய்திருந்தும், இந்தத்தேகத்தில் வசிக்கிற ஆத்மாவுக்கு, என்னுடைய ஆத்மாவிலே நிறைந்திருக்கிற அந்தராத்மாவினாலே வருகிற ஆனந்தானுபவமும், மனதினாலேவருகிற சந்தோஷமும், அதிதுஷ்டனுக்குண்டான பிரம்மதேஜஸ்போல பரிபூரணமாகாமைக்கு நிமித்தத்தெரியவில்லை. இதனால் பகவானுக்குப் பிரிதிகாங்களான பாகவத தருமங்களை மிகுதியாகச் சொல்லாமலிருந்தேன். அந்தத் தருமங்களல்லவோ பாமாயுச்சர்களுக்கும், பாமாத்துமாவுக்கும், அதிபிரியமானதென்று, சகலபிரானிகளுடைய சுகத்தைக்குறித்து வியசனத்தை அடைந்து சிந்தித்திருக்கிற வியாசமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்திலே நாரத முனிச்வரர் எழுந்தருளினார். தேவபூசகரான அவரை வியாசபகவான் எதிர்கொண்டு சீக்கிரமாக அர்க்கியபாத்தி யாசமன்பங்களுலே பூசித்துக் களிப்பாக வினவினார்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

சர்வ தருமங்களைப் பார்க்கிலும் ஹரிசிந்தனத்தினுடைய கௌரவம்
வியாசருடைய சித்தப்பிரசாதத்தின்பொருட்டு
நாரதராலே உபதேசிக்கப்படுகின்றது.

மிக்க கிரத்திசாலியான நாரதமுனிச்வரரும் தமக்கு உபசாரங்கள் பண்ணின வியாசமுனிச்வரர் சகாசனமாக தம்முடைய சமீபத்திலிருந்த பின்பு, அவரைப்பார்த்துத் தமமுடைய கையிலிருக்கிற வீணையினாலே கானஞ்செய்து கொண்டு புன்சிரிப்புடனே கூடினவர்போல ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாரீர் பராசாரகுமாரரே! மஹானுபாவரே! உம்முடைய சரீரத்தில் பிரகாசிக்கிற சீவாத்மாவினிடத்தில் இருக்கிற அந்தரியாமியான பாமாத்துமானினுடைய அனுபவத்தினாலே அவனுக்குச் சரீரமாகிய சீவாத்மாவுக்கு ஆனந்தமுண்டாயிருக்கிறதா? மனதினாலே கற்பிதமான சகலவிர்திரிய விசிஷ்டமாகிய தேகத்துக்குச் சகல தருமவிரத அனுஷ்டானங்களாலே சந்தோஷமிருக்கிறதா? ஆச்சரியமாகியும், மகத்தாயுமிருக்கிற வஸ்துவை அறியவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தீரே, அதையறிந்தீரா? தருமார்த்த காமமோக்ஷங்களுக்குச் சாதகமாகிய தருமங்களினாலே மிகுதியாகிய பாரதமென்னும் இதிகாசத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தீரே, அதைச் செய்தீரா? ஆதிமத்தியார்த்த ரகிதமான பரப்பிரம்மத்தை அறியவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தபடி, நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்மரா? இப்படி யிருந்தாலும் ஒரு

பிரயோஜனத்தைக் குறித்து வெகுபிரயாசஞ் செய்தவன் அந்தப் பலினை யிழந்தால் எப்படியோ, அப்படி உம்மைக்குறித்து நீரே சுகப்படுகிறீரே யென்று சொன்ன நாரதமுனிநிரைப் பார்த்து வியாசமுனிவர் சொல்லுகிறார். என்னிடத்தில் நீர் சொன்ன நடத்தை யுள்ளதுதான் சத்தியமாகவே சொன்னீர். இப்படியெல்லாம் உபகாரஞ் செய்திருந்தேன் ஆனாலும் என்னுடைய ஆத்துமா சந்தோஷம் அடையவில்லை. அதன் காரணத்தையும் அறியவில்லை. ஆகையால் பிரம்மதேவனுடைய சரீரத்தில் ஜனித்து அளவிடப்படாத க்கியானநிதியான தேவரீரைக்கேட்கிறேன். இப்படி ஜனித்தவர்களில் ஆதிபுருஷனாகியும், உயர்ச்சி தாழ்ச்சி இல்லாதவனாகியும், சகலவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வாமியாகியும் பிரகிருதியைச் சரீரமாகக் கிரகித்தும் மனதிலேதானே இந்த வுலகங்களைக் கற்பித்தும், ரக்ஷித்தும், சங்கரித்தும், அந்தப் பிரகிருதியினுடைய கூட்டம் தவிர்த்திருக்கிற சதுர்முகனுடைய சமீபத்தில் வசித்து அவருடைய தயவினாலே பரமசூட்சுமமான சகலதருமங்களையுந் தெரிந்த தேவரீர், சூரியனைப்போல மூன்றுலோகமும் சஞ்சரித்துச் சீவாத்ம சாட்சியான பிரணவாயுவைப்போல யோகவெள்ளத்தினாலே சகல சீவாத்மாக்களுடைய மனதிலுஞ் சஞ்சரிக்கிற சக்தியை யுடைத்தானவராகையால் கேட்கிறேன். பலத்தை இச்சியாம லுரியதருமங்களாலே, அணுவுக்கும் அணுவாய், மகத்துக்கு மகத்தாகிய பரமாத்மாவினிடத்திலும், நியம அத்தியயனதிகளான விதங்களாலே வேதங்களிலும் நிஷ்டைபொருந்தின எனக்கு, உண்டான குறைவைச் சொல்ல வேண்டுமென்று வியைத்துடனே விக்கிரபனம் பண்ணின வியாசரைப்பார்த்து வேதமுனியான நாரதமுனிவர் சொல்லுகிறார்.

ஓ வியாசமுனிவரே! ஷாட்குண்ய பரிபூரணான பரமபுருஷனுடைய களங்கமற்ற கீர்த்தியை நீர் பரிபூரணமாகச் சொல்லவில்லை. அந்தக் காரணத்தினாலே உம்முடைய ஆத்மாவுக்குச் சந்தோஷம் பிறக்கவில்லையென்று நினைக்கிறேன். மிகுதியாகப் பரமாத்மாவினுடைய குணங்களை நீர் ஸ்துதிபண்ணுமற் போனதினாலே முன்சொன்ன உம்முடைய பரிபூரண க்கியானங்களுந் குறைந்தன. வாரீர் முனிசிரேஷ்டரே! தருமமுதலான புருஷார்த்தங்களும், அதன் சாதனங்களும், விஸ்தாரமாக எப்படி வர்ணிக்கப்பட்டனவோ, அப்படிச் சர்வத்திர பரிபூரணான வாசுதேவனுடைய மகிமை விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்படவில்லை. எவ்வாறு சொற்கள் மிகுதியான ஆச்சரியங்களுக்கு இடமாகியிருந்தாலும், உலகங்களுக்கெல்லாம் பாவனமான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய புகழை ஸ்துதி செய்யவில்லையோ அந்தச்சொற்களை மனதிலே பரமாத்மா னுபவம் பண்ணுகிற ஜனங்கள் காகங்களிறங்குந் துறையென்று சொல்லுவார்கள். அதேனென்றால் அநிமேனாகமான பிரம்மத்தினிடத்தில் களிக்கிற பரம அம்ஸமுனிவர்களாகிற ராஜ ஹம்ஸங்கள் அவ்விடத்தில் களிக்கமாட்டா. ஆகையால் யாதொரு பிரபந்தத்தில் சுலோகப்பிரதிசுலோகங்களும் இலக்கணப்பழுதான சொற்களாயிருந்தாலும், அனந்தனுடைய கீர்த்திகளுக்கு உரியதாகிய நாமங்களை ஒருவர் சொல்லுகிறகாலத்தில் தாங்கள் கேட்டும், கேட்கிற ஜனங்களிருந்த காலத்தில்

தாங்கள் தியானஞ்செய்தும், மற்றொருவருமில்லாதகாலத்தில் தாங்களே படித்தும், சாதுஜனங்கள் சுகத்தை யடைகிறார்களோ, சுகல ஜனங்களையும் பாவனஞ் செய்கிற அந்தப் பிரபந்தமே சிலாக்கியமானது. பலாபேகை யில்லாமற் செய்த தருமங்களும் அச்சதனிடைத்தில் பக்தியில்லாமற்போனால் பிரகாசித்த மாட்டா. பிரகிருதி சம்பந்த நீங்கிய சிவஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரமும் சிவசரீரக ஜன பிரம்மோபாசனத்துக்கு அங்கமாகாமற்போனால் அது மிகவும் பலமில்லாததேயாம். இப்படித் தன்னை யனுஷ்டிக்கும் காலத்திலும் தான் பலன்களைக் கொடுக்கும் காலத்திலும் வெகு சிரமத்தைக் கொடுக்கிற தருமங்கள் அச்சதனிடைத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படாதபடியினாலே ரசோகுண தமோகுணங்களினிலக்கிச் சத்வவிருத்தியை ஜனப்பிக்கமாட்டாமற் போனபின்பு ஏன்பிரகாசிக்கும்? ஆகையால் வாரீரமகாநுபாவரே! அமோகமான க்கியானத்தை உடைத்தாகியும், பரிசுத்தமான கீர்த்தியையுடைத்தாயும், ஈதார்த்தத்திலே விரும்பமுண்டாகியும், சத்தியத்திலும் மெய்ஞ்ஞானத்திலும் ருசியுண்டாகியும், உசிதவிரதங்களை அனுஷ்டித்துமிருக்கிற தேவரீர் சுகலமான சமுசாரங்களுடைய பந்தங்களை விலக்கப்பட்ட திரிவிஞ்சரமனுடைய திவ்ய லீலைகளைத் தியானஞ்செய்து சாக்ஷாத்காரஞ் செய்யவேண்டும். அந்தப் பகவானுடைய லீலைகளைப்பார்க்கிலும் வேறானதருமங்களை நின்கூடும் விரும்பியும் சொல்லுகையால், அந்தந்தத் தருமங்களை, நிச்சயித்த ஜனங்களுக்கு அந்த ஈனதருமங்களுடைய போகங்களிலேயும், ஸ்வரூப க்கியானங்களினாலேயும் தேறித் தெளிந்தவர்களுக்கு ஓரிடத்திலும் நிலைகொள்ளாமலிருக்கிற புத்தியானது, பெருங்காற்றில் அயுபட்ட கப்பல்போல் தன்னிலையில் ஒருகாலத்திலும் நிற்கமாட்டாது. சுபாவமான ஆசையுள்ள ஜனங்களுக்குத் தருமத்தைப் போதிக்கவேண்டி இழிவான விதிகளைச் சொல்லுகிறது மிகவும் கரைகடந்த சொற்கள். அந்தச்சொற்களாலே சொல்லப்படுகிறதே தருமமென்று நிச்சயித்த ஜனங்கள் அது ஈனதருமமென்று அதைத் தவிர்த்து சிலாக்கிய தருமமான ஹரிபரித்திரங்களை விரும்பமாட்டார்கள். சுகலலோகநாதனுடைய ஆதியந்தமில்லாத மகிமையை நினைத்து அவன் கைங்கர்யரூபமாக அனுஷ்டிக்கிற நிசனிருத்தி தருமங்களாலே வருகிற சுகத்தை அறிந்து அதன் இலக்ஷணந தெரிந்தவன் எவன்தான் விரும்பமாட்டான்? பிரகிருதி குணங்களாலே பரவசமாகி அபிமானத்துடனே கூடிய ஜனங்களுக்கு உபயவிபூதி நாயகனாகிய ஸ்ரீஹரியுடைய திவ்யசரித்திரங்களைத் தெரியச்சொல்லவேண்டும் ஸ்வாமியென்று சொல்லி மறுபடியும் சொல்லுகிறார்.

அபக்குவமான மனதையுடைத்தானவன் வர்ணச்சிரமத்துக்கு யோக்கியமான தருமங்களை ஸ்ரீஹரியினுடைய சரணகமலங்களைப் பஜனஞ்செய்து, அந்த ஜன்மத்தைவிட்டு நிகிருஷ்டமான ஜன்மத்தை எடுக்கையிலும், எதாகிலும் ஒரு ஜன்மத்தில் அந்த அசுபத்தைத்தவிர்த்து உத்தமகதியையடைந்தானாகில், தனக்கு உசிதமான வர்ணச்சிரமதருமங்களைப் பலாபேகையுடைய விட்டு அனுஷ்டித்து ஸ்ரீஹரிபஜனஞ்செய்கிறபேர்கள் அற்புதமான பரமபதத்தை அடைகிறதற்குச் சொல்லவேண்டியதென்ன? ஒவ்வொருவரும் அவ

ரவர்கெய்த புண்ணிய பாவங்களினால் சொர்க்க நரகங்களென்கிற உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான வீடங்களில் சுழன்றுதிரிகிறபிராணிகளுக்குத் துர்ப்பலமாகிய தருமம் உலகத்தில் யாதொன்றுண்டோ? அதனுடைய சம்பாதனத்தில் யத்த னுஞ்செய்யவேண்டும். சகலலோகங்களிலும் அளவிட்டு அறியக்கூடாத வேக த்தையுடைத்தான காலசக்கரத்தினுலே வருகிற பாவதுக்கங்களுண்டாகிறுப் போலே புண்ணியங்களாலே சுகங்களும், பாவத்தால் துன்பங்களும் தான் வேண்டாமலிருந்தாலும் வருடாகையால் அந்தச் சுகிர்த்தக்கியானியானவன் அவற்றை வேண்டான். வாரீர் சிரேஷ்டரே! ஸ்ரீமுகுந்தனுடைய பஜனஞ் செய்கிறவன் இதரஜனங்களைப்போலச் சமுசாரத்தை எத்தனைப்பிரயாசத் திலும் ஒருகாலத்திலும் சேரச சம்மதிக்கமாட்டான். அந்த ஸ்ரீமுகுந்த சர ணம்புஜ ரசமிரிந்தவன், அவன் திருவடிகளுடைய பரமசுகத்தை நினைத்து நினைத்துக் கோரமான சமுசாரத்தைத் தள்ளவேண்டுமென்றே நினைப்பான். எந்தப் பகவானிடத்திலே இந்த வுலகங்கள் ஜனித்தனவோ? எவனிடத்தில் லயத்தையடைக்கின்றனவோ? அந்தப் பிரிவில்லாத காரணனை வாசுதேவ னிடத்தில் நிலைபொருந்தியிருக்கிற சேதனசேதன சமுகமாகிய இந்தவுலகம் அந்த வாசுதேவ ஸ்வரூபமேயல்லாமல் வேறல்ல. சூட்சுமமாகிச் சேதன சேதன சரீரகனை வாசுதேவ ஸ்வரூபத்தால் காரியமான உலகமென்றும் அறிவில்லாத ஜனங்களுக்கு வேறுபோலே காணப்படும். இதைத் தேவரீரும் அறிவீர். ஓ மஹானுபாவரே! கருமவசமாகிய ஜெனனமில்லாமல் இச்சை யினாலே அநேக அவதாரங்களைத் தரிக்கிற பரமபுருஷனாகிய பரமாத்மாவ னுடைய அம்சத்தைப் பரிபூரணக்கியானியான தேவரீர், உமக்கு ஆத்மாவாக நீரே அறிந்துகொண்டு இந்தப் பிராணிகளுடைய கேஷமத்தைக்குறித்து இதீற் குச் சாதனமான தருமத்தை நினைத்து யத்தனஞ்செய்யவேண்டும். இப்படிக் கொத்த சுகிர்தம் எதென்றால், உலகத்தில் புருஷர்கள் செய்கிற வேதாந்த சிரவ ணத்தினாலும் பூரண தக்ஷிணையுடனே அனுஷ்டித்த பக்கியங்களாலும், தபசு களாலும், சூக்த பாராயணங்களாலும் தடாகங்களுடைய திர்மானமாகிற அர்த்தங்களாலும், தானங்களாலுமுண்டாகிய புண்ணிய பலத்தினாலே வரத் தக்கது. அந்தப் பலன்களுக்கு உயர்ந்தபலனை விசாரித்து நிச்சயிக்குமிடத் துப் புண்யசலோகனாகிய பகவானுடைய கிர்த்தனமன்றி வேறில்லை.

நான் முன்ஜன்மத்தில் வேதாந்த வித்துக்களான பிராமணர்களுடைய வீட்டு வேலைக்காரியாகிற கிருகதாசியினுடைய புத்திரனாக ஜனித்திருந் தேன். வாரீர் வியாசரே! இந்த ரகசியத்தைச் ஜாக்கிரதையாகக்கேளும். அப்போது வருஷாகாலத்தில் தீர்த்தயாத்திரையில் விரும்பமுள்ள யதிகள் அந்தப் பிராமணர்களுடைய கிருகத்தில் வந்து வருஷாநது, சரத்ருது வென் கிற நாலுமாதங்களிலும் வழிநடக்கிறது அரிதாகையாலே அந்தப் பிராமண கிருகத்திலே வாசஞ்செய்தார்கள். அவர்கள் பரமயோகிகளாகையால் பர மாத்மாவினுடைய திவ்யகுணங்களை மிகவுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். அப்போது நான் நன்றாகப் பேசத்தெரியாமல் மெத்தவும் பாலனாகவிருக்கை யிலும் அவர்களுடைய முகாவிந்தத்தில் ஜனித்த ஹரிசுனமிருதகதை

யைக் கேட்கவேண்டுமென்று பகவத்சங்கற்பத்தினால் அன்பு பெற்றிருந்த படியினாலே அவர்களும் இவன் அதிபாலன் தன் வினையாட்டிற்கு உசிதமான பாவை முதலானது தரித்திருக்கையிலும் இந்திரிய சாபல்லியங்களை விட்டிருக்கிறானென்றும், இதுவுமல்லாமல் நாம் சொல்லுகிற பரமபுருஷனுடைய கதைகளைக்கேட்க நினைத்து நாமிருந்த இடத்திலிருந்து நாம் திரிந்தவிடத்தில் திரிந்து பரிவுற்றிருக்கிறானென்று நினைத்து மிகுதியுற் தயவுபண்ணியனுக்கிரகஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் முன்பாக நான் மழலைச்சொல்லுடனே கூடியிருந்தாலும் அவர்கள் சொல்லுகிற கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் அவர்கள் போஜனம்பண்ணின இலைகளைத்தொட்டு அந்த எச்சிலை என் உடர்பெல்லாம் பூசிக்கொண்டதைக் கண்டு வேண்டாமென்று அவர்கள் விலக்கும்போது சூட்சுமமாகக் கையிலகப்பட்ட பிரசாதத்தை ஒருதரம் நான் புசித்தமாதிரித்தில் சகலமான பாபங்களையும் தவிர்த்தேன்.

இப்படிப்பட்ட என் நடக்கையாலே ரசோகுண தமோகுணங்களை விலக்கிச் சதவகுணமிகுதியாகி மனதுக்குச் சம்சயங்களை விலக்கி நிச்சயத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே அந்தியோகிகளுக்குப் பிரியமாகிய தருமங்களிலே யெனக்கும் அன்புபிறந்தது. அவ்விடத்தில் சமஸ்தகாலங்களிலும் அதி மனோகரங்களான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்கதைகளைத் தியானப்பண்ணுகிற யோகிகளுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே அந்தக் கதாசிரவணத்திலே சிரத்தைப்பிறந்து திரிகாலங்களிலும் சிரவணப்பண்ணிக்கொண்டு அதில் அகிம்பிரீதியாகவேயிருந்தேன். வாரீர் அதிபுத்திசாலியே! ஸ்ரீ ஹரிகதையில் மிகவும் பிரீதிபிறந்ததால் கதாசிரவணங் கிடைக்கிறவிடத்தில் நினைவு வுண்டாயிருக்கிற எனக்கு விஷயங்களில் சமுன்றுதிரிகிற என்மனது ஸ்ரீ ஹரிகதையில் தடைப்பட்டுநின்றது. அந்த ஸ்ரீ ஹரிகதையில் பிரீதியினால் தனக்கு வசனீர்த்தியான மாயையினாலே கற்பிதமான சூட்சுமஸ்துலமாகிய பிரபஞ்சத்தைச் சகல சேதனசேதன சரீரகமான பிரம்மத்தில் ஒன்றாகக் கலந்த என்னிடத்தில் நான் பார்க்கிறேன். இப்படி வருஷருதுவிலேயும், சரத்ருதுவிலேயும், அந்த யதீச்வரர்களிடத்திலிருந்து அடிக்கடி நிர்மலமான ஹரிவிலைகளைக் கேள்விப்பட்ட எனக்கு அந்த மகாத்மாக்களுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே ஸ்ரீ ஹரியிடத்தில் பக்திபிறந்து அதனாலே என்னுடைய மனதிலேயிருக்கிற ரசோகுண தமோகுணங்கள் நீங்கிப் பக்தியானது விருத்தியடைந்து சிரத்தையுமுண்டாயிற்று. இவற்றாலே பாவங்கள் கழிந்தன. இப்பால் இந்திரியசாபல்லியங்களைவிட்டு விசுவாசத்துடனே கூடியிருக்கிற பாலனாகிய என்னை அவர்கள் உத்தமபாத் திரமென்று அனுக்கிரகித்துச் சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட அதிரகசியமான பிரம்மக்கியானத்தை யருளிச்செய்தார்கள். அவர்கள் பிரயாணப்படுகிற காலத்திலும் மிகுதியான கிருபையினாலே உபதேசித்த க்கியானத்தினுடைய பிரபாவத்தினாலே சகலிராணிகளையும் சிருஷ்டித்த வாசுதேவனுடைய சங்கற்பப்பிரபாவத்தையும் யாதொரு பிரம்மக்கியானிகள். பிரம்மபதத்தை யடைகிறார்களோ அந்தப் பிரபாவத்தையும் அப்பொழுதே யறிந்தேன். ஒபிராமேணோத்தமனே! தாபத்திரயங்களாகிற ரோகத்துக்கு ஒளஷதம் ஏதென்

ஸ்ரீ ஷாட்ருண்யபரிபூரணான பரமாத்மாவின்னிடத்தில் விசித்தகருமங்களைப் பலத்தை யிச்சியாமீற் செய்து பிரம்மார்ப்பணமென்று சமர்ப்பிக்கிறதேயல்லாமல் வேறில்லை.

சகல சாஸ்திரங்களாலேயும் இப்படியே நிச்சயிக்கப்பட்டது. எந்தவஸ்துக்களாலே ரோகங்கள் பிறக்குமோ அந்தவஸ்துக்களாலே அந்தரோகங்கள் எப்படி தீரமாட்டாவோ, அப்படி மனுவியருக்குச் சமுசாரங்களைக் கொடுக்கிற பல இச்சையால் செய்தகருமங்கள் அந்தச் சமுசாரங்களைப் பரிகரிக்க மாட்டா. அந்தக் கருமங்கள் தாமே பலனைக்கோராமல் சுதந்தரத்தைவிட்டு செய்யப்பட்டு ஸ்ரீ ஹரியிடத்தில் தியானம் பண்ணப்படுமொகில் அந்தச் சமுசாரங்களை வேரறப் பரிகரிக்கும். இந்தச் சமுசாரத்தி லிருக்குங்காலத்தில் உசிதமாகிய கருமங்களெல்லாம் பகவானுடைய பிரீதியை உண்டாக்கும்படி செய்தால் ஸ்ரீ ஹரியுடைய தத்வக்கியானமும் பக்தியுமுண்டாகும். ஆகையால் தங்களுக்கு உசிதமான கருமங்களைச் செய்கிற க்கியானிகள், பகவானிடத்திலே சித்தத்தை வைத்துக் கருமங்களையும் அனுஷ்டித்தபின்பு அந்தக் கருமங்கள் பகவத்பிரசாதமாகி பலனைப் பரிபூரணமாகக் கொடுக்கவேண்டிப் பகவானுடைய குணமகிமையால் பிறந்து விளங்குகிற நாமங்களை யடக்கடி நினைக்கிறார்கள். ஷாட்ருணபரிபூரணான உனக்கு வந்தனம், சர்வபூதங்களிலும் உள்ளும் வெளியும் நிறைந்திருக்கிற வுன்னைத் தியானம் பண்ணுகிறேமென்று வாசதேவனுக்கு விக்குரபனம் பண்ணிப் பிரத்தியுன்னை என்றும், அனிருத்தனென்றும், சங்கருஷ்ணனென்றும், நித்தியமாகிய திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தைத் தரித்திருக்கிற வுனக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேமென்று, மூர்த்தி பேதங்களைச் சொல்லித் தன்சங்கற்பத்தினாலே தரிக் கப்பட்ட மூர்த்திகளையுடையதான மந்திரமே மூர்த்தியாகிய யக்கியபுருஷனைச் சகலமுந் தெரிந்தவர்கள் யாசிப்பார்கள். ஆகையால் நானும் சகல கருமங்களையும் பிரம்மார்ப்பணமாகச் செய்துவருகிறேன். இதையறிந்த சர்வக்கியான பரமாத்மா எனக்குத் தம்முடைய விச்வரூப ஸ்வபாவகோசமாகிய க்கியான ஐசுவரியத்தையும் தன்னிடத்தில் பக்தியையும் கொடுத்தார். ஒ பிராமணோத்தமனே! யாதொரு வஸ்துவைச் சகல துக்கங்களுடைய நிவர்த்திக்குச் சாதகமென்றும், சமுசார நிவர்த்திக்கு மற்றொன்றில்லையென்றும், க்கியானிகள் சொல்லுகிறார்களோ? தத்துவத்தை அறியவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிற பெரியோர்கள் எந்தப்பொருளை முழுதுமறிந்த பின்பு இனிக் கேட்கவேண்டியதில்லையென்று ஒழிந்திருக்கிறார்களோ? சகல வேதங்களும் எந்தவஸ்துவை நிச்சயமாகச் சொல்லுகின்றனவோ? அந்தப் பரமானந்த ஸ்வரூபத்தை இந்தத் துக்கத்தி லடிப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஜனங்களுக்கு ரசாயனமாகச்சொல்லும்.

ஆறுவது அத்தியாயம்.

— ❦ —

வியாசருக்கு நம்பிக்கை நிமித்தமாக நாரதர் ஜன்மார்த்தத்தில் கிருஷ்ண சங்கீர்த்தனத்தினாலே யுண்டான தம்முடைய பாக்கியத்தைச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

இப்படி வியாசருக்கு நாரதமுனிச்வரர் உபதேசித்த பாகவத ரகசியத்தைச் சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளான சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையும் நாரதரை ஸ்ரீ வேதவியாசர் கேட்ட வர்க்கமானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். இப்பால், ஓ பிராமணோத்தமாரண சவுனகரே! ஸ்ரீ வியாச பகவான் தேவ முனியான நாரதருடைய பிறப்பையுந் தொழிலையுந் கேட்ட பின்பு, மறுபடியும் வினாவுகிறார். வாரீர் பிரமகுமாரரே! தேவரீர் வேண்டு கோளுக்கு உபதேசஞ் செய்தருளின யோகிச்வரர்க ளாகிய அந்தச் சந்திராசிகன் போன பின்பு பாலனாகியிருந்த தேவரீர் என்ன செய்தீர்? அந்த ஜன்மத்தில் பாலப் பருவத்துக்கு மேலான பருவங்களி லெப்படிச் காலங் கழித்தீர்? அந்தச் சரீரத்தை விடுகிற பரிபக்குவ காலத்தில் தாசி குமாரரான அந்தத் தேகத்தை பெய்யடி விட்டார்? ஓ முனி கிரேஷ்டரே! காலமானது, அறிந்த வஸ்துக்களுடைய நினைவை மறைத்து, மதியைத் தானே கெடுக்கு மல்லவோ? அப்படியிருக்க, இப்போது உமக்குச் சென்ற ஜன்மத்தில் நீர் அனுபவித்த நடக்கைகளை எப்படி நினைத்துக்கொண் டிருக்கிறீர்? என்ற வியாசரைப் பார்த்து நாரதர் சொல்லுகிறார். ஓ வியாசரே! அந்த யதிச்வரர்கள் எனக்குக் கியானோபதேசஞ் செய்து போனபின்பு அந்தப் பாலரூபமா யிருந்த நான் என் தாய்க்கு ஒரே பிள்ளை யாகையாலும், அவள் ஸ்திரீ ஜாதி, அறிவில்லாதவள், பிராமணர்கள் வீட்டு வேலைக்காரி யாகையாலும், எனக்கு வேறு திக்கில்லை யென்று என்னிடத்திலே யதிகமாகிய பாச முடைத்தானவ ளாகி, என்னுடைய யோககேஷமத்தை நினைத்து நினைத்துத் தன்னாலே யொன்று மாகாத படியினாலே ஒரு தேறுதலுங் காணமா லிருந்தான். அப் போது நான் ஈச்வரனுடைய இந்த வலகத்தில் ஆதினமான ஸ்திரீ ஜன்ம மானது மரப் பாவை போலல்லாமல் வேறல்லவென்று நினைத்து நான் என் மாதாவிடத்தில் அந்தப் பிராமணர்களுடைய வீட்டிலே காத்திருந்தேன்; கிழக்கு மேற்கு முதலான திக்குகளையும், வருஷ மாத முதலான காலங் களையும் அறியுப்டியபான வயது ஐந்தான பின்பு, என் மாதாவானவள் ஒரு நாள் அந்தகனர்களுடைய பசுமந்தையில் பால் கறந்து கொண்டு வருகிற வழியில் சர்ப்பம் அவள் காலில் கடித்தது. அவளு மரண மடைந்தான்.

பகவான் தனது பக்தர்களுடைய சாந்தியைக் கோருவோ னாகையால் இது என்னிடத்தில் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அனுக்கிரக மென்று தெரிந்து கொண்டு பின்பு வடதிசையை நோக்கிப் போகையில், சம்பூரணமான தேசங் கள், பட்டணங்கள் கிராமங்கள் வனங்கள் உத்தியான வனங்களையும், நானூ வர்ணங்களான காவிக் கற்களாலும் மரங்களாலும் நிறைந்த மலைகளையும், மலர்ந்த கமலங்களால் விளங்கியும் தேவர்களால் கிரீடிக்கப்பட்டு மிருக்கிற தடாகங்

களையும், விசித்திரமான நாதங்களுடனே கூடிய பசுளிகளாலும், மதுரமான சீதஞ் செங்கிற வண்டிகளாலும் நிறைந்தும், பெரு மூங்கில்களாலும் நாணல்களாலும் தருப்பைகளாலும் சிறு மூங்கில்களாலும் நிறைந்த மகத்தான கீட்டையும் கண்ணுலே கண்டேன். அப்பால் அதிகோர மாகிய பாம்புகள் கோட்டான்கள் நரிகளாலும் நிறைந்த பயங்கரமான வனத்தையுங் கண்டேன், பின்பு தேகத்தில் இளப்பை யடைந்து இரத்திரிபங்கள் வசமாகாமல் பசுபிற் தாகமும் மிகுதியாக இருந்ததினால் அங்கே யிருந்த நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து ஜல பானம் பண்ணி சிரமத்தைப் பரிகரித்துக் கொண்டு, அந்த தீர்மானவ்யமான ஆரணியத்தில் ஒரு அரசமரத்தி னடியின் கீழிருந்து கொண்டு அந்த யோகிகள் உபதேசஞ் செய்தபடி என்னிடத்தில் அந்தரியாமியா யிருக்கிற பரமாத்மாவை அறிவினாலே நினைத்துச் சிந்தித்துப் பக்தியினாலே மனதை நிறுத்திக் கமலங்கள் போலிருக்கிற ஹரி சரணங்களைத் தியானம் பண்ணினேன். அந்த ஹரி சரணங்களைப் பிரத்தியக்ஷ மாகக் காணவேண்டு மென்கிற ஆசை அதிக மாகையாலே கண்களிலே ஆனந்த பாவ்பங்கள் பெருகின. ஸ்ரீ ஹரியும் என்னுடைய இருதயத்தில் மெல்ல மெல்ல எழுந்தருளினார். அதனாலே மிகுதியான பக்தியுண்டாய் ஆனந்த பாவசாமாகிய என் தேகத்தில் புனகாங்கித முண்டாயிற்று. வாரீர் வியாச முனிச்சுவரே! அப்போது ஆனந்தமாகிற சமுத்திரத்தில் மூழ்கிய நான் மற்ருென்றையும் காணாமற் போனேன். பின்பு என் மனதை மற்ருெரு விடத்தில் போக லொட்டாமல் நிறுத்தித் தன் வசஞ் செய்து கொண்ட ஸ்ரீ ஹரியினுடைய திவ்ய மங்கன ஸ்வரூபத்தைக் காணாமல் அதனால் பிறந்த அந்தச் சுகத்தை மிழந்து என் இருதயமும் குளிராமா யிருக்கையால் திகெகிட்டவனைப் போலே எழுந்திருந்து நினைபார். அந்த ஹரி ரூபத்தைக் காண வேண்டு மென்று நினைத்து மனதை இருதயத்தில் நிறுத்தியும், புத்தியினாலே முன்போலக் காணாமட்டாமற் போனேன். ரோகியானவன் இச்சை யானபடி வயிறு நிறைகிற மட்டும் போஜனம் பண்ணக் கூடாமல் எப்படித் தனிப்பாடுறே அப்படி அந்த ரூபத்தைக் கண்டு திருப்தி யடைய வேண்டு மென்று நினைத்து ஜனங்க ளில்லாத அந்த வனத்தில் தனித்திருக்கிற என்னை, வேதார்த்தங்க ளாலும் அளவிடப் படாத மகிமையை உடைத்தாகிய பகவான், என்னுடைய சுகத்தை மிகுதியும் பரிகரிக்கிறவன் போல் கம்பீரமாகியும் வழுவில்லாத எழுத்துக்களாயும் இருக்கிற வார்த்தையைச் சொன்னார்.

ஓ பிள்ளாய்! நீ இந்த ஜன்மத்திலே என்னைப் பார்க்கிறதற்கு யோக்கியனல்ல. ரசோகுண தமோகுணங்கள் தவிர்த்து, சுத்த சத்வமாகிய மனதையுடைத்தான யோகிகளாலே பார்க்கிறதற் கரிதான நான், அந்தக் குணங்கள் தவிராத உன்னைப்போ லொத்த யோகிகளுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாக மாட்டேன். நீ பண்ணுகிற சாகசம் எனக்கு ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. இப்போது ஒருதரம் என்னை நீ காணும்படியாக நான் சங்கல்பித்த தேனென்றால், இந்த ரூபத்தைக் கண்ட உனக்கு மிகுதியான ஆசை பிறக்கவேண்டு மென்று காண்பித்ததே யல்லாமல் வேறல்ல. ஆகையால் உன்னுடைய இருதயத்தின் பிரத்தியக்ஷத்தில் இப்போது கண்ட என் திவ்ய மங்கன விக்கிரகத்தை மிகவும் இச்சித்துக்

கொண்டிரு. என் ஸ்வரூபத்தை நினைத்தும் இச்சித்து மிருக்கிறவனுடைய பாவங்கள் பரிசாரமாகும். சாத்விகர்களான யோகிகளிடத்தில் கிலகாலம் அடிமை பண்ணி அவர்கள் அனுக்கிரகம் பெற்ற உன் புத்தியானது என்னிடத்தில் நிலையாய் நின்றபடியினாலே, இடைவிடாம விருக்கிற பாப வாக்கங்களை டினை கூடிய இந்தச் சரீரத்தை விட்டுப் பரம பாகவதனை சரீரத்தை வெக்கப் போகிறாய், அப்போது நீ என்னை எப்பொழுதும் காண்பாய். உன் புத்தியானது இப்போது என்னிடத்தில் நிலையாய் நின்றபடியினாலே இனிமேல் ஒரு காலத்திலும் உனக்குத் திங்கிலை. இந்த விலகங்களுக்குப் பரிசாயங்கள் வந்த பின்பு, நீ மற்றொரு ஜனனம் எடுத்திருக்கையிலும் என் அனுக்கிரகத்தினாலே என்னுடைய ஸ்மரணம் உனக்கு மறக்க மாட்டாது; என்று சொல்லிப் பின்பு ஆகாசரூபமான அந்தப் பரமேசுவரன் அந்தர்த்தானமாய் எழுந்தருளினார். நானும் மகத்துக்களுக்குக் கெல்லாம மகானுபாவனாகிய அந்தப் பரமபுருஷனைக் குறித்துத் திக்கு நோக்கிச் சாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ் செய்தேன். அன்று முதல் அபிமானத்தை விட்டு, அந்த அனந்தனுடைய நாமங்களை உச்சரித்துக் கொண்டு அந்தப் பகவான் உலகோபகார நிமித்தமாகச் செய்த அதிரகசியமான லீலைகளை நினைத்துக் கொண்டு, மற்றொரு வஸ்துவிலும் ஆசையில்லாமல் என் மனதில் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு, நின்றவிடத்தில் நிலலாமல் பூமியெல்லாம் திரிந்து கொண்டு பாததையும் மாசசரியத்தையும் விட்டு, ஸ்வாமி நியமித்த காலத்தைக் குறித்துக் காத்திருந்தே நென்று நாரீத பகவான் வியாச முனிச்வரருக்குச் சொன்ன தம்முடைய ஜன்ம தருமங்களைச் சூத புராணிகர் சவுனகா திகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையும் ஓ பிராமணேத்தமர்களே! மற்ற விரதங்களையும் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். அந்த வியாசரைப் பார்த்து நாரதர் மறுபடியும் சொல்லுகிறார்.

இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் விடத்தில் பற்றின மனது எனக்கு மற்றொருவரிடத்தில் இச்சையில்லாம விருக்கையாலே பிரசன்னமான மனதை யுடையதான எனக்குப் பரிபக்குவ காலம் வந்தது. மழையில்லாமல் தாபத்தினாலே தடுக்கப்பட்ட ஜனங்களுடைய மனதுக்குச் சந்தோஷ முண்டாகவேண்டி வெகு மழைக்கு ஏதுவான மிகுதியும் பிரகாசமாகிய பின்னல் போல், நெருங்கி வந்த பரிபக்குவ காலத்தை நினைத்துப் பரம பாகவத ரூபமான சரீரத்தை யுடைய வேண்டுமென்று மிகுதியும் நினைத்தேன். எனக்குப் பிராரத்வ கருமத்தாலே வந்திருந்த பஞ்ச பூத தேகமானது விழுந்து போன பின்பு, பிரளய காலத்தில் இவ்விலகங்களைத் தம்மிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு திருப்பாற்கடலில் பள்ளிக் கொண்டிருக்கிற பரமாத்மாவின்விடத்தில் சேர்ந்து நித்திரை செய்வதாக நினைத்து, நித்திரை பண்ணுகிற பிரமாளி னுடைய மூச்சுக்காற்றுடன் அவருடனே பிரவேசித் திருந்தேன். சதாயுகம் ஆயிரமான பின்பு எழுந்திருந்து இந்த விலகத்தை முன்போலச் சிறுத்திடுக்க நினைத்த சதாயுக னுடைய பிராணவாயுவின்விடத்தி விருந்துய, மரிசி முதலான ரிஷிகள் ஜனித்த போது அவர்களுடனே நானும் ஜனித்தேன். அன்று முதல் முன்முவகையாகப் பிறக்கப்பட்ட இந்தப் பதினானு லோகங்களிலும், உள்ளும் புறமும்

சஞ்சரித்தாலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே என்னுடைய விரதங்களுக்குக் குறைவில்லை. பிரமதேவனுலே கொடுக்கப்பட்ட இந்த வீணையை மீட்டி, நாதப்பிரம்மத்தாலே அலங்கரித்து, ஸ்ரீ ஹரிகதைகளைக் காணஞ் செய்துகொண்டு சஞ்சரிக்கிறேன். தம்முடைய திருவடியிலே சர்வலோகபாவன தீர்த்தமான தங்கையை ஜனிப்பித்தும், தம்முடைய லீலா சிவணத்தால் பிரசன்னராகிற ஸ்ரீ கோவிந்தன், தம் மகிமைகளைக் காணஞ் செய்திறான் இருதயத்தில் அனுழக்கப்பட்டவரைப் போலச் சீக்கிரமாகப் பிரகாசித்துத் தரிசனத்தைக் கொடுக்கிறார். விஷய சம்பந்தத்தினாலே அடிக்கடி கலங்கி அச்சுதனிடத்தில் மதியை நிறுத்த மாட்டாத பிராணிகளுடைய சமுசாரமாகிற சமுத்திரத்தைத் தாண்டிவித்து, அவர்களைக் கரை சேர்க்க வேண்டுமென்று நினைந்தால், ஸ்ரீ ஹரி தியானஞ் செய்கிற பாகவதோத்தமர்கள் சொல்லப்படுகிற ஹரிஸீலா வர்ணனமாகிற தெப்பமே யல்லாமல் வேறில்லை. காமலோபாதி களாலே கலங்கின மதியையுடைய ஆத்மாவானவன் ஸ்ரீ முகுந்த சேவையினாலே எப்படிச் சீக்கிரமாகச் சாங்கி பெறுகிறானோ அப்படியே இயம நியமாதி களான யோகங்களினாலே சாந்திபெற மாட்டான்.

வாரீர் பரிசுத்தமுர்த்தியே! யாதொரு அர்த்தங்களைப் பிரஸ்னஞ்செய்திரோ அவைகளைச் சம்பூரணமாகச் சொன்னேன். என்னுடைய ஜனனத்தையும், ரகசியத்தையும், நடத்தையையும், உம்முடைய ஜன்மத்தையும், உம்முடைய சீலத்தையும், நீர் இனிமேல் செய்யவேண்டிய காரியத்தையும், பரமாத்மா வினுடைய முகவுல்லாச தோற்றமாகவே சொன்னேன் என்று சொன்ன நாரத ரிஷியினுடைய வார்த்தையை, சவுனகாதிக்குச் சொல்லிப் பின்னையும் சவுனகாதினைப் பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார்: ஓ சவுனகாதிக்கே! ஸ்ரீ நாரத பகவான் வாசனி புத்திரனான வியாசரைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்லி வியாசராலே அனுபுவித்துக் கொண்டு தாம் கோரிவந்த காரியம் தலைக்கூடனதினாலே மிகுதியும் சந்தோஷமடைந்து, வீணையை மீட்டிக் காணஞ் செய்துகொண்டு தம்முடைய சித்தமுயர்ந்த விடத்தில் நடந்தார். தன்னியரான இந்தத் தேவரிஷி சாரங்க மென்ற வில்லைத்தரித்து விளங்கின ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கீர்த்தனம் காணஞ் செய்து மதித்துத் தன் கையினிருக்கிற வீணையினால் சமுசாரமாகிற பிராணிகளை அந்தத் துன்பத்தை விலக்கிச் சுகத்தைக் கொடுக்கிறான். இது என்ன ஆச்சரியம், இது என்ன கிருபை என்று சொன்ன சூதரைப் பார்த்துச் சவுனகர் கேட்கிறார்.

வழுவது அத்தியாயம்.

பாகவதத்துக்குச் சுரோதாவான பரிஷித்தினுடைய ஜன்மத்தைச் சொல்லு கைக்குத், தூங்காநின்ற பிள்ளைகளினுடைய வதத்தினாலே அகவத் தாமாவினுடைய தண்டனை சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் சூதரே! நமாதர் புறப்பட்டுப் போனபின்பு அவர் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொண்ட வியாச பகவான் அப்பால் என்ன செய்தாரென்று கேட்கிற

சவுனகரைப் பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார். பிராமணராலே நிறைந்த சரஸ்வதி நதியினுடைய மேலண்டைக் கரையில் சம்மியாப் பிராசமென்கிற பெயரால் விளங்கின சேஷத்திரத்தில், ரிஷிகள் சத்திரயாகஞ் செய்த புண்ணிய பூமியாகையால் மதுக்களால் கற்பிக்கப்பட்ட. அவ்விடத்தில், நிரந்தரமாகிய இலந்தைக் காட்டினால் சூழப்பட்ட டிருக்கிற தம்முடைய ஆசிரமத்தில், அஸ்தபாதப் பிரகாசனமும் ஆசமனமுஞ் செய்து, யோகத்துக்கு யோக்கியமான ஆசனங் கெட்டி செய்து கொண்டு, சித்தத்தை மற்றொரு விடத்திற் போகாமல் மறித்துத் தியானஞ் செய்தார். பக்தியோகத்தினால் நிர்மலமான மனதைப் பரமாத்மாவின் னிடத்தில் சலியாமல் நிறுத்தின யுடனே, மங்கல குண பரிபூரணான பரம புருஷனையும் அவன் அவலம்பனத்தால் உலகங்களை மயக்குகிற மாயையும் பிரத்தியக்ஷ மாகக் கண்டார். அறிவினால் தன்னைக் காட்டிலும் உத்தமனாகிய சீவாத் மாவைத் தானே சூழ்ந்து அவனை மோகிப்படுத்து அவனையும் தன்னைப் போலத் திரிகுணாத்மக னென்று போதஞ் செய்வித்துத் தன்னால் கற்பிக்கப்பட்ட ஜனன மரண சுவர்க்க நரகங்களாகிற துன்பங்களை அவன் தன்னுடைய தென்று நிச்சயிக்கும் படியான மகிமையுடைய மாயையும் அந்த மாயா நிவர்த்தகனான பரமாத்மாவையும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்ட பின்பு, துன்பமான சமுசாரத்துக்கு நிவர்த்தியானது கியான கருமேந்திரயங்களால் அறியக்கூடாத ஸ்ரீ ஹரியிடத்தில் பக்தியோகமே பல்லாமல் வேறில்லை யென்று நிச்சய அறிவில்லாத இந்த யுலகங்களுடைய உச்சேவனார்த்த மாகச் சாத்வத குலத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரித்திரத்தைக் கீதமாகப் பாடினார். இந்தக் கதைபைக் காதினால் கேட்டால் பரம புருஷனான ஸ்ரீ கிஷ்ணனிடத்தில் பக்தி பிறப்பித்துச் சமுசாரிகளுடைய அக்கியானங்களையும் பயசுகங்களையும் பரிகரிக்கும். இப்படியுப் பகவானுடைய மகிமையைச் சொல்லுகிறதாகவும், நாரதரால் உபதேசிக்கப்பட்டு மிருக்கிற சத்வ சங்கீதையை முதல் தொடங்கிப் பரிபூரணமாகச் செய்து நிவர்த்தி தருமமே முக்கியமாக நினைத்திருக்கிற ஸ்ரீ சுகயோகிக்கு உபதேசஞ் செய்தாரென்று சொல்லுகிற சூதரைப் பார்த்துச் சவுனகர் கேட்கிறார். ஓ சூதரே! அந்தச் சுகயோகி நிவிர்த்தி தருமங்களில் ருசியுண்டாகிச் சுகல வஸ்துக்களிலும் ருசியில்லாமல் உபேக்ஷித்தவர், எந்தக் காரணத்தினால் அதி விஸ்தரமாகிய இந்தப் பாகவத சங்கீதையைப் பரமாத்மாவின் னிடத்தி லிருக்கிற மனதைத் திருப்பி எப்படிப் படித்தாரென்று கேட்ட சவுனகருக்குச் சொல்லுகிறார்:

ஓ சவுனகரே! பரமாத்மாவின் னிடத்தில் தங்கள் மதியினால் நிறுத்தின மனதையுடையராகி அந்தச் சுகத்தை அனுபவித்தும் மற்றொரு விடத்தில் ஆசையில்லாமலு மிருக்கிற யோகிகளும், சர்வாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவின் னிடத்தில் ஒரு பலனைக் கோராமல் பக்தி பண்ணுவார்கள். அது எதினாலென்றால் அந்த ஸ்ரீ ஹரி அப்படியப்பட்ட தீவ்ய குணங்களால் வசீகரிக்கப்பட்ட புத்தியையுடைத்தான படியினாலே, அந்தச் சுகபகவானும் இப்படி அதி மகத்தாகிய இந்தப் பாகவத மென்கிற சங்கீதையைப் படித்துத் தம்முடைய இருதயத்தில் தரித்து ஸ்ரீ ஹரி பக்தருக்கு உபதேசிக்க வேண்டு மென்று நிரந்தரமாய் நினைத்

திருந்தார். ஓ சவுனகரே! சுசமுனி ஸ்ரீ பாகவதத்தை ஏன் படித்தா ரென்று நீர் கேட்டதற்கு நானும் உத்தரம் சொன்னேன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கதைகளைச் சொல்ல வேண்டு மென்று நீங்கள் வினவியதற்கு, அந்தக் கதைக்குச் சங்கிதையாகிய பரிஷித்து மகா ராஜாவுடைய ஜன்மமும் அவர் நடத்தையும் முடிவில் அவர் கதியடைந்ததும், பாண்டு குமாரரான தருமராஜன் முதலான பேர் சொர்க்கா ரோகணம் பண்ணுங் காலத்தில் நடந்த விருத்தாந்தங்களையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கீர்த்திகளுக்குக் காரணமாகையால் சொல்லுகிறேன், சாவதானமாய்க் கேளுங்கள். எப்போது யுத்தத்தில் கௌரவர்களிலும் பாண்டவர்களிலும் அதி வீரர்களான ராஜாக்கள் யுத்தங்கள் செய்து வீரசுவர்க்கத்தை அடைந்தார்களோ அப்போது பிமசேனனுடைய கதையால் அடிபட்டு முரிந்த தொடையை யுடைத்தான துரியோதனன், அந்தப் பூமியில் ஈன சத்வனாகி விழுந் திருந்த சமயத்தில், அவனுக்கு இதஞ் செய்ய வேண்டு மென்று நினைத்த, அசுவத்தாமா திரௌபதை குமாரர்களான உப பாண்டவர்கள் யீவரையும் நித்திரை பண்ணுகிற சமயத்தில் பாண்டவர்க ளென்று பிரமித்துச் சிரசுகளை அறுத்தானே அந்த ஈன கிருத்தியத்தைத் துரியோதனன் தனக்குப் பிரியமாக நினைக்கவில்லை. சகல ஜனங்களும் துரோண குமாரன் நிஷேதமான வேலைபைச் செய்தானென்று நினைத்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் உப பாண்டவர்களுக்கு மாதாவான திரௌபதா தேவி தன்னுடைய சிசுக்களுடைய அனியாய மரணத்தைக் கண்டு பரிதாபி பட்டுக் கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணிர் பெருக விட்டுக் கொண்டு கடறி அழுகிற சமயத்தில் கிரீடமாலியான ஆர்ச்சுனன் அவளைச் சமாதானஞ் செய்தான்.

வாராய் திரௌபதி! காண்டப மென்கிற வில்லிவீரந்து விடப்பட்ட தீக்ஷணமான பாணங்களால் பிராமண அதமனுன அசுவத்தாமனுடைய சிரசை அறுத்து உன் மனதில் இருக்கிற சோகத்தா லுண்டான கண்ணீரை மாற்று கிறேன். அந்தச் சிரசின் மேல் உன் பாத்ததை வைத்து உன் புத்திரர்களுக்குச் சமஸ்காரம் பண்ணின பின்பு ஸ்நானம் பண்ணப் போவா யென்று தனக்குப் பிராண நாயகியான திரௌபதியைப் பார்த்து விசித்திரமாகியும் சமரசமாகியு மிருக்கிற வார்த்தைகளால் சமாதானஞ்செய்து, தமக்கு மித்திரரான அச்ச தனைச் சாரதியாக முன்னிட்டுக் கொண்டு கவசத்தைத் தொடுத்துக் கொண்டு பயங்கரமான காண்டப மென்கிற தனுசைக் கையில் தரித்து ஹனுமத்துவ சத்தினு லலங்கரிக்கப் பட்ட ரதத்தி லேறிக்கொண்டு தனக்குத் துரோகியான குரு புத்திரனைத் துரத்திப் போயினான். இப்படித் துரத்திக் கொண்டு வருகிற குமார ரூபியான ஆர்ச்சுனனை அந்த அசுவத்தாமா வெகு தூரத்தில் கண்டு பயந்து தன் பிராணனை ரக்ஷித்துக் கொள்ள வேண்டு மென்று, ருத்திரனைக் கண்டு பயந்து ஓடின ஆதித்தியன் போல, இந்தப் பூமியில் தன்னோட்டத் துக்கு எவ்வளவு விசாலங் கொடுத்ததோ அவ்வளவு தூரம் ரதத்துடனே ஓடினான். துரோண குமாரனுன அசுவத்தாமா தன் ரதத்தில் கட்டின குதிரைகள் நடக்க மாட்டாமல் இளைப்படைந்த பின்பு தன்னை ரக்ஷிக்க மற்றொருவரில் ஸாமையால் அதற்குப் பிரம்மாஸ்திரமே கதியல்லாமல் வேறில்லை யென்று

நினைத்துக் கையினால் ஜலத்தை ஸ்பரிசித்து மனதில் தியானஞ் செய்து கொண்டு அந்த அஸ்திரத்தினுடைய வுபசங்கரத்தைத் தானறியாம விரந்தராலும் தன்னுடைய பிராணனுக்குச் சங்கடமான சமய மாகையால் அதைப் பிரயோகஞ் செய்தான்.

அந்த அஸ்திரத்திலிருந்து அதி பயங்கரமான ஒரு தேஜசு பிறந்து சகல திக்குகளையும் மூடிக்கொண்டு சுவாலாபயமாகொழிந்ததைக் கண்டு, அர்ச்சுனன் தன் பிராணனுக்கு ஆபத்து வந்ததென்று நினைத்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொன்னான் என்று, ஆச்சரிபத்தானே சவுனகரைப்பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார். ஒ கிருஷ்ண; மஹா வாகுலே! பக்தர்களுடைய பயத்தைப் பரிகாரஞ் செய்கிறவரே! சமுசாரத்தில் தாபக்திரயங்களால் தவிக் கப்படுகிற பிராணிகளுக்கு அந்தத் தாபக்திரயங்களை நிவர்த்தி செய்து மோக்ஷ த்தைக் கொடுக்கிறவர் நீர் ஓர்நவரே யல்லாமல் வேறில்லை. பிரகிருதிக்கு நியந் தாவாகியும் தனக்குத் தானே சுவாமிபாகியும் ஜகத் காரணமாகியும் இருக்கிற புருஷனும் தேவரீரே யல்லாமல் வேறில்லை. தேவரீர் கியான சக்தியினால் மாயப் பிரகிருதியை உம்மிடத்தில் சந்திக்க வொட்டாமல் தூரத்தில் விலக்கிக் கியான னந்தமாகிய நிசு ஸுபத்தில் விளங்கிக்கொண்டு அந்த மாயையினால் சூழப்பட்டு மோகத்தை யடைந்திருக்கிற சீவ சமூகங்களுக்கு உமது மகிமையால் தருமார்த்த காம மோக்ஷங்களைகிற சிரேயசுகளைக் கொடுக்கிறீர். உம் முடைய இந்த அவதாரப் பூமார்த்தைப் பரிகரிக்க வேண்டுமென்னும் இச்சையினால் சங்கற்பிக்கப்பட்ட புருந்தாலும், கியானைந்த ஸ்வரூபமாகையினால் மற்ற றென்றையுள் நினையாம விரந்தரால் உன் னடியார்கள் அடிக்கடி நினைத்துத் தியானஞ் செய்து கடைத்தெற வேண்டுமென்று சங்கற்பித்ததே யல்லாமல் வேறில்லை. இப்போது அதி பயங்கரமாகிய ஒரு தேஜசு நாலு பக்கமுப் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறது; ஒ தேவ தேவனே! இது எப்படியப்பட்டது, எந்த விடத்திலிருந்து வருகிறது தென்று நானறியேனென்று விக்குரபனம் பண்ணின அர்ச்சுனனுக்கு ஸ்ரீ பகவான் ஆந்ஸரிச்செய்கிறார். வாராய் அர்ச்சுன! துரோண புத்திரன் பிரயோகித்த பிரம்மாஸ்திரத்தி னுடைய தேஜசு என்று தெரிந்து கொள்ளும். அவன் இந்த அஸ்திரத்துக்கு உபசங்கரத்தை யறிபாமவிரந்தராலும் தனக்கு மரணகாலம் வந்ததென்று தெரிந்து பிரயோகித்தான். மற்ற அஸ்திரங்கள் இந்த அஸ்திரத்தைத் தடுக்கமாட்டா. இந்த அஸ்திரத்தினுடைய மகிமையை நீ யறிந்தவனாகையால் உலகமெல்லாம் பரவிவருகிற இந்த அஸ்திரதேஜை, பிரதயாகிய பிரமாஸ்திரத்தினால் நீ தடுக்க வேண்டுமென்று சொன்ன ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய வார்த்தையைச் சூதர் சவுனகாதி ரிஷிகளுக்குச் சொல்லிப் பிள்ளையுஞ் சொல்லுகிறார். இப்படியுப் பகவான் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட அர்ச்சுனன், எதிரிகளான வீரரை ஜெயிக்கும் வல்லமையுள்ளவனாகையால், தன்னுடைய அஸ்திரத்துக்குப் பிரதக்ஷணம் பண்ணி ஆசமனஞ் செய்து தானும் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான். இதனால் அந்த இரண்டு அஸ்திரங்களும் சுவாலைகளை யுண்டு பண்ணி எங்கும் வியாபித்து ஒன்றோடொன்று அடித்துக்கொண்டு பூமியிலும் ஆகாயத்திலும்

சுவர்க்கத்திலும் சூர்யாக்கினிகளைப் போல நிறைந்தன. அந்த இரண்டு அஸ்திரங்களுடைய சுவாலிகளால் தடுக்கப்படுகிற பிராணிகள் பிரளயகாலம் வந்ததென்று நினைத்தார்கள். இப்படிப் பிரஜைகளுக்கு உபத்திரவஞ் செய்கிற அஸ்திர சுவாலிகளால் உண்டாகிய சங்கடத்தையும், ஸ்ரீ வாசுதேவனுடைய அபிப்பிராயத்தையும் தெரிந்துகொண்ட அர்ச்சுனன் உபசங்கார மந்திரத்தால் இரண்டு அஸ்திரங்களையும் உபசங்காரஞ் செய்தான். அப்போது குரூரமாகிய கருமத்தைச் செய்த கொடும் குமாரனான அசுவத்தாமாவை அர்ச்சுனன் கோபத்துடனே சிவந்த கண்களால் பார்த்துப் பிடித்துப் பசுவைக் கட்டுவது போல் பாசத்தால் கட்டினான். இப்படிச் சத்தருவைக் கயிற்றால் கட்டித் தன்னுடைய இருப்பிடத்துக்குக் கொண்டு போகவேண்டுமென்று நினைத்த அர்ச்சுனனைப் பார்த்து ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷனான கிருஷ்ணன் கோபத்துடனே ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் குந்திகுமாரனே! இந்தப் பிராமணோத்தமனைப் பிராணனோடே விடுகிறதாக நினைபாமல் சங்காரம் பண்ணு. அதேனென்றால் தனக்கு ஒரு அபகாரஞ் செய்யாமலிருந்த பாலரை ராத்திரியில் தூங்குகிற சமயத்தில் சங்கரித்தவன். வேறொரு நினைவிலே தான் செய்ய வேண்டிய கருமத்தில் நினைவு விட்டிருந்தவனையும், மூர்ச்சித்தவனையும், நித்தனையும், நித்திரை பண்ணுகிறவனையும், பாலனையும், ஸ்திரீகளையும், காரியாகாரியங்களைத் தெரியாத ஆறி வில்லாதவனையும், சரண மடைந்தவனையும், இரத மிழந்தவனையும், பயந்தவனையும், எத்தனை சத்தாருவானாலும் கூடித்திரிய தருமம் தெரிந்தவர்கள் கொல்லலாகாது. யாதொரு துஷ்டன் இவர்கள் பிராணனை வாங்குகிறானோ அந்தப் பாபிஷ்டன் அந்தத் தோஷத்தால் அதோ கதியை அடைவான். ஆகையினால் தயவில்லாதவனைச் சங்கரித்தால் அது உனக்குச் சிரேயசேயாம். இதுவல்லாமல் நீ திரௌபதியைப் பார்த்து வாராய் பாக்கியவதியே! யாதொருவன் உன் புத்திரர்களைச் சங்கரித்தானோ அவன் தலையைக் கொண்டு வருகிறேனென்றதை நானுங் கேட்டிருக்கையில் பிரதிக்கினை பண்ணினவன் நீ, யாகைபால், நல்ல குலத்திற் பிறந்து அந்தக் குலசாரத்தைத் தவிர்த்தும் தன்னுடைய சுவாமிக்கு விருத்தமான கருமத்தைச் செய்தும் உன்னுடைய புத்திரர்களைச் சங்காரம் பண்ணியும், இப்போது உன்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து மிருக்கிற இந்தப் பாவிபை, வீரரில் சிரேஷ்டனான நீ கொல்லுகிறதே நியாயமென்று அர்ச்சுனனைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தி சொன்ன வார்த்தையைச் சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பிண்ணியுஞ் சொல்லுகிறார்.

இப்படிக் குந்தி குமாரனைப் பார்த்து மனோதரும நிச்சயம் எப்படிப்பட்டதென்று சோதிக்க வேண்டிச் சொன்ன கிருஷ்ணன் வசனத்தை அர்ச்சுனன் கேட்டு அவன் தன் மக்களைக் கொன்றவன் ஆனாலும் தன்னுடைய குருகுமாரனாகையால் அசுவத்தாமாவைக் கொல்லுவதற்கு மனதில்லாமல் தான் இறங்கியிருக்கிற விடத்தில் ஸ்நேகிதனாகவும் சாரதி யாகவும் மிருக்கிற கோவிந்தனுடனே வந்து மக்களுடைய மரணத்தால் சோகித்திருக்கிற பிராண நாயகி

யான திரௌபதியின் முன்னே அசுவத்தாமாவை நிறுத்தினான். பசுவைப் பிடித்துக் கயிற்றிற் கட்டி னாற்போல கட்டப்பட்ட டிருக்கிறவனும், தான் செய்த அரீதத்தினாலே தலை இறங்கிக்கொண் டிருக்கிறவனும், குரு குமாரனு மாகிய அசுவத்தாமனைத் திரௌபதா தேவியானவன் மிகவும் தயவுடனே நமஸ்காரஞ் செய்து, அர்ச்சனனைப் பார்த்துக் குரு குமாரரான இவரைக் கட்டிக் கொண்டு வருகிறது ஞாயமோ? வென்று சொல்லிக் கட்டை விடும் விடும், இவர் பிராமணேத்தமர், இதுவுமல்லாமல் உமக்குக் குருவானவர், எவ்வாறென்றால்: ரகசியமாகத் தனார் வேதத்தைப் பிரியோகத் துடனையும், உபசங்காரத் துடனையும் சகல அஸ்திரங்களையும் யாதொரு துரோண சாரியருடைய அலுக்கிரகத்தினால் அபிரியாசஞ் செய்திரோ அந்தத் துரோணசாரியர் தம் முடைய புத்திரரான அசுவத்தாமா வுடைய ஞபமாக விருக்கிறார். ஆதலால், அந்த அசுவத்தாமாவினிடத்தில் குருபக்தி செய்ய வேண்டியது. இதுவுமல்லாமல், கிருபா சாரியருடைய தங்கையான கௌதமி, இவ்விரனைப் பெற்றவளாகையால் தன் மகனுக்கு நேர்ந்த இந்தச் சிரமத்தைக் கண்டு தன் சரீரத்தை நிறுத்த மாட்டாள்; அவளுக்கு இந்தத் துன்பம் வருப்படிக்கு நாம் நடக்கலாகாது. ஆகையால், சகல தருமங்களையும் தெரிந்த மகா அபாவரீ! உங்களால் மகத்தாகிய கவுரவத்தை அடைந்து விளங்கின இந்தக் கவுரவ குலத்துக்கு இப்போது இப்படிப் பாவத்தை விளைவிக்குங் காரியத்தைச் செய்வது உத்தமமல்ல. உலகத்தில் கவுரவாக ஞ்னைய குலத்தைக் கேட்ப வாக எல்லாம் கைகூப்பி வந்தனஞ் செய்யும் படியாகப் பிரகாசித்து வந்த இந்தக் குலத்துக்கு அபகிர்த்தி வராமல் இரகஸிக்க வேண்டும். இதுவுமல்லாமல், இந்த அசுவத்தாமாவினுடைய மாதாவாகிய கௌதமி மகா பக்திவிரதை யாகையால் அவள் புத்திர சோகத்தினால் என்னைப் போல் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் அழுகிறது உசிதமல்ல. பிராமணர்களுக்கு யாதொரு ராஜாக்கள் கோபத்தை உண்டு பண்ணினால் அந்த ராஜ வம்சம் தம் வர்க்கத்துடனே சோகத்தை அடையும் என்று திரௌபதா தேவி அர்ச்சனனைப் பார்த்து விபசனத் துணை சொன்ன விருத்தாந்தத்தைச் சூத புராணிகர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார். இப்படித் தருமத்துடனையும், ஞாயத்துடனையும், தயையுடனையும், சத்தியத்துடனையும், பக்ஷத்துடனையும், திரௌபதா தேவி சொன்ன மகத்தான வார்த்தையைத் தருமராஜாவானவர் கேட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷித்துடனே திரௌபதையைச் சிலாகித்தார்.

அப்படியே நகுலனும், சகாதேவனும், யுதுகானனும், அர்ச்சனனும், தேவகி குமாரனான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும், மற்றுமுள்ள ராஜஸ்திரீகளும் அந்த வார்த்தைக்குச் சந்தோஷித்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் பிமசேனன் சொல்லுகிறான். தனக்குப் பிரபுவான ராஜாவுக்கும், தனக்கும் ஒரு பிரயோசனமில்லாமல் நித்திரை பண்ணுகிற சிசுக்களைக் கொன்ற இந்தப் பாபிஷ்டனைச் சங்கராஞ் செய்தால் அது அவனுக்கு கேஷ்டமாகவே யிருக்கும் என்று பொறுமையுடனே சொன்ன வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், தமக்குமித் திரானகிய அர்ச்சனனைப் பார்த்துப் புன் சிரிப்புச் செய்தவர் போல ஒரு

வார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் அர்ச்சனனே ! பிராமணன் கொலை செய்கிற தற்கு யோக்கியனை அதமகை விருந்தானாகிலும், அவனைக்கொல்லலாகாதென்றும், ஆததாயி யானவனைச் சீக்கிரமாகக் கொல்லவேண்டு மென்றும், இந்த இரண்டு சாஸ்திரங்களையும் நானே சொன்னேன். ஆகையால் இரண்டையும் நீ பரி பாலனஞ் செய்யவேண்டும். உன்னுடைய நாயகியாகிய பாஞ்சாலியைச் சமாதானஞ் செய்கிற போது உன் மக்களைக் கொன்றவன் தலையை அறுத்துக் கொண்டு வருகிறே னென்று நீ செய்த பிரதிக்கீனையும், பீமசேனனுடைய வசனத்தையும் சத்தியமாக நிறுத்தி யுனக்கும் பாஞ்சாலிக்கும் இஷ்டமான காரியத்தைப் பண்ண வேண்டு மென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நியமித்ததைச் சூதர் சவுனகாதி களுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

இப்படிப் பகவானால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட அர்ச்சனன் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கருத்தை அறிந்து கொண்டு அசுவத்தாமாவினுடைய சிரசில் தானே பிறந்து விளங்குகின்ற சூடாமணியைத் தலையிடுகளுடனே சேர்த்துப் பிடித்துத் தன் சுரிகையினால் அறுத்து எடுத்துக்கொண்டு கட்டையும் அவிழ்த்து விட்டுச் சிசு ஹத்திரியினால் தேஜஸையும் மணியையும் இழந்திருக்கிற அசுவத்தாமாவைத் தன்னுடைய சேனைக்கு வெளியில் தூரத்தினான். பிராமண அதமன் அபராதஞ் செய்தானாகில் அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய தண்டனையானது விகாரமாகத் தலையை கெட்டளாஞ் செய்விக்கிறதும், அவனுக்குள்ள தனங்களை விசேஷ மில்லாமல் அபகரித்துக் கொள்ளுகிறதும், அந்த ஸ்தானத்தை விட்டு ஓட்டி விடுகிறதுமே யல்லாமல் அவன் பிராணனை வாங்குகிற விதத்தைச் சாஸ்திரஞ் சொல்லவில்லை. ஆகையால் அசுவத்தாமாவுக்கு இப்படிச் சிகைஷ செய்த பின்பு, பாண்டவர்க ளெல்லாரும் திரௌபதை யுடனே புத்திரர்களை நினைத்துத் துக்கித்துக் கொண்டு காலகதி யடைந்த பந்துக்களுக்கு கெல்லாம் சமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அப்பால், முன்னால் தன் பாதத்தில் விழுந்து அழுது கொண்டிருந்த திரௌபதைக்குத் தான்சொன்ன பிரதிக்கீனையின்படி பீமசேன னுடைய கதையினால் தொடை யொடிந்தும் மார்பு பிளந்து மிருக்கிற தங்கள் தங்கள் நாயகர்களைத் தழுவிக்கொண்டும் தலையிடுகளை விரித்துக் கொண்டும் அழுகிற சத்துரு பத்தினிகளையும் பாரென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காண்பித்தார்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

—*—

இந்த அத்தியாயத்தில், உத்தரையினுடைய கர்ப்பம், கோபியான அசுவத்தாமாவினுடைய அஸ்திரத்தினின்றும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் காக்கப்பட்ட ஈஷணமும், குந்திதேவியினுடைய ஸ்தோத்திரமும், இராஜாவினுடைய சோகமும் கீர்த்திக்கப் படுகின்றன.

இப்படியுச் சவுனகாதிகளைக் குறித்துச் சொன்ன சூதர் மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறார். யுத்தத்தில் மரணமடைந்த பந்துக்களுக்கு நீர்க்கடன் செய்ய வேண்டி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடனே கூடப் பாண்டவர்கள், இறந்து போனவர்களு

டைய ஸ்திரீகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து தில தர்ப்பணதிகள் செய்து பிரலாபித்தும், மீண்டு ஸ்நானஞ் செய்து அவ்விடத்தி லிருக்கிற குரு வம்ச சிரேஷ்டனாகிய திருதராஷ்டிரனையும், விதூரனையும், புத்திர சோகத்தையுடைய கார்தாரிபையும், குந்திகேவியையும், திரௌபதியையுமீ துக்கிக்க வேண்டா மென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முனிவர்களுடனே சமாதானஞ் செய்து, பிராணிக ளிடத்தில் வருகிற கால கதியானது ஒருவராலேயும் நீக்கக் கூடா தென்று அவர்களுக்குத் தெளிய வுரைத்து, அஜாத சத்துருவான தர்ம ராஜாவினுடைய ராச்சியத்தைச் சூதினால் கட்டிக்கொண்ட துஷ்டர்களைப் பதிவிரதையான திரௌபதியுடைய தலைமயிரைப் பரிசித்ததால் உண்டான பாதகத்தில் சங்காரஞ் செய்வித்து, உத்தம கருமங்களான மூன்று அச்வமேத யாகங்களைத் தருமராஜாவினால் செய்வித்து, இந்திரனுடைய கீர்த்தியைப் போலத் தருமராஜனுடைய புகழைச் சகல திக்குகளினும் நிறைப்பித்துப் பாண் டவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சாத்தகியுடனே துவாரகைக்குப் போக வேண்டு மென்று இரதத்தின் மேலேறி யிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், மிகவும் பய த்தினால் நடுங்கிக்கொண்டு ஒழு வருகிற உத்தரையைச் சமீபத்தில் கண்டார்.

அந்த உத்தரை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஒமகா யோகி யே! தேவ தேவனே! ஜகத்பதியே! ரக்ஷியும் ரக்ஷியும். ஒன்றுக் கொன்று சத்து ருவா யிருக்கிற இந்த யுகத்துக்கு உம்மைவிட அபாயம் கொடுக்கிறவர் மற்றொரு ருவருமில்லை. ஒஸ்வாமிபே! காய்ச்சின மழப்போல் குருமாகிய பாண்டமான் து என்னைத் துரத்துகிறது. ஒ விபுலே! அரதப்பாணம் என்னை மிகவுந் தகித்தா லும் தகிக்கட்டும், என் கர்ப்பயாத்திரம் அழியாமல் காக்கவேண்டும், என்றிப் படி உத்தரை சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட. ஸ்ரீ பகவான் பக்த வச்சஸரா கையால் துரோண குமாரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அபாண்ட வாஸ்திரம் இது வெண் றறிந்துகொண்டிருக்கும் சமயத்தில், யீந்து பாண்டங்கள் ஜ்வாலுகளு டனே பாண்டவர்களுக்கு கெதிராக வருகிறதைக் கண்டு பாண்டவர்கள் தங்கள் அஸ்திரங்களைக் கையிலெடுத்தார்கள். ஓ சவுனகாதிகளே! அப்போது ஜகத் பிரபுவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்மைவிட மற்றொருவரை நினையாமல் தம்மிடத் தில் பக்தி செய்கிற பாண்டவர்களுக்கு வந்திருக்கிற இந்த மஹாவிபத்தைப் பார்த்துத் தம்மையே தேவதையாக யுடைத்தாயிருக்கிற சுதரிசுஸ்திரத்தி னால் தமக்கு மித்திரர்களா யிருக்கிற பாண்டவர்களை ரக்ஷித்தார். சர்வபிராணி களுக்கும் அந்தர்பாயி யாகியும் உள்ளும் புறம்பும் விபாபித் திருக்கிற சக்தி யையுடைத்தான ஸ்ரீ ஹரியானவர் கவுரவ சந்தானத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டித் தம் சங்கல்பத்தினால் விராட புத்திரியினுடைய கர்ப்பத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டார். ஓ பிரகு வம்சோத்பவரான சவுனகே! பிரமசுர மென்கிற அஸ்திர மானது வியர்த்தமாக மாட்டாது. மற்றொரு அஸ்திரத்தினால் தடுக்கவுங் கூடாது. ஆனாலும் ஸ்ரீ விஷ்ணு தேஜஸினால் லயத்தை யடைந்தது. யாதொரு ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவர் தம் விளையாட்டுக்குச் சாதனமாகிய பிரகிருதிபால் இந்த யுகத்தைக் கற்பித்து அதினுட் புருந்து அதை ரக்ஷித்துப் பின்பு சங்காரஞ் செய்து தாம் பிறவாம் லிருக்கிறாரோ, அந்தச் சர்வார்தர்பாயி யாகிய அச்சுத

னிடத்தில் இதுவொரு ஆச்சரியமென்று நினைக்க வேண்டாம். இப்படிப் பிரமாஸ்திர மாகிற நெருப்பில் நின்றும் கிடுபட்ட பாண்டவர்க ளுடனேயும் தீரொளபதி யுடனேயுங் கூடியிருக்கிற சூர்திதேவீ யானவன், துவாரகைக்கு எழுந்தருள வேண்டு மென்று பிரயாணமா யிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியைக் குறித்துப் பிரார்த்திக்கிறான்.

இந்த வுலகங்களுக்கு ஆதி காரணமாகியும், ஸ்வாமியாகியும், பிரகிருதிக்கு நியாமகனாகியும், சமஸ்த ஜீவ வர்க்கங்களாலேயும் அறியப்படாமலும், அவற்றினுடைய உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்திருக்கிறவ னாகவும், மாயையாகிற திரையினால் மறைந்து கியானங் குறைந்த பிராணிக ளுடைய இந்திரியங்களால் அறியப்படாதவனும், அவ்யயனாகியு மிருக்கிற உமணை வந்தனஞ் செய்கிறேன். உம்மிச்சையில் உண்டாக்கிக் கொண்ட உம்முடைய அவதாரத்தைத் தியானஞ் செய்கிற பரம ஹர்சாளாகிய முனிவர்களும் அறிமயாட்டாம லிருக்கிற உம்மை ஸ்திரீ ஸ்வபாவமான நான் எப்படி அறியப் போகிறேன். வசுதேவ குமாரனாகித் தேவகிகர்ப்பத்தில் அவதரித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்று திவ்யநாமத்தைத் தரித்தும், நந்த கோபனுக்குக் குமாரனாகிக் கோவிந்த னென்றும் நாமத்தைத் தரித்த தேவரீருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். ஓ ஹரிஷீகேசனே! அதி துஷ்டனுன கம்சனால் சிறையி லகட்பாட்ட தேவகிதேவீ வெகுதாலம் அனுபவித்த சோகத்தைப் பரிகரித்தாற்போல, மிகுதியும் துக்கத்தை யடைந்த என்னையும் அடிக்கடி காத்து விபத்துக்களைப் பரிகரித்து அந்தச் சோகங்களைத் தேவரீரே நீக்கினீர்; துரியோதனன் பீமசேனனுக்கு விஷங்கலந்த அன்னத்தை யிட்ட போதும், அரக்கு மாளிகையில் நெருப்பை வைத்தபோதும், இடும்பாசுரனைக் கண்ட போதும், அதிதுஷ்டனுன துச்சாதனாகியாக ளுடனே கூடிய துரியோதனனுடைய சபையில் அவமானஞ் செய்தபோதும், வனவாசத்திற் சங்கடங் கள் வந்தபோதும், யுத்தங்கள் தோறும் மகாரதிகர்களுடைய அநேக கிதமான அஸ்திர பயங்களிலும் துரோண குமாரனாகிய அசுவத்தாமாவினுடைய அகோராஸ்திரத்திலும், நீரே சார்தம் பண்ணினீர்; ஸ்ரீ ஹரியே! துரியோதனனால் ஆக் கியாபிக்கப்பட்ட துருவாசர் எங்களுக்குச் சாபங்கொடுக்க வேண்டு மென்று நினைத்து அகாலத்தில் அதிதிபூசை பண்ணிவைக்கச் சொல்லி வந்தபோது அந்தவனத்தில் எழுந்தருளி என் புத்திரர்களால் மூன்று லோகத்துடனே அந்த ரிஷிக்குத் திருப்தி செய்வித்தீர்; உம்மைத் தரிசனஞ் செய்தவர்க ளுக்கு மறுபடியும் பிறப்பில்லை. ஆகையால் அப்படிப்பட்ட உமது தரிசனத் தைக் கொடுக்கிற ஆபத்துகள் எங்களுக்கு அடிக்கடி வரட்டும். ஜெகத்குருவே! குலத்தினுலேயும், பீச்வரியத்தினுலேயும், சாஸ்திரங்களினுலேயும், அழகினு லேயும், மிகுந்த மதத்தை யுடைத்தானவன், சகலத்தையுந் துறந்த ஞானிக ளுக்கு யோக்கியான உம்முடைய நாமத்தை நினைக்க மாட்டான். எப்பொழுதும் சகலத்தையுந் துறந்தவனை நினைக்கிறவராகவும், குணங்களுடைய விருத்தியில்லாதவ ராகியும், தம்மிடத்தில் தாமே விவகரிக்கிறவ ராகவும், உலகங்களில் ஆசை யொழிந்தவராகவும், கைவல்ய பதியாகியு மிருக்கிற உமக்கு வந்தனஞ் செய்கிறேன். உம்மை ஆதியந்தங்க ளில்லாமலும் சுதந்தரராகியும்,

சர்வ பிராணிகளிலேயும் சமமாகச் சம்பந்தித்த காலசரீராகியு மிருக்கிற ஈசானென்று நினைக்கிறேன். அல்லாமற்போனால் இந்தப் பூதங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று கலகங்கள் வாக்காரண மென்ன? இந்தப் பூலோகத்தில் ஜனங்களுடைய நடக்கையை நடித்துக் காண்பிக்கிற நீர் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்த கருமத்தை மற்றொருவரைய மாட்டார்கள். உமக்கு வேண்டியபே ரொருவருமில்லை. உம்முடைய துலேஷத்துக்கு யோக்கியமானவ ரொருவரு மில்லை. அவரவர் கருமத்தை யனுபவிக்கும் காலத்தில் அவரவர் மதி மாத்திரம் உம்மிடத்தில் விஷயமாகியிருக்கும். ஒ விச்வாத்மகனே! கருமாதீனமாகிய ஜனனமும், கர்த்தத்துவமு மில்லாத உமக்குரியுடனிலும், திரியக்கு சாதிகளிலும், ஜல ஜந்துக்களிலும், ஜனனமும், கருமமும், அந்தந்தச் சாதிகளுடைய நடக்கைகளையே செய்து காண்பிக்கவேண்டிச் செய்தனவே யல்லாமல் வேறல்ல. ஆனாலும் நீர் துக்குச் செய்திரென்று யசோதை உம்மைக் கட்ட வேண்டுமென்று கயிறெடுத்த சமயத்தில் வாயுடனே கலந்து நிறைந்த கண்ணிருடனே திருமுக மண்டலத்தைக் காண்பித்துப் பயந்தவரைப் போல் நடனஞ் செய்துகொண்டு யசோதை முன்னே நின்றிருந்த உம்வேஷம், என்னை இப்போது மோகிக்கப்பண்ணுகிறது. ஜனன மில்லாத பரமாத்மா வானவன், புண்ணிய சலோகனுதியும், தனக்குப் பிரீதிமாத்திர மிகவுயிருக்கிற யதுவினுடைய தீர்த்திகளை விஸ்தாரஞ் செய்ய வேண்டி, அவளுடைய வம்சத்தில் மலைய பர்வதத்தில் சந்தன விநக்ஷமா போல் ஜனித்தா நென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். வசுதேவனுடைய கீக்ஷத்திரமாகிய தேவகி யிடத்தில் தேவதைகளால் யாசிக்கப்பட்ட தேவரீர், இந்த வுலகங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டிய நிமித்தமாகத் தேவ துரோகிகளைச் சங்காரஞ் செய்ய வேண்டி அவதரித்தீரென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். பூமியினுடைய பாரத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று யாசித்த சதுர் முகனுடைய வேண்டு கோளை யீடெற்ற இத்திருமேனியைத் தரித்தீரென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இந்தச் சமுசாரத்தில் அக்கியானத்தினாலே துக்கத்திருக்கிற பிராணிகள் உம்முடைய லீலைகளைக் கேள்வியுற்று ஸ்மரனஞ் செய்து கடைத்தேதும்படி திரு அவதரித்தீரென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ சுவாமியே! தேவரீர் உம்முடைய இஷ்டப் பிரயோசனத்தை இச்சித்து இஷ்டர்களாகியும் தேவரீரையே அபித்தும் சிவித்துக்கொண் டிருக்கிற எங்களைப் பிரிந்திராகில் எட்டிழைப்பாகிற பாதகமென்று நினைத்துச் சசிக்க மாட்டாத தருமராஜா, சரீரத்தையே தரிக்கமாட்டாரென்று நினைத்துக்கொண் டிருக்கிற எங்களுக்கு உம்முடைய சரண கமலங்களே யல்லாமல் மற்றொரு கதியில்லை. இந்திரியங்களுக்குச் சுவாமியான சிவனுடைய தரிசனம் போல், தேவரீருடைய தரிசனங் கிடைத்தபோது நாங்களும், யாதவர்களென்றும், பாண்டவர்களென்றும், நிலைபெற்றுச் சரீரங்களைத் தரித்துப் பிரசுத்தியுடனே கூடியபேர்களை யு முடைத்தா யிருக்கிறோ மல்லாமல், உம் தரிசன மில்லாமற் போனால் எங்களுடைய ரூபங்களும், நாமங்களும், இந்த வுலகத்தில் பிரகாசிக்க மாட்டா. ஓ கதாதானே! இப்போது இந்தப் பூமியானது சங்கு சக்கராதி

களான திவ்ய ரேகைகளுடனே கூடிய உம்முடைய பாதங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டும், கடாசுத்தால் பரிபக்குவமான பயிர்கள், கொடிகள், விருக்டங்கள், பர்வதங்கள், சமுத்திரங்கள் முதலியவற்றால் பிரகாசித்து எப்படி விருத்தியடைந் திருக்கிறதோ, அப்படியே தேவரீர் துவாரகைக்கு எழுந்தருளினால் வர்த்திக்க மாட்டாது. ஓ சர்வ லோக நாயகனே! சர்வார்த்யாமியே! சர்வ மூர்த்தியே! தேவரீரை ஒரு வேண்டுகோள் பிரார்த்திக்கிறேன். இந்த விருஷ்ணிக ளிடத்திலேயும் பாண்டவர்க ளிடத்திலேயும் எனக்கு இருக்கிற சினேகமாகிற பாசத்தை நீரே நீக்கவேண்டும். இதுவுமல்லாமல் என்னுடைய மனது மற்றொருவ ரிடத்தில் பொருந்தாமல் உம்மிடத்தில் சிக்கிரமாகப் பிரீதியை யடையவேண்டி. உம்மைச் சரண மடைகிறேனென்று குந்திதேவி சரணமடைந்து பாசித்த கிரமத்தைச் சூதர் சவுனகா திகளுக்குச் சொல்லி, அந்தக் குந்தியி னிடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் செய்த பிரசாதத்தையுஞ் சொல்லுகிறார்.

சகல சுப நிதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி, குந்தியினுடைய ஸ்தோத்திரங்களைத் திருவுளம்பற்றி மந்தகாசஞ்செய்து துவாரகைக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று சங்கற்பித்தவர் குந்திதேவி பிரார்த்தித்த படியினாலேயும், தருமராஜா பிரீதியுடனே நிறுத்தியபடியினாலேயும், சம்மதித்துப் பாண்டவர்களுடனே குந்திதேவியையும், மற்றுமுள்ள ஸ்திரீகளையும், அழைத்துக்கொண்டு அஸ்தினபுரத்துக்கு எழுந்தருளினார். பின்பு தருமராஜாவுக்குப் பகவத் சங்கல்பத்தை யறிந்த வியாசா திகளாலேயும், அற்புதமான சரீரத்தை யுடைத்தாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாலேயும், தெளியும்படி போதிக்கப்படும் புராதனமான இதிகாசங்களை இவர்கள் தெளிய வுரைத்தும், அவருக்குத் தெளிவு பிறவாமல் துக்கத்தை அடைந்து செல்லுகிறார்: கருமாதீனமான இந்தத் தேகத்தின் நிமித்தமாக வெகு அக்ஷோஹினி சேனைகளைச் சங்காரஞ் செய்வித்து, பாலர்கள், பிராமணர்கள், துணைவர்கள், மித்திரர்கள், பிதூர் ஜனங்கள், பிராதுரு வர்க்கங்கள், குரு ஜனங்கள் முதலியவர்களைச் சங்காரஞ் செய்வித்த எனக்கு, நரகங்களில் அநேகங்காலம் அனுபவம் பண்ணினாலும் அந்தப் பாவங்கள் தொலைய மாட்டா. தருமமான யுத்தத்தில் பிரஜைகளைச் சங்காரம் பண்ணின ராஜனுக்குப் பாவமில்லை யென்று சொல்லுகிற தரும சாஸ்திரங்கள் எத்தனை யறிந்திருந்தாலும், மோகத்தினால் எனக்குத் தெளிவு பிறக்கவில்லை. யுத்த களத்தில் மடிந்துபோனவர்களுடைய பந்துக்களான ஸ்திரீகளின் துரோகத்தைக் கிரகஸ்தாசரமத்தில் செய்யத்தக்கதான நித்திய நைமித்திய கருமங்களால் பரிகரிக்கிற சாமர்த்தியமும் எனக்கில்லை யென்றார்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

—❖❖❖—

இதில் தருமராஜாவின் பொருட்டுப் பீஷ்மரால் சொல்லப்பட்ட சர்வ தருமம் .
கனிநுடைய நிருபணமும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஸ்தோத்திரமும்,
பீஷ்மருடைய முக்தியும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

இப்படித் தருமராஜா, பிராஜைகளுக்குத் தாம்செய்த துன்பத்தினால் பாத கழுண்டென்றும், அதைப் பரிகரிக்கிறதற்கு யோக்கியமான தருமத்தை நாம் செய்ய வேண்டுமென்றும் நினைத்து, பீஷ்மரானவர், உத்தராயண காலத்தை யபேக்ஷித்துச் சரசயனத்தில் படுத்திருக்கிற குருக்ஷேத்திரத்துக்குப் பிரயாணப்பட்டார். அப்போது அவருடைய பிராதாக்களாகிய பிரமாதிகளும் நல்ல லக்ஷணங்களுடனே கூடிய அசுவங்களி லேறிக்கொண்டு பின் செல்ல, வியாசர் தெளம்பர்முதலான பிராமணேத்தமர்கள் திவ்யமான ரதங்களிலேறிக்கொண்டு கூடவே நடந்தார்கள். ஒ ரிரம ரிஷியே! ஷட்குண பரிபூரணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுணனுடனே கூட ரதத்திலேறிப் பின்னே யெழுந்தருளினார். இப்படிக் குருக்ஷேத்திரத்தில் சேர்ந்த தருமராஜா, அவ்விடத்தில் சொர்க்க லோகத்தில் போகத்தை யனுபவித்துச் சேஷத்துடனே பூமியில் விழுந்த தேவனைப்போல் விழுந்திருக்கிற பீஷ்மரைக்கண்டு வந்தனஞ்செய்தார். அவருடனே யவர் தம்பிகளும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் வந்த மற்றுமுன்வார்களும் நமஸ் காரம் பண்ணினார்கள். அந்தச் சாயத்தில் அந்தக் குருக்ஷேத்திரத்தில் சகலமான பிரம ரிஷிகளும், உத்தமர்களான தேவரிஷிகளும், சிலாக்கியர்களான ராஜரிஷிகளும், பாரத சிரேஷ்டரான பீஷ்மரைக் காண வேண்டு மென்று தங்கள் தங்கள் சிஷ்யர்களுடனே கூடிக்கொண்டு வந்தார்கள். இப்படியே காசிய பரும், பிரகஸ்பதியும், இவர்களுடனே இன்னும் சில தேவ ரிஷிகள் சிஷ்யவர்க்கங்களுடனே வந்தார்கள். இப்படி வந்த பிரம நிஷ்டர்களாகிய முனிசுனங்களை, வசக்களில் உத்தமரான பீஷ்மர்கண்டு உபசாரஞ்சொல்லி அவர்களுக்கு யோக்கியமான பூசைசெய்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் உபசரித்துச் சிலாக்கியமான ஆசனத்தி லிருத்திய பின்பு அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய பிரபாவத்தை அறிந்த பீஷ்மர் தம் இச்சையினால் தம்முன் எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திவ்யமங்கள் விக்கிரகத்தை தம் இருதயத்தில் தியானம் பண்ணி விசுவாசத்துடனையும் பிரீதியுடனையும் மானஸ மஹா பூசைசெய்தார். பின்பு தம்முடைய சமீபத்திலிருக்கிற பாண்டு குமாரனைத் தம்முடைய ஆனந்த பாஷ்பத்தினால் நிறைந்த கண்களால் பிரீதியுடனே பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

ஓ தரும நந்தனனே! நீங்கள் மகத்தான கஷ்டங்களை அனுபவித்தீர்கள். அந்தச் சிரமங்கள் உம்முடைய பிரதிக்கிணையால் வந்தனவாகையால் அவை ஞாயமென்று சகித்தீர்கள்; அது மகத்தான ஆச்சரியம். ஆனால் இராச்சியம் ழந்து பிராமணர்களைப்போல் பிசைந்த முதலியவைகளினாலும் சீவனம் பண்ணினீர்கள்; அதுவும் ஆச்சரியந்தான். இப்படிப்பட்ட கிலேசங்கள் உங்களுக்கு

வருவது யுத்தமல்ல. இதுவுமல்லாமல் உங்களுடைய பிதாவான பாண்டு மஹா ராஜா சுவர்க்கத்தை யடைந்தபோது உம்முடைய மாதாவான குந்திதேவி சிசுக்களான உங்களைச் சமரகூழிக்கவேண்டி யுங்களுடனே வெகு கிலேசங்களை யடிக்கடி அனுபவித்தாள். காலமும் இந்த லோகமும் உங்களுடைய ஆதீனமாக இருக்கையினால் உங்களுக்கு எந்தெந்தச் சிரமங்கள் வந்தனவோ அவைகளெல்லாம் காலத்தினுடைய மகிமை பென்று நினைக்கிறேன். ஒ பிரபுவே! தத்வங்களைத் தெளிந்த கியானிகளும், யாதொரு காலத்தினுடைய ஸ்வருபத்தை அறிய வேண்டுமென்று நினைத்துத் தியானஞ் செய்தும் அறியமாட்டாமல் மோகித்திருக்கிறார்களோ அந்தக் காலத்தினுடைய ஆதீனமாயிருக்கும் பிரானிகளுடைய சுகதுக்கங்க ளென்று தெரிந்துகொண்டு, அந்தக் காலத்தை அனுசரித்து இப்போது அநாதர்களா யிருக்கிற பிரஜைகளுக்கு நீர் நாதராகி பரிபாலனஞ் செய்ய வேண்டும்.

பாதகுலத்திற்பிறந்த பேர்களிற் சிரேஷ்டரான பிரபுவே! இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், உலகங்களுக் கெல்லாம் ஆதிகாரணமாகியும் ஷட்குண பரிபூரணமாயிருக்கிற புருஷ சிரேஷ்டனுன ஸ்ரீமத் நாராயணனே யல்லாமல் வேறல்ல. இந்த யுலகங்களை போகிப்பிக்கவேண்டி இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வேஷத்தைத் தரித்து, விருஷணி வாசத்தில் அவதரித்து, ஓநுலர்க்குத் தெரியாமல் சஞ்சரிக்கிறான். இவனுடைய மகிமையை மஹாஹாவரான சிவன் அறிவார். அதிகேர்ப்பியமான இவர் மகத்துவத்தைக் தேவ ரிஷியான நாதர் அறிவார். இவருடைய அவதாரமாகிய காலிள் அறிவார். ஒ கரேந்திரனே! யாதொரு கிருஷ்ணன், அம்மான் குமார னென்றும், மித்திர னென்றும், உத்தமமான துணைவ னென்றும் நினைத்துச் சுகிந்த பாவத்தினால் மந்திரி யாகவும், தூதனாகவும், சாரதியாகவும் கற்பித்தானே அந்தக் கிருஷ்ணன் சமஸ்தங்களுக்கும் ஆத்மா வானவனும், சரீரஸிஷ்டனுன தன்னைக்காட்டிலும் மற்றொன் றில் லாதவனும், தனக்கொரு குறை வில்லாதவனும் ஆகையால் நீங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்ட சாரத்தியம் முதலான கருமங்களால் அவன் மனதில் ஒரு வைஷ்ணவியு மு நிலையானாலும், ஒ ராஜாவே! அந்தரங்க பக்தர்களிடத்தில் இந்த ஸ்வாமியுடைய தயவு மிகுதியாக இருக்குமென்று அறியும். அதெப்படி யென்றால் பிராணனை விடவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிற எனக்கு இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிரத்தியக்ஷமாக எழுந்தருளினார். யாதொரு போகியானவன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியினால் மனதை நிறுத்தி, வாக்கினால் இவன் நாமத்தைத் தோத்திரஞ் செய்து கொண்டு சரீரத்தை விடுகிறானே, அவன் கரும பக்தங்களைத் தவிரவானாக யால், தேவர்களுக் கெல்லாம் தேவனுன இந்தப் பகவான் சதார்ப் பஜனாகியும், பிரசன்னமாகியும், புன்சிரிப்பினாலேயும், செந்தாமரையைப் போலொத்த நேத்திரங்களாலேயும், சந்திரனுக்குச் சமானமாக விளங்குகிற முகத்தையுடைய ததாகிய மிருந்து கொண்டு என்னுடைய தியானத்துக்கு மார்க்கமாயினான். நான் சரீரத்தை விடுகிறவரையில் என்னிடத்தில் கிருபை செய்து என்முன்னே காத்திருக்க வேண்டுமென்று, பிஷ்மர் பிரார்த்தனை செய்ததைச்,

குதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப், பின்பு தருமாஜா அந்தப் பிஷ்மரைக் கேட்ட விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஓ சவுனகாதிகளே! யுதிஷ்டிரர், சாசயனத்தில் படுத்திருக்கிற பிஷ்மர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பிரார்த்தித்ததையும் கேட்டுத், தாமும் சகல தருமங்களையும் பிஷ்மரிடத்தி லிருந்து தெரியவேண்டு மென்று நினைத்துக் கேட்டார். அது யாதென்றால் : பூமியில் பிரம,க்ஷத்திரிய,வைசிய,குத்திர ரென்று உயர்ச்சி தாழ்ச்சியான வர்ணங்களுடைய சிருஷ்டிக்கு மூலமான தருமங்க ளெவை? அந்தந்த வர்ணங்களுக்குத் தருமங்க ளெவை? பிரமசாரி, கிருகஸ்தன், வானப் பிரஸ்தன், சந்திரபாசி என்கிற நான்கு ஆசிரமத்தார்களுக்குச் செய்யவேண்டிய தருமங்க ளெவை? வாயிராக்கிய முள்ளவன் செய்யவேண்டிய தருமங்களும், ஆசையுள்ளவன் செய்யவேண்டிய தருமங்களும் எப்படிப்பட்டன வென்று வேதஞ் சொல்லுகின்றது? தானத்தினால் வருகிற தருமங்களையும், மோக்ஷங்களுக்குச் சாதகமாகிய தருமங்களையும், ஸ்திரீ தருமங்களையும், பகவத் தருமங்களையும், தருமார்த்த காம மோக்ஷங்களையும், அவைகளின் காரணங்களாகிய உபாயங்களையும் பிரித்து, எனக்குத் தெரியுமபடியாய் உபதேசிக்க வேண்டு மென்று கேட்ட யுதிஷ்டிரருக்குப், பிஷ்மர் இந்தத் தருமங்களைப் பெல்லாம் அனேக விதமான கதைகளை யுடைத்தான இதிகாசங்களில் காண்பித்துத் தெனிய உரைத்தார். இப்படிப் பிஷ்மர், தமக்கு மனசு வந்தபோது சரீரத்தியாகம் பண்ணும் படியான சக்தியுண்டாகி அதற்குரிய உத்தராயணமான காலத்தைக் குறித்துக்கொண்டிருக்கிற காலம் யாதொன்றுண்டோ அதுவந்தது. யுத்தத்தில் தம்முடனே கூட வந்திருக்கிற இரதிகர்களில் ஆயிரம் பேர்களைச் சம்ரக்ஷினை பண்ணுகிற வல்லமையுண்டாகிய பிஷ்மரானவர், அந்த உத்தராயணம் வந்தவுடனே மவுனத்தைத் தரித்துத் தம் மனதை இந்த உலக வியாபாரத்திற் செலுத்தாமல் திருப்பி, ஆதிபுருஷனாகியும் சதார்ப்புஷனாகியும் தன் முன்னே யிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத், தம் இருதயத்தில் தாரணஞ் செய்து கண்களை மூடிக்கொண்டு, பற்றொன்றையும் நினையாமற் செய்கிற தாரணத்தினால் சகலமான அசுபங்களையுந் தவிர்த்து, அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கடாக்ஷத்தினால் ஆயுத வேதனைகளும் பரிதரிக்கப்பட்டுச், சகலமாகிய இந்திரிய விருத்திகளையும் விட்டுச் சரீரத்தையும் விடத்தக்கவராக ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனை ஸ்துதி செய்தார்.

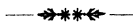
குறையில்லாத இன்பத்தை யுடைத்தாகிய தாம் வினாயக வேண்டிப் பிரகிருதிபை அடைந்து, தேவ மனுஷ்யாதிகளான நானு ரூபங்களைத் தரித்து, அளவிறந்த மகிமையை யுடைய பரமாத்ம ஸ்வரூபமான சாத்வத புங்கவனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடத்தில், பிஷ்மர் வேறொரு பலனைக் கோராமல் தம் மதியை நிறுத்திப் பதினான்கு லோகங்களும் துதிக்கும்படியாகிய திவ்ய மங்கள விக்ரக ரூபத்தைத் தரித்த, அர்ச்சனன் சகனிடத்தில், என்னுடைய மதியானது சலியாம லிருக்க வேண்டும். யுத்தத்தில் நான்கு பக்கத்திலும் அவிழ்ந்து புரளுகிற கேசங்களோடே கலந்த வேர்வையு முண்டான திருமுக மண்டலத்தையும், என்னுடைய தீக்ஷணமாகிய பாணங்களினால் தொளைக்கப்

பட்ட சரீரத்தையும், அந்தப் பாணங்களினால் தொனிக்கப்பட்ட கவசத்துடனே யும் விளங்கின ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் என் மனதானது சலியாமலிருக்க வேண்டும். அர்ச்சனனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவன் சேனைகளுக்கும் சீத்துரு சேனைகளுக்கும் நடுவே இரதத்தை நிறுத்தி அதன்மேலே யிருந்துகொண்டு சேனைகளுடைய ஆயுளைத் தம் கண்களால் கிரகித்துக்கொண்டு மிருந்த அர்ச்சனன், மித்திரனுன ஸ்ரீ கிருஷ்ண னிடத்தில் என்னுடைய பிரீதியானது இடைவிடாம லிருக்கவேண்டும். அதி விஸ்காரமாகிய சேனை களுக்கு முன்னே யிருக்கிற சேனாதிபதிகளைப் பார்த்துச் சுஜனங்களை வதஞ் செய்கிறது தோஷமென்றும் புத்தஞ் செய்கிற தில்லைமென்றும் பின்னடைந்த அர்ச்சனனுடைய புத்தியைத் தத்வ உபதேசத்தினால் எவன் பரிகரித்தானோ? அந்தப் பாம புருஷனுடைய திருவடிகளில் எனக்குப் பிரீதி நிரந்தரமாக இருக்கவேண்டும். யாதொருவன், தன்னுடைய நிச்சயத்தைத் தவிர்த்து என்னுடைய பிரதிக்கிணையை நிறைவேற்ற சக்கிராயுதத்தையும் தரித்து இரதத்தி லிருந்து பூமியிற் குதித்துச் சிங்கர்போல் வினாவாய் வந்தானோ அந்த ஷட்குண பரிபூரணனை முகுந்தன் எனக்குக் கதியாகக் கடவன். ஒருகையில் சாட் டியைப் பிடித்தும், மற்றொரு கையில் குதினாகளுடைய காற்றைப் பிடித்தும், விஜயனுக்குச் சாரத்தியஞ் செய்த ஷட்குண பரிபூரணனை ஸ்ரீ ஹரிபீடத் தில் மரணத்தை இச்சித்திருக்கிற என்னுடைய மதியானது நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

அதி மனோக்கியமான நடைகளுடைய விநோதங்களாலேயும், சிலாக் கியமான புன்சிரிப்பினாலேயும், பிரீதி பூர்வமான கடாக்ஷங்களாலேயும் உண்டாகிய வெகுமானங்களை யுடைத்தான மதத்தினால் தங்கள் உடம்பு மறந்து தங்களைக் கிருஷ்ணனாக நினைத்துக் கோபிகா ஸ்திரீகள் எந்தக் கிருஷ்ணனுடைய லீலைகளைத் தாங்களும் செய்து நிசப் பிரகிருதிகளை அடைந்தார்களோ, அந்தப் பகவானும், புதிஷ்டிராருடைய இராஜ குயபாகத்தில் முனிவர்களாலே யும் அரசர்களாலேயும் நிறைந்த சபை நடுவே சகல ஜனங்களுக்கும் இரமணீயமான தரிசனங்கொடுத்து அவர்களிடத்தி லிருந்து வெகுமானம் பெற்ற இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸூரியான பரமாத்மாவும், என்னுடைய புத்தியில் பிரத்தி பக்ஷமாகக் கோசரிக்க வேண்டும். யாதொருவன் மூங்கிற் காடானது காற்றி னால் ஒன்றுக்கொன்று இலைழந்ததினாற் பிறந்த காட்டுத் தீயைப் போல் கவரவர்களில் சூதைப் பிறப்பித்து, தன்னை அடுத்தவர்களுடைய சிரமத்தைப் பரிகரிக்கிற பாதபத்மங்களை யுடைத்தானவனுமான அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியை என்னுடைய இருதயத்தில் நினைத்து அவனுடனே கலந்து இந்த மனுஷ சரீரமாகிற் கூண்டைப் பரித்தியாகஞ் செய்கிறேன். ஒருவனாகிய தான் தன்னால் கற்பிக்கப்பட்ட சரீரத்தை விலட்சணமாக உடைத்தான ஜீவாத்மாக்கள் தோறும் வெவ்வேறாய்ச் சரீரங்களைத் தரித்துச் சிவர்களுடைய இருதயங்கள் தோறும் வாசஞ் செய்துகொண் டிருந்தாலும், கருமாதீனமாகிய ஜனன மற்ற பரம புருஷனை நானடைந்து அவணையன்றி வேறென்று நினைக்கிற மோகத்தைத் தவிர்த்தேன். இப்படியாகத் துதித்த பிஷ்மரானவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவா

னிடத்தில் பரமாத்ம புத்தியினால் மனதினுடைய கருமமானகினைவுடனையும், கண்களுடைய காரியமான பிரத்தியக்ஷத்துடனையும், வாக்கினுடைய வியாபாரமாகிய ஸ்தோத்திரங்களுடனையும், தம்முடைய ஆக்மாவைத் தம் மனதினால் சரீரமாகக் கலந்து சுவாசத்தை யுண்டாக்கி இந்தச் சரீரத்தை விட்டார். அங்கே யிருந்த ரிஷிகளும், ராஜாக்களும், மற்றுமுள்ள பேர்களும் பிரகிருதி சம்பந்த மில்லாத பாபிராப்தி னிடத்தில் கலந்தவராகப் பிஷ்மரைத் தெரிந்து கொண்டு மவுனமாயிருந்தார்கள். அப்போது தேவதைகளாலேயும், மனிதர்களாலேயும், அடிபட்ட தூத்துமி வந்தியங்கள் இரண்டு லோகங்களிலு முழங்கின. சத்புருஷர்கள் பிஷ்மருடைய சமயபாத்திரையை மிகவுஞ் சிலாகித்தார்கள். ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்ப வருஷங்கள் பொழிந்தன. பின்பு யுதிஷ்டிரர், பராபதஞ் சேர்ந்த பிஷ்மர் சரீரத்துக்குச் சமஸ்கார முதலாகிய அபாகிருத்தியங்கள் செய்வித்துத், துக்கபயங்கொண்டிருந்தார். அங்கே யிருந்த முனிவர்க ளெல்லாம் சந்துஷ்டராக ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அதி தோப்பியங்கனான அவன் நாமங்களினால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தங்க விருத்யத்தில் நியானஞ் செய்துகொண்டு அவரவர் ஆச்சிரமங்களுக்குப் போனார்கள். அதன் பின்பு, யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடனே அஸ்திபுராஞ் சேர்ந்து தனக்குப் பிதாவான திருதராஷ்டிரனையும், வெகு தபசை யுடைத்தான காந்தாரியையுமு சமாதானஞ் செய்து, பிதாவான திருதராஷ்டிரனாலேயும் ஸ்ரீ வாசுதேவனுலேயும் சிலாக்கியம் பண்ணப்பட்டு, இராச்சியத்தைத் தருபததுடன் பரிபாலனஞ் செய்தார்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் செய்யத்தக்க காரியங்க ளெல்லாம் செய்தவராய், ஸ்திரீகளினால் ஸ்துதிக்கப்பட்டு அஸ்திபுரத்தினின்றும் துவாரகா பட்டணத்திற்கு வந்ததைச் சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படித் தருமராஜானினுடைய இராச்சிய பரிபாலனத்தைக் கேள்விப்பட்ட சவுனகர் சூதரைக் கேட்கிறார். ஓ சூதரே! தருமசாலிகளுக்குச் சிரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரர், தம்முடைய பொருள்களையும் அபகரித்துத் தங்களையும் அக்கினி விஷாதிகளால் கொல்ல வேண்டு மென்று நினைத்த திரியோதனதிகளைச் சங்காரம் செய்தபின், தம்மீமார்களுடனே கூட ஆகாரத்தை விட்டுத் தாம் செய்வித்த ஜனவதையால் தாக்குப் பாதக முண்டென்று நினைத்தவர், எப்படி இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்தாரென்று கேட்ட சவுனகருக்குச் சூதர் சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகரே! சமுசாரத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்ய வேண்டு மென்று திருவுளம் பற்றின ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தான் சுதந்தர னாகையால், கவுரவர்களுடைய வம்சத்தில், மூங்கிற் காட்டில் தனக்குள்ளே தானே பிறந்து பற்றிக்கொண்ட காட்டுத் தீயைப் போல், அந்த வம்சத்திற் பிறந்த கலகமாகிற அக்கினியில் அவர்களைக் கொல்லுவித்து, மிகுதியான பாண்டவர்களில் தரும

ராஜாவை அந்த இராச்சியத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து மிகவும் சந்தோஷ மடைந்த பின்பு, அந்த யுதிஷ்டிரர் கையால் உத்தம கர்மமாகிய மூன்று அச்வமேதங்களைச் செய்வித்து, அவருடைய அதிபாவனமான கீர்த்திகளைச் சகல திக்குகளிலும் இந்திரனுடைய கீர்த்தியைப்போல் விருத்தி பண்ணி வைத்தார். சரசயனத்தில் படுத்திருந்த பிஷ்மருடைய உபதேசமாகிய தரும சிவன காலத்தில் இராஜ தருமங்களைப் பிஷ்மர் உபதேசித்து அவரை இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்யச் சொல்லி ஆஞ் பரிபுத்தினாலேயும், ஸ்ரீ அச்சதனுடைய உபதேசத்தினாலேயும், சகல பிரமைகளையுந் தவிர்த்து அந்தத் தருமராஜா ஆபத் சகாயனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய வதவியினால் சமுத்திரஞ் சூழப்பட்ட பூமண்டலத்தைத் தனக்கு வசவிர்த்தியான தம்பியார் களுடனேகூட இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்யுங் காலத்தில், வருண பகவான் மிகவும் வருஷித்தான். பூமி சகலமான பலன்களையும் கொடுத்தது. பசுக்கள் கூர சமுர்த்தியான மடிகளுண்டாகி இடையர் பாளையங்களில் பால் நனைத்தன. நதிகளும், சமுத்திரங்களும், மலைகளும், வன ஸ்திரீகளுடனே கூடிய கொடிகளும், தானியங்கள் விளைகிற பயிர்களும், அந்தந்த ருதுக்களில் தத்தமக்கு யோக்கியமான பலன்களை மிகவுங் கொடுத்தன. தரும புத்திர பிராணிகளுக்கு இராஜாவா யிருந்தபோது ஜனங்களி லொருவருக்குந் தேக வியாதிகளும் மனோ வியாதிகளு மில்லை. தெய்வத்தினாலேயும், பிராணிகளினாலேயும், பூதத்தினாலேயும், ஆத்மாவினாலேயும் உண்டாகிற கிலேசங்களும் தாபத்திரயங்களு மில்லை.

ஸ்ரீ ஹரியும், தமக்குச் சகிர்த்துக்களான பாண்டவர்களுடைய சோகத்தை விலக்க வேண்டியும், தங்கையான சபத்திரையுடைய பிரீதியைக் கோரியும், அந்த அஸ்திபுரத்தில் சிறிது நாளிருந்தார். அப்போது பாண்டவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப் பார்த்து ஓ கிருஷ்ண மூர்த்தியே! எங்களிடத்தில் அணுக்கிரகத்தினால் இங்கே வெகுநேரமாக எழுந்தருளியிருந்து, துவாரகா வாசிகளான பிரிய வர்க்கங்களை விட்டிருக்கிறீர். இப்போது அவர்களைக் கடாக்ஷிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளத்தில் நினைத்து எழுந்தருளி அவர்களைக் கடாக்ஷித்துப் பாலனமுஞ் செய்து துரிதமாக அடியேங்களுக்கு மீண்டும் தரிசனங்கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று அந்தப் பாண்டவர்களால் செலவு கொடுக்கப்பட்டு, பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தருமராஜாவை ஆலிங்கனமுஞ் செய்து நமஸ்காரமும் பண்ணி இரதத்திலேறுகிற சமயத்தில் சிலரால் ஆலிங்கனமும் சிலரால் வந்தனமுஞ் செய்யப்பட்டு, இரதத்திலேறின பின்பு, சபத்திரா தேவியும், திரௌபதியும், குந்திதேவியும், விராட கன்னிகையான உத்தரையும், கார்த்தரியும், திருதராஷ்டிரனும், திருதராஷ்டிரனுக்குத் தாக்ஷிடத்திற் பிறந்த யுயிச்சுவும், திருபாசாரியரும், நகுல சகாதேவர்களும், பிரமணர், தஷமிய நென்கிற ரிஷியும், ஸ்திரீ ஜனங்களும், சார்ங்கபாணியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பிரிவைச் சகிக்க மாட்டாமல் மோகித்தார்கள். கியான சூன்பனானவன், சாது ஜனசங்கத்தினால் எவனுடைய புகழை ஒருதரம் கேள்விப்பட்ட மாதிரித்தில், தன்னுடைய தூர்ச்

செய்கைகளை விட்டுப் பக்தியை யுடையவனாவனோ, அப்படிப்பட்ட மனமையை வாய்ந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பிரிவைக் குந்தி குமாரர்கள் எப்படிச் சகிப்பார்கள். பாண்டவர் விஷயங்களில் பொருந்தாத மன துடையவர்களாகச் சிறை சம்பந்தத்தால் பார்த்துக்கொண்டு கூடச் சஞ்சரித்தார்களல்லவோ. பந்துக்களாகிய ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லாம் அந்த தேவகி சுதனிடத்தில் அதிக ஆசையினால் அவன் பிரயாணப்பட்டு நடக்கிற சமயத்தில், தம்முடைய கண்களில் ஜலமுண்டாகிறது சுப மல்லவென்று நினைத்து அதைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் மிருதங்கங்களும், சங்கங்களும், பேரிகைகளும், வீணைகளும், தம்பட்ட வாத்தியங்களும், கோமுக வாத்தியங்களும், துந்துமி வாத்தியங்களும், ஆனக வாத்தியங்களும், கெண்டாரவ முதலானவைகளும், மிகவும் முழங்கின. இந்த ஸ்வாமியைக் காணவேண்டுமென்று நினைத்த கவுரவ ஸ்திரீகள் உபபரிகைகளுடைய சிகரங்களிலேறிப் பிரீதிகளுடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் புட்பமாரி பொழிந்தார்கள்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குச் சிறைக்குள் அர்ச்சனன், தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட காம்பையுடைய வெள்ளைக் குடை கவிக்க, உத்தவரும் சாத்தகியும் இரண்டு பக்கங்களிலேயும் அதி மனோகரங்களான வெண் சாமரைகளிரட்ட விளங்கினார். பிராமணர் செய்த ஆசீர்வாத ஓசைகள் பரவின. ஸ்திரீகளில் ஒருத்தியுடனே யொருத்தி சொல்லுகிற வார்த்தையாவது, ஓ சகிகளே! யாதொரு புராண புருஷன், சத்வாதி குணங்கள் ஒன்றையுடொன்று கலக்கிறதற்கு முற் காலத்தில் தேவமனுஷிபாதி தருமங்களும், பகதகங்காராதி விகாரங்களும் மில்லாத குத்தாப் பிரகிருதியையும், ஜீவ வர்க்கங்களையும், தனக்குச் சரீரமாகப் பெற்றுப் பிரளயகாலத்திலும் கியானுதி சக்திகளை யிழந்த சேதன சேதனங்களும் ஆகப்பாவாகி, ஈச்வரனை தன்னிடத்தில் லயமடைந்திருக்கும் போது, தானொருவனையாகியிருந்தானோ, அவனே இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்ற றறியுங்கள். அந்தப் புராண புருஷன், நாமரூபங்க ளில்லாத தன்னிடத்தில், நாமரூபங்களைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்று நினைத்துத், தன் சங்கற்பத்தால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்டும், சிருட்டித்தும், ஜீவராசியை மயக்கிக்கொண்டு மிருக்கிற தனக்குச் சுவாதீனமாகிய பிரகிருதியை அனுசரித்து வெகு ரூபநாமங்களைத் தரித்தும், ஸ்திதிகாலத்தில் தனக்குச் சரீரமாகிய பிராணிகள் செய்யும் கருமங்களுடைய அவஸ்தைகளைக் கற்பிக்கவேண்டி வேத ஸ்வரூபங்களாகிய சாஸ்திரங்களை வெளியிட்டானோ அவனிலேயே பென்று நினையுங்கள். ஓ சகிகளே! இந்தச் சம்சாரத்தில் மஹாநுபாவர்களான கியானிகள், இந்திரியங்களைச் செயித்துப், பிராணவாயுக்களை வசிகரித்துத், தங்கள் பக்தியினாலே மிருத்தும், சந்தேகாதினைக் கடந்து மிருக்கிற கியானங்களால் பரிபூரணர்களாகி, எவனுடைய பாத பத்மங்களைச் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்கிறார்களோ அந்தப் பரம புருஷனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நம்முடைய சத்வ குணத்தை, இரேசோகுண தமோ குணங்களுடனே சேராமல் செய்கிறவ னல்லவோ? யாதொரு மகானுபாவன் வேதங்களிலேயும் வேதார்த்தங்களிலேயும், கோப்பியமான வஸ்துவை அறிந்தவர்களால் அடிக்கடி காணஞ் செய்யப்பட்ட பாவன

மாகிய கீர்த்தியை யுடைத்தாகியும், தானொருவனே யிந்த வலகத்துக்கு ஸ்வாமியாகியும் தன் வினையாட்டினால் சேதனசேதன ஸ்வரூபமாகிய இந்த உலகத்தைச் சிருட்டித்தும், இரக்ஷித்தும், சங்கரித்தும், அவற்றைத் தான் வேண்டாமலும் பிரகாசிக்கிறானே, அவனே இந்த மாதவன்.

எந்தக் காலத்தில் தங்களுடைய அதர்மங்களால் மிகுதியான தமோ குணத்தால் மறைக்கப்பட்டும், விபரீதமாகக் கிரகித்துக் கொண்டு மிருக்கிற அறிவை யுடைத்தான இராசவர்க்கங்கள், இந்தப் பூமியை யுபத்திரவஞ்செய்கிறார்களோ அந்தந்த யுகங்களில் இவனல்லவோ சத்வ மயமான அவதாரங்களைத் தரித்துப் பிராணிகளுடைய சுகத்தைக் குறித்துச் சத்தியமாகிய கியானதிகனையும், தயவையும், கீர்த்தியையும் தரிப்பிக்கொண். யாதொரு காரணத்தால் புருஷ சிரேட்டனாகிய இந்த லக்ஷ்மீ பதியானவன், யதுகுலத்தில் அவதரித்து, மதுவனத்தில் தன் திருவடிகளால் சஞ்சரித்தானே அக்காரணத்தால் யதுகுலமானது அதி சிலாக்கியமாயிற்று. மதுவனத்துக்குச் சிலாக்கியமானது மற்றொன்று மில்லாமற் பெருமையுடைய தாயிற்று. இது என்ன பாக்கியம்; இதென்ன ஆச்சரியம்; தன் அனுக்கிரகத்தினால் யாதொரு துவாரகாபுரத்தில் வாசஞ்செய்தும், மந்தகாசத்துடனே கடாக்கூடம் செய்து கொண்டும், எழுந்தருளி யிருக்கிற தங்களுடைய ஸ்வாமியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் துவாரகாபுரத்தில் வாசஞ்செய்கிற பிராணிகள் நித்தியம் சாக்ஷாத் காரமாக காண்கிறார்களோ, அதனால் இந்தத் துவாரகா புரியானது சுவர்க்கலோகத்தினுடைய கீர்த்தியைப் திரஸ்காரஞ் செய்துகொண்டு, பூமிக்குப் புண்ணியமாகிய கீர்த்தியைக் கற்பிக்கின்றது.

ஓகோ என்ன ஆச்சரியம்,வாராய் சகிகளே! எந்த ஸ்திரீகள் இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அதர் அமிருதத்தை, அடிக்கடி பாணஞ் செய்யப்பட்டும், இவனால் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யப்பட்டு மிருக்கிற அந்த மகானுபாவர்களாலே, ஈசுவரனாகிய இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் விரதங்களாலேயும், தீர்த்த ஸ்நானங்களாலேயும், அனேக ஜன்மங்களில் நன்றாகப் பூசிக்கப்பட்டான் என்று, ஸ்திரீகள் சொல்லுகிறதைக் கேட்டுச், சிலாகித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் புன்னகையோடு கடந்தார். தருமராஜனும், மது வைரியினுடைய இரக்ஷணத்தைக் கோரிச் சிறைகாதி சயத்தினால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சத்துருக்கள் மோசஞ் செய்யப் போகிறார்களென்று நினைத்துச் சதுரங்க சேனையை யனுப்பினார். அப்பால் சவுரியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வெகு தூரம் தொடர்ந்து வந்த சினேக யுக்தரான விதுரருடனே வந்திருக்கிற கவுரவர்களை நிரூபித்த மம்முடைய இஷ்ட ஜனங்களுடனே துவாரகையைக் குறித்துப் போகிற மார்க்கத்தில் குருதேச முதலாகிய தேசங்களைக் கடந்து அந்தந்தத் தேசத்து ஜனங்கள் கொண்டு வந்த காணிக்கைகளை யங்கீகரித்துப் போகிறபோது அசுவங்கள் கொஞ்சம் இனப்படைந்ததைக்கண்டு சுதந்தரான ஸ்ரீ ஹரி மத்தியான்ன சமயத்தில் மேற்குத் திக்கில் இரதத்தை விட்டுப் பூமியிழிந்து ஜல நிறைந்த தடாகக் கரையில் எழுந்தருளினார்.

பதினொன்றாவது அத்தியாயம்.

ஆனந்தர்களால் ஸ்துதிக்கப்படும் யாதவேந்திரானு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பட்டணத்தில் பிரவேசித்துப் பந்துக்களோடே கூடிக்கொண்டு கிரீடித்ததை நன்றாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

இந்தப் பிரகாரம் ஸ்ரீ ஹரிகதையைச் சவுனகா நிகளுக்குச் சொல்லிச், சூதர் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஆனந்தத் தேசத்தையடைந்து ஜனங்களுக்குத் தம்மைப் பிரிந்த நுக்கத்தை விலக்கச் செய்பவர்போல், பாஞ்ச சன்யத்தைப் பூரித்தார். உருக்கரமானால் ஊதப்பட்ட வெளுத்த வயிற்றை யுடைய பாஞ்ச சன்னியமானது, ஸ்ரீ ஹரியினுடைய இடங்களிலிருக்கிற சிவப்பினால் சிவந்து, அவருடைய கமலங்கள் போன்ற கைகளிற் பிடித்திருக்கிறபோது, அதிகமாகிய நாதத்தை யுடைத்தான அன்னமானது பதமங்களுடைய கூட்டத்தி லிருந்தாற்போல் விளங்கியது. அவ்விடத்திலிருக்கிற பிரஜைகள், அதுபயத்தைக் கொடுக்கிற அந்தச் சங்கத் தொணியைச் சமீபத்தில் கேட்டுத், தங்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் காண வேண்டுமென்று இச்சித்து எதிர்கொண்டு வந்தார்கள். அவ்விடத்து ஜனங்க ளாதரவுடனே காணிக்கைகளைக் கொண்டு வந்து எப்பொழுதுங் குறைவில்லாத ஆனந்த ஸ்வரூபமாகிய பரமாத்மாவையுபசரித்து, மலர்ந்த முகங்களை யுடைத்தாகி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து ஆனந்த பாஷ்பங்களுடனே பிரதானிடத்தில் குழந்தைகள் பேசுவதுபோல் தங்கள் மழலைச் சொற்களாகிய வார்த்தைகளால் சொல்லுகின்றார்கள்:

ஓ ஸ்வாமியே! இந்தச் சமுசாரத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற அதிகபமாகிய அந்தப் பரமமான நிலைபை இச்சித்தவர்களாகிய நாங்கள், பிரமாவின்னாலேயும், அவன் குமாரர்களான ஜனகாதிகளாலேயும், வந்தனஞ் செய்யப்பட்டும், கமலங்களுக்குச் சரியாகியு மிருக்கிற உம்முடைய திருவடிபை வணங்கினோம். ஓ சமஸ்தங்களையும் சுழித்த மகானுபாவனே! எங்களுக்கு ஆத்மாவும், சுகிர்தமும், பிதாவும், ஸ்வாமியும், சக்தருவும், சர்வோத் கிருஷ்டமான தேவதையும், தேவரீரே யல்லாமல் வேறில்லை. ஓ ஸ்வாமீ! சொர்க்க வாசிகளான தேவர்களுக்குங் கிடையாத பிரீதியால் உண்டாகிய புன்சிரிப்பினால் இரமணியமான கடாசூங்களை யுடைத்தாகியும், சர்வ அவயவங்களிலுஞ் சவுந்தரிய சம்பன்னமாகியு மிருக்கிற தேவரீருடைய திவ்ய மங்கள விக்கிரகத்தை அடியேங்கள் பிரத்தியக்ஷமாகக் காண்கிறதினாலே கதிபெற்றோம். ஓ பங்கஜாசூனே! தேவரீர் பக்தர்களைக் காணவேண்டுமென்று நினைத்துக் குரு தேசங்களிலும் மதுரா தேசங்களிலும் எழுந்தருளி யிருந்தபோது, எங்களுக்கு ஒரு க்ஷணகாலமானது ஒரு கோடி வருஷமாகவே யிருந்த தென்று துதித்ததைக் கேட்டு அவர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தவனாகி, போகவதி பட்டணம் போல் யது வம்சத்தாராலே இரகநிக்கப் பட்டும், சகல நிகுக்களிலுண்டான பழங்களையும், புஷ்பங்களையும், தளிர்களையும்

தரித்துப், புண்ணியமான மரங்களாலேயும், கொடிகளாலேயும், அலங்கரிக் கப்பட்ட நாட்டையும், அதைச் சேர்ந்த தோப்புகளாலேயும், கொல்லைப் புறங் களிலிருக்கிற தோட்டங்களாலேயும், இராஜாக்கள், மந்திரிகளீ, விளையாட் யோக்கியமான சிங்கார வனங்களாலேயும், விளங்கிய தாமரைத் தடாகங்க ளாலே நிறைந்தும், கோபுரத்துவார மார்க்கங்களிலே வினோதமான நிலைகளை யுடைத்தாகியும், விசித்திரமாகிய துவஜஸ்தம்பங்களிற் கட்டியிருக்கிற கொடி களினாலே நிறைந்த சிமல்களை யுடைத்தாகியும், பரிமாண ஜலங்களினால் தெளிக் கப்பட்டு மிருக்கிற இராஜமார்க்கங்கள், ஆவணங்கள், கடைவீதிகள், நாற்சந்தி கள் இவைகளால் சிலாக்கியமாகியும், கிருகங்களுடைய வாசல்கள் தோறும் தயிர்களாலேயும், அக்ஷதைகளாலேயும், பழங்களாலேயும், கரும்புகளாலே யும், பூரண கும்பங்களாலேயும், பலிகளாலேயும், தூப தீபங்களாலேயும், பிரகா சித்துக்கொண்டு மிருக்கிற துவாரகா புரியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிரவேசித்தார். அப்போது அதிப்பிரியான கோவிர்த நெழுந்தருளுகிறாரென்று கேள்வி யுற்று மகத்தாகிய சந்தோஷத்துடனே வசுதேவரும், அக்ஞாநரரும், உக்கிர சேன மகா ராஜாவும், அற்புத பராக்கிரமசாலியான பலராமனும், பிரத்தியும்ன னும், சாருதேக்ஷணனும், சாருவும், சாம்பனும், மருமகேதன், முதலான வர்களும், தங்கள் தங்கள் செய்கையை விட்டுப், பட்டத்து யானையை முன் னிட்டுக் கொண்டு சோபனங்களான சூத்தங்களைச் செபித்துக்கொண்டு வரு கின்ற பிராமணர்களுடைய வேதகோஷங்களுடனேயும், பல வாத்தியங்களுட் னேயும், இரதங்களிலேறிக்கொண்டு பயபக்தியுடனே எதிர்கொண்டார்கள்.

அழகிய குண்டலங்களணிந்த முகநாந்திகளை யுடைத்தான ஸ்திரீகள் இரதங்களிலேறிக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தரிசனத்தைக் கோரினவர் களாகிக் கூட்டங் கூட்டமா யெதிர்கொண்டு நடனஞ்செய்கிற பேர்களும், ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அற்புதங்களாகிய சத் சரித்திரங்களைக் காணஞ்செய்தார்கள். ஸ்ரீ பகவானுவர், வரத ஜனங்கனெல்லாருக்கும் முறைமைப்படி அவரவர் களுக்கு வந்தனங்களாலேயும், ஆசீர்வசனங்களாலேயும், ஸ்பரிசங்களாலே யும், மந்தஹாசங்களாலேயும், கடைக்கண் பார்வைகளாலேயும், சன்மானஞ் செய்து, தாமும் பிரதி விஷயங்களான அவர்களால் வெகுமானஞ் செய்யப் பட்டு, இப்படிச் சுவதந்திரான ஸ்வாமி துவாரகாபுரத்தில் பிரவேசித்தார். ஓ பிராமண சிரேஷ்டர்களே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் துவாரகையில் இராஜ மார்க்கத் தில் எழுந்தருளின அளவில், அந்தத் துவாரகையிலுள்ள குலஸ்திரீகளால் லாம் பிரதி தினமும் கிருஷ்ணனைச் சேவித்தும், தங்கள் நேத்திரங்களுக்குத் திர்ப்தி யாகவில்லை. அதேனெனில், ஸ்ரீ மஹாலட்சுமி தேவியும் மோகித்து அவள் புத்தியானது மற்றொரு அவயவங்களிற் செல்லாமல் அந்த மாற்பையே வீடாக இடைவிடாமல் வாசஞ்செய்தால் மற்றபேர் திர்ப்திக்கு அளவில்லை யென்று சொல்லுகிறது அதிசயமல்ல. அப்படி அந்த அச்சதன் அவர்கள் நேத்திரங்களுக்குத் திர்ப்தி யில்லாம லிருக்கிறது விசிடமென்றே நினைக்க வேண்டும். இப்படி இராஜ விதியில் எழுந்தருளுகிற கிருஷ்ணனுக்கு மேலே கவிக்கப்பட்ட வெள்ளைக் குடையானது சூரிய மண்டலம் போலவும், இரண்டு

பக்கங்களிலேயும் இடை விடாமல் வீசப்படுகிற வெண்சாமனாகள் சந்திரமண்டலம் போலவும், உப்பரிகைகளின் மேலிருந்து புரஸ்திரீகள் பொழிந்த புஷ்ப வருஷங்கள் நட்சத்திரங்கள் போலவும், திருமேனியில் தரித்திருக்கிற பிதாம்பரம் மின்னலைப் போலவும், திருமேனியி லணிந்த வனமாலை இந்திரதனுசு போலவும், இந்திர நீல மாணிக்க வர்னமான ஸ்வாமியுடைய திருமேனி இருண்ட மேகம்போலவும், பிரகாசிக்கிற படியால் மிகவும் அற்புதமாக விருந்தது. இப்படித் திவ்ய அலங்காரத்துடனே தம்முடைய கிருஹத்திலே எழுந்தருளித் தமக்குப் பிதாவாகிய வசுதேவராலேயும், மாதுரு வர்க்கங்களாலேயும், ஆலிங்கனஞ் செய்யப்பட்டுத், தாம் வசுதேவருக்கும், தேவகி முதலாகிய தாய்மார்கள் ஏழுபேருக்கும், சாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ் செய்தார். அந்தத் தாய்மார்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மடியில் வைத்துக்கொண்டு பிரீதியினால் பாஸ்கரந்த ஸ்தனங்களை உடைத்தாகியும், புத்திரவாஞ்சையால் ஆனந்த பரவசமாகிய புத்தியை யுடைத்தாகியும், கண்களிறி் சொரிந்த ஆனந்த பாஷ்பங்களால் அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அப்பால் தம்முடைய பாரியர்களான ஸ்திரீகள் பதினாறுபிரவராலும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், சர்வ சம்பத்துகளை உடைத்தாகி நிகரில்லாமலு மிருக்கிற தம்முடைய திருமாளிகையி லெழுந்தருளினார். அந்தக் கிருஹங்களி லிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பத்தினிகள் வெகுநாளாய்ப் போயிருந்து, திரும்பவும் எழுந்தருளிக் கிருஹத்தில் தரிசனத்தைக் கொடுக்கிற வல்லபனைக் கண்டு மகிழ்ந்து, இதைவிட மகத்தாகிய வேறு உற்சவமில்லை யென்று நினைத்துத், தூரத்தில் வருகிறபோதே தங்கள் ஆசனங்களை விட்டெழுந்து நாணத்துடனேயும், முகவிலாசத்துடனேயும் எதிர் சென்று, அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கண்களாலேயும், அறிவிலாலேயும், தங்களுடைய ஆத்தம ஸ்வரூபங்களாலேயும், அளவிடப்படாத அன்பு உடைத்தானவர்களாகி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட மகிமையையுடைய பகவான் இந்த உலகத்தில் தம்முடைய சங்கற்பத்தினால் அவதரித்து, ஸ்திரீ இரத்தினங்க ளுடைய கூட்டங்களிலே கலந்து பிராகிருதரான மனுஷனைப் போல் கீரீடித்துக்கொண்டிருக்கிற போது, உலகங்களை பெல்லாம் மோகிப்பிடுகிற மன்மதன் இவர்களுடைய மோகிப்பிக்க வந்து அதிகமாகிய சாமர்த்தியத்தை யுடைத்தாகியும், மனோக்கியமாகிய சாதுரியத்துடனே கூடியு மிருக்கிற பகவானுடைய புன் சிரிப்பினாலேயும், நாணத்துடனே கூடிய கடாஷ்த்தினாலேயும், அடிபட்டு அபஜயத்தை அடைந்து தானும் மோகித்துத் தன் கைவிலையு மெறிந்துள்ளான். அந்த உத்தமமாகிய ஸ்திரீகளும் தங்களுடைய நயங்களாகிய லீலைகளால், இந்த ஹரியினுடைய மனதைச் சலிபிக்க மாட்டாமற் போனார்கள். அந்தப் பரமபுருஷனை, ஒன்றிலும் பற்றில்லாதவ னென்று நினையாமல், தங்களைப்போல் பிரகிருதியி லுழன்றவனாக நினைத்திருக்கிற இந்த உலக மெல்லாம், மிகவும் அறிவில்லாதவைகள் என்று அறியுங்கள். பிரகிருதி சம்பந்தணை, பிராகிருதனைப் போல் நடக்கிற, ஸ்ரீ ஹரிநீயச், சுத்த சத்வமாகிய திவ்ய மங்கள விகிரகத்தை யுடைத்தாகியும், ஞான சத்தியாதிகளுடனே நிறைந்து மிருக்கிற

ஓர் பரம புருஷ னிடத்தில் பற்றின பரிசுத்தமான அறிவைப்போல், பிரகிருதி அவனைத் தொடர மாட்டாது. இப்படிப்பட்ட மகிமையை வாய்ந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பிரமாணத்தை இந்த ஸ்திரீகள் அறிய மாட்டாமல் தங்களுடைய பேதைமையினால் தங்களிடத்தில் மோகிதனாய்த் தாங்களிருக்கிற விடத்தில் ஏகாந்தமாகத் தொடர்ந்து வருகிறவ னென்று நிச்சயித் திருந்தார்கள்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

யாதொரு பரிஶித்தினுடைய ஜன்மப் பிரசங்கத்தின் பொருட்டு, விஸ்தரித்து அசுவத் தாமாவினுடைய தண்டனை முன்னே சொல்லப் பட்டதோ, அப்படிப்பட்ட பரிஶித்தினுடைய ஜனனத்தைச் சொல்லப்படுகின்றது.

இப்பால் சவுனகர் சூதரைக்கேட்கிறார். ஓ சூதரே! அசுவத்தாமாவால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பிரமசிர மென்கிற அஸ்திரத்தினுடைய அக்கினிச் சவாலைகளினால் உத்தரையினுடைய கர்ப்பமானது, ஜகத்பதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால், ஜீவித்த தல்லவோ, அந்தச் சிசுவானவன் பூமியில் பிறந்ததும், பின் இராச்சியபாரஞ் செய்யுங் காலத்தில் அவன் செய்த கருமங்களையும், சரீரத்தியாகஞ் செய்ததையும், பின்பு சுகப்பிரம ரிஷியினிடத்தில் கியானவுபதேசம் பெற்று எந்த வஸ்துவை அடைந்தானோ, அந்த மகாநுபாவனுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்ட சவுனகரைப் பார்த்துச், சூதர் சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகரே! தருமராஜாவான், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை அடிக்கடி சேவித்துக் கொண்டு, மற்றொரு வஸ்துவினாலும் ஆசையில்லாமல், பிரஜைகள் சந்தோஷிக்கச் செங்கோல் செலுத்திக் கொண்டு, பிதாவைப்போல் பாலனஞ் செய்தார். ஐச்வரியங்களும், பக்கியங்களும், ஜனங்களும், பட்டமகிஷியும், பிராதாக்களும், பூமியும், ஜம்பு த்வீபாதிபத்தியமும், சொர்க்கத்தை யளாவிய கிரீத்தியும் பொருத்தி, இவையெல்லாம் தேவர்கள் கோரும்படியாக விருந்தாலும், முகுந்தனிடத்தில் நிலைபெற்ற மனதுண்டாகிய தருமராஜா, இவைகளில் இச்சை யில்லாம விருந்தார். பிராமனோத்தமர்களே! இப்படி இராச்சிய பரிபாலனத்தை யுதிஷ்டிரர் செய்துவருங் காலத்தில், மாதாவினுடைய கர்ப்பத்திலிருந்த, வீரனாகிய பரிஶித்தான சிசு, நிர்மல ஸ்வரூபனாகிச், சொர்ன கிரீடமும், அதிசுந்தரமும், கறுத்த தேகமும், மின்னலைப் போல் விளங்குகிற பிதாம்பரமும், நீண்ட சதுர்ப் புஜங்களும், குண்டலங்களும், சிவந்த கண்களும் வாய்ந்த, கதாபாணியான அச்சுதனால், அஸ்திர சவாலையைப் பரிகரித்துக் கொண்டு, தன்னுடைய சமீபத்திலே யிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிற்றானே, பத்துமாதங்கள் சென்றன. பிற்பாடு பகவான் அந்தர்த்தானமாயினார். அப்பால் சகல நன்மைகளுக்கும் ஏதுவாகியும், அனுக்ஷமமாகிய நல்ல கிரக வுதயங்களுடனே கூடியு யிருக்கிற சுபலக்கனத்தில், பாண்டு மகாராஜாவினுடைய வமிச பாலகனாகிய புத்திரன்,

பாண்டுவே மறுபடியும் பிறந்தானென்று சொல்லும் படியாக ஜனித்தான். தருமராஜாவானவர் தவுமியர், கிருபர் முதலாகிய பிராமணர்களாலே, அப்புத் திரனுக்குச் ஜாதக கருமத்தை முடித்து, மங்களமாகிய ஆசீர்வாதத்தைச் செய்வித்தார்.

அந்தத் தருமராஜா, இந்தப் பிரசோத்பத்தியாகிற புண்ணிய காலத்தில் பிராமணர்களுக்குச் சுவர்ணங்களையும், பசுக்களையும், கிராமங்களையும், அசுவங்களையும், இரதங்களையும், அபரிமிதமாக வழங்கிப், பின்பு பிராமணர்களை விசுவாசத்துடனே அஞ்சலி வந்தனஞ் செய்தார். அப்போது அவர்கள் மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து ஓ கௌரவசிரேஷ்டனே! இந்தப் பிள்ளை விஷ்ணுராத னென்று உலகத்தில் நாமதேயத்தைத் தரித்து, மிகுதியான கீர்த்திகளையாயும், பாகவதர்களுக்குள் லே யுயர்ந்த மஹானுபாவனாகவு மிருப்பான், சந்தேக மில்லை யென்று சொல்லத், தருமநந்தன், ஓ பிராமண சிரேஷ்டர்களை! இந்தக் குமாரன் இராஜரிஷிகளாகியும் புண்ணியமான நல்ல கீர்த்திகளையுமுடைய மஹாதமாக்களை யனுசரித்துச், சத்புருஷனென்று சொல்லும்படி நடப்பானே வென்று கேட்கப், பிராமணர்கள் இவன் இடச்வாகைப்போல் பிரஜைகளைப் பரிபாலனஞ்செய்யவும், தசரதபுத்திரனுன ஸ்ரீ இராமனைப்போலச் சத்திய சந்தனாகவும், உசீநர புத்திரனுன சிபிச் சக்கரவர்த்திக்குச் சமானமான தாதுருத்துவத்தையும், துஷ்யநதன் புத்திரனாகிய பரதனுக்கு நிகராக யக்கியசீலான ஜோசியர்களுக்குக் கீர்த்திகளாகவும், அர்ச்சுனனைப் போலவும், கார்த்தவீரியார்ச்சுனனைப் போலவும், வில்லாளிகளில் சிரேஷ்டனாகவும், சிங்கத்தையப்போல் பரக்கிரமத்தையும், பூமியைப் போல் பொறுமையும், சதுர் முகனைப்போல் சாந்தியையும், வரந்தருவதில் சிவனைப்போலவும், சமஸ்தமாகிய சத்குணங்களை யுடைய மகத்துவத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யனுசரித்தும், நந்தி தேவனைப்போல் அவதாரியாயும், தைரியத்தில் மகாபலியைப் போலவும், ஸ்ரீ ஹரிபக்தியில் பிரகலாதனைப் போலவும், அநேகமாகிய அசுவமேதங்களை அனுஷ்டித்தும், கியானத்தில் முதிர்ந்தவர்கள், வயோ விருத்தர்கள், சீல விருத்தர்கள், இவர்களுடன் சகவாசஞ் செய்தும், ஜனகனைப்போல் இராஜரிஷியாகியும், சாஸ்திர மரியாதையை அடிக் கிரமித்து நடக்கிற ஜனங்களுக்குச் சிஷ்யனாகவும், பூமி நிமித்தமாகவும், தரும நிமித்தமாகவும், கலிபுருஷனை நிக்கிரகஞ் செய்தும் பிரகாசித்திருப்பான். பின்பு பிராமண குமாரனுடைய சாபத்தினால், தசுக்களுலே தான் மாணத்தை யடையப்போகிறவனாகி அந்தச் சாபத்தைக் கேட்டுச் சர்வ சங்க பரித்தியாகஞ் செய்து, ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாதத்தையே கீனைத்து, ஆத்ம தத்வக் கியானத்தைக் கோரி வியாச குமாரனுன சுகப் பிரம்ம ரிஷியினிடத்திலிருந்து பிரம்மக் கியானத்தை யடைந்து, கங்கையில் பிராயோப வேசஞ் செய்து, இந்தச் சரீரத்தை விட்டு நிர்மலமாகிய ஸ்ரீ ஹரிசரணத்தை யடையப் போகிறனென்று, ஜாதகபாகத்தில் சமஸ்தராகிய பிராமணர்கள் இரகசியமாகச் சொல்லி, அந்தத் தருமராஜா விடத்திலிருந்து சகல வெகுமானங்களையும் வாங்கிக் கொண்டு, அவரவர்கள் வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

இந்தப் புருஷன், தான் கர்ப்பத்தி லிருக்கும்போது பரம புருஷனைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டவன். இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்யும்போது, பூமியில் காணுகிற ஜனங்களிடத்தில் பரிக்ஷித்தபடியினாலே, இவனுக்குப் பரிக்ஷித் தென்று நாமதேயம் விளங்கியது. இப்படிச் சக்கில பக்ஷத்தில் பிதூர்தேவ தைகள் தங்களுடைய கலைகளாலே நாள்தோறும் விர்த்திபண்ணப்பட்ட சந் திராணிப்போலப், பரிக்ஷித்தும் தனக்குப் பிதூர் வார்க்கங்களான யுதிஷ்டிரர் முத லானவர்களால் விர்த்தி செய்யப்பட்டான். இப்பால் தருமராஜாவானவர் தம் முடைய தாயாதிகளுக்குத் தாம் செய்த துரோகத்தைப் பரிகரிக்கவும், நிக்கிர கத்தையும் கப்பம் வாங்குகிறதையும் விட்டு, மற்ற சாத்வீகமான வகையால் தனத்தையாசிக்க வேண்டியும் நினைத்ததை, அவர் தம்பிமார்க ளறிந்து, அச் சதனிடத்தில் அந்த நிச்சயத்தைச் சொல்லி, அந்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சாச னத்தினால் உத்தர திக்குல் பூர்வத்திலிருந்த இராஜாக்கள் மிகவும் யாகஞ் செய்து மிகுந்துபோய்ப் புதைத்திருந்த சேஷமான தனத்தை அபரி மிதமா கக் கொண்டுவந்து, அந்தத் தனத்தினால் சகல சாமக்கிரியைகளும் கற்பித்துக் கொண்டு, சந்தோஷத் துடனே யக்கியேசனாகிய ஸ்ரீ ஹரியை மூன்று அசுவ மேதங்களால் ஆராதனஞ் செய்தார். தருமராஜாவினால் அழைப்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அசுவமேத விதானத்தை யறிந்த பிராமண முகத்தால் யுதிஷ்டிரரை யாசிப்பித்துச் சகிர்த்துக்களான பாண்டவாதிகளுக்குப் பிரியத் தைச் செய்விக்கவேண்டு மென்று சிலமாசங்கள் பரியந்தம் அவ்விடத்திலிரு ந்து, அப்பால் தருமராஜாவினாலேயும், திரௌபதியினாலேயும், மற்று முண் டான பந்துக்களினாலேயும் அனுப்புவிக்கப்பட்டு, அர்ச்சன னுடனேயும், யாதவர்களுடனேயும், துவாரகாபுரிக்கு எழுந்தருளினார்.

பதின்கூற்றாவது அத்தியாயம்.

பரிக்ஷித்தனுடைய பட்டாபிஷேகத்தினால், இராஜாவான யுதிஷ்டிரருடைய மகா பிரஸ்தானத்தைச் சொல்லுகைக்கு, விதூரனுடைய வசனத்தினால் திருதராஷ்டிரனுடைய பொறுமை யின்மையைச் சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படிச் சூதர், சவுனகாதிகளைப் பார்த்துப் பின்னையும் சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகாதிகளே! விதூர் யாத்திரை போனவிடத்தில், மைத்திரேயரைக் கண்டு அவரால் பரமாத்மாவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய நடக்கையை அறிந்து, பின்னையர் தான் கேட்கவேண்டிய தத்வங்களு மவரிடத்தி லிருந்து அறிந்து தெளிந்து கொண்டு அஸ்தினபுரத்துக்கு வருவதைத் தருமராஜா கண்டு, தம்பியர்களுடனே எதிர்கொண்டார். அப்படியே திருதராஷ்டிரனும், யுய்ச் சவும், கிருபாசாரியரும், குந்திதேவியும், காந்தாரியும், திரௌபதியும், சுபத் திராதேவியும், உத்தரையும், கிருதியும், மற்றுமுள்ள இராஜஸ்திரீகளும், கியா திகளும், கியாதிப் பத்தினிகளுந், தங்கள் தங்கள் புத்திரர்களுடனே எதிர் கொண்டு, சந்தோஷத்தை யடைந்து ஆனந்த பாஷ்பங்களைப் பொழிந்தார்கள்

தருமராஜா, விதுரருக்கு ஆசனத்தைக் கொடுத்துப் பூசித்துப் போசனஞ் செய்வித்துச் சிரமந்தீர்ந்த பின்பு, சுகமாக விருந்த விதுரனைப் பார்த்து, விசுவாசத் துடனேயும், வினயத் துடனேயும், தருமராஜா வானவர் தம்முடைய பந்து ஜனங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

ஓ விதுரரே! தேவரீருடைய நிழலில் வளர்ந்த பலத்தினால், விஷங்கள் அக் கினிகள் முதலான ஆபத்துகளைத் தவிர்த்து, மாதாவுடனே உபத்திரவமில்லாமல் அந்தந்தக் காலங்களில் சஞ்சரித்தோம். தாங்கள் இந்தப் பூமண்டலத்தி லிருக்கிற தீர்த்தங்களில் ஸ்நானதிகளைச் செய்து, முக்கியக் கூத்திரங்களைத் தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு வந்த சரித்திரங்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்ட தருமராஜனுக்கு, யாதவர்களுடைய குலக்குறைவு நீங்கலாய், சகல சங்கதிகளையும் பிரீதியாய்ச் சொல்லி, அவரால் பூசிக்கப்பட்ட (யமதருமராஜா வான சூரிய குமாரன், தனது தொழிலைப் பிதாவானவர் நடத்துப்படியாகவும், தான் ரிஷிசாபத்தினால் சூத்திர ஜன்மத்தை யெடுத்திருக்கும்) விதுரரானவர் பாண்டவர்களுக்குக் கிடைத்தற் கரிதான காலகதியை யறிந்து, திருதராஷ்டிரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஓ இராஜாவே! இந்த விட்டைவிட்டுச் சிக்கிரமாகப் புறப்படவேண்டும். மகத்தான பயமானது வந்தது. வாரும் ஓய் பிரபுவே! இந்த லோகத்தில் ஜனித்தவர்கள், எந்தக் காரணத்தினாலே விபத்தை யடைந்து மிகவும் பிரியமாகிய பிராணனை விடுகிறார்களோ, அந்த மகிமைசாலியான கால சரீரகனை பரமாத்மா நமக்கெல்லாம் ஒருமிக்க வந்தார். இந்தச் சமயத்தில் தேகானு பந்தியான ஜனங்களையும், தனதிகளையும் நாம் விடவேண்டுமென்கிறதில் யத்தனந் தேவையில்லை, பிதாஜனங்களும், பிராதுரு வர்க்கங்களும், சிநேகிதர்களும், புத்திரர்களும் சங்கரிக்கப் பட்டார்கள். உமக்கு வயதுஞ் சென்றது. உம்முடைய சரீரமும் நரைதிரையால் மூடப்பட்டது. சத்துரு கிருகத்திலும் வாசஞ் செய்கிறீர். பூமியில் ஜனித்த பிராணிகளுக்கு எவ்வளவு காலஞ் சென்றாலும், எந்தவிபத்து வந்தாலும், பிழைக்கவேண்டுமென்றே இச்சையாகையால், தேவரீர் பீமன் கையினால் எறிந்த பிண்டத்தைப் பக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறீர். எவர்களுக்கு அக்கினியையும், விஷத்தையும் கற்பித்தீரோ, எவர்களுடைய பாரியையை அகாலத்தில் சபையில் அவமானஞ் செய்வித்தீரோ? எவர்களிடத்தில் கூத்திரத்தையும், தனத்தையும், அபகரித்துக் கொண்டு அவர்களை இராச்சியப் பிரஷ்டராக அலைவதாகவுஞ் செய்வித்தீரோ? அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட அன்னங்களைப் புசித்துக்கொண்டு பிராணனை எவ்வளவு காலம் தரிப்பீர்? இந்தத் தேகம் ஜீர்ண வஸ்திரங்களைப் போல் நரையில் ஜீர்ணித்து, இதை விடக்கூடாதென்று நினைத்திருந்தாலும், நாச மடைகிறதில் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் வைராக்கியம் பிறந்தவன், இந்தத் தேகத்தில் தனக்குப் பிரயோசனமில்லாத தசையைப் பார்த்து, சமுசார பந்தத்தை இச்சியாமல், தான் போனவழி தெரியாமல், சரீரத்தை விட்டானாகில், அவனே தீரனென்று சொல்லப்படுவான். யாதொருவன் மனோஜயஞ் செய்துகொண்டு, தன் புத்தியினாலேயாவது பிறராலே யாவது இந்தச்

சமுசாரத்தில் அஞ்ஞைய பிறந்த பின்பு, தன்மனதில் ஸ்ரீ ஹரியை நினைத்துத் தன் வீட்டை விட்டு வெளியில் புறப்பட்டு நடக்கிறானே, அவனே நரோத் தமன்; இப்பால் தேவரீர் சஜனங்களி லொருவருக்குந் தெரியாமல் வடக்குத் திக்கிலே நடக்கவேண்டும்.

இனிமேல் காலமானது, ஜனங்களுடைய சத்வாதி குணங்களையும், தைரிய சந்தோஷாதிகளையும், அபகரிக்கிறதில் சம்சயமில்லை யென்று சொல் லத், திருதராஷ்டிரன் தன் தம்பியான விதுரரால் போதிக்கப்பட்டுத், தான் கியானமாகிய நேத்திரத்தை யுடைத்தானவனாகி, ஜனங்களிடத்தி லிருக்கிற உறுதியான சிநேக பாசங்களை யறுத்து, விதுரர் காண்பித்த மார்க்கத்தில் நடந் தான். அவனுடனே சிலாக்கிய சீலத்தை யுடைத்தாகியும், பதிவிரதையாகியு மிருக்கிற கார்தாரியுங் கூடவே நடந்தான். இப்படி இந்த மூவரும் சந்தோஷத் தைக் கொடுக்கிற இமவத் பர்வதத்தை யடைந்தார்கள். பின்பு தருமராஜா, பிராதக் காலத்திற் சந்தியாவந்தனம் முதலான நித்திய கருமங்களும், சூர்யோ பாசனையுஞ் செய்து, பிராமணர்களுக்குத் தானமுங் கொடுத்துத், திருதராஷ்டிரரையும், விதுரரையும், கார்தாரியையும் வந்தனஞ்செய்ய வேண்டுமென்று கிருஹத்தில் வந்து அவர்களைக் காணாமல் மனோதுக்கத்துடனே அவ்விடத்தி லிருந்த சஞ்சயனைக் கேட்கின்றார். வாராய் கவதக்கினி புத்திரனான சஞ்சய னே! விருத்தராகியும் நேத்திரங்க ளில்லாமலுமிருக்கிற நம்முடைய பிதாவான திருதராஷ்டிரனும், துக்கத்தை யுடைத்தாகிய நமக்கு மாதாவான கார்தாரி யும், சிறிய தகப்பனும் உபகாரியுமாகிய விதுரரும், எவ்விடத்துக்குப் போனா ர்கள். பந்துக்களை யிழந்த திருதராஷ்டிரர் பத்தினியுடனே கூட என்னி டத்தில் தோஷத்தை உண்டாக்கி மிகவும் துக்கித்துக்கொண்டு கங்மையில் விழுந்தாரோ? எங்களுக்கு ஜனக பிதாவான பாண்டு மகாராஜா சுவர்க்கத்தை யடைந்த பின்பு எங்களுக்கு உபகாரியர்களாகி, அந்த விசனம் தெரியாமல் இரக்சித்த பிதூர் சகோதரான விதுரரும், திருதராஷ்டிரரும் இவ்விடத்தை விட்டு எவ்விடத்துக்குப் போனாக னென்று கேட்க, தயவிலேயும் சிநேகத் தினாலுண்டாகிய இரக்கத்தினாலேயும், திருதராஷ்டிரனை விட்டுப் பிரிந்ததி னாலேயும், வாடின சரீரத்தை யுடைத்தான சஞ்சயனும், தனக்கு ஸ்வாமி யாகிய திருதராஷ்டிரனைக் காணாதபடியினால், துக்கபீடிதனைப் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லமாட்டாம் விருந்தான். பின்பு ஆலோசனை செய்து தன் மதியால் மனதை யுறுதிசெய்து கொண்டு, தனக்குப் பிரபுவான திருதராஷ்டிரனுடைய பா தங்களை நினைத்து, அந்த அஜாத சத்துருவைப் பார்த்து, ஓ குலநந்தனே! உங்கள் பிதாக்களுடைய நினைவை நானறியேன், பதிவிரதையான கார்தாரி யினுடைய இருதயத்தையும் அறியேன், அவர்கள் என்னை வஞ்சித்து எனக் குத் தெரியாமல் நடந்து விட்டார்கள். அறிவுடையவரே யென்று சஞ்சயன் சொன்ன வார்த்தையைச், சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிச், சூதர் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓ சவுனகாதிகளே! இராஜாவுடனே சஞ்சயன் சொல்லும்போது வீணை நாநஞ் செய்து கொண்டு பகவானுன நாரதர் தும்புருவுடனே காண்ப்

பட்டார். அவருக்குக் குரு வம்சத்திற் பிறந்த தருமராஜா எதிர்கொண்டு அர்க்கியம் சமர்ப்பித்து, வந்தனஞ் செய்து, ஆசனத்தி லிருத்தி, ஒ பக வானே! எம்முடைய பிதாக்கள் போனவிடமும், பிள்ளைகளை யெல்லாம் நாங் கள் கொன்றபடியினால் ஆர்த்தியை யடைந்த கார்தாரி போனவிடமுந் தெரிப வில்லை. இந்தச் சோக சமுத்திரத்தி லமிழ்ந்து போகிற எங்களுக்கு மீகா மஜைப்போல் தேவரீர் எழுந்தருளினீர். அதையருள வேண்டு மென்று கேட்க, நாரதர் சொல்லுகிறார். ஒ இராஜாவே! சகல பிரபஞ்சமும் ஈசுவராதீன மென்று நினைத்திராகில் ஒருவரையுங் குறித்து நீர் சோகப்பட வேண்டிய தில்லை. குழந்தைகளுடைய இச்சையினால் விளையாட்டுக்குத் தகுதியான மாப் பாவைகளுடைய கூட்டமும் நீக்கமும் போல் ஈசுவரனுடைய இச்சை யினால் மனிதருக்குச் சுஜனங்களுடனே சேருதலும் பிரிதலும் உண்டாயின. ஒ தர்ம புத்திரனே! இந்த லோகத்தை என்றைக்கும் அழிவில்லாத தென்று நினைத்தாலும், இதற்கு அழியுந் தன்மை இயல்பென்று நிச்சயித்தாலும், இர ண்டு மில்லாதனவென்றுந் தெளிந்து கொண்டாலும், அவர்களைக் குறித்து அக்கியானத்தால் துக்கப்படுகிறதே யல்லாமல் ஒரு காலத்திலும் அவர்கள் விஷயத்தில் விசனப்படத் தேவையில்லை.

ஆகையால் ஒ சிரோஷ்டரே! திக்கில்லாத தினர்களான திருதராஷ்டி ராதியாகள் என்னை விட்டு எப்படி யிருக்கப் போகிறார்களென்று அக்கியானத் தின லுண்டாகிய அவலத்தைப் பரித்தியாகம் பண்ணும். காலத்தினாலேயும், பிராப்த கருமத்தினாலேயும், பிரகருதி குணங்களிலுலேயும், பரிணமித்த பஞ்ச பூத விகாரமானது இந்தத் தேகம். இது சர்ப்பத்தினாலே சூழப்பட்ட புருஷன் மற்றொருவனை இரகஷிக்குமாப்போல், இதரப் பிராணிகளை எப்படிப் பாலனஞ் செய்யும். கைகளில்லாத ஜந்துக்கள் கைகளுண்டான பிராணிகளுக்கும், கால் களில்லாத ஜீவன்கள் நாலு கால்களுடனே கூடின வுயிர்களுக்கும், கொஞ்சம் பலமான ஜீவன்கள் மிஞ்சிய பலமுள்ள பிராணிகளுக்கும், ஆகாரமாகவே யிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட இந்த விலகங்களைச் சரீரமாகப் படைத்த ஷட் குண பரிபூரணனான பரமாத்மா, சுயம்பிரகாச னாகியும், ஜீவ வர்க்கங்களுக்கு அந்தராத்மாவாகியும், இந்தச் சேதன சேதனங்களுடனே கலந்து ஒன்றாகி யும், தன் சங்கற்பத்தினால் வெகுவாகியும், உள்ளும் புறமும் பிரகாசித் திருக் கிறா னென்றறியும்.

ஓமகா இராஜாவே! சகல பூதங்களையும் கற்பித்த அந்தப் பகவான் இந்தப் பூமியில் தேவத் துரோகிகளான அசுரர்களைக் கருவறுக்க வேண்டிக் கால சரீரனாகி, இப்போது அவதரித்து, அவன் தேவதைகளுக்குச் செய்யவேண் டிய உபகாரங்களைச் செய்து போக மிகுந்த கருமத்தைச் செய்கிறதற்குப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். நீங்களும் இந்தப் பூமியில் ஜெகதீசுவான் எவ்வளவு காலம் இருக்கிறானோ அவ்வளவுக்குள் உங்கள் கருமத்தை யோசித் துக்கொள்ளுங்கள். திருதராஷ்டிரனும், விதுரனும், கார்தாரியும், இமவத் கிரிக்குத் தென் பாகத்தில் ரிஷிகளுடைய ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்தார்கள். யாதொரு ஆகாச கங்கையானது சப்த ரிஷிகளுடைய பிரீதியைச் சம்பாதிக்க

வேண்டுமென்று ஏழுபிரிவாகப் பிரிந்து, சப்த சுரோதா வென்று பெயரையுடைத்தாகி யிருக்கிறதோ, அந்தக் கங்கையில் திருதராஷ்டிரன் மூன்று காலத்திலும் ஸ்நானஞ் செய்து, ஓமாதிகள் முடித்து, ஜலத்தை ஆகாரமாகச் செய்து கொண்டு, சாந்தி யுத்தனாகி, யீஷணைத் திரயத்தையும் விட்டு, ஆசனஞ் செய்துகொண்டு, சுவாசத்தையும் ஜயித்து, ஷட் டிந்திரியங்களையும் விஷயங்களிற் செல்லாமல் நிவர்த்தி செய்து கொண்டு, ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கியானத்தினால் ஆனவம், மாயை, காமியமாகிய மும்மலங்களையும் தவிர்த்து, மனதைப் புத்தியுடனே கூட்டி, அந்தக் கியானத்தை ஜீவாத்மாவுடனே சேர்த்து, அந்த ஜீவன் சர்வாதாரமான பிரம்மத்தி னிடத்தில் கடாகாசம் மகா ஆகாசத்தில் கலக்குமாறுபோற் கலந்து, பிரகிருதி குணங்களுடைய பரிணாமாகிய விகாரங்களை விட்டு, இந்திரியங்களையும் சித்தத்தையும் பரமாத்மாவின் னிடத்தில் நிறுத்தி, அறுவகை ருசியோடுங்கூடிய சகலமான ஆகாரங்களையும் விட்டு, சருகு, ஜலம், காற்று இவைகளையுண்டு, சிலநாள் இவைகளையும் விட்டுக் கிளைகளைக் கழித்த மாததைப்போல் சலியாமலிருக்கிறான். சகலமான காரியங்களையும் விட்டிருக்கிற அவருக்கு நீர் விக்கினஞ் செய்யவேண்டாம். அந்தத் திருதராஷ்டிரன் இன்றுமுதல் ஐந்தாம் நாளையில் தன்னுடைய சரீரத்தை விடப்போகிறான். ஓ இராஜனே! பர்ணசாலையி லிருந்து தியானஞ் செய்கிற திருதராஷ்டிரனுடைய தேகத்திலுண்டாகிற யோகாக்கினியுடனே கலந்த தேகாக்கினியினாலே, பர்ணசாலையுடனே திருதராஷ்டிரன் தேகமும் பஸ்மமாகப் போகிறது. அதை அந்தப் பர்ணசாலைக்கு வெளியில் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற பதிவிரதையான கார்த்தாரியும் அந்த அக்கினியில் பிரவேசிக்கப் போகிறான். விதாரும் அந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்ணால் பார்த்த பின்பு, இவர்களுக்கு இந்தக் கதி கிடைத்த தல்லவோ வென்று சந்தோஷத்துடனையும், பிராதாவையும், பிராதுர் பத்தினியையும் இழந்தோமே யென்கிற சோகத்துடனையும் தீர்த்த யாத்திரை செய்யப்போகிறார். இந்தப்பிரகாரம் யுதிஷ்டிரருக்குத் தெனியச்சொல்லி, நாரதர் அவர்க்க லோகத்துக்குப் போனார். யுதிஷ்டிரரும் நாரதருடைய வார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டு சோகத்தை விட்டார் என்று, சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்கிறார்.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

இராஜாவான தரும புத்திரர் துர் நிமித்தங்களைப் பார்த்துச் சந்தேகத்தை யுடைய வராய் அர்ச்சுனனிடத்தில் நின்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய லோகாந்தர கமனத்தைக் கேட்டா ரென்று சொல்லப் படுகின்றது.

ஓ சவுனகாதிகளே! ஜயசீலனுன அர்ச்சுனன் பந்து ஜனங்களைக் காண வேண்டு மென்றும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரித்திரங்களை அறிய வேண்டு மென்றும் துவாரகா புரத்திற்குப் போய், அவ்விடத்தி லிருக்கிறபோது சில

நாட்கள் சென்றன. அப்பாலும் அர்ச்சுனன் வரவில்லை. அந்தச் சமயத்தில், இவ்விடத்தில் கவுரவ வம்சோத்தராகளுன தருமராஜா அதி கோரங்கான துர்க் குறிகளைக் கண்டார். அப்படியே மாறுபாடாக நடக்கிற குருரமாகிய கால கதியையும், வெகு பாப ரூபமாகிய ஜனங்கள் வார்த்தைகளையும், குரோத லோபங்களையும், அசத்தியங்களையும், உலகத்தில் நடக்கிற குற்றமான வார்த்தைகளையும், புத்திரர்களுக்கு மாதா பிதாக்களிடத்தில் கலகத்தையும், மாதா பிதாக்களுக்குப் புத்திரரிடத்தில் துவேஷத்தையும், பிரதாக்களுக்கும் தம்பதிகளுக்கும் ஒருவர் கொருவர் விரோதமாக இருக்கிறதையும், மிகவும் அநிஷ்டமான நிமித்தங்களையும், ஜனங்களுக்கு அதருமத்தில் பிரீதியையுங்கண்டு, தமக்குத் தம்பியான பீமசேனனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

வாராய் பீமசேனனே ! பந்துக்களைக் காணவேண்டு மென்னும் இச்சையினாலேயும் புண்ணிய சுலோகளுன ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய நடக்கைகளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டு மென்றும், அர்ச்சுனனைத் துவாரகைக்கு அனுப்பி யிருந்தோமே, ஆ தம்பி! இப்போது எழுமாத பாயின; உன் தம்பி வரக்காணேன் ; இதற்குக் காரண மென்னமோ தெரியவில்லை. தேவ ரிஷியால் சொல்லப்பட்ட குருரமாகிய காலந்தான் வந்ததோ ? இந்தச் சம்பத்துகளும், இராச்சியமும், பாரியையும், பிராமணர்களும், குலமும், பிரஜைகளும், சத்துரு விஜயமும், இந்த ஜனங்களும், எவருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே லபித்தனவோ, அந்தப் பகவான் தமக்கு லீலார்த்தமாகத் தரித்த தேகத்தை, இப்போது விடவேண்டு மென்று நினைத்தாரோ? ஓ நர சிரேஷ்டனே! ஆகாயத்திலும், பூமியிலும், தேசத்திலும், உற்பாதங்கள் உண்டாகின்றன. தொடையும்கண்ணும், புஜமும், அடிக்கடி துடிக்கின்றன. இவை நம்முடைய புத்திக்கு மோக ஜெனகமாகிய பயத்தை யுண்டாக்க வந்தனவென்று தெரிவிக்கின்றன. என் மனிது லுண்டாகிய நடுக்கமானது துன்பமாகிய காலம் சமீபமாக நெருங்கி வந்ததாகக் காண்கிறது. இந்தப் பெண்ணியானது உதிக்கிற ஆதித்தனைப் பார்த்துக்கொண்டு, தன் வாயினால் நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டு ஊளை யிடுகிறது. வாராய் சிரேஷ்டனே! இந்த நாயானது என்னைப் பார்த்துப் பயமில்லாமல் எதிரே குலைக்கிறது. பசு முதலான சுப மிருகங்கள் இடது பக்கமாகவும், கழுதை முதலான அசுப மிருகங்கள் வலதுபக்கமாகவும் செல்கின்றன. வாராய் புருஷ சிரேஷ்டனே ! என்னுடைய குதிரைகள் அழுகிற முகத்தோடே கூடினவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. மிருத்தியுவினுடைய தூதரை இந்தக் கபோதமும் கோட்டானும் நித்திரை யில்லாமல் ஒன்றுக் கொன்று எதிராக இடைவிட்டுக் கூகுவென்று கூப்பிடுகிற ஓசைகள், இவ்விடங்கள் சூன்னியமாக வேண்டுமென்று இச்சிக்கிறதாக இருக்கின்றன. திக்குகளுடைய முடிவுகளெல்லாம் புகை சூழ்ந்தன. திக்குகளுடனே கூடின பூமியானது நடுங்குகிறது. மகத்தான இடிகள் விழுகின்றன. பெருங் காற்றானது மேகங்களுடனே கூடிச் சகிக்கக் கூடாத தூளிகளை வருஷித்து, இருளைக் கப்புகிறது. எங்குக் காணினும் மேகங்கள் அசங்கியமாய் இரத்தங்களை வருஷிக்கின்றன. சூரியன்காந்தி யில்லாமல் மழுங்கி யிருக்கிறான்,

கிரகங்கள் தமக்குள் ஒன்றுக் கொன்று யுத்தங்கள் செய்கிறது போல் காண்கின்றன. அலைந்துகொண்டிருக்கிற பூத கணங்களால் ஆகாசமும் பூமியும் கொளுத்தப் பட்டாற் போல் விளங்குகின்றன. கிழக்கே பெருகுகிற நதிகளும், மேற்கே பெருகுகிற நதிகளும், ஓடைகளும், ஜனங்களுடைய மனங்களும் கலங்குகின்றன. அக்கினியானது நெய்சொரிந்து ஆகுதிகள் பண்ணினாலும் ஜுவலிக்க வில்லை. இப்படிப்பட்ட காலம் என்ன செய்யுமோ தெரியவில்லை. குழந்தைகள் ஸ்தன்ய பானஞ் செய்யவில்லை. மாதாக்களுக்கு ஸ்தன்யங்களில் பால் சுரக்க வில்லை. பசுக்கள் கண்ணீருடனே ரோதனஞ் செய்கின்றன. இரிஷபங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கவில்லை. தேவதா விக்கிரகங்கள் அழுகின்றன போல் வேர்வைகள் பெருக விட்டுக்கொண்டு, இருந்த விடத்தை விட்டுப் பேயர்ந் திருக்கின்றன. இத்தேசங்களும், கிராமங்களும், பட்டணங்களும், உத்தியான வனங்களும், தபசிகளுடைய ஆச்ரமங்களும், இரத்தினம் பிறக்கும் பூமிகளும், காந்தியில்லாமல் வளத்தை யிழந்து, சோபியாமலுமிருக்கின்றன. இவை நமக்கு என்ன துன்பத்தைக் காண்பிக்கின்றனவோ தெரியவில்லை. இந்த மிகுதியான உற்பாதங்களைக் காணுகிற நான், சுவர்க்க லோகத்தாரும் புகழ்ப்பட்ட மகிமை யுடைத் தான இந்தப் பூமி, சங்குச்சக்கர முதலான ஒப்பில்லாத ரேகைகளுடனே பிரகாசிக்கிற பாத பத்மங்களை யுடைத் தான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடி சம்பந்தத்தை, யிழந்த தென்று எண்ணுகிறேன் என்று, தருமராஜா தாம் கண்ட அரிஷ்டங்களை நினைத்துத் துக்கித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது துவாரகையிலிருந்து அநுமத்துவஜனான அர்ச்சுனன் வந்து, தருமராஜாவினுடைய பாதங்களில் விழுந்து, சந்தோஷ மில்லாமல் சோகத்துடனே கண்களில் பெருகுகிற தண்ணீருடனேயும், தேசத்தில் முன்னிருந்த வண்ணத்தை யிழந்து, மாறு வண்ணமுமாக நின்றனன். இவ்வாறு நிற்கின்ற அர்ச்சுனனைக் கண்ட தருமராஜா, நடுங்கின மனதுடனே, தம்முடைய துணைவர்களிடத்தில் நாரதருடைய வார்த்தையை நினைத்துக் கொண்டு கேட்கிறார்: வாராய் அர்ச்சுனா! ஆனர்த்த தேசத்துக்கு அலங்காரமாகிய பட்டணத்தில் நம்முடைய சுஜனங்களெல்லாரும் சுகமாக இருக்கிறார்களா? யதுக்களும், போஜர்களும், தாசாருக்களும், சாத்வதர்களும், அந்தகர்களும், விருஷ்ணிகளும், ஞாகுமாரராயும் பெரியவராயுமிருக்கிற நம்முடைய மாதா மகரும் சுகமாக இருக்கிறார்களா? நம்முடைய அம்மானான வசுதேவரும் தம்பிகளுடனே சுகமாக விருக்கிறாரா? அவருடனே பிறந்த ஸ்திரீ ஜாதிகளும், அவருடைய பாரியைகளும், அவர்களுடைய புத்திரர்களும் குசலமாக இருக்கிறார்களா? தேவகி முதலான ஸ்திரீகள் அவரவர்கள் மருமக்கண் மாருடனே குசலமாக இருக்கிறார்களா? துஷ்டனை புத்திரனைப் படைத்த உக்கிரசேன மகாராஜா, அவன் தம்பியுடனே க்ஷேமமாக இருக்கிறாரா? இருதிகனுடைய சுதனை அக்குரூனும், ஜயந்தனும், கதனும், சாரணனும், குசலமாக விருக்கிறார்களா? இன்னும் சத்துரு ஜன முதலானவர்களும், சாத்வதர்களுக் கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகியும் ஷ்ட்குண பரிபூரணனாகியுமிருக்கிற பலராமனும், விருஷ்ணி

களுக்குள்ளே மகாரதனை பிரத்தியும்நனும், கம்பிரமான காவேகத்தை யுடையவனாகிய அநிருத்த பகவானும், சுசேஷனனும், சீருதேகனனும், ஜாம்பவதி குமாரனை ஜாம்பவனும், ரிஷபன் முதலாகிய மற்றுமுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ண குமார சிரேஷ்டர்களும், அவரவர்கள் புத்திரர்களுடனே சுகமாக விருக்கிறார்களா? ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யனுசரித்து நடக்கிற சுருத்தேவனும், உத்தமன் முதலான பேர்களும், சுனந்தனும், நந்தனும், சிருஷ்டணியனும், மற்றுமுள்ள சாத்வ சிரேஷ்டர்களும், சுகமாக விருக்கிறார்களா? ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணர்களுடைய புஜங்களை ஆதரித்தவர்கள் நம்முடைய இடத்திலுண்டா யிருக்கிற சினேக தருமத்தை விடாமல் அன்பு பாராட்டுகிறார்களா? பிரம் மண்ணிய தேவனாகியும், பக்த வச்சலனாகியும், ஷட்குண பரிபூரணனாகிய மிருக்கிற ஸ்ரீ கோவிந்தன், தன்னுடைய நண்பர்களுடனே துவாரகா புரத்தில் சுதர்மை பென்கிற சபையில் சுகமாக எழுந்தருளி யிருக்கிறாரா? ஆதிகாரண னாகியும், அந்தமில்லா ஸ்வரூபனுமாகிய பரம புருஷன், லோகங்களுடைய கேஷமங்களை விர்த்தி பண்ணவேண்டியல்லவோ, யது குலமாகிற சமுத்திரத்தி லவதரித்தான். யாதொரு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாகு தண்டங்களால் இரக்ஷி த்கப்பட்ட துவாரகா புரியில் யாதவர்கள் சகல பிராணிகளாலேயும் பூஷிக்கப் பட்டு மஹா புருஷனைப் போல் பரமானந்தமாகக் கீர்புக்கிறார்களோ? யா தொரு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரண கமலங்களைப் பணிவிடையாகிற சிலாக் கிய கிரமத்தினால் சத்தியபாமா முதலான பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகளும், யுத்த த்தில் தேவதைகளைச் ஜெயித்து, வச்சிராயுதம் பிடித்த இரத்திரனுடைய பட்ட மகிஷியான இரத்திராணி தேவிக்கு யோக்கியமாகிய போகங்களைப் பறித்து வந்தார்களோ? யாதொரு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாகு தண்டமாகிற சிரேயசை யனுசரித்த யாதவவீரர்கள், பய லேசமு மில்லாமல் பராக்கிரமத்தினால் தேவ சிரேஷ்டர்களுக்கு உசிதமாகிய சுதர்மை பென்கிற சபையை யாடிக்கடி. தங்கள் கால்களால் மிதிக்க ஆசிரயித்தார்களோ? அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சுகமாக வெழுந்தருளி யிருக்கிறாரா?

ஓ அர்ச்சுன! உனக்கு ஆரோக்கியமுண்டா? தேஜஸை யிழந்தவன்போல் காணுகின்றனையே? உனக்குச் சன்மானம் நடக்கவில்லையோ? வெகுதூர மிருந் ததினால் அசுட்டை பண்ணினார்களோ? பாளிகளால் தூஷிக்கப்பட்டு மன வருத்த மடைந்தையோ? அசர்ச்சுக்குக் கொடுக்கிறோமென்று ஆசையைக் கற் பித்துப் பிரதிக்கனை செய்த பொருளைக் கொடாம லிருந்தையோ? நீ பிராமண னாவது, பாலனாவது, பசுவாவது, விருத்தனாவது, ரோகியாவது, ஸ்திரீயா வது, இரக்ஷிக்க வேண்டு மென்று உன்னை யடைந்த பிராணிகளை, இரக்ஷியாமல் தள்ளிவிட்டையோ? யோக்கிய மாகாத ஸ்திரீ சங்கமத்தைச் செய்தனையோ? சங்கமஞ் செய்ய யோக்கிய மாகிய ஸ்திரீகளை நீக்குதல் செய்தனையோ? மார்க் கத்தில் வருகிறபோது உத்தமனாகிய நீ அதருமிகளால் அபஜெயப் பட்டையோ? வழி நடந்து வருகிறபோது போஜனஞ் செய்கிக்கைக்கு யோக்கியரான பாலர் விருத்தர்களைப் போசனஞ் செய்வியாம லிருந்தனையோ? அயோக்கிய மாகியும் நிஷித்தமாகியுமிருக்கிற கருமத்தை அனுஷ்டித்தனையோ? இல்லா

விடின அத்தியந்தம் இஷ்டனாகியும், ஆத்தம பந்துவாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிந்தே நென்று நினைத் திருக்கின்றனையோ? இல்லாவிடில் இந்தசோகம் உனக்கு வரமாட்டா தென்று யுதிஷ்டிரர்கேட்டக் கேள்விகளை, சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

பதினந்தாவது அத்தியாயம்.

கலியனுடைய பிரவேசத்தைப் பார்த்துப் பரிஶித்தினிடத்தில் இராச்சிய பாரத்தை வைத்துத் தருமபுத்திரராணவர் சுவர்க்கத்தை யடைந்தாரென்று சொல்லப் படுகின்றது.

இப்படி அர்ச்சுனன், நானுவிதமாகிய சம்சயத்துக்கு இடமான தன் ஸ்வரூபத்தைக் கண்ட பிராதாவாகிய தருமராஜாவால் மிகவும் விகற்பிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நினைத்துக்கொண்டு, தனக்குத் தமையனாகிய இராஜாவைப் பார்த்துக் கண்ணீருடன் விம்மிக்கொண்டு சொல்லுகிறான். ஓ மஹாராஜா வே! ஸ்ரீ கோவிந்தனுடைய தரிசனமிருந்த காலத்தில் நம்மை மிகவும் விரும்பும்படியாக இருந்த இந்த உலகமே, அவன் தரிசனத்தை யிழந்ததினால், நீக்கும்படி யாரிற்று. எந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஆதரவினால் துருபத மகா ராஜாவினுடைய கிருஹத்தில் சயம்வரோற்சவத்தில், மன்மதனுடைய வேகத்தினால் அறிவழிந்த இராஜாக்களுடைய தேஜஸ்களையும் அபகரித்து நானேறிட்ட தனுசினால் லட்சியமான மச்சியத்தையும் அடித்துத் திரொபதியையும் படைத்தோமோ? யாதொரு ஹரியினுடைய சார்பினாலே சகல தேவதைகளுடனே கூடிய இந்திரனை ஜயித்துக் காண்டவ வனத்தை அக்கினி பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்தேனோ? மாய மயமாகியும், மயனால் கற்பிக்கப்பட்டு மிருக்கிற சபையை அடைந்தோமோ? இராஜரூப யாகத்தில் பூமண்டலத்திலிருக்கிற இராஜ வர்க்கங்க னெல்லாம் பகுதி கொடுத்தார்களோ? எவன் பிறப்பினால் இராஜவர்க்கங்களுடைய சிரோ மாணிக்கங்களால் பிரகாசிக்கப்பட்ட பாதத்தை யுடைத்தாகியும் பதினாயிரம் யாளை பலத்தோடே கூடியுமிருந்த சராசந்தனைப் பிமசேனன் சங்கரித்துப் பிரமத கணங்களுக் கெல்லாம் அதிபதியாகிய ஈசுவரனைக் குறித்துச் செய்கிற யக்கியத்துக்குப் பசுவாகச் சம்பாதிக்கப்பட்ட இராஜாக்களை விடுதலை செய்ய, அவர்களும் தேவரீர் செய்த யக்கியத்தில் திறை கொண்டு வந்தார்களோ? ஓ அண்ணாவே! உம்முடைய பட்ட மகிஷியான திரொபதியுடைய பட்டாபிஷேகத்தால், சிலாங்கியமாகியும் மனோக்கியமாகியுமிருக்கிற தலைமயிரைத் தூராத்மரான துச்சாதனாதிகள் சபையில் பிடித்த நிமித்தமாக அவர்களைச் சங்கரித்து, அவர்களுடைய ஸ்திரீகளை என்றைக்கும் விரிந்த கூந்தலை யுடைத்தானவர்களாகச் செய்வித்தானோ? நம்முடைய சத் துருவான துரியோதனனால் ஏவப்பட்ட துருவாசர் வனத்தில் வந்தபோது, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுனவன் எழுந்தருளிப் பாத்திரத்தி லொட்டிக்கொண் டிருந்த அன்னத்தைச் சாப்பிட்டதினாலேயே அகமர்ஷண ஸ்நானத்திற்குச் சென்ற

ரிஷி திரிப்தியடைந்து தமக்குப் போசனம் தேவையில்லையென்று சொல்லாமல் நடக்கும்படி செய்தானோ? யாதொரு பகவானுடைய தேஜஸினால் பார்வதி சமேதராயும் ஷட்குணங்கள் பொருந்தியு மிருக்கிற குலபாணியான சங்கரர் பாசுபதாஸ்திரத்தை எனக்குத் தபவு செய்தாரோ? பின்னையு மற்றுமுள்ள தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தார்களோ? எவன் மகிமையால் இந்தச் சரீரத்துடனே இந்திர லோகத்தில் மகேந்திரனுடைய அர்த்தாசனத்தை யடைந்து அவ்விடத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற என்னுடைய காண்டபத்துடனே அலங்கிருதமான இரண்டு புஜங்களையும் ஆசிரியித்து இந்திரா திகவான தேவதைகள் நிவாத கவசர்களின் பயமில்லாமல் சகித்தார்களோ? யாதொரு வுதவியினால் வெல்லுதற்கரிதான பலத்துடனே கூடிய கவுரவ சேனையாகிற சமுத்திரத்தை நான் ஒருவனாகியே இரதத்திலேறிக்கொண்டு அந்தச் சயின்பத்திலிருக்கிற வீரர்களை ஜயித்தேனோ? எண்ணிக்கையிலாத இராஜ சிரேஷ்டர்களுடைய இரத சமூகங்களால் சூழப்பட்டும், அலங்கரிக்கப்பட்டு மிருக்கிற பீஷ்மர், கர்னன், துரோணர், சல்லியன், இவர்களுடைய சேனைகளில் எனக்கு முன்னே நடந்து அந்தச் சேனாபதிகளுடைய ஆயுட்களையும், மனசுகளையும், பராக்கிரமங்களையும், தன்னுடைய பார்வையினால் அபகரித்தானோ?

ஓ அண்ணாவே! யாதொருவன் புஜங்களை யடைந்த என்னை துரோணர், பீஷ்மர், கர்னன், அசுவத்தாமா, சயித்திரதன், சல்லியன், சந்தனு சகோதரனு பாகவீகன், இவர்கள் பிரயோகித்த அமோகங்களாகிய அஸ்திரங்களானவை பரிசிக்க வில்லையோ? வெகு புண்ணிய சாலிகள் எவனுடைய பாத பத்மங்களை, மோக்ஷத்தைக் குறித்துப், பஜனஞ் செய்கிறார்களோ, அந்த ஜகதிச்வரனு ஸ்வாமி, புத்தியினனாகிய நான், சாரதியாக வேண்டுமென்று கோரினதற்கும் சம்மதித்துச் சாரத்தியஞ் செய்தபோது, என் இரதத்தினுடைய குதிரைகள் இளைத்து ஜல நிமித்தமாகச் சிரமமுற் றிருந்ததற்காக, நான் இரதத்தை விட்டு நிலத்திலிறங்கிப் பிரயோகித்த பாணத்தினால் பூமியைப் பிளந்து, பாதாளத்திலிருந்து வந்த ஜலத்தைக் குதிரைகள் குடித்துக் கொண்டிருக்கையில், எவன் மகிமையால் சத்துருக்கள் மதிமயங்கி, என்னை யடிக்க மாட்டாமல் நின்றார்களோ? வாரீர் ராஜாவே! தாற்பரியத்தை யறியக் கூடாமலும், மனோக்கிய மாகவும், புன் சிரிப்புடனே கூடியும், சிலாக்கிய மாகியும், பார்த்தனே! ஆர்ச்சனனே! சகாவே! குரு நந்தனனே! என்று ஸ்ரீ மகாலட்சுமி பதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் விசுவாசமாய்ச் சொல்லப் பட்ட வார்த்தைகள் இப்போதும் என் மனதைக் கலங்கச் செய்கின்றன. படுக்கையிலேயும், நடக்கையிலேயும், உடனுண்பதிலும் பேதமில்லாமலிருக்கையால், சகாவே! நீ சத்திய சந்தனன், உனக்குத் தெய்வசகாயம் உன் டென்று, பரியாசமாகச் சொல்லப்பட்டவ னானும், அவன் மகத்தான மகிமையுடைத்தானவ னாகையால், புத்திரனுக்குப் பிதாவானவன் போல் மதியீன னான என்னுடைய பாவங்களை யெல்லாம் சகித்தான். ஓ ராஜேந்திரனே! அப்படி நிரந்தரமாகச் சகவாசமும் பரிபாலனமுஞ் செய்யப்பட்ட புருஷோத்த

மனைப் பிரிந்து, என்னுடைய அறிவையு மிழந்து வழியில் வருகையில், திரி விக்கிரம னுடைய ஸ்திரீகளை ரக்ஷிக்கையில், துஷ்டர்களான கோபாலர்கள் என்னை, ஸ்திரீஜாதியைப் பலாத் கரித்தாற்போல், நிக்கரகித்தார்கள். யீயா சிரேஷ்டரே! சகலமான இராஜாக்களும் சிலாகித்த தனுசும், பாணங்களும், இரதமும், குதிரைகளும், இரதிகளாகிய நானும், இப்போது அந்த ஸ்ரீ ஹரி யைப் பிரிந்த படியினாலே சகலமும் ஒரு கூணத்திலேதானே, பஸ்மத்திற் செய்த ஆகுதி போலவும், உவர்ப் பூமியில் விதைத்த விதை போலவும் அபல மேயாயின.

ஓ ராஜாவே! நீர் கேட்ட சுகிந்துக்கள் துவாரகையில் பிராமண சாபத் தினால் அறிவழிந்து, வாருணியான கர்ணைப் பாணஞ்செய்து, மதத்தினாலே மனது கலங்கி, வாள்போன்ற கோரைகளாலேயும், முஷ்டிகளாலேயும் அறி வில்லாமல் ஒருவர்க் கொருவர் அடித்துக்கொண்டு நாச மடைந்தார்கள். அநிலே நாலீந்துபேர் மிகுந்தார்கள். யாதொரு காரணத்தினால் பிராணிக ளொன்றுக்கொன்று அடித்துக் கொண்டு நாச மடைந்து, உபகாரத்தால் பால னமும் செய்யப்படுகின்றனவோ, அவை வட்டகுண பரிபூரணான ஜகதிஸ்வர னுடைய லீலையே யல்லாமல் வேறல்ல. ஜலத்தில் வளருகிற மீன்களிற் சிறு மீன்களைப் பெரிய மீன்கள் பக்ஷிக்கிறதைப் போலவும், பூமியிலேயும் தூர்ப்பல மான ஜந்துக்களைப் பலமுற்ற ஜந்துக்கள் தாங்களே ஒன்றுக் கொன்று அடி த்துக் கொண்டு மிறக்கிறது போலவும், பலசாலிகளாகியும் மஹானுபாவர் களாகியு மிருக்கிற யாதவர்களாலே அன்னிய வீரர்களைச் சங்காரஞ் செய் வித்த விபுவானவன், பிற்பாடு யாதவர்களையும், அவர்களாலே அவர்களை மடி யச் செய்து, பூமிபரத்தைப் பரிகரித்தான். நான் சந்தாப மடைந்தபோது கால தேசங்களையும் பிரயோஜனங்களையுங் காண்பித்து, என் மனதுக்குச் சமாதானஞ் செய்த ஸ்ரீ கோவிந்தன் வசனங்களை நினைத்தால் அவை என் மனதைத் தகிக்கின்றன வென்று, அர்ச்சுனன் தருமராஜாவைப் பார்த்துச் சொன்ன வார்த்தையைச், சூதர் சவுன காதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையும் அவன் மகிமையைச் சொல்லுகின்றார். வாரீர் சவுனகாதிகளே! இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாத பத்மங்களை நினைத்து நினைத்து ஆகுலத்தை யுற்ற அர்ச்சுனனுக்கு மிகுதியான பக்தியினால் மதியானது மோகங்களை விட்டுப் பரிசுத்தமாயிற்று. பின்பு ஸ்ரீ வாசுதேவனுடைய திருவடித் தியானத்தினால் சகல பாவங்களும் தவிர்த்தவனாகி, பாரத யுத்தத்தில் தனக்கு இதமாக ஸ்ரீ ஹரி யுபதேசித்த பரம புருஷ விக்ஞானமானது, கால விளம்ப மானதினாலே யும், கருமா தினமாகிய தமோகுணத்தால் மறைந் திருந்து, மறுபடியும் அதிகரித்துப் பெற்ற பிரமக்கியானத்தினால் சோகத்தை விட்டுத் தான் சுதந் தரனென்கிற சம்சயத்தைத் தவிர்த்து, பிரகிருதி குணங்களில் ஒன்றாமல் பந்தத்தை விட்டு நீங்கினான். யுதிஷ்டிரரும் பகவானுடைய கதியைக் கேள் விப்பட்டு, 'யதுகுல நாசத்தையு மறிந்து, மனோஜெயஞ் செய்துகொண்டு, சுவர்க்க மார்க்கத்தைக் குறித்து உத்தேசித்தார். குந்தியும் தனஞ்சயனால் சொல்லப்பட்ட யாதவ பலத்தையும், ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கமனத்தையும் அறி

ந்து கொண்டு, இந்திரியங்களினால் அறியக்கூடாத அகேசரான ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் மனதை நிறுத்தி, வகாந்த பக்தியினால் சமுசாரத்தை நிவர்த்தி செய்தாள்.

ஓ சவுனகாதிகளே! எந்தச் சரீரத்தை பெடுத்து முள்ளினால் முள்ளை வாங்கினும் போல் பூபாரத்தைத் தீர்த்தாரோ? அந்தச் சரீரத்தை விட்டு விட்டார். அந்தப் பகவானுக்குத் தம் திருமேனியும் மற்ற சரீரங்களும் சமானமே யல்லாமல் வேறில்லை. வேஷதாரியானவன் வேஷத்தைத் தரிக்குங்காலத்தில் தன் நிஜ ரூபத்தை விடாமல் அந்த மாறு வேஷத்தைத் தரித்து, அதற்குள்ள நடனத்தையுஞ் செய்து, பின்பு அந்த வேஷத்தை விட்டுத், தன் நிஜ ரூபத்துடனே வெளிப்பட்டிருக்கிறவனைப்போல், மச்சியாதி ரூபங்களைத் தரித்த முகுர்தன், பூபாரத்தைத் தீர்க்கவேண்டிக் தன்னிச்சையாலெடுத்த திருமேனியை விட்டுத், தன் நிஜ ரூபத்துடனே தன் பதத்திலிருந்தான். எப்போது ஜனங்கள் அனுசரித்துக் கடைத் தேறும்படியாகச் சிலாக்கியமாகிய லீலைகளைச் செய்த வுட்குண பரிபூரணனாகிய ஸ்ரீ முகுந்தனுடைய திருவடிகள் விட்டு நீங்கினவோ, அப்பொழுதே ஸ்ரீ ஹரியிடத்தில் அறிவில்லாத ஜனங்களை, அதருமங்களுக் கெல்லாம் ஏதுவான கவிபுருஷன் வந்தடுத்தானென்று, சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்பு யுதிஷ்டிரருடைய நடக்கைகளையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓ சவுனகாதிகளே! யுதிஷ்டிரர், தம்முடைய நகரத்திலேயும், இராச்சியத்திலேயும், கிருஹத்திலேயும், ஜீவ வர்க்கங்களிலேயும் அந்தக்கலியினுடைய சஞ்சாரத்தினால் லோபமும், அசத்தியமும், குடிமமும், இம்சையும், இவை முதலான அதருமங்களுடைய சமூகங்களைக் கண்டு, ஆலோசனை செய்து கொண்டு பயணத்தைக் குறித்து யத்தனஞ் செய்தார். சக்கரவர்த்தியான அந்தத் தருமராஜா, குணங்களால் தமக்குச் சமானமாகியும், வினயசாலியாகவுமிருக்கிற பவுத்திரனாகிய பரிக்ஷித்தை, நாலு சமுத்திரத்தையும் பனித்திரமாகத் தரித்த பூமண்டலத்துக்கு நாதனாக, அஸ்திநு புரத்தி லாரோபணஞ் செய்து, தான் தரித்துக்கொண்டிருந்த வெண்பட்டுக்களையும், கடக மகுட முதலான ஆபரணங்களையும், அவ்விடத்தில் தானே நிவர்த்தித்து, யானென்றும் என தென்றும் எண்ணப் படுகிற அகங்கார மமகாரங்களை விட்டுச், சகல பந்தங்களையு மறுத்து, வாக்கு முதலான பத்து இந்திரியங்களையும் மனதிலடக்கி, அந்த மனதைப் பிராணவாயுவிலொடுக்கி, அந்தப் பிராணனை அபானவாயுயிற் சேர்த்து, அபானவாயுவை அதின் கருமமான உச்சரத்துடனே அபான தேவதையாகிய மிருத்தியு விடத்தில் இணைத்து, அந்த மிருத்தியுவைப் பஞ்சபூத விகாரமாகிய சரீரத்திற் கூட்டி, சரீரத்தைப் பிராகிருத குணங்களில் சமர்ப்பித்து, குணங்களைப் பிரகிருதியிற் பொருத்தி, அந்தப் பிரகிருதியைச் ஜீவாத்துமாவிற் செலுத்தி, அந்தச் ஜீவனை அழிவில்லாத பிரமத்தி லொன்றாகப் பொருத்தி வைத்துக்கொண்டு, மரவுரியைத் தரித்து, ஆகாரத்தை விட்டு, மவுனத்துடனே தலையை விரித்துக்கொண்டு, அறிவில்லாதவனைப் போலவும், பித்தனைப் போலவும், பேயனைப் போலவும், தன்னை யெல்லாரும்

பார்க்கக், தான் குருடணைப்போல் ஒரு பொருளையுங் கண்ணுற் பாராமலும், செவிடணைப்போல் ஒன்றையுங் கேளாமலும் வெளிப்பட்டு, மஹானுபாவர்கள் முன்னடந்த வழியான வடக்குத் திக்கைக் குறித்து, மனதில் பிரமத்தைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, எந்தவழியிற் போனவர்கள் திரும்பி வந்ததில் லையோ, அந்த மார்க்கத்தை அடைந்தார்.

அவருடனே அவர் தம்பிமார்களும், கலிபுருஷனுல் பரிசிக்கப்பட்ட பிரஜைகளினால் நிறைந்த வுலகத்தைப் பார்த்துத், தங்களுடைய வர்ணச்சிரமங்க ளுக்கு யோக்கியமாகிய தருமார்த்த காமங்களைப் பரம புருஷனுடைய பிரசாத நிமித்தமாக அனுஷ்டித் திருக்கையால், ஸ்ரீ வைகுண்டனுடைய சரண கமலங் களைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, அந்தத் தியானத்தால் மிகுதியான பக்தி யைச் செய்து, அதினால் ரசோகுண தமோகுணங்களைப் பரிகரித்துச், சுத்த மாகிய புத்தியால் புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடி களில் கட்டப்பட்ட மதியை யுடைத்தானவர்களாகிச் சகல கல்மஷங்களையும் போக்கி, சத்புருஷர்களால் அடையப்படுங் கதியை அடைந்தார்கள். மனோ ஜயத்தை யுடைத்தான விதூரமும், பிரபாச கேஷத்திரத்தில் தேகத்தை விட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் சித்தத்தை இடைவிடாமல் நிறுத்திக்கொண்டு, தம்மை அழைக்க வந்த பிதூர் தேவதைகளுடனே தம்முடைய லோகத்தை அடைந் தார். திரௌபதியும் தன்பதிகளுக்குத் தன்னிடத்தில் அபேகை யில்லாமல் இருக்கிறதை நன்றாக அறிந்து, குண பரிபூரணனான ஸ்ரீ வாச தேவனிடத் திற் பொருந்திய மதியை யுடைத்தாகி அவனை நிலையாக அடைந்தாள். யா தொருவன் சிந்தை யுடனே பகவானுடைய பயணத்தையும், பாண்டவர்களு டைய மஹா பிரஸ்தானத்தையும் கேட்கிறானே அவனுக்குப் பாவனமாகியும், மிகவும் மங்களகரமாகியு மிருக்கிற இந்தக் கேள்வியானது ஸ்ரீ ஹரியினிடத் தில் பக்தியைக் கொடுத்து அவருடைய சித்தியையுங் கொடுக்கும்.

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

கலியினாலே பின்னங்களான பூமி தருமங்களுடைய பிரார்த்தியும், பாலனாகிய பரிஶித்தினுடைய சம்வாதமும் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தப் பிரகாரம் பாண்டவர்களுடைய மஹா பிரஸ்தானத்தை வர்ணனஞ் செய்த சூதர் பின்னையுஞ் சவுனகா திகளுக்குச் சொல்லுகிறார். பரமபாகவத னான பரிஶித்து மஹாராஜா, தன் ஜனனகாலத்தில் சாதகத்தினுடைய விதா னத்தை அறிந்தவர்கள் சொன்னபடி சிலாக்கியமாகிய குணங்களை யுடைத்தா கிப் பிராமண சிரேஷ்டர்களுடைய சிகைஷ்யால், தருமமாக இராச்சிய பரிபால னஞ் செய்து கொண்டு விராட புரத்துக்கு இராஜாவாகிய உத்தரானுடைய புத் திரியான இராவதியைக் கலியாணஞ் செய்து, அவனிடத்தில் ஜனமேஜயன் முதலான நாலு புத்திரர்களை ஜனிப்பித்து, மிகுதியான தக்ஷணைகளுடனே கூடியன மூன்று அசுவ மேதங்களைச் செய்தான். ஓ சவுனகாதிகளே! அப்படியக் கிருபாசாரியரை ஆசாரியாக நியமித்துக்கொண்டு, அவர் தீகைஷ் செய்த அசுவ

மேதங்களில் இந்திராதி தேவதைகள் பிரத்தியக்ஷமாக வந்து பாகம் வாங்கிக் கொண்டார்கள். அந்த வீரன் திக்கு விஜயஞ் செய்யும்போது, இராஜ லக்ஷணத்தைத் தரித்தும், சிமானாகவும் இருந்து, இரண்டி கோக்களைத் தன்னுடைய காலினால் உதைத்துக் கொண்டு மிருந்த சூத்திரன் நிக்கரசித்துத், தன் பராக் கிரமத்தினால் கலிபுருஷனையும் நிக்கரசித்தா நென்ய, சூதர் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட சவுனகர், சூதரைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

ஓ சூதரே! அந்தப் பரிசுதித்து மஹாராஜன் திக்கு விஜயஞ் செய்த போது, எந்த நிமித்தமாகக் கலிபுருஷனை நிக்கரசஞ் செய்தான். யாதொரு சூத்திரன் இராஜ வேஷத்தைத் தரித்துக் கோக்களைக் காலினால் உதைத்தானே அவன் யார்? அந்தச் சாரிதை ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய கதைகளுக்கு இடமாக விருந்தால் சொல்லத் தக்கது; பிரயோசன மில்லாத கதையைக் கேட்கிற காலங்கள் ஆயுள் குறைவே யல்லாமல் விருத்தியாகாது. ஓ சூதரே! மிகமாகிய ஆயுசும், இடைவிடாத மாணமுமான தன்மையைக் குறித்து அமிர்தமாகிற மோக்ஷத்தை யிச்சித்துக்கொண்டிருக்கிற மனுஷர்களுடைய இதழைச் சிந்தித்து, இந்தச் சத்திரயாகத்தில் பசுவைக் கொல்லுதலாகிற கருமத்தைச் செய்ய மிருத்தியு பகவானே இங்கே யழைப்பித்திருக்கிறோம். இவ்விடத்தில் எவ்வளவு காலம் வாசஞ் செய்கிறானோ அவ்வளவு மட்டுக்கும் ஒருவனுமிருக்க மாட்டான். லோகத்தில் ஸ்ரீ ஹரி லீலையாகிற அமிர்தத்தைப் பொழிகிற கதைகளை ஜனங்கள் கேள்வி செய்யக் கடவார்கள். சோம்பலாகியும், மந்த மதியராகியும், ஆயுளில்லாமலு மிருக்கிற இந்த ஜனங்கள், மனுஷ சரீர மெடுத்திருந்தும் இராக்காலமெல்லாம் நித்தினாயாலேயும், பகற்காலமெல்லாம் பிரயோசன மில்லாத கருமங்க ளாலேயும், ஆயுள் கழித்து போகிற தல்லவோ வென்று நினையாம விருக்கிற தென்ன ஆச்சரிய மென்று சொன்ன, சவுனகரைக் குறித்துச், சூதர் சொல்லுகிறார். பரிசுதித்து மகாராஜா குருசாங்கல தேசங்களில் வாசஞ் செய்திருக்கையில், தன்னுடைய ஆக்கினையினால் பந்தமான தேசத்தில் கலி புருஷன் பிரவேசித்தா நென்கிற வார்த்தையைக் கேள்விப்பட்டவுடன், அவனிடத்தில் மிருந்த கோபத்துடனே வில்லைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, நீலவர்ணக் குதிரைகளுடனையும் சிங்கக்கொடியால் விளங்கிக் கொண்டு மிருக்கிற இரத்தத்திலேறிப், பட்டணத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, இரத கஜ தூரக பதாதிசுரனென்கிற சதுரங்க சேனைகளுடனே, திக்கு விஜயத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டான். மேருவுக்குக் கீழ்ப்புறமான பத்ராசுவ வருஷத்தையும், மேற்புறமான கேதுமால வருஷத்தையும், தென்புறமான பாரத வருஷத்தையும், வடப்புறமான குரு வருஷத்தையும், மேருவீற் சேர்ந்த இளா வீரதம், இரம்மியகம், இரண்யமயம், ஹரிவருஷம், கிம்புருஷ மென்னும் பெயரால் விளங்கின வருஷங்களைச் செலுத்தி, அங்கே யிருக்கிற இராஜாக்களிடத்திலிருந்து பகுதி வாங்கிக் கொண்டு, அந்தந்த விடங்களில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகத்துவத்துக்குக் கியாபகமாகிய பாண்டவர்களுடைய கதைகளைக் கேள்விசெய்தும், அசுவத்தாமானினுடைய அஸ்திர வொளியினால் தனக்கு வந்தசங்கடத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரிகரித்துப் பாண்டவர்களிடத்தில் செய்த

சிறைக்கதையும், பாண்டவர்கள் ஸ்ரீ கேசவனிடத்தில் அனுஷ்டித்த பக்தியையும் கேள்விப்பட்டு, பரம சந்தோஷத்துடனே துதிசெய்த அந்த ஜனங்களிடத்தி லுண்டா யிருக்கிற பிரீதியினால் கடாசூத்ம் செய்து, மகா வதார னாகையாலேயும், விஸ்தாரமான தபையுடையவ னாகையாலேயும், அவரவர்களுக்கு மிகுந்த தனங்களையும், வஸ்திரங்களையும், ஆபரணங்களையும் கொடுத்தான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாண்டவர்கள் நிமித்தமாகச் செய்த சாரத்தியத்தையும், சபாநாயகனை விருந்ததையும், அவர்கள் சொற்படி நடந்து கொண்டதையும், சகாவாக விருந்ததையும், தூது நடந்ததையும், இராத்நிரி காலங்களில் அவர்களை இரகஸிக்க லேண்டி, யுருவின கத்தியைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருந்ததையும், வனத்தில் சஞ்சரிக்கிற போது அடிக்கடி அவர்களை யடுத்து ரட்சணஞ் செய்ததையும், அவர்களைத் தோத்திரஞ் செய்ததையும், சிறைக்கதானவர்களுக்கு வந்தனஞ் செய்ததையும், அப்படியே யுலகமெல்லாம் அந்த விஷ்ணுவை நமஸ்கரித்ததையும் கேள்விப்பட்டு, பரிசுஷித்து மகாராஜா ஸ்ரீ ஹரியுடைய சாரண விர்தங்களில் பக்தி செய்தான். ஓ சவுனகாதிகளே! தம்முடைய பெரியோர்களால் நடந்த நடத்தையை எப்போதும் அனுசரித்து நடந்து கொள்ளுகிற அந்தப் பரிசுஷித்து மகாராஜா வருகிற வழியில், ஒரு ஆச்சரியம் நடந்தது. அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். தருமமானது ஒரு எருதின் ரூபத்தை யெடுத்து ஒரு காலால் நடந்து கொண்டு, கன்றையிழந்த தாயைப் போல் கதறியுங் கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டும், மாறு வர்ணத்துடனேயு மிருக்கிற பூமிதேவியாகிய பசுவை அடுத்துக் கேட்கின்றது. வாராய் மங்கள ரூபத்தை யுடைத்தானவளே! உனக்கு ஆரோக்ய முண்டா யிருக்கிறதா? எந்தக் காரணத்தினால் வாடின முகத்துடனே உன்னுடைய நிசவர்ணத்தை யிழந்து இருக்கிறையோ, அந்தக் காரணத்தால் உன் மனதில் ஒரு கிலேசத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறு யென்றும், உனக்குப் பந்துவான ஜனம் வெகு தூரமாகப் போயிருக்கிற படியால், அந்த ஜனத்தை நினைத்துச் சோகப்படுகிறு யென்றும் நான் நிச்சயிக்கிறேன்.

ஓ அம்மா! நான் மூன்றுகால்களையிழந்து ஒருகாலால் நடக்கிறேன் என்று துக்கப்படுகிறையோ? இல்லா விட்டால் உன்னைச் சூத்திரர்க ளனுபவிப்பார்களென்று துன்பப்படுகிறையோ? தேவதைகள் யக்கியபாகத்தை யிழந்தார்களென்று விசனப்படுகிறையோ? இந்திரன் காலங்களில் வருஷங்களை நடத்த விஸ்தை யென்று கவலைப் படுகிறையோ? ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் இரகஸியாமல் கைவிடுவார்களென்று சங்கடப் படுகிறையோ? பாலர்களை மாதா பிதாக்கள் இரகஸியார்களென்றோ? அந்தச் சிசுக்களை இராக்ஷதர்களைப்போல் பிடிப்பார்களென்றோ? பிராமணர்கள் வேத விருத்தமாகிய கருமங்களைச் செய்வார்களென்று, லேவதங்களைக் குறித்துச் சிரமப் படுகிறையோ? இராஜ வர்க்கங்கள் பிராமண பக்தியில்லாம விருக்கிறப்படியால், பிராமணர்களுக்கு எப்படியென்று துக்கிக்கிறையோ? கலிபுருஷன் சுத்தநிரிய பந்துக்களைப் பிறப்பிப்பா நென்றும், அவர்கள் இராச்சியத்தை ஞாயமாகப் பாலனஞ் செய்ய மாட்டார்களென்றும், சோகரனுபவம் பண்ணுகிறையோ? இந்தக் கலியில் சீவ வர்க்கங்கள்

போஜனங்களிலும், பாணங்களிலும், இருப் பிடங்களிலேயும், சம்பிரமங்களிலேயும், விரும்பி யிருக்கிறார்களென்று கிலேசப் படுகிறையோ? உன்னுடைய மிகுந்த பாரத்தைப் பரிகரிக்க வேண்டிய அவதாரஞ் செய்த ஸ்ரீ ஹரியுடைய அந்தர்த் தானத்தை நினைத்துச் சந்தாபப் படுகிறையோ? சகல கருமங்களும் மோக்ஷத்துக்கு விலக்கமாயிற்றென்று கஷ்டப்படுகிறையோ? ஓ பூதேவியே! உன்னுடைய இளைப்பிற்கு வதுவான இந்த உன் மனோ வியாதியை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். பலவாணை கலியாலே யுன்னுடைய தேவ சிலாக்கிய மாகிய பாக்கியம் அபகரிக்கப் பட்டதென்று சங்கடப் படுகிறையோ? என்று ருஷப் ரூபமாகிய தரும தேவதை கேள்வி செய்ததற்குப், பசு ரூபத்தைத் தரித்திருக்கிற பூமிதேவி உத்தரஞ் சொல்லுகிறாள். ஒ தரும தேவதையே! யாதொரு காரணத்தைக் கேட்கிறீரோ அதையெல்லாம் நீ ரறிவீர். எவனால் உலகங்களுக் கெல்லாம் சுகத்தைக் கொடுக்கிற நாலு கால்களால் நீர் சஞ்ச ரிக்கிறீரோ? எவனிடத்தில் சத்தியமும், தயையும், சாந்தியும், தியாகமும், சந்தோஷமும், மனோஜயமும், இந்திரிய நிக்கிரகமும், தபசும், பொறுமையும், வைராக்கியமும், சாஸ்திர சிரவணமும், கியானமும், ஐசுவரியமும், சவுரிய மும், பராக்கிரமமும், தைரியமும், லாவண்ணியமும், சுவாதந்திரமும், சாமர்த் தியமும், காந்தியும், பாக்கியமும், மிருது பாக்ஷணமும், விசுவாசமும், சீல மும், பலமும், அகங்காச மில்லாமையும், இவை முதலான குணங்களெல்லாம் இடைவிடாம லிருக்கின்றனவோ, மகா புருஷர்களால் பிரார்த்திக்கும்படி யான இந்த மகா குணங்கள் எவனிடத்தில் ஒருகாலத்திலும் குறைவில்லாமல் விளங்குமோ? குண பாத்திரனாகியும் லக்ஷ்மி நிவாசனாகிய மிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய நீக்கத்தைக் குறித்துத் துக்கிக்கிறேனே யல்லாமல், பாப ஹேதுவான கலியால் வியாபிக்கப் பட்ட ஜனங்களையும், என்னையும், அமரேச வரனாகிய உம்மையும், தேவர்களையும், ரிஷிகளையும், பிதூர் வர்க்கங்களையும், சாது ஜனங்களையும், பிராமணுதி வர்க்கங்களையும், பிரமசரியாதி ஆச்ரமங்களையும் நினைத்து நான் சோகப்படவில்லை.

ஒ தரும தேவதையே! மிகுதியான கியானதிகளுக்கு இருப்பிடமாகிய பிரமாதிகளான தேவதைகளும் பசுவானுடைய திருவடிகளை அடுத்து நம்பிக் கொண் டிருக்கையிலும், அநேக காலம் எவளுடைய கடாக்ஷம் வேண்டு மென்று இச்சித்துத், தவசுகளைச் செய்தார்களோ? அந்த லக்ஷ்மிதேவியும், தனக்கு வீடாகிய கமலங்களுடைய பரிமளத்தை ஆக்கிராணஞ் செய்து, அவைகளில் ஆசை பிறந்து, மற்ற விடங்களை நினையாமல் அவைகளிற்றானே நிலையாகி நின்றாளோ? அந்த முகுந்தனுடைய பத்ம ரூபமாகியும், வச்சிராக்ஷ மாகியும், அங்குச சமானமாகவும், துவஜ ரூபமாகவும் விளங்குகிற ரேகைகளால் பிரகாசித்தும், செவந்து மிருக்கிற திருவடிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்ட சரீரத்தை யுடைத்தாகி அவருடைய சம்பந்தத்தையும் அடைந்து, பதினான்கு லோகங்களுக்குள்ளே நான் சிரேஷ்டமென்று நினைத்திருந்த என்னுடைய கர்வத்தால், முடிவில் என்னை நிவர்த்தித்தானோ? யாதொரு முரஹரியான இராச வேஷத்தை யெடுத்த, அசுரர்களுடைய எண்ணிக்கையில்லாத அகேஷா ஹிணி

யாகிற என் சுமைழைத் தன் சுதந்தரத்தினால் பரிகரித்தானோ? யாதொரு ஸ்ரீ வாசுதேவன் யதுவம்சத்தில் அவதாரத்தைச் சங்கற்பித்து இந்த லோகத்தில் திருவடிகளை வைத்து நடக்கிறதற்குச் சங்கட மடைந்துகொண் டிருக்கிற உன்னைத் தன் சகாயமாத்திரத்தில் என்னிடத்தில் பரிபூரணமான பாதங் களால் சஞ்சரிக்கும்படி செய்தானோ? யாதொரு காமஜனகன் சத்தியபாமை முதலான ஸ்திரீகளுடைய தைரியத்தைக் கர்வத்துடனையும் தன்னுடைய பிரீதியுடனே கூடிய கடாசுங்கனாலேயும், மனோக்கியமாகிய புன் சிரிப்புக்க ளாலேயும், சமத்தாரமான வார்த்தைகளினாலேயும், பரிகரித்தானோ? அந்தப் புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அந்தச் சுகத்தால் பரவசமாகிப் புனாகாங்கியையாகி யிருந்தவன், அவனுடைய நீக்கத்தை எவன் தான் சகிப்பானென்று பூமிதேவியும் தருமதேவதையும், ஒருவர்க் கொருவர் சொல்லிக்கொண் டிருக்கிற சமயத்தில், பரிக்ஷித்தென்கிற இராஜரிஷியானவன் சிமூக்கு முகமாகிப் பிரவாகத்தை மூடந்திருக்கிற சரஸ்வதி நதியை யடைந் தான்.

பத்னேழாவது அத்தியாயம்.

மகா பராக்கிரம சாலியான பரிக்ஷித்தினால் செய்யப்பட்ட கலிய னுடைய நிக்கிரகம் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தப்பிரகாரம் அவ்விடத்தில் ஸ்திரீ புருஷர்களா யிருக்கிற அந்தப்பசுக் களை யடிக்கிற இராஜ லக்ஷண முடைய சூத்திரனையும், தாமரை வளையம்போல் வெளுத்தும், முத்திரத்தை விட்டுக்கொண்டும், நடுக்கத்துடனே ஒரு காலால் பயப்படுகிறது போலேயு மிருக்கிற ருஷபத்தையும், மிகவுந் சூத்திரன் காலாலே யுதைபட்டுக் கொண்டு, கன்றில்லாமலும் கண்களிலிருந்தும் தண்ணீரைப் பெருகவிட்டு அழுதுகொண்டும், இளைத்தும், பசியால் திரணத்தை யிச்சித் துக்கொண்டும், தரும மூலமாகியும், பசு ரூபத்தை யெடுத்த பூமியையுங் கண்ட, பரிக்ஷித்து மகாராஜா கையில் வில்லை வளைத்து நானேறிட்டு அதில் பாணத் தைத் தொடுத்துக் கொண்டு மேகம்போல் கம்பிரமாகிய வாக்கினால் கேட்கிறான். ஆரடா நீ என்னுடைய ரக்ஷிக்கப்பட்ட வலகத்தில் ஸ்திரீ ரூபமாகிய பசுவைக் கொல்லுகிறாய். உன் வேஷத்தைப் பார்க்கையில் இராஜாவாக இரு கிறாய். உன் கருமத்தைப் பார்க்கையில் சூத்திர வேஷதாரிபோலிருக்கிறாய். காண்டபத்தைத் தரித்த அர்ச்சனனுடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவன் போனதி னால் எவர்களுக்குச் சோகம் வரும்படி செய்யலாகாதோ? அவர்களுக்கு ரோகத்தைக் கொடுக்கிற நீயே சோகத்துக்கு யோக்கிய னாகையால் உனக்கு வதத்தைக் கொடுக்கலாம். நீ தான் தாமரை வளையம்போல வெளுத்தும், மூன்று கால்களை யிழந்தும், ஒருகாலால் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற ருஷப வேஷத்தைத் தரித்திருக்கிறாய். எங்களைப் பல கவலைக் குடப்படுத்த வேண்டுமென்று ருஷபவேஷத்தைத் தரித்த தேவதையோ? நீயா் சொல்லுக. கவரவ வமிசத்திற் பிறந்த ராஜேந்திரர்களுடைய பாகு தண்டங்களாலே ரக்ஷிதமாகிய

இந்தப் பூமண்டலத்தில் ஒரு காலத்திலும் உன்னைவிட மற்றொரு பிராணிகளுக்கும் கண்ணீர் நிலத்தில் விழுந்ததில்லை. வாராய் காமதேனு சந்ததியிற் பிறந்த ருஷபமே! இந்தச் சூத்திரனிடத்தி லிருந்து உனக்குப் பயந்தேவையில்லை. இது நிமித்தம் நீ சோகப்பட வேண்டாம், வாராய் மாதாவே! உனக்கு கேஷம முண்டாகுக. துஷ்டர்களை நிக்கரகஞ் செய்கிற நான் சாக்கிரதையா யிருக்கையில் நீ அழவேண்டிய தில்லை. எந்த இராஜாவுடைய இராச்சியத்தில் பிரஜைகள் துஷ்டர்களால் பீடிக்கப் படுகிறார்களோ? மதித்திருக்கிற அந்த இராஜாவினுடைய கிர்த்தியும், ஆயுகம், பாக்கியமும், அவனுடைய பாலோக கதியும் நாசமடையும். இராஜாவுக்குத் தன் இராச்சியத்தில் ஆர்த்தியடைந்த ஜனங்களுடைய ஆபாசத்தைப் பரிகரிக்கிறதே பாம தருமம். ஆகையால் பிராணிகளுக்குத் துரோகத்தைச் செய்கிற இந்த மிகுந்த துஷ்டனை நான் வதைக்கிறேன். ஓ சுரபி வம்சோத்தபவனே! நாலு கால்களால் நடக்கிற உன்னுடைய மூன்றுகால்களை வெட்டினவன் எவன்? ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை நம்பின இராஜாக்களுடைய இராச்சியத்தில் உன்னைப்போ லொத்த பேருக்கு இப்படிக்கால்களுடைய இழப்பு வரலாகாது. ஓ ருஷபமே! உனக்கு கேஷமம் உண்டாகுக. நிரபராதிகளான சாது ஜனங்களுக்குத் துரோகத்தைச் செய்தவன், குந்தி குமாரர்களுடைய குலத்திற் பிறந்த பேர்களுடைய கிர்த்தியைக் கெடுத்தவன், உனக்கு அபராதியான அந்தத் துரோகியைச் சொல்லுக. அபராதமில்லாத ஜனத்தினிடத்தில், அபராதத்தைச் செய்கிறவனுக்கு என்னுடைய பயம் அவனுக்கு எங்கே போனாலும் நிராது. அபராத மில்லாத பிராணிகளிடத்தில் துரோகத்தை எவன் பயமில்லாமல் செய்கிறானோ? அவன் தேவனாகி யிருந்தாலும் அவனுடைய தோள்வளைகளுடனே பாகுவைப் பிரத்தியக்ஷமாக அறுத்துக்கொண்டு வருவான். இராஜாக்களுக்குச் சுவதருமத்தினுடைய பரிமாலனமே உத்தரமான தரும மென்பது பிரசித்த மாகையால், இராஜா வானவன், தனக்குச் சங்கடமில்லாத காலத்தில் மரியாதையை அதிகரித்து அதருமங்களைச் செய்கிற ஜனங்களுக்குச் சாஸ்திர விதிதரமாகிய சினைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிற பரிக்ஷித்து மஹாராஜனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ருஷபருபமாகிய தரும தேவதை சொல்லுகின்றது. ஓ இராஜாவே! எவர்களுடைய குண சமூகங்களால் ஷ்டகுண பரிபூரண குகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தூது முதலாகிய கருமங்களைச் செய்தானோ? அப்படிப்பட்ட பாண்டவர்களுடைய குலத்தில் ஜனித்த உங்களுக்கு, இப்போது சொன்ன அபயவாக்கியம் யுத்தந்தான். ஓ புருஷ கிரேஷ்டனே! வாக்கிய பேதங்களால் மோகத்தை யடைந்த நாங்கள் இந்தக் கிலேசங்களுக்குக் காரணங்களாயும், இந்தத் துக்கத்தைக் கற்பித்த புருஷனாயும் அறியமாட்டோம்.

அப்புருஷ லக்ஷணத்தை ஒருவர் சொன்னபடி மற்றொருவர் சொல்லாமல் பலவகையாகச் சொல்லுகின்றனர். வேதபுருஷன் கருத்துக்கு விரோதமாகிய மதத்தில் நிலைத்த மனதை யுடைத்தாரிருக்கிற சிலர், தமக்குத்தாமே பிரபுவென்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் நவக்கிரகங்களையே தெய்வமென்று சொல்லுகிறார்கள். யாகங்களை யல்லாமல் மற்றொரு நாதனில்லை யென்று சிலர்

சொல்லுகிறார்கள். இந்த வுலகங்கள் இப்படிப் பிறந்தும், நடத்தைக்கு ஒரு மையாபிரூபமும், பின்பு இறந்து போகிறதெல்லாம் இதின் சுவபாவமேயல்லாமல் மற்றொருவர் தருமமல்ல வென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். நாஸ்திகர் பிரயாசமில்லாமல் ஒருவருக்கும் பயமில்லை, பிரயாசமும் தன் கருமமாகையால் இந்த வுடலமே மூலதெய்வ மென்று சொல்லுகிறார்கள். நிரீச்வர சாங்கியர் தாம் செய்யும் யோகாப்பியாசமே பிரதானமென்றும், அதில் தம் ஏழ்மைப் புத்தியால் தமக்குத் தாமே மித்துருவுஞ் சத்துருவுமா மென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மகிமையை யுடைத்தானவ னென்றும், இவன் ஸ்வரூப மிதுவென்றும், மனதினால் அளவிடக்கூடாமலும் வாக்கினால் சொல்லி முடியாமலு மிருக்கிறவன் பரமபுருஷனே அல்லாமல் மற்றொருவ னல்ல வென்று சிலர் நிச்சயித்தார்கள். ஓ ராஜரிஷியே! இவர்களில் எவர்கள் எங்கள் துக்கத்துக்குக் காரணமாகி யிருப்பார்களோ? அவர்களை உ சிதமாகிய உம்முடைய மனதில் நிச்சயித்துக் கொள்ளு மென்று தரும தேவதை சொல்லிய வார்த்தையைக் கேள்விப்பட்ட பரிசுஷித்துச் சக்கிரவர்த்தி யானவன் மனதை நிறுத்திக்கொண்டு தியானித்துத் தெளிந்து மனதிலிருந்த சோகத்தை கிட்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

ஓ தருமதேவதையே! அதர்மத்தைச் செய்தவர் அடையத்தக்க நரகங்களை தங்கள் வாக்கினால் சொன்னவர்களு மடைவர். ஆகையால், அதனை நீ அறிந்திருக்கையி னாலன்றோ நிச்சயமாகச் சொல்லாமல் மதபேதங்களைக் குறித்தனை. இந்தக் கருமத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டியும் பரியாயத்தினால் சொன்னாய். ஆகையால், தரும தேவதையாகிய நீயே ருஷப ரூபத்தைத் தரித்துக் கொண்டு தருமத்தைச் சொல்லுகிறாய். இல்லாவிட்டால் பகவானுடைய சங்கல்பத்தால் நடக்கிற பிராணிகளுடைய கொல்லப்படுகிற தன்மையும் கொல்லுகிற தன்மையுமாகிற கதியை ஒருவரு மறிபமாட்டார். ஆகையால் மனதுக்குத் தெரியாத கருமத்தை வாக்கினால் சொல்லுகிறது அரிது. கிருதயுகத்தில் தவசம், சசித்துவமும், தயவும், சத்தியமும், இந்நான்கும் உனக்கு நாலு பாதங்களாக இருந்தன. உனக்கு விரோதியாகி அதருமத்தி னுடைய அம்சங்களான கர்வமும், ஈனசங்கமும், மதமும், அசத்தியமும் உன்னுடைய பாதங்களுக்குச் சத்துருவாகையால், அசத்தியம் நீங்கலாக மற்ற மூன்றுகளால் யுகக் கிரமத்தினால் உன்னுடைய மூன்று பாதங்களும், இந்தக் கலியுகத்தில் கழிந்தன. இப்போது உன்னுடைய நாலத்தொரு அம்சமாகிய சத்திய மொன்றே ஒழிந்திருக்கிறது. இந்தப் பாதத்தால்தான் நீ யுன்னைத் தரிசிக்கவேண்டும். புருஷரும் உன்னை அடைய வேண்டும். அதருமமாகிய இந்தக் கலிபுருஷன் அசத்தியத்தால் மிகவும் வளர்ந்து அந்தப் பாதத்தையும் வாங்கி வைக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறான். இந்தப் பசு வேஷத்தைத் தரித்தவன் பூமிதேவி. இவ னிதுவரைக்கும் சிலாக்கியமாகிய தவச முதலான உன்னுடைய பாதங்களால் விரோதமாகிய சம்பத்தை அடைந்து, ஸ்ரீ ஹரியுடைய பாத முத்தினை களாகிற அலங்காரத்தைத் தரித்துச் சகல பாபங்களையும் ஸ்ரீ ஹரியால் தவிர்த்து சுகித்திருந்தான். இப்போது இந்தச் சம்பத்தையுமிழந்து, ஸ்ரீ ஹரியையும்

கைவிட்டு, அதரும் அம்சங்களாகிய கர்வசங்க மதங்களால் மிகுந்த பாரத்தை யெடுக்க மாட்டாமல் கண்களிலிருந்து தண்ணீர் சொரிய* விட்டுக்கொண்டு, நாயகனைப் பிரிந்த பதிவிரதையைப் போல் பிராமண பக்தி யில்லாமல் ராஜ வேஷத்தைத் தரித்த சூத்திரர்கள் தன்னை அனுபவிப்பார்களல்லவோவென்று இப்படித் தரும தேவதையையும், பூமிதேவியையும், நல்ல வார்த்தைகளால் சமாதானஞ் செய்த பரிசுஷித்து மகாராஜா, அதரும் மூலமாகிய கலிபுருஷனைச் சிணுக்கி செய்ய வேண்டித் திசுணமாகிய வாளை உருவினான். அப்போது தன்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்துக் கட்கத்தைக் கையில் பிடித்திருக்கிற பரிசுஷித்தினுடைய மனதை யறிந்த கலிபுருஷன் பயத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டு, தான் தரித்திருந்த ராஜவேஷத்தை விட்டு, அவன் பாத மூலத்தில் தன் சிரசினால் வணங்கினான். அப்பொழுது அதிவீரனாகியும், சரணாகத ரக்ஷண விரதத்தைத் தரித்தவர்களில் பிரசித்தனாகியும், ஏழைக ளிடத்தில் இரக்க முள்ளவனுமாகியு மிருக்கிற அந்தத் தேவராதன், தயாசாலியாகையால் அவனைக் கொல்லாமல் கொஞ்சம் நகைத்தவன் போல், ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் கலிபுருஷனே ! கேசவனுடைய கீர்த்தியைப் பரிபாலனஞ் செய்கிற பேரைக் கைகூப்பி அஞ்சலிபந்தம் செய்த வுனக்கு ஒரு விடத்திலும் பயமில்லை. ஆனாலும் நீ அதரும் பந்துவாகையால் என் தேசங்களில் வாசஞ் செய்யாமல் நமக்கு உசிதமில்லாத மற்றதேசங்களிற் போய்விடு. இராஜக்கிரு ஹங்களில் நீ வாசஞ் செய்கிற வயணர் தெரிந்துகொண்டு, லோபமும், பொய்யும், திருட்டும், இளப்பமாகிய வர்ணசிரம தருமத் தியாகமும், வஞ்சனையும், கல்கமும், டம்பமுங் கலந்த அதரும்க் கூட்டம் அடுத்தவந்தன். அடா அதரும் பந்துவே ! பிரத்தியக்ஷமாகிற தருமத்துடனே வாசஞ் செய்யவேண்டிய இந்தப் பிரமாவர்த்த கேஷத்திரத்தில் யக்கிய சரீரகளுன ஸ்ரீ ஹரி ஸ்தாவரங்களிலும், சங்கமங்களிலும் வாயுவானவன்போல், உட்புகுந்து வெளியிலும் நிறைந்து ஆத்மாவாகி இப்படி யக்கியம் செய்கிற ஜனங்களுடைய இச்சா விஷயமான வஸ்துக்களை அமோகங்களாகக் கொடுக்கிற நென்று கலிபுருஷனைப் பார்த்துப் பரிசுஷித்து மகா ராஜா சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட அந்தக் கலியானவன் நடுக்கத்துடனே, அந்த இராஜாவைக் கால தண்டத்தைத் தரித்திருக்கிற யமனைப்போல் நிச்சயித்துக் கொண்டு, ஓ சார்வ பூமனே ! உம்முடைய ஆக்கினையால் எங்கேயாகிலும் ஒருவிடத்தில் போவேனாகில் அவ்விடங்க ளெல்லாம் பாணமேறிட்ட வில்லை யுடைத்தான உம்மைக் காணுகிறேன். ஓ தருமத்தைச் செய்கிற பேர்களுக்குள் சிரேஷ்டரே ! எந்த விடத்தில் சஞ்சல மில்லாமல் உம்முடைய ஆக்கினையைச் சிரசினால் தரித்துக் கொண்டு நான் வாசஞ்செய்வேனோ? அந்த ஸ்தலத்தை நீர் ஆக்கியாபிக்க வேண்டு மென்று கலிபுருஷன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட, பரிசுஷித்து அந்தக் கலிக்கு வாசஞ் செய்கிறதற்கு இடங்களைக் கற்பித்தான். எந்த விடத்தில் சூதும், சறுபானமும், ஸ்திரீஜனங்களும், பிராணி வதைகளுமாகிய இந்த நாலும் நிறைந்திருக்கின்றனவோ? அதுவே யுனக்கிடம், என்று சொல்

லியும் அதில் திர்ப்தி யில்லாமல் மறுபடியும் கலிகேட்டுக் கொள்ள, சுதந்தர னுண தேவராதன் அவனுக்கு மற்ரோர் ஸ்தானமாக சுவர்ணத்தைக் கொடுத்தான். அதினால் பொய்யும், மதமும், காடும், ரசோகுணமும், ஸிந்தாவதான வைரமும் அடையப்பட்ட படியினால், அத்ரூப வதுவான களிபுருஷன் அந்த ஸ்தானங்களை யடைந்து உத்தரை குமாரன் கொடுத்த இந்த ஸ்தானங்களில் அவனாக்கிணையச் சிரசினால் பாலனஞ் செய்துகொண்டு வாசஞ் செய்தான். ஆதலால் நல்ல கதி வேண்டுமென்று நினைத்தவன் இந்த ஸ்தானங்களை ஒரு காலத்திலேயும் இச்சிக்க லாகாதென்று, சூதர் ஸநமிசாரண்ணிய வாசிகளுக்குச் சொல்லிப், பின்னையுஞ்சொல்லுகிறார். ஓ பிராமணர்களை! சகல தருமங்களையும் நடப்பிக்கிற அந்த இராஜேந்திரன் அந்த ருஷபத்தினுடைய நஷ்டங்கவா யிருக்கிற தபசும், சத்தியமும், தயவுமாகிற மூன்று பாதங்களையுந் திரும்பவும் கூட்டினான். பின்பு அந்தப் பூமி தேனியையும் சமாதானஞ் செய்து விருத்தி செய்து வைத்தான். அந்தப் பரிசுதித்து மகராஜன் இப்போது இராஜ யோக்கியமாகியும், தனக்குப் பிதாமகனாகிய தருமராஜன் ஆரவணியப் பிர வேசம் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்த காலத்தில் கொடுக்கப்பட்டு மிருக்கிற சிம்மாசனத்தை ஆரோகணஞ் செய்து வாசஞ்செய்கிறான். இராஜரிஷியாகியும், மகானுபாவனாகியும், சக்கிரவர்த்தியாகியும், அபிமேத கீர்த்தி சம்பன்னனாகியு மிருக்கிற, அந்தக் கவுரவேந்திரன் காந்தியுடனேயும், சம்பத்துடனேயும், இப்போது வாசஞ் செய்கிறான். ஓ பிராமணசிரேஷ்டர்களை! யாதொருவன் பரிபாலனஞ் செய்த பூமியில் நீங்கள் சத்திரயாகஞ் செய்ய நிர்மித் திருக்கிறீர் களோ? அந்த அபிமன்யு குமாரனான இராஜாவானவன், இப்படிப்பட்ட மகிமை யுடைத்தானவ னென்று, சூதர் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

பரிசுதித்திரு வந்த பிரம சாபமும், அந்தப் பிரம சாபமே இராசாவுக்கு
வைராகியத்தைப் பண்ணிநின்றும் அனுக்கிரக மாச்ச தென்றும்,
சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் பிராமண சிரேஷ்டர்களை! யாவொருவன் துரோண குமாரனுடைய அஸ்திரத்தினால் தகிக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஷட்குணபரி பூரணனாகியும், அற்புத சரித்திரனாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அனுக்கிரகத்தினால் மாதாவினுடைய கர்ப்பத்தில் மரிக்காமல் பகவானிடத்தில் சம்பபிக்கப்பட்ட மனதையுடைத்தா யிருந்த படியால், பிராமண கோபத்தினால் வந்திருக்கிற தட்சக னிடத்திலிருந் துண்டான பிராமண சாப விஷயத்தி லிருந்து மோக மடைய வில்லையோ? சுகப் பிரம் ரிஷியினுடைய சிஷியனாகிய அந்த அபிமன்யு குமாரன் சமஸ்த தத்துவங்களையு மறிந்து, சர்வ சங்கமப் பரித்தியாகஞ் செய்து, நினைத்தற் கரியனான ஸ்ரீ பரமாத்மாவினிடத்தில் நிஷ்டையைப் பொருந்திக், கங்கா நதியில் தன் சரீரத்தை நிவர்த்தித்தான். ஆகையால் உத்தம சலோகனாகிய ஸ்ரீ வாச தேவனுடைய வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவனுடைய

11731

பிரதமஸ்கந்தம்.

எங்.

கதைகளாகிற அமிர்த்தத்தைப் பானஞ் செய்து, அவன் பாத பூதம்ங்களைத் தியானித் திருக்கிற ஜனங்களுக்கு மரண காலத்திலும் மோசம் வரமாட்டாது. அபிமன்யு குமாரனாகிய இந்த மகாராஜன், ஏகச் சக்கிராதி பதியாகி இந்தப் பூமிக்கு எவ்வளவு காலம் நாயகனாக விருக்கிறானோ, அவ்வளவு காலமும் இந்தக் கலியானவன் பூமண்டல மெல்லாம் பிரவேசித் திருந்தாலும் விருத்தி யடையவில்லை. எந்தச் சமயத்தில் இந்தப் பூமியை அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சேகரித்தாரோ, அந்தச் சமயத்தில்கானே யனுசரித்து வந்தான். அதற்குப் பின்வான இந்தக் கலி புருஷனை இந்த மகாராஜன் இப்பூமியில் வராமல் ஏன் துலேஷிக்க வில்லை யென்றால், சாரத்தைக் கிரகிக்கிற வண்டைப் போல் சாரமிருந்து னுதையால், அவன் வாசத்தை உபேகித்தான். ஓ சவுனகா திகளே! அநி புண்ணியமான பரிசுதித்தினுடைய உபாக்கியானம் ஸ்ரீ வாசகேவனுடைய கதைகளுடனே நீங்கள் பிரஸன்னஞ் செய்தபடி, என்னுற் சொல்லப் பட்டது. அனேக சரித்திர சம்பன்னனாகிய ஸ்ரீ பகவானுடைய குணங்களாலேயும், ஸீலைகளாலேயும், பரி பூரணங்களான கதைகள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவையும், சமுசார நிவர்த்தியை இச்சித்தவர்கள் கேட்கவேண்டு மென்று சொல்லுகிற சூதரைப் பார்த்து, நைமிசாரண னியவாசிகளான நிஷிகன் சொல்லுகிறார்கள். ஓ சூதரே! அநேகமாயிர வருடம் ஜீவித்திருக்க வேண்டு மென்று, நீர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய நிர்மலமான கிர்த்தியைச் சொல்லுகிறீர். அது மரணயோக்கியர்களான மனுஷருக்கு அமிர்தமல்லவோ? அநிகமாயிய உபத்திரவங்களால் விசுவாசஞ் செய்கிறதற்கு அயோக்கியமாகிய இந்தச் சத்திரயாகத்தில் புனைகளால் மலினமாகிய சரீரத்தை யுடைத்தான எங்களுக்கு, ஸ்ரீ கோவிந்தனுடைய பாத பத்மங்களில் பிறந்தும் மதுரமாயுழிநுக்கிற மதுவைய பானஞ்செய்விக்கிறீர். ஓ சூதரே! பாகவதாக னுடைய சகவாசலேசத்துக்குச் சுவர்க்கமும், கைவல்லியமும், சமமென்று நாங்கு நாணக்கவில்லை, ஆகையால் மானசிலாகிய ஜனங்களுடைய ஆசைக்கு விஷயமாகிய பகபுத்திரர்களைச் சமால்லென்று நினைக்கிற நில் சமாயரில்லை. சாரத்தை யுறித்தவன் எவன்தான் மகானுபாவர்களுடைய இரகசிய நிவாகியான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதையில் திர்பதியடைபான்.

யோகீச்வரர்களான யாதொரு ஜீவப்பிரயாதிகளும் ஹேயகுணரகிதனாகிய இவனுடைய கல்பான குணங்களுடைய முடிவையுறிகதவர்களில்லை. ஆகையால் கியான சத்திரயாகி சம்பன்னராகிய தேவரீர் மஹானுபாவர்களுடைய ஏகாத வசனத்துக்கு யோக்கியனாகிய ஸ்ரீ ஹரியின் விசித்திரமான சரித்திரத்தைக் கேழ்க்க வேண்டு மென்று இச்சித்திருக்கிற எங்களுக்குக் கேள்வி செய்விக்க வேண்டும். ஓ வித்தியா தெயீ! குறை வில்லாத புத்திரசாலியான அந்தப் பரிசுதித்த என்கிறவன் பாம பாகவதன், வியாச குமாராகிய சுகபிரம நிஷியினால் உபதேசிக்கப்பட்ட எந்தக் கியானத்தினால் கருடத்துவஜன் பாத பத்மத்தை யடைந்தானோ? மிகவும் அற்புதமாகிய யோக நிஷ்டையை வர்ணித்தும், மிகுந்த புண்ணியமாகியும், பாகவதர்களுடைய மனசுக்கு அபிராம மாகியும், அனந்தனுடைய சரித்திர வர்ணனமாகிய

மிருக்கிற அந்தப் பரிக்கித்து வுபாக்கியானத்தை எங்களுக்குச் சொல்லு
பையா? வென்று பிரஸன்னஞ்செய்த சவுனகாதிகளைப் பார்த்துப், பரம சந்தோ
ஷத்துடன் சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகாதிகளே! நாங்கள் கியானவயதில்,
கியான விருத்தரான ஸ்ரீ சுகருடைய சேவையாலும், அனுவிந்தியாலும்,
சிலாக்கியமான ஜென்மத்தை யுடைத்தானவர்களானோம். அதிலாக்கியரான
தேவரீர்தருடைய ஆக்கியாபனமானது சீக்கிரமாகத் துஷ் குலத்திற் பிறந்த
மனோ ரோகத்தை யுதறிப் போடுகிறது. எகர்த் பாராயணனாகிய பரமாத்
மாவின்னுடைய நாடங்களைப் பாராயணஞ் செய்கிறவர்களுக்கு, அந்தநாமம்
துஷ் குல ஜென்மத்தைப் பரிகரிக்குமென்கிறதில் சொல்ல வேண்டியதென்ன?
அந்தப் பகவான் அளவிடப்படாத மகத்தான குணத்தை யுடைத்தாகி யிருக்
கிறபடியினால், ஸ்ரீ லக்ஷ்மி தேவ்யானவன் தன்னைப் பிரார்த்திக்கிற மற்ற
தேவதைகளைச் சேதித்துச், சமானமாகியும், அதிசய மாகியு மில்லாமலும்
தன்னை அடைய வேண்டுமென்று இச்சியாமலு மிருக்கிற யாதொரு அனந்த
னுடைய சாண கமல ரேணுவை யடைந்தானோ? பிரம தேவனால் சமர்ப்பிக்
கப்பட்ட பூஜா ஜலமானது யாதொருவனுடைய பாதங்களில் நின்றும் ஜனி
த்து லோகங்களைப் பாலனஞ் செய்ததோ? அந்த முகூர்த்தனைக் காட்டிலும்
பகவானென்கிற பதத்துக்கு முக்கியார்த்தமாகிய சர்வேச்வரன் லோகத்தில்
எவன்தானிருக்கிறான்? யாதொரு முகூர்த்தனிடத்தில் அனுராகயுத்தரான கியா
னிகள் தேகாதிகளில் உறுதியா யிருக்கிற சங்கத்தை விட்டு அஹிம்சையும்,
உபசாரதியுமாகிற சிலாக்கிய தருமங்களுக்கு, ஆதாரமாகிய பரம ஹம்சாச்
ரத்தை யடைகிறார்களோ? அந்த மகானு பாவருடைய மகிமையைச் சொல்ல
வேண்டுமென்று பிரஸன்னஞ் செய்தீர்களல்லவோ?

ஓ வேதஸ்ரீர்த்திகளே! எனக்கு அறிவு எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவும்
சொல்லுகிறேன். பக்கிகளானவை எங்கும் பார்த்த ஆகாசத்தை முழுவதும்
சஞ்சரிக்க மாட்டாமல் தம் சக்தியுள்ள மட்டும் பறக்கிறதுபோல், கியானி
களும் ஸ்ரீ விஷ்ணு லீலைகளை முற்றும் அறியா மாட்டாமையினால், உள்ளமட்
டும் சொல்ல மாட்டார்கள். அந்தப் பரிக்கித்து, ஒருகாலத்தில் தனுசை
பெடுத்துக்கொண்டு வனத்தில் வேட்டை செய்ய வேண்டுமென்று மிருகங்
களை யடித்துச் சஞ்சரித்து, இளப்பை யடைந்து, மிகவும் பசி தாகங்களுடனே
ஜலாதாரமான ஏரி முதலானவைகளைக் காணாமல் ஒரு ரிஷி யாச்ரமத்தை
அடைந்தான். அந்த ஆச்ரமத்தில் ஒரு ஆசனத்தி லிருந்துகொண்டு, சாந்த
ராகிக் கண்களை மூடிக்கொண்டு இந்திரியங்களைப் புறம்போகாமல் நிறுத்திக்
கொண்டு, சாக்கிர-சொப்பன-சமுத்தி யென்கிற மூன்றவஸ்தைகளையும் தவிர
ந்து, துரியாச்ரமத்தை யடைந்து, பிரமத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்து விகார ரகித
னாகியும் அளிழந்து தொங்குகிற சடைகளாலேயும் மான்றோலிலேயும்
மறைக்கப்பட்ட சரீரத்தை யுடைத்தாகியும் இருக்கிற ஒரு ரிஷியைக்கண்டு,
உலர்ந்துபோகிற கபோலங்களை யுடைத்தானவனாகிய பிரமரிஷ்டரான முனி
பை உதகம் வேண்டுமென்று யாசித்தான். அப்போது அந்த ரிஷியினால்
உபசாரங்கள் லபியாமற் போனபடியினாலே தன்னை அந்த முனிச்வரன் அச

ட்டை செய்தானென்று நினைத்துக் கொண்டு கோபத்தை யுடைத்து, அந்தப் பிரமரிஷியினுடைய தோளில் பிராணனில்லாத சர்ப்பத்தை வில் துளியா லெடுத்துப் போட்டுப், பட்டணத்தைச் சேர்த்தான்.

அவனப்படிச் செய்யவேண்டிய கருமமேனென்றால், இந்த ரிஷியானவர் சகலமாகிய இந்திரியங்களையும் செய்துத் துக் கண்களை மூடியிருக்கிறாரா? அல்லது பொய்யாகிய சமாதியை யடைந்து கூத்திரியர் பாசங்களால் ஆக வேண்டிய தென்னவென்று நினைத்திருக்கிறாரா? வென்று அறியவேண்டி இப் படிச் செய்தான். பின்பு அதிதேஜைசயுடைத்தான அந்த ரிஷிசுமாரான சிரிங்கியானவன், சிறுபிள்ளைகளுடனே விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், தன் பிதாவிடத்தில் ராஜாசெய்த பாவத்தைக்கேட்டு, மரியாதையை அக்கிரமித்து நடக்கிற ஜனங்களுக்குச் சிசுக்களுக்கும் குணபரிபூரணாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஸ்ரீவைகுண்ட நகரத்திற்கு எழுந்தருளின பின்பு, மரியாதையைக் கெடுத்த இந்தத் துஷ்டனை இப்போது நான் திக்கிரகஞ்செய்கிறேன். என் தபோ பலத்தைப் பாருங்களென்று சொல்லியபோட்டு ரோஷத்தினால் சிவந்த கண்களை யுடைத்தான அந்த ரிஷி சுமாரன், சிசுக்கிரகன் பார்த்திருக்கையில் கவசிகை நதியுடைய வுதகத்தை ஸ்பரிசித்து வாக்காகிற் வச்சிரத்தைக் கற் பித்தான். தன்குலக்கொள்ளியாகியும் என் பிதர்த் துரோகியாகியுமிருக்கிற இவனை இன்று முதல் எழாரான் என்னால் ஆக்கியாடுக்கபாட்டு. தகூசுடன் தவிக் கப்போகிறான், என்றிப்படிச் சாபங்கொடுத்த பின்பு, ஆசாமதத்தில் வந்து தோளில் விழுந்திருக்கிற சர்ப்பாக்குடனே கூடிய தன் பிதாவைக்கண்டு துக் கத்தினால் குரல்விட்டமுதானல்லவோ? ஆங்கீசரனுடைய கோத்திரத்திற்கு பிறந்தீசமீக ரிஷீசுவரா தம்முடைய குமாரன் அழுகிற குரலேக்கேட்டுக் கண்க ளைத்திறந்து தம்முடைய தோளில் விழுந்திருக்கிற சர்ப்ப சுவத்தைத் தள்ளிப் போட்டு, வாராய் புத்திரனே! எந்தக் காரணத்தினால் அழுகிறாயென்று கேட் டார். அதற்கு அந்த ரிஷிசுமாரன் நடந்த சரிதையெல்லாம் தன்னுடைய பிதாவான சமீகருக்குச் சொன்னான். அப்போது அந்தப் பிரமநிஷ்டரான வர் சபிக்கத் தகாத நேரநிறனுக்குச் சாபங்கொடுத்தேனென்று சொன்ன புத்திரனைப்பார்த்து, வாராய் மூட்டினே! கொஞ்சமான நிரோக நிமித்தியமாக மகத்தாகிய திக்கிரகத்தைச் செய்தாய்; பரமபுருஷனென்று பெயரையுடைத் தான நரதேவனை மற்ற நரருக்குச் சமாளமாக எண்ணக்கூடாது. வாராய் புத்திரனே! நரதேவனென்று பெயரையுடைத்தாகிய ஸ்ரீ சக்கிரவர்த்தியான வன், ஜனங்களுடைய கண்ணினால் காணப்படாம விருந்தானாகில் இந்தலோக மானது ரக்ஷிக்கப்படாத, செமமறியாட்டு மந்தையைப்போல் சோரர்களால் உபத்திரவிக்கப்பட்டுக் கூணமாத்திரத்தில் நசித்துப்போகும்; இந்தப் பரிசுதி த்து மகாராஜாவானவன் தருமத்தைப் பாணஞ்செய்கிறதில் திருஷ்டி யடை ந்தவன். சகலமான பூமிக்குப் பிரபுவாகியும், மிருகந ிர்த்திசாலியாகியும், ராஜாவா யிருக்கையிலும், ரிஷிநடத்தை யுடைத்தானவனாகியும், *அசுவமே தங்களைச் செய்து அதினால் பிரகாசித்தும், பிரத்தியகூடமாகப் பரமாத்மாவைச் சாக்ஷித்திரித்து மிருக்கிற மகாபாகவதன். அவன் பசி தாகங்களால் இள

ப்பை அடைந்து தினைகூடும்முடைய ஆசாமத்தில் வந்தவன். அவனுக்கு நாம் சாபங்கொடுப்பது உசிதமல்ல. பாப ரகிதனுன தம்முடைய தாசரிடங்களில் புத்தி பரிபக்குவ மில்லாத பாலனால் செய்யப்பட்ட பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் தூர்ப்பாமாகையால், சர்வார்திரியாமியான ஸ்ரீ பகவான் க்ஷமித்தருள வேண்டுமென்று தன் புத்திரன்செய்த பாவத்தினால் அநதரிஷி அனுதாபத்தை யடைந்து, தமக்கு ராஜா அபகாரஞ்செய்திருந்தாலும் அநத அபகாரத்தை மனதினால் நினைக்க வில்லை. அது ஏனென்றால், சத்புருஷர் உலகத்தில் பித்தராலே சித வுஷ்ண சக துக்கங்களை அடைவிக்கப்பட்டிருந்தாலும் விசனத்தை அடையவில்லை; சந்தோஷத்தைப் படையவில்லை; இது வெகு விடத்தில் கண்டதுதான். யாதொரு காரணத்தினால் சீவாத்மாவானவன் சக துக்காதி குணங்களுக்கு ஆச்யனல்லவே? வென்று சூதர் சவுனகா திகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

யோகிஜனங்களினால் சூழப்பட்ட பரிசுஷித்தக கங்காதித்தத்தில் பிராயோப வேசஞ்செய்திருந்த சமயத்தில் மஹாபாகவதரான சகருடைய நல்வரவு சொல்லப்படுகின்றது.

ஓ சவுனகா திகளே! அப்பால் அநத ராஜாவானவன் ஒருவரு மரியாயல் ரகசியமாகத் தான்செய்த அநத ஈனமாகிய கருமத்தை நினைத்துக்கொண்டு விசனாக்கிராதனாகி யிருக்கிற சமயத்தில், முனிமுமாரனால் சொல்லப்படும் தகஷ்கனிடத்தில் நின்றும் உண்டாகிற மரணத்தை அநத ரிஷியினுடைய சிஷ்ய முகத்தால் கேள்விப்பட்டு, ராச்சியஞ்செய்யுங் காலத்தில் தானே இநத லோகத்தையும் சொர்க்காதி லோகங்களையும் நிகிருஷ்டமாக நிரசாரித்தவனாகையால், சமுசாரத்தில் ஆசை பிறந்தவனுடைய வைராக்கியத்துக்குக் காரணமாகிய தகஷ்காக்கினியானது சீக்கிரத்துக்கு வருஷத்தே நன்மையென்று நினைத்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடி சேவையைச் சகல புருஷார்த்தங்களிலும் சிரேஷ்டமென்று நிச்சயித்து, ஸ்ரீ துளசியினால் விவாக்யுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரணங்களுடைய தூளிகளுடனே பிரகாசிக்கின்ற ஜலங்களுடைய பிரவாகத்தை யுடைத்தான தேவநதியில் பிராயோபவேசஞ் செய்தான். யாதொரு கங்கையானது சகல லோகங்களையும், உள்னும் புறம்பும் பாவனஞ்செய்கிறதோ, அநதக்கதையை எவன்தான் பஜனஞ்செய்யான்? இப்படி அநதபாண்டு குலோதபவன், ஸ்ரீ விஷ்ணுபாதத்தில் பிறந்த கங்கையில் பிராயோபவேசத்தைச் சங்கல்பித்து, சகல சங்கங்களையுள்ளிட்டு முனிவேஷத்தைத் தரித்து, மனதை மற்றவிடங்களிற் செலுத்தாமல் தியுத்திக்கொண்டு, ஸ்ரீ முருகதனுடைய திருவடிகளில் தியானஞ்செய்தான். அவ்விடத்தில் சகல லோகங்களையும் பாவனஞ் செய்கிறவர்களாகவும், மகத்தாகிய மகிமையுடைத்தாகியுமிருக்கிற ரிஷிகள் தங்கள் சிஷ்யர்களுடனே கூடத் தீர்த்தயாத்திரையென்கிற வியாஜத்தினால் வந்தார்கள். அவர்களாரென்றால்: அத்திரி, விசிஷ்டர், சவு

னகர், சாரத்துவான், அரிஷ்டனேமி, பிருகு, ஆங்கீரசர், பாசரர், விச்வாமித்
தர், பாசரமர், உசத்தியர், இரத்திரபிரதமர், இரத்திரவாகர், மேதை,
அதிதி, தேவலர், ஜீக்ஷணர், பரததுவாசர், கவுதமர், பிராசிலாதர், லைத்தி
ரேயர், அவுரவர், கமஷ்டர், அகஸ்தியர், வியாசர், பரதபகவான், மஹாமுனி
உயர்த்த தேவரிஷிகளும, பிரமரிஷிகளும, ராஜரிஷிகளும, அருணாதிசுவான
காண்டரிஷிகளும, நானுனிதமான நிஷ்வாசகங்குளிற் பிறந்து, நிஷ்சரியையுட
னே விளங்குகிற இந்த நிஷிகளுக்கு அரக்கியமாதத்ய ஆசரனியங்களை யுத்த
மாகக்கொடுத்து, அந்தராஜா இவர்களைச் சிசிஸூல வணங்கினான். அப்பால்
அந்தரிஷிகள் சுகமாக ஆசனங்களிலிருந்து நின்று, நிருபாயும அவர்களுக்கு
வந்தனஞ்செய்து கொண்டு, பரமேஸ்வருவிடத்தில மனதைச் சலிக்கவிரட்டா
மல் நிஜத்திற்கொண்டு தனக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை எக்கியபாண்டி
செய்தான். ஸ் பிராமரிஷுத்தமாகனே 'மஹா ஸ்ராவாகளால் அனுகரிக்க
கப்படும் பாங்கள் ராஜ வர்க்கங்களுக்குள்ளே மிகவும் தன்னியாளாகிறோம்.
நனமாகிய கருமத்தை யுடைத்தான் ராஜகுலமானது பிராமணர்களுடைய
பாத சவுச ஜலத்துக்கு எலக்கமல்லவோ? அப்படிப் பாரியாகியும், சர்வகாலங்
களிலும் இருதங்களில் ஆசகந்தியுண்டான இந்தத்தை யுடைத்தாங்கியு நிநுக்
கிற என்னுடைய பாப பரிசுர நிபித்தமாகி ஸ்ரீ ஹரியானவர் என வாரிாக்கி
யத்துக்கு மூலமாகப் பிராமணசாப ஸ்வரூபமாக ஆவிராயினித்தார். இல்லா
விட்டால் இந்தச் சமுசாரத்தில் ஒழிவில்லாத நான் சக்கிராமகப் பாயத்தை
யடையேனல்லவோ? என்னை நீங்கள் சாஸூகதனாக நிச்சயஞ்செய்யவேண்
டும். இந்தக் கங்காதேவியும் ஸ்வாமிவிடத்தில சாரபரித்தப்படட மனதை
யுடைத்தான்வனாக நிச்சயிக்கடந்ப, பிராமணனான ஆககியாக்கிடப்பட்ட குடி
லனான தக்ஷகன் கடித்தாலும் கடியாமலிருக்காலும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய
கதைகளைக் காணஞ்செய்யுங்கன. இனிமேல் நான் எகந்தை ஜன்மங்களை நெரி
படேனோ அந்தந்த ஜன்மங்களிலேயும் பெரியவர்களிடங்களிலே மித்திரத்துவ
மே யிருக்கவேண்டுமென்று, தன்னுடைய குமாரனான ஜனமீஜயனிடத் தில்
ராச்சியபாரத்தை வைத்துக், கங்காநினுடைய கற்க்கணாரில், கீழ்க்கு காண
லான குசப்புல்லுகளில் வடக்கு முகமாயிருந்தபின்பு, ஆகாசத்தில் தேவர்கள்
சிலாகித்துச், சரஸ்தாஷதாடனே அவனிருந்த பக்கத்தில் புஷ்பங்களை வரு
ஷித்துத் னுந்துபி வாத்தியங்கள் முழக்கினார்கள். அவனைக்கிட்டி வந்த மஹ
ரிஷிகளெல்லாம் சாதுசாதுவென்று கொண்டாடிச் சிலையரு செய்வுகொ
ண்டு பிராஜைகளிடத்தில் அனுககிகளுக்குச் செய்து சீலத்தை யுன. த்தானவர்க
ளாகி, உத்தம சிலோகனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கல்பாண குணங்களால்
மனோக்கியமாக விருக்குமபடி ஒருவார்த்தைசொன்னார்கள். ஸ்ர ராஜரிஷி சிரேஷ்
டனே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அனுசரித்து நடக்கிற உங்களிடத்தில் யாதொரு கார
ணத்தினால் உங்களுடைய பெரிமோர்களான தரும புத்திராநியர் இராஜாக்க
ளுடைய கிரீடங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிமமாதனத்தை அந்தக்ஷணத்தில்
தானே விட்டாற்போல் நீரும் சர்வசங்கப் பரித்தியாக்குச்செய்து, இப்போது
ரசோகுண தமோகுணங்க எல்லாமையினால் சோகமில்லாமலும், ஆனந்தமய

முமாகிய பரலோகத்தை அடைகிறகாலம் ஆதலால், நாங்களனைவரும் இவ்விடத்திலிருக்கக் கட்டவோமென்று பகஷ்பாதமில்லாமலும், தேனைப்போல் மதுரமாகவும், வெகுதூத்பரிய காப்பமாகவும், யதார்த்தமாகவு மிருக்கிற வார்த்தையைக் கூறினர். இதைக் கேள்விப்பட்ட பரிசுஷித்தர்னவன் அந்த வார்த்தையால் சந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய சரித்திரங்களைக் கேட்கத்தக்கவனாகி ஒரு வார்த்தை சொல்லினான். ஓ வேதமுர்த்திகளே ! மூன்று உலகங்களுக்கும் மேலான புரத்தியைத் தரித்திருக்கிற வேதங்களைப்போல் தேவரீர்களும எழுந்தருளியிருக்கீர்கள் ; இவ்விடத்திலும் லோகார்தாங்களிலும் தேவரீர்களுக்கு யோக்கியமான பிரயோசனமில்லை. பரானுக்கிரக மில்லாமல் மற்றொரு பலத்தைக் கோராமலிருக்கிற உங்களுக்குக் குலதரும் மாகையால், வேண்டிய காரியங்களை நான் செய்யத்தக்கவனாகி உங்களிடத்தில் விசுவாசித்துக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஓ கிரானுதிக்கர்களே ! மரணத்தை அடைகிற ஜனங்களுக்குத் திரிகாணங்களாலே செய்யாநிவநாகியும், சுத்தமாகியுமிருக்கிற கிருத்தியத்தை நிச்சயித்துச் சொல்லுங்கொன்று கேட்ட ராஜாவுக்கு நிச்சயமாகச் சொல்ல வேண்டி, யாகமென்றும், யோகமென்றும், தானமென்றும், ஒருவருக்கொருவர் விவாதஞ்செய்து கொண்டிருக்கிற அந்த ரிஷிகளிடத்தில், விவாசகுமாரனான சுகபரிமரிஷி சுபேச்சையாய்ப் பூரியில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு, மற்றொரு வஸ்துவையும் பாராமலும், வர்ணசூசிரமங்களுடைய அடையாளங்களில்லாமலும், அவதூத வேஷமாகியும், பாலாகனால் சூழப்பட்டும் எழுந்தருளினார். பதினாறு வயதுள்ள சிறுவனாகியும், கழுத்தினுடைய பக்கங்களும், கபேல ஸ்தலங்களும் பிரகாசிக்குமபடியான காத்திரத்தை உடைத்தாகி, விசாலமாகியும் அழகாயுமிருக்கிற நேத்திரங்களுட, உயர்ந்து நீண்ட முகமும், அலங்காரமாகிய புருவங்களும், சங்கமப்போல திரண்ட கழுத்தும், பெருந்தும் உயர்ந்திருக்கிற மார்பும், நுதிபாவாகத்தின் சுழிப்போல் விளங்குகிற உந்தியும், மூன்று ரேகைகளால் மனோக்கியமாகிய உதரமும், மிகவும் மிருதுவாகிய காலங்களும், பாதங்களும், தொடைகளும், புஜங்களும், திக்குகளாகிற அம்பாத்தைத் தரித்தும், ஒன்றோடொன்று கலந்தும், சிதறியுமிருக்கிற கேசங்களும், முழங்கால் வரைக்கும் தொங்குகிற பாகுகளும், சிலாக்கியமாகிய அமரோத்தமனாகிய உபேந்திரனுக்குச் சமானமாகிய காரதியும், சிபாமனவர்னமும் அழகான யவ்வனமும் பொருந்தின அவயவ கார்தியாலும் சிலாக்கியமாகிய, மந்தஹாசத்தாலும் எப்பொழுதும் ஸ்திரீகளுடைய மனசுகளை அபகரித்தும் வருகிற சுகபரிமரிஷியைக் கண்ட ரிஷிகளெல்லாரும், தங்க ளாசனங்களைவிட்டு எழுந்திருந்து எதிர்கொண்டு அவர் மறைக்கப்பட்ட மகிமையையுடைத்தா டிருந்தாலும், அவருடைய லக்ஷணங்களை அறிந்தவர்களையால் பரியாதை செய்தார்கள். அந்தப் பரிசுஷித்தும் அதிதியாகி வந்திருக்கிற அந்தச் சுகமுனியைக் குறித்துத் தன்சிரசினில் பூஜித்தான். அப்பால் அவருடைய மகிமையை அறியாத ஸ்திரீகளும் பாலர்களும் ஒழிந்தார்கள். அந்தராஜா அவரை மிகவும் பூசித்து ஒரு

ஆசனத்தி லெழுந்தருளச் செய்தான். மஹானுபாவராஜ சுகமுனியானவர் சிலாக்கியர்களான பிராமரிஷி தேவரிஷி ராஜரிஷிகளுடைய சமூகத்தால் சூழப் பட்டிருக்கும்போது, அவக்கிரகங்களாலேயும், அஸ்வனியாதி கஷத்திற்குங் களாலேயும், சூழப்பட்ட சந்திரபகவான்போல் விளங்கினார். அளவிடப்படாத புத்தியை யுடைத்தாகியும், சாந்தி சிவபரம்பேயும், எழுந்தருளியிருக்கிற அந் தச் சுகமுனியைப் பரம்பாகவதனை அந்த ராஜாவானவன் அறித்துச் சிவசி னால் வணங்கி, வந்தனஞ் செய்து அஞ்சலியஸ்தொடு செய்துஅலகாண்டு, கல்லவாற் த்தையால் வினயத்தொடனை பிரஸன்னஞ்செய்தான். ஓ சர்வக்ஞமுடந்தியே! நாங்கள் கஷத்திரியர்களா யிருந்தாலும் இப்போது சந்திரநாதர்களுடைய ஆசி ரயத்துக்குப் பாத்திரமாலேனாம். யாதொரு காரணத்தினால் அந்நி நுபராகிய தேவரீர்களுடைய கிருபையினால், தேவரீர்களுடைய தரிசனமும் ஸ்பரிசுமும் ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் அபுயேழ்மக்குக் கிடைத்தபின் புயோக்கியானாகிலேனாம். பாண்டு குமாரர்களிடத்தில் பிரிய முன்னவனாகியிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், தமது அத்தைப் பிள்ளைகளுடைய சிவீதி சிவரிதமாக, அபுகக் கோத்திரத்திற் பிறந்த எனக்கு இந்த மூலமாகத் தரிசனங்கொடுக்க பிரபாவத்தினால், ஸ்ருவ ராலேயும் அறியக்கூடாத கதியை யுடைத்தான தேவரிருவைய தரிசனம், மனுவைப் பிராணிகளான எங்களுக்குக் கிடைத்தது. ஆகையால் சகல யோகிகளுக்கும் பரமகுருவான தேவரினா, இந்த லோகத்தில் எப்பொழுதும் மாண த்தை அடையத்தக்கவர்களான ஜனங்களுக்கு இத்தான காரியத்தைக் கேட்கிறேன். ஓ ஸ்வாமியே! பஞ்சபூத சரீரத்தை ஸ்ருவன், எதைக் கேள்வி செய்ய வேண்டும்? எதை ஜபிக்க வேண்டும்? யாதொன்றைச் செய்யவேண் டும்? எதை ஸ்மரிக்க வேண்டும்? அடைய வேண்டியபொது? அதை வித்துயாச மின்றிச்சொல்லுமா. ஓ பிராமரிஷோததமரீ! சுருணாபூரணராகிய தேவரீர் கிரு கஸ்தர்களுடைய கிருகங்களில் ஒரு சிவிகைகால்மாகிலும் ஸ்ருவிடத்தில் வாச ன்செய்ததைக் கண்ட வர்களில்லையென்று சொன்ன பரிசுதித்யாமஹாராஜா வைப் பார்த்துச் சகல சாரங்கனையறிந்துச் சிலாகப் தருமங்களை நிச்சயித்து மிருக்கிற வியாசகுமாரான சுகபகவான் சிலாக்கியமான வார்த்தையினால் பிரதிபுத்தாஞ் சொல்லுகிறாரென்று சூதர் சவுனகாநிகளுக்குச் சொன்னார்.

த் வி தீ ய ஸ் க ந் த ம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

பூர்வ ஸ்கந்தத்தில் சாஸ்திர முகவுரையும், சுகருடைய வரவும் சொல்லப்பட்டது. இனிமேல் இரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில், முதல் அத்தியாயத்தில், சுகமகா முனியானவர் பரிக்ஷித்தினால் கேட்கப்பட்ட மனுஷியர்களுடைய கிருத்தியத்தைச் சொல்லுகின்றார்.

சுகர்வாக்கியம்.

ஓ இராஜாவே! லோகஹிதமாகிய உன்னுடைய வினாவானது மிகவும் சிலாக்கியமாகையால் அது ஆத்மதத்ய மறிந்தவர்களுக்குச் சம்மதமானது. மனிதர்கள் கேட்கவேண்டிய அர்த்தங்களில் எது சிரேஷ்டமோ அதையே கேட்கிறாய். ஆத்மதத்வாழியாமல் கிருகங்களில் மோகித்துக் கொண்டிருக்கிற கிருகஸ்தர்களான ஜனங்கள் இதைக் கேள்விசெய்ய வேண்டியது. அளவிடக் கூடாத ஆசையுடைத்தாகிய ஜனங்களுக்கு இராத்திரி காலமெல்லாம் நித்திரையால் கழிந்துபோகிறது. பெளவண காலமெல்லாம் காமத்தினாலும், பகற்காலமெல்லாம் பணத்தாசையினாலும், சஜனங்களுக்கு வஸ்துக்களுடைய சம்பாதனத்தினாலும் நாள்கள் கழிந்து போகின்றன. தான் பார்த்திருக்கையில் அநித்தியமாகிய தன்சீர்த்தியும், களத்திர புத்திரா திகளிலும் விருப்புடையவனாகத் தன்னுடைய மரணத்தைத் தானறியாமல், சகல சேதனு சேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவாகியும், நியந்தாவாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியை வேதாந்தங்களாலறிந்து கீர்த்தனஞ் செய்யாமலிருக்கிறான். ஆதலால் இந்தச் சம்சாரபயம் நீங்க வேண்டுமென்று இச்சித்தவர்கள் அவனை யப்படியே சிந்திக்கவேண்டும். தன்னைத்தானே யறிகிறதாகிற ஞான யோகத்தினாலேயும், அஷ்டாங்கயோகமாகிற பக்தியோகத்தினாலேயும், வர்ணாச்சிரம தருமங்களைப், பலனை யிச்சியாமற் செய்கிறதாகிற தரும நிஷ்டையாலேயும், பிராணிகளுக்குச் சிலாக்கியமான பலன் என்னவென்றால், அந்தியத்தில் நாராயணத்தியானமே சிலாக்கியமாகிய பலனாகும். இதற்கு மேற்பட்டபலன் ஒன்றுமில்லை. ஓ ராஜாவே! வேதசமானமாகியும், பகவானுடைய குணநிதியாகியும், அநாதியாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீமகாபாகவதபுராணத்தைத் துவாபர யுகாதுயில் பிதாவான வியாசரிடத்திலிருந்து நான் அத்தியயனஞ் செய்தேன். நீர் மகாபுருஷனை ஸ்ரீ ஹரியை ஆசிரயித்தவராகையால், இந்தக் கதையை யுமக்குச் சொல்லுகிறேன். சரத்தை யுள்ளவர்களுக்கு ஸ்ரீ முகுந்தரிடத்தில் சலியாத மதியுண்டாகும்.

ஓ ராஜாவே! சம்சாரங்களில் விபசனத்தினால் ஒழிவுபிறந்தும், எந்தக் காலத்திலும் யாதொரு காரணத்தாலும் பயமில்லாத நிலையாகிற மேகக்ஷத்தை இச்சித்துக்கொண்டு மிருக்கிற யோகிஜனங்கள், ஸ்ரீ ஹரிநாமசங்கீர்த்தனத்தை யடிக்கடி செய்கிறதேயல்லாமல் வேறில்லை. சம்சாரத்தை விச்சித்துத் தன்னுடைய ஆயுளை அறியாமலிருக்கிறவர்களுக்கு, வெகுகாலம் இந்தப் பூமியில் ஆயுளிருந்தும் பிரயோசனமில்லை. தனக்கு மேகக்ஷமாகிற உம்பத்தைக் கொடுக்கிறதற்குச் சாதனமான காலஞ் சொற்பமாக விருந்தாலும், அது தன்னால் நிச்சயிக்கப்பட்டு ஒரு முகூர்த்தமாகிலும் சிலாக்கியமாகும். அடுத்தபடியென்றால், பூர்வகாலத்தில் கடவாங்கதனென்கிற ராஜரிஷி, தேவர்களுக்கீடு அசுரபுத்தத்தில் சகாயஞ்செய்து, சந்தோஷித்திருந்த தேவர்களிடத்தில் மற்றொரு வரத்தைக் கோராமல், அவர்களால் தன்னுடைய ஆயுள் நிலையாயிற்று கொண்டு சர்வசங்க பூரித்தியாகஞ்செய்து, ஒரு முகூர்த்தத்தில் பயமில்லாத நிலையான ஸ்ரீ ஹரியாகிற பதவியை யடைந்தான்.

ஓ குருவம்சோத்பவனே! உனக்கு இப்படிப்பட்ட சாபம் வந்திருந்தாலும் ஜீவித்திருக்கிறகாலம் ஏழுநாளிருக்கிறது. இவ்வளவுகாலத்தில் பரலோக சாதனமான கருமங்களை யெல்லாம் செய்துகொள்ளலாம். புருஷனுனவன் தனக்கு அந்தியகாலம் வந்ததாகில், பயத்தைவிட்டு வைராக்கியமாகிற கத்தியினால் தேகத்திலும் தேகானுபந்தியான வஸ்துக்களிலும் பற்றின ஆசையை யறுக்கவேண்டும். இவன் கியானியாகிக் கிருகத்தைவிட்டுப் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, சுசியாகி மற்றொருவருமில்லாமலு மிருக்கிற விடத்தில் முறைமைப்படி கற்பிக்கப்பட்ட ஆசனத்திலிருந்துகொண்டு, பரிசுத்தமாகியும் மூன்று அக்ஷரமாகியு மிருக்கிற சிலாக்கியமான பிரணவத்தை மனதினால் செபித்துக்கொண்டு, சுவாசத்தை ஜயித்து, மனதை நிக்கரகித்துப், பிரணவத்தை மறவாமல் புத்தியாகிற சாரதியால் இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்பி நிக்கரகித்துக்கொண்டு, கருமங்களால் இழுக்கப்படுகிற மனதைத் தன்மதியினால் சுபமான வஸ்துவில் நிறுத்தி, அதில் மனதுக்கு முன் பழக்கமில்லாமையால், ஒவ்வொரு அவயவமாகத் தியானஞ்செய்ய வேண்டும். ரூபரசாதினான விஷயங்களை யொழித்த மனதைச் சுபாசிரயத்தில் பொருத்திவைத்த பின்பு மற்றொன்றை நினைக்கலாகாது. யாதொரு சுபாசிரயத்தில் ஆசிரயித்த பின்பு முன்னால் ரசோகுண தமோகுணங்களால் மூட்டமாகி, யீனமாகிய கருமங்களில் ஓடித்திரிந்த தன்மனது அந்த ரசோகுண தமோகுண காரியங்களை யொழித்துத் தெளிவாகி நிற்கையில், ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின்னுடைய அந்தச் சுபாசிரயமே பற்றுக்கோடாகும். அந்த ஆசிரயத்தில் யுத்தியில் நிறுத்தப்பட்டு, மனோயோகமாகிற தாரணையால் அந்த மனதினால் முற்காலத்தில் சம்பாதிக்கப்பட்ட பாவத்தைப் பரிகரிக்க வேண்டும். யாதொரு தாரணையைச் செய்யுங்காலத்தில் அந்த யோகிக்கு மங்களமான ஆசிரயத்தைப் பரக்கையால் யோகமானது சிக்கிரத்தில் சித்திக்குமென்று உபதேசிக்கிற சுகப் பிரம்ம ரிஷியினுடைய வார்த்தையைக் கேள்விசெய்த பரிக்ஷித்து மகாராஜா பிரஸ்னஞ் செய்கிறார்.

ஓ பிரம்மரிஷியே! தாரணையெய்யடிச் செய்யவேண்டும்? யோக சம்மதமான தாரணையானது எந்த ஆச்சிரமத்திற் செய்யப்பட்டது? அது எப்படிப்பட்டதாகிப் புருஷனுடைய மனோபலத்தைச் சீக்கிரத்தில் பரிகராஞ்செய்யுமென்று, பிரஸ்னஞ்சொந்த பரிசுதித்து மகிபதிக்கு ஸ்ரீ சகஸ்ரபிரம்மரிஷி யுபதேசஞ்செய்கிறார்.

ஓ ராஜாஸே! ஆசனத்தையும், சுவாசத்தையும் ஜயித்து, விஷயங்களிற் சங்கத்தையிட்டுக், கியான கருமேந்திரியங்களையும் ஜயம்செய்து, புத்தியால் மகத்தான பகவத் ரூபத்தில் மனதை நிறுத்த வேண்டும். இதுவே தாரணையென்று சொல்லப்படும். யாதொருவிடத்தில் அந்தமும், வர்த்தமானமும் வரப்போகிறதற்குப் பிரபஞ்சமெல்லாம் காணப்படுகிறதோ, பெரிதுக்கெல்லாம் பெரிதான அந்த வஸ்துவானது பரமாத்மாவுக்கு அதிசயமாகிய தேகமாகும். அது ஏதென்றால், இந்தப் பிரம்மாண்டத்துக்குள் எடங்கென விடம். இதற்கு ஈரோமுவிதமாகிய ஜீவ்ரணங்களுண்டு. இதைச் சரீரமாகப் படைத்தும், தாரணைக்கு ஆதாரமாகியுமிருக்கிற இந்தப் புருஷன் எவனென்றால், குணபரிபூரணனாகிய பாம்புருஷன். இந்தப் பாம்புருஷனுக்குப் பாதாளமானது அடிக்கால்களென்றும், ரசாதலமானது அடிக்களுடைய மேற்புறமும் அதின் பக்கங்களென்றும், சகலவஸ்துக்களையுள் சிருஷ்டிசெய்கிற இந்தப் பகவானுக்கு மகாதலமானது கணுக்கால்க ளென்றும், தலாதலமானது கணுக்காலுக்கு மேற்பட்டும், முழங்காலுக்குக் கீழ்ப்பட்ட விடங்களென்றும், விஸ்வமுர்த்தியான இவனுக்குச் சுதலமானது இரண்டு முழங்கால்களென்றும், விதலமானது இரண்டு தொடைகளென்றும், அதலம் இடுப்பின் கீழ்ப்புறமென்றும், சொல்லுகிறார்கள். ஓ பூபதியே! இவனுக்குப் பூலோகமானது இடுப்பின் மேற்புறமென்றும், புவர்லோகமானது நாபியென்றும், சுவர்லோகமானது இருதயமென்றும், மகாலோகமானது மார்பென்றும், ஜனலோகமானது கழுத்தென்றும், தபோலோகமானது ஆகிபுருஷனாகிய இவனுடைய நெற்றியென்றும், சகஸ்ரசிரசையுடைத்தாகிய இந்தப் புருஷோத்தமனுக்குச் சத்தியலோகமே சிரங்களென்றும், தேவதைகளெல்லாம் புஜங்களென்றும், சப்தமானது இவனுக்குச் சுரோத்திரேந்திரியமென்றும், அசுவனி தேவதைகள் இந்தப் பாம்புருஷனுக்கு நாசிகளென்றும், கரீதமானது கிராணேந்திரியமென்றும், ஜ்வலிக்கிற அக்கினியானது வாயென்றும், சூரியன் இரண்டு நேத்திரங்களென்றும், இந்த விஷ்ணுவுக்கு இரவும் பசுவும் இரண்டு இமைகளென்று, இவன் புருவ நெரிப்பே பிரம்மபத்னமென்றும், உதகங்களை இவனுக்குத் தாதுக்களென்றும், ரசமே ரசனேந்திரியமென்றும், பதங்களெல்லாம் அனந்தனுடைய பிரம்ம மந்திரங்களென்றும், யமன் கோரப்பல்லும் மற்றப் பற்களென்றும், ஜனங்களை மயக்குகிற மாயையானது அவனுடைய புன்சிரிப்பென்றும், அளவில்லாமலிருக்கிற சிருஷ்டியானது அவர் கடைக்கண் பார்வையென்றும், லச்சையானது மேலுதடென்றும், ஆசையானது கீழுதடென்றும், தருமமே ஸ்தனமென்றும், அதருமமார்க்கமே முதுகென்றும், பிரம்மதேவன் விங்கமென்றும், மித்திரா

வருணர் பீஜங்களென்றும், சமுத்திரங்களெல்லாம் குட்சியென்றும், மலைகளெல்லாம் எலும்புகளுடைய சமூகங்களென்றும், நதிகளெல்லாம் இவனுடைய நாடிகளென்றும், உலகத்தைச் சரீரமாகவுடைத்தான இவனுக்குப் பூமியில் ஜனிக்கிற மரம், செடி, கொடிகளெல்லாம் சரீர ரோமங்களென்றும், அளவிடப்படாத பராக்கிரமத்தை யுடைத்தான வாயுவானவன் சுவாசமென்றும், காலங்களெல்லாம் நடைகளென்றும், குணவைஷம்பியமானது கருமமென்றும், ஜகத்பதியான அந்த ஸ்வாமிக்கு மேகங்களானவை கேசங்களென்றும், அளவிடப்படாத அவனுக்குச் சகல பிராணிகளும் வாசஸ்தானமென்றும், குஷ்மபிரகிருதியானது இருதயமென்றும், சந்திரனே சகல விகாரங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய மனதென்றும், மகத்தத்துவமே விக்ஷியான சத்தியென்றும், சர்வோத்தமனான ஸ்ரீ ஹரிக்குக் கிரீசனே அந்தக்கரணமென்றும், அசுவங்களும், ஒட்டகங்களும், கஜங்களும், நகங்களென்றும், மற்ற மிருகங்களும், பசுக்களும், ஜகனமென்றும், பக்ஷிகளெல்லாம் சிற்பசாமர்த்தியமென்றும், சுவாயம்பு மனுவானவன் புத்தியென்றும், மனுபுத்திரர்களான மனுஷ்யர்கள், வீற்றிருக்கு மிடமென்றும், கந்தருவர்களும், வித்தியாதாரர்களும், சாரணர்களும், அப்சரர்களும், ஆறுவிதமான சுரங்களென்றும், அசுர சிலாக்கியனான பிரகலாதன் நினைப்பென்றும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஓ ராஜரிஷியே! அந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பிராமணர்கள் முகமாகவும், கூத்திரியர்கள் புஜமாகவும், வைசியர்கள் உதரமாகவும், சூத்திரர்கள் திருவடிகளாகவும், அநேகரூபமாகிய வசருத்திராதித்திய ஸ்வரூப தேவ கணங்களுடனேயும், சோமாதிகளான திரவியங்களுடனேயுங் கூடின யக்கிய பரம்பரையானது அவன் கருமமாகவும், பிரம்மாண்டத்தில் சுற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற லோகாதிகளெல்லாம் அவனுக்கு அவயவங்களாகவு மிருக்கின்றன. இந்த விராட்புருஷனுடைய விக்கிரக அவயவங்களெல்லாம் என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. யாதொரு விக்கிரகத்தைக் காட்டிலும் வேறானவஸ்து வில்லையோ, எந்த அபிமானத்தான சரீரத்தில் புத்தியுடனேகூட மனது தரிக் கப்படுகிறதோ, சமஸ்தமான கியானங்களிலும் விஷயமாகி யிருக்கிற அந்தப் பரமாத்மாவானவன் சுவப்பனத்தில் தனக் கனேக சரீரங்களைக் காணுகிற ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தச் சரீரங்கள் எப்படிப் பந்தங்களல்லவோ, அப்படிப் பந்தமாகாத இந்தச் சரீரத்தை யுடைத்தாகி யிருப்பான். ஒருகாலத்திலும் இல்லையென்கிற சொல்லுக்கு விஷயமாகாமலும், ஆனந்தக்கடலாகிய மிருக்கிற அவனையே தியானஞ் செய்ய வேண்டுமே யல்லாமல் மற்றப் பிரகிருதியாலும் பிரகிருதரான புருஷரிடங்களிலும், ஆசையைச் செய்யலாகாது. அல்லவென்று செய்தால் அந்தச் சீவாத்மாவானவன் சமுசாரியாகுவனென்று சுகப்பிரம்மரிஷியானவர் பரிசுதித்து மகாராஜாவுக்கு உபதேசித்துப், பின்னையும் இந்தத் தாரணையினுடைய அவாநதிர பலத்தையுங் காண்பித்து, இந்தத் தாரணஞ்செய்யாமல் சமுசாரத்திலிருக்கிற ஜனங்களுடைய பாவத்தை நிர்க்கிறார்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

சாலம்பன யோகத்தினால் சாதிக்கத் தக்கதான சர்வாந்திரியாமியினுடைய
தாரணையைச் சொல்லப்படுகின்றது.

ஓ ராஜாவே! பிரம்மாவானவன் முன்னிப்படிப்பட்ட பிரம்மாண்ட சரீர
ஞான பரமாத்மாவுடைய தாரணையால் சந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீ ஹரியிடத்தி
லிருந்து பிரளயத்தில் ஸஷ்டமாயிருந்த புத்தியை அடைந்து சகலமான விஷ்ணு
ணத்தைத் தரித்து, முன் கல்பத்திலிருந்தபடி வஸ்துக்களை நிச்சயித்து, இந்
தத்தாரணைக்கு அவாந்திர பலமாகிய சிருஷ்டியை முன்போல் செய்தான்.
சப்தபிரம்மமாகிய வேதபுருஷன் சொல்லுகிற மார்க்கமோ வென்றால், ஈனபல
மாகிய சுவர்க்காதிகளை ஸ்துதிசெய்கிற நாரதேயங்களால் அந்தவஸ்துக்களைத்
தியானஞ் செய்துகொண்டு, அதற்குச் சாதனமாகிய கருமங்களில் கடிய
தாகிய பிரயாசங்களை யடைந்து, அனுபவகாலத்தில் சிலாக்கியாபில்லாத அந்தப்
பலன்களை யடைந்து, கபடமாகிய அந்த வழியில் சுகமென்கிற வாசனையால்
அறிவில்லாமல் நித்திரைபண்ணுகிறவன், முன் வாசனையால் சுவபபனங்களைக்
கண்டு அந்த வஸ்துக்களை யடையமாட்டாம லிருக்கிற, துபோல் அலைந்துகொ
ண்டு திரிவான். ஆகையால், கியானியானவன் போக்கிய வஸ்துக்களில் தன
க்கு எவ்வளவு இல்லாவிட்டால் தீராதோ, அவ்வளவும பரிக்கிரமித்து அதில்
ஆசக்திசெய்யாமல், அதுவும் அசுகமென்று நிச்சயித்து, அந்தப் போகங்களும்
கருமாதீனமாகையால் அதைக் கோருகிறது மிகவும் அலைச்சலென்று பார்
த்து அந்த யத்தனத்தைத் தவிரவேண்டும். ஆனால் சரீரசுமரக்கூணம் எப்படி
நடக்குமென்று கேழ்க்கிறோ? ரொல்லுகிறோம் கேளும்.

இந்தப் பூமியானது விசாலமாயிருக்கையில் தான் நித்திரைசெய்ய மெத்
தை முதலான வஸ்துக்கள் சமபாதிக்கிற பிரயாசமென்? தனக்குச் சுவா
தீனமாகிய புஜங்க ளிருக்கையில் தலையணைகள் தேடவேண்டிய தென்ன?
தன்னுடைய கரமிடமாகிற அஞ்சலி யிருக்கப் பெரிதான பானபோசன பாத்
திரங்க ளேதுக்கு? திக்குகளாகிற மர உரிகளிருக்க வெண்பட்டுக்களால் பிர
யோசன மென்ன? வழிகளில் சீர்ண வஸ்திரங்க ளிராதோ? பிணைக்க வேண்டு
மென்றால் மரங்கள் தான் கொடாதோ? வாசஞ்செய்ய வென்றால் மலைகள்
குக்கைகள் அடைபட்டனவோ? நதிகளில் ஜலங்கள் பானஞ்செய்ய வற்றின
வோ? இவைகளொன்றுங் கிடைக்காத காலங்களில் ஸ்ரீ ஹரியானவர் தம்
மைச் சரணமடைந்தவரைக் காக்காமல் கைவிடுவாரோ? எந்தக்காரணத்தால்
கியானிகளும், தம்மதத்தால் அறிவில்லாத ஜனங்களை அனுசரிக்கிறார்கள். இப்
படித் தன் இருதயத்தில் தன்னுலறியப்பட்டும், தனக்கு மிகவும் பிரீதிவிஷயனா
கவும், குணபரிபூரணனாகவும், அனந்தனைவு மிருக்கிற பரமாத்மாவிருந்த
பின்பு, அவனிடத்தில் சுகித்து மற்றொன்றை நினையாமல் அவனையே யுபாசித்
தால் சமுசார ஏதுவான பிரகிருதி லயத்தை யடையும். வைதரணீ நதிக்குச்
சமானமாகிய சமுசார பரம்பரையில் விழுந்து, தான்செய்த கருமங்களுடைய
பரிபாகமாகிற தாபங்களை அடைந்திருக்கிற ஜனத்தைக் கண்ணுலே பார்த்துக்

கொண்டிருக்கிறவன் எவன்தான் அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் தியானத்தை ஆதரவுசெய்யாமல் அறிவில்லாத பிராணியைப்போல் அசத்தாகிய வீஷயாதி சிந்தையை அவலம்பிப்பான்? சில மஹாபுருஷர்கள் தம்முடைய தேகத்துக்குள் இருக்கிற பரமாகாசத்தில் அங்குஷ்டமாத் திரமாகி வாசஞ்செய்துகொண்டும், நாலுபுஜங்களுடனையும் அந்தப் புஜங்களில் சங்கு சக்கரங்களையும், கதாகட்கங்களையும் தரித்துக்கொண்டும் விளங்குகிற பகவானிடத்தில் மனஸுத நிறுத்திச் சிந்திக்கிறார்கள். அந்தப் பகவானுடைய திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளும்.

ஓ பூபாலனே ! பிரசன்னமான வதனமும், கமல தளங்கள்போல் விசாலமான நேத்திரங்களும், கதம்ப புஷ்பத்தினுடைய தாதுக்கள்போல் பொன்வான்மாகிய அம்பரமும், அதன் காந்தியால் விளங்குகிற ஆரமும், ஜாம்பூனதமாகிய தோள்வளைகளும், இரண்டு கபோலங்களிலும் ப்ரகாசஞ்செய்கிற மஹாரத்தினகசிதமாகிய திருமகர்க்குழைகளும், ஜோதிமயமான கிரீடமும், மிகவும் மலர்ந்த இருதய கமலத்தினுடைய நடுவில் யோகீச்வரர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டும், தளிர்கள்போல் விளங்குகிற திருவடிகளும், ஸ்ரீ தேவியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மார்பில் அவளாழகுக் கண்டையாகிய கௌஸ்தவாபரணத்தால் பிரகாசிக்கிற கந்தரமும், ஒருகாலத்திலும் வாடாமலிருக்கிற வனமாலையும், விலையிடக்கூடாமலிருக்கிற அனாஞ்ஞானினாலும், மோதிரங்களாலும், நூபுரங்களாலும், கங்கணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், மாசில்லாமலும், மிருதுவாகியும், கறுத்தும் கொஞ்சம் சுருளுடனையும் கூடிய முன்னெற்றி மயிர்களுடனையும் விளங்குகிற மந்தஹாசத்தால் மனோக்கியமாகிய திருமுகமண்டலமும், கம்பீரமாகியும், வினோதமாகியுமிருக்கிற புன்சிரிப்பினாலேயும், கடைக்கண் பார்வைகளாலேயும், மிகவும் விளங்குகிற புருவங்களுடைய வணக்கத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட மிகுதியான அனுக்கிரகத்தை யுடைத்தாகியும், வினோதமாகியுமிருக்கிற மனதானது எவ்வளவுகாலம் தாரணியில் நிற்கிறதோ அவ்வளவுகாலமும் தியானகல்பிதமான இந்தத் திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தில் பரிபூரணனாகிய பரமேச்வரனைப் பிரத்தியக்ஷமாக சாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும். இப்படித் திவ்ய அவயவசம்பூரணனான பரமாத்மாவைச் சாக்ஷாத்காரஞ்செய்கிற உபாயத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளும். தன்மதியால் பாதமுதலாகிய அவயவங்களைச் சிந்திக்கவேண்டும். கதாதரனுடைய மந்தஹாசம் வரைக்கும் சிந்திக்குங்காலத்தில் எந்தெந்த அவயவத்தில் மனதுபொருந்தித் தெளிவையடைகிறதோ அந்தந்த அவயவத்தைவிட்டு மற்ற அவயவத்தைத் தியானஞ்செய்தால் புத்தி தெளிவையடையும். எவ்வளவுகாலம் மகத்துக்கெல்லாம் மகத்தாய் அனுவுக்கெல்லாம் அனுவாய் இவை இரண்டிற்கு நியந்தாவாகியுமிருக்கிற இந்த ஜகத்பதியிடத்தில் யோகமானது பரிணதமாக வில்லையோ, அதுவரைக்கும் பரமபுருஷனுடைய பிரம்மாண்டமாகிற விக்கிரகத்தைத் தங்கள் தங்கள் வர்ணச்சிரம தருமத்தைச் செய்து முடிவில் சிந்திக்கவேண்டும்.

இப்படித் தியானஞ்செய்கிற முனியானவன் எப்போது இந்தச் சரீரத்தை விடவேண்டுமென்று நினைக்கிறானோ, அப்போதிது புண்ணிய கேஷத்திரமென்

றும், இது உத்தராயனமென்றும், காலதேசங்களைக் குறித்து விளம்பரஞ் செய்யாமல், சுகமாகிய ஆசனத்தையடைந்து, சுவாசங்களை ஜயித்துக், கும்பகப் பிராணாயாமத்தைச் செய்யவேண்டும். அதினால் நிர்மலமாகிய புத்தியைக்கொண்டு மனதை நிக்கிரகித்துச், சீவாத்மாவிடத்தில் சேர்த்து, அந்தச் சீவனைத் தனக்கு ஆத்மாவான பரமாத்மாவிடத்தில் நிறுத்திக், தைரியத்துடனே உபசாரியடைந்து, சுகல கருமங்களையும் விட்டுவிடுவான். பரமமான எந்த இடத்தில் சுகலமாகிய தேவதைகளையுந் தன் வசஞ்செய்யப்பட்ட சிரேஷ்டமாகிய காலத்துக்கு ஆக்கியாபிக்கிற சக்தியில்லையோ? அந்த விடத்தில் ஐகங்களுக்கு ஈசுவராகிய தேவர்கள் சுதந்திரர்களல்ல வென்கிறதில் சொல்லவேண்டிய தென்ன? அந்த இடத்தில் ரசோகுண தமோகுண சத்வகுணங்களுடைய காரியமாகிய விகாரமும், மகத்தத்துவமும் மூலப்பொருதியும் ஒரு காலத்திலும் சம்பாதிக்கமாட்டா. பிரம்மத்தைக் காட்டிலும் வேறாகிய பிரபஞ்சமில்லையென்று நிச்சயித்து, அந்தப்பிரம்மத்தையே சம்பந்தமில்லாமல் அனுபவஞ்செய்யவேண்டித் தங்கள் தேகத்தை விடவேண்டுமென்று நினைத்த யோகிகள், இந்த விடத்தை விஷ்ணுபத மென்று சொல்லி, இருதத் தேகத்தில் ஆத்மாவென்கிற பிரமையை விட்டு, மற்றவிடத்தில் பிரீதியில்லாமல் சிலாக்கியமாகிய இந்தப் பதத்தை இடைவிடாமல் ஆவிங்கனஞ் செய்கிறார்கள். ஆகையால் விக்கியானமாகிற கண்ணையுடைத்தான முனியானவன், தன் யோகபலத்தால் விஷயவாசனைகளைத் தவிர்த்து விபவஸ்ஸதையி லிருந்துகொண்டு இப்படி இந்தச் சரீரத்தை யொழிக்கவேண்டும். இவன் இந்தச் சரீரத்தை நிவர்த்திக்கும் வகை யெப்படியென்றால், தன் அடிக்காலால் குதஸ்தானத்தை அழுத்திக்கொண்டு, அவ்விடத்திலிருந்து பிராணவாயுவை யதற்குமேலாகிய ஆறு சக்கரஸ்தானங்களிலேயும் சிரமத்தை யெண்ணாமல் எழுப்பவேண்டும். அடுத்தபடியென்றால், குட்பகத்தினால் இருதயஸ்தானத்திலிருக்கிற பிராணவாயுவை, மூலாதாரத்திலிருக்கிற அபானவாயுவுடனே கூட்டி நிறுத்திக்கொண்டு, மூலாதாரத்திலிருந்து சுவாதிஷ்டான வழியில் மணிபூரகத்திலெழுப்பி, அங்கேயிருந்து அனாகதசக்கரத்திலெழுப்பி, பின்பு விசுத்தசக்கரத்தில் சம்பந்திப்பித்து, அந்த விடத்திலிருந்து ஏழுவிதமான பிராணமாரக்கங்களையும் பந்தனஞ் செய்து கொண்டு, பின்பு ஆக்கிணைக்காத நினைத்து, மற்றொன்றையும் நினையாமல் அரைமுகூர்த்தம் அவ்விடத்தில் நின்று தன் புத்தியைச் சலிக்கவொட்டாமல் பிரம்ம ரந்திரத்தைப் பேசித்துச் சிலாக்கியமாகிய பதத்தையடைய வேண்டும். இப்படி யோகசித்திபெற்றவன், சதுர்முகனுடைய பதத்தையடைய வேண்டுமென்று இச்சித்தாலும், அணிமாதி அஷ்டடைஸ்வரியங்களையு முறாடத்தாகிய தேவதைகளுடைய விவாசஸ்தானங்களை யிச்சித்தாலும், திரிகுண சேர்க்கையான அவ்விண்ணு லுஞ் சஞ்சரிப்பான். சஞ்சரிக்குங் காலத்தில் மனேந்திரியங்களுடனே கூடவே நடப்பான்.

உபாசனமாகிற வித்தையையும் பகவத்தருமங்களாகிற தவசையும் அஷ்டாங்க யோகங்களையும் விக்கியானங்களையும் அடைந்தும், வாயுவைப்போல் சூட்சுமமாகிப் புண்ணிய சரீரத்தையுடைத்தாயிருக்கிற யோகீசவர்களுக்கு,

இந்தப் பிரம்மாண்டத்தி னுள்ளடங்கிய லோகங்களிலும், இந்த அண்டத்துக் குப் புறம்பாகிய 'இடங்களில் உண்டாயிருக்கிற கதியை மற்றவர்கள் கருமங்களால் அடையமாட்டார்கள். தேஜோமயமாகியும், வியாபகமார்க்கமாகியும், பரமாகாச ரூபமாகியுமிருக்கிற சுழிமுனை நாடி. மார்க்கத்தால் நடந்தவர்கள் சகல பாவங்களையும் உதறி அக்கினியை அடைந்து உயர்ந்த ஸ்தானமாகியும், சிஞ்சுமா சக்கரமென்றும் பெயரையுடைத்தாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிபதத்தை அதிக்கிரமித்துச் சூக்ஷ்மமாகியும், ரசோகுண தமோகுணங்களு மில்லாமலுமிருக்கிற சுத்த சத்வமாகிய சரீரத்துடனே தானொருவனுஞ் சகல தேவர்களாலேயும் வந்தனஞ் செய்யப்படும் கல்பபரியந்தம் ஜீவித்திருக்கிற பிருகுரிஷி முதலானவர்கள் ரமிக்கிற ஸ்தானமாகியுமிருக்கிற மகாலோகத்தை யடைந்து, கல்பாந்தரத்தில் ஸ்ரீ அனந்தனுடைய முகாக்கினியால் தகிக்கப்படுகிற சர்க்க பரியந்தமான லோகங்களையும் அந்தச்சவாலையால் வெப்பமடைந்திருக்கிற மகா லோகத்தையும் பூர்த்துச், சித்தர்களில் சிரேஷ்டர்களாயிருக்கப்பட்டு ம் விமானங்களால் விளங்கப்பட்டு மிருக்கிற சதுர்முகபதமான சத்தியலோகத் தையடைவான். எந்தச் சத்தியலோகத்தில் வாசஞ்செய்கிற சுகிருகளுக்கு இந்தப் பிரம்ம தத்துவத்தை அறியாதவர்களுடைய அளவிடப்படாமலுண்டாகிய துக்கங்கள் தரிசனத்தினாலேயும், தபையினாலேயும், அடிக்கடி மனோவே தனையல்லாமல் மற்றச் சோகமும், மூட்பும், மாணமும், ஆர்த்தியும், பயமும், உண்டாகாதோ! அந்தச் சத்தியலோகத்தில் வாசஞ்செய்கிற சனங்களுடைய கதியானது மூன்றுவிதமாயிருக்கூர். மிகுந்த புண்ணியத்தால் இந்த லோகத் தையடைந்த ஜனங்கள் கல்பாந்தரத்தில் தங்களுடைய புண்ணிய தாரதம்மியத் தினால் திருப்பவும் அதிகாரிகளாய் ஜனிப்பார்கள். கமலாசனசரீரனாகிய ப்ர மாத்மாவுடைய வுபாசனத்தைச் செய்தவர்கள் அந்தப் பலத்தால் அந்த இரண் ணியகற்பனுடனே முக்தியை யடைவார்கள். ஸ்ரீ ஹரியைத்தானே உபாசித்த வர்கள் தாங்கள் நினைத்தபொழுதே பிரம்மாண்டத்தைப் பேதித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ விஷ்ணுபதமான வைகுண்டத்தை யடைவார்கள். இவர்களில் ஸ்ரீ ஹரி யைச் சாக்ஷாத்காரமாக வுபாசித்து முக்தியடைகிறவர்கள் பிரம்மாண்டத் தைப் பேதித்து நடக்கிற வகையைச் சொல்லுகிறோம் கேளும்.

ஓ ராஜாவே ! அந்தச் சத்திய லோகத்திலிருந்து அண்டாவரணமாகிய பிருத்தினியை யடைந்து, பயமில்லாமல் அந்தப் பிருத்தினி சரீரனாகியிருந்து, ஜலமாகிற ஆவரணத்தை யடைந்து, அந்தச் சலசரீரத்துடனே அக்கினி மண்டலத்தைச் சேர்ந்து, அந்தச் சோதிசரீரத்துடனே வாயு மண்டலத்தைச் சேர்ந்து, வாயுமயனாக ஆகாச மண்டலத்தைச் சேர்ந்து, ஆகாசமயனாகிக் கிராணேந்திரியத்துடனே கந்த தன்மாத்திரையை யடைந்து, அதன் பிற்பாடு நேத்ரேந்திரியத்துடனே ரூபதன் மாத்திரையை யடைந்து, அதன்பின்பு தொ க்கென்னு மிந்திரியத்துடனே பரிசுதன் மாத்திரையை யடைந்து, அதன்மேல் சுரோத்திரேந்திரியத்துடனே சப்ததன் மாத்திரையை யடைந்து, பிராணனு டனே யந்தந்தக் கருமங்களை யடைந்த அந்த யோகியானவன் பூதசூக்ஷ்மேந் திரியங்களுடைய சங்கோசத்தால் மனோமயமாகியும், தேவமயமாகியுமிருக்

கிற அகங்காரத்தை யடைந்து, அந்தச் சரீரத்துடனே விக்கியானமயமாகி, மகத்தத்துவத்தை யடைந்து, அந்தச் சரீரத்தை யுடைத்தாகிக் குணத்தியாயத்தினுடைய லயஸ்தானமாகிய பிரகிருதியை யடைந்து, அந்தப் பிரகிருதியாகிற சரீரத்துடனே யிருந்து, பின்பு சார்த்தமாகியும், ஆனந்தமயமாகியுமிருக்கிற பாமாத்மாவை, முடிவில் தானும் ஆனந்தஸ்வரூபனுக்குப் பொருந்துவான். யாதொருவன் இந்தப் பகவத்கதி யடைந்தானோ, அவன் திரும்பவும் இந்தச் சமுசாரத்தை யடைவமாட்டான். ஓ ராஜாவே! உன்னால் கேட்கப்பட்ட இந்த இரண்டுகதியும், அநாதியாகிய வேதங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. முற்காலத்தில் இரண்யகர்ப்பனால் புஜிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ வாகுதேவர், அந்தச் சதுரானனுக்கு இந்த இரண்டு கதிகளையும் உபதேசித்திருந்தார். இந்த விலகத்தில் சமுசாரத்தி லுழன்று திரிகிற ஜனங்களுக்குக், குணபரிபூரணனான வாசுதேவனிடத்தில், பக்தியோகமானது எந்தக் காரணத்தினால் உண்டாகுமோ, அதைவிட எளிதானவழி மற்றொன்றில்லை. கமலாசனமும் நிர்விகார சித்தனாகி, வேதங்களையெல்லாம் பலவாகவிரித்துத் தனதுத்தியால் ஆலோசித்துப்பாமாத்மாவினிடத்தி லுண்டாகிற பக்தியோக காரணத்தை நிச்சயித்தார். கியானாகி குணபரிபூரணனான அந்தப் பிரம்மன் எப்படி நிச்சயித்தாரென்றால், காணப்படுகிற வஸ்துக்களுடைய தரிசனமானது காணுநிறவனை யல்லாமல் கூடாதென்றும், அவனுக்கும காணுகிற சக்தி சுத்தரூபிய பாமாத்மாவிலுடைய ஆனீனமென்றும், புத்தி முதலானவை ஓருகர்த்தாவினால் கற்பிக்கப்பட்டவை பென்றும், அது ஏனென்றால், வான முதலான ஆயுதமெல்லாம் கரணமாகையாலென்றும், நிகழ்க்கப்படுகிற அனுமானங்களாலும், அகன்யின்பு தான்செய்த நிகர்தர சித்தமமாகிற தியானத்தினாலும், சர்வ பூதங்களிலும் ஸ்ரீ ஹரியானவர் சாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டார். அகையால், ஐ தேவராதனே! இப்படி. நிச்சயிக் கப்பட்ட சர்வத்திர பரிபூரணனான ஸ்ரீ ஹரியைச் சர்வகாலத்திலும், சிவவணஞ் செய்தும், கீர்த்தனஞ்செய்தும், ஸ்பாஷைஞ்செய்தும், ஜனங்கள் கடைத்தேற வேண்டும். எந்த ஜனங்கள் சர்வாத்மாவாகிய ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதையாகிற அமிர்த்தத்தைக் காணுகளாகிற குடங்களில் சர்ச்சனமுகத்தால் நிறைத்துப் பானஞ் செய்கிறார்களோ? அவர்கள் விஷய சம்பந்தத்தால் தூஷிக்கப்பட்ட மனதைப் பாவனஞ்செய்துகொண்டு, அந்த ஸ்ரீ ஹரியுடைய சரணம்புஜ சமீபத்தை யடைவார்கள்.

முன்னுபது அத்தியாயம்.

வீஷ்ணுபக்தியினுடைய விசேஷத்தைக் கேளாந்நர சுகமுனியினுடைய பக்தி அகிசயத்தினால் அந்த வீஷ்ணுவின் கருமங்களின் சிவவணத்தி லாதாவு சொல்லப்படுகிறது.

இந்தப் பிரகாரம் மோக்ஷத்துக்குச் சாதகமாகி, பக்தியோகத்திற்குக் காரணமாகிய ஹரிகதாசிவவணத்தையும், அதின் கீர்த்தனத்தையும், சிந்தனையையும், உபதேசித்த சுகப்பிரம்மரிஷியானவர், மீண்டும் இந்த ஹரி பக்தியி

னுடைய மகிமையைத் தெரியச்சொல்ல வேண்டிக், காமிய பலன்களைக் கோரினவர்களுக்கு, அந்தப் பலன்களைக் கொடுக்கிற கருமங்களைப்போல், சர்வ பலன்களைக் கோரினவர்களுக்கும், ஒரு பலனையுங் கோராமல், மோகூதபலத்தைக் குறித்தவர்களுக்கும், இந்த ஹரிபக்தியே யல்லாமல் மற்றொரு காரணமில்லை யென்று சொல்லத்தொடங்கினார். ஓ மஹாராஜாவே! யாதொரு முக்திசாதனத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று நீ ரென்னைக் கேட்டாலோ, அந்தக் காரணமானது முன்னால் பெரியவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது எதென்றால், ஜன்மந்தர சுகிர்தங்களால் மனுஷசரீரத்தை யெடுத்து, அதிலும் புத்தியுண்டாகி யிருந்தவர்களுக்கு மானகாலம் சமீபித்தபோது, ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதாமிருத சிவவஸ்திகளை தாரகமாகும். அந்தப்படியென்றால், பிரார்த்தனைகளை விருப்பினவன், வேதத்துக்குச் சுவாமியாகிய பிரம்மாவைக் குறித்து யக்கியஞ்செய்ய வேண்டும். இந்திரியங்களைக் கோரினவன் இந்திரனைக்குறித்து யாகஞ்செய்ய வேண்டும். பிரசைகளை வேண்டினவன் தசஷன் முதலான பிரசாபதிகளை யர்ச்சிக்க வேண்டும். ஸ்வவரியத்தைக் கோரினவன் தூர்ந்தாதேவியைக் குறித்துக் கர்மானுஷ்டானஞ் செய்வேண்டும். தேஜைசக்கோரினவன் சூரியனை யர்ச்சிக்கவேண்டும். திரனியத்தைக் கோரினவன் அஷ்டவகக்களைப் பூஜைபண்ண வேண்டும். வீரத்தைக் கோரினவன் வகாதச நுத்திரங்களை யர்ச்சிக்கவேண்டும். அன்னமுதலான போசனத்தை இச்சித்தவன் அதிதி தேவதையையும், மகவர்க்கத்தைக் கோரினவன் அதிதி குமாரர்களான தேவர்களையும், இராசசியத்தைக் கோரினவன் சகலமான தேவர்களையும், நிச்சுரிஜயத்தை இச்சித்தவன் சாத்தியமையும், ஆயுளைக் கோரினவன் அசுவனி தேவர்களையும், புஷ்பையக் கோரினவன் பூட்டி தேவியையும் பூஜிக்கவேண்டும். தன்னுடைய ஸ்தானத்தை விட்டுச் சலியாமலிருக்க வேண்டுமென்று கோரினபுருஷன் ஆகாயத்தையும், பூமியையும், அழகைக் கோரினவன் கருந்தவர்களையும், ஸ்திரீகவிடத்தில் ஆசையுண்டானவன் ஊர்வசியென்கிற அப்சரசையும் உபாசிக்க வேண்டும். சர்வாதிபதியும் வேண்டுமென்று கோரினவன் சகலதேவர்களுக்கும் சிரேஷ்டனாகிய சூர் முகனைப் பூஜிக்கவேண்டும். சித்தியைக் கோரினவன் யக்கிய சரீரனாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவை யர்ச்சிக்கவேண்டும்.

மொக்கிஷங்களுடைய வித்தைகளைக் கோரினவன் சிவனையும், தர்பதிகளுடைய அனுக்ஷத்தைக் கோரினவன் உமாபதியையும், தருமத்தைக் குறித்தவன் உத்தமகலோகனுை ஸ்ரீ ஹரியையும், சந்தானத்தை இச்சித்தவன் பிதூர் தேவதைகளையும் யர்ச்சிக்கவேண்டும். மகனைத்தைக் கோரினவன் ராகூதர்களையும், பாக்கிரமத்தைக் கோரினவன் வாயுகணங்களையும், இராச்சியத்தை இச்சித்தவன் பதினான்கு மனுக்களையும், தேவர்களையும், சத்திராவை ஜாபிக அபிலாஷை கொண்டவன் நிருதிதேவனையும், போகத்தை இச்சித்தவன் சோமனையும் பூஜிக்கவேண்டும். வைராக்கியத்தைக் கோரினவன் பரமபுருஷனை ஆரதிக்கவேண்டும். இப்படியே வகாந்த பத்தியைக் கோரினவனும், சகல பலன்களைக் கோரினவனும், மோகூதத்தை இச்சித்த வுதார

புத்திசாலியும், தீவாமான பக்தியோகத்தால் பரமபுருஷனையே ஆராதிக்க வேண்டுமே யல்லாமல் வேறில்லை. பாகவதர்களால் நிச்சயிக்கப்படும் குண பரிபூரணனான பரமாத்மாவின் புகழ் மிகுந்த பக்தியோகம் யாதொன்றுண்டோ அதுவே இந்தப் பூமண்டலத்திற்குச் செய்கிற தபசுகளுக்குப் பலோதயமாகியிருக்கும். யாதொரு ஹரிகதையில் கியானமும், காமக் குரோதாதி நிவர்த்திபகக் கொடுக்கிற பரமாத்மப் பிரசாதமும், இவ்வரத்தி லுண்டாகிய குணங்களில் வைராக்கியமும், கைவல்லிபத்திற்கு மார்க்கமென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட பக்தியோகமும் உண்டாகின்றனவோ? அந்த ஹரிகதையிற் சுகித்தவன் எவன்தான் அந்நில் பிரீதிசெய்யானென்று சொன்ன சுக முனிவருடைய வார்த்தைகளைச் சவுனகாதிசுருங்குச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிற சூதனாப்பார்த்துச் சவுனகர் கேட்கிறார். ஓ சூதரே! இப்படிச் சுகமுனி வரால் நன்றாக வுரைக்கப்பட்ட ரகசியத்தை வினாவிய பாத சிரேஷ்டனான பரிசுத்தித்து, வியாசகுமாரராகியும், ஞானநிதியாகியுமிருக்கிற சுகமுனிவரை மறுபடியும் இப்போது கேட்டதல்லாமல் வேறு எதைக்கேட்டார்? எங்க ளுடைய மனதிற்கு அனுக்லமமாகிய வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிற நீர் பாகவத சிரேஷ்டரான வியாசகுமாரர் ஆத்மவித்தையில் சமர்த்தராகையால் நல்ல வார்த்தையால் கேள்விசெய்த பரிசுத்தித்து மகராஜனுக்கு உபதேசித்த இரக சியமான அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்றனர்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீஹரியினுடைய கிருஷ்டி முதலானகதைகளைப் பரிசுத்தித்துப் பிரஸ்னம்பண் ணப்பட்ட சுகர் பிரம்ம நாரத சம்வாதத்தை வெளியிடுகிறார்.

இப்படிப் பிரஸ்னஞ்செய்த சவுனகனாப்பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகரே! அந்த உத்தனாகுமாரன் வியாச குமாரனிடத்திலிருந்து ஆத்ம தத்துவம் நிச்சயித்ததற்குக் காரணமாகிய முன்சொன்ன வார்த்தையைக் கேள்விசெய்து, சிலாக்கியமான மதியை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் நிறுத்தித், தன் சரீரத்திலும், பாரிபரீடத்திலும், தன் புத்திரர்களிடங்களிலும், கிருகங் களிலும், பசுக்களிலும், நிரவியங்களிலும், பந்துக்களிலும், குறைவில்லாத ராச்சியத்திலும், உறுதியாயிருந்த மனதையிட்டான். ஓ சிரேஷ்டர்களே! அந்த மகா கீர்த்திமானானவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண மகாத்மிய சிவனத்தில் சிரத் தையுண்டானவனாக நீங்கள்எனைக் கேட்கிறதுபோல் இந்த ஸ்ரீ ஹரி லீலை யாகிற அர்த்தத்தையே ஸ்ரீ சுகர் சநிதிநிலில் கேள்வி செய்தான். பின்பு தன் மரணகாலத்தையறிந்து தருமார்த்த காமங்களுக்குச் சாதகமாகிய திரிவர்க்க கருமத்தைத் தியாகஞ்செய்து, ஷ்ட்குண பரிபூரணனாகிய ஸ்ரீ வாசுதேவனைத் தனக்கு ஆத்மாவென்று சிலாக்கியமாகிய நிச்சயத்தை யடைந்த பரிசுத்தித்தான வன், அந்தச் சுகமுனியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ பிராமணோத் தமனே! சர்வக்கியனாகிய உம்முடைய வசனமே சிலாக்கியமானது. ஓ அன

கரே! தேவரீர் சாதிக்கிற ஸ்ரீ ஹரிகதைபால் பாபங்களெல்லாம் சிதறின. ஆன
லும் ஸ்ரீ பகவான் தன்னுடைய சங்கற்பாதீனையான பிரகிருதியால் சமஸ்த
மான புவனத்தையும், சிருஷ்டி செய்கிறதை லோக கர்த்தாக்களாகிய பிரம்ம*
ருத்திராதியர்கள் மனதினாலேயும் நினைக்கமாட்டார்கள். இப்படிச் சிருஷ்டி
செய்த பிரபஞ்சத்தை எப்படிச் சுகழிக்கிறோ? சுந்தரனாகிய அந்தப் பிர
புவானவன் திருப்பவும் எப்படி சங்கராஞ்செய்கிறோ? அமுதச்சக்தியுண்
டாகிய அந்தப் பரமபுருஷன் பிரம்மருத்திராதிகளான எந்தெந்தச் சக்தியை
அவலம்பித்து, அவர்களைக்கொண்டு லீலையைச் செயலிக்கிறவனாக, விவிதங்
ளான கருமங்களைச்செய்வித்து, தானும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறோ?
அதை விசேஷமாக அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறேன். ஒ பிராமணேத்த
மானே! ஆச்சரியகரமான கருமங்களைச் செய்கிற பகவானுடைய லீலையானது
கியானிகளாலேயும், சிந்திக்கக்கூடாதென்று தோன்றுகிறது. ஒருவனாகிய
பரமபுருஷன் அமுதமாகிய ஜனங்களால் பிரகிருதியினுடைய குணங்களைத்த
ரித்து, அநாதாஜன்மத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட கருமங்களால் லீலையைச் செய்
கிறோ? அன்றிக் கிரமக்கரமாக இந்தக் குணங்களை விரும்பி இப்படி
லீலா யுக்தனாக விருக்கிறோவென்று, உண்டாயிருக்கிற இந்த என்னு
டைய சம்சயத்தைப் பரிகரிக்கவேண்டி, அடியேனுக்குத் தேவரீர் வேதாந்த
வித்தையில் டிபுணரும், நிரந்தரத் தியானமாகிற அதி னனுபவத்திலும் சமர்த்
தால்லவோ? வென்று பிரஸன்னஞ்செய்த பரிசுதித்தைப் பார்த்துச் சுகமுனியா
னவர் சொல்லத் தொடங்கினதைச், சவுனகா திகளுக்குச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

ஒ சவுனகா திகளே! ஸ்ரீ ஹரியுடைய குணகீர்த்தனத்தைப் பிரார்த்திக்கப்
பட்ட சுகமுனியானவர் ஸ்ரீ ரிஷிகேசனைச் சிந்தித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஹரியை
வந்தனஞ்செய்யத் தொடங்கினார் அதெப்படியென்றால், அபரிமித சக்தியாகி
யும், பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி, திதி, சங்கராங்களாகிற லீலாநிமித்த
மாகிப், பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களுக்கென்ற மூன்று மூர்த்திகளை அவலம்
பித்து, சகல ஜீவாசிகளுடைய அந்தரியாமியாகியும், ஒருவராலேயும் அறியக்
கூடாத தன்மையை யுடைத்தாகியு மிருக்கிற பரமபுருஷன் பொருட்டு வந்
தனம் செய்கிறேன். சத்புருஷர்களுடைய சஞ்சிதபாப வாசனைகளைச் சேதித்
துக் கொண்டும், பாலன நிமித்தமாகிச் சகல சேதனு சேதனங்களைச் சரீரமாக
விரும்பியும், பரம அம்சாசிரமத்தில் நிஷ்டை பொருந்திய ஜனங்களால்
அடிக்கடி தேடப்படுகிற ஆத்மதத்துவத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு மிருக்
கிற பரமபுருஷன் பொருட்டு வணக்கஞ் செய்கிறேன். சாத்விக குலத்
திற்பிறந்தவர்களுக்குச் சிரேஷ்டனாகியும், கபடயோகிகளுக்கு அத்தியந்த
தூரமாகிய நிஜஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாகியும், தன்னுடைய யீசுவரியத்துக்கு
அதிகமாகியும், சமாதிகியுமிருக்கிற மந்த்ரோரு யீஸ்வரியமில்லாமலும், சுயம்பிர
காசமாகியும், ஸ்வரூபத்தினாலேயும், ஸ்வபாவத்தினாலேயும், பரிபூரணனாகி
என்னிடத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற பரமபுருஷனைக் குறித்து வந்த
னஞ் செய்கிறேன். எவனுடைய கீர்த்தனமும், ஸ்மரணமும், எவனிடத்தில்
செய்த சமர்ப்பணமும், எவனுக்குச் செய்த வந்தனமும், எவனுடைய சிர

வணமும், எவன் பூஜையும் ஜனங்களுடைய கல்மஷத்தை அப்பொழுதே பரிகாஞ்செய்கிறதோ, அந்த மஹா மங்களமாகிய கீர்த்தியை யுடைத்தான பாம்புருஷனைக் குறித்து அடிக்கடி நமஸ்காஞ் செய்கிறேன். கியானிகளான வர்கள் எவனுடைய சரணாவந்த பஜனத்தால் இகபாங்களாகிய வீஷயங்களில் தங்களுடைய மனத்திற்குச் சங்கடத்தைப் பரிகரித்துச் சகல சிரமங்களை யுற் றவிட்டு பாம்பு மாகி கதியை யடைகிறார்களோ, மிகவும் மங்களமாகிய கீர்த்திசம்பன்னனை அந்தப் பாம்புருஷனைக்குறித்து அநேக வந்தனஞ் செய்கிறேன். தவசகளைச் செய்கிறவர்களும், தானப் பண்ணுகிறவர்களும், கீர்த்திசம்பாதித்தவர்களும், யோசனையை அனுஷ்டித்தவர்களும், மந்திரங்களை ஜபிக்கிற பேர்களும், சத்தருபங்களைச் செய்கிறவர்களும், எவ்விடத்தில் சமர்ப்பணம் பண்ணாமற் போனால் கேஷமத்தைப் படைப்பதில்லை யோ, மிகுந்த மங்கள கீர்த்திபான அவன்பொருட்டு வெகுவாகிய வந்தனஞ்செய்கிறேன். பாம்புருஷனான கிராதர்களும், ஸ்ரீராமஜாதிகளும், புனித்தஜாதிகளும், பல்சகஜாதிகளும், அபிரகஜாதிகளும், யவனுளும், சகாலும், அதிவிஷித்தமாகிய குருசகருபங்களை யுடைத்தான மற்றப்பாவின்களும், எவனுடைய திருவடிகளில் பக்தி செய்கிற பாகவதர்களுடைய பக்தியைச் சேர்த்துப் பக்தித்தத்தில் பரிகரித்தார்களாகிறார்களோ, அந்த மங்கள வாக்யமான பாம்பாப் பாவினுடைய திருவடிகளை வணங்குகிறேன். தீரர்களுக்கு ஸ்வாஸியாகியும், வேதபாயனாகியும் விளங்குகிற அந்த மதிவிஷயமாகிய பாம்பாப் பா ஓருவனும், நிஜமாகிய பக்தியையுடைத்தான பிரம்மசங்கராதிகளால் ஆச்சரியத்தானே பார்க்கப்படுவதான மூர்த்தத்தை யுடைத்தாகி விளங்குகிறேன், அந்தப் பாகவான் என்னிடத்தில் பிரசாதஞ்செய்யவேண்டும். சிருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில் பிரம்மதேவனுடைய இருதயத்தில் சிவாக்காமாகிய நினைவை கற்பிக்க வேண்டினென்று யத்தனஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற எவனால் ஆக்கியபரிசுத்தாபட்ட சால்வாதேவியானவர், தன்னுடைய அங்கமாகிய சிவசூரிகளுடனே எவன் முகத்திலிருந்து ஆளிர் பளிக்கச்செய்தானோ, நிஷிகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டமாகிய அந்தப் பாம்புருஷன் பிரசாதம்பண்ணக் கடவன்.

யாதொரு விபுவானவன் பூர்வத்தில் பஞ்ச மகா பூதங்களால் இந்தச் சரீரங்களை யெல்லாம் கற்பித்து, அவைகளில் தான் சார்ந்து நில்லாமல் சயனம் பண்ணுகையால் புருஷனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கியான கருமோத்திரியங்களும், பஞ்ச மகா பூதங்களுமாகிய பதினாறுகூலகளை அவலம்பித்து, அவற்றின் குணங்களைப் புதிக்கிறேன், அந்த மதிவிஷயமாகிய பாகவான் என்வார்த்தைகளை அலங்கரிக்கக்கடவன். சாந்தியுத்தானாகிய புருஷர்கள் கியானமயமாகியும், எவன் முகம்புஜத்தில் பிறந்துகொண்டிருக்கிற மனுவைப் பானஞ்செய்தார்களோ, குணபரிபூரணனாகியும், சகல சேதஞ்சேதனங்களையும், தான் தரித்தும் அவைகளில் வாசஞ்செய்து கொண்டு மிருக்கிற அந்தப் பிரம்மன் பொருட்டு வந்தனஞ் செய்கிறேனென்று இஷ்டதேவதா நமஸ்காஞ்செய்த சுகமுனியானவர், பரிசுதித்து மஹா ராஜாவைப் பார்த்து, இந்த விஷயத்தில் முன்னடந்திருக்கிற உபாக்கியானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். ஓ ராஜா

வே! நீர் என்னைக் கேள்விசெய்த இந்த வினாக்களைப் பூர்வத்தில் பிரம்மாவைப் பார்த்து நாரதர் வினாவினார். அந்தப் பிரஸ்னத்துக்கு, வேதகர்ப்பனாகிய சதுர் முகன், ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலிருந்து ஏகாக்கிர சித்தனாகித், தான் உபதேசம் பெற்றபடி பிரதியுத்தரஞ் சொன்னான். அந்த அர்த்தத்தை நானுமக்குச் சொல்லுகிறேனென்று சொல்லிப், பின்னையும் ஆதரவாதியத்தினால் ஸ்ரீ ஹரி பிரசாதத்தைப் பிரார்த்திக்கிறார். அதெப்படி யென்றால், ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி பாதியாகியும், யக்கிபதியாகியும், புத்திபதியாகியும், லோகபதியாகியும், பூபதியாகியும், அந்தகர்களுக்கும், விருஷ்ணிகளுக்கும், சாத்வதர்களுக்கும், பதியாகியும், கதியாகியும், சஜ்ஜனங்களுக்கெல்லாம் நிதியாகியுமிருக்கிற பகவான், என்னிடத்தில் பிரசாதஞ் செய்யக்கடவர். யாதொருவனுடைய திருவடிகளை யிடைவிடாமற்செய்கிற தியானமாகிற சமாதியால் ஆராயப்பட்ட புத்தியால் ஆத்மதத்துவத்தை யறிந்த கியானிகள், அவரவர்களுடைய இச்சைக்கு அனுசாரமாகச் சொல்லுகிறார்களோ, அந்த முருந்தன் என்பொருட்டுப் பிரசாதஞ் செய்யக் கடவனென்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு சதுர்முகனைப் பார்த்து நாரதர் பிரஸ்னஞ்செய்த பூர்வ கதைபைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஆத்மாவது அத்தியாயம்.

லீலா அவதாரமான வீராட்டானவர், காலகருமமுதலான சத்திகளில்
சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைச் சிருஷ்டித்தாரென்று, பிரம்மா
நாரதருக்குச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஓ ராஜாவே! சதுர்முகனைப்பார்த்து நாரதர் பிரஸ்னஞ்செய்த கிரமமென்னவென்றால், ஓ தேவதேவனே! சகல பிராணிகளையுஞ் சிருஷ்டி செய்கிற பிரம்மகணங்களுக்கெல்லாம் ஆதியாகி ஜனித்தவனே! உமக்கு நான் வந்தனஞ்செய்கிறேன். ஆத்ம தத்துவத்தைப் பிரகாசஞ்செய்கிறதான சாதனத்தை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். ஓ சுவாமியே! ஆத்மஸ்வரூபக் கியானத்துக்குச் சாதனமாகிய இந்தப் பிரபஞ்சமானது எந்தத் தருமத்தை யுடைத்தானது? எவனிடத்திலிருக்கிறது? எவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது? பிற்காலம் எவனிடத்தில் லயமடைகிறது? எவன் ஆதினமானது? இதின் ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது? இந்தத் தத்துவத்தை எனக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும். முன்பிறந்தும் இப்போ திருந்தும் பிற்காலம் வருகிறதாகவு மிருக்கிற சகலவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வாமியாகிய தேவரீர் இந்த ரகஸிபத்தை யறிவீர். உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபைப்போல் உம்முடைய விசிஷ்டகியானத்தினால் நிச்சயிக் கப்பட்டிருக்கின்ற தேவரீர், எவனிடத்திலிருந்து விக்கியானத்தைச் சம்பாதித்தீர்? உமக்கு ஆதாரமான வஸ்து எது? உமக்கு உயர்ச்சியானவர் எவர்? நீர் எவனுடைய அறினர்? உம்முடைய ஸ்வரூபமென்ன? உம்முடைய பிரகிருதியால் நீர் ஒருவா யிருந்துகொண்டு பஞ்சமகாபூதங்களால் பிராணிகளைச் சிருஷ்டிசெய்கிறீர். நீரோ அவைகளுக்குப் துன்பத்தை அடைவிப்பித்தும், பிரயாசையல்லாமல் சிலந்திப்பூச்சியைப்போல் உம்முடைய சக்தியை வெளியிட

டுக்கொண்டு சிருஷ்டிசெய்கிறீர். இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் உத்தம மத்திம கனிஷ்டங்களாகியும், மனுஷ்யாதிகளான வுருவாகியும், சீக்லாதிவர்க்கங்க ளுடனே விளங்கிக்கொண்டு மிருக்கிற காரியங்களும், இவைகளுக்குக் கார ணமாகிய சூட்சுமவஸ்துக்களும், தேவரினானிட மற்றொருவரா லுண்டாகின்ற னவென்று நான் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அப்படிப்பட்ட தேவரீர் மனோ ஜயஞ் செய்துகொண்டு கஷ்டமாகிய தபசுச்செய்கையால் அடியேனுக்கு மோகத்தையுண்டுபண்ணி மற்றொரு நாயகனுடையென்கிற சங்கையைக் கற் பிக்கிறீர். ஓ சர்வசுவாமியே! எனக்கு இந்தத்தத்துவத்தை நன்றாக அறியும்படி அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று பிரஸன்னஞ்செய்த நாரதமகாமுனிபைக் குறி த்து அந்தச் சரஸ்வதி வல்லபன் சொல்லுகிறான். வாராய் குழந்தாய்! மிகவுங் கருணாசாலியாகையால் உனக்கு இந்தச் சிவசங்கையமாகிய சம்சயம் பிறந்தது. வாராய் சவுமரியே! எந்தக்காரணத்தால் ஸ்ரீ பகவானுடைய மகிமையாகிய லீலைகளைச் சொல்லும்படி பெண்ணைக்குறித்து யாதொரு வார்த்தையைச் சொன்னையோ, அது மிகவும் அரிதானது. ஸ்ரீ பகவானுடைய மகிமையால் எனக்கு அவ்வளவு சந்தியுமுண்டு. ஆதித்தியனும், அக்ஷியும், சோமனும், சூரகங்களும், விளக்குகின்ற அயப்பிரகாசமாகிய பிரம்ஸ்வரூபத்தால் பிரகாசிக் கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தை நானும் பிரகாசஞ் செய்கிறேன். யாதொருவனு டைய துற்செய்யாகிய மாயையால் என்னை ஜகத்துக்குக் குருவிவென்று சொல் லுகிறார்களோ குணபரிபூரணனாகிய அந்த வாகுதேவனைக் குறித்துத் தியா னஞ்செய்கிறேன்.

யாதொருவனுடைய சிருஷ்டிபதத்தில் பிறந்ததற்கும் லக்ஷயடைந்து மிருக்கிற அந்தமாயையால் மோகிக்கப்பட்ட அப்படித் தியான ஜனங்கள் நானெ ன்றும் எனதென்றும் இல்லாதமகிமையையே சிவாதிக்கிறார்களோ, பஞ்சமகா பூதங்களும், சிருஷ்டியே துவாகிய ஜீவகருடங்களும், காலமும், நிமிசுணங் களும், ஜீவவர்க்கங்களும், தத்வமாக விசாரித்தால் ஸ்ரீ வாகுதேவனைக் காட் டிலுமே வேறல்ல. வாராய் பிரம்ஸ்விஷ்டேனே! வேதங்களெல்லாம் ஸ்ரீமந்தாரா யணனிதத்தில் பிறந்தன. தேவர்களுல்லாம் நாராயணனுடைய அங்கத்திற் றுனித்தார்கள். சுவர்க்காதி லோகங்களெல்லாம் நாராயணனுடைய ஆனந்த ஸ்வரூபங்கள். சகல யக்கிபங்களும் அந்த நாராயணனுடைய ஆனந்த சாத னமானவை. பிரானாயாமதிருப்பாகிய யோகமும், சித்தத்துக்குத் தைரிய மாகிய தபசும், இவற்றின் பலமாகிய சிபானமும், அவற்றால் அடையும் கதி யும், அவனுடைய பிராப்தியும், அவற்றின் சாதனங்களாகவே யிருக்கும். நிர் விகாரனாகியும், சகல சரீரகனாகியும், நதந்த்ரவடிபும், சிருஷ்டியைப் பரிக்கிர கித்து மிருக்கிற அந்த நாராயணனுடைய சிருஷ்டிக்கு விஷயமாகிய பிரபஞ் சத்தை அவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நான் அவன் கடாசூத்தால் ஆக்கியாபிக் கப்பட்டவனாகிச் சிருஷ்டியைச் செய்கிறேன். ஹேயகுணரகிதரூப மிருக்கிற அந்தச் சுவாமிக்குத் தன் சங்கல்பத்தால் சிருஷ்டி, திதி, சங்கார நிமித்தமா கிப் பரிக்கிரகிக்கப்பட்டிருக்கிற சத்வாசோதம பெண்கிற குணங்கள் மூண் றுண்டு. அந்தக் குணங்கள் பஞ்சமகா பூதங்களுக்கும் இந்திரியாபிமான

தேவதைகளுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் காரணங்களாகி யிருந்துகொண்டு ஒருகாலத்திலும் 'பர்தயில்லாமலிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாகி யிருந்தாலும் மாயாசம்பந்தத்தை யுடைத்தாகி யிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் காரியமாகியும் காரணமாகியும் கர்த்தாவாகியு மிருக்கிறதை இணக்கியதுகள். இப்போது நம்முடைய மதியிற்றேன்றியும் அதோக்ஷஜமாகியு மிருக்கிற அந்தக் குணபரிபூரணன் இந்த மூன்று குணங்களாகிய அடையாளங்களால் தன்னுடைய அடியார்களால் காணப்பட்ட தனது மகிமையை யுடைத்தாகி யிருந்துகொண்டு சகலமான வுயிர்களுக்கு மெனக்கும் சுவாமியாகி மாயைக்கு ஈசனாகையால் தன்னுதினமாகிய மாயையால் விசேஷமாகித் தான் வெகு ரூபமாக வேண்டுமென்று இச்சித்தவுடனே தன்னிடத்தில் சுய இச்சையால் வந்திருக்கிற காலத்தையும், ஜீவகருமங்களையும் குணவைஷ்ணவியத்தையும் தன்னையடுத்த மாயையில் அங்கீகரித்தான். பின்பு புருஷோத்தமனால் அவலம்பிக்கப்பட்ட காலத்தினாலும் குணவைஷ்ணவியத்தினாலும் ஆகாரபேதத்தை யடைந்திருக்கிற, சீவகருமத்தினாலும் மகத்தத்துவம் பிறந்தது. ரசோகுணத்தினாலுஞ் சத்தவகுணத்தினாலும் வளர்ந்திருக்கிற அந்த மகத்தத்துவத்தினாலுமே விகாரத்தால் தனக்குத்தானே சுவாமியாகியு மிருக்கிற அந்தப் பாமபுருஷன் சிலந்தியைப்போல் சிருஷ்டியைச் செய்துகொண்டும் செய்த சிருஷ்டியை அரித்துக்கொண்டு மிருப்பான். அகங்காரமென்று சொல்லப்படுகிற அந்த மகத்தத்துவ விகாரமானது தானும் விகாரத்தையடைந்து மூன்று விதமாகிவிருக்கும். அந்த விதங்களை வைகாரிக மென்றும் தைசச மென்றும் தாமச மென்றும் அதனுண்மையறிந்தவர்கள் சொல்வார்கள்.

ஓ அறியவல்லவனே! தாமச அகங்காரமானது, திரிபு சக்தியென்றும், தைசச அகங்காரமானது கியானசக்தியென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது. பூதாதிநியாகிய தாமச அகங்காரம் விகரித்ததால் ஆகாயம் பிறந்தது. அறிந்தவனுக்கும், அறியப்படுகிற பொருளுக்கும், லிங்கமாகியும், குணமாகியு மிருக்கிற சப்தமானது அந்த ஆகாயத்தின் பூர்வரூபமாகி அதிலட்சணமாக விருக்கும். அப்பால் விகாரத்தையடைந்த ஆகாயத்திலிருந்து ஸ்பரிசமாகிற குணத்தை யுடைத்தான மாருதம் பிறந்தது. அந்த வாயுவானது தனக்குக் காரணமாகிய ஆகாயத்துடனே சம்பந்தித்திருக்கையால் சப்தமாகிற குணத்தையும் உடைத்தாயிருக்கும். இதுவுமன்றித் தேகதாரணமாகிற பிராணனுக்கும், பராக்ரமத்துக்கும், இந்திரிய மனசரீரங்களுடைய சாமர்த்தியமாகிற பலன்களுக்கும், சலனங்களுக்கும் ஏதுவாகவேயிருக்கும். காலத்தினாலும், பிராணிகருமத்தினாலும், குணவைஷ்ணவியத்தினாலும், விகாரத்தையடைந்திருக்கிற அந்தச் சாரணனிடத்திலிருந்து ரூபதன் மாத்திராக்ரமத்தினால் தேஜஸ்பிறந்தது. அதற்குச் சுதசித்தமாகிய ரூபமும், காரணமாகிய வாயு சம்பந்தத்தால் உண்டாயிருக்கிற ஸ்பரிசமும், ஆகாயத்திலுண்டாயிருக்கிற சப்தமும், அதின் குணங்களாகவே யிருக்கும். பின்பு விகாரத்தையடைந்த தேஜசிலேயிருந்து ரசதன்மாத்திரை முகமாக வுதகம்பிறந்தது. அந்தச் சலமானது நிசமான ரசமாகிய குணத்தினாலும் தன்னுடைய காரணங்களால்வந்த ரூப ஸ்பரிச

கோஷங்களாலும் பிரகாசித்திருக்கும். விசேஷமாகி விதாரமடைந்த ஜலத் திலிருந்து கந்த தன்மாத்திரை மார்க்கத்தால் பிருதிவி பிறந்தது. அந்தப் பூமி யானது நிஜமான கந்த குணத்தையும் பராதீனமாகிய ரச ரூப ஸ்பரிச சப்த குணங்களையும் உடைத்தாயிருக்கும். வைகாரிக அகங்காரத்திலிருந்து மன தும், அதற்குத் தேவதையான சந்திரனும் பிறந்தார்கள். அப்படியே யதி ழிருந்து திக்கும், வாயுவும், சூரியனும், வருணனும், அஸ்வனி தேவர்களும், அக்கினியும், இந்திரனும், உபேந்திரனும், மித்திரனும், பிரம்ம தேவனுமாகிற இந்திரியாபிமானி தேவதைகள் பதினமும் ஜனித்தார்கள். அதன்பின்பு, தைசச அகங்காரத்தினுடைய விகாரத்தால் கிரானேந்திரியமும், ரசனேந்திரி யமும், சக்ஷூரிந்திரியமும், சுரோத்திரேந்திரியமும், தொக்கிந்திரியமுமாகிற கியானேந்திரியங்க ணீர்தும், வாகிந்திரியமும், அஸ்தேந்திரியமும், பாதேந் திரியமும், பாயுவிந்திரியமும், உபஸ்தேந்திரியமுமாகிற கருமேந்திரியங்க ணீர்தும் உற்பளித்தன. இவைகளில் சுரோத்திரேந்திரியத்துக்குத் திக் கும், தொக்கிந்திரியத்துக்கு வாயுவும், சக்ஷூரிந்திரியத்துக்குச் சூரியனும், ரசனேந்திரியத்துக்கு வருணனும், கிரானேந்திரியத்துக்கு அஸ்வனிகேவர் களும், வாகிந்திரியத்துக்கு அக்கினியும், பாணியாகிற இந்திரியத்துக்கு இந்திரனும், பாதமாகிற இந்திரியத்துக்கு உபேந்திரனும், பாயுவென்கிற இந்திரியத்துக்கு மித்திரனும், உபஸ்தேந்திரியத்துக்குப் பிரசாபதியும், அதிஷ் டான தேவதைகளானார்கள். அப்படியே கியான சத்தியான புத்தியும், கிரியாசத்தியான பிராணனும், தைசச அகங்காரத்தில் ஜனித்தன வென்று நாரதருக்குச்சொன்ன சதுரானனன் உபதேசத்தைப் பரிசுதித்து மகாராஜ னுக்கு ஸ்ரீசுதமுனி உபதேசித்த தத் துவத்தைச் சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஐ பிரம்மனித் துக்கனில் சிரேஷ்டர்களே ! பின்பு இந்தத் தேகேந்திரி யங்களும் ஒன்றோடொன்று கலக்கமாட்டாம லிருக்கிறபடியால், அந்தப் பூதங்க ளுடனையும், மனோபுத்தி பிராக்ருதகுணங்க ளுடனையும் கலந்து கொண்டு, எப்போது ஈசனுக்கு வீடாகிய சரீரத்தை நிர்மானஞ் செய்யமாட் டாமற் போயினவோ, அப்போது அந்தப் பகவானுடைய சக்தி அனுப்பிர வேசத்தால் ஆக்கியாபிசுக்கப்பட்ட இவைகள், ஒன்றோடொன்று கலந்து பிர கிருதி காரியமாகியிருந்துகொண்டு, சமஷ்டி விபஷ்டி ரூபமாகிய அந்தச் சரீரத் தைக் கற்பித்தன. கற்பிக்கப்பட்ட அந்தச்சரீரம் ஒரு அண்டமாகி, ஜலத்தில் அநேகமாயிரம்வருஷம் இருந்த பின்பு, அதற்குச் சீவப்பிரதான பரமாத்மா காலத்திலும், பிராணிகருத்திலும், குணவைஷ்ணமியத்திலும், அனுப்பிர வேசஞ்செய்திருந்தவன், இந்த அண்டத்திலும் அனுப்பிரவேசஞ் செய்து, சீவனில்லாமலிருந்த இந்த அண்டத்தைச் சீனிப்பித்தான். அப்படிப்பட்ட இந்தப் பரமாத்மா, அண்டமாகியபுறத்தில் வசிக்கிறபடியால், புருஷசப்த வாச்சியனாகி அந்த அண்டத்தில் நிறைந்து, அதைத் தனக்கு வேறுகவைத் துக் கொண்டு, ஆயிரம் சிாசுகளும், ஆயிரம் முகங்களும், ஆயிரங் கண்களும், ஆயிரம் பாகுக்களும், ஆயிரம் தொடைகளும், ஆயிரம் திருவடிகளுமாகவே

யிருந்தான். யாதொருவனுடைய அவயவங்களால் உலகங்களைத் தியானப
 ரார்கள் கற்பிக்கிறார்களோ, அவனுடைய கடிப்பிரதேசத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட
 அவயவங்களால் மேலே ஏழு உலகங்களும் கற்பிக்கப்பட்டன. அப்படியே
 அந்தப் புருஷனுடைய முகத்திற்பிறத்த பிராமணர்கள் அவனுக்கு வதனமாக
 வும், பாகுவில் ஜனித்த கூத்திரியர்கள் அவனுக்குப் புஜமாகவும், ஊருவி
 லுற்பவித்த வைசியர்கள் அவனுக்குத் தொடைகளாகவும், பாதங்களில் சம்ப
 வித்த சூத்திரர்கள் அவனுக்குத் திருவடிகளாகவும், அறிந்துகொள்ளவேண்
 டும். பாதாளலோக முதல் பூலோகம் வரைக்கும் கடிபரியந்தமான அவன்
 பாதங்களிலிருந்து பிறந்தனவென்றும், புவரலோகமானது அவன் நாபியில்
 ஜனித்ததென்றும், சொர்க்கலோகமானது அவன் இருதயத்தில் உற்பவித்த
 தென்றும், மகாலோகமானது அந்த மஹாத்மானினுடைய மார்பிற் சம்பவித்த
 தென்றும், ஜனலோகமானது அவன் கழுத்தில் சம்பவித்ததென்றும், தபோ
 லோகமானது அவன் நெற்றியில் பிறந்ததென்றும், சத்தியலோகமானது
 அவன் சிரசுகளில் ஆவிற்பவித்ததென்றும், அகற்கு மேற்பட்ட பிரம்மலோக
 மான வைகுந்தமானது நித்தியமென்றும் கூறுவர். அவனை இப்படிச் சபத
 லோக சரீரகளுகச் சிலபேர் உபாசனஞ் செய்கிறார்கள். இந்த உலகங்கள் பதி
 னான்கென்று நிச்சயித்த ஜனங்களுடைய அதலலோகமானது அவன் கடியில் பிறந்த
 தென்றும், விதலமானது அந்த விபுலினுடைய ஆருக்களால் கற்பிக்கப்பட்ட
 தென்றும், பரிசுத்தமான சுதலமானது அவன் ஜானுக்களால் ஜனித்ததென்
 னும், தலாதலமானது அதனடிப்பிரதேசத்தில் உற்பவித்ததென்றும், மகா
 தலமோவென்றால் கணுக்கால்களால் உதித்ததென்றும், ரசாதலமானது புறங்
 கால்களால் ஆவிற்பவித்ததென்றும், பாதாளமானது அடிக்கால்களால் சம்ப
 வித்ததென்றும், பூமிமுதலான மேலேழுலோகங்களும் ஜகன்ம் முதலான
 அவயவங்களாற் சம்பவித்தனவென்றும், இப்படி அந்தப் புருஷன் லோகமய
 னாகி யிருக்கிறானென்று உபாசிக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் பாதாளமுதல்
 பூலோகம்வரைக்கும் கடிபரியந்தமான பாதங்களாலும், புவரலோகமானது
 நாபியாலும், சத்தியலோக பரியந்தமான சொர்க்கலோகமானது சிரசினாலும்
 ஜனித்தனவென்றும், இப்படியாக லோககற்பனஞ்செய்து தியானஞ்செய்ய
 லா மென்று பிரம்மாவானவர் நாதருக்கு உபதேசித்தபடி சுகமுனி பரி
 கூசித்து மகாராஜாவுக்கு உபதேசித்ததை, சூகர் வையிசாரணிய வாசிகளான
 சவுனகா திகளுக்கும் சொல்லிப் பின்னையும் நாதருக்கு அநாதச் சதுரானனை
 உபதேசித்த வகையைச் சொல்லுகிறார்.

ஆருவது அத்தியாயம்.

அத்தியாத்மாதி பேதத்தினால் வீராட்வியூதியும் சொல்லப்பட்டுப்,
பூர்வோத்தமான சமஸ்தாதாரவ்மும் புருஷகுதத்தினால்
கிரஸ்கரிக்கப்பட்டது.

வாராய் குமாரனே ! நான்முகன் முதலான ஜனங்களுடைய வாகிந்திரியங்களுக்கு அதிதேவதையான அக்கனிக்கும், இந்த வீராட் புருஷனுடைய முகமானது க்ஷேத்திரமாக இருக்கும். காயத்திரிமுதலான வழிதமாய சந்தக்களுக்கும், இவனுடைய தொக்கு முதலான சபதகாதுக்களும் க்ஷேத்திரமாயிருக்கும். தேவதைகளுக்கு அன்னமாயிய அவ்வியதாக்கும், பிதூர்களுடைய அன்னமாயிய கவ்வியத்தாக்கும், இந்த இரண்டிக்கும் புறம்பான மாணவான்னத்துக்கும், அஹஸ்திரமான ரசங்களுக்கும், உம்முடைய ரசனேந்திரியங்களுக்கும், இவைகளுக்கு அதிதேவதையான வநுணுக்கும், அந்த வீராட்புருஷனுடைய நாக்கு வற்புத்தி ஸ்தானமாக யிருக்கும். அவனுடைய நாகிகளானவை சகலபிராணங்களுக்குப், வாயுதேவனுக்குப், உற்பத்தி ஸ்தானமாக யிருக்கும். பின்னுப அன்வனி தேவர்களுக்கும், சகலமான ஸுஷுதிகளுக்கும், பரிமாதாக்கும், சிலாககியமான அவனுடைய கிராணேந்திரியமானது ஜன்மபூமியாக யிருக்கும். அக்கலாநி ரூபங்களுக்கும், இவைகளைப் பிரகாசஞ்செய்விக்கிற தேஜசு களுக்கும், அவனுடைய சக்ஷ விர்திரியம் உற்பவஸ்தானமாகவே யிருக்கும். பகலுக்கும் சூரியனுக்கும், அவன் கண்கள் ஜன்மபூமியாயிருக்கும். அவன் காதுகள் நிக்ருகளுக்கும், நிர்த்தங்களுக்கும், அவன் சுரோத்திரேந்திரியங்கள் ஆகாசங்களுக்கும், சபதங்களுக்கும் அவதார ஸ்தலமாகயிருக்கும்.

அவனுடைய தேகமானது சகலவஸ்துக்களி லுண்டாகிய சராசரங்களுக்கும், அழகுக்கும், பாத்திரமாயிருக்கும். இவனுடைய தொக்கிர்திரியமானது ஸ்பரிசுத்துக்கும், வாயுவுக்கும், சகல யக்கியங்களுக்கும், உற்பவஸ்தலமாக யிருக்கும். எவற்றால் யக்கியமானது பரிபூரணமாகிக் கற்பிக்கப்படுகிறதோ, பூமிப்பாபிவந்து கொண்டு ஜனிக்கிற அந்த விருக்ஷங்களுக்கெல்லாம் இவனுடைய ரோமங்களைப் பரமகாரணமாக யிருக்கும். இவன் கௌசங்கள், மேகங்களுக்கும், இவன் தாடி மீசை மாரீர்கள் மின்னல்களுக்கும், அவன் கரங்களும் பாதங்களும் எழுது முதலான லோகங்களுக்குப், கற்களுக்கும் ஜன்மபூமியாக யிருக்கும். இவன் பாகுகள் இந்திராதிகளான லோகபாவர்களுக்குப், சுபகருமங்களுக்குப், இவன் விக்கிரமமானது பூலோக, புவலோக, சுவர் லோகங்களுக்கும், க்ஷேமங்களுக்கும், ரக்ஷணத்துக்கும், சாதனங்களாக யிருக்கும். சகலமாயிய அபிஷ்டங்களுடைய பிரார்த்தனைகளுக்கும், இந்த ஸ்ரீ ஹரிநுடைய திருவடிகளை ஆஸ்பதமாக யிருக்கும். ஜலங்களுக்கும், வீரியத்துக்கும், அவனுடைய மோக்ஷத்துக்கும், பர்ஜனனியனென்கிற பிரஜாபதிக்கும், அந்த மஹாபுருஷனுடைய விங்கமே பிறப்பிடமாக யிருக்கும். அவனுடைய உபஸ்தமோவென்றால், சந்தான நிமித்தமாகிய சம்போகத்தால்

உண்டான நித்திரை யில்லாம விருக்கிறதற்கு ஸ்தலமாகியு மிருக்கும். அவ னுடைய பாயுவென்கிற கருமேந்திரியமானது, யமனுக்கும், மித்திரனுக்கும், மலவிசர்ஜனத்துக்கும், ஸ்தலமாகி யிருக்கும்.

வாராய் நராதனே! அவனுடைய குதமானது இம்சைக்கும், கிறிக்கும், மிருத்தியுவுக்கும், நரகத்துக்கும், உற்பத்தி ஸ்தானமென்று சொல்லப்பட் டது. அவனுடைய பின்பக்கமானது அவமானத்துக்கும், அதருமத்துக்கும், அக்கியானத்துக்கும், ஜன்மபூமியாக விருக்கும். அவனுடைய நாடிகள் மேற் கே பெருகுகிற நதிகளுக்கும், கிழக்கே பெருகுகிற நதிகளுக்கும், அவதார பூமியாக விருக்கும். அவனுடைய எலும்புகளின் சமூகமானது மலைகளுக் குக் காணங்களாக விருக்கும். அந்தப் புருஷோத்தமனுடைய பிரகிருதியான துச்சங்கள் சிலாக்கியமாகிய அன்ன முதலானதுகளுக்கு ஏதுவாகியிருக் கும். பிராணிகளுடைய மரணத்துக்கும், சமுத்திரங்களுக்கும், அவனுடைய உதரம் சாதகமென்று பிரசித்தமானது. அவன் இருதயமானது மனதுக்கு ஸ்தானமாகி யிருக்கும். தருமத்துக்கும், எனக்கும், உனக்கும், என் குமரர்களாகிய ஜனகாதிகளுக்கும், பவனுக்கும், விக்கியான தத்துவத்துக்கும், அந்தப் பரம புருஷனுடைய மனதே பரம்மஸ்தானமாகியிருக்கும். ஆகையால் நானும், நீயும், நுத்திரனும், உனக்குமுன்னே ஜனித்த ஜனகாதிகளும், மரீசி கிருதுகளும், தேவகணங்களும், அரச சமூகங்களும், நாகங்களும், பக்ஷிகளும், மிருகங்களும், கந்தருவர்களும், அப்சரசுக்களும், யக்ஷர்களும், ராக்ஷசர்களும், பூதகணங்களும், மலைப்பாமபுகளும், பசுக்களும், பிதுர்தேவதைகளும், சித்தர்களும், வித்தியாதார்களும், சாரணர்களும், தருக்களும், மற்றும் நானாவிதமாகிய ஜலநிவாசிகளாகவும், ஸ்தலவாசிகளாகவும், ஆகாச நிவாசிகளாகவு மிருக்கிற ஜீவவர்க்கங்களும், நவக்கிரகங்களும், அசுவளி முதலான நக்ஷத்திரங்களும், மற்றும்முள்ள தாரா கணங்களும், தூமகேதுக்களும், மின்னல்களும், பேகங்களும், முன் பிறந்துபோனதும், இப்போது ஜனித்திருப்பதும், இனிமேல் சம்பவிக்கப்போகிறதமாகிற மற்றும்முள்ள இந்தச் சகலமும், அந்தப் பரம புருஷனையல்லாமல் வேறில்லை. இந்தப் பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் பத்து அங்குலம் வளர்ந்து வாசஞ்செய்கிற இவனால், இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் உயர்ந்து வியாபிக்கப்பட்டது. தன்னுடைய மண்டலத்தில் வசித்துக் கொண்டிருப்பிக்கிற இந்த ஆதித்தியனுனவன் எப்படி அந்த மண்டலத்தின் வெளியிலும் பிரகாசிக்கிறானோ, அப்படியே விராட் புருஷ தேகத்திற் பிரதாபத்துடனே விளங்குகிற பரமபுருஷனும், அந்த விராட்டின் தேகத்தினுடைய உள்ளும் புறம்பிலும் பிரகாசிக்கின்றான். அந்தப் பரமபுருஷன் யாதொரு காரணத்தால் மரணத்தைக் கொடுப்பதான காமபலமாகிற அன்னத்தை அதிகக் கிரமித்தானோ, அந்தக் காரணத்தினால் வியவ ரூப குண ஆவிற்பாவமாகி இரண்டுவிதமாகின்ற மோக்ஷத்துக்கும் அதிபதியானான்.

வாராய் பரம்மகுலோத்பவனே! அந்தப் புருஷோத்தமனது லயமில்லாமலும் பிரபஞ்சசரீராகவு மிருக்கிற இந்தமகிமை அபரிமிதமானது. லோகங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தவர்கள், இந்த விராட் புருஷனுடைய

அவயவங்களாகிய இந்த உலகங்களில் சகல பிராணிகளும் வாசஞ்செய்கின்றன வென்று அறிந்திருக்கிறார்கள். கிருதகமென்றும், அகிருதகமென்றும், கிருதாக்கிருதகமென்றும், மூன்று விதமாகச் சொல்லப்படுகிற இந்தப் பதினான்கு உலகங்களுடைய உபரிபாகத்திலிருக்கிற கைவல்லியத்துக்கும், மேலாகியிருக்கிற திரிபாத் விபூதிகளில் லயமில்லாமலும் பயமில்லாமலுமிருக்கிற சேஷமமானது நிலைநின்றது. இந்த சேஷமத்தைத் திரிபாத் விபூதியான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் புத்திரேசுண்ணாதிகளைத் தவிர்த்து விஷ்டைப்பொருத்தின நாயிஷ்டு கபிரம்மசாரியும் வானப்பிரஸ்தனும், சந்தியாசியும், ஆச்சாரநிஷ்டர்களா யடைகிறார்கள். இவர்களைக்காட்டிலும் வேறாகியும், சிலாக்கியமாகிய நிஷ்டையிலுமிருக்கிற கிருகஸ்தாச்சிரமம் பொருத்தினவர்களுக்கு, இரகத் பதினான்கு லோகங்களி லுண்டாகிய சேஷமமே யல்லாமல் வேறில்லை.

நானாதி ஜன்மங்களை பெடுக்கிற ஜீவனுனவன் போகத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் ஏதுவாகியும், தக்ஷணோத்தரங்களாகியுமிருக்கிற இரண்டு வழிகளையும் அனுசரிப்பான். அந்தந்த மார்க்கங்களில் போகசாதனமாகிய மார்க்கமானது கருமத்தினாலும், மோக்ஷசாதனமாகிய கதியானது பக்தி முதலாகிய வித்தையினாலும் சாதிக்கப்பட்டிருக்கும். புருஷோத்தமனோவென்றால், இந்த இரண்டு வழிகளுக்கும் தான் ஆச்சாரமேயல்லாமல் இவைகளை ஆச்சாரித்ததில்லை. அந்தப் புருஷோத்தமனுடைய தேகாபிரமணியான விராட் புருஷன் பூதங்களுக்கும், இரத்திரியங்களுக்கும், திரிபுணங்களுக்கும் ஆத்மாவாகி, விஷயமாகிய அண்டத்திற் ஜனித்து, அந்த அண்டத்தையும் அநினுட்பட்ட பிரபஞ்சத்தையும் பிரகாசஞ்செய்துகொண்டு, திரித்திர ஆதித்யன் போல் விளங்குகிறார். அந்த மகாத்துமானினுடைய நாயிற்றிற்றந்த நளினத்தில் நான் ஜனித்தேன். இந்த விராட் புருஷனுடைய அவயவங்களைக் காட்டிலும் வேறாகிய யக்கிய சாதனங்களைச் சாதிக்க வேண்டுமென்று யத்தனஞ்செய்த சமயத்தில், அந்தப் புருஷனுடைய அவயவங்களால்தானே யக்கிய போக்கியமாகிய பசுக்களையும், அவைகளைக் கட்டுகிறதற்கு யோக்கியமாகிய யூபஸ்தம்பங்களையும், இப்போது நாமிருக்கிற யக்கியபூமியையும், சிலாக்கியமாகிய வசந்தா திகாலங்களையும், யக்கியபாத்திரங்களையும், நெல் முதலான ஓஷதிகளையும், நெய் முதலான நிகேகவர்க்கங்களையும், மதுராதிரசங்களையும், சுவர்ணாதி லோகங்களையும், மிருத்திகையையும், ஜலத்தையும், இருக்கு யசுர்க்களையும், சாமங்களையும், அவுத்திராதியையும், கருமநாமதேயங்களையும், சுவாகாகா முதலான மந்திரங்களையும், தக்ஷிணைகளையும், விரதங்களையும், தேவதைகளுடைய நாம நித்தேசங்களையும், கற்ப சூத்திரத்தையும், சங்கற்பத்தையும், அனுஷ்டான வகையையும், விஷ்ணுகிரமாதிகதிகளையும், தேவதைகளுடைய தியான முதலாகிய மதியையும், பிராயச்சித்தத்தையும், செய்த கருமங்களை ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் சமர்ப்பிக்கிறதையும், சம்பாதித்தேன். இப்படி யக்கியசாதனங்களைப் பரிபூரணமாகச் சம்பாதித்த நான் யக்கியஸ்வரூபியாகியும், நியந்தாவாகியுமிருக்கிற அந்தப் புருஷனை யக்கியத்தினாலேயே சூஜித்தேன்.

வாராய் நித்தோஷனே! அப்பால் உன்னுடைய பிரதாக்களான பிரஜா பதிகளெல்லாரும், இந்திராதி ரூபத்தால் பிரகாசமாகியும், நிஜரூபத்தால் ஒரு வராலேயும் அறியக்கூடாமலுமிருக்கிற அந்தப் புருஷனை யேகாக்கிர சித்தர்களாகிய யஜித்தார்கள். பின்பு யோக்கியமாகிய காலத்தில் மனுக்களும், ரிஷிகளும், பிதர் தேவதைகளும், தேவர்களும், அசுரர்களும், மனுஷர்களும், சுத்திரபிரபுவாகிய அந்தப் பாம்புருஷனை, இந்தக் கிருதுக்களால் பூசிக்கிறார்கள். சிருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில் மிகுதியான பிரகிருதிருணங்களைத் தரித்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு விஷயமாகிய யாதொரு பகவானிடத்தில் இந்தச் சமஸ்த பிரபஞ்சமும் ஸ்திரமாயிருக்கிறதோ, அந்தப் பகவானால் ஆக்கியாடுக்கப்பட்ட நான் சிருஷ்டி செய்கிறேன். அவன் வசனான அரணும் இந்த உலகத்தைச் சங்கராஞ்செய்கிறான். சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கராங்களுக்கும் காரணமாகிய மூன்றுசக்தியையும் படைத்த அந்தப்பாம்புருஷன் விஷ்ணுரூபத்தைத் தரித்து இந்த உலகங்களை ஈக்ஷணஞ்செய்கிறான். வாராய் லீயனே! என்னைக்குறித்து எப்படி நீ பிரஸன்னஞ்செய்தையோ அப்படியே விசிதமாகச் சொன்னேன். காரியகாரண ஸ்வரூபமாகிய சிருஷ்டி யோக்கியமான வஸ்துக்களிலொன்றும குணபரிபூரணான ஸ்ரீமந் நாராயணனைக்காட்டி லும வேறல்ல.

வாராய் சிரேஷ்டனே! யாதொரு காரணத்தால் ஸ்ரீ ஹரியானவர் பக்தியபிசயத்துடனே கூடிய மனதையுடைத்தாகிய வென்னால் தியானஞ் செய்யப்படுகிறாரோ, அந்தமகிமையாகியென்னுடைய தசேந்திரியங்கள் அசத்தாகிய விஷயங்களில் சம்பந்திக்கவில்லை. என்மனதும் ஒருகாலத்திலும் வியர்த்த சிந்தையைச் செய்யவில்லை. என்வார்த்தையும் ஒரு சமயத்திலும் அபத்தமாகிவிடவில்லை. அப்பாடிப்பட்ட இந்திரிய மனோவாக்கு விருத்திகளை யுடைத்தாகியும், வேதமயனாகியும், தரீபாமயனாகியும், பிரஜாபதிகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகியும், அவர்களுடைய வந்தனை யோக்கியனாகியுமிருக்கிற நான் மனோஜயஞ்செய்து கொண்டு சலாக்கியமாகிய யோகத்திலிருந்து தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தாலும், எவ்விடத்தில் ஜனத்தேதிலே அவனையும் அந்த ஜனனத்தையும் அறிந்ததில்லை. யாதொருவன் தனக்கு முடிவையடையமாட்டாத ஆகாசத்தைப்போல் தனதான சங்கல்பத்தினுடைய அளவிடப்படாத விபவத்தைத் தானே அறியமாட்டானே, அந்த மகிமையை மற்றவர்களைப் படித்தான் அறியப்போகிறார்கள். தன்னை யடைந்தவர்களுடைய ஜனனமாணமாகிய சமுசாரத்தைச் சேதித்துக்கொண்டும், கேஷமகாரணமாகியும், கேஷமமாகியுமிருக்கிற அவன் திருவடிகளை எண்ணக்கினைன். நானும், ருத்திரனும், ஈங்களும், சக்தியமாகிய அவனுடைய கதியை அறிந்ததில்லை. இப்படியிருக்கையில் மற்ற தேவர்கள் எப்படியறியப் போகிறார்கள். ஆனாலும் அவனுடைய பிரகிருதியென்று சொல்லப்படுகிற மாயையால் மோகிக்கப்பட்ட புத்தியையுடைத்தான பேர்களாகி நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சத்தை மும்முடைய மதியுள்ள மட்டும் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். யாதொருவனைத் தத்துவமாக அறியமாட்டாத நாமெல்லாரும் எவனுடைய அவதார லீலைகளைக் காணஞ்செய்கிறோமோ, அந்தப் பகவானுக்கு வந்தனஞ்செய்கிறேன். அப்ப

டிப்பட்ட மகிமையுடைத்தாகித் தனது அவதார லீலைகளால் நம்முடைய மதி விஷயனாகியும், பிரபஞ்சகாரனாகியுமிருக்கிற பரமபுருஷன், கல்பங்கள் தோ றும் தனக்கு ஜனனமில்லாமலிருக்கையிலும், தன் சங்கடபத்தால் தன்னிடத் தில் தானே ஜனித்துப், ஜனித்ததை அகிந்திப், பின்பு சங்கடத்தையும் செய் கிறானே அந்தப் பரமபுருஷனுடைய தத்துவம் எவ்வளவு, பரமார்த்த சத்தி யமாகியும், பரிபூரணமாகியும், அநியங்கங்களிலல்லாமலும், வேறுபகுணாத் தமாகியும், சரீரமயத்தால் ஹனுதியும், ஸன்னிலஸமயமும், சிசுமயமாகியுமிருக் கிற கியானஸ்வரூபமே யல்லாமல் வேறல்ல.

வாராய் முனியே' இந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை, இந்தியங்களையும் மனதையும் அகங்காரத்தையும் ஜயித்து, சாதியுடைத்தாகிய முனிவர்கள், அந்தச் சாந்திபொருதிய காலத்தில் அநிந்தியார்கள் யுவுர்களே அந்த துக்களான வா திகளுடைய தாக்கங்களால் மனநிலை கலக்கத்தை யுடைத்தான போது அறியமாட்டார்கள் அவ்விதக்காரன பிரகிருதியே சம்பந்தித்து, அந்தப் பிரகிருதியாகிய புருஷனை வாகவெய்கிறபடியால், புருஷனென்று சொல்லப்படுகிற அந்த ஸ்வரூபமான பரமாத்மாவைக்கு மிகுலான அவதார மாகும். குணவைஷ்ணவரிபுமா, காரண காரிய ஸ்வரூபமாகிய பிரகிருதியும், அவனுடைய சக்தி ஸ்வரூபமான அவதாரங்களும், மக்தியுமும், பஞ்சாகா ஷ்டங்களும், சதவாதிகுணங்களும், எகாதேவந்திரியங்களும், விவரென்று சொல்லப்படுகிற இவைகளுடைய சமுகமாகிய சரீரமும, ஸ்தாவரங்களும், சங் கமங்களும், காணும், சிவணும், உபேந்திரணும், அக்ஷன் முதலான இரூபபிர ஜாபதிகளும், பீ முதலான பிரபாபிஷிகளும், உபாநகரோதகாயகங்களும் பகீதி சிரேஷ்டங்களும், உரோதிரங்களும், பாதாளநிபதிகளும், கந்தாவா தீச வரங்களும், வித்தியாதர சிரேஷ்டங்களும், சரண சிலாகங்களும், மகஷாநி யாகளும், மாக்ஷதமுதாதன்னியங்களும், சாபாபிபாங்களும், மாகாயுஷிகளும், பிதூர் சிரேஷ்டங்களும், மறுஷிய ரிரேஷ்டங்களும், வைத்திரேயந்திரங்களும், சித்தேசுவரங்களும், தானவாநியங்களும், மறுமுள்ள பிரேத பிரசா ஷ்டக்ஷமாண்ட ஜலஜக்தம், மிருக பசுக்களில் சிரேஷ்டங்களும், அவனுடைய காரியரூபமான அவதாரங்கள் இதுவுள்ள ரீயாகொரு வந்து இந்த உலகங் களில் அந்தப் பகவானுடைய ஸ்வரியத்தையும், தேஜையும, கனத்தையும், பராக்கிரமத்தையும், இந்திய மனங்களையெல்லாகதையும், சம்பந்தத்தையும், அதிகாரத்தையும், லச்சையையும், காந்தியையும், புத்தியையும், ஆசசரியமான வர்னத்தையும், உடைத்தாயிருக்குமே, இவைவியெல்லாம் உருவை பெய்தித்திரு க்கிற அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபமேயன்றி வேறல்ல. வாராய் ரிஷியே' ஜகத வியாபகமான அந்தப் பரமாத்மாவுடைய எந்த முக்கியமாகிய லீலாவதாரங் களை யறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்களே, காதுகளிலுண்டாகிய பாவங்களைச் சொலிப்பிக்கிற அந்த அவதார கதைகளைக் கிரமமாகச் சொல்லத்தொடங்கு கிறேன். அதிமனோக்கியமான இந்தக் கதைகளாகிற அமுதங்களை உமது காதுகளாகிற பானபாத்திரங்களால் பானஞ்செய்யும்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

இது, பகவானுடைய லீலாவதாரங்கள், அந்தந்த அவதாரக்கிரமங்கள், அந்தந்தப் பிரயோசனங்கள், இவைகளைப் பிரம்மாவினால் நாரதருக்குச் சொல்லப்பட்டவாறு சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தப்பிரகாரம் விபஷ்டி சமஷ்டி ரூபமாகிய ஸ்ரீ ஹரிசிருஷ்டியை நாரதருக்கு உபதேசஞ்செய்த இரண்யகர்ப்பன், அந்த ஹரியுடைய லீலார்த்தமாகியும் சுத்த சத்வமாகியும் மிருக்கிற பகவத் அவதாரங்களைச் சொல்லத்தொடங்கினான். வாராய் நாரதனே! எப்போது இந்தப் பூமண்டலத்தைத் தைத்தியனான இரண்யாக்ஷன் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு மகா சமுத்திரத்தில் பிரவேசித்தானோ, அப்போது இந்தப் பூமண்டலத்தை உத்தரிக்கவேண்டிச் சகல யக்கியமாகியும் வராக ரூபமாகியும் மிருக்கிற சரீரத்தைத் தரித்தவனாகிப், பகவான் அவதரித்து, மகாரணவ மத்தியிலிருக்கிற இரண்யாக்ஷனை, யக்கியோத்தாராகனாகிய அனந்தன், தன் கோரைப்பற்களால் மலையைப் பிளந்தார்போல் பிளந்தார். இப்பால் ருசிப்பிரஜாபதி யிடத்திலிருந்து ஆகுதியென்கிற தேவிக்குக் குமாரனாக ஜனித்துச், சுயக்கினைன்கிற பெயரால் விளங்கின பரமபுருஷன், தன்னுடைய பாரியையான தக்ஷணதேவியிடத்தில் சுயாமா னொன்று பெயரையுடைத்தாகிய தேவர்களை ஜனிப்பித்து, மூன்று லோகங்களுடைய மகத்தாகிய சிரமத்தைப் பரிகரித்தார். அப்பால் தனக்கு மாதாமகனாகிய சுவாயம்புமனுவால் ஹரியென்று அடிக்கடி சொல்லப்பட்டார். கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய கிருகத்தில் அவருடைய பாரியையான தேவலூதியிடத்தில் ஒன்பது கன்னிகையர்களுடனே யுற்பவித்து ஸ்ரீகபிலரென்று நாமத்தைத் தரித்து, தனக்கு மாதாவாகிய தேவாலூதிக்கு ஆத்ம தத்துவத்தை உபதேசித்தார். பின்பு அந்தத் தேவலூதியானவன் அந்தவித்தையால் திரிருண சங்கமாகிற மலத்தை அந்த ஜன்மத்தில்தானே தன்னுத்தமாவிடத்தில் வேண்டாம லுதறிப்போட்டுக் கபிலருக்கு யோக்கியமாகிய கதியையடைந்தான். பின்பு புத்திரனிடமாகத் தபசுசெய்த அத்திரி மஹாரிஷியுடைய தபசினால் சந்தோஷத்தையடைந்த பரமபுருஷன், அந்த அத்திரியைப்பார்த்து ஓ அத்திரிமஹாரிஷியே! உம்முடைய தபசுக்குப்பலனாக என்னை உமக்குத் தத்தஞ் செய்தேனென்று சொல்லி அநுகரிஷிக்குத் தான் குமாரனாக அவதரித்ததனால், தத்தாத்திரையெனன்று பிரகாசமாகிய நாமத்தைத்தரித்தார். அந்தப் பகவானுடைய பாதபங்கஜங்களுடைய பாகங்களால் பரிசுத்தமாகிய மூர்த்திகளையுடைத்தான யதுக்களும், ஏயான் முதலான பேர்களும், யோகசம்பத்தை யடைந்து, திருஷ்டா திருஷ்டரூபமாகிய உபய சம்பத்தையும் அடைந்தார்கள். அப்பால் அநேகவிதமாகிய லோகங்களைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையால் செய்த என் தபசினுடைய சமர்ப்பணத்தால் ஜனகனென்றும், சனந்தனென்றும், சனற்குமாரனென்றும், சனச்சுஜாதனென்றும், சனபதத்துடனே கூடிய நான்கு விதமாகிய நாமங்களைத் தரித்து, நான்கு ரூபமாக அவதரித்து, முன் கற்பத்தில் விளங்கின ஆத்மவித்தை பிரள

யத்தில் விந்ஷ்டமா யிருக்கிறபடியால் அதை இந்தக்கற்பத்தில் அனேகமாகிய முனிவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அந்த உபதேசித்தால் அந்த ரிஷிகள் தங்கள் மனதில் பிரம்மஸ்வரூபத்தைச் சாஷிபக்தரித்தார்கள். இப்பால் தக்ஷி கன்னிகையான மூர்த்திதேவி யிடத்தில், தருமப் பிரஜையிக்கு, காராயண னென்றும், நரனென்றும், இரண்டுருபமான குமாரராகி அவதரித்துத் தபாசைச் செய்யுங்காலத்தில், விக்கினஞ் செய்ய வேண்டுமென்று அவ்விடத்தில் வந்த மன்மத சேனைகளாகிய அம்சா ஸ்திரிகள் அந்தப் பகவா லுடைய தியமலோ பத்தைக் காணாமலும், தங்களுடைய தீரோனிகாதமாகிய தியமலோபத்தாலும், தங்களைக்காட்டியும் மிகுதியாகிய செளந்தரியாதிகளு லேன கூடிய அவன் தொடையிற்பிறந்த அப்பாசுக்கலைக் கண்டும், லசவைப்பட்டுக்கொண்டு, மன்ம தனுடைய சேனைகளை திக்கரிக்கமாட்டாமற் போனார்கள். காமனைத்தரித்த புகழுடையவர்களான மஹா னுபாவர்களும் சகிக்கக்கூடாமலும் தன்னைத் தகி க்கிற சக்தியை யுடைத்தாகியு மிருக்கிற காமத்தைத் தோஷமென்று நினைத் துத் தகிக்கமாட்டாமற் போனார்களோ? அந்தக் காமமும், தீர்மலமாகிய காரா யணன் இருபத்தைப்பிரவேசிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தபொழுதே தான் பயந்ததோ? அப்படியப்பட்ட மஹா புருஷனுடைய மனதைக் காமமானது எப்படித்தான் அணுகிக்கும். இப்பால் யாதொருவன் பாலஞ்சி யிருந்தா லும், உத்தான பாதனைக்கிற ராஜா சரீரத்தில் மகத்தானதாயுடைய வார்த் தையாகிற பாணங்களால் போக்காட்டப் பவனாகித் தபாசைக்குறித்து வனங்களை யடைந்து தபாசைசெய்து திவ்யமாகிய தோத்திரங்களைப்பூர்த்தி செய்து அவன் பொருட்டிப் பிரசன்னனாகிய ஸ்ரீ ஹரியானவர் துருவகதியைக் கொடுத்த பின்பு, அவனுடைய திலையாகிய சிஞ்சுபார சக்கரத்துக்கு மேலாகிய ஜன லோகத்தில் வாசஞ்செய்கிற பிருது முதலாகிய முனிவர்களும், அதின் கீழ்ப் பட்ட சுவர்க்கத்திலிருக்கிற பாகுரிஷிகளும் எவனைத் தோத்திரஞ் செய்கிறார் களோ, அவனை துருவனென்று சொல்லப்படுகிற பரமபுருஷன். அப்பால் வேனெனென்கிற ராஜா சாஸ்திர மரியாதிகளை அதிகாரிபடுத்தா லுண்டாகிய பிராமண சாமாகிய வச்சிராயுத்தால பஸ்மமாகிய பராக்ரமத்தையுஞ், சம் பத்தையும் உடைத்தாகி நாகத்தில் விழாவின்று மிருக்கிற அந்த வேனனை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று, ரிஷிகளுடைய பிரார்த்தனையால், அவனையும் ரக்ஷி த்து, அவனுக்கு மகனாக ஜனித்து, இந்தப் பூமியாகிற தேவனுடைத்திலிருந்து சகலமாகிய பலன்களையும் கருதா லே, அவன் பிருது சக்கிரவர்த்தி யென் னும் பரமபுருஷன். பின்பு ஆகுகின்றதே சதனுடைய காவிரித்திலிருந்து சுதேவியென்னும் பெயரை யுடைத்தாகிய பிரேருதேனிக்குக் குமாரனாக அவத ரித்த இருத ஹரியானவர், விருஷப் யோகியென்று காமத்தைப் படைந்து சகல விஷயங்களிலும் ஆசையை யொழித்து மிகவும் சாதனியையடைந்த இருதிரி யங்களுடனே சர்வசரீரனாகிய பரமாத்ம் ஸ்வரூபத்தில் திலையாகி நின்று, மூடனைப்போல தன்னை நினைக்குமபடி செய்தார். அப்போது ரிஷிகள் இவ னுடைய பரம அர்ச்சா சாமத்தைப் பரமோத்திருஷ்டமென்று தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

அப்பால் என்னுடைய சத்திர யாகத்தில் இந்த ஆதிபுருஷனுடன் ஹயக்கிரீவனாக அவதரித்து, வேதமயனாகியும், சகல தேவர்களுக்கும் அந்த ராத்மாவாகியும், உருக்கின தங்கத்துக்குச் சமானமாகிய தேசகார்தியுடனே பிரகாசித்த, இந்த யக்கிய புருஷனுடைய மூச்சுக்காற்றையுடைத்தாகிய நாகா ரந்திரங்களிலிருந்து, அதிபாவனமாகிய சப்த ரூபங்களான வேதங்கள் பிரகா சித்தன. அப்பால், பிரளய காலத்தில் சகல பிராணிகளுடைய சமூகங்களுக் கும் ஆதாரமாகிய பூமிஸ்வரூபமாகியும், மச்ச ரூபமாகியும், சுவாயம்புமனு வால் காணப்பட்ட இந்தப் புருஷோத்தமனுடன், நான் பயந்த சமயத்தில் நமஸ்கரிக்க வேதமார்க்கங்களைத் தான் அறிந்துகொண்டு, அந்த ஜலத்தில் வீணை யாடினான்ல்லவோ, பின்பு கூர் சமுத்திரத்தில் அமரசிரேஷ்டர்களும் அசுராதி பதிகளும் அமிர்தத்தைக் கட்டையம்போது, இந்த ஆதிபுருஷன் கூர்மரூபத் தைத் தரித்துத், தன் முதுகால் மத்தான மந்தா பர்வதத்தை பெருக்குங் காலத்தில், அந்த மலையுடைய வரஞ்சதலால் பரிகரிக்கப்பட்ட நினைவையுடைத் தாகி நித்திரையாகி மகோற்சவத்தை யடைந்தார்.

பின்பு சுவர்க்க நிவாசிகளான தேவதைகளுடைய பயசிவர்த்தி நிமித்தம், நரசிம்ம ரூபத்தைக் கற்பித்துச் சுழன்றுகொண்டிருக்கிற புருவ நெறிப்பின லும், தம்முஷ்டிகளாலும், விகடமாகிய முகத்தை யுடைத்தாகியும், வெகு ஆரத் திலிருந்து சமீபத்தை யடைந்து பிரகாசித்துக், கெதையைத் தரித்து மிருக்கிற, தரித்தியேநுநிகைய இரண்யகசிபுவைத் தன்வி நகங்களாற் பிளந்தார். பின்பு சாக்ஷினுடைய நடுவிலே மிகவும் பலத்தையுடைத்தாகிய முதனையால் பிடிக்கப்பட்ட பாதத்தையுடைத்தாகி யிருக்கிற கஜேந்திரனுடன், தன்மத மடங்கினபின்பு, ஓ ஆதிபுருஷனே! ஓ அகிலலோகநாயகனே! அதிபாவனமா கிய கீர்த்தியுடையவனே! சிவவணமங்களமான நாமதேயங்களைத் தரித்தவனே! யென்று உயர்ந்த தொனியை யுடைத்தாகிய துதியைச் செய்து, சரணாக் தனாக, கஜபூதனை அப்பிரமேயனாகிய அந்தச் சக்கிராயுதன், பக்ஷிராஜனு கரு டனுடைய புஜத்திலேறி விரைந்து யெழுந்தருளித், தன் சக்கிராயுதத்தால் அந்த முதனையுடைய வாயைப் பிளந்து, அதின் முகத்தில் அகப்பட்டிருந்த கஜசிரேஷ்டத்தைத் தன் கையால் அவலம்பித்துத், தயாநிசயத்தால் அவனை உத்தாரஞ் செய்தவன், குணபரிபூரணனு ஸ்ரீ ஹரியேயல்லாமல் வேறல்ல. யக்கியமத்தியில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர், அதிநி தேவிக்குக் குமாரர்களான துவா தசா தித்தர்களுக்கு அபகிருஷ்டரானாலும், சுபகுணங்களால் மிகவும் சிரேஷ்ட ராகவே விளங்குகிறார். யாதொரு காரணத்தால் இந்தப் பதினான்கு லோகங் களையும் வாழ்ந ரூபமாகிய தன்னுடைய பதநிபாசங்களால் மூன்றடி யென் னும் விராஜத்தால், மகாபலி பிரதிக்களை பண்ணின உத்தரகூஷணத்தில் ஆக்கிர மித்தார். சகல லோகநாயகனாகிய பரமபுருஷன் யாசனையைச் செய்யலாமோ வென்றால், நியாயமார்க்கத்தி லிருக்கிற புருஷனை யாசனையைத் தவிர்த்து மற்ற வழிகளால் ஸ்தானப்பிரம்சஞ் செய்விக்கிறது சுவாமிக்கு உசிதமல்ல, பக்தனாகிய பலியை யாசனையாலாகிலும் ஸ்தானப்பிரம்சம் செய்விக்கிறதும் உசிதமோ வென்றால், தன்னுடைய ஸ்ரீ பாததீர்த்தங்களை மிகவும் சிரசில் தரித்தும், தன்

குருவாகிய சுக்கிராசாரியினுடைய வசனத்தையு மெண்ணுமல் அவன் வார்த்தைபடிக்குத் தன்னுடைய விபவத்துக்கு இளப்பம் வந்திருக்கையிலும் தான்கொடுத்த முன்றாமடி வைக்கிறதற்கிடமாகத் தன்னையே கொடுத்தும் வேறே மனதிலொன்றும் நினைவாதபடிக்கு இப்போது அவன் பலாத்காரத்தால் வந்திருக்கிற திரிலோகாதிபத்தியமும் முன்னவன் கோரிக்கையால் வருகிற மூன்றுலோக விபவமும் சரியான பிரயோசனமல்ல வென்று தான் சாலோக்கியமாகிய விபவத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்துச்செய்த யோசனையும் அனுக்கிரகமேயல்லாமல் அவனுக்கு நிக்கிரகமல்ல.

வாராய் நாரதனே ! ஸ்ரீ வாசுதேவனைச் சரணமாகவரித்த மகா னுபாவர்கள் யாதொன்றை நன்றாய்த் துரிதமாக அறிவார்களோ, ஆத்மதத்வப் பிரகாசமாகியும் ஸ்ரீ பாகவதமென்று நாமத்தைத் தரித்துமிருக்கிற சியான சாதனத்தையும், பக்தி யோகத்தையும், நிகுத பக்தியை யுடைத்தாகிய உன்னால் மிகவு மாதாவுடனே கேள்வியுற்றேன். இப்பால் மன்வந்தரங்கள் தோறும் அவதரித்துப் பத்துத் திக்குகளிலும் வியாபித்திருக்கிற தன்னுடைய பராக்ரமமாகிற சக்கரத்தைத்தரித்து, மற்ற இராஜ வர்க்கங்களுக்கு நிக்கிரகத்தைக் கற்பித்துத், தன்னுடைய திவ்ய சரித்திரங்களால் மூன்று லோகங்களுக்கும் உயர்ச்சியான சத்திய லோகங்களிலேயும் தன் கீர்த்தியை விர்த்திசெய்தான். பின்பு ஸ்ரீ ஹரியானவர் உலகத்தில் அவதரித்துத் தன்வரதிரியென்று திவ்ய நாமத்தைத் தரித்து நிகுத கீர்த்தி சம்பவனராகி அதிகமாகிய ரோகங்கடையுடைத்தான நாரடுடைய வியாதிக்கோத தன் நிருநாமத்தால் சீக்கிரத்தில் பரிகரித்துத் துர்மண நில்லாத ஆபுசுடைய சமுர்த்தியையுங் கொடுத்துத், தாரித்தியரால் தள்ளப்பட்டிருந்த யக்கிய பாகத்தையு மடைந்து, ஆயுர்வேதத்தையும் பிரகாசஞ்செய்து, மறுபடியும் உக்கிரவீரியனை பரசுராம ரூபத்தைத்தரித்து, உலகத்தினுடைய லயத்தைக் குறித்துத் தெய்வத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்டும், பிராமணர்களிடத்தில் துரோகத்தால் வேதமார்க்கங்களை யிழந்தும், நரகியேதுவாகிய கருமங்களை இச்சித்தும், பூமிக்குக் கண்டகம்போலவு நிருக்கிற கூத்ததிரியகுலத்தைத் திக்ஷணமாகிய பாசுதாரையால் இருபத்தொரு தலைமுறை சங்கரித்தார்.

பின்பு மயேசுனுவன் தன்னுடைய அமிசமாகிய லக்ஷுமணனுதிகளான பிரதாக்களுடனே இக்ஷுலாகு வமிசத்தில் அவதரித்துத், தன் பிதாவாகிய தசரதனுடைய ஆதனத்திலிருந்து, தன்னுடைய பாரியையாகிய சீதையுடனையும், தம்பியாகிய லக்ஷுமணனுடனையும், வனப்பிரவேசமாகிப் பத்துச் சிரசுடனே கூடிய ராவணனை விரோதஞ்செய்து, அவன்பொருட்டுச் சமுத்திரத்தைப் பந்திக்கத், திரிபுரத்தைத் தகிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்திருந்த அரணைப் போல், தன் சத்துருவினுடைய பட்ட னைத்தைத் தகிக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிற ஸ்ரீராமனிடத்திலிருந்து, பபத்தைபடைத்து, நடுக்கமுண்டாகி வெகு தூரத்திலிருக்கிற சுருத்த ஜனமாகிய சீதாதேவியால் கலக்கப்பட்ட ரோஷத்தினால் சிவந்திருக்கிற வீக்ஷணத்தால் மிகவும் தாபத்தை யடைந்து மகா மச்சியங்கடையும், சர்ப்பங்களையும், முதலைகளையும் உடைத்தாகியுமிருக்கிற சமுத்திர ராஜன் மார்க்கத்தைக் கொடுத்தான். இந்தத் தாசுதியானவர் சயின்ய மத்

தியில் சஞ்சரிக்கிற பாரியாபகாரியான தசகந்தாநுடைய மார்பிலே முறிந்து மிருக்கிற மகேந்திரவாகனமாகிய ஐராவதத்தினுடைய தந்தங்கள்போல், கீர்த் தியால் வெளுத்த திக்குகளுடைய விஜயத்தால் உண்டாகிய நகைப்பை இவன் பிராணங்களுடனே கூடத் தம் தனுசினுடைய நானோசைகளால் அப்பொ முடே அபகரித்தார். பின்பு தன் மாயையால் தன்மைசமானது கழுத்தும் வெளுத்துமிருக்கிற கேசங்களாகக் காண்பித்த இந்த மாயன் அசுராமிகய கிய அசரகளுடைய சமுதத்தாகி பீடிக்கப்பட்ட பூமியின் கிலேசத்தைப் பரி கரிக்கவேண்டிப் பலராமருடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாக அவதரித்து ஜனங்களால் அறியப்படாத நடத்தையை யுடையவனாகத் தன்னுடைய மகிமைக்கு அநு குணமாகிய கருமங்களைச் செய்யப்போகிறார். அதுபாலனுலே யுண்டான பூதனுமானமும, அவதரித்த மூன்று மாதத்தில் பாதத்தா னுண்டாகிய சகட பேதனமும், தவழ்ந்து விளையாடுங் காலத்தில் ஆகாசத்தை யளாவின் மருத மாங்களுடைய நடுநிற்புகுந்த இவனுல் சனிதத அர்ச்சுன விருகூங்களுடைய பேதனமும், இடைச்சேரியி லிருக்கிற பசுக்களையும் பசுபாலர்களையும், விஷ சலபானத்தால் மரிக்குஞ் சமயத்தில் அனுக்கிரக நிமித்தமாகிய அந்த திருஷ்டி வருஷத்தால் ஜீவனஞ் செய்விக்கப் போகிறார். இதுவுமல்லாமல், கோக்களும், கோபாலர்களும் ஜலபானஞ்செய்த யமுனா மடுவில் விளையாடிக்கொண்டு விஷ சோதனாதமாக ஆலகால் வீரியத்தால் அலைந்துகொண்டிருக்கிற நாக்கை யுடைத்தாகிய காளியனை யுச்சாடனஞ் செய்யப்போகிறார். ஒருவராலேயும் அறியக்கூடாத வீரியத்தை யுடைத்தாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமருடனே கூடக் காளியனை நிக்கிரகித்த தினத்தின் ராத்திரியில் யமுனா நீரத்தில் கிரீஷ் மருதுவால் மிகவும் உலர்ந்த மாங்களை யுடைத்தாகிய முஞ்சாவியில் அயர்ந்து நித்திரை யடைந்திருக்கையில் காட்டுத் தீயாற் நகிக்கப் படுகிறபொழுது இந்த ஜனங்களைக் கண்களை மூடச் சொல்லிக் காக்கப் போகிறதை ஜனங்கள் சொல்லப் போகிறார்கள். இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தாயான யசோதை, இந்தக் குமாரனுடைய பந்தன நிமித்தமாக எந்தெந்தக் காரிற்றை யெடுப பாளோ அந்தந்தப் பாசமெல்லாங் குறைவாகவே மிருக்கும். மறுபடியும் மாதாவான கோபிகையானவள் கொட்டாளி விடுகிற இவனுடைய வதனத்தில் ஈரேழுலகங்கையுங்கண்டு தன்மனத்திற் சங்கித்து, இவன் பரமபுருஷனென்று நிச்சயிக்கப் போகிறார். வருண பாசத்தாற் சனிதத பயத்திலிருந்து நந்த கோபனையும், வியோமனென்று பெயரையுடைய மயன் குமாரனால் பிலத்தில் மறைக்கப்பட்ட கோபாலர்களையும் விடுவிக்கப்போகிறார். அக்கினியால் பரிக்கபட்டும ராத்திரியில் மிகவும் சிரமத்தில் நித்திரை யடைந்து மிருக்கிற கோகுல வாசியான சனத்தை ஸ்ரீ வைகுந்த நகரத்தை யடையச் செய்விப் பார். இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வழுவயதாரிடுக்கையில் கோபாலர்கள் இந்திர னுக்குச் செய்கிற யக்கியமானது கெடுக்கப்பட்டவனாவில் விரதத்தினுடைய கூடியத்தின்பொருட்டு இந்திரனைவன் மழை வருஷித்த சமயத்தில் பசுக்களை ரகஷிக்க வேண்டுமென்று இச்சித்துப் பரிசுத்தமாகியும் ஒன்றாகியு மிருக்கிற கரத்தில் கோவர்த்தன பருவத்தை மேலே யெடுத்து வழநாள் வரைக்கும்

வீலையுடனே தரிக்கப்போகிறார். வனத்தில் சமீபிதா கிணத்தால் வெளுத்திருக்கிற ராத்திரியில் விளையாடிக்கொண்டுமீதா ஜக்கிரி டி டெரித்தவாகக் கோபிகளுடைய மார்க்கங்களை தீர்ச்சிக்குக் கொண்டு மிருக்கிற இந்த வாசுதேவன் அவியத்த மதுமாகி மிருக்கிற காசிசேஷத்தை யுடைத்தான சியானத்தால் விரத்திபண்ணப்பட்ட காமரோகத்தை யுடைத்தாகிய ஸ்திரீகளை அபகரிக்க நினைத்துவந்த குபேரன் தம்பியாகிய சங்கதூடவனைய சினை அபரிக்கப்போகிறான். பிரலம்பாகுரணம், தேனுக்கமணம், கெதிரும், அரிஷ்டனும், முஷ்டிகனும், சாணூரணம், குவையாபிட மென்கிற யானையும், காமசுணம், காலயவனனும், நாகாகரணம், பவுண்டரீகன் முதலான பேர்களுந், மற்றுமுள்ள சால்வனும், துனிதனும், பல்லவனும், தந்தவக்கோனும், மழைநதிகளும், சம்பாசுரனும், விதோதனும், நக்குறி முதலான பேர்களுந், காமரோஜனும், குருகுலத்திற் பிறந்தவர்களும், சிஞ்சயனும், கையான் முதலான பேர்களுந், எவர்கள் யுத்த பூமியில் சனத்தைச் சிலாகித்துக்கொண்டு கையில் பிடித்த வில்லுகளுடனே சஞ்சரிப்பார்க்கோ, அவர்களைல்லாதும் பலாமென்னும், வீமென்னும், அர்ச்சுனென்னும், பரிமாரமாகிய காமதேவங்களை யுடைத்தான ஸ்ரீ ஹரியால் ஒருவா லேயும் காணக்கூடாது, அரிஷ்டையாகியுமிருக்கிற வைகுந்தத்தைக் காலத்திற் அடைபாப்போகிறார்கள். இவையெல்லாம் திவ்ய சரித்திரமென்றே சொல்லக்கூடியவை. மற்றுமெல்லாம் பின்பு யுகங்கள்தோறும் காலத்தினால் லயத்தை யடைந்த புக்தியை யுடைத்தாகியும், சொல்பமாகிய ஆயுளை யடைந்துமிருக்கிற நாதகுந்த தன்னான வேதங்களுடைய முடிவைக்காணுகிறா மிகவுட அரிதென்று நிச்சயித் துச் சத்தியவதியிடத்தில் விபாசராக ஆனந்தப்பித்து வேதமாகி விருஷத்தவத சாலையென்கிற கிளையாக விபாகஞ் சொல்லப்போகிறார். பின்பு யயனால் கிரமிக்கபாட்டும, அறியக்கூடாத வேதத்தையுடைத்தாகியுமிருக்கிற பரங்கனால் வேதங்களைச் சங்கரித்துத் தேவ அவேஷிகளாகியும் வேதோத்தங்கங்களாகிய தாபாணுஷ்டானத்தில் நிரதமாகியுமிருக்கிற பாஷண ஜனங்களுக்கு உபாக்கியமாகிய விஷயங்களை நிவர்த்தித்து அபோக்கியமாகிய வஸ்துக்களைப் பரிக்கிடுகிறா மிகாரமாகிய மதுபைக் கற்றிக்க வேண்டி அதற்குச் சித்தமாகிய வேதத்தைத் தரித்துப் பாஷாண்ட தருமங்களை மிகவுஞ் சொல்லப்போகிறார். எந்தக் காலத்தில் சத்புருஷர்களுடைய கிருகங்களில் ஸ்ரீ ஹரி கதைகளிலையுந் போகுமோ? அந்தக்கிருகங்களில் ஜனித்த பிராமணாதன் பாஷாண்டுகளாகிறார்கள். குத்திரகுலத்திற் பிறந்த பேர்கள் எந்தக் காலத்தில் ராச்சியபாரஞ் செய்வார்களோ? எப்போது சுவாகாவென்றும், சுவாதாவென்றும், வஷ்டிவென்றும் சொல்லப்படுகிற சபதங்கள் கூறாக்குபோ? அந்தக் கலியுகாதத்தில் இவைகளைச் சிருஷ்டித்தவேண்டிக் குணபரிபூரணனை பகவான் அவதரிக்கப்போகிறார். சிருஷ்டி காலத்தில் தபகம், நானும், நிஷிகளும், நவப் பிராமணங்களும், பரிபாலன காலத்தில் தருமமும், ஸ்ரீவிஷ்ணுவும், மனுக்களும், அபரர்களும், ராஜாக்களும், லயகாலத்தில் அதருமமும், அரணும், கோபாபிரதானங்களான சர்ப்பங்களும், அசுராதிகளும், மிகுந்த சத்தியை யுடைத்தாகிய இந்தப் பகவானு

டைய மாயா விபூதிகளே. கியானியா யிருந்தாலும் யாதொருவன் பூமி ரேணுக்களை எண்ணி நிச்சயிப்பானே அவன் விஷ்ணுவுடைய வீரியங்களைக் கமனஞ் செய்கிறதற்குச் சமர்த்தனவான். பரம புருஷனுடைய மாயா பிலத்தின் முடிவை நானறியேன். உனக்கு முன்னமே பிறந்து அன்றுமுதலின்றைய வரைக்கும் தியானஞ்செய்கிற சனகாதிகளும் அறியமாட்டார்கள். ஆதிதேவனாகியும் ஆயிரமுகங்களைத் தரித்து மிருக்கிற சேஷனும் இவனுடைய சுகுணங்களை இதுவரைக்கும் கானஞ்செய்து கொண்டிருந்தாலும் முடிவை ஒரு காலத்திலும் அறியமாட்டான். அப்படிக்கொத்த மகிமையை யுடைத்தான இந்தப் பகவான் எவர்களிடத்தில் தயவுசெய்வாரோ அந்தப் புருஷர் சர்வப் பிரகாரத்தாலும் இந்த அனந்தனுடைய திருவடிகளை நிஷ்கபடமாக ஆசிரயிப்பார்கள். இப்படி ஆசிரயித்த சாதுசனங்களே அசக்கியமான ஸ்ரீ வாசுதேவனுடைய மாயையை மிகவும் அதிகக்கிரமிப்பார்கள். இப்படி மாயையைக் கடந்த சனங்களுக்கு நாய் நரிகளுக்குப் பகஷணமாகிய இந்தத் தேகத்தில் ஆகம் புத்தியானது ஜனிக்கமாட்டாது.

முனிவர்கள் யாதொன்றைப் பிரம்மமென்று நிச்சயித்திருக்கிறார்களோ அதுவே பரம புருஷனாகிய பகவானுடைய ஸ்வரூபமென்று தெரியவேண்டும். பிரம்மமாவது, நித்தியமாகியும், எப்போதும் சுகமாகியும், சோகமில்லாமலும், இருக்கிற வஸ்துவமாக. அது சர்வகாலத்திலும் சார்தமாயிருக்கிறபடியால் எப்பொழுதும் சுகமாகுமென்றும, எப்பொழுதும் சுகமாகையால் நித்தியசுகமா யிருக்குமென்றும, பயமில்லாமலிருக்கிறபடியால் சோகமில்லாமலிருக்குமென்றும், சுகல சேதனசேதனங்களிலும் வேண்டாமலிருக்கிறபடியால் பயமில்லையென்றும், கியானசமாதிகையால் மற்றொன்றிலும் ஒன்றறென்றும், பிரகிருதி சம்பந்த மில்லாமையாலும் சர்வசமமாகையாலும், காரியாகாரணங்களைக் காட்டிலும் பரமாகையாலும், ஆகமத்தத்துவமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இந்த ஆதம்ஸ்வரூபம் இவ்வளவென்று நிச்சயிக்கலாமோ வென்றால், வேதாந்த கருதிகளும் அந்தச் சரூப ஸ்வபாவங்களை அளவிட்டு அறியமாட்டா. வேதங்களால் புகழப்பட்ட யக்கியாதி கருமங்களும் தனக்குப் பலமாக அவனைப் பரிசிக்கமாட்டா. மாயையும் அவன் எதிரே நிற்கிறதற்கு லஜ்ஜித்து விளகிற்கும். விஷயங்களில் தொடர்ந்து திரிகிற மனதை இந்தப் பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில் நியமித்த முனிவர்கள் விசிஷ்ட பேதமாகிய காரணத்தைத் தரித்திரனாகிய யிருந்தவன் ஐஸ்வரிய சம்பன்னனான பின்பு ஜலாநுபவநிசையில் கூபசாதனமாகிய ஆயுதத்தைத் தரிக்கிறப்போல் பரிகரிப்பார்கள். மகத்வாதிகளுடைய ஸ்வபாவத்தினால் ஜனித்த காரியங்களுக்குப் பிரசித்தியானது எவனுடைய ஆதினனோ அவனை முத்திநிசையில் அனுபவிக்கிற சுகல சபங்களுக்கும் சுவாமியாகியும் தாதாவாகியு மிருப்பான். இந்தத் தேகமானது, தனக்குப் பிரிவினாக்காரணமாகிய பஞ்சபூதங்களும் லயித்தவுடனே தானும் லயத்தையடையுங் காலத்தில், இந்தத் தேகத்திலிருக்கிற சிவசரீராகிய பரமபுருஷன், தான் ஜனியாதவனாகையால், ஆகாசத்தைப் போல் லயத்தை யடையமாட்டான்.

வாராய் வத்சனே! விசுவத்தைப் பிறப்பித்தருண பரிபூரணனை வேதங்கள் சொல்லுகிறபடிக்கு உனக்கு நான் சொன்னேன். இவீனுடைய மகிமையைச் சொல்லவேண்டுமென்றால், ஒருவராலேயும் சொல்லிமுடியாது. குஞ்சு மமாகியும், ஸ்தூலமாகியும், காரியமாகியும், காரணமாகியுமிருக்கிற வஸ்துக்களெல்லாம் ஸ்ரீ ஹரியைக் காட்டிலும் வேறல்ல. இந்த விருத்தார்த்தமானது பகவானுடைய ஸ்வரூபஸ்வங்களை அவலாபித்திருக்கையால் ஸ்ரீபாகவதமென்று நாமத்தை யுடைத்தானது. எனக்குப் பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த ஸ்ரீபாகவதமானது, ஸ்ரீபகவானுடைய வித்திகளுக்குச் சங்கிரகமாயிருக்கிற படியால், இதை நீ விஸ்தாரமாகப் பிரகாசஞ் செய்யவேண்டும். சகல சேதனு சேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவாகியும், இவைகளுக்கு ஆதாரமாகியும், சருண பரிபூரணையுடையிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியை நினைந்து நிரந்தரமாகப் பக்தியானது எப்படி விருத்தியாகுமோ, அப்படிச் சங்கராதித்து வர்ணிக்கத்தக்கது. சுதந்தரனாகிய இந்தப் பாபநுஷ்டனுடைய சங்கராபத்தை வர்ணித்தவரும், இதைக் கேள்விசெய்து சந்தேகவித்தவரும், நித்தியமுந்திர்த்தையால் கேள்வி செய்கிறவரும், பிரகிருதி மகிமையால் மோகத்தை யடையமாட்டார்கள்.

எப்பாவது அபத்தியாயம்.

இது பரிசுத்தானவன் ஜீவ்வீரர்களுக்குத் தேகசம்பந்தம் எப்படிக்கூடுமென்று ஆதேசப்பித்து, மற்றும் அறியவேண்டியவனுய் வெகு பிரகாரங்களான புராண அற்புதங்களைப் பிரஸன்னஞ் செய்தானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படி காரத நுக்குப் பிரம்மா உபதேசத்தால் அவதரித்த ஸ்ரீபகவத்சங்கிரகத்தை உபதேசிக்க ஸ்ரீசுகமுனிநாயக பாரத்குப் பரிசுத்தமான காராஜன் பிரஸன்னஞ்செய்கிறான். ஓ பரிபாரிஷீரீய! ஹையகுணாதிகனாகிய ஸ்ரீ ஹரியீனுடைய கல்யாண குணங்களை வர்ணிக்கச்சொல்லிக் கமலாசனனால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட ஸ்ரீநாரத முனிநிதர் எவ்வெவருக்கு எப்படிச் சொன்னாரோ அதை யறியவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிறேன். ஓ வேதாந்த கியானிகளில் சிரேஷ்டனான மகாவுபாவனே! அற்புதமாகிய பராக்ராமத்தை யுடைத்தாகிய ஸ்ரீ ஹரியுடைய சேஷாகரங்களான கதைகளைச் சொல்லவேண்டும். எப்படியானால் நான் அசுலாதமாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில், சங்கை ரகிதமாகிய மனதை நியமித்து, இதைக் களைபாதத்தை தரிசிப்பேரே, அப்படியே வர்ணிக்கவேண்டும். சிரத்தையினால் நித்தியமுந் கேள்விசெய்தும்தன் சரித்திரத்தைக் காணஞ்செய்துகொண்டு மிருக்கிற புருஷனுடைய இருதயத்தில், அது, கர்னாந்திரத்தால் சீக்கிரமாகப் பிரவேசித்து, அந்த இருதயகமலத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டு அவர்களுடைய பாபத்தைச் சாருநுவானது ஜலத்தினுடைய மலத்தை அறிக்குமாபபோல் உதறிப்போடும்.

இப்படிக்கமுவப்பட்ட பாபத்தையுடைந்தான புருஷன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதமூலத்தை விடமாட்டான். இந்தத்திருவடி பஜனத்தால் விஷய சங்கங்களால் வந்த கிலேசங்களைத் தளிர்த்து, வழிநடக்கிறவன் வீட்டை

யடைவது போல், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சிவவணதிகளைத் தவிர்த்து மற்றொன் றை நினைக்கமாட்டான். ஓ பிரம்மநிஷ்டரே! பிராகிருத சம்பந்தமில்லாத இந் தச் ஜீவாத்மாவுக்குப் பூரி நுதினி முதலான பூதகாரியம் தனது கருமமாகிற காரணத்தால் உண்டாயிற்றே? இல்லையென்று நிர்மிதமாகவே யிருக்குமோ? இதையும், இந்த லோகங்களுடைய விண்ணியாசம் போலிருக்கிற லக்ஷணத் தை யுடைத்தான பத்மமானது, எவனுடைய உதரத்திலிருந்து ஜனித்ததோ? தன்னிடத்திலிருக்கிற அவயவங்களை ஆசிரயித்த அந்தப் பாம்புருஷனும் உல கத்தில் சஞ்சரித்தும் காணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஜீவனுக்கு வேறு வேறுகிய அவயவங்கள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவையும், உடைத்தாகி யிருக்கிறனென்று சொல்லப்பட்ட இந்தச் சரீரத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தையும், வெளியிட்டுச் சொல்லவேண்டும். பஞ்சமஹா பூதங்களுக்கும் நியந்தா வாகிப் பிரபஞ்சங்களுடைய சிருஷ்டியும், ஸ்திதியும், லயமும் பிறப்பித்த புரு ஷன், தன்மாயைக்கு ஈசனாகவும், சகல சுகுணங்களுக்கும் ஆசிரயமாகித், தன் னுடைய சிருஷ்டி சங்கற்பத்தை நிவர்த்தித்து எவ்விடத்தில் சயனஞ்செய்கி றான். லோகபாலர்களுடனே சகல லோகங்களும் பாம்புருஷனுடைய அவய வங்களால் கற்பிக்கப்பட்டன வென்றும், லோகபாலர்களுடனே கூடிய உலகங் களால் இந்தப் பாம்புருஷனுடைய அவயவங்கள் கற்பிக்கப் பட்டனவென் றும் கேட்டிருக்கிறோம். இதனால் மனதுக்கு நிலையிலே. இதுவும்ல்லாமல் அறியவேண்டிய அர்த்தங்கள் விஸ்தாரமுண்டு. அது எப்படி யென்றால், மகாகல்பமும், அவார்த்தகல்பமும், எவ்வளவு காலமாக விருக்கும், பூதமென் றும் பவ்ஷயமென்றும் வர்த்தமானமென்றும் சொல்லப்படுகிற சப்தங்களைப் பேராக யுடைத்தான காலத்தை அனுமானப் பிரமாணத்தால் அறியும்வகை எப்படி? மனுஷரென்றும், தேவரென்றும், பிதூர்க்களென்றும் சொல்லப்படு கிற ஜீவராசிகளுடைய ஆயுட்பிரமாணம் எவ்வளவு? இந்தப் பூமியில் ஜனிக் கிற பிராணிகளுக்கு இவர்களுடைய காலானுரணம் சொல்லமாகியும், மகத் தாகியு மிருக்கிறதை எப்படி அறியலாம்? வருகிற கருமமாகிற கதிகள் எவ் வளவு? அந்தக் கருமகதிகள் எப்படிப்பட்ட பலன்களைக் கொடுக்கும்?

ஓ பிராமணேத்தமனே! எந்தவாறுத்திற ஜனித்தவனுக்கு எந்தக்கரு மம் விகிதமாகவிருக்குமோ, அந்தக் கருமத்தை அவன் எப்படி அனுஷ்டிக்க வேண்டும்? அனுஷ்டித்த கருமம் அவனுக்கு எப்படிப்பட்ட பலனைக்கொடுக் கும்? அந்தக்கருமங்களி னுண்டாகிய குணவிஸ்தாரத்தையும், பூமிபிறந்த தையும், பாதாளஞ் ஜனித்ததையும், திக்குகள் உண்டானதையும், ஆகாசத்தி னுடைய ஆவிர்வாவத்தையும், நவீக்கிரகங்களும், நக்ஷத்திரங்களும், மலைகளும், நதிகளும், சமுத்திரங்களும், ஜீவுகளும், பிறை விவரத்தையும், இவைகளில் வாசஞ்செய்கிற பிராணிகளுடைய உற்பத்தியையும், அண்டகடாகத்தி னுடைய அளவையும், இதின் உள்ளும்புறமும் இருக்கிற வஸ்துக்களுடைய ஜனனத்தையும், மகாபுருஷர்களுடைய சரித்திரத்தையும், வர்ணச்சீரமங்க ளுடைய நிச்சயத்தையும், மிகவும் ஆச்சரியகரமாகிய ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அவ தார சரித்திரங்களையும், யுகங்களையும், யுகப்பிரமாணங்களையும், அந்த யுகங்க

ளிற் செய்யவேண்டிய தருமங்களையும், மனுஷ்யர் எல்லாகும் செய்யவேண்டிய தருமங்களையும், அந்தந்த வர்ணச்சிரமத்தார் விசேஷமாகச் செய்து கொள்ள வேண்டிய தருமங்களையும், சகலஜாதிகளும் அவாவர்கள் விருத்தியால் ஜீவிக்கவேண்டிய தருமங்களையும், ராஜரிஷிகளுடைய தருமங்களையும், ஆபத்தை யடைந்தவர்கள் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தருமங்களையும், பிரசுருதி முதலான தத்வங்களுடைய ஸ்வரூபங்களையும், அவைகளுடைய பிரமாணங்களையும், அவைகளால் நடக்கிற கருமங்களையும், பாம்புநுஷ்டனுடைய ஆராதன விதியையும், யோக லக்ஷணத்தையும், ஆத்மக்கியான ஸ்வரூபத்தையும், யோகிஸ்வரர்களுடைய அணிமாதி அஷ்ட ஐஸ்வரியங்களையும், யோகிகள் முக்தியடையுங் காலத்தில் அவர்களுடைய விங்கசரீர விவரத்தியையும், நான்கு வேதங்களையும், ஆயுர்வேத முதலான வுப வேதங்களையும், தரும சாஸ்திரங்களையும், இவைகளறிசேர்ந்த இதிகாச புராணங்களையும், சர்வ ஸூதங்களுடைய வுற்பத்தியையும், ஸ்திதியையும், பிரளயத்தையும், வேதோத்தமான கருமங்களையும், ஸ்மிருதிகளால் சொல்லப்படுகிற கருமங்களையும், நித்தியங்களாகியும், காமியங்களாகியுமிருக்கிற அக்கினி ஹோத்திரங்களுடைய விதிகளையும், தருமார்த்த கருமங்களுடைய கதியையும், நிஜமான தருமங்களை யஜித்தவர்களுடைய ஸ்திதியையும், பாஷண்டோற்பத்தியையும், ஜீவாத்மாவுடைய பந்த நிசைபையும், மோக்ஷ ஸ்திதியையும், இந்த இரண்டையுந் தளிர்த்த சமயத்தில் இந்தச் சீவனுடைய நிலையையும், அதற்கிரணுன பரமாத்மா தனக்குச் சுவாதீனமாகிய பிரசுருதியுடனே விளையாடுகிற நிலையையும், இந்த மாயையை விட்டு இவன் அறியாதவன்போல் சாக்ஷியாக விருக்கிற இருபபையும், எனக்குக் கிரமமாக வெளியிட்டுத் தேவரீர் அருளிச்செய்ய வேண்டும். ஒ முனீந்திரோ! தேவரீருடைய திருவடி களை நமஸின் அடியேனுக்கு இந்த அர்த்தங்களை வெளியிட்டு அடியேன் கிருகார்த்த னாகும்படி செய்கிற பாரம் தேவரீருடையதே யல்லாமல் மற்றொன்றுமில்லை. இன்னம் வெகுபெயர்கள் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்களுடைய பெரியோர்கள் அனுஷ்டித்த தருமங்களைத் தாங்களும் அனுஷ்டிக்கிறார்களே யல்லாமல் தேவரீரைப்போல் அறிந்தவர்களல்ல. வாரீர் பிராமணோத்தமரோ! அடியேன் விரதத்தினாலும், பிராமண சாபத்தினாலும், மிகவுந் துன்பத்தை யடைந்திருந்தாலும், ஸ்ரீ அச்சுதனுடைய கதாமிருதத்தைப் பானஞ்செய்கிற என்னுடைய பிராணங்கள் பராதினமாகவில்லை யென்று சொல்லுகிற தேவராதனுக்குச் சச்சனபதியான ஸ்ரீஹரியுடைய கதாமிருதத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று சத்கிலே வரிக்கப்பட்ட சுகரானவர், அந்தப் பரிசுதித்தைக் குறித்துப் பிரம்மகற்பமானது வந்தசமயத்தில் ஷட்குண பரிபூரணனாகிய ஸ்ரீ பகவானால் ச ஹ்ருமகனுக்கு உபதேசமாகி வந்தும் வேதாந்த சாமானமாய் மிருக்கிற ஸ்ரீ பாகவத புராணத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். பான்டு குலத்தில் ஜனித்தவர்களிற் கிரேஷ்டனாகிய பரிசுதித்துப் பிரஸன்னஞ்செய்த அர்த்தங்களைக் கிராமமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று உபக்கிரமித்தார்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

சுகப்பிரம்மரிஷி, ஸ்ரீ ஹரியினுலே பிரம்மதேவனுக்குச் சொல்லப்பட்ட பாக வதத்தைப் பரிசுதித்துக்குச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வாராய் பரிசுதித்துமகாராஜனே! பஞ்சமகா பூதங்களுடனே சம்பந்த மில்லாத ஜீவனுக் கிர்தப் பூதங்களால் நிறைக்கப்பட்ட சரீரசம்பந்தம் எப்படி யுண்டாகுமென்று பிரஸன்னஞ் செய்ததற்குப் பிரதியுத்தரம். ஸ்ரீமந் நாராயண சதுரானன நாரத வியாச பாம்பரைகளால் நானறிந்தபடி சொல்லுகிறேன் கேளும். பிரகிருதியைப்பார்க்கிலும் உத்திருஷ்டனாகியும், அனுபவ ஸ்வரூப னாகியு மிருக்கிற ஜீவனுக்குப் பரமாத்மாவினுடைய சம்பந்தம் வந்தபின்பு, மூலகாரணமாகிய பிரகிருதி யானது தேவமனுஷியாதி ரூபமாகவே விளங்கி, இந்தச் சரீரங்களில் ரமித்து, எனதென்றும், நானென்றும், என்னவிக் கொள் ளுகிறான். எப்போது பரமபுருஷ னிடத்தில் பக்தி செய்கிறானோ, அந்தச் சமயத்தில் சகல மோகங்களையுந் தவிர்த்து, தன்னிடத்தி லிருக்கிற குணங் டக ஆவிர்ப் பாவத்தை யடைந்து தேவகுண ரகிதனாகியிருக்கிற பரமபுரு ஷானுபவத்தில் நிலையாகி நிற்பான். ஈசுவானுக்கும், ஜீவனுக்கு முண்டாகிய சரீர சம்பந்தம்போல் அவயவ சம்பந்த மிருந்தால், அவனுக்கு ஜீவர்களைப் பார்க்கிலும் விசேஷமில்லை; ஆகையால் அவனிடத்தில் செய்த பக்தியால் ஜீவர்கள் எப்படி க் கடைத்தேறுதலென்று பிரஸன்னஞ் செய்ததற்குப் பிரதியுத் தரஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். நிஷ்கபடமாகிய பிரம்மதேவனால் பூஜித்தப் பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணன், அந்தச் சதுரானனைக்குறித்துப் பிரசாதஞ்செய்த கியானானந்த ஸ்வரூப மாகியும், சத்தியமாகியு மிருக்கிற தன்னுடைய திவ்ய மங்கல விக்கிரகத்தைக் காண்பித்துத், தபசு முதலான சிலாக்கிய சரித்திரங் களால் தன்னிடத்தில் பக்தி செய்யவேண்டு மென்று உபதேசஞ் செய்தபடி யினால், அந்தப் பரமபுருஷனிடத்திற் செய்த பக்தியோகம், ஜீவாத்ம வர்க்கங் களுடைய முக்திக்குச் சாதனமாகிய தத்வக்கியானத்தை ஜனிப்பிக்கிறதிற் சம்சயமில்லை. ஆனால் இவ்விடத்தில் என்ன சொல்லப்பட்டதென்றால், ஈரே மூலகங்களையும் அவயவங்களாகப்பெற்ற பரமபுருஷ தியானத்தால், கியான னந்த ஸ்வரூபமாகிய லீலாவிக் கிரக விஷயமான பக்தி நிறந்தபின்பு, முக்தி சாதகமாகிய தத்வக்கியானம் பிறக்குமென்று சொல்லுமகையால் இந்தப் பக்தி விஷயமாகிய திவ்யமங்கலவிக்கிரகம் கியானானந்த ஸ்வரூபமாகையால், ஜீவசரீ ரங்களைப்பார்க்கிலும் விலக்ஷணமென்று வியக்தமாகவே சொல்லப்பட்டது. பிரம்மதேவனுக்கு அந்த ஆதிபுருஷன் எந்தக்காலத்தி லுபதேசஞ் செய்தா ரென்றால், தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆதிதேவ னாகியும், பக்தியைச்செய்கிற பேர்களுக்கெல்லாம் பரமகுரு வாகியு மிருக்கிற அந்தப் பதம் சம்பவன், தனக்கு ஆசனமாகிய தாமரைக் கொடியின் வழியாகச் சிலதூர மிறங்கி அத னுடைய அசைவினாலே வந்து தனக் காதாரமாகிய அந்த அம்புஜத்தில் சலி யாம விருந்துகொண்டு சிருஷ்டி செய்யவேண்டு மென்று சங்கற்பித்து இந்தப்

பிரபஞ்சங்களுடைய நிர்மாணமாகிற கருமர் எப்படியானால் தலைக்கட்டுமோ, அப்படிப்பட்ட சங்கற்பவூர்த்தி யில்லாமையினால், அது நிமித்தமாகச் சிந்தித்திருக்கிற சமயத்தில், இரண்டகூடமாகிய தப சபதமானது இருந்தாற்போலுச்சரிக்கப் படாததாகி ஜலத்தில் ஆழிப்பவித்தது. அந்த வார்த்தையைப் பிரம்மன் செவியுற்றான்.

ஓ ராஜாவே! ஸ்பரிசங்களாகிய வர்ணங்களில் பதினொன்றாம் வர்ணமும், இருபத்தொன்றாம் வர்ணமுங் கூடிய அந்தச் சபதம், தன் அந்தத்ததை அறிவுடையாருக்குத் தனமாகக் கொடுக்குபென்று சொல்லுவார்கள். இந்தச் சபதத்தை ஆதரவுடனே கேள்வியுற்ற அந்தச் சரிசோஷ்டன், அந்தச் சபதத்தை யுச்சரித்த புருஷனைக் காவேணியென்றிச் சீரையாட்டிப் பதினாறு திக்குகளிலும் தன் கண்களை விஸ்தாரமாகச் செலுத்தி அவைகளில் தன்னையிட மறிநெருவரைக் காணாமல் அந்தப் பிரம்மத்தினில் உறுதியாகியிருந்து, தான் கேள்வியுற்ற சபதத்தைத் தனக்கு இதமாக சிச்சரித்துத் தபசைச் செய்யவேண்டுமென்று சிச்சரித்தான். பிறகு தபதப் பென்று கேட்கப்பட்ட சபதத்தில் நிகாதிவில்லாத சிச்சயத்தை உடைத்தாகியும், பிராணுவியாபுக்களையும், மனதையும், கியானேந்திரியங்களையும், கருமேந்திரியங்களையும் திக்கிரகித்துத், தபச் செய்தவர்களுக்குள்ளே உறுதியான தபசை யுடைத்தாகிய பிருக்கிற அந்தப் பாரதிவல்லபன், எகாக்கிர சித்தனாகச் சகல லோகங்களுக்கும் பிரகாசமாகிய தபசை ஆபிரா திவ்யவருஷம் ஆனவனாகான். இப்படித் தவநிலை பெற்ற மனதை யுடைத்தான பிரம்மத்தினாலே யாச்சரிக்கப்பட்ட குணபரிபூரணன், மிருதியாகிய புண்ணியத்தை யுடைத்தாகிய தேவர்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்ட தனதான அந்த வலகத்தை யாத இரண்யகர்ப்பனுக்குக் காண்பித்தார். அவ்விடத்தில் மாயாவிசாரங்களாகிய காமக்குரோத முதலானவை இல்லை. அவ்விடத்தில் தான் ஹரியுடைய நித்தய கைங்கரியத்தில் பிரதராகியும், தேவர்களாலேயும், அசுரர்களாலேயும், அருச்சிக்கப்பட்டுமும், சில மகா னுபாவர்கள் வாசஞ்செய்கிறார்கள். அவர்கள் எப்படி பிருக்கிறார்களென்றால், காசாமபூஷினுடைய நிறம்போலிருக்கிற வர்ணத்தை யுடைத்தாகியும், கமலதளம்போலிருக்கிற கண்களுடனையும், பிரதம்பரங்களைத் தரித்தும் சிலாக்கியமாகிய காந்திகளுடனையும், மிருதுவான சரீரங்களுடனையும், நான்கு புஜங்களால் பிரகாசித்தும், மிருதியான வெளியுடனையும், சிலாக்கியமான ரத்தினங்களைப் பதித்து மிருக்கிற பதக்கங்களையும், முத்திராங்களையும் தரித்து மிருக்கிறார்கள்.

இப்படியே பவனவர்ணம்போன்ற சிவந்த சரீரமும், வைநிய நிறம்போலிருக்கிற சரீரங்களும், தாமரை வளையத்துக்கு நிகரான சுப்பிரமாகிய காயங்களுடனையும், பிரகாசித்த சில நித்திய சூரியர்கள் பதித்துக்கிடும் ஒளிபினால் விளங்குகிற குண்டலங்களையும், கிரீடங்களையும், வனமாலையுந் தரித்து விளங்குகிறார்கள். சமஸ்த திக்கிலேயும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற திவ்யமாகிய விமானவரிசைகளில் விளங்குகிற மகாபுருஷரால் அற்புதமாகியும் தங்களுடைய காந்திகளால் பிரகாசித்த சரீரங்களைத் தரித்த உத்தம

ஸ்திரீகளுடைய காந்திப் பிரபாவத்தால் மின்னல்களுடனே கூடிய மேகங்களால் நிறைந்த ஆகாசம்போல் எப்பொழுதும் பிரகாசித்தும், ஸ்ரீதேவியானவள் திவ்யமான ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு சகல சம்பத்துக்களுடனேயும், வெகு விதமாகிய ஸ்துதிக்குப் பாத்திரமான ஸ்ரீ ஹரியுடைய பாதங்களில் வெகு பிரகாரமாகப் பூசைசெய்தும், தன்னுடைய ஆஞ்ஞையை யனுசரித்த வசநதனாலேயும், அவனை அனுசரித்து நடக்கின்ற மற்ற ருதுக்களாலேயும், நானாவிதமாகத் தியானஞ்செய்யப்பட்டிருந்தாலும், தனக்குச் சவா மியாகியும், தன் பிரீதிக்குப் பாத்திரமாகியும் ஸ்ரீ ஹரியுடைய விசித்திர லீலைகளால் தியானஞ்செய்யப்பட்டு மிருக்கிற ஸ்ரீ ரமாதேவிக்கும், யக்கியங்களுக்கும், சகல சேதனசேதனங்களுக்கும் பதியாகிய பரவாசுதேவனைப் பத்மசம்பவன் சாக்ஷாத்கரித்தான். சுனந்தனனந்தன் முதலாகிய சிலாக்கியமாகிய கைங்கரியத்தில் ருசிபெற்று மிருக்கிற கிங்கரர்களால் நான்கு புரத்திலும் உபசரிக்கப்பட்டும், தம்மிடம் பக்தியுளாரிடங்களில் செய்கிற பிரசாதத்தினால் அபிமுகனாகவும், அபாங்கங்களாகிற மதுவினால் சம்பன்னராகவும், பிரசன்னமாகிய ஆசனத்துடனேயும், செந்தாமரைபோல விருக்கிற கண்களுடனே கூடிய திருமுகமண்டலத்தை யுடைத்தாகியும், கிரீடத்தையும் குண்டலங்களையும் தரித்தும், நான்கு புஜங்களுடனே பிரகாசித்தும், பீதாம்பரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், தன் மார்பிலிருக்கிற ஸ்ரீ தேவியால் பூஷிதனாகியும், பிரகிருதியும், புருஷனும், மகத்வமும், அகங்காரமும், எகாதசேந்திரியங்களும், பஞ்சமகாபூதங்களும், பஞ்சதன் மாத்திரைகளுமாகிற இருபத்தைந்து தத்துவங்களாளுடனேயும், மற்றிடங்களில் ஸ்திரீமல்லாமலும் சகலமும், தன்னுடையதாகியு மிருக்கிற ஐஸ்வரியங்களுடனே கூடியிருக்கிற பரமபுருஷனை, அதிசிலாக்கியமாகிய உயர்ந்த சிம்மாசனத்தில் கண்டு, அந்தத் தரிசனத்திலுண்டான ஆனந்த ரசத்தினால் நனைக்கப்பட்ட அந்தக்கரணத்தை யுடைத்தாகியும், சரீரமெங்கும் நிறைந்த ரோமாஞ்சங்க ளாளுடனேயும், பிரேமாதிரியத்தால் ஜனித்த ஆனந்த பாவ்பங்களால் நிறைந்த கண்களுடனேயும், அந்த விசுவசிருஷ்டிகர்த்தாவான பரமபுருஷனுடைய பாதபத்மங்களை வணங்கினான்.

அப்படித் தன் திருவடிகளில் மிகுதியான பக்தியை அனுஷ்டித்துக் கொண்டும், தன் சங்கல்பத்தால் விஷயமான பிரஜாசிருஷ்டி செய்கிற சாசனத்துக்கு யோக்கியனாகியு மிருக்கிற அந்தப் பிரம்மதேவனைக் குறித்துப் புன்சிரிப்புடைய வார்த்தையைச் சொல்லிச் சந்தோஷத்துடனே கூடின அப்பரமபுருஷன், அந்த விதாதாவைத் தன் திருக்கைகளால் ஸ்பரிசித்து ஒருவார்த்தையைச் சொல்லுகிறார். வாய்ய வேதகற்பனே! கபடயோகிகளால் சந்தோஷம் செய்விக்கப்படாத நான், சிருஷ்டி செய்யவேண்டுமென்று வெகு காலம் அனுஷ்டித்த உன்னுடைய தபசினால் மிகவும் சந்தோஷத்தை யடைந்தேன். உன்மனதில் அபிஷ்டமாகிய வரத்தைக்கேள். உனக்குக் கேஷமமாகட்டும். புருஷர்கள் சிரேயசை யடையவேண்டுமென்று செய்கிற பிரயாசமெல்லாம் என்னுடைய தரிசனமாகிற மட்டுந்தான். இப்போது உனக்குக் கிடைத்த என்னுடைய திவ்யலோக தரிசனமானது உனக்குண்டாக வேண்டு

மென்று நாம் சங்கல்பித்த சங்கல்பம்கிமையே யல்லாமல் வேறல்ல. இந்தத் தரிசனம் நான் செய்த தபசுக்குப் பலமாயிருக்கக் கூடாதே! வென்றால், தப தபவென்று நான் சொன்ன சொல்லை ரகசியத்தில் கேள்விசெய்து மற்றொருவரால் செய்யக்கூடாத தபசைச் செய்தாயாகையால் கருமங்களையறிபாமல் மோகித்திருக்கிற உன்னைக்குறித்து அந்தத் தபசைச் செய்யும்படி நானே ஆக்கியாபித்தேனாகையால் அதுவும் என் சங்கல்பம்கிமையே யல்லாமல் வேறல்ல. தபசானது என்னுடைய இருதயமே யல்லாமல் வேறல்ல. நானும் அந்தத் தபசுக்கு ஒன்றான ஆத்துமாவாகிறேன். வாயாய் கிர்த்தோஷ்ணே! அந்தத் தபசு எனக்கு இருதயமாயிருக்கு மென்றதைத் தெளிபசு சொல்லுகிறேன் கேள். இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தபசிஸூதான் சிருஷ்டி செய்துகிறேன். திரும்பவும் தபசிஸூலேயே சங்கராஞ் செய்துகிறேன். பாலனம் செய்யுங்காலத்தில் இந்தத் தபோபலத்தினால் பரிபாலனஞ் செய்துகிறேன். தபசானது மற்றொரு வராலே அதிக்ரமிக்கக் கூடாத என் சக்தியென்று தெளிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஸ்ரீ பிரமாத்மாவானவர் பிரமமதேவனுக்கு உபதேசஞ் செய்த போது அந்த இரண்யகற்பன் சொல்லுகிறான்.

ஓ ஷ்டகுண பரிபூரணனா பரமாத்மாவே! சர்வபிராணிகளுடைய புகதியிலேயும் பிரவேசித்துச் சாக்ஷியாயிருக்கிற தேவரீரே! ஒருவிஷயத்திலும் விகாசமில்லாத விகாசமான சக்தியால் பிராணிகள் செய்யவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிற கருமத்தை யறிவீர்வீரே? பாசிக்கிற அடியேனுடைய அபேஷ்டபலத்தை யனுகூலாகஞ் செய்யவேண்டும். ஓ நாதனே! ரூப மில்லாமலும் ஸ்தூலமாகியும், சூக்ஷ்மமாகியிருக்கிற தேவரீருடைய ரூபங்களை அடியேன் அறியவேண்டும். தேவரீருக்குச் சுவாநீனமாகிய பிரகிருதியுடைய சம்பந்தத்தால் மகதகங்கா முதலாகிய சக்திகளால் பெருகின பிரபஞ்சத்தைத் தேவரீரே பிரமமதி ரூபத்தைப் பரிக்காசித்தும், சிருஷ்டித்தும், ரக்ஷித்தும், சங்கரித்தும், சிலந்திப் பூச்சியானது தன் வாய்நூலால் கட்டப் பட்ட மண்டலமபோல் வெளிப்படையாகத் சங்கல்பத்துடனே விளையாடுகிறீர். ஓ மாதவனே! அந்தச் சிருஷ்டியாதி விஷயமான புத்தியை என்னிடத்தில் கற்பிக்கவேண்டும். இப்படி யறிந்துகொண்ட அடியேன் தேவரீரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சோம்பலில்லாமல் செய்துகொண்டு வருகிறேன். தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் பிரஜாசிருஷ்டியை இச்சித்துச் செய்துகொண்டு வந்தாலும், அதனால் அடியேனுக்கு அகங்கார பந்தம் வரவேண்டாம். ஓ சர்வேஸ்வரனே! தேவரீரால் லௌகிகனுள் சினேகிதனுடைய சினேகம்போல் காய ஸ்பரிசுங்களால் பிரஜாசிருஷ்டியாகிற கைங்கரியத்தில் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட அடியேன் என்வனவுகாலம் ஜனங்களை உத்தமமத்தி மாதிபேதத்தால் பிரித்து வியாசுலசித்த னாகாமல் சிருஷ்டி செய்கிறேனோ அவ்வனவுகாலமும் தேவரீர் செய்தருளிய வெகுமானத்தால் நான் சுதந்திரனென்று நினைக்கிற அடியேனுக்கு மிகுதியான கர்வமானது வராமலிருக்கவேண்டு மென்று பிரார்த்தனை செய்த பிரம்மதேவனைக் குறித்து ஸ்ரீ பகவான் அருளிச்செய்கிறார்.

வாராய் சதுர்முகனே ! என்னுல் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திர சன்னியமான என் விஷயமாகும் கியானத்தையும், அதினனுருணமான அனுபவத்தையும், அதி ரகசியமாகிய பக்தியையும், அந்தப் பக்தியோகத்தினுடைய சாதனத் தையுங் கொடுத்தேன். நான் எந்த ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தானவனோ, எப் படிப்பட்ட சத்துவத்தை யுடைத்தானவனோ, எந்த ஸ்வரூபமான குணங்களை யுங் கருமங்களையு முடைத்தானவனோ, அப்படிப்பட்ட தத்வக்கியானமானது உனக்கு என் அனுக்கிரகத்தா லுண்டாகட்டும். சிருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில் நானொருவனே யிருந்தேன். சூக்ஷ்மமான வஸ்துவும், ஸ்தூலமான வஸ்துவு மிவைகளுக்குக் காரணமாகிய பிரகிருதியும் என்னைக்காட்டிலும் வேறாக விரு த்களில்லை. இப்பால் சிருஷ்டியான காலத்திலும் நானே யிருக்கிறேன். பிர த்தியசூக்ஷ்மாகிய இரதப் பிரபஞ்சமும் நானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இனிமேல் பிரளயகாலத்தில் லயமில்லாமலிருக்கிற இந்த வஸ்துவும் நானே யாகிறேன். யாதொன்றால் ஆத்ம ஸ்வரூபம் நிச்சயமில்லாதகாலத்தில் ஸ்வா தந்திரியமாகிய ஆதமில்லாம லிருக்கையினால், ஒருவனுதய இந்தவிடத்தில் இரண்டு சந்திரனென்கிற மதிபோல் சுவாதந்திரியங் தோறறுகிறதோ, ஆத்ம ஸ்வரூபம் பிரகாசமானவுடனே முன்தோற்றின சுவாதந்திரியம் பத்மத்தைப் போல் தோற்ற வில்லையோ, அதுவே எனக்கு வசியையான மாய்கையென்று நிச்சயஞ் செய்துகொள்ளலாம். எப்படியாலுல் இருதினி முதலான பூதங்கள் அதின் காரியமான பவுதிகங்களில் பிரவேசித்தும், இதற்கு முன்காலத்தில் பிரவேசியாமலு மிருக்கிறதோ, அப்படியே பூத பவுதிகங்கள் சனித்தபின்பு அவைகளில் நான் பிரவேசித்தும் அவற்றின் முற்காலத்தில் பிரவேசியாமலு மிருப்பேன். யாதொன்று சகல காரியங்களிலேயும் சம்பந்தித்தும், காரியங் களுடைய முற்காலத்தில் சம்பந்தியாமலும், சர்வகாலங்களிலும் சம்பந்தித்து யிருக்குமோ, அதுவே பரமாந்மானினுடைய ஸ்வரூப தத்வமாக அறிய வேண்டு மென்று இச்சித்தவாறு அறியத்தக்கது. இதுவே என்னுடைய அபிமதமென்று நிச்சயித்துச் சிலாக்கியமாகிய மானசநிருத்தியுடனே யிருக் கக்கடவாய். இப்படியிருக்கிற நீ கல்பங்கள்தோறும் கற்பிக்கிற சிருஷ்டி களிலே நானே கர்த்தாவென்று மோகத்தை ஒருகாலத்திலும் அடையமாட் டாயென்று சதுர்முகனுக்கு ஸ்ரீ பகவான் உபதேசித்ததைப் பரிசுஷித்து மஹா ராஜாவுக்கு உபதேசித்த சுகமுனிஸ்வரர் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீ பகவான் சகல ஜனங்களுக்கும் அதிபதியான பரமேஷ்டியைக்குறி த்து இந்தப் பிரகாரம் ஆக்கியாபித்து, அந்தப் பிரம்மதேவன் பார்த்துக்கொண் டிருக்கையிற்றானே தம்முடைய கியானானந்தமயமாகிய அந்தத் திவ்யமங்கள விக்கரத்தை அந்தர்த்தானஞ் செய்ளித்தார். பின்பு அந்தப் பிரம்மன் மறை ந்துபோன ஸ்ரீ ஹரியைக்குறித்து அஞ்சலிபந்தஞ் செய்துகொண்டு, சர்வ பூதங்களிலும் அனுப்பிரவேசித்து முன்னடந்த பிரம்ம சிருஷ்டியைப்போல் சமஸ்தங்களையுஞ் சிருஷ்டிசெய்தான். கர்மானுகுணமாகச் சிருஷ்டி செய்கிற அந்தப் பிரஜாபதியானவர் பிரஜைகளுடைய சேஷமத்தை இச்சித்தவராகி, ஒருகாலத்தில் இயம சியம்ப பிரானு யாம முதலான சுகசாதனங்களை அனுஷ்

டித்தார். இப்படி யோகத்திலிருக்கிற பிரம்மதேவனைக் குறித்துப் புத்திரர்களுக்கும் மிகவும் பிரீதிசெய்யுண்டிய பரதமுனிவான் சீலத்தினாலேயும், விசுவாசத்தினாலேயும், இந்திரிய சீக்கிரத்தினாலேயும், அவரையவசரித்துச் சிஷ்ஞனைப்பைச் செய்தார். ஓ பரிசுத்தித் து மகராஜனே ! பிரகிருதிக்குச் சுவாமியாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவுடைய பாய்கையென்று சொல்லப்படுகிற பிரகிருதியை யறியவேண்டுமென்று இசைத்த பரஹாமகவுதமாகிய அபுத மகாமுனிதன் பிதாவான பரமேஷ்டியைச் சமர்ப்பித்துச் செய்தார். பின்பு சர்வலோக பிதாமகனாகிய தன் பிதா, அபுதமுண்டாகியிருக்கிறதென்று பார்த்து, நீ இப்போது என்னைக் குறித்துக் கேட்ட பிரவ்ணதனை அபுதத் தேவரிஷி மிகவும் பிரவ்ணஞ்செய்த பரதனைக்குறித்துச் சகல பிராணிகளையும் சிநுஷ்டி செய்க சதுரானன் ஸ்ரீ பகவாஸுல் பான்ரு க லோகநுபாபகத் தனக்கு உபதேசித்தபாட்டுத் தச லக்ஷணத்து லே கட பரமகவுதமென்று சொல்லப்படுகிற இரதபபுராணத்தை பன்ருகச சொன்னான். ஓ மாரஜாவே ! சர்வவந்தி தீர்த்தில் பரபிராபகத்தைத் திபாணஞ்செய்து அபுதமாகிய தேஜ கடனை கூடிய வியாசமுனிவைக்குறித்து அபுத பரதர் உபதேசித்த இரதபபுராணத்தை ஸ்ரீ சுகர் அந்தக் கிராமகளுடன் வியாசகச சொல்லுகிறோடுங்கிலார்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

பாசராயணியரான சகப்பிராமரிஷி பாகவத தத்துவார்த்தினால்
மாரஜாவின் செய்யப்பட்ட பிரவ்ணதகருத்து
உத்தரன் சொல்லுகொடங்கினார்.

ஸ்ரீ சுகர்வாக்ஷம், ஓ விஷ்ணுமாதனே ! இரதப் பாகவத புராணத்திற் சொல்லப்படுகிற லக்ஷணங்களை யுகனதின் பெயரால் சொல்லுகிறோடுங்கினார். அவைகள் யாவையென்றால், சற்கமென்றும், விசர்கமென்றும், ஸ்தானமென்றும், தோஷணமென்றும், ஸந்திரென்றும், பரவாநுதிரென்றும், ஸ்ரீ ஹரிகவுதயுடனே கூடிய ஹரிபகதர்களுடைய கதைவென்றும், கீதோதமென்றும், முக்தியென்றும், ஆசரபமென்றும், பத்தவரிதமாக இருக்குமா. ஆனால் விலக்ஷணமாகிய ஆர்த்தங்களை சொல்லுகிறபடியால் இது ஸ்ரீ பகவாஸுடைய குணவண்ணமாகிய ஸ்ரீ பரஹாமகவுத பரமுதேவரென்று சங்கிக்க வேண்டியதில்லை. உபதேசமான ஆசரயததினுடைய தகதுவக்கியான பெரித்தமாக மற்ற ஸுண்பகையுந் சொல்லவேண்டிய ரிருக்கிறபடியால் அவைகளுடைய லக்ஷணங்களும் இரதபபுராணத்திற் சொல்லவேண்டிய இது யுக்தமாக இருக்கின்றதைப் பற்றித் தகதுவக்கியானிகள் வேதாந்தவாக்கிய சிவணததாற் பிறந்த ஆர்த்தக்கியானத்தை முன்னிடுக்கொண்டு ஜகத்காரணமாகிய பிரம்மத்தை சேநிக்குமிடத்தில் இவைகளையும் இரதவிடத்தில் பிரதானமாக வசனிக்கிறார்கள். மகா புத்தங்களை உதும், அதின் தன்மத்தினைகளும், வகாதசேநதிரியங்களும், மகத் தவமும், அகங்காரமாகிய இந்த இருபத்து மூன்றினுடைய சிநுஷ்டியானது சர்கமென்று சொல்லப்படுகிறது. பரப்பிராமத்தி

னுடைய அனுப்பிவைசத்தால் வைஷ்ணவியத்தை யடைந்து திரிசுணங்களாலும், பரமேசுவரனாகிற விராட் புருஷனாலும், ஜனித்த சராசரி சிருஷ்டியானது விசந்தகமென்று சொல்லப்படும். ஸ்ரீ வைகுந்தனுடைய விஜயமானது ஸ்தானமென்றும், அவன் அனுக்கிரகமே போஷணமென்றும், நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மனுவந்தர்களுடைய அவயவங்களுக்கு ஈசாளாகிய சத்புருஷர்களுடைய தருமங்களும், சிலாக்கியமாகிய தரும கருமங்களுடைய வாசனைகளும், ஊதியாகும். ஸ்ரீ ஹரியுடைய திவ்ய அவதார சரித்திரங்களும், அங்குள்ள பக்தர்களான மஹா பாகவதர்களுடைய சரித்திரங்களும், அநேகவிதமாகிய கிளைக்கைகளால் விருத்தியடையாத சக்கதைகளென்று சொல்லப்படும். ஸ்ரீ ஹரியானவர் யோகசித்திரையை யடைந்த பின்பு இந்தச் சீவாத்மாக்களுடைய கன்னகனோபாங்களுடனே கூடவருகிற லயத்தை நீரோதமென்று சொல்லுவார்கள். அனுகிரகம்வாசனையால் வந்திருக்கிற சுவாதத்திரிய தேவத்துவ மனுஷியத்துவாதிகளை விட்டு ஜீஞ்ஞபமாகிய கியான ஸ்வரூபனாகியும், பரமபுருஷா தீனனாகியும், பிராரப்த கருமத்தைத் தவிர்த்திருக்கையு முதலான குணவிடகத்தை யுடைத்தாகியு மிருக்கிறபடியே முக்தியென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரபஞ்ச சிருஷ்டியும், ஸ்திதியும், லயமும், எந்தவஸ்துவினிடத்திலிருந்து பிரகாசிக்கின்றதோ, பரபிரம்ம மென்றும், பரமாத்மா வென்றும், எப்போது அண்டத்தைப் பிளந்துகொண்டு வேறாக நின்றானோ அப்போது தனக்கு ஒரு நிலையை இச்சித்த இந்தப் பரிசுத்தமான புருஷன், சுப்பிரபங்கான உலகங்களைச் சிருஷ்டிசெய்து நாரமென்று சொல்லப்படுகிற அந்த ஜலத்தை ஸ்தானமாக வுடைத்தாயிருக்கிற படியால் நாராயணனென்று நினைக்கப்படுகிறான். பிரகிருதியும் சிருஷ்டியாதிகளுக்குக் காரணமாகிய பிராணிகருமமும், காலபூர், குணவைஷ்ணவமும், போக்தாவாகிய ஜீவனும், எவனுடைய அனுக்கிரகத்தால் தம்தம் கருமங்களுக்கு யோக்கியமாயிருக்கின்றனவோ, அந்த ஜகதீஸ்வரன் தன் அபேகையால் சகலமும் தன்னிடத்தில் லயத்தையடையத் தானொருவனாகியிருந்து வெகுரூபமாக வேண்டுமென்று இச்சித்து யோகமாகிற படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருந்து அந்தத் தேவன் சுவர்ணம்போல் மிகவும் பிரகாசிக்கின்ற கெர்ப்பரூபமாகிய சக்தியைத் தனக்கு வசியையாகிய மாயையால் ஏகரூபமாகிய அந்தப் புருஷசக்தியானது எப்படி வேறாயிற்றோ அவ்வாறு அச்சரீர மத்தியத்திலிருக்கிற ஆகாசத்திலிருந்து கிரியாசக்தியால் இடாகிதங்களைச் செய்கிற பரமபுருஷனிடத்திலிருந்து இந்திரிய சக்தியும், மனதினுடைய சக்தியும், தேகசக்தியும், ஜனித்தன. இந்த மூன்று சக்தியாகிய சூக்ஷ்மரூபத்திலிருந்து சூத்திரமாகியும், மகத்தாகியும், அனுபவென்றும் சொல்லப்படுகிற பிராணசக்தியானது சம்பலித்து ராஜாவுடனே தொடர்ந்து திரிகிற எவலர்கள்போல் சர்வசந்துக்களிலும் இதுசெய்கிற சேஷ்டையால் இந்திரியங்களும் சேஷ்டிக்கையாலும் இச்சேஷ்டை நிவர்த்திக்குங் காலத்தில் அவையும் சேஷ்டையை விட்டு விடுகிறபடியினாலே இவற்றிற்கெல்லாம் மகத்துவமுண்டென்று விவேகசாலிகள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

அந்த விபுவினுடைய சரீர நடுவினிருந்து இந்திரியங்களை அலைக்கிறானே, அந்தப் பிராணனாலே பசியும், தாகமும் ஜனித்தன. பசுபிக்கவேண்டுமென்கிற பிரீதியினாலேயும், பாணஞ்செய்யவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலேயும், முன்னே முகமானது பிறந்தது. அந்த முகத்திலிருந்து ரசனைத்திரியத்துக்கு அதிஷ்டானமாய்த் தாலுவானது ஜனித்தது. அதிலே ஜிஃவேந்திரியமுண்டாயிற்று. அதின் தேவதையான வருணனுஞ் ஜனித்தான். ஜிஃவேந்திரியத்தால் அறியப்படுகிற சமஸ்த ரசங்களும் அதிலிருந்தே ஜனித்தன. பின்பு சொல்லவேண்டுமென்று இச்சித்த அளவில்லாத அந்தப் பரமபுருஷனுடைய முகத்திலிருந்து வன்னியும், வாக்கும், இந்திரியமும் ஜனித்தபின்பு, அவற்றிலிருந்து சொற்கள் பிறந்தன. இந்த வாக்கிந்திரியத்துக்குப் பலமே அதிஷ்டானமாயிற்று. அதற்கு அதிரோஷ்டிர தந்தங்களாகிற மறைவுமுண்டாயிற்று. பிராணவாயுவானது மிகவுஞ் சலித்தபோது நாசிகை உண்டாயிற்று. அந்த நாசிகையிலிருந்து கிரானைந்திரியமும், அதின் தேவதைகளான அஸ்வனி தேவர்களும், கந்தமும் பிறந்தன. வாய்போது தன்னிடத்திற் பிரகாசமில்லாமலிருந்ததோ அப்போதுதான் தேகத்தையும் மற்றவைகளையும் தேத்திரங்களால் பார்க்கவேண்டுமென்று இச்சையுடைத்தான அந்தப் புருஷனுக்குக் கண்களுண்டாயின. அவைகளில் சக்ஷு இந்திரியமும், அதின் தேவதையான ஆதித்தியனும், அதற்கு விஷயமாகிய சூரமாகிற குணமும் ஆவிர்ப்பவித்தன. தேவதைகள் சொல்லுகிற சொற்களை அறியவேண்டுமென்று இச்சித்த வவராகபுருஷனுக்குக் கர்ணங்கள் பிறந்தன. கரோத்திரேந்திரியமாகிற இந்திரியமும், அதின் தேவதையான திக்குகளும, அதற்கு விஷயமாகிய சப்தங்களும் உதித்தன. பின்பு வஸ்துக்களிலிருக்கிற நிருவாகிய தன்மையும், கடினமாகிய தன்மையும், லகுவாகிய தன்மையும், குருவாகிய தன்மையும், உஷ்ணமாகிய தன்மையும், சீதமாகிய தன்மையும், அறியவேண்டுமென்று இச்சித்த வவராக புருஷனுக்குத் தொக்கிந்திரியஞ் ஜனித்தது. அதற்குச் சாமமே அதிஷ்டானமாயிற்று. அந்தத் தொக்கு இந்திரியமும் அதிஷ்டானமாகிய சரீரகுத்தினுடைய வெளியில் வியாபித்ததுகண்டு தீயின் ஸ்பரிசுத்தைக் கிரகத்துக்கொண்டு லோபமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இவ்விடத்தில் விருக்ஷங்களை தேவதைகளாயின. இந்தச் சரீரத்தினுள்ளே வியாபித்த தொக்கிந்திரிய ஸ்பரிசுங்களைக் கிரகிக்கிறதால் தொக்கென்று சொல்லப்பட்டது. அவ்விடத்தில் வாயுவே தேவதையாயிற்று. பின்பு நானாவிதமாகிய காநமங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று இச்சையுண்டானதால் அந்தப் புருஷனுக்கு இரண்டு கைகளுமுண்டாயின. அவைகளில் பலமாகிற இந்திரியமும், இந்திரானுக்கிற தேவதையும் ஜனித்தபின்பு, இவரால் கிரகனாகிற கருமமும் ஜனித்தது. அத்தியக்த நிஷ்டபாகிய கமனத்தை இச்சித்த அந்தச்சுவாமிக்கு இரண்டு பாதங்கள் ஜனித்தன. அந்தப் பாதங்களிலிருந்து பிறந்த கமனசக்தியாகிற இந்திரியத்துக்கு ஸ்ரீ ஹரியே தேவதையாகியிருந்தார். அந்த இந்திரியங்களால் மனுஷர் சபகருமங்களைச் செய்து கேஷமங்களைக் கற்பித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். பின்பு புத்திரவர்க்கங்களையும், ரதனுள்ள

தங்களையும், சுவர்க்காதி ஸ்தானங்களையும், இச்சித்த அந்தப்பரமேச்வரனுக்கு சிஸனம் பிரகாசித்தது. அதில் உபஸ்தமென்கிற இந்திரியம் ஜனித்தது. அதற்குப் பிரஜாபதியே தேவதையானார். அந்த இந்திரியத்தை அனுசரித்து வருகிற சுகமானது ஸ்திரீகளுடைய போகமாகிற காமங்களைச் சம்பந்தித்திருக்கும். பிறகு புசித்த ஆகாரங்களுடைய அசாரமாகிய அம்சங்களைப் பரிகரிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்த அந்த உத்தமனுக்குக் குதமானது பிறந்தது. அதிலிருந்து பாயுவென்கிற இந்திரியம் ஜனித்தது. மித்திரன் தேவதையானான். இந்த இரண்டுபோர்களையும் ஆசிரயித்து மல விசர்க்கமென்கிற காரிய முண்டாயிற்று. பின்பு இருந்த தேகத்தைவிட்டுத் தேசாந்தரங்களை விபாபிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்த பரமபுருஷனுக்கு நாபித் துவாரமானது உதித்தது. அவ்விடத்தில் அபானென்கிற வாயுவும், அதற்கு அதிதேவதையான மிருத்தியு முண்டாயிற்று. பிராணவாயுவைப் பிரிந்த அபானவாயு வாலும், அதின் தேவதையான மிருத்தியுவாலும் மரண முண்டாயிற்று. அதன்பின்பு அன்னத்தையும், ஜலத்தையும், கிரகிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்த விராட்புருஷனுக்கு இவற்றிற்கு அதிஷ்டானமாகிய குக்டியும், அன்ன சங்கிரகத்துக்குக் காரணமாகிய ஆந்திரமும், ஜல சங்கிரகத்துக்கு ஏதுவாகிய நாடிகளும் ஜனித்தன. அந்த நாடிகளிடத்தில் நதிகளும், ஆந்திரத்தில் சமுத்திரங்களும் உதித்தன. அந்த நதிகளால் துஷ்டியும், சமுத்திரங்களால் புஷ்டியும் பிரகாசித்தன. பின்பு தன்னுடைய மாய்கையை தியானஞ்செய்ய வேண்டுமென்று இச்சித்த அந்தச்சுவாமிக்கு இருதயமாகிற அதிஷ்டானம் ஜனித்தது. அதிலிருந்து மனதும், அதின் தேவதையான சந்திரனும், கருமமாகிய சங்கல்பமும், காமமென்கிற அபிலாஷையும் பிறந்தன. ஜலத்தினாலும், வாயுவினாலும், ஆகாசத்தினாலும் விருத்தியடைந்திருக்கையால், பிருதிவி ஜல தேஜோமயங்களாகிய தொக்கென்று சொல்லப்படுகிற அதிஷ்டானமாகிய கனத்த தோலும், அதின்மேல் சூக்ஷ்மமாயிருக்கிற தோலும், மாம்சமும், உதிரமும், மேதசும், மச்சையும், எலும்புமாகிற ஏழு தாதுக்களும், அகங்காரத்திற்பிறந்த சப்தமுதலான குணங்களில் பிரீதி பொருந்திய இந்திரியங்களும் உற்பலித்தன. இவைகளில் மனது சகல விகாரங்களுக்கும் ஏதுவாகியிருக்கும். புத்தியானது விக்கியான ரூபமாகியிருக்கும்.

வாராய் தேவராதனே ! வெளியில் பிருதிவி முதலாகிய அஷ்டவாணங்களை யுடைத்தான பெரிதாகிய புகவத்ரூபத்தை உனக்குச் சொன்னேன் ; இந்தச் சரீரத்திற்குக் காரணமாகியும், இந்திரியங்களால் கிரகிக்கப்படாம விருக்கிறபடியால் அவ்யக்தமாகியும், ஆதிமத்தியார்த்தங்க ளில்லாமையால் ஒரு விசேஷமுமில்லாமலும், கூடியவினாசங்களைத் தவிர்த்திருக்கையால் வாக்கிந்திரியத்திற்கும், மனோவிந்திரியத்திற்கும், விஷயமாகாமலுமிருக்கிற விங்க சரீரமென்கிற மற்றொருரூபம் இந்தப்பகவானுக்கு உண்டாயிருக்கிறது. இந்தப் பகவானுடைய ஸ்தூல சூக்ஷ்மமாகிய இரண்டு ரூபங்களையும் உனக்குத் தெரியச்சொன்னேன். சகலத்தையும் அறிந்த ஞானிகள் மாயா கற்பித

மாகிய இந்த இரண்டு ரூபங்களையும் அனுசரித்து ஸ்ரீ ஹரியைத் தியானஞ் செய்வார்கள். திஜரூபத்தால் ஒரு கருமங்களில்லாமலும், மாய்கையால் அனைக கருமங்களைச் செய்துகொண்டும், குணபரி பூரணாகியும், மிகவும் பெரிதான சுவரூபத்தை யுடைத்தாகியும், தன்னனுப்பிரவேசத்தால் மற்ற வஸ்துக்களைப் பெரிதாகக் கற்பித்தும் விளங்குகிற அந்தப் பரமபுருஷன், தனக்கு நாமமாகிய சப்தங்களையும், அதின் கருமங்களையும் வகிக்கிறான். அதெப்படியென்றால், பிரஜாபதிகளையும், மனுக்களையும், தேவர்களையும், ரிஷிகளையும், பிதூர்க்கணங்களையும், வெவ்வேறுகக் கற்பித்து, அப்படியே சித்தர்களையும், சாரணர்களையும், கந்தர்வர்களையும், வித்தியாதாரர்களையும், அசுரர்களையும், குய்யகர்களையும், கின்னர்களையும், அப்சரசர்களையும், நாகர்களையும், கிம்புருடர்களையும், மாதுருகணங்களையும், ராக்ஷதர்களையும், பிசாசகணங்களையும், பிரேதங்களையும், பூதங்களையும், விராயகர்களையும், கூஷ்மாண்டகணங்களையும், உன்மாதகணங்களையும், வேதாநங்களையும், யாதுதானர்களையும், கிரகணங்களையும், பக்ஷிகணங்களையும், மிருககணங்களையும், பசுக்களையும், விருக்ஷங்களையும், மலைகளையும், ஓ ராஜாவே! மலைப்பாம்பு முதலானவைகளையும், மசக மச்சிய தாபரூபத்தால் இரண்டு வகையாகவும், சராயுஜமென்றும், அண்டஜமென்றும், சுவேதஜமென்றும், உற்பிஜமென்றும், நான்கு வகையாகியும், ஜலங்களில் வசித்தும், நிலங்களில் வசித்தும், ஆகாசத்தில் வசித்துமிருக்கிற இப்படிப்பட்ட சிருஷ்டிகளைச்செய்து அவைகளில் அனுப்பிரவேசித்து, அவற்றின்பேர்களால் கீர்த்திக்கப்பட்டு, அவைகளுக்கு ஸ்ரீயாக் கியமாகிய கருமங்களைச்செய்கிறான். இப்பால், கருமங்களுடைய கதிபேதங்களைச் சொல்லுவோம். கேட்பாயாக.

ஓ ராஜாவே! உத்தமங்களாகியும், நிக்ருஷ்டங்களாகியும், மீகரங்களாகியும், கருமகதிகள் மூன்றுவிதமாக இருக்கும். அதெங்ஙனமென்றால், சத்துவ குணமென்றும், ரஜோகுணமென்றும், தமோகுணமென்றும், மூன்றுவகையாகிய குணங்களால் இந்தக் கதிகளும் திரிவிதமாகவே யிருக்கும். அவைகளில் சத்துவமானது சுவர்க்கமாகியும், அதில் வாசஞ் செய்கிற தேவதைகளாகியும், அதற்குப் பலமாகிய சுகங்களாகவும் விளங்குகிறது. ரஜோகுணமானது பூலோகமாகவும், அதில் வசிக்கிற மனுஷியாளாகவும், அவர்களுடைய சுக துக்கானுபவமாகிய போகமாகவும் பரிணமித்தது. தமோகுணமானது நரகமாகவும், அங்கே அனுபவிக்கிற ஜீவவர்க்கங்களாகவும், அங்குள்ள யாதனைகளாகவும் பிரகாசித்தது. அந்த மூன்றுகதிகளும் ஸ்வ்வொருவகையாயிருந்தாலும் வேறொருகுணத்தால் மூன்றுவகையாகவே யிருக்கும். அதெப்படியென்றால், ஸ்வ்வொரு குணசுபாவமும் மற்ற இரண்டு குணங்களுடைய சுவபாவங்களுடனே கலந்திருக்கையால், கலந்த வஸ்துவனுடைய பேதத்தால் மூன்றுவகை விகாரபேதத்தை அடையும். இப்படிச் சதுர்முகாதி ரூபத்தால் சிருஷ்டியைச்செய்த அந்தப்பகவானே இந்த ஜகத்தை ஸ்தாபிக்க, வேண்டுமென்று இச்சித்துத் தருமஸ்வரூபியாகிய விக்கிரகத்தைத்தரித்து ஜகத்தை தேவ மனுஷிய திரியக்கு ஸ்வரூபங்களால் ஸ்தாபனஞ் செய்துகொண்டு

போஷணஞ்செய்கிறான். அப்பால் தன்னிடத்திலிருந்து சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சமஸ்த வஸ்துக்களையும், காலாக்கினி ருத்திரரூபத்தால் பிரளயகாலத்திலே மேகமண்டலத்தைப் பெருங்காற் றடித்ததுபோல் சங்கராஞ்செய்கிறான். சுபகுண பரிபூரணர்க்கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகியும், தோஷதூரகனாகியுமிருக்கிற அந்தப் பரிபூரணனுபகவான், அந்த ஜகத் சிருஷ்டியாதிகளால் சொல்லப்பட்டவனானும், கியானிகள் இந்த ரூபத்தோடே கூடினவனாகவே அவனைச் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்கிறதற்கு இச்சிங்கமாட்டார்கள். அதேமென்றால், இந்த ஜகத்தினுடைய ஜனனமுதலாகிய கருமங்க ளுண்டாகுகையில், அந்தப் பரமபுருஷன் இவைகளில் பிரிவில்லாமல் இருக்கிறபடியாலும், ஜன்மாதிகளை யடைந்தவ னல்லாமையாலே அவனிடத்தில் காரணத்துவாதிகளைச் சுருதிகள் சொல்வதென்றால் அவனுக்குக் கருமகர்த்திருத்துவம் வந்திருக்கிற படியால் ஸ்வரூபத்தினுண்டாகிய கர்த்திருத்துவத்தை நிஷேதிக்கவேண்டிய மாயாதீனமான கர்த்திருத்துவம் அடிக்கடி சொல்லப்படுகிறது. இப்போது பரப்பிரம்ம சம்பந்தியான மஹா கல்பமும், அவார்தா கல்பமும், சூசனையாய் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அந்த மஹா கல்பத்தினுண்டான பிராகிருத சிருஷ்டிகளுடைய பிரகாரமும், இவ்விண்ணுக்கும் சாதாரணமாகிய ரூபமும், காலத்தினுடைய பரிமாணமும், கல்ப லக்ஷணங்களும், அதின் ஸ்வரூபங்களும், எப்படிச் சொல்லவேண்டுமோ அப்படியே இனிமேல் சொல்லப்படும். இப்போது பரத்துவ சம்பந்தியான கல்பத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளுமென்று, ஸ்ரீ சுகர் தேவராதனுக்கு உபதேசித்த கதையைச் சூதர் நைமிசாரண்ய வாசிகளுக்குச் சொன்னபின்பு, சவுனகர் சூதரைப்பார்த்துக் கேட்கிறார்.

ஓ சூதரே! பாகவத சிரேஷ்டரான விதூர் இராச்சியத்தைத் தியஜித்து, பந்துக்களையும் தனங்களையும் தியாகஞ்செய்து, தீர்த்தயாத்திரை செய்தாரென்று எங்களுக்குத் தேவரீர் சொன்னீரல்லவோ, அந்த விதூருக்கும், மைத்திரேயருக்கும், ஆத்துமனிசாரப் பிரஸ்தாபம் நடந்ததே அது எந்த விடத்தில் நடந்தது, இல்லாவிட்டால், சாக்ஷாத் ஸ்ரீ சிருஷ்டண்பகவானை மைத்திரேயர் பிரஸன்னஞ்செய்ததற்கு அந்தப்பகவான்தானே, மைத்திரேயருக்கு ஆத்தும தத்துவத்தை உபதேசித்தாரன்றோ, அந்த விருத்தார்த்தத்தை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும், ஓ சாந்தமூர்த்தியே! விதூருடைய நடக்கை பையும, அவர் பந்துஜனங்களைத் தியாகஞ்செய்ததற்குக் காரணத்தையும், தீர்த்தயாத்திரை செய்துவந்ததையும், சொல்லவேண்டுமென்று பிரஸன்னஞ் செய்த சவுனகரைப்பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகரே! பரிசுஷித்து மஹாராஜாவும், சுகமுனியைக்குறித்து இப்படியே பிரஸன்னஞ் செய்தார். அதற்கு அந்தச் சுகயோகி, எப்படியுப் பிரதி உத்தரஞ் சொன்னாரோ அப்படியே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

தி ரி தி ய ஸ் க ந் த ம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனைப்பற்றிப் பிரம்ம காரம் சுவாத ரூபமாக சுவதியஸ் கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீமந் பாகவதமே, அநிசேஷனுடைய முகத்தினாலே விஸ்தரிக்கப்பட்டதென்று மூன்றாவது ஸ்கந்த முதற்கொண்டு விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இதில் ஆதியில் நான்கு அத்தியாயம் விதூர மைத்திரேய சம்வாதமும், மெல் எட்டு அத்தியாயம் பிரபஞ்சத்தினுடைய கிருஷ்டி ஸங்கமம், மெல் எட்டு அத்தியாயம் வராக அவதாரமும், மெல் ஒரு அத்தியாயம் பிரபஞ்சத்தினுடைய உபசாரங்களும், அதற்குமேல் நான்கு அத்தியாயம் கபிலர் அவதாரமும், அதற்குமேல் ஒன்பது அத்தியாயம் கபிலர் பாக்கியானமும், ஸ்ரீரத்திரகாரம் முப்பத்து மூன்று அத்தியாயங்களாக இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய கிருஷ்டி முதலானவை வர்ணிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ ககர்வாக்யம்.

வாராய் பரிசுதித்து மஹாராஜனை! என்னைக்குறித்து யாதொரு பிரஸனம் பண்ணினையோ இந்த அருத்தராஜனை உன்னுடைய பிதாமகரான பாண்டவர்களுக்கு மந்திரியாகியும், சமஸ்த மீலாகாபகாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுவர், அஸ்திநபுத்திலே பிரவேசிக்கும்போது துரியோதனனுடைய கிருஹத்தைவிட்டுச் சர்வ சர்ப்பத்துகளிலேயுமே சம்பூர்ணமாயிராநின்ற விதூருடைய கிருஹத்தைத் தம்முடைய கிருஹமாக எண்ணிப் பிரவேசிக்க, அப்படிப்பட்ட கிருஹத்தைவிட்டுக் காட்டிலேபோன விதூரால் பூதபௌஷிய வர்த்தமானக் கியானத்தை யுடைபவரான மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் கேட்கப்பட்டாரென்று சொல்லாநின்ற சுகபிரம்மரிஷியைப் பார்த்துப் பரிசுதித்து வினவுகின்றான். வாரீர் பிரம்மரிஷியே! விதூருக்கு மைத்திரேய மகாரிஷியுடனே எப்போது சம்வாத முண்டாயிற்று. அதை எனக்கு விவரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்ட பரிசுதித்துமஹாராஜாவுக்குச் சர்வஞ்ஞாகிய பிரம்மரிஷியானவா அதிக சந்தோஷமுடையவராய் அந்த ராஜாவைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். வாராய் ராஜனே! எப்போது திருதராஷ்டிரனுனவன், அந்ருபத்தினாலே விவேக மில்லாதவனாய்த், துஷ்டர்களான தன்னுடைய பிள்ளைகளைப்போஷித்து, தன் தம்பி பாண்டமகாராஜனுடைய பிள்ளைகளாகிய பாண்டவர்களை அரக்குமாளிகையிலே பிரவேசிப்பித்துத் தகிப்பித்து, சபையிலே தனக்கு மருமகளாகிய திரௌபதியினுடைய மயிரைப்பிடித்த திழுத்த துச்சாதனனுடைய நிந்திதமான கருமத்தை நிறுத்தாமலும், குதிலே அதருமமாகவுங் கபடமாகவும்,

செயிக்கப்பட்டவராகியும், சாதுவாகியும், சத்தியசந்தராகியும், பதினான்கு வருஷம் வனவாசஞ்செய்து திரும்பிவந்து தம்முடைய பாகத்தைக்கேட்கிற தருமபுத்திரருக்குக் கொடாமற் போனதினாலும், சகல லோகநாயகரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரானவர், தருமபுத்திரராலே அனுப்புவிக்கப்பட்டவராய்ச், சபையிலே பீஷ்மர் முதலான பேர்களுக்கு அமிர்தம்போல் ஆனந்தமாயிருக்கிற வார்த்தைகளைச் சொல்லப், புண்ணியவாச்சிதனை திருதராஷ்டிரான வன் சிலாக்கியங்களாக எண்ணுமற் போனபடியினாலும், மந்திரிகளுக்குள் ளே சிரேஷ்டரான விதூரரானவர் மிகவும் பிரசித்தமான வார்த்தையால் திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, வாராய் மகாராஜனே! சகிக்கக்கூடாத உன்னுடைய அபராதத்தைச் சகித்துக் கேட்கிற தருமபுத்திரருடைய அம்சத்தைக் கொடுக்கக்கடவாய். அர்ச்சுனன் முதலான பிரதாக்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பிமசேனன்முதலான பாண்டவர்களைப் பகவானான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரானவர் தன்னவர்களாகக் கிரகித்திருக்கிறார். துரியோதனனைப் பிள்ளையென்கிற புத்தியினாலே போஷிக்கிறார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு விரோதியான பாபமானது சரீரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு உன்னுடைய கிருஹத்திலே வந்து பிரவேசித்து வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆகையினாலே அந்தப் புத்திரனைக் குலத்திற்குக் கேஷமத்தின் பொருட்டுச் சீக்கிரமாக விட்டு விடக் கடவாயென்று சொன்ன விதூர் வார்த்தையைக்கேட்ட துரியோதனனானவன் மிகவும் திரஸ்கரித்ததெப்படியெனில், தாசி புத்திரனாகியும் கபடனாகியுமிருக்கிற இவனை இந்தச்சபையிலே எவன் அழைத்தான். இவன் யாதொருத்தனுடைய அன்னத்தினாலே போஷிக்கப்பட்டானோ, அவனுக்குப் பிரதிகூலனாகியும், சத்துருக்களுடைய காரியத்திலே முக்கியனாகியுமிருக்கிறான். ஸம்சானம்போலே அமங்களரூபியான இவனைத் தனமுதலான சம்பத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு பிராணனினோடேமாத் திரம் பட்டணத்துக்கு வெளியே சீக்கிரமாகத் தூரத்திவிடக் கடவீரென்று துரியோதனனுடைய கர்னகரேங்களான வாக்குகளாகிற பாணங்களாலே யடிக்கப்பட்டவராயிருந்தாலும், அந்த விதூரரானவர் விசனமில்லாதவராய், ஈசுவரனுடைய மாயாவைபவத்தை யென்னசொல்லப்போகிறோமென்று அந்த மாயையைக்கொண்டாடி, அவன் போகச்சொல்லுவதற்கு முன்னையே தாமே ராஜத்துவாரத்திலே தனுசை வைத்துப்போட்டு, கவுரவர்களுடைய புண்ணிய பரிபாகத்தினாலே அடையப்பட்டிருக்கிற அந்த விதூரரானவர், அஸ்திபுரத்தினின்றும் புறப்பட்டு, பூமியிலே பிரம்ம ருத்ராதி அநேக மூர்த்திகளையுடைய திவ்யக்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துப் புண்ணியத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே தாம் ஒருவராய் அனந்தருடைய மூர்த்திகளாலே யலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற பாடலாங்களிலேயும், புண்ணியங்களான வுத்தியான வனங்களிலேயும், பருவதங்களிலேயும், ஆரணியங்களிலேயும், நிர்மலமான தீர்த்தத்தை யுடையவைகளான சரசுக்கள், நதிகள், இவைகளிலேயும், திவ்யங்களானக்ஷேத்திரங்களிலேயும் சஞ்சரித்தார். பவித்திரமாகியும் ஏகபுத்தமாகியுமிருக்கிற ஜீவனவிருத்தியை யுடையவராகியும், புண்

ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானமும், பூமியிலே சயனிப்பும் உடையவராய்த் தேகாபிமானத்தைவிட்டுத் தம்முடைய பந்துக்களாலே காணப்படாமல் மரவுரி கிருஷ்ணஜினங்களைத்தரித்து ஸ்ரீ ஹரிக்குச் சந்தோஷகரங்களான விரதங்களை ஆசரித்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் இந்தப்பாரத வருஷத்தைப் பிரதக்ஷணமாகச் சஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு எவ்வளவு காலத்திலே பிரபாசதீர்த்தம் வந்துசேர்ந்தாரோ, அப்போது தருமபுத்திரானவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சகாயத்தினாலே வகச் சக்கராதிபத்தியத்தை யுடைத்தாகி இருக்கிற பூமியைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பதையும், மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன் றிழைந்து உண்டாகாநின்ற அக்கினியோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற வனமானது தகிக்கப்படுவது போல, ஒருவர்க்கொருவர் விரோதத்தினாலே அடிபட்டுப்போன கவுரவர்களுடைய நாசத்தைக்கேட்டு மிகவும் விசனப்பட்டு, அவ்விடத்திலிருந்து மேற் குமுகமாகப் போய்ச் சாஸ்வதிரதியை அடைந்து, அந்த நதியிலேயும் சக்கிரதீர்த்தம், மணுதீர்த்தம், பிரசுரதீர்த்தம், அக்கினிதீர்த்தம், அசுரதீர்த்தம், வாயுதீர்த்தம், சுநாபதீர்த்தம், கோதீர்த்தம், குகதீர்த்தம், யமதீர்த்தம், இவைகளில் தீர்த்தமாடி, அவ்விடத்தில் பிராமணர்களாலும், ரிஷிகளாலும், தேவர்களாலும், பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டும், ஆயுதங்களிலே முக்கியமான சக்கிர ஸ்தாபிதஞ் செய்யப்பட்டுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியுடைய நானா விதங்களான சேஷத்தாங்களையும் சேவித்துத், தன தான்ய சம்ருத்தமான செளராஷ்டிரதேசம், சவ்வீரதேசம், மச்சதேசம், குருதேசம், ஜாங்கலதேசம், இவைகளைத்தாண்டி யமுனாநதியை வந்தடைந்து அவ்விடத்திலே பாகவதோத்தமராயும், வாசுதேவருடைய பக்தராயும், சமதமாதி குணங்களை யுடையவராயும், பிரகஸ்பதியினிடத்தினின்று சகல நீதிசாஸ்திரங்களை யும் அறிந்தவராயும், மிகவும் பிரசித்தராயுமிருக்கிற உத்தவரைக்கண்ணி ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு, பகவானுலே ரக்ஷிக்கப்படாநின்ற தம்முடைய பந்துக்களின் குலத்தைக்கேட்டார்.

வாரீர் உத்தவரே! புராண புருஷர்களாகியும், தம்முடைய நாபிக்கமலத்திலுண்டான பிரம்மனுடைய பிரார்த்தனையினாலே இந்தப் பூமியிலே யவதரித்துமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்க ளிருவரும் சுகமாக இருக்கிறார்களா? பரம சுகிந்தராகியும் பூச்சியராகியுமிருக்கிற வசுதேவரானவர் சுகமாக இருக்கிறாரா? யாதவர்களுடைய சேனைகளுக்கு நாயகனாகியும் வீரனாகியுமிருக்கிற பிரத்தியுமநானவன் சுகமாக இருக்கிறானா? கமலம்போலொத்த நேத்திரங்களையுடைத்தாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணானவர், ராச்சியத்திலே பட்டாபிஷேகம்பண்ணி ஸ்தாபிக்கப்பட்டாரா? உக்கிரசேனரானவர், சுகமாக இருக்கிறாரா? பூர்வசன்மத்திலே பார்வதி கருப்பத்திலே தரிக்கப்பட்டிருந்த குமாரசுவாமியை ஜாம்பவதியானவன் அனேக விரதங்களை ஆசிரியித்துப் புத்திரனாகப்பெற்று ஸ்ரீ ஹரிக்குச் சமானமாகியும் மகாநதிகர்களுக்குச் சிரோஷ்டனாகியுமிருக்கிற சாம்பன் சுகமாக இருக்கிறானா? அர்ச்சனையிடத்தினின்று சமஸ்த தனுர்வேத ரஹசியங்களையடைந்து கிருஷ்ணனுடைய சேவையி

னிலே யாதவர்களாலே அடையக்கூடாத கதியையடைந்த சாத்தகியானவர் சுகமாக இருக்கிறாரா? வித்துவானாகியும், பாபகூன்யராகியும், பகவத் பக்தராகியுமிருக்கிற அக்ருதாரானவர் சுகமாக இருக்கிறாரா? ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைப் புத்திரனாகவுடைய தேவ தேவியானவன் தேவ மாதாவான அநிதி தேவியைப்போலும், யக்கியங்களுடைய ஸ்வரூபமான அர்த்தத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற வேதந்தைப்போலும் சுகமாக இருக்கிறாரா? சித்தம், அகங்காரம், புத்தி, மனம் என்ன ஆனது விதங்களான அநதக் கரணத்துக்கு அநிதெய்வமாகியுமிருக்கிற யாதோரு அனிநுத்தனைச் சகலசாஸ்திரங்களும் காரணமாகச் சொல்லுகின்றனவோ, அந்த அனிநுத்தன் சுகமாக இருக்கிறானா? சத்தியபாமாவினுடைய புத்திரன் சாருதேஷணன், கதன், இவர்கள் முதலானவர்களுக்கும் சுகமாய்ச் சந்த்ரிக்ஷத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா? தரும புத்திரர் தமக்குக் கைகூப்பாவிருக்கிற அர்ச்சனன், கிருஷ்ணன், இவர்களுடனே கூட, தருமமார்க்கமாக மரியாதையைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாரா? சபையிலே துரியோதனனுடன் சாம்பிராச்சிய சம்பத்தை யும், அர்ச்சனன்முதலான பிராபுத்தாந்தளுடைய அனுவிரத்தியையும் பார்த்து மிகவும் துடிக்கும்படியான லீஸ்வரியுதையுடைய தருமபுத்திரர் சுகமாக இருக்கிறாரா? மிகவும் லோபக்கையுடையவனுள் பீமசேனன் வெகுதூரம் மாய் அடக்கிக்கொண்டிருந்த கோபமாகியுள்ளதை மகா அபராதத்தைப் பண்ணியிராதின்ற கவுரவர்களுட்கிலே விட்டுவிட்டானா? கதையினுடைய விசித்திரமான மார்க்கங்களை அபயிபாசப்பண்ணின பீமசேனனுடைய பாத ஸ்பரிசத்தைப் பூமியானது சகிக்கமாட்டாமல் போயிற்றோ? அந்தப் பீமசேனன் சுகமாக இருக்கிறானா? மகாதீகாசுளுடைய சமூகத்திலே கீர்த்தி வகித்தவனாகியும், சகல சந்துருக்களையும் சங்கரம் பண்ணுகிறவராகியும், மாயா கிராத நுரியாயுமிருக்கப்பட்டிருந்திரானவர் எவனுடைய சரக்கூடத்திலே மறைக்கப்பட்டிருக்காண்படாதவாய் அவனுடைய பாக்கிரமத்துக்குச் சந்தோஷப்பட்டானோ, அந்த அர்ச்சனன் சுகமாக இருக்கிறானா? சபத்தினி புத்திரர்களாரிருந்தாலும் குத்திதேவிக்குப் புத்திரர்கள்போலவே பிராதின்ற நகுல சகாதேவர்க ளிருவரும் இரப்பைகளாலே ரக்ஷிக்கப்படாதின்ற நேத்திரங்கள்போல் பாண்டவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களாய் வச்சிராயுதகாரியான தேவேந்திரனுடைய மகத்தொன்றும் அமிர்த்தத்தையடைந்த கருடன்போல் யுத்தத்திலே துரியோதனனிடத்தினின்றும் தங்கள் ராச்சியத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சுகமாக வந்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா? புத்திரர்கள் நிமித்தமாகவே பிராணனை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற குந்தி தேவியும், ராஜோத்தமனாகியும், எகவீரனாகியும், அதிரதனாகியுமிருக்கிற பாண்டமகாராஜனை விட்டுப் பிராணனைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறது ஆச்சரியமே. வாரீர் சொமியரே! திருதராஷ்டிரனுடன், மரித்துப்போன பாண்டமகாராஜனுக்குத் துரோகத்தைப்பண்ணித் தன்னுடைய புத்திரர்களான துரியோதனையர்களை யனுவர்த்தியாகின்ற திருதராஷ்டிரனுக்கு நண்பனாகியும் தமையனாகியுமிருக்கிற நானும் பட்டணத்தைவிட்டுத் தூரத்தி

விடப்பட்டேன். அதோகதையை யடைந்துபோன அந்தத் திருதாஷ்டியனுக்கு விசனப்படுகிறேன். அப்படிக்கெல்லாமிருந்த நான், தம்முடைய திவ்ய லீச்வரியங்களை மறைத்து மாணுஷ்ய லீலைகளினாலே மனுஷர்களுடைய சித்தநிருத்திகளை அபகரித்துக்கொண்டு, சகல லோக நாயகராயிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியனுடைய மாயா மகத்துவத்தைப்பார்த்து ஆச்சரியப்படாதவனாகி, இந்தப் பூமியிலே யொருவராலேயும் காணப்படாதவனாய்ச் சுகமாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். எமக்குத் துரியோதனது துயர்கள் அபராதம் பண்ணினகாலத்திலே, பகவான் அவர்களைச் சங்கரிக்கத் தக்கவராயிருந்தாலும், அவர்களுடைய அபராதத்தை அப்போது உபேட்சைபண்ணிவிட்டு என்னென்றால், அனேகம் சேனைகள், வித்தியாமதம், தன்மதம், குலமதம், இந்தமதங்களினாலே மரியாதை தப்பிவிட்டதும், மிகவும் கருவத்தை யுடையவர்களாகியிருக்கிற ராஜாக்களை அதற்கெய்ய வேண்டுமென்று, தர்மபைச் சரணமாக அடைந்த பூமியினுடைய பாரத்தை தீர்க்கவேண்டுமென்ற இச்சையினாலே கவுரவர்களுடைய அபராதத்தைச் சந்திகார். வாரீர் சகாவே! தம்மைச் சரணமாக அடையாநின்ற பிரம்மன்முதலான சாமந்தலோக பாலர்களுக்கும், தம்முடைய ஆக்கிணையைத் தப்பாமல்கடத்துகின்ற பேர்களுக்கும், சர்வப்ரியோஜனத்தின்பொருட்டும், யாதவகுலத்திலே யவதரித்து, ஜன்மரத்தொகியும், பனிததுமான கீர்த்தியை யுடையவாநியமிருக்கிற அந்தப் பகவானுடைய வார்த்தையை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண வியோகத்தினாலே மிகவும் விசனப்படுகின்ற உத்தவரானவர், பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, விதூருக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய பால்ய சரித்திரங்களை வர்ணத்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

வாராய் மகாராஜனே! லீந்துவயதில் அந்த உத்தவரானவர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் போலே பிரதிமையைச் செய்து வைத்துக்கொண்டு அவருக்குப் பூஜை நடத்திக்கொண்டிருக்கையில், பிராத்தகால போஜனாத்தமாய் மாதானினாலே பிரார்த்தித்து அழைக்கப்பட்டாலும், அந்தப் போஜனத்தை விரும்பாமல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சேவையே மேன்மையாக வெண்ணி, வார்த்தைகளை அடைந்தார். அப்படியிராநின்ற அந்த உத்தவரானவர், பகவானுடைய வார்த்தையைக்குறித்து விதூரால் கேட்கப்பட்டவராய், அந்தப் பகவானுடைய திருவடிகளை ஸமரித்துக்கொண்டு அனைத்தியத்தையுடையவராய் மறுவசனஞ்சொல்லமாட்டாமல், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடித்தியானமாகிற அபிரித்தத்தினாலே ஒரு முகூர்த்தகாலம் முழுநினைவராய்ப், புனகாங்கித சர்வ அவயவங்களை யுடையவராய்ப், நிழ்பாதி மெல்ல மெல்ல பகவத்தியானமாகிற லோகத்தினின்மும் திரும்பிக், தேகாதி கியானத்தை யுடைய அந்த உத்தவரானவர், நேத்திரங்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, யாதவகுலத்தை உபசங்காரம் பண்ணினது

முதலான பகவா லுடைய லீலைகளை நினைத்துக்கொண்டதினாலே மிகவும் ஆச் சரியத்தை யுடையவராய், அந்த விதூரைப் பார்த்துப் பிரதிவசனம் சொல்லு கிறார். வாரீர் விதூரே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணராகிய சூரியனுனவர் அஸ்தமனத்தை யடைகிறபடியால், காலமாகிற மலைப்பாம்பினாலே விழுங்கப்பட்டுச் சம்பத்தை யிழந்திருக்கிற தம்முடைய பந்துக்களுக்கு எப்படி கேஷமமுண்டென்று சொல்லுவேன். லோகத்திலே யிராநின்ற ஜனங்கள் யாவரும் பாக்கியவீன மாகி யிருக்கின்றனர்.

அதிலும் பாதவர்கள் மிகவும் பாக்கியவீனர்கள். அவர்கள் கிருஷ்ண ரோடேகூட வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் அவர் சாக்ஷாத் ஸ்ரீமத் நாராயணரென்று அறியாமற்போனது எதுபோலென்றால், க்ஷீர சமுத்திரத் திலே யிருக்கின்ற மச்சியங்கள், அதிலே பிறவாநின்ற சந்திரனைச் சந்திரனெ ன்று அறியாமல், இதுவும் மனோக்கியமான ஒரு ஜலஜந்துவென்றே அறிந்தது போல், சமஸ்தயாதவர்களும், சர்வலோக அரசனாயிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யாதவசிரேஷ்டனென் றெண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். சிசுபாலர் முதலான பேர்கள் மிகவும் வைரத்தையே ஆசிரயித்தவர்களாய் நிந்தித்துக்கொண்டிருந் தார்கள். அவர்களுடைய வசனங்களைக் கேட்ட ஜனங்கள், பரமாத்மாவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் வைக்கப்பட்ட சித்தம்மாறி மிகவும் மூடர்களாக நிந் திருக்கிறார்கள். பகவானுனவர் தபசுபண்ணாதவர்களாகியும், தம்முடைய திவ்யமூர்த்தத்தைப்பார்த்துத் திருப்பதியடையாத நேத்திரங்கனையுடையவர்களாய் மிருக்கிற மனுஷியர்களுக்கு, இவ்வளவுகாலம் திவ்யமூர்த்தியைக் காண்பித்து, ஜனங்களுடைய நேத்திரங்களைப் பிடுங்கிப் போட்டாற்போல் அந்தரத்தான த்தையடைந்தார். தம்முடைய மாயாபலத்தைக் காண்பியாநின்ற பகவானாலே கிரகிக்கப்பட்டும், மனுஷியாவதார லீலைகளுக்கு யோக்கியமாகியும், ஆச்சரிய கரமாகியும், சகல வுபாக்கியானங்களுக்கு ஸ்தானமாகியும், பூஷணங்களுக்குப் பூஷணங்களாகியும், அவயவங்களை யுடைத்தாகியு மிருக்கிற தருமபுத்திர ருடைய ராஜகுமாராகத்திலே, நேத்திரங்களுக்குப் பரமாத்மகரமாயிருந்த கிருமேனியைப் பார்த்து, ஜனங்கள் பிரம்மாவுக்கு மனுஷ்யபதேக நிர்மாணத் திலே இதற்குமேல் சாமர்த்தியமில்லையென்று எண்ணிக்கொண்டார்கள்.

கோபிகைகள் பிரீதியினாலே அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையேயனுவர்த்தித்துச் செய்யப்படுகின்ற காரியங்களை முடியாமல் விட்டிருந்தாலும், சார்தரூபர் களாகியும், தம்முடைய அம்சங்களாகியு மிருக்கிற சாதுக்கள் பீடிக்கப்படுகை யினாலும், மிகவும் கிருபாசாலியான சித்தத்தை யுடையவராகியும், பிரம்மாதி சகல லோகங்களுக்கும் ஈசுவரராகியுமிருக்கிற பகவானுனவர், ஜன்மமில்லாத வராயிருந்தாலும், அக்கினியானது காஷ்டங்களிலே ஆவிற்பலிக்கிறதுபோல் அவதரியாநின்றார். அந்தப்பகவான், வசுதேவருடைய கிருஹத்திலே அவதரி த்துக் கம்சனிடத்தினின்றும் பயந்தாற்போல் கோகுலத்திலே வாசமும், கால யவனன்முதலிய சத்துருக்களுக்குப் பயந்தாற்போல் மதுராபட்டணத்தி னின்றும் ஓடிப்போனதும், மாதா பிதாக்களுடைய பாதங்களில் பிரணமம் பண்ணிக் கம்சனிடத்திலிந்நும் மிகவும் பயப்பட்ட உங்களுக்குச் சிசுநுஷை

யைப் பண்ணுதவர்களாகியு மிருக்கிற எங்களை அனுக்கிரகஞ்செய்ய வேண்டு மென்று சொன்னவைகளை நினைத்து என்னுடைய சித்தமானது மிகவும் துக் கிக்கிறது. பகவானுவர் தமது புருவநெரிப்பாகிற காலத்தினாலே பூபா ரத்தைப் போக்கடித்த அவருடைய ஸ்ரீ பாதரேணுக்களை எவன்தான் மறந்து போகச் சமர்த்தனாவான்? யோகிச்வர்களானபேர்கள் தீவிரமான யோகாப் பிராசத்தினால் சித்தியை யடைகிறதற்கு இச்சிக்கிற பகவானுடைய வியோ கத்தை யெவன்தான் சகிப்பான்? யுத்தத்திலே ராஜாக்கள் அர்ச்சனனுடைய பாணமாகிற ஜலத்தினாலே யலம்பப்பட்டுப் பரிசுத்தர்களாய் நேத்திரங்களு க்கு ஆனந்தகரமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகராவித்தத்தைப்பார்த்து அவ ருடைய பதவியையடைந்தார்கள். திரிமூர்த்திகளுக்கும் ஈசுவரராகிய பகவான் தம்முடைய பரமானந்த ஸ்வரூபத்தினாலே யடையப்பட்ட ஸமஸ்தபோகங் களையும் உடைய உக்கிரசேனனிடத்திலே பண்ணப்பட்ட கைங்கரியமானது, பிரத்தியர்களான நம்மை மிகவும் விசனப்படுத்துகிறது. புத்தனையானவன் அந்தப் பகவானைக்கொல்லத் தன்னுடைய ஸ்தனங்களின்வழியாகக் காள கூடவிஷத்தைப் பாணம் பண்ணுவித்தவளாயிருந்தாலும், மாதாவான யசோ தையாலே யடையத்தக்கதான கதியையடைந்தான். அப்பயப்பட்ட கிருபா சாலியான அந்தப் பகவானைத்தவிர மற்ற எவனைச் சரணாக அடையப் போகிறேன். வேதங்களுக்கு ஈசுவரனாகியும், சர்வலோகேசுவரனாகியுமிருக் கிற ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே கோபாவேச மார்க்கத்தினாலே வைக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவர்களான அசுரர்கள், சக்ராயுதரான ஸ்ரீ ஹரியைக் கருடா ரூடனாகப்பார்த்த மாத்ரிதத்தில் பாகவதர்களாவனன்றே யெண்ணுகிறேன். அந்தப் பகவானுவர், பிரம்மானினாலே பிரார்த்திக்கப்பட்டு இந்தப் பூமிக்குச் சுகத்தைப் பண்ணவேண்டுமென்று இச்சித்து வசதேவருக்குத் தேவகியி னிடத்திலே அவதரித்துக் கம்சனிடத்திற் பயப்படுகின்ற பிதாவான வச தேவராலே கோகுலத்தை யடைவிக்கப்பட்டவராய், அவ்விடத்திலே பலராம ரோடேகூட அப்பிரகாசமான தேஜசையுடையவராய்ப், பதினொருவருஷம் வாசம்பண்ணிப் பகுகளாலே சூழப்பட்டிருக்கிற கிருக்ஷங்கையுடையதான யமுனா நீரத்திலுள்ள வனத்திலே கோபாலர்களோடே கன்றுகளை மேய்த்து விளையாடிக்கொண்டும், பார்க்கப்பார்க்க ரமணியமாயிருக்கிற தம்முடைய கௌமாரலீலையை அந்த வனத்திலுள்ள பிராணிகளுக்குக் காண்பித்து அழுகிறவரைப்போலு மிருந்து, சுந்தரமூர்த்தியாகியும், பாலசிம்ஹம்போன்ற பார்வையை யுடையவராகியு மிருக்கிற அந்தப்பகவான், சம்பத்திற்கு ஸ்தான மாகியும் வெண்மையான பசுக்களையுடையதாகியு மிருக்கிற கோகுலத்தி னின்று வேணுகானம் பண்ணித் தம்மை அனுவர்த்திக்கின்ற கோபாலர்களை ரமிப்பித்துக்கொண்டிருந்தார். கம்சனாலே யேவப்பட்ட மகாமாயைகளான சத்துருக்களை விளையாட்டாகச் சிம்மாதிகளைப்போல் சங்கரித்தார்.

யமுனாநதியிலே வெகுகாலம் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்த காளியனை நிக்கிரகித்து, அதினுடைய விஷஜலத்தினாலே மரித்துப்போன கோபாலர் களையும், பசுக்களையும் திரும்பியெழுப்பித், தம்முடைய கடாக்கூத்தினாலே

விஷதோஷம்போய்ச் சபத்தையடைந்த ஜலத்தைக் கோபாலர்களையும், கோக் களையும் பானம்பண்ணுவித்தார். அளவில்லாமற் சேர்த்திருக்கின்ற தனத் துக்குச் சன்மார்க்கமாய் விரயத்தைப் பண்ணுவிக்க வேண்டுமென்றும், தேவேந்திரனைக் கருவபங்கம் பண்ணவேண்டுமென்றும், இச்சித்த பகவா னுனவர், நந்தகோபரைக்கொண்டு பிராமணமுகமாய்ப் பூஜைபண்ணுவித்தார். தன்னுடைய பூஜாநுபங்கத்தினாலே மிகவும் அவமானத்தை யுடையவனான இந்நிரனுனவன், கோபத்தினாலே கோகுல நரசார்த்தமாக வருஷிக்கையில், அந்த மகாவருஷத்தினாலே மிகவும் பீடிக்கப்பட்ட கோகுலமானது, ஸ்ரீ பக வானுடையலீலைினாலே தரிக்கப்பட்ட பர்வதமாகிற குடையினாலே ரக்ஷிக்கப் பட்டது. வாரீர் விதூரே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணரானவர் சரற்கால சந்திரனுடைய கிரணங்களாலே மிகவும் விளங்காநின்ற சாயங்காலத்தைப்பார்த்துச் சந்தோ ஷமாய் ஸ்திரீகளுடைய மண்டலத்துக்குப் பூஷணமாகவிருந்து மதுரமாகக் கானம்பண்ணிக்கொண்டு லீலைபண்ணினார்.

முனரூவது அத்த்யாயம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரானவர் கோகுலத்திலிருந்து மதுரையிலேப்பாய்க் கம்ச வதை முதலானதைப் பண்ணினதும், துவாரகையில் லீலை நோப் பண்ணினதும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

வாரீர் விதூரே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமரோடே தம்முடைய மாதா பிதாக்களுக்குச் சுகத்தைப்பண்ண இசசித்து மதுராபட்டணத்திலேவருது பராக்கிரமத்தினாலே சத்துருக்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டனான கம்சனை உன்னத மான மஞ்சத்தினின்றும் சீழேதள்ளிக் கொண்டு பூமியிலே யிழுத்துப் போட்டுச், சார்ஜிபினியென்கிற குருவினிடத்தில் சமஸ்த வேதங்களையுஞ் சாங்கோபாங்கமாக அத்தியயனம்பண்ணி அநதக்குருவின் மரித்துப்போன புத்திரனைக் கொண்டுவந்துகொடுத்தார். நுக்ம்பணிவிவாக நிமித்தமாக அழைக் கப்பட்ட சிசுபாலன், ஜராசந்தன் முதலான அந்தராஜாக்கள் பார்த்துக்கொண் டிருக்கத் தம்முடைய அம்சமான நுக்ம்பணிதேவியைக் கருடனுனவர் அமிர் தத்தை அபகரித்தாற்போல் அபகரித்தார். ஒருவராலேயுங் கட்டுப்படாம லிருந்த ருஷபங்களைப்பிடித்து மூக்காங்கயிறுபோட்டு அடக்கிச் சுயம்வரத் திலே நக்னசித்துவினுடைய குமாரத்தியைக் கோரானின்றும், மூடர்களாகி யும் சஸ்திரபாணிகளாகியு மிருக்கிற் ராஜாக்களை அஸ்திரங்களாலே சங்கரித் துக் கலியாணமபண்ணினார். நரகாசுரனைக்கொண்டு அவனுடைய புத்திர னான பகதத்தனுக்கு ராஜ்ஜியத்தைக் கொடுத்து அவ்விடத்திலிருந்த அதிதி தேவியினுடைய குண்டலங்களைக் கொடுத்துச் சுவர்க்கத்திற்குப்போய்ச் சத்தியபாமைக்குப் பிரியத்தைப் பண்ணவேண்டுமென்று பாரிசாத விருக்ஷத் தைத் துவாரகைக்குக் கொண்டுவந்து நரகாசுரனாலே அபகரிக்கப்பட்டிருந்த கன்னிகைகளுக்கு யோக்கியமான ரூபத்தையுடையவராய் ஒரு முகூர்த்தத்

திலே விவாகம்பண்ணிக்கொண்டு அந்த ஸ்திரீகளிடத்திலே தமக்குச் சமாளர்களான பத்துப்பிள்ளைகளைப் பெற்றார்.

சம்பராசான், துவிதன், பாணசான், முரன், பல்வலன், இவர்கள் முதலானபேர்களைப், பிரத்தியுமநன், பலராமன் முதலானபேர்களாலே சங்கரம் பண்ணுவித்தார். தத்தவக்கின் முதலானபேர்களைத் தாமே சங்கராஷ் செய்து, உம்முடைய பிராதாக்களான பாண்டமகாராஜன் திருதாராட்டியன் இவர்களுடைய புத்திரர்களின் பக்ஷமான ராஜாக்களைச் சம்மாரஞ்செய்தித் துச் சந்தோஷப்படாமல் பிரத்தியுமநன் முதலானபேர்களாலே சட்டர்ணமாகி ஒருத்தராலேயும் ஜயிக்கக்கூடாததாயிருக்கிற யாதவ வத்துக்கு உபாயமானது என்னவெனில், மத்தியபானத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் விவாதம் உண்டாயிற்றானால் அதுவே இவர்களுடைய வத்துக்கு உபாயம். இதைப்பார்க்கிலும் வேறில்லை, தாமே நசித்துப் போவார்களென்று சிந்தித்து, அவ்வாறுசெய்தார். அபிமன்யுனில் புருவம்சளிநுத்திகரமான உத்தராரிலுடைய கர்ப்பத்தை ரக்ஷித்துத் தருமபுத்திரரை மூன்று அஸ்வமேதங்களாலே யஜிபரித்தார். அந்தத் தருமபுத்திரரும் பிராதாக்களோடேகூட ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை அலுவர்த்தித்துப் பூமியைத் தருமமாகப் பரிபாலனமபண்ணிக்கொண்டிருந்தார். விசுவருபியான பகவானும் சாங்கியயோகத்தை ஆசாரித்தவராய்த் துவாரகாபட்டணத்திலே புன்சிரிப்புடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கடைக்கண் பார்வையினாலேயும், அமிர்த்தத்திற்குச் சமானமான வாக்கினாலேயும், நிர்ந்துஷ்டமான சரித்திரத்தினாலேயும், மகாலக்ஷ்மிக்கு இருபரிடமான திருமேனியினாலேயும், இந்த லோகத்திலேயிருக்கிற ஜனங்களையும் பரிபரிந்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தப்பகவானுக்குக் கிருகஸ்தகருமங்கனிலேயும், காமிபோகங்கனிலேயும், வைராக்கியமானது உண்டாயிற்று. ஒருக்கால் துவாரகாபட்டணத்திலே கிரீடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற யாதவகுபாரர்களாலே கோபித்துக்கொண்டவர்களாய் ரிஷிகள் பகவானுடைய அபிபிராயத்தை யறிந்தபேர்களாய்ச் சாபத்தைக்கொடுத்தார்கள். சிலமாதங்கள் போனபிற்பாடு போஜர்கள், விருஷ்ணிகள், அந்தகர்கள் முதலான யாதவர்கள் மிகவும் சந்தருஷ்டர்களாய்த் தெய்வமாய்கையினாலே மோகிக்கப்பட்டவர்களாய்ப் பிரபாசதீர்த்தத்தைப்போயடைந்து அதிலே ஸ்நானம்செய்து தேவரிஷி பிஹர்த்தப்பணம்பண்ணிப் பிராமணர்களுக்கு வெகுபாலுள்ள சாதுக்களான இளவயதுள்ள பசுக்களையும், சுவர்ணங்கள், ரசிதங்கள், கட்டில், மெத்தைகள், வஸ்திரங்கள், கிருஷ்ணசனங்கள், ரத்தினகம்பளங்கள், அசுவங்கள், யானைகள், ரதங்கள், கன்னிகைகளையும், ஜீவனப்பிரதான பூமிமுதலியவைகளையுந் தானப்பண்ணிப்பின்னும் திவ்யமாகியும் நானூசங்களோடே கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற அன்னங்களைக்கொடுத்துச் சாஷ்டாங்கமாக தண்டம் பண்ணினார்கள்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

விதூரானவர் பந்துக்களுடைய நாசத்தைக்கேட்டு, உத்தவருடைய, வுபதே
சத்தினாலே ஆத்துமக்யானத்தின்பொருட்டு மைத்திரேய மகரிஷி
யைப்போ யடைந்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் விதூரே! அந்த யாதவர்கள், பிராமணர்களாலே அநுக்கிரகம்
பண்ணப்பட்டவர்களாய் போஜனம்பண்ணி மத்தியபானஞ்செய்து அந்த
மயக்கத்தினாலே விவேகமில்லாதவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் இரகசியத்தை
வெளிப்படுத்துவதான தூர்வசனங்களாலே அடித்துக்கொண்டார்கள். அந்த
மத்தியபானதோஷத்தினாலே விவேகவீனர்களாயிருக்கிற அந்த யாதவர்க
ளுக்குச் சூரியன் அஸ்தமானத்தை யடைந்துபோகையில் அப்போது மூங்
கில்கள் ஒன்றுக்கொன்றிழைந்து தகிக்கப்பட்டுப் போகிறதுபோல் நாசமா
னது உண்டாயிற்று. ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் தம்முடைய மாய்கையின் வைபவத்
தைப் பார்த்துச் சரசுவதிநதியிலேபோய் ஆசமனம்பண்ணி அரச விருஷ்ட
மூலத்திலே யோகாப்பியாசத்திலேயிருந்தார். பிரபன்னர்களுடைய துக்கத்
தைப் போக்கடிக்கவேண்டுமென்றும், தம்முடைய பலத்தை உபசங்காரம்பண்
ணவேண்டுமென்றும் இச்சித்த அந்தபகவானாலே நான் பூர்வமே துவாரகை
பைவிட்டுப் பதரிகாச்சிரமத்திற்குப் போகும்படி நியமிக்கப்பட்டேன். அப்
படி அந்தப்பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்தவனாயிருந்தாலும் அவரு
டைய திருவடிகளின் வியோகத்தைச் சகியாதவனாய் பின்னேபோனேன்.
சரசுவதிநதி தீரத்திலே ஒருவராகவும், எனக்கு இஷ்டராகவும், பிரபுவாகியும்,
லக்ஷ்மி நிவாசராகியும், சர்வபரிபூரணராகியும், நீலமேக சாமனராகியும்; நிர்
மலராகியும், மலர்ந்து சிவந்திருக்கிற பத்மம்போலொத்த நேத்திரங்கனையுடை
யவராகியும், நான்குபுஜங்களுடனே காணப்பட்ட பீதாம்பரதாரியாகியும்,
தாமரைப்புஷ்பம்போலொத்த வலதுதிருவடியை இடது இடையின்மேல்
வைத்துக்கொண்டும், மனோக்கியமான அரச விருஷ்டத்தின்மேல் சார்ந்து
கொண்டும், விஷயசக அபிலாஷையை விட்டவராகியும், ஆனந்தபரிபூரணராகி
யு மிருக்கிற பகவானைக்கண்டேன். அப்போது அவ்விடத்திலே மகாபாகவ
தராகியும், வியாசருக்குச் சிரேக்ராகியு மிருக்கிற மைத்திரேய ரிஷியானவர்
லோகசஞ்சாரியாய் இச்சையால் அவ்விடத்துக்குவந்தனர். அந்த ரிஷியான
வர் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீ முகுந்தர் என்னைப் பிரீதியினாலே
கடாக்ஷித்து ஒரு வார்த்தைசொன்னார்.

வாரீர் உத்தவரே! உம்முடைய மனதுக்குள்ளேயிருக்கின்ற அபீஷ்டத்
தை நான் அறிவேன். பூர்வஜன்மத்திலே வசவாகவிருந்த நீரும், விசுவ
கர்த்தாக்களான பிரஜாபதிகளும் ஏகமாகச்சேர்ந்து யக்கியம்பண்ணினீர்,
அந்தயக்கியத்தில் என்னுடைய சித்தியை அடையவேண்டுமென்று உம்மாலே
யக்கியம்பண்ணப்பட்டு நன்றாக ஆதரிக்கப்பட்டேன். ஆகையாலே மற்றவர்
களாலே யடையக்கூடாத என்னுடைய ஸ்தானத்தை உமக்குக் கொடுக்கப்
போகிறேன். இந்தச்சன்மத்திலே என்னை ஏகாந்தபத்தியிலே பார்க்கின்ற

உமக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது. பூர்வத்திலே என்னுடைய நாடிக்கமலத் திலேசனித்த பிரம்மதேவன்பொருட்டுப் பரமக்கியானமானது என்னுற் சொல்லப்பட்டது. அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமெனச் சொல்லக்கேட்டுப் பரம புருஷருடைய கிருபாகடாக்ஷானுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரனாகியும் சினேகிதத்தினாலே புனாகாங்கித தேகனாகியுமிருந்த நான் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டு அஞ்சலிபந்தம்செய்து தட்டுத்தடங்கலில்லாத சப்தங்களை யுடையவனாய் அந்தப் பகவானைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தைசொன்னேன்.

வாரீர் ஈசனே! தேவாரூடைய பாதபத்மங்களை ஆசரியாநின்ற பேர்களுக்குத் தருமார்க்கத காம மோக்ஷ ரூபங்களான நான்கு புருஷார்த்தங்களுக்குள்ளே எந்தப் புருஷார்த்தந்தான் மிகவும் தூர்லபமாகநிருக்கும். தேவாரூடைய சரணாவந்த சேவைகளிலே மிகவும் ஆசையையுடைய நான், அந்தப் புருஷார்த்தங்களைக் கோரவில்லை. இச்சையில்லாதவராயும் கியாகுனியாகியுமிருக்கிற உமக்குக் கருமங்களும், ஜன்மமில்லாதவராகியுமிருக்கிற உமக்கு ஜன்மமும், காலஸ்வரூபியான உமக்குச் சத்துருக்களினின்றும் பயத்தினாலே துக்கம் ஆசரித்ததும், அதைநிட்டு ஒடிப்போனதும், ஆத்துமானந்த பூரணான வுமக்கு அநேகமாரிரம் ஸ்திரீகளாலே சூழப்பட்ட கிருகஸ்தாச்சிரம தருமம் யாதொன்று முண்டோ? இந்த விஷயத்திலே வித்துவாம்சர்களுடைய புத்தியும் சம்சயத்தை யடையாநிற்கிறது. தேவாரீர் தேசகாலங்களாலே மறைக்கப்படாமலும், சம்சயமில்லாமலும், நிச்சயரூபமாகியுமிருக்கிற கியானசத்தியை யுடையவராயிருந்தாலும், அக்ஷன்போலவே சாவதானத்தை யுடையவராய் யாதொரு யோசனையைக் கேட்டாரோ அது என்னுடைய மனதை மோகிப்பிக்கிறது. வாரீர் பவாமி! தேவாரூடைய தத்துவஸ்வரூப பிரகாசமாகியும், பரமமாகியுமிருக்கிற யாதொரு கியானத்தைப் பிரம்மதேவரின்பொருட்டுச் சொன்னீரோ அதை நான் கேட்கிறதற்கு யோக்கியமானால் உபதேசிக்கக் கடவீரென்று கேட்ட என பொருட்டுப் பரமபுருஷராகியும், அரண்தம்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவராயும், ஆசாரியரூபியாகியுமிருக்கிற அந்தப் பகவானிடத்தில் நின்று அத்தியயனம் பண்ணப்பட்ட பரமாத்ம தத்துவக்கியானமார்க்கத்தை யுடையவனாய் அவரைப் பிரதக்ஷிணம்பண்ணி அநேக பிரணாமங்களைச்செய்து அவருடைய வியோகத்தினாலே விசனப்படுகின்ற மனதையுடையவனாய் இவ்விடத்திலே வந்தேன். தேவதேவோத்தமர்களாகியும், நித்தியக்கியான ஐச்வரியாதிகளையுடையவர்களாகியும், நாகராயணரிஷிகள் அந்நியர்க்கு உபத்திரவமில்லாமலும், ஒருத்தராலேயும் பண்ணக்கூடாமலும், எண்ணிக்கை மில்லாமலும் இருக்கிற தபசை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பதரிகாச்சிரமத்தைக்குறித்துப் போகப்போகிறேனென்று சொன்ன உத்தவரைநோக்கி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானாலே கிரகிக்கப்பட்ட ஜனங்களுக்குள்ளே முக்கியராகியும் மகாபாகவதராகியுமிருக்கிற விதூர் ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

வாரீர் உத்தவரே! யோகிச்வரராகிய அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணராலே யுபதேசிக்கப்பட்ட தத்துவக்கியானத்தைச் சொல்லக்கடவீரென்று பிரார்த்தியாநின்ற

விதூரைப்பார்த்து, வாரீர் விதூரே ' தத்வக்கியான உபதேசத்தின்பொருட்டு இந்த மைத்திரேய மகாரிஷியானவர், தம்மால் ஆரதிக்கப்படத் தக்கவரென்று பகவானுலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறாரென்று உத்தவானவர் இந்தப்பிரகாரம் விதூருடனேகூட விசுவமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய குணகீர்த்தனமாகிற அமிர்த்தத்தினுலே சகல பாபங்களையும் போக்கடித்தவராய் அந்த யமுனாதிபினுடைய மணற்குன்றிலே அந்தராத்நிரியை லக்ஷணமாகப் போக்கடித்துப், பிற்பாடு அவ்விடத்தி னின்று புறப்பட்டுப் பதரிகாச் சிரமத்துக்குப் போனாரென்று சொல்லுகிற சுகந்திரம்மரிஷியைப்பார்த்து, வாரீர் பிரம்மரிஷியே! அதித மகாரதர்களுக்குள்ளே உத்தமர்களான விருஷ்ணிகள், போஜர்கள் முதலான யாதவர்கள் பிராமண சாபத்தினுலே நாசமடைந்ததும், ஸ்ரீ ஹரியும் அந்த மனுஷ்யதேகத்தை விட்டுவிட்டார், அப்படிப்பட்ட சாபத்தில் இந்த உத்தவர் மாத்நிரம் எவ்வாறுகத்தப்பினார், இந்த ரகசியத்தைச் சொல்லக்கடவீரென்று பிரச்னம்பண்ணுகிற ராஜாவைப் பார்த்துச் சுகர் சொல்லுகிறார்.

வாராய் மகாராஜனே! சத்தியசங்கற்பான அந்தப் பகவானுனவர், பிராமணசாபமென்கிற வியாஜத்தை யுடையதாகியும், தம்முடைய சத்தியநுபமாகியுமிருக்கிற காலத்தினுலே பரிபூரணமான தம்முடைய குலத்தை உபசங்காரம்பண்ணித் தேகத்தையும் விட்டுவிடப் போகிறவராகி, இந்தப் பிரகாரம் சிந்தித்தார். என்னவென்றால், நாம் இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் நின்றும்கூட ஒழிந்தால் பரமாத்மதத்வப் பிரகாசகரமான கியானத்துக்குள்ளே உத்தமான உத்தவரே யோக்கியராகா நிற்கின்றார். நம்முடைய தத்வக் கியானத்தை ஜனங்களுக்கு உபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு இந்த லோகத்திலேயே சந்துருஷ்டராயிருக்கட்டுமென்கிற அபிப்பிராயமுடையவராகியும், சகல வேதங்களுக்கும்காரணராகியும், திரிலோக நாயகராகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினுலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவராய் அந்த உத்தவானவர் பதரிகாச்சிரமத்தையடைந்து அவ்விடத்திற் சமாதியினுலே ஸ்ரீ ஹரியை யாராதித்துக்கொண்டிருந்தார். வாராய் மகாராஜனே! பிற்பாடு அந்த விதூரும் லீலைரினுலே கிரகிக்கப்பட்ட தேகத்தை யுடையவராகியும் பரமாத்மாவாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய சிலாக்கியங்களான லீலைகளை உத்தவரிடத்தில் கேட்டுப் புத்திமான்களுக்குத் தைரிய விருத்திகரமாகியும், பசவுக்குச் சமானராகியும், அனாதரிய சித்தர்களாகியுமிருக்கிற பேர்களுக்குச் சகிக்கக்கூடாததாகியுமிருக்கிற அந்தத் திவ்யமூர்த்தியினுடைய உபசங்காரத்தையுங்கேட்டு மிகவும் பிரீதியினுலே தைரியமில்லாதவராய் மனவருத்தமடைந்து அந்த யமுனாதியிலின்றும்கங்காதீரத்திலேயிருக்கிற மைத்திரேயமகாரிஷியினிடத்திலே வந்துசேர்ந்தார்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

விதராலே ஸ்ரீ பகவானுடைய லீலைகளைக் குறித்துக் கேட்கப்பட்டவராய்,
மைத்திரேயமகாரிஷியானவர் மகத்தச்வமுதலான தத்வங்களுடைய
கிருஷ்ணையும, அந்தத் தத்வங்களாலே பண்ணப்பட்ட
ஸ்ரீஹரியினுடைய ஸ்தோத்திரத்தையுஞ் சொன்
னொன்று சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் மகாராஜே! அசுசுதரிடத்தில் பக்தியினாலே பரிசுத்தாகியும், கல்லசிலம் கிருபைமுதலான குணங்களாலே சுகிருஷ்ணாகியுமிருக்கிற விதரானவர், கங்காநீர்த் திலே யிராதின்றும் அளவிடக்கூடாத கியானத்தையுடையவராகியும், சீலமதலை முதலான குணங்களாலே ஸ்ரீநாராகியுமிருக்கிற மைத்திரேய மகாரிஷியையடைந்து இந்தப் பிரகாரம் பிரின்னம் பண்ணினார். வாரீர் மைத்திரேயமகாரிஷியே! லோகத்திலேயுள்ள சர்ச்சைச் சுகத்தின்பொருட்டுக் கருமங்களையெல்லாம் பண்ணுகிறார்கள். அந்தக் கருமங்களாலே அகதுக்கசாதியை ஒன்றும் அடையவில்லை; அந்தக் கருமங்களாலே பின்னையும் மகத்தான துக்கமே யடைகிறது. ஆகையினாலே, இப்படிப்பட்ட இந்தச் சமுசாரத்திலே யெங்களுக்கு எதுவும்கூட அடைதல் அடைதல் சொல்லக்கூடவீர். மேலும், தம்முடைய புராண கருமங்களாலே கிருஷ்ணரிடத்திலே பக்தியில்லாதவராகியும், அகருமசீலராகியும், துக்கந்தையுடையவராகியுமிருக்கிற ஜனங்களினுடைய அணுகுறுத்தின்பொருட்டு, மங்களகரங்களாகியும், கிருஷ்ணருடைய பக்தர்களாகியுமிருக்கிற மஹாநாராயணர் இதை லோகத்திலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையாலே, வாரீர் சாதுக்களுக்குள்ளே உத்தமரே! அகசொந்யமாயிருக்கிற மாரக்கத்தை எங்களுக்குச் சொல்லக்கூடவீர். யாதொரு மாரக்கத்தினாலே யாராதிக்கப்படுகிற பகவான், புருஷர்களுடைய பக்தியினாலே பரிசுத்தமான இருதயத்திலே யிருந்துகொண்டும், வேதங்களாலே சொல்லப்படும் பாமாத்மம் சாக்ஷாத்காரத்தோடே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற கியானத்தைக் கொடுப்பாரோ? அந்த மாரக்கத்தைச் சொல்லக்கூடவீர். சகவாதி குணங்களுடைய மாயைக்கு நியந்தாவாகியும், சுதந்திரராகியுமிருக்கிற பகவானுனவர், யாதொரு புருஷநபராக அவதரித்து எந்த லீலைகளைப் பண்ணினாரோ? அந்தப் பகவானுனவர் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை எப்படிச் சிருஷ்டித்து எப்படி ஸ்தாபித்தாரோ? இந்தச் செகத்திற்குச் சிவனத்தை எந்தப் பிரகாரமாகக் கற்பித்தாரோ? திருப்பதியும் யோகமாயையாலே இந்தப் பிரபஞ்சத்தை யெந்தப் பிரகாரமாக வைத்துக்கொண்டு சயனித்திருக்கிறார்? இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே அனுபவிக்கத்தகுந்ததுகொண்டு எந்தப் பிரகாரமாய்ப் பிரமநுத்திராதி நபராக ஆனார்? பிராமணர்கள் தேவர்கள் பசுக்கள் இவர்களுக்குக் கேட்கத்தக்க பொருட்டு மச்சியகர்மாதி அவதார பேதங்களாலே கருமங்களை யெந்தப் பிரகாரமாகப் பண்ணினார்? புண்ணியமான கீர்த்தியையுடைய பேர்களுக்குள்ளே உத்தமரான அந்தப்புருஷோத் தமருடைய சரித்திரங்களை அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் எங்க

ளுடைய மனதாஷது திருப்தியடையவில்லை. லோகநாதர்களுக்கும் ஈச்வர னான அந்தப்பகவானானவர், யாதொரு தத்துவ பேதங்களாலே இந்த லோகங் களையும், லோகாலோக பருவதங்களுக்கு வெளிப்பிரதேசங்களையும், லோக பாலர்களையும் நிர்மாணப்பண்ணி, வேறுவேறுகச் சமஸ்த பிராணிகளுடைய சமூகமானவை தம்மம் கருமானுபயமான அதிகாரத்தை யுடையனவாய்க் காணப்பட்டுக்கொண் டிருக்கச்செய்தனரோ? அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணரானவர் கருமங்கள் அவற்றால் பண்ணப்பட்ட ரூபம், அவற்றால் பண்ணப்பட்ட நாம தேயம், இவைகளை யுடையவர்களான ஜீவர்களுக்குப் பேதத்தைப் பண்ணி னார். இவைகளைச் சவிஸ்தாரமாக என்பொருட்டு வர்ணிக்கக்கடவீர்.

வாரீர் சர்வஞ்ஞரே! பிராமணர்கள் முதலான வர்ணங்களுடைய தரு மங்களானவை என்னுலே மகாபாரதத்திலே வியாசருடைய முகத்தில் நின் றும் அடிக்கடி நன்றாகக்கேட்கப்பட்டன. ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய கதாமிர்தப்பிர வாகத்தைத்தவிர அப்பசுகத்தைப் பண்ணுகின்ற அந்தக் கருமங்களுடைய சிவணத்தினுலே நாங்கள் திருப்தியை அடைந்தோம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய கதாமிர்தப் பிரவாகத்தினுலே திருப்தியை அடையவில்லை. உங்களுடைய யக்கியங்களிலே இந்திராஜிதேவர்களாலே வர்ணிக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண ருடைய கதாமிர்தத்தினின்றும் எவன்தான் திருப்தியடையான்? உமக்குச் சினேகரான வியாசமகாரிஷியானவர் ஸ்ரீ பகவானுடைய குணகீர்த்தனம் மோக்ஷசாதனமென்று சொல்ல இச்சித்தவராய்த், தருமார்த்தகாமங்களை மிக வும் சொன்னார். மனுவியர்களுடைய சித்தமானது ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதாசிவணத்திலே பிரவேசிக்கப்பட்டுப் பாரதத்தைச் சொல்லுகின்ற வியாச மகாரிஷிக்கும் ஸ்ரீ ஹரிகதாசிவணத்திலேயே தாற்பரியம். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதாசிவணமானது சித்தத்தையே யுடையவனாகியும், ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாதபத்மங்களுடைய தியானத்திலே மிகவும் சுகத்தை யுடையவனாகியுமிருக்கிற புருஷனுக்கு மிகவும் விருத்தியைச்செய்கின்றது. துச்சங்களான விஷயசுகங்களிலே வைராக்கியத்தை யுண்டாக்கும்படியான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதையிலே சித்ததையில்லாதவர்களாயும், அக்ஞர்களா கியுமிருக்கிற அவர்களைக்குறித்து விசனப்படுகிறேன். விருதாவான மனோ வாக்குகளின் வியாபாரத்தை யுடையபேர்களின் ஆயுளைக் காலமானது கொண்டுபோவதைக்குறித்து விசனப்படுகிறேன். வாரீர் தீனபந்துவான மைத் திரேயமகாரிஷியே! புஷ்பங்களில் ஏன்றும் சாரத்தைக் கிரகிப்பதுபோல் புண்ணியமான கீர்த்தியையுடையதாகியும், சமஸ்தபிராணிகளுக்குச் சுகத் தைக் கொடாநின்றமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதைகளுக்குள்ளே உத் தமமானதாயும், இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய கிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கார நிமி த்தமாக விசித்திரசக்திகளைக் கிரகித்திருக்கிற அந்தப் பகவான்தானே மனுவ ஷியனாக அவதரித்து, அதிமானுஷங்களான ஸீலைகளைப் பண்ணின துமான சரிதைகளை பெனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று விதூராலே பிரஸன்மபண் ணப்பட்டவராகிச், சர்வக்கியராகியுமிருக்கிற அந்த மைத்திரேய மகாரிஷி யானவர் அந்த விதூராரோக்கிச் சொல்லுகிறார். வாராய் சாதுவே! ஸ்ரீ கிரு

ஷ்ணரிடத்திலே மிகவும் மனதையுடையவரான உம்மாலே நன்றாகப் பிரஸ்னம் பண்ணப்பட்டது. பிரஜாசங்கர கர்த்தாவாயிருக்கிற யமதருமராஜனுனவன், மாண்டவ் மகாரிஷியினுடைய சாபத்தினாலே விசித்திரவீரியனுடைய ஸ்திரீயாகக் கிரகத்திருந்த தாசியினிடத்திலே வியாசரிடத்தில் நின்றுப் பிறந்த நீர் பகவானுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் சம்மதமானவர். அப்படிப்பட்ட உமக்கு ஸ்கமாயயினாலே விருத்தியடையாநின்றும், பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கராங்களைப் பண்ணின ஸ்திரீருக்கிற பகவானுடைய லீலைகளைக் காமமாகச் சொல்லுகிறேன்.

வாரீர் மகானுபாவரே! அந்தப் பகவானுனவர் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்து அவருடைய காரிய காரணஸ்வரூபமான காலசக்தியினாலே சத்வாதி குணங்களின் கிரியையையுடைய மாயாப் பிரகிருதியிலே தம்முடைய அம்சபூதங்களையும், பிரகிருதிக்கு அபிபதிபான ஆத்மாவாகிய மிருக்கிற புருஷரூபத்தினாலே சித்தினுடைய ஆபாசரூபமான வீரியத்தைத் தரித்தார். பிற்பாடு காலத்தினாலே பிரேரணைபண்ணப்பட்ட அந்தப்பிரகிருதியில் நின்றும் தத்வமானது உண்டாயிற்று. சத்வகுணப் பிரதான மானபடியினாலே அக்கினியானது நிவர்த்தமாகியும் விக்கியான ஸ்வரூபியாகியுமிருக்கிற அந்த மகத்தத்வமானது தன்னுடைய தேகத்துக்குள்ளே விராமின்ற பிரபஞ்சத்தைப் பிரகாசியா நின்றுகொண்டு உண்டாயிற்று. சித்தினுடைய ஆபாசம் சத்வாதி குணங்கள் பிரயோகமான காலம் இவற்றின் ரூபமாகியும் மகத்தவ சரீரிமாகியுமிருக்கிற அந்த விக்கியான ஆத்மாவானவன் சர்வாத்தியக்ஷணை பகவானுடைய சிருஷ்டிக்கு விஷயனாய் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிஷ்டிக்க வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே தன்னுடைய ஆத்மாவை வேறொருகாரிய ரூபத்தை யடைந்ததாகப் பண்ணினான். சிருஷ்டி காரியத்தையுடையதான அந்த மகத்தத்வத்தில் நின்றும் காரியமான அதிபூதகாரணமான அத்தியாத்மமம் கர்த்தாவான அதிதேய்வம் இவைகளுக்கு ஆசிரயமாகிய பஞ்சமகாபூதங்கள் தேஜோந்திரியங்கள் இந்திரியங்களுக்கு அபிமானதேவர்கள் மனது இவைகளுடைய சுவரூபமான அகங்காரம் உண்டாயின. அந்த அகங்காரமானது சாத்விகமென்றும், ராஜசமென்றும், தாமசமென்றும் மூன்றுவிதமாயிருக்கும். சிருஷ்டிக்கிரியை யுடையதான அந்த சாத்விக அகங்காரத்தில் நின்றும் மனதும் இந்திரிய அதிஷ்டர்களான தேவர்களும் உண்டானார்கள். கியானேந்திரிய கருமேந்திரியங்கள் ராஜச அகங்காரத்தில் நின்றும் உண்டாயின. சபத்தினின்றும் ஆகாசமானது உண்டாய் பகவானாலே கடாஷ்டிக் கப்பட்ட அந்த ஆகாசமானது காலம் மாயை புருஷன் இவைகளுடைய சம்பந்தத்தினாலே கிரியையுடையதாய் ஸ்பரிசத்தைப் பிறப்பித்தது. ஆகாசத்தில் நின்றும் உண்டான அந்த ஸ்பரிசமானது கிரியையுடையதாய் வாயுவைப் பிறப்பித்தது. ஆகாசத்துடனே கூடிக்கொண்டு மகாபலத்தை யுடையதாகியிருக்கிற அந்த வாயுவானது கிரியையுடையதாய் ரூபதன் மாத்திரையை உண்டாக்கிற்று. அந்த ரூபத்தில்நின்றும் லோகத்துப் பிரகாசகரமான தேஜசானது உண்டாயிற்று. வாயுவுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்தத் தேச

சானது பரமபுருஷராலே கடாஷிக்கப்பட்டுக் கிரியை யுடையதாய், காலம் மாயை புருஷன் இவற்றின் சம்பந்தத்தினாலே ரசகுணத்தையுடையதான ஜலத்தைச் சிருஷ்டித்தது. தேஜசுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஜலமானது பரமபுருஷராலே கடாஷிக்கப்பட்டுக் கிரியையை யுடையதாய் காலம் மாயை புருஷன் இவர்களுடைய சம்பந்தத்தினாலே கந்தகுணத்தை யுடையதான பூமியைச் சிருஷ்டித்தது. வாரீர் விதுரே! ஆகாசமுதலான பஞ்சபூதங்களுக்குள்ளே எதில் நின்றும் எது உண்டாயிற்றோ அந்தக் காரியங்களுக்குக் காரணகுணங்களுடைய சம்பந்தத்தினாலே ஒன்றுக்கொன்று உயர்வான குணங்களுடையதாய்ச் சொல்லுவார்கள். அடுத்தபடியென்றால், ஆகாசத்துக்குச் சப்தகுணம் ஒன்றே. வாயுவுக்கு ஆகாச சம்பந்தத்தால் சப்தம், ஸ்பரிசம், இரண்டுகுணங்கள். தேஜசுக்குச் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், இந்த மூன்றுகுணங்கள். ஜலத்துக்குச் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், இந்த நாலு குணங்கள். பூமிக்குச் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், இந்த ஐந்து குணங்களென்று அறியத்தக்கது. ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய அம்சங்களாகியும், காலசின்னமான பரிணாமம், மாயாசின்னமான கிரியை, புருஷ சின்னமான கிபானம், இவைகளுடனே கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற மகத்துவமுதலானதுகளுக்கு அபிமானிகளான இந்தத் தேவதைகள் ஒன்றுக்கொன்று வேறுவேறுகளான குணங்களுடையவை யானபடியினாலே ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்த மில்லாததினாலே பிரம்மாண்ட சிருஷ்டியிலே சாமர்த்தியமில்லாதவைகளாய் அஞ்சலிபரதம் பண்ணிக்கொண்டு பரமாத்மாவைக்குறித்து ஸ்தோத்திரம்பண்ணின.

தத்துவாபிமானி தேவர்களுடைய ஸ்தோத்திரம்.

வாரீர் தேவதேவனே! பிரபன்னர்களுடைய தாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதிலே குடைபோலே விராதின்ற தேவரீருடைய ஸ்ரீ பாதபத்மங்களைக் குறித்துப் பிரணாமப்பண்ணுகிறோம். யாதொரு ஸ்ரீ பாதபத்மங்களை ஆசிரயமாக யுடையவர்களான யோகிச்வரர்கள் மகத்தான சம்சாரதுக்கத்தைச் சீக்கிரமாகத் தூர விட்டுவிடுகிறார்களோ இந்தச் சம்சாரத்திலே தாபத்திரயத்தினாலே திரஸ்கரிக்கப்படாதின்ற ஜீவர்களுக்கு ஆசிரயமான பரமாத்ம தத்வக்கியான ஜனகமான தேவரீருடைய ஸ்ரீபாதபத்மச்சாயையை ஆசிரயிக்கிறதற்குக் கோருகிறோம். வாரீர் பகவானே! பகவிகளானவை கூண்டில் நின்றும் வெளிப்புறப்பட்டு நான்குதிக்கிலேயும் சஞ்சரித்துத் திரும்பவும் அந்தக் கூண்டிலேதானே பிரவேசிப்பதுபோல், சகலவேதங்களும் உம்முடைய முகாரவிந்தத்தில் நின்ற உண்டாகிக் கியான கருமங்களைப் பிரகாசிப்பித்து உம்மிடத்திலேயே லயிக்கின்றன. ஆகையினாலே ரிஷிஸ்வர்களானபேர்கள் அப்படிப்பட்ட வேதங்களாலே விஷயங்களில் ஆசக்தியில்லாமலிருக்கிற மனதினால் தேடத்தக்கவையான சமஸ்தபாபங்களையும், போக்கத்தக்க நதிகளுக்குள்ளே சிரோஷ்டமான கங்கைக்கு உற்பத்திஸ்தானமாயுமிருக்கிற புண்ணிய கரமான பாதாரவிந்தத்தையுடைய தேவரீரைச் சரணமடைகிறோம். யோகிக

ளானபேர்கள் சதா இருதயத்தில் தியானம்பண்ணி ஸ்வராக்கிய பலத்தை யுடையதான கியானத்தினாலே பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரத்தை அடைகிற தேவ ரீருடைய பாதபத்மத்தைச் சரணமாக அடைகிறோம். வாரீர் பரேசனே! மகாகீர்த்தியையுடைய தேவரீரது ஸ்வரூபக்கியானத்தினால் உண்டாகிற அக் கியான காமகர்ம சம்சாரங்களுடைய நிவர்த்தியினால் உண்டாகின்ற மோக்ஷ லக்ஷ்மியினாலே நித்தியமுத்தானாயிருக்கிறவர்கள் விஷயங்களிலே ஆசக்தியை யுடையவையான இரத்திரியங்களாலே மிகவும் தியானம் பண்ணிக்கொண்டிரு க்கிற மகானுபாவர்கள் தேவரீருடைய கதையாகிற அமிர்த பானத்தினாலே விர்த்தியடைகின்ற பக்தியினால் தீர்மலமான இருதயத்தை யுடையவர்களாய் வைராக்சியபலத்தை யுடையதான தேவரீருடைய ஸ்வரூபக்கியானத்தை யடைந்து அனாயாசமாக வைகுண்டலோகத்தை அடைவார்கள். அப்படி யோகாப்பியாசத்தினாலே அடைகிறபேர்களுக்கு மிகவும் சிரமமானது உண் டாகாதிக்கிறது. ஞானிகள் தேவரீருடைய கதாசிரவணதிகளாலே அனா யாசமாகவே தேவரீரை அடைகிறார்கள். சிரமம், தேகம், முதலானவைகளிலே நான் என்னதென்கிற ஹாங்காரத்தை யுடையபேர்களுக்குத் தேவரீருடைய பலப்பிராப்தியானது ஒருக்காலுமில்லை. அந்நியர்களான நாங்கள் லோகங் களைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற இச்சையினால் தேவரீராலே சத்வரச தமோகுணங்களாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டு விருத்தமான ஸ்வபாவத்தை யுடை யவர்கள் ஒருவரோடொருவர் கூடாதவாகளாய் எதுநிமித்தமாகச் சிருஷ்டி க்கப்பட்டோமோ அதற்குச் சமர்த்தர்களாகாமற்போகிறோம்.

வாரீர் ஜனனமில்லாதவரே! நாங்கள் பூஜாபாகத்தைச் சம்பூர்ணமாகத் தேவரீர்பொருட்டு எப்படிப்பிடுபபித்தும், எந்தப்பிரகாரமாகக் கருமபலத்தை அனுபவித்தும், எந்தப்பிரகாரமாக இந்தஜீவர்கள் எவ்விதத்திலிருந்துகொ ண்டி விக்கினமில்லாமலும் சம்சய மில்லாதவர்களுமாய்த் தேவரீருக்கும் எங்க ளுக்கும், பூஜாபாகத்தைச் சமர்ப்பித்துக் கருமபலத்தை அனுபவிப்பார்களோ அப்படிப்பட்ட பிரம்மாண்டத்தைச் சிருஷ்டிக்க எங்களுக்குச் சாமார்த்தியத் தைக் கற்பிக்கக்கடவீர் சாவகாணராகியும், விகாரரூபினியராகியும், ஆசிரய ராகியும், அனாதியாகியுமிருக்கிற தேவரீர் காரியங்களுடனே கூடிக்கொண் டிருக்கிற எங்களுக்குக் காரணராகா திற்கிறீர். வாரீர் தேவதேவனே! லெஜன் மரகிதரான தேவரீர் சத்வாதிசுணங்களுக்கும் கருமங்களுக்கும் காரணமாகி யும், தேவரீருடைய சக்திரூபமாகியும், மாயையாலே மகத்துவரூபமாகியு மிருக்கிற வீரியத்தை முன்னாலே வைத்தீர். வாரீர் பரமாத்மாவே! காரியாபி பூதர்களாயிருக்கிற மகத்தத்வமுதலான நாங்கள் தேவரீரிடத்தில் நின்றும் என்னநிமித்தமாக உண்டானோம். தேவரீருக்கு எந்தக் காரியத்தைச் செய் வோம். வாரீர் தேவதேவனே! தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தை யுடையவர்க ளான எங்களுக்குக் கிரியாநிமித்தத்திலே தேவரீர் சக்தியோடேகூடத் தமது கியானத்தைக் கொடுக்கக்கடவீர். தேவரீருடைய கியானவிரியா சக் திகளாலேயே சிருஷ்டியிலே நாங்கள் சமர்த்தர்களாகா திற்கிறோம் இல்லா விட்டால் சமர்த்தர்களாகோம்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

ஈசுவானுலே யேவப்பட்ட அந்தத் தத்வங்களால் விராட்டுச் சரீரத்தினுடைய
சிருஷ்டியையும், அந்த விராட்டுச் சரீரத்தில் பகவானுலே பண்ணப்
பட்ட அதிதெய்வாதி பேதத்தையும் சொல்லுகிறார்.

மைத்திரேயமகாரிஷ்யினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! அந்த ஈசுவரானவர் இந்தப்பிரகாரம் ஒன்றோ
டொன்று கூடாமலிருந்தும் லோகசிருஷ்டி சாமர்த்திய மில்லாதவைகளாய்
மிருக்கிற தம்முடைய சக்திகளான மகத்தத்வ முதலான தத்வங்களுடைய
ஸ்திதியைப்பார்த்துப் பிற்பாடு உருக்கிரமனான அந்தப் பகவானுவர் சிருஷ்
டியாதிகளிலே விகரியாதின்றும் காலமென்றும் பெயரையுடையதாகியு மிருக்
கிற பிரகிருதியென்கிற சக்தியைத்தரித்து அந்த இருபத்துமூன்று தத்வங்க
ளுடைய கூட்டத்திலே ஏககாலத்தில் அநாதரியாமியாகப் பிரவேசித்துக் கிரி
யாசக்தியினுலே ஜீவர்களுடைய வியாபாரகிதமாயிருக்கிற அதிருஷ்டத்தை
பெழுப்பி ஒன்றோடொன்று கூடாமலிருக்கிற அந்தத் தத்வங்களுடைய கணத்
தைக் கூட்டிவைத்தார். அந்த இருபத்து மூன்றாயிருக்கிற தத்வகணமா
னவை ஈசுவானு லேவப்பட்டவரையத் தங்களுடைய அம்சங்களாலே விராட்
டுச் சரீரமாகிற அண்டத்தைச் சிருஷ்டித்தன. அனுப்பிரவேசித்தஅந்த ஈஸ்வா
னுலே விசுவகாரணங்களான தத்வங்களுடைய கணமானது தங்களுடைய
அம்சங்களாலே ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்து விராட்டுச் சரீரமாகப் பரிணமித்
தது. அந்த விராட்டுச் சரீரத்திலே ஸ்தாவர ஜங்கமரூபங்களான இந்த
லோகங்களானவைக ளிருக்கின்றன. சுவர்ணமயமாயிருக்கிற அந்த விராட்டு
சரீர அபிமானியான புருஷனுவன் அந்தப் பிரம்மாண்ட மத்தியத்திலே பிர
தான கருமசேஷத்தை யுடையவர்களான சகல ஜீவர்களோடே கூடி
க்கொண்டு அனேகமாயிரம் வருஷம் சலத்திலே வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்
தார். அந்த விராட்டுப் புருஷனுவன், கியானசக்தி, கிரியாசக்தி, போகசக்தி
இவைகளை யுடையவனாய்த் தன்னுடைய ஆத்துமாவைக் கியானசக்தியினுலே
யிருதயத்துக்குள்ளே யிராதின்ற சைதன்னியரூபமாகவும், யோகரூபமாகவும்,
கிரியாசக்தியினுலே தசவித பிராணரூபமாகவும், போக சக்தியினுலே அத்யா
த்துமம், அதிதெய்வம், அதிபூதம்என மூன்று ரூபமாகவும் பிரித்தான். இந்த
விராட்டுப் புருஷனுவன், சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் அந்தரியாமியாகியும்,
சீலபுருஷனாகியும், பரமாத்மாவினுடைய ஆதி அவதாரமாகியு மாகா திற்
கிறான். விராட்புருஷன் சராசரரூபமான அத்தியாத்துமமென்று சொல்லப்
பட்ட இந்திரியங்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற விராட்டென்றும், ஆதி
பூதமென்று சொல்லப்பட்ட தேகங்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற விராட்
டென்றும், அதிதெய்வமென்னப்பட்ட அபிமானதேவர்களோடே கூடி
க்கொண்டிருக்கிற விராட்டென்றும், இந்தப்பிரகாரம் மூன்றுவிதமாகியும்,
பிராணரூபமாகப் பத்துவிதமாகியும், இருதயத்துக்குள்ளே யிராதின்ற சைத

ன்வியத்தினாலே வகரூபமாகியு மிருக்கிறான். ஈசுவரனுன அந்த விராட் புருஷனுனவன், விசுவகாரணங்களான அந்தத் தத்துவங்களுடன் கூடியிருத் தலால் அவனுக்கு நாங்கள் பூசையை எப்படிச் சமர்ப்பிப்போம். அதை யனுக்கொடுக்கக் கடவீரென்று வினாவிய வசனத்தை ஸ்மரித்து அந்த தத்து வங்களுக்கு நானுவிதமான விருத்திலாபத்தின் பொருட்டுத் தம்முடைய தேஜசினாலே அந்த விராட்டுபத்தை விரிப்பிரகாரம் செய்வோமென்று ஆலோசனைபண்ணினார்.

இந்தப்பிரகாரம் ஆலோசனை பண்ணுகிற விராட்புருஷனுக்குத் தேகத் திலே பிரகாசமாகச் சில ஸ்தானங்களுண்டாயின. தத்துவங்களுக்கு ஆசிர யங்களான அந்தஸ்தானங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேட்கக்கடவீர். அந்த விராட் புருஷனுக்கு முகமானது பிரகாசமாக வண்டாயிற்று. ஜீவனுன வன் வாக்கிர்திரியத்தினாலே சப்தத்தை யுச்சரித்து லோகபாலகனு யிருக் கிற அக்கினி தன்னுடைய அம்சமான அந்த வாக்கிர்திரியத்தோடே அந்த முகத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அந்த விராட் புருஷனுக்கு நாவா னது உண்டாயிற்று. ஜீவனுனவன் ரசனோத்திரியத்தினாலே ரசங்களைக் கொடுக்கிறான். லோகபாலகனு வருணானவன் தன்னுடைய அம்சமான அந்த ரசனோத்திரியத்தோடேகூட அந்தத் தாலுவை ஸ்தானமாக அடைந் தான். அந்த விராட்புருஷனுக்கு நாசிகைகள் பிரகாசமாக உண்டாயின. ஜீவனுனவன் கிரானோத்திரியத்தினாலே கந்ததையறிந்ான். அசுவனிதேவர் கள் தங்களுடைய அம்சமான அந்தக் கிரானோத்திரியத்தோடேகூட அந்நாசி கையை ஸ்தானமாக அடைந்தார்கள். அவ்விராட் புருஷனுக்கு நேத்திரங்க ளானவை பிரகாசமாக உண்டாயின. ஜீவனுக்கு நேத்திரோத்திரியத்தினாலே நுபக்கியானமானது உண்டாயிற்று. சூரியனுனவன் தன்னுடைய அம்சமான அந்த நேத்திரோத்திரியத்தோடேகூட அந்த நேத்திரங்களை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட்புருஷனுக்குச் சர்மங்கள் பிரகாசங்களாக உண்டா யின. ஜீவனுனவன் யாதொரு தொக்கிர்திரியத்தினாலே ஸ்பரிசிக்கியான த்தை யடைகிறான். லோகபாலகனு வாயுவானவன் தன்னுடைய அம்சமான அத்தொக்கிர்திரியத்தோடேகூட அந்தச் சர்மத்தை ஸ்தானமாக அடைந் தான். அவ்விராட் புருஷனுக்குக் காதுகளானவை பிரகாசங்களாக உண்டா யின. ஜீவனுனவன் சுரோத்திரோத்திரியத்தினாலே சப்தக்கியானத்தை யடை கிறான். மிக்குகளானவை தங்களுடைய அம்சமான அந்தச் சுரோத்திரோத் திரியத்தோடேகூட அக்காதுகளை ஸ்தானமாக அடைந்தன. அந்த விராட் புருஷனுக்குச் சர்மமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுனவன் ரோம ங்களாலே தினவினுடைய நியானத்தை யறிகிறான். ஒஷதிகளானவை தங்க ளம்சமான அந்த ரோமங்களோடேகூட அச்சர்மத்தை ஸ்தானமாக அடைந் தன. அவ்விராட்புருஷனுக்கு விருஷணமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. இந்த ஜீவனுனவன் ரேதசினாலே ஆனந்தத்தை யடைகிறான். பிரம்மாவான வர் தம்முடைய அம்சமான அந்த ரேதசோடேகூட அவ்விருஷணத்தை ஸ்தா னமாக அடைந்தார்.

அந்த விராட்புருஷனுக்குக் குதமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுனவன் பாயுவென்கிற இந்திரியத்தினாலே மலவிசர்க்கத்தை யடைகிறான். லோகபாலனுன மித்திரனுனவன் தன்னுடைய அம்சமான அந்தப்பாயு விர்திரியத்தோடே கூட அந்தக்குதத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட்புருஷனுக்கு அஸ்தங்களுனவை பிரகாசமாக உண்டாயின. ஜீவனுனவன் கிரயவிற்கிரயாதி சக்திகளோடேகூட அவ்வஸ்தங்களை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட்புருஷனுக்குப் பாதங்களானவை பிரகாசமாக உண்டாயின. ஜீவனுனவன் கதிசக்தியினாலேயடையத்தக்க தேகங்களை அடைகிறான். லோகேசுரனுன ஸ்ரீ விஷ்ணு தம்முடைய அம்சமான அந்தக்கதி சக்தியோடேகூட அப்பாதங்களை ஸ்தானமாக அடைந்தார். அவ்விராட்புருஷனுக்கு இருதயம் பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவன் மனதிலே சங்கற்பாதி ரூபமான விகாரத்தை யடைகிறான். சந்திரன் தன்னுடைய அம்சமான அந்த மனதோடேகூட அந்த இருதயத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட்புருஷனுக்குப் புத்தி பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுக்கு அறிவினாலே அறியத்தக்க விஷயங்களுடைய கியானம் உண்டாகிறது. பிரகஸ்பதி தம்முடைய அம்சமான அந்த அறிவோடே கூட அப்புத்தியை ஸ்தானமாக அடைந்தார். அவ்விராட்புருஷனுக்கு அகங்காரம் பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவன் அகம் விருத்தியினாலே கிரியை அடைகிறான். உருத்திரன் தன்னுடைய அம்சமான அந்த அகம் விருத்தியோடேகூட அவ்வகங்காரத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட்புருஷனுக்குப் புத்தி பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. இந்த ஜீவன் யாதொரு பிரக்ஞாரினாலே விக்கியானத்தை யடைகிறான். பிரம்மா தம்முடைய அம்சமான பிரக்ஞையோடுகூட அடைந்த புத்தியை ஸ்தானமாக அடைந்தார். விராட்புருஷனுடைய சிசுனின்றும் சுவர்க்கமும், பாதங்களின்றும் பூமியும், நாபியினின்றும் அந்தரிக்ஷமும் உண்டாயின. மிகவும் அதிசயித்திராநின்ற சத்வகுணத்தினாலே தேவர்கள் சுவர்க்கத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தார்கள். மனுஷியர்களும் அவர்களுக்குச் சகாயங்களாயிருக்கிற பசுமுதலான பிராணிகளும் ராஜசுவாபத்தினாலே பூமியை ஸ்தானமாக அடைந்தார்கள். ருத்திரனுடைய பாரிஷதகணங்களான பூதங்கள் தாமச சுவாபத்தினாலே பகவானுடைய நாபியாகியும் பூலோக, சுவர்க்கலோகங்களுக்கு மத்தியமாகியு இருக்கிற அந்தரிக்ஷத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தன.

வாராய் ராஜசிசேஷ்டனே! அந்த விராட்புருஷனுடைய முகத்தினின்றும் வேதங்களும் பிராமணவரணமும் உண்டானார்கள். அங்கங்களுக்குள்ளே முகம் சிறந்ததுபோல மற்ற வரணங்களுக்குப் பிராமணன் குருவாக நிற்கிறான். அவனுக்கு வேதாத்தியயன முதலியன விருத்தியாகா நிற்கின்றன. அந்தப் புருஷனுடைய பாசுக்களினின்றும் பாலனரூபமான விருத்தியும் கூத்திரியவரணமும் உண்டாயின. அந்த விராட்புருஷனுடைய தொடைகளிலேயிருந்து லோகத்துக்கு ஜீவனஹேதுக்களான வியாபாரங்கள் உண்டாயின. அப்புருஷனுடைய பாதங்களினின்றும் சிசுரூஷை தருமசித்தியின்

பொருட்டுச் சூத்திர வர்ணத்துடன் உண்டாயிற்று. அந்தச் சூத்திரனுடைய சிசுநுஷாவிர்த்தியினாலே ஸ்ரீ ஹரியானவர் மிகவுஞ் சந்தோஷிக்கிறார். பிராமணர்கள் முதலான நான்கு வர்ணத்தினரும் தங்கள் விர்த்திகளோடேகூடப் பரமபுருஷான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய முகப முதலான அங்கங்களினின்றும் உண்டானாக ளாகையினாலே இந்த நான்குவர்ணத்தினரும் ஆத்தம சுத்தியார்த்தமாகச் சுவாத்மத்தினாலே சித்ததையுடனேகூடத் தங்களுக்கு வாணம் அளிப்பவரும், கர்த்தாவாகியுமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ ஹரியை அநாதக்கிறார்கள். வாரீர் விதூரே! காலம், கம்பம், சுவாவம், இவற்றின் நுபமான சக்தியையுடைய அந்த விராட்புருஷனை வர்ணிப்பதற்கு எவன் தான் இச்சியான்? அந்த ஸ்ரீ ஹரியைச்சுவிர் இதர வஸ்துக்களுடைய கீர்த்தனத்தினால் துஷ்டமாயிருக்கிற என்னுடையவாக்கைப் பளித்தாம்பவன் னுகிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கீர்த்தியைச் சூருமுகத்தினின்றும் கேடடறித்தபடி, என் புத்தி சக்தியானுசாரமாகச் சொல்லுகிறேன்.

எழாவது அத்தியாயம்.

சம்சயத்தைப் போக்கடியானின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வசனத்
தைக கொண்டாடித்திருப்பவும், நானுவிதப்பிரஸன்னங்கள் விதூர
ராமில் பண்ணப்பட்டனவென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வியாசருடைய புத்திராகியும், கியானியாகியுமிருக்கிற விதூரானவர், மைத்திரேய மகாரிஷியைப்பார்த்து, பிராபத்தினு நுபமானவாக்கினாலே சந்தோஷப்பிடுத்து ஓ நுவர்த்தை சொல்லுகிறார்.

விதூரருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே! கியானஸ்வரியான பகவா ஷுக்குத் குணங்கள் லீலையினாலே யெப்படி க்கும்? பிரவிர்த்தினகமான இச்சையானது பாலனுக்கு விளையாட்டிலே யேதுவாக விருக்கிறது; மற்றொருபாலன் லீலையிலே பிரவிர்த்திப்பிக்கிற பிரித்தபாகவாகிலுப பாலனுக்கு லீலையிலே ரிச்சையுண்டாகிறது. எகனுகிரிந்க்கிற ஈச்வானுக்கு லீலை பண்ணவேண்டுமென்கிற இச்சை எப்படி உண்டாகிறது? பகவானுனவர், சத்துவாதிருநாமாகியும், ஜீவனுக்குக் கர்த்துருத் துவ போக்த்திருத்துவாதி மோகத்தைப் பண்ணுகிற மாய்கையினாலே இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தும், பாலனம் பண்ணியும், பறுபடியும் தயமிடத்திலே லயமாக்கிக்கொள்ளுகிறார். தேசகால ஜாகரணதி அவஸ்தைகளாலே தள்ளப்படாமலிருக்கிற கியானஸ்வரூபத்தை யுடையவான அந்தப் பகவானுனவர், மாய்கையுடனே எப்படி க்கும் வர்! சராசர ரூபங்களான சமஸ்த தேகங்களிலேயும் அந்தரியாமியாயிருக்கவும் ஆனந்தாதி ஸ்வரூபத்துக்கு நாசமும் எப்படி உண்டாக்குவர்? என்னுடைய மனதிலே உண்டாகிற மகத்தான இந்த யீயத்தைப் போக்கடிக்கக் கடவீரென்று ஆக்கிவிடத்த அந்த விதூரடாப்பார்த்து மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் சிரித்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார்.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! அந்த ஈச்வரனுக்கு மாய்கையுடனே சம்பந்தமும் இச்சையென்கிறதுமே மாய்கையாகாநின்றது. நித்திரையிலே சொப்பனங் காண்கிற புருஷனுக்குச், சிரச்சேத முதலானது இல்லாமலிருந்துஞ், சிரசானது சேதிக்கப்பட்டுப் போயிற்றென்று ஆத்மாவுக்கு அனர்த்தமானதில்லாமலே காணப்படுவதுபோல், அந்த ஈச்வரனுக்கும் மாய்கை முதலானது இல்லாமலே காணப்படுகிறது. ஜலத்திலே பிரதிபலிக்கின்ற சந்திரனுக்கு அந்த ஜலத்தினுலே பண்ணப்படாநின்ற சாஞ்சல்லிய முதலான குணம் காணப்படுவதுபோல், தேகத்தினுடைய கர்மமானது அசத்தாரிந்நதாலும் தேகத்திலே அபிமானத்தையுடைய ஜீவுனுக்குச் சத்தாகக் காணப்படுகிறது, பரமத்துமாவான ஈச்வரனுடைய குணமன்று. அந்த ஜீவனுக்கும் தேகத்தினுடைய குணமான ஜனன மரண முதலானவை, நிவர்த்தி மார்க்கத்தினுலேயும், வாச தேவருடைய கிருபையினுலேயும், உண்டாகிற பக்தியோகத்தினுலேயும், ஸ்ரீ ஹரியினிடத்தில் சமஸ்த இந்திரியங்களுக்கும் சலியாமலிருக்கை உண்டாகிறபோது சமஸ்த சம்சாரக் கிலேசங்களும் மகா நித்திரையில் சகல துக்கங்களும் லயத்தையடைந்திருக்கிறதுபோல், லயத்தையடையுந். மனதிலே உண்டாகின்ற அந்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சரணானந்த பூதகலினுடைய சேவையிலே பிரீதியானது சகல கிலேசங்களுடைய நாசத்தைப் பண்ணுமென்கிறதற்குக் கேட்கவேண்டிய தென்னவென்று சொன்ன மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு விதூர் சொல்லுகிறார்.

விதூர் வாக்கியம்.

வாரீர் மைத்திரேய மகாரிஷியே! எனக்குண்டான சர்சயமானது உம்முடைய வாக்கியமாகிற கத்தியினுலே சேதிக்கப்பட்டுப் போயிற்று. ஜீவாத்துமா பரதந்திரனென்றும், ஈச்வரன் சுவதந்திரனென்றும், உம்மாலே நன்றாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்தத் தேகாதி பிரபஞ்சத்துக்கு மூலமான ஆக்கியானத்தைத்தவிர வெளியிலே வேறென்றுமில்லை. ஆகையினுலே ஜீவனை மூடிக்கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சக்திபுமான மாய்கையை இருப்பாகவுடைய இந்தப் பிரபஞ்சமானது தோற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது. இது சொப்பனத்தில் காணப்படாநின்ற தன்னுடைய சிரச்சேதமுதலானதுபோலவே யில்லாததாகியும், மூலகுனியமாகியுமாகா நிற்கிறது. தேகாதியில் ஆசக்தியையுடையவனாகியும், மிகவும் மூடனாகியுமிருக்கிற புருஷன் இதைச் சக்தியமாகஎண்ணுகிறான். பிரகிருதியை யதிக்கிரமித்தவனாகியும் மிகவும் விவேகியாகியுமிருக்கிற புருஷன் சமுசயகிலேசங்க ளில்லாததினாலே மிகவுஞ் சுகியாகவிருக்கிறான். இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் துக்கரூபமாக வெண்ணி இதை விட்டுவிடவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிற புருஷன், ஆத்மானந்தானுபவ மில்லாததினாலே பிரபஞ்சத்தை விடுகைக்குச் சமர்த்தனாகாதவனாய், மிகவும் கிலேசத்தையடைகிறான். அகங்காரமுதலான இந்தப் பிரபஞ்சமானது தோற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், பிரபஞ்சமென்கிறது இல்லை.

கேவலம் தோற்றிக்கொண்டிருக்கிறது மாத்ரமே யல்லாமல் வஸ்துவல்ல
வென்று தேவரீருடைய திருவடிச்சேவையினுலே நிச்சயித்து, இந்தத் தோற்
றுதலையும் நான்விட்டுவிடப் போகிறேன். ஸ்ரீ ஹரியினிடத்தில் நிலைபெற்று
பக்தியில்லாதவர்களுக்குப் பாகவதசேவை அடையக்கூடாததாகவே யிருக்
கும். பெரியவர்களுடைய கூட்டத்தில் எவ்வாறு தேவதேவரான ஜனார்த்தன
ரானவர், நித்தியமாகப் புகழப்படுகிறாரோ, அப்படிப்பட்ட பாகவதர்களுடைய
சேவையினுலே ஸ்ரீ பகவத்கதா சிவனமும், அதனுலே அசைவில்லாதது
மான பக்தியும் உண்டாகித், தேகாதிசுரிகளிலே ஆசக்தியானது நிவர்த்தியா
கும். வாரீர் மைத்திரேய மகாரிஷியே! அந்தப் பரமாத்மாவானவர், முன்னே
இந்திரியங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மகத்தத்துவமுதலான தத்துவங்
களைக் கிரமமாகச் சிருஷ்டித்து, அவற்றினுடைய அம்சங்களாலே விராட்டு
ரூபத்தைச் சிருஷ்டித்து, அவற்றில் அனுப்பிரவேசம்பண்ணியிருக்கிற விராட்
புருஷனுடைய சரீரத்திலே, இந்தப் பிரஜைகள் விசித்திரங்களான ரூபங்களை
யுடையவராய்ப், புத்திரர்கள், பவுத்திரர்கள், ஞாதிகள், பந்துக்களுடனே
கூட வுண்டாகிறார்களோ, யாதொரு பிரஜைகளாலே இந்தப் பிரபஞ்சம்
வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, பிரம்மாமுதலான பேர்களுக்கும் ஈசுவரனான
அந்த விராட் புருஷனானவர், எவர்களைச் சிருஷ்டித்தார்? அவராலே சிருஷ்டி
க்கப்பட்ட பிரஜாபதிகளையும், பிராகிருத சிருஷ்டிகள் ஆறும், வைகிருத
சிருஷ்டிகள் மூன்றும், ஆக ஒன்பது சிருஷ்டிகளையும், அதன் பின்னோ
டேவுண்டாகும் சிருஷ்டிபேதங்களையும், மனுக்களையும், மனுவந்தராதிபர்க
ளான இந்திரன் முதலானபேர்களையும், அவர்களுடைய வம்சங்களையும்,
அந்த வம்சங்களிலே பிறந்த பிரசித்த புருஷர்களுடைய சரித்திரங்களையும்,
இந்தப் பூமிக்கு மேலேயிருக்கிற லோகங்களையும், கீழேயிருக்கிற லோகங்
களையும், அந்த லோகங்களுடைய இருபபையும், பிரமாணங்களையும், பூலோ
கத்தினுடைய பிரமாணத்தையும், பிருகங்கள், மனுஷியர்கள், தேவர்கள்,
சர்ப்பங்கள், பக்ஷிகள், இவைகளுடைய சிருஷ்டியையும், ரிஷிச்வரர்களுடைய
ஜன்மங்களையும், கருமங்களையும், வேதத்தினுடைய விபாகத்தையும், யக்கி
யத்தினுடைய விஸ்தாரங்களையும், யோகசமாதியினுடைய மாரக்கத்தையும்,
கியானத்தினுடைய மாரக்கத்தையும், அதற்கு உபாயமான சாங்கியக்கியா
னத்தினுடைய மாரக்கத்தையும், பகவானுலே சொல்லப்பட்ட பாஞ்சராத்
ராத் தந்திரத்தையும், பாஷண்டர்களுடைய மாரக்க வைஷ்ணவியத்தையும்,
சனஜாதிகளுடைய சிருஷ்டியையும், சத்வாதிகுணங்களாலேயும், அதின்
மூலங்களான கருமங்களாலேயும் உண்டாகாதின்றும், நானுதிங்களாகியும்,
கணக்கில்லாமலுமிருக்கிற ஜீவனுடைய கதிகளையும், தருமார்த்த காமமோ
க்ஷங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதவில்லாமலுமிருக்கிற வுபாயங்களையும்,
விருத்தியினுடைய சுவரூபத்தையும், நீதியினுடைய சுவரூபத்தையும், சாஸ்
திரத்தினுடைய சித்தார்த்தத்தையும், சிரார்த்தத்தினுடைய விதியையும், பிதூர்
தேவதைகளுடைய சிருஷ்டியையும், நவக்கிரகங்கள், அஸ்வனிமுதலான நக்ச
த்திரங்களின் சிருஷ்டியையும், காலசக்கிரத்தினுடைய சமஸ்தானத்தையும்,

தானத்தினுடைய பலத்தையும், பசவினுடைய பலத்தையும், யாகாதிகருமத் தினுடைய பலத்தையும், தடாகப்பிரதிஷ்டைமுதலான தர்மத்தினுடைய பலத்தையும், தேசாந்தரங்களை யடைந்திராதின்ற புருஷனுடைய தர்மத்தையும், ஆபத்துக்காலத்திலே செய்யவேண்டிய தர்மத்தையும், தினர்களிடத்திலே வாச்சலவியத்தையுடைய மகானுபாவர்கள் மிகவும் பக்தியுடனே அனுவர்த்திக்கின்ற சிஷியர்களுக்கும், புத்திரர்களுக்கும், மிகவும் அரிதாயிருக்கிற அர்த்தத்தையும் சொல்லுவார்கள். பிரளயத்திலே சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரமேசுவரனை யெவர்கள் உபாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? எவர்கள் லபத்தை யடைந்திருக்கிறார்கள்? ஜீவனுடைய தத்துவத்தையும், பரமாத்மவினுடைய சுவரூபத்தையும், உபரிஷத்தினாலே அறியப்படுகிற கியானத்தையும், குரு சிஷ்யர்களுடைய பிரயோஜனத்தையும், அவர்களாலே உண்டாக்கப்படுகிற பலத்தையும், அந்தக் கியானத்துக்குப் பாக்கியங்களாகியும், அந் தரங்களாகியுமிருக்கிற சாதனங்களையும், கியானம், பக்தி, வைராக்யம், இவைகளுக்குச் சாதனங்களையும், ஸ்ரீ ஹரினுடைய லீலைகளை அறியவேண்டுமென்ற இச்சையினாலே பிரஸன்னம் பண்ணுகிற எனக்குச் சினேகிதரான படியினாலே விசிதமாகச் சொல்லக் கடவீரென்று குருசிஷேஷ்டரான விதூராலே பிரஸன்னப்பண்ணப்பட்ட புராணர்த்தங்களை யுடையவராகியும், பகவானுடைய கதைரிலே பிரவர்த்திப்படுகப்பட்டவராய் மிகவும் விர்த்தியடையாநின்ற சந்தோஷத்தை யுடையவராகியுமிருக்கிற அந்த மைத்திரேயமகாரிஷி யானவர் அந்த விதூரைப்பார்த்து இந்தப்பிரகாரஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

பிரளயக்கடலிலே சயனித்துக்கொண்டிருப்பவன் ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய நாயக் கமலத்திலே உண்டாயின பிரம்மாவானவர், அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணரை அறியாதவராயும் பயப்பட்டவராயும், தபசுவிலே ஸ்ரீ ஹரியைச் சந்தோஷிப்பித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் விதூரே! இந்த லோகத்திலே புருச்சக்கிவர்த்தியினுடைய வம்சமானது சத்புருஷர்களுக்குச் சிலாக்க யோக்கியமாக விருக்கின்றது. இந்த வம்சத்திலே பகவத்பக்தனாகியும், லோகபாலகனாகியுமிருக்கிற யமதர்மராஜனுன உமக்குப், பாகவதமெனப்பட்ட புராணத்தைச் சாக்ஷாத் பகவானுனவர் சனற்குமாரர் முதலான ரிஷிகளுக்குச் சொன்னபடி சொல்லுகிறேன் கேளும். சனற்குமாரர் முதலான யோகிச்வர்கள் பாதாளத்திலே யிருக்கிற கியானத்தை யுடையவராய்ப், பிரகாசிக்கப்பட்ட சங்கர்ஷணமூர்த்தியையடைந்து, அவருடைய திருவடிகளைத், தேவகங்காஜலத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி மிகவும் ஈரமாயிருக்கிற, தங்களுடைய ஜடாமுடிகளாலே ஸ்பரிசித்துச், சாக்ஷாங்கமாகப் பிரணாமப்பண்ணி, அந்தச் சங்கர்ஷணமூர்த்தியினுடைய லீலைகளை அடிக்கடி ஸ்தோத்திரம்பண்ண, நித்தியக்கியான யீச்வரியாதி

குணங்களை யுடையவரான அந்தச் சங்கர்ஷ்ணமூர்த்தியானவர், நிவிர்த்தி மார்க்கத்திலே மிகவும் இச்சையையுடையவரான சனத்ருமா¹யோகியின்பொருட்டு, இந்தப் பாகவதத்தை அருளிச்செய்தனர். பகவத்சன்மியாரிருக்கிற சங்கியாயனமுனிவர், பகவானுடைய இந்த லீலாவிழைகளைப் பிரகாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்று இச்சையுடையவராய்த், தம்மை அனுவர்த்தியா²ரின்றும், எனக்கு ஆசாரியாகியிருக்கிற பாசரமாகாரிஷிக்கும், பிரகஸ்பதிக்கும் சொன்னார். மிகவும் கிருபாசாலியான அந்தப் பாசரானவர், புலஸ்தியமகாரிஷி³யினாலே புராணகர்த்தாவாகப் போகிறீர் என்று அனுக்கூர்க்கப்பட்டவராய் உத்தமமான இந்தப் பாகவதபுராணத்தை எனக்குச்சொன்னார். மிகவும் சிரத்தையுடையவராகவும், நித்தியமாக அதுட்டானபாராகவிரிநுக்கிற உமக்கு இந்தப் புராணத்தைச் சொல்லுகிறேன். எப்போதும் ஒன்றினுலையுமா திரஸ்கரிக்கப்படாத கியானசக்தியை யுடையவரான ஸ்ரீமத் நாராயணரானவர், தம்முடைய மாயா வினோதங்களை விட்டுச் சுவரூபானந்தானுபவத்திலே மிகவும் ஆனந்தத்தை யுடையவராய், கிரியாகுணியாகி, பொருவராய் ஆதிசேஷனிடத்திலே சயனித்து நித்தியானிலே தேவதூதர்களை மூடிக்கொண்டாரோ அப்போது சமஸ்த பிரபஞ்சமும் ஜலத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டு, அந்த ஸ்ரீமத் நாராயணரானவர் தமக்குள்ளே தரிக்காமாட்ட சமஸ்த பிராணிகளையுந் திரும்பிச் சிருஷ்டிக்கிற நிமித்தமாய்க், காலசுவரூபியான தம்முடைய சக்தியைப் பிரேரணை செய்துகொண்டு, தமக்கு ஸ்தானமான அந்தப் பிரளயஜலத்தில், அக்கினியானது காஷ்டத்திற்குள் அடங்கி நிர்ப்பயனுபோலடங்கி, அந்த ஜலத்திலே அநிரா சதர்ப்புமம் யோகநித்திரைசெய்து, திரும்பவும் சிருஷ்டி நிமித்தமாகப் பூர்வமே பிரேரணைபண்ணப்பட்ட காலசுவரூபமான தம்முடைய சக்தியினாலே கிரியாலாபங்களை அடைந்தவராய்த், தம்முடைய திவ்யாங்களை விக்கிரகத்தில் லாபாட்டிருக்கின்ற லோகங்களைப் பார்த்துச், குகூஷ்யநபங்களை⁴யிருக்கிற அந்தப் பதார்த்தங்களிலே வைக்கப்பட்ட திருஷ்டிபா⁵யுடையவராய்த் தமது 'தேவத்துக்குள்ளே யிராதின்றும் அதிசூக்ஷ்மமாகியிருக்கிற அந்தப் பிரபஞ்சரூப பதார்த்தமானது காலானுசாரியாயிருக்கிற சுவகுணத்தினாலே சலிபிக்கப்பட்டதாய் உண்டாகப்போகிறதாய் அப்போது பகவானுடைய நாடிபிரதேசத்திலே நின்று உண்டாயிற்று. அந்தச் சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சரூபமான அந்தமானது, ஜீவர்களுடைய அதிர்ஷ்டத்தைப் பிரகாசிப்பியா⁶நின்ற காலத்தினாலே பத்மரூபமாக நின்று பரமர்த்தமானவைக் காணமாகவுடையதாய்ச், சூரியன்போல் தன்னுடைய தேஜஸினாலே விஸ்தாரமான அந்த ஜலத்தைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு சிக்குரமாக வுண்டாயிற்று. ஜீவர்களுக்கு அனுபவமோக்கியங்களான பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, லோகஸ்வரூபமாகியிருக்கிற அந்தப்பத்மத்திலே, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் தாமே அந்தரியாமியாகப்பிரவேசித்தார்.

ஸ்ரீஹரியினாலே பிரவேசிக்கப்பட்ட அந்தப் பத்மத்திலே சுவயமாகவே சகலவேத சுவரூபான பிரம்மாவானவர் உண்டாயினார். அந்தப் பிரம்மா பத்மத்தினுடைய பொருட்டிலே யிருந்து லோகங்களைப் பார்க்கிற நிமித்தம்

நான்குமுகங்களையடைந்து, மகா வாயுவினாலே உண்டாகாநின்ற அலைகளினது சமூகத்தையுடைய அந்தச் சலத்தில் உண்டான அந்தப் பத்மத்தையும், லோகங்களுடைய தத்துவத்தையும், தன்னுடைய ஆத்துமாவையும் அறியாமல், இந்தக் கமலமானது எவ்விடத்தில் நின்றும் உண்டாயிற்றோவென்று வெகுதூரம் யோசனைசெய்து அந்தக் கமலத்தினுடைய கொடியின் ரந்திர மார்க்கத்தினாலே அந்த ஜலத்துக்குள்ளே தலைகீழாகப் பாதாளத்திலே போய்த் தேடியும் அந்த மூலத்தை யறியாமற்போனார். வாரீர் விதுரே! கரையில்லாத அந்தக் காரணத்துக்குள்ளேபோய்த் தமக்குக் காரணவஸ்துவைத் தேடுகின்ற அந்தப்பிரம்மாவுக்குச் சமஸ்த பிரானிகளுக்கும் பயத்தை யுண்டாக்கி ஆயுஷ்ஷுபத்தைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய ஆயுதருபமான காலசக்கிரமானது ஆவிர்ப்பவித்தது. அந்தப் பிரம்மாவானவர், அந்தக் காலசக்கரத்தைப்பார்த்து மனோரத சித்தியில்லாதவராய்த் தேடுகிற வியாபாரத்தில் நின்றும் நிவிர்த்திப்பித்தவராய்த் திரும்பவும் தமக்கு ஆசிரயமான அந்தக் கமலத்திலேயே யிருந்து மெல்ல ஜெயிக்கப்பட்ட சுவாசத்தினாலே சமாதியோகத்தை ஆச்ரமித்து அனேகவருஷங்கள் பண்ணப்பட்ட சமாதியோகத்திலே யுண்டாயின தியானத்தை யுடையவராய்த், தமது இருதயத்துக்குள்ளே குடைபோன்ற அனேக படங்களையுடைய சிரசுகளில் ஒளிக்கிற ரத்தினகார்திகளாலே அந்தகார நாசத்தையுடைய தாமரைக்கிழங்குபோலே மிகவும் தவளமாகியும் மகாதீர்க்கமாகியுமிருக்கிற ஆதிசேஷனுடைய சரீரமாகிற கட்டிலிலே சயனித்து ஒருவராகியும், சந்தியாகாலத்திற்கு நிகர்த்த சிவந்த வஸ்திரத்தை யுடையராகியும், சுவர்ணமயமான அனேகம் சிரங்களையுடையராகியும், அனேக ரத்தினங்கள், உதகதாரைகள், மூலிகைகள், புஷ்பங்கள், இவற்றின் மாலைகளையுடையதாகியும், மூங்கில்களாகிற புஜங்கள், விருக்ஷங்களாகிற பாதங்கள், இவைகளையுடையதாகியும், மரகத ரத்தினமயமாயிருக்கிற பருவத்தினுடைய கார்தியை யளவினாலேயும், விஸ்தாரத்தினாலேயும் உபமானமில்லாமல் விளங்காநின்றும், மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஆசிரயமாகியும், நானுதிதங்களாகியும், திவ்யங்களாகியுமிருக்கிற ஆபரணங்கள் வஸ்திரங்கள் இவைகளுடைய கார்தியையுடையதாகியுமிருக்கிற தேகத்தினாலே திரஸ்கரியாநின்றும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட திவ்யமங்கள ரூபத்தை யுடையவராகியும், தங்களுக்கு இஷ்டங்களாயிருக்கிற பலன்களை யடைகிறதன்பொருட்டுப் பரிசுத்தமான உபாசனா மார்க்கங்களாலே ஆர்ச்சியாநின்ற புருஷர்களுக்குச் சர்வாபீஷ்டங்களையும் தராநின்றும், நகங்களாகிற சந்திரர்களுடைய கிரணங்களோடே கூடிக்கொண்டும், விரல்களாகிற மனோக்ஷியங்களான இத்தழகளை யுடையனவாயுமிருக்கிற ஸ்ரீ பாதபத்மத்தைக் கிருபையினாலே கொஞ்சம் உயரவெடுத்துக் காண்பியாநின்றும், மூன்றுலோகத்தினுடைய துக்கத்தைப் போக்கடியாநின்ற புன்சிரிப்பையுடையராகியும் விளங்குகின்ற குண்டலங்களாலே யலங்கரிக்கப்பட்டும், கோவைப்பழம்போலொத்த அதரத்தினுடைய கார்தியினாலே சிவந்தவான்த்தை யுடையதாகியும், கோபமான நாசிகையை யுடையதாகியும், சுதந்தரமான புருவங்களை யுடைய

தாகியுமிருக்கிற திருமுகமண்டலத்தினாலே பக்தர்களைக்குறித்துக் கிருபை செய்து கொண்டாரின்ற அந்தப் புருஷனைப்பார்த்தார்.

வாரீர் விதுரரே! பீதாம்பரத்தினாலேயும், நவரத்தினகசிதமான அரை ஞாண் மாலையினாலேயும், சிதம்பராகத்திலே யலங்கரிக்கப்பட்டும், ஸ்ரீ வச்ச சின்னத்தையுடைய மார்பிலே விளங்காநின்ற மகாவிலைபெற்ற ஆரங்களி னாலே யலங்கரிக்கப்பட்டும், சிரேஷ்டங்களான தேள்வளைகளிலே விரா நின்ற உத்தமங்களான ரத்தினகாந்திகளாலே வியாபிக்கப்பட்டாநின்ற பாகு தண்டங்களாகிற அனந்த சாகைகளையுடையதாகியும், பிரதானத்தை மூலமாக யுடையதாகியும், சர்ப்பசிரேஷ்டங்களுடைய சரீரங்களாலே சூழப்பட்டா நின்ற சாகைகளையுடையதாகியும், லோகசுவாஸ்யமாகியும், சந்தன விருக்ஷம்போலே விராநின்ற ஆதிசேஷனைச் சகாயமாயுடையவராகியும், பிரகாசமாகக் காணப் படா நின்ற கவுஸ்துவாபரணத்தை மார்பில் உடையவராகியும், ஸ்தாவர சங்க மங்களுக்கு ஸ்தானமாகியும், வேதங்களாகிற வன்கொளலே புகழப்பட்ட கார்த்தியையுடையதாகியும், தம்முடைய கீர்த்தி சுவாஸ்யமாகியுமிருக்கிற வன மாலிகையினாலே சூழப்பட்டவராகியும், சூரியன், சந்திரன், வாயு, அக்னி, இவர் களாலேயும், அடையக்கூடாதவராகியும், ஏற்று லோகத்திலும் பிரகாசத்தை யுடையவராகியும், சமஸ்த லோகங்களிலேயும், சஞ்சரித்துக் கொண்டாரா நின்ற சுதரிசனமுதலான ஆயுதங்களாலே ஒருத்தராலேயும் அண்டக்கூடா தவராகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிபாய் பார்த்தார். ஜகத்கர்த்தாவான அந்தப் பிர ம்மாவானவர் எப்போது ஸ்ரீ ஹரிபாய் பார்த்தாரோ, அப்போதே லோககிரு ஷ்டியையுடையவராய், அந்தப் பகவானுடைய காபியாகிற தடாகத்தில் கமலத் தையும், அதிலே தன்னையும், ஜலத்தையும், பிரளயகால வாயுவையும், ஆகா சத்தையும் பார்த்து, பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கு இச்சையுடையவராய் அந்தப் பகவானைக்குறித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிரம்மாவானவர் ஏகாண்வமான ஜலத்திலே லோககிருஷ்டியைப் பண்ணவேண்டு மென்கிற இச்சையினாலேயும், தபசினாலேயும், சந்துஷ்டரான ஸ்ரீமத் நாராயணரைப்பார்த்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

பிரம்மஸ்துதி.

வாரீர் பகவானே! வெகுகாலம் பண்ணினவுபாசனையால் இப்போது என்னாலே அறியப்பட்டவர். பிரானிகளுக்குத் தேவரீருடைய தத்துவமானது அறியப்படுகிறதில்லை யென்பது தோஷமாக விருக்கிறது. சுத்தசத்துவரூப மான தேவரீருடைய ரூபமானது அனேக அவதாரங்களுக்குக் காரண மென்று காண்பிக்கிற நிமித்தமாகக் கிரகிக்கப்பட்டது. வாரீர் பரமபுருஷனே! ஒன்றினாலேயும் மறைக்கப்படாத பிரகாசத்தை யுடையதாகியும், விகற்ப குணியமாகியும், ஆனந்தமாத்திரமாகியும் இருக்கிற தேவரீருடைய ரூபமா

னது, இந்த ரூபத்தைக்காட்டி லும் வேறன்று. வாரீர் பரமாத்மாவே! உபாசிப்பவர்களுக்குள்ளே முக்யமாயிதும், பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாகிடும், பிரபஞ்சத்தைக்காட்டிலும் வேறாகிடும், பிருத்திவிழுதலான பூதங்கள் இந்திரியங்கள் இவைகளுக்குக்காரணமாகியிருக்கிற இந்தரூபத்தையே உபாசிக்கிறேன். வாரீர் புவனமங்களரே! தேவரீரை உபாசிக்கிற எங்களுக்கு மங்களத்தின்பொருட்டுக் காண்பிக்கப்படுகிற இதுவே நிஃநுபாதிஃநுபமாநாதிர்திறனா. ஈசுவரன் இல்லையென்றும், நிந்திதமான தர்க்கத்தையே ஆச்சாரித்து நாகத்தையடைகிறபேர்களாலே உபாசிக்கப்படாத தேவரீரின்பொருட்டு அடிக்கடிப் பிரணாமம் பண்ணுகிறேன். தேவரீருடைய திருவடிகளையே ஆச்சாரித்து வேதங்கனாகிற வாரினுலே ஸ்மரிக்கப்படாநின்ற தேவரீருடைய சரணாவர்த்தங்களைப்பாடி நாசிபால் ஆக்கிராணம்பண்ணியும் தேவரீருடைய கதைகளைக் கன்னர்திரங்கனாலே சிவவணத்தையே பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பக்தர்களுடைய இருதயகாலத்தில் நின்றுப் ஒழியாமல் பிரகாசிக்கின்றீர். வாரீர் அச் சக்தே! பசி, தாகம், பிணி, பித்தம், சேஷம், இவைகளாலேயும், சித்தம், உஷ்ணம், வாதம், மனம், இவைகளாலேயும், ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட பூதங்களாலேயும், மிகவும் சிக்கிக்கூடாததான காமாக்கினியினுலேயும், ஒழியாத மோபத்தினுலேயும், அடிக்கடி பீடிக்கப்படாநின்ற ஜனங்களைப் பார்க்கின்ற என்னுடைய மனதானது மிகவும் துக்கிக்கின்றது. தேவரீருடைய மாயா விலாசத்தை யுடையதான இருதயப் பிரபஞ்சத்தைத் தேவரீரைக்காட்டி லும் வேறாக எந்தமட்டுக்கும் பார்க்கிறுனே அந்தமட்டுக்கும் அசத்தாரீருந்தாலும், இந்தச் சம்சாரமானது துக்கங்களைக் கொடுத்துக், கர்மபலத்தையுடையதாய் ஒழியாமலே யிருக்கின்றது. தேவரீருடைய கதா சிவவணம், கீர்த்தனம் முதலியவைகளிலே பிரீதியிலலாதவர்களாயிருக்கிறவர்கள் விஷிகளாக விருந்தாலும் சம்சாரதுக்கத்தையே யடைகிறார்கள்.

வாரீர் நாதனே! தேவரீருடைய அனந்த கல்யாண குணங்களுடைய கேள்வியினுலே பார்க்கப்பட்ட சுவரூபத்தை யுடையவரான தேவரீர், பக்தர்களுடைய பக்தியோகத்தினுலே நன்றாகச் சோதிக்கப்பட்டிருக்கிற இருதய கமலத்திலே யிருக்கிறீரன்றோ? வாரீர் பகவானே! நானுடிக பிரானிகளிடத்திலே அந்தராத்நுமாவாயிருக்கிற தேவரீரிடத்தில் பக்தியில்லாத பேர்களுக்குத் துரல்பமான தேவரீருடைய ஆராதனம், சிரேஷ்டமாகி ஒருகாலத்திலேயும் நாசத்தை யடைகிறதில்லை. பல இச்சையினுலே செய்யப்பட்ட தருமமானது கோட்பட்ட பலத்தைக் கொடுத்துவிட்டு நசித்துப்போகும்; ஆகையினுலே சர்வகால சுவரூபமான கியானத்தினுலே சாஸ்த்பேத மோகங்களையும் போக்கடிபாதின்றும் கியானஸ்வரூபமாகிடும், பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி திதி சங்கரங்களிலே காரணமாகியிருக்கிற மாயையினுடைய விலாசத்தினுலே கிரீடையையுடையவராகிடும், ஈசுவராகிடும், பரமபுருஷராகியிருக்கிற தேவரீர்பொருட்டுப் பிரணாமம் பண்ணுகிறேன். பகவானுடைய அவதாரங்களின் அனந்த கல்யாணகுண விலைகளையுடைய நாமங்களைப் பிராணவியோக காலத்திலே உச்சரிக்கிறவர்கள் அனேகஜன்மங்களிலே பண்ணப்

பட்ட பாவத்தை தக்ஷணத்திலேவிட்டு, ஆவாண மில்லாமலிருக்கிற பிரம்மத் தையே யடைகிறார்கள். திரிமூர்த்திகளை வேட்களாக உடையவாகியும், மரீசி, பிரஜாபதி, மனுமுதலான பேர்களை யனேக சாகைகளாக உடையவர்க ளாகியும், தம்மை ஆச்ரயமாக உடையதான பிரகிருதியைச் சத்துவாதி குண பேதத்தினாலே பிரித்துச், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, பிரளயங்களுக்கு வழுக்களான நான், நுத்திரன், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு என்று இந்தப் பிரகாரம் மூன்றுபத்தை யுடையவராய்ப், பிரபஞ்சமாகி வருகூத் துக்குக் காணாமாகியிருக்கிற தேவ ரீர்பொருட்டுப் பிரணாமம் பண்ணுகிறேன். பிரளய ஜலத்திலே யிராதின்றும், அனந்த சத்திகளை யுடையவாகியிருக்கிற யாதொரு பகவானுடைய காரிக் கமலத்தில் தின்றும், இவ்விடத்திலே மகத்துவ ரூபமான சித்தத்துக்கு அபிமானி தேவதையாரிருக்கும் நான் உண்டானேனாலே, அந்தபகவானுடைய ஆச்சரியகரமான இந்தரூபத்தை விஸ்தாரம் பண்ணுகின்ற எனக்கு, வேதவசனங்களுடைய வச்சாரணமானது உச்சத்தை யடையாமலிருக்கக்கடவது. மிக வும்கிருபாசாலியாகியும், புராணபுருஷாகியிருக்கிற பகவானைவர், மிகவும் விருத்தியடையாதின்ற பிரிதையுடைய புன்சிரிப்புடனே கூட நேத்திர கமலத்தை விரிவு செய்துகொண்டு, பிரபஞ்சதனுடைய ஆவிர்பாவத்தின் பொருட்டும், அனுக்கிரகத்தின்பொருட்டும் எழுந்திருந்து, மதுரமான வாக்கினாலே என்னுடைய வியசனத்தைப் போக்கக்கடவர்.

வாரீர் விதூரே! அந்தப் பிரம்மாவானவர், தமக்குக் காணமான அந்தப் பகவானுடைய தபசினாலேயும், உபாசனையினாலேயும், சித்தசமா திரினாலேயும் பார்த்துத், தம்முடைய மனோவாக்குகளின் சத்தியெவ்வளவோ அவ்வளவு தோத்திரம்பண்ணி, மிகவும் இளைப்பை யடைந்தவர்போல இருந்தனர். பிற்பாடு, மதுகுதனானவா கம்பிரமான வாக்கினாலே அவருடைய மோகந்தனிய ஓநூலார்த்தை சொல்லுகிறார். வாரீர் வேதகற்பரே! நீர் என்னை யாதொரு சிருஷ்டியைக் குறித்துப் பிரார்த்தித்தீரோ, அது பூர்வமே உம்முடைய சம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்னை ஆச்ரயமாகவுடைய வேதவித்தையைப் பரிசீலனம்பண்ணித், திருப்பவடி தபசுச்செய்து, அந்தவித்தையினாலேயும் தபசினாலேயும் உம்முடைய இருதயத்துக்குள்ளே மிகவும் பிரகாசமாயிருக்கிற லோகங்களைப் பார்க்கப்போகிறீர். வாரீர் பிரம்மாவே! பிற்பாடு நீர் மிகவும் பக்தியை யுடையவாகியும், சித்த சமாதானத்தை யுடையவாகியிருந்து உம்மிடர்திலேயும் லோகங்களிலேயும் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கின்ற என்னையும், என்விடத்திலே பிராதின்ற லோகங்களையும், ஜீவாத்துமாக்களையும் பார்க்கப்போகிறீர். காஷ்டங்களிலே யிருக்கின்ற அக்ஷினியப்போல், சர்வபூதங்களிலேயும் அந்தரியாபியாபியிருக்கின்ற என்னைப் பார்க்கிறபோதே, சமஸ்தமோகத்தையும் விட்டு, நானுதிதங்களான கர்ம சமூகத்துடனேகூடின பிராணிகளைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று இச்சிக்கின்ற உம்முடைய அந் தக்கரணமானது இந்த விஷயத்திலே வியசனத்தையடையாம விருந்துப்போகிறது. என்னுடைய அனுக்கிரகமானது உண்டாயிருக்கிறபடியினாலே ஆதி ரிஷியாயிருக்கிற உம்மை பாபிஷ்டமான ரஜோகுணமானது பற்றப்போகிற

தில்லை. பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று யத்தனித்த உம்முடைய மனது என்னிடத்திலேயே ஸ்திரமாக வைக்கப்பட்டதினாலே, பிராணிக ளுக்கு மிகவும் அறியக்கூடாதவனு யிருக்கிற நான், உம்மாலே அறியப்பட் டேன். தபசிலே மிகவும் நிஷ்டையும், என்னிடத்திலே அசஞ்சலமான பக் தியும், தத்துவக்கியானமும், என்னுடைய சுவரூபதரிசன முதலியவெல்லாம் என்னுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே உண்டாகும். உமக்கு மங்களம் உண்டா கக்கடவது. யாதொரு புருஷனுனவன் உம்மாலே பண்ணப்பட்ட ஸ்தோத்திர த்தினாலே நித்தியமாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்து என்னை உபாசிக்கிறானோ அந்த புருஷனுக்குச் சீக்கிரமாகப் பிரசன்னனாய் விடுவேன். தடாகம், நந்தவனம் முதலான தர்மங்களாலேயும், தபசு, யக்கியங்கள், தானங்கள், யோகாப்பியா சங்கள், சித்தசமாதி, இவற்றாலே புருஷர்களுக்கு யாதொருபலம் சித்திக் குமோ, அந்தப்பலத்தில் என்னுடைய பிரீதியே காரணமென்று தத்துவத்தை யறிந்த பேர்களுடைய சித்தார்தம். ஆகையினாலே என்னிடத்திலே பக்தி பைப்பண்ணக்கடவன். சர்வவேதமயராகியும், என்னைக் காரணமாகவுடையவ ராகியுமிருக்கிற நீர்தானே இந்த மூன்றுலோகத்தையும் சிருஷ்டிக்கக்கடவீர். என்னிடத்திலேயுமிருக்கிற பிராணிகளைச் சிருஷ்டிப்பண்ணக் கடவீரென்று அந்தப் பகவானுனவர் பிரம்மாவின் பொருட்டுச் சிருஷ்டிக்கத்தக்கதான இரதஜகத்தைச், சுவரூபத்தினாலே பிரகாசம் பண்ணுவித்து அந்தர்த்தான மாயினார்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

கிரமமாகச் சிருஷ்டியைச் சொல்லுகைக்குப் பிராகிருத முதலான விபாகத் தினாலே சிருஷ்டியானது பத்துவிதமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

விதுரருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மைத்திரேய மகாரிஷியே! பகவான் அந்தர்த்தானத்தை யடை ந்தபிற்பாடு பிரம்மாவானவர் பிரஜைகளை எத்தனைவிதமாகச் சிருஷ்டித்தார். அதைக் கிரமமாக எனக்குச் சொல்லக்கடவீரென்று, விதுரராலே பிரார்த் திக்கப்பட்டவராய், மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் யதாக்கிரமமாகச் சொல் லத்தொடங்கினார்.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரே! அந்தப்பிரம்மாவும் ஜன்மரகிதரான பகவானால் ஏவப் பட்டவராய்த், தமக்கிருப்பிடமான பத்மமுருளத்திலே பிரவேசித்து, அந்த ஒரு கமலத்தையே மூன்றுலோக ரூபமாக விபாகம் பண்ணினார். வாரீர் விதுரே! இந்த மூன்றுலோக ரூபமாக நாள்தோறும் சிருஷ்டிக்கத்தக்க தான ஜீவர்களுடைய போகஸ்தானத்தின் சிருஷ்டியானது சொல்லப்பட் டது. முகா லோகமுதல் பிரம்மலோக பரியந்தங்களான லோகங்கள், பலா பேகைக்ஷுரில்லாமல் செய்யப்பட்ட தர்மத்தினுடைய சுவரூபமானபடியினாலே பிரம்மவினுடைய பார்த்தகாலபரியந்தம் நாசமில்லாமலே யிருக்கும்.

பூலோக, புவர்லோக, சுவர்லோகமாகிய மூன்று லோகங்களுள் காமிய கர்மத்தி னுடைய பலமானபடியினாலே, கல்பங்கள் தோறும் உற்பத்தி நாசங்களையுடையனவா யிருக்குமென்று சொல்லுகின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியைப் பார்த்து நானாவிக் விசித்திர ரூபத்தையுடைய ஸ்ரீ ஹரியினது காலமென்று சொன்ன, அந்தக் காலமானது எப்படி கற்பிக்கப்படுகிறது, அதை விஸ்தாரமாக என்னக் குச சொல்லக் கடவீரென்று பிரார்த்தித்த விதுரைப்பார்த்து, மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார். வாரீர் விதுரே! சத்வாதி குணங்களுடைய விகாரமான, மகத்துவ முதலான சத்துவங்களுடைய பரிஹமத்தினாலேயே, ஆதியந்தமில் லாம விருக்கிற அந்தக் காலத்தை நிமித்தமாகவுடைய பகவானுனவர், தம் முடைய சுவரூபத்தை வீலைரினாலேயே பிரபஞ்சரூபமாகச் சிருஷ்டித்தார். பிரம்மமயமா யிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சமானது கர்த்தாவான சசுவரனாலேயும், காலமென்கிற நிமித்தத்தினாலேயும், வேறுகக்காணப்படுகிறது. இந்தப்பிர பஞ்ச மிப்போ திருக்கிறபடியே பூர்வமுமிருந்தது. இனிமேலும் இப்படியே இருக்கப்போகிறது.

இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குப் பிராகிருதமென்றும், வைகிருதமென்றும், இரண்டு பேதங்களுண்டு. இந்தப் பேதங்களாலே சிருஷ்டியானது ஒன் பதுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அது பத்தாவதாகவு மிருக்கிறது. இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குக் காலத்தினால் நித்தியப்பிரளயமும், சங்கருஷ்ணருடைய முகத்திலிருந்து உண்டாகாநின்ற பிரளயாக்கினியினாலே நைமித்திகப் பிர ளயமும், தம் தா காரியங்களைக் கிரகியாநின்ற சத்துவாதி குணங்களாலே பிராகிருத பிரளயமும், இந்தப்பிரகாரம் பிரளயமானது மூன்று விதமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. தசவித சிருஷ்டியாவது எப்படி யென்றால், ஸ்ரீ ஹரி யினுடைய சரீரத்தில் நின்றும் சத்வாதி குணங்களுடைய சாஞ்சல்ஸியமானது மகத்துவத்தினுடைய சிருஷ்டியான பிரதம சிருஷ்டியாகா நிற்கிறது. அகங் காரத்தினுடைய சிருஷ்டியானது இரண்டாவது சிருட்டியாகா நிற்கிறது. அகங்காரசிருஷ்டியிலே திரளியங்கள், இந்திரியங்கள், கிரியைகள் இவைகளு டைய சிருஷ்டியுண்டாதலால் அந்த அகங்காரத்தினுடைய சிருஷ்டி இரண் டாமசிருஷ்டி. பூத குஞ்சம் சொரூபமாகியும், மகாபூதங்களுக்குச் சனகமா கியுமிருக்கிற பூதசிருஷ்டியானது மூன்றாம் சிருஷ்டியென்று சொல்லப்படும். கியானேந்திரிய கர்மேந்திரியஸ்வரூபமான இந்திரியசிருஷ்டியானது நான்காம் சிருஷ்டியாகிறது. மனதானது யாதொரு சத்துவகுணப் பிரதானமாகா நிற்கிறதோ, அந்தச்சத்துவகுண சுவரூபமுன் இந்திரியாபிமானி தேவர்க ளுடையசிருஷ்டியானது ஐந்தாம் சிருஷ்டியாகிறது. ஜீவர்களுக்கு ஆவரணத் தையும், நானென்கிற விசேஷபசுத்தியையும் பண்ணுநின்ற அக்சியானத்தி னுடைய சிருஷ்டிபானது ஆறாம் சிருஷ்டியாகா நிற்கிறது. இந்த ஆறு சிருஷ்டிகளும் பிராகிருத சிருஷ்டிகளாகா நிற்கிறது. இது சம்சார துக் கத்தை நிவர்த்திக்கின்ற புத்தியையுடைய ஸ்ரீ ஹரியினது வீலைபாகவிருக் கின்றது. ஸ்தாவரங்களுடைய ஆறுவித சிருஷ்டியானது ஏழாம் சிருஷ்டி யாகிறது. எப்படியென்றால், புஷ்பமன்றியிலே பவிக்கிற விருக்ஷங்கள்,

பலபாகத்தினாலே அந்தத்தையடைகின்ற ஓஷதிகள், ஏறிப் படருகிற கொடிகள், மூங்கில் முதலானவைகள், பூமியிலே படருகிற கொடிகள், புஷ்பித்துப் பவிக்கப்பட்ட விருகூழ்கள், இவைகளுடைய சிருஷ்டியானது ஆயுவிதமாகும். இந்த ஆயுஷ்ஷத்துவ சஞ்சாரத்தை யுடையவையாகியும், கியானப்பிரகாச மில்லாதனவாகியும், இருதயத்துக்குள்ளேயே சீதோஷ்ண ரூப ஸ்பரிசத்தை யறிந்து அனேக பேதங்களையுடையனவாகியு மிருக்கும். பக்ஷி மிருகாதிகளுடைய சிருஷ்டியானது எட்டாம் சிருஷ்டியாகிறது. அச் சிருஷ்டியானது இருபத்தெட்டு விதமாயிருக்கும். அவ்விதங்களான அந்தப் பிராணிகள் நாளைக்கு வரப்போகிறதை அறியாதனவாகியும், ஆகாராதி மாத்திரத்தையே யுடையனவாகியும், ஆக்கிராணத்தினாலேயே வஸ்துக்களையறிந்தும், இருதயத்திலே விவேக குணியங்களாகவுமிருக்கும். இருபத்தெட்டு விதங்களைப்படியென்றால், பசு, ஆடு, எருமை, மாடு, மான், பன்றி, காட்டுப்பசு, வெள்ளாடு, ஒட்டகம், இந்த ஒன்பதும், இரண்டு குளம்புகளுடைய மிருகங்கள்; கழுதை, அசுவம், கோவேறுகழுதை, கவுரமிருகம், சரபம், கவரிமான், இந்த ஆயுஷ்ஷம், ஒரு குளம்பையுடைய மிருகங்கள்; நாய், நரி, செந்நாய், புலி, பூனை, முசல், முள்ளம்பன்றி, சிங்கம், குரங்கு, யானை, உடும்பு, ஆமை இந்தப் பன்னிரண்டும் ஐந்து நகங்களையுடையவைகள்; முதலே முதலான ஜலசெந்துக்களும், கழுஞ்சு, பருந்து, கூளி, டேகை, காடை, பல்லாகம், மயில், அம்சம், சாரசம், சக்கிரவாகம், காக்கை, கோட்டான், கோகிலம், முதலானவைகள் ஆகாசஞ்சாரிகள்.

வாரீர் விதூரே! பூமியிலே ஆகாசஞ்சாரத்தை யுடையான மனுஷியர்களுடையசிருஷ்டி ஒன்பதாவதாக விருக்கிறது. அவர்கள் எகரூபமாகவும், ரசோகுணத்தை யுடையவர்களாகவும், காமத்திலேயே ஆசக்தியையுடையவர்களாகவும், சுகதுக்கத்திலே புத்தியையுடையவர்களாகவு மிருப்பார்கள். ஸ்தாவரம், திரியக்குடனுஷியர்கள், இந்த மூன்றுசிருஷ்டி களுமவைகருதசிருஷ்டியென்று சொல்லப்படும். தேவசிருஷ்டியானது பிராகிருதமென்று சொல்லப்படும். சனற்குமார முதலானபேர்களுடைய சிருஷ்டியானது பிராகிருதமென்றும் வைகிருதமென்றும் இரண்டுவிதமாகச் சொல்லப்படும். தேவசிருஷ்டி பதினெட்டுவிதம். அதாவது: தேவர்கள், பிதூரர்கள், அசுரர்கள், கந்தருவர்கள், அபசாசுகள், சித்தர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷசர்கள், சாரணர்கள், பூதப் பிரேதப்பிசாசங்கள், வித்தியாதர்கள், கின்னர்கள், கிம்புருடர்கள், தைத்தியர், கருடர், அந்தர், உகர், போகபூமியர் முதலான பதினெட்டுவிதமென்று சொல்லப்படும். இந்தச் சிருஷ்டி களும் பிரம்மரூபியான ஸ்ரீ ஹரியினாலே பண்ணப்பட்டவை. இதற்குமேல் மனுக்களையும், மனுவந்தரங்களையும் சொல்லுகிறேன் கேட்கக்கடவீர். வாரீர் விதூரே! ஸ்ரீ ஹரியானவர் இந்தப் பிரகாரம் கல்பாதிகளிலே சிருஷ்டித்தது. இந்தச் சிருஷ்டி முன்னே யுண்டாயிற்று பின்னே யுண்டாயிற்றென்கிற விவகாரத்தைச் சுருதிமுதலானவைகள் பாரமார்த்திகமாகச் சொல்லப் பிரவர்த்தித்தவைகளல்ல. அவைகளுக்கு அந்தப் பரமாத்மாவினுடைய சுவரூபத்தைச் சொல்லுகிறதிலேயே

தாப்பரியம். நதியிலே சுழலுகின்ற சுழலுக்கு முன்பின் என்கிறவியவஸ்தை யில்லாதது போலும், சொப்பன முதலான சிருஷ்டிகளிலே சுவரூபம் முத லான வியவஸ்தை யில்லாததுபோல் ஈசுவரன் மாபாபியானபடியினாலே, அவ ரால் பண்ணப்படுகின்ற சிருஷ்டிகளுக்கு முன்பின் என்கிற வியவஸ்தையில்கூ லே வாரீர் விதூரே! இந்தக் கல்பத்திலேயும், மன்வந்தரத்திலேயும், தேவாசுரர் கள் முதலானபேர்கள் நாமரூபங்களாலே சொல்லப்படுகிறவர்களே. கல்பந் தரத்திலேயும், மன்வந்தரந்தரத்திலேயும், இந்த நாமரூபங்களாலேயே சொல் லப்படுகிறார்கள்.

பத்னோன்றாவது அத்தயாயம்.

பரமானு முதலான அவயங்களாலே காலமும், யுகமும், மன்வந்தராத் திகளாலே கல்பத்தினுடைய பிரமானுதிகளும் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! பிறக்கின்ற வஸ்துவினுடைய காரணங்களுக்குள்ளே கடைசியாக விருக்கின்ற அவயவத்துக்கு அவயவமாகாமலும், அமீனகமாயிரு ந்தும் காரியாவஸ்தையை அடையாமலும், ஒன்றோடொன்று கூடாமலும், யாதொன்று இருக்கிறதோ, அது பரமானுவென்று அறியத்தக்கது. ஏக மாய்ச்சேருகின்ற பரமானுக்களாலே மனுஷியர்களுக்கு அவயவியென்கிற புத்தியானது உண்டாகிறது. அந்தபரமானுவாதி வியவஸ்தைகளுடைய பிரபந்தியினால் பிரபஞ்சத்தை அளவிடாதின்றும், பகவானுடைய சக்திசவ ரூபமாகியும், மிகவும் சூக்ஷ்மமாகியும், சிருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்குக் காரண மாகியு மிராதின்ற காலமும், ஸ்தூல சூக்ஷ்ம பேதங்களாலே அறியப்படாநிற் கிறது. பிரபஞ்சத்தினுடைய பரமானு அவஸ்தையை அனுபவிக்கிற கால மானது பரமானுவென்று சொல்லப்படும். அந்தக் காலமானது பரம மகா காலமாகச்சொல்லப்படும். இரண்டு பரமானுக்கள் ஒரு அனுவென்று சொல் லப்படும். மூன்று அனுக்கள் ஒரு திரிசரேனுவென்று சொல்லப்படும். கவா ளுத்திலே பிரவேசியாதின்ற சூரியகிரணங்களிலே அனுவர்த்தித்தும் ஆகா சத்திலே பறந்துகொண்டும், பூமியையடையாமலுமிருக்கிற அப்படிப்பட்ட மூன்று திரிசரேனுக்களை அடைகிற காலமானது துருடிகாலமென்று சொல் லப்படும். நூறு துருடிகாலமானது ஒரு வேதகாலமென்று சொல்லப்படும். மூன்று வேதகாலம்கூடினால் ஒரு லவகாலமென்று சொல்லப்படும். மூன்று லவம் கூடினால் ஒரு நிமிஷமென்று சொல்லப்படும். மூன்று நிமிஷமானது ஒரு கூணமென்று சொல்லப்படும். ஐந்து கூணமானால் ஒரு காஷ்டையெ ன்று சொல்லுவார்கள். பதினைந்து காஷ்டைகளை ஒரு லகுஷென்று சொல்லு வார்கள். பதினைந்து லகுஷ்களை ஒரு நாழிகையென்று சொல்லுவார்கள். இர ண்டு நாழிகையை ஒரு முகூர்த்தமென்று சொல்லுவார்கள். ஆறுநாழிகை யாகட்டும் ஏழுநாழிகை யாகட்டும் மனுஷியர்களுக்கு ஒரு ஜாமமாகும்.

ஐந்து குன்றிமணியிடை பொன்னானது ஒரு மாஷமென்று சொல்லப்படும். நாலுவிதங்கடை அளவாகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிற நாலுமாஷப் பொன்னுலே அடியிலேபண்ணப்பட்ட ரந்திரத்தை யுடையதாகியும், ஆறுபலம் தாம்பரத் தாலே பண்ணப்பட்ட பாத்திரமானது காழிஜலத்தினுலே அந்த ரந்திரத்தினுலே பிரவேசிக்கப்பட்ட எவ்வளவிலே முழுசுப்போகிறதோ அந்தக் காலமானது ஒரு நாழிகையென்று சொல்லப்படும். மனுஷியர்களுக்குப் பகலிலே நாலு ஜாமமும் இரத்திரியிலே நாலுஜாமமு முண்டாகும். அதுவே அகோராத் திரமாகாநிற்கிறது. பதினைந்து அகோராத் திரம் ஒரு பக்ஷமென்று சொல்லப்படும். அந்தப் பக்ஷமானது சக்லபக்ஷம் கிருஷ்ண பக்ஷமென்று இரண்டு விதமாகும். அந்த இரண்டு பக்ஷமும் பூர்ணமானால் மனுஷியர்களுக்கு ஒரு மாதமாகும். அந்த மாதமானது பிதூர் தேவர்களுக்கு ஒரு அகோராத் திரமென்று சொல்லப்படுகிறது. இரண்டு மாதங்கள் ஒரு ருது வென்று சொல்லப்படும். ஆறுமாதங்கள் ஒரு அயனமென்று சொல்லப்படும்; அந்த அயனமானது உத்தராயனம் தக்ஷிணயனமென்று இரண்டுவிதமாகும். அந்த இரண்டு அயனங்களைச் சுவர்க்கத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு ஒரு அகோராத் திரமென்று சொல்லுவார்கள். பன்னிரண்டுமாதங்கள் ஒரு வருஷமாகும். இப்படி நூறுவருஷமானது மனுஷியர்களுக்குப் பாமமான ஆயுசாகச் சொல்லப்படுகிறது. சந்திராக்ஷிரகங்கள், அசுவனிமுதலான நக்ஷத் திரங்கள், இவைகளோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற காலசக்கரத்தினுலே யிரா நின்றும், காலஸ்வரூபியாகியும், ஈஸ்வரனாகியுமிருக்கிற சூரியனுவன், பா மாணுமுதலாகியும் வருஷத்தை அந்தமாகவுடையதாகியுமிருக்கிற காலத்தினுலே பன்னிரண்டு ராசி சுவரூபமான புவனகோசத்தைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறான்.

வாரீர் விதூரோ! அக்காலம் செளரமானம், பார்கஸ்பத்தியமானம், சார்திரமானம் இவைமுதலான பேதத்தினுலே சமவச்சரமென்றும், பரிவச்சரமென்றும், இதரவச்சரமென்றும், அனுவச்சரமென்றும், வச்சரமென்றும் இந்தப் பிரகாரம் சொல்லப்படுகிறது. தேஜோமண்டல ரூபமான யாதொரு சூரியனுவன் சிருஷ்டிக்கத் தக்கவைகளான காரியசக்திபைக் காலரூபமான தன்னுடைய சக்தியினுலே அனேகப் பிரகாரமாகக் காரியாபிமுகமாகப் பண்ணிக்கொண்டு புருஷனுக்கு மோகவிர்த்தியின்பொருட்டும் பல இச்சையை யுடைய பேர்களுக்குச் சொர்க்காதிபலத்தை யக்கியங்களாலே விஸ்தாரமாகச் செய்துகொண்டும் ஆகாசத்திலே சுஞ்சரித்துக்கொண்டு மிருக்கிறானே, வருஷம்முதலான ஐந்துக்கும் பிரவர்த்தகனாக இருக்கிற அந்தச் சூரியன்பொருட்டுப் பூசையைப் பண்ணக்கடவீர்கள் என்றுசொன்ன மைத்திரேய மகாரிஷியைப்பார்த்து விதூர கேட்கிறார். வாரீர் பைத்திரேயமகாரிஷியே! பிதூர்கள், தேவர்கள், மனுஷியர்கள், இவர்க்குத் தங்கள் தங்கள் மனதினலே நூறு வருஷமென்று கணிதமான பரமாயுசினுடைய பிரமாணமானது சொல்லப்பட்டது. பிரம்மாவுக்கு நாள்தோறும் சிருஷ்டிக்கத்தக்கதான இந்த மூன்றுலோகத்தைக்காட்டிலும் வெளிப்பட்டவர்களாய் எந்தக் கியானிகளிருக்கிறார்களோ

அவர்களுடைய கதியைச் சொல்லக்கடவீர். கியானிகளான பேர்கள், யோக சித்தமாயிருக்கிற நேத்திரத்தினாலே அறியக்கூடாத பதார்த்தத்தையும் அறிவார்களன்றோ வென்கிற விதூதாப்பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதூதரே! கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபாயுகம், கலியுகம், சந்தியை சந்தியாங்கிசம் இவைகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தநான்கு யுகமும் பன்னீராயிரம் திவ்வருஷங்களை யுடையனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கிருதயுக சந்தியென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதிதிரிலே நானூறு வருஷமும், சந்தியாங்கிசமென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய அந்தத்திலே நானூறு வருஷமும், இந்த எண்ணூறு வருஷங்களுக்கு மத்தியிலே கிருத யுகம் நாலாயிரம் வருஷமென்று சொல்லப்படும். திரேதாயுக சந்தியென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதிதிரிலே முத்தூறு வருஷமும், அந்தத்திலே முந்நூறு வருஷமும், இந்த அறுநூறு வருஷங்களுக்கு மத்தியிலே திரேதாயுகம் மூவாயிரம் வருஷமென்று சொல்லப்படும். துவாபாயுக சந்தியென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதிதிரிலே இருநூறு வருஷமும், அந்தத்திலே இருநூறு வருஷமும் இந்த நானூறு வருஷங்களுக்கு மத்தியிலே துவாபாயுகம் இரண்டாயிரம் வருஷமென்று சொல்லப்படும். கலியுக சந்தியென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதிதிரிலே நூறு வருஷமும், அந்தத்திலே நூறு வருஷமும், இந்த இருநூறு வருஷங்களுக்கு மத்தியிலே கலியுகம் ஐயிரம் வருஷமென்று சொல்லப்படும். யுகங்களுக்கும் இடையே கிருதயுகமானது, ஆதி யுகமாய் உத்தமமாயும், கலியுகமானது அபத்தியமாகிய எதுவாகியிருக்கும். சந்தியைச் சந்தியாங்கிசம் இவைகள் மத்தியகாலத்திலே கோராலம்பனம் முதலான தர்மமானது பண்ணப்படுகிறதென்று காலத்தையறிந்த பெரியவர்கள் அதை யுகமென்று சொல்லுவார்கள். கிருதயுகத்திலே தர்மமானது நான்கு பாதத்தை யுடையதாய் மனுஷ்யர்களை யாசயித்திருக்கும். அந்தத் தர்மத்தானே மற்ற யுகங்களிலே விருத்தியடைகின்ற அதர்மமென்கிற பாதத்தினாலே குறைந்துபோகும். இந்த மூன்றிலே காலத்துக்கு வெளியிலே மகாலோகமுதலாகிய பிரம்மலோகபரியந்தங்களான லோகங்களிலே ஆயிரம் சதுர யுகம் ஒருபகலும், ஆயிரம் சதுரயுகம் ஒருராத்திரியுமாக இரண்டுஞ்சேர்ந்து ஒருநாளாக கிற்கும். அந்தராத்திரியிலே விசுவகர்த்தாவான பிரம்மாவானவர், சயனித்து நித்திரைபண்ணி அந்த ராத்திரி முடிவிலே ஆரம்பிக்கப்பட்ட லோக சிருஷ்டியானது ஒருபகல் முப்பது நாழிகையிலே பதினாலுமனுக்களையாக்கி அனுபவித்துக்கொண்டு உண்டாகும். ஒரு மனுவந்தாம் எத்தனையுகமென்றால் திவ்வருஷங்களிலே யீயாயிரத்திருநூற்றி னற்பத்திரண்டு வருஷமும், பத்துமாதமும், எட்டுநாளும், நாலுஜாமமும், இரண்டு முகூர்த்தமும், காலே அரைக்காலே காணி அரைக்காணி நாழிகையாம். இவ்வளவு காலத்தோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற எழுபத்தொரு சதுரயுகபரியந்தம் மனுவானவன் தன்காலத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவான். மனுவந்தங்களிலே அந்தந்த மனுக்களுடைய புத்திரர்களானபேர்கள் கிரமமாய் ராஜாவாகா நிற்பார்கள். மனுக்களும், சப்தரிஷிகளும், தேவர்களும், ஏககாலத்திலேயே யிருப்பார்

கள். இந்திரர்களும், அவர்களை அனுவர்த்தியாநின்ற கந்தருவர்கள் முதலானபேர்களும், 'ஏககாலத்திலேயே உண்டாயிருப்பார்கள். பக்ஷமிருகாதிகள், மனுஷ்யர்கள், பிதூர்க்கள், தேவர்கள், இவர்களுக்குத் தம்மம் கர்மங்களாலே சிருஷ்டிக்கிறது பிரம்மாவுக்கு நாள்தோறும் பண்ணப்படுகிற சிருஷ்டியாகவிருக்கும்.. மனுவந்தரங்களிலே பகவானுனவர் சத்துவகுணத்தைத் தரித்துத் தம்முடைய மூர்த்திகளான மனுமுதலான பேர்களாலே பிரகாசிக்கப்பட்ட பவுருஷத்தையுடைய ஜகத்தை ரக்ஷிக்கிற பகவானுனவர் சாயங்காலத்திலே தமோகுண லேசத்தை க்ரகித்து நிக்ரங்க்கப்பட்ட பவுருஷத்தை யுடையவராய்த் தம்மிடத்திலேயே பிரவேசிக்கின்ற பிராணிகளையுமுடைய வராய் வியாபார குணியராயிருப்பார். இரத்திரியானது உண்டாயிருக்கையில் பூலோகமுதலான மூன்றுலோகங்களும் சந்திரசூரியர்களுடைய பிரகாச மில்லாதவைகளாய் வியாபாரத்திலே நின்றும் ஒழிந்திராநின்ற அந்தப் பிரம்மாவையே அடைந்திருக்கும். பகவானுடைய சக்திசுவரூபமான சங்கருஷ்ணருடைய முகாக்கினியினுலே மூன்றுலோகங்களும் தகிக்கப்பட்டுப் போகையில் பிருகுமஹாரிஷி முதலானபேர்கள் அக்கினிச்சவாலையினுலே மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் மகாலோகத்தைவிட்டு ஜனலோகத்தை அடைவார்கள். அப்போது கற்பாந்தகாலத்திலே மிகவும் விரத்தியடைந்த சமுத்திரங்களானவை மிகவுஞ் சாஞ்சல்வியத்தை யுடையனவாகி மகா வாயுக்களாலே ஈண்டாக்கப்பட்ட ஆலைகளையுடையனவாய், இந்த மூன்றுலோகத்தையுஞ் சூழ்ந்துகொள்ளும். அந்த ஜலமத்தியிலே ஸ்ரீ ஹரியானவர் அனந்தசயனராகி யோகத்திணையினுலே மூடப்பட்ட நேத்திரங்கடையுடையவராய், ஜனலோகவாசிகளான மஹரிஷிகளினுலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார். வாரீர் விஹரே! காலகதியினுலே காணப்படுகின்ற அகோரத்திரம் இந்தப் பிரம்மாவுக்குப் பரமமான ஆயுசான நூறுவருஷமாகும். மனுஷியர்களுக்குப்போலவே அந்த ஆயுசும் க்ஷயத்தை யடையும். பிரம்மாவுக்கு நூறாயுசிலே பாதிஆயுசு பார்த்தமென்று சொல்லப்படும். இந்தப் பிரம்மாவுக்குப் பூர்வமான பார்த்தமானது நடந்துபோயிற்று. இரண்டாம் பார்த்தமானது இப்போது நடக்கிறது. அந்தப் பூர்வபார்த்தத்தினுடைய ஆதிபிலே பிரம்மமென்னப்பட்ட மகாத்மியத்திலே சப்த பிரம்மமென்று சொல்லுகிற பிரம்மாவானவர் உண்டானார். அந்தப் பூர்வபார்த்தத்தினுடைய அந்தத்திலேபே பத்மகற்பகமானது உண்டாயிற்று.

ஸ்ரீ ஹரியினுடைய நாபிசரசிலிருந்து லோகாகாரமானது உண்டானதைப் பத்மகற்பமென்று சொல்லுவார்கள். அது பிரம்மாவுக்கு இரண்டாம் பார்த்தமாகும். அதினுடைய ஆதியிலே ஸ்ரீ ஹரியானவர் வராக அவதாரஞ் செய்ததினாலே, இந்தக்கற்பம் வராககற்பமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இரண்டு பார்த்தமென்று பெயரையுடையதாகியும், பிரம்மாவுக்கு நூறு ஆயுசாகியு மிருக்கிற இந்தக் காலமானது காரியோபாதி குணியராகியும், அனந்தராகியும், அநாதியாகியும் ஜகத்ரூபியாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிக்கு நிமிஷமென்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. பரமானுகாலத்தை ஆதியாக வுடை

யதாகியும், இரண்டு பார்த்தத்தை அந்தமாக வுடையதீசியும் இருக்கிற இந்தக்காலமானது மிகவும் சமர்த்தமாயிருந்தாலும், அந்த ஈசுவானுக்குச் சமர்த்தமன்று. தேவாதுகளிலே அபிமானத்தையுடைய பேர்களுக்கே சமர்த்தமாகும். சோடசனிகாரங்களாலே பண்ணப்பட்டும் ஒன்றக்கொன்று பத்தத்தனை உயர்த்துகளாயிருக்கிற பிரதிபிதமான வழி ஆவரணங்களாலே வெளியிலே குழப்பத்திலும், உள்னே லீம்பதிகையி னிஸ்தாங்கவாயிருக்கிற இந்தப்பிரம்மாண்டமானது யாதொரு முநீ ஹரியினுடைய சுவரூபத்திலே பரம னுப்போலே காணப்பட்டாலும், ஆனேகங்கையி டிரம்மாண்டாசிகள் ரோமாந்தாத்திலே அடங்கினவைகளாய்க் காணப்படுகிற பரமபு நுஷாங்கியும், மகாத்துமாவாகியுமிருக்கிற அந்த முநீ ஹரியின்னுடைய சமஸ்தகாரணங்களுக்குக்காரணமான அந்தக் கவரூபத்தை ஆசியந்த குனியமான சாக்ஷாத பாம்பிரம்மென்று சொல்லுவார்கள்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மானசிகமான குமாராதித்யனுடைய கிருஷ்ணயானது விர்த்தியடையாமலே ஸ்தம்பி பிருஷ்சுரத்தினுடைய பண்ணப்படுகின்ற மழுவைத் திருஷ்டியானது வானத்திடுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரோ! பரமத்துமானினுடைய காலஸ்வரூபமான மகிமை யானது உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. பிரம்மவானவர் இப்பிரபஞ்சத்தை எப்படிச் சிருஷ்டித்தாரோ, அதைச்சொல்லுகிறேன் கேளும். லோககர்த்தாவான அந்தப்பிரம்மவானவர், பிரம்மத்தினுடைய அப்பிரகாச ரூபமான அந்த காரத்தையும், என் என்கிற புத்திரரூபமான மோகத்தையும், விஷயபோகங்களிலே இச்சா ரூபமான மகா மோகத்தையும் சிருஷ்டித்து, மிகவும் பாபிஷ்டமான அந்தச் சிருஷ்டி யைப்பார்த்துத் தன்னை மிகவுங்கொண்டாடிக்கொள்ளாமற்போனார். பிற்பாடு பகவானுடைய சியானத்தினாலே மிகவும் பரிசுத்தமான மனதினாலே ஜனகரையும், சனகதனாரும், சனதசுஜாரையும், சனற்குமாரரையும், கிரியாகுனியர்களாகியும், ஜிதேந்திரியர்களாகியும், ஸந்த்ருவரேதசுக்களாகியுமிருக்கிற முனிவர்களைச் சிருஷ்டித்து, அந்த முனிவர்களைப்பார்த்து, வாநுங்கன் புத்திரர்களை! பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிச்சுக் கடவீர்கொன்று சொல்லுகின்ற அந்தப் பிரம்மானினுடைய ஆக்கினையை மோக்ஷசாதனமான தர்மத்தை யுடையவர்களாகியும், வாசுதேவ பாராயணர்களாகியுமிருக்கிற அம்முனிவர்கள் ஒப்பாமற்போனார்கள். அந்தப் பிரம்மவானவர் இந்தப்பிரகாரம் தர்மடைய ஆக்கினையை அங்கீகரியாமலிருக்கிற அந்தப் புத்திரர்களாலே அவமானம் பண்ணப்பட்டவராய், அதனாலே மிகவும் சகிக்கக்கூடாமலிருக்கிற கோபத்தை அடக்குதற்கு ஆரம்பித்து, அது புத்தியினாலே மிகவும் அடக்கப்பட்டிருந்தாலும், பிரம்மானினுடைய புருவமத்தியினின்றும் நீலலோகத்தினென்கிற குமாரனாக ஆவிர்ப்பளித்தது, தேவர்களுக்கு

முன்னே பிறந்தவராகியும், பகவானாகியுமிருக்கிற அந்த ருத்திரனுனவர் மிகவும் ரோதனம்பண்ணிக்கொண்டு, பிரம்மாவைநோக்கி வாரீர் ஜகத்குருவே! எனக்கு நாமதேயங்களையும், ஸ்தானங்களையும் கற்பிக்கக் கடவீரென்று கேட்டுக்கொண்ட அந்த உருத்திரனைப்பார்த்து மனோக்கியமான ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய் சுரகிரேஷ்டனே! நீ ரோதனம் பண்ணவேண்டாம். உனக்கு அப்படியே நாமங்களையும், ஸ்தானங்களையும் கற்பிக்கிறேன். நீமிகவும் பாபரம்பையுடைய பாலனுனவன்போல் ரோதனம் பண்ணினபடியினாலே பிரஜைகள் உன்னை ருத்திரனென்று சொல்லப்போகிறார்கள். இருதயம், இந்திரியங்கள், ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பூமி, சூரியன், சந்திரன், தமசு, இவைகள் உனக்கு ஸ்தானங்களாகப் பூர்வமே நமமாலே கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மன்னியுமென்றும், மனுவென்றும், மகா காளினென்றும், மகானென்றும், பீமனென்றும், ரிஷபத்துவஜனென்றும், ஊத்திரேத சென்றும், பவனென்றும், காலனென்றும், வாமதேவனென்றும், திருதனிநாதனென்றும், இந்த நாமங்களையுடையவனாய்ப் புத்தியென்றும், திருதியென்றும், ரகானியென்றும், உமையென்றும், வ்யத்தென்றும், சந்திரெயென்றும், இளையென்றும், அம்பிகையென்றும், இளாவதியென்றும், சகையென்றும், திகைஷ்யென்றும், ருத்திரானியென்றும் பெயருற்றவர், உமக்கு ஸ்திரீகளாகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஸ்திரீகளோடே கூடி வைஷ்ணவ பிரஜைகளுக்குப் பதியாக நிற்றுகற்படியினாலே பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிசகக் கடவாயென்று இந்தப் பிரகாரம் பிதாவான பிரம்மனினாலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவராய், அந்த ருத்திரனுனவர், தம்முடையபலம் ஆகிருதிசபாவம், இத்தற்கு அனுரூபமான தத் தமககுச சமானங்களாயிருக்கிற பிரஜைகளைச் சிருஷ்டித்தார். ருத்திராலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாகியும் ஜகத்தை நாலுபக்கமும் ஆக்கியாயினுமிருக்கிற ருத்திராகளுடைய கூட்டங்களைப் பார்த்துப் பிரம்மாவானவர் சங்கையுடையவராய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் சுரோத்தமனே! இப்படிப்பட்ட பிரஜைகளைச் சிருஷ்டி பண்ணினது போதும் உன்னாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இவர்கள் என்னோடேகூட லோகங்களைத் தக்ககிறவர்கள்போல மிகவும் சகிக்கக் கூடாதவர்களாகியுமிருக்கிற இப்படிப்பட்ட பிரஜைகளாலே திக்குகள் மிகவும் சந்தாபத்தை யடைந்தன. உனக்கு மங்களமுண்டாகக் கடவது. சமஸ்தபிரானிகளுக்கும் சுபகரமான தவசைபண்ணிப் பூர்வகல்பத்திலே யிருந்த பிரானிகளைப் போலவே நீ இந்தப் பிரபஞ்சத்தை சிருஷ்டிக்கப்போகிறாய். புருஷனுனவன் தவசினாலேயே பாஞ்சோதிஸ்வரூபராகியும், சர்வபிரானிகளுடைய இருதயத்திலே வாசமபண்ணுகிற ஸ்ரீ ஹரியை ஆயாசமின்றியிலே யடைகிறான். ஆகையால் அப்படிப்பட்ட தவத்தைப் பண்ணக்கடவா பென்று பிரம்மனினாலே யாக்கியாபிக்கப்பட்டவராய், அந்த ருத்திரானவர் அப்படியே செய்கிறேனென்று அங்கீகரித்து, வானிபதியான அந்தப் பிரம்மாவைப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி அவரிடத்திலனுமதிபெற்றுக்கொண்டு, தவத்தின் பொருட்டு வனத்தை யடைந்தார். பிற்பாடு ஸ்ரீ பகவானுடைய சக்திகளோடே

கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்தப் பிரம்மாவுக்கு லோக சிருஷ்டிக்கு ஏதுக்க ளான மரீசி, அத்திரி, ஆங்கீரசு, புலஸ்தியர், புலகர், கிருது, பிருகு, வசிஷ்ட டர், தக்ஷன், நாதர், இந்தப் பதினெட்டும் பிறந்தார்கள். நாதமுனியான வர் அந்தப் பிரம்மாவிலுடைய மடியினின்றும் பிறந்தார். தக்ஷப்பிரஜாபதி யானவர் கட்டைவிரலினின்றும் பிறந்தார். வசிஷ்டர் பிராணத்தினின்றும் பிறந்தார். பிருகுமகாரிஷி தொக்கினின்றும் பிறந்தார். கிருதுவானவர் கையி னின்றும் பிறந்தார். புலகர் நாமியினின்றும் பிறந்தார். புலஸ்தியரிஷி காகி னின்றும் பிறந்தார். ஆங்கீரசு முகத்தினின்றும் பிறந்தார். அத்திரிமகாரிஷி நேத்திரத்தினின்றும் பிறந்தார். மரீசிரிஷியானவர் மனத்தினின்றும் பிறந் தார். யாதொருதர்மத்திலே சாக்ஷாத் பூநீமக் காராயணர் பிரசன்னாயிருக் கிருவோ அந்தத் தர்மமானது பிரம்மாவிலுடைய வலது ஸ்தனத்தினின்றும் உண்டாயிற்று. யாதொரு அக்ஷ மத்திலே லோகபயங்கமான மிருத்தியு உண்டாயிற்றோ அந்த அதர்மமானது பிரம்மாவிலுடைய முதுகினின்றும் உண்டாயிற்று. இருதயத்தினின்று காபமும், புருவங்களினின்று கோப மும், அகாத்தினின்று லோபமும், முகத்தினின்று வாக்கும், சிசனத்தி னின்று சமுத்திரங்களும், சாமையினின்று தேவகுதிக்குப் பதியான கர்த் தம்ப் பிரஜாபதியு முண்டானார்கள். விவகந்தகாவான அந்தப் பிரம்மாவி லுடைய தேகத்தினின்றும், மனத்தினின்றும், இந்தப் பிரபஞ்சமானது இந் தப் பிரகாரம் உண்டாயிற்று.

வாரீர் விநூரே! அந்தப் பிரம்மாவானவர் தம்முடைய பெண்ணாகியும், பாலையாகியும், இச்சையில்லாதவளாகியு மிருக்கிற வாக்குத்தேனியைப் பார்த் துக் காமதையுடையவராய் இரகித்தானென்று காம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். தம்முடைய புத்திரர்களாகியும் மரீசி, பிரஜாபதி முதலாகிய மிருக்கிற அந்தரிஷிகள், அதர்மத்தைச்செய்யப் புத்தியையுடையவராயிருக்கிற பிதா வான அந்தப் பிரம்மாவைப்பார்த்து னிகவாசத்தினாலே இந்தப்பிரகாரம் தர்ம த்தையுரிவித்தார்கள். வாரீர் ஜகத்கர்த்தாவே! உமமைக்காட்டி லும் பூர் வம் உண்டாயிருந்த பிரமமாக்களாலேயும் இப்படிப்பட்ட அதர்மமானது பண்ணப்பட்டனில்லை. இனிமேல் யாவா உண்டாகப்போகிறார்களோ அவர்க ளும் இப்படிப்பட்ட அதர்மத்தைப் பண்ணப்போகிறதில்லை. சமர்த்ததை விரு க்கிற எந்தப்புருஷன் தான் காமனைக்கிரியாமல் தன்னுடைய பெண்ணைத் தானே விச்சித்தலையடைவான். மகாதேஜசுனிகளாயிருக்கிற மகாபுருஷர்க ளுக்கும் இப்படிப்பட்ட காரியமானது கீர்த்தப்பிரதமாகுமாட்டாது. யாதொரு வருடைய நடத்தையை யனுவர்த்தியாதின்ற லோகமானது கேஷமத்தை யடைகிறதோ அப்படிப்பட்ட மகாபுருஷர்கள் இப்படிப்பட்ட காரியத்தைப் பண்ணுகிறது யுத்தமன்று. பகவானுவா தம்முடைய பிரகாசத்தினாலே தம் மிடத்திலேயே யிராதின்ற இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பிரகாசம் பண்ணுகிறோ, அந்தப் பகவானுவர் இந்தத் தர்மத்தை ரக்ஷிக்கிறதற்கு யோக்கியராகவு மிருக்கிறார். அந்தப் பகவான்பொருட்டுப் பிரணமம் பண்ணுகிறோமென்று சொல்லுகிற தம்முடைய புத்திரர்கள் வார்த்தையைக்கேட்டுப் பிரம்மாவான

வர் மிகவும் லஜ்ஜையை யுடையவராகி அப்போது அந்தச் சரீரத்தை விட்டு விட்டார்.

திக்குகளானவை கோரூபமான அந்தச் சரீரத்தைக் கிரகித்தன. அந்தச் சரீரமெதுவென்றால், முடுபனியினுலே யாதொரு இருளுண்டாகிறதோ, அதுவே அந்தச் சரீரமென்று சொல்லுவார்கள். பிற்பாடு இந்த ஜனங்களைப் பூர்வம்போல எந்தப் பிரகாரம்படைத்தேனோ அந்தப்பிரகாரமாகச் சிருஷ்டிக் கப்போகிறேனென்று தியானப்பண்ணுகின்ற அந்தப் பிரம்மாவினுடைய நான் குமுகத்தினின்றும் நான்குவேதங்களும், யக்கியங்களுடைய விஸ்தாரங் களும், உபவேதங்களும், நியாயங்களும், இவைகளோடே கூடப் பிரம்மசரி யாதிஆச்ரமங்களும், அவைகளுடைய விர்த்திகளும், தபசு, சவுசம், பூததயை, சத்தியவசனம் என்னப்பட்ட தர்மத்தினுடைய நாலுபாதங்களு முண்டா யினவென்று சொல்லாநின்ற மைத்திரேய மகா ரிஷியைப் பார்த்து வினாசன வர், வாரீர் மைத்திரேயமகாரிஷியே! தகூன்முதலான பிரஜாபதிகளுக்குப் பிரபுவான அந்தப் பிரம்மாவானவர், வேதமுதலானவைகளை எவ்வாறு சிருஷ்டித்தார், அதையெனக்குச் சொல்லக்கடவீரென்று பிரார்த்தியாநின்ற வினாசனரைப்பார்த்து மைத்திரேய மகாரிஷிபானவர் சொல்லுகிறார். வாரீர் வினாசனரே! அந்தப் பிரம்மாவானவர் தர்மமுதலான முகங்களாலே நான்கு வேதங் களையும் நான்கு குருக்களுடைய கர்மபாபசு சிருஷ்டித்தார். அதெப்படியெனில், ருக்குவேதத்தை சாஸ்திரமென்னப்பட்ட ஹோதாவினுடைய கர்மமாகவும், யஜுர்வேதத்தைத் திறஜியை என்னப்பட்ட அத்துவரியுவினுடைய கர்மமாகவும், சாமவேதத்தை ஸ்துதி ஸ்தோத்ரம் என்னப்பட்ட உதகாதாவினுடைய கர்மமாகவும், அதர்வணவேதத்தைப் பிராசிதமென்னப்பட்ட பிரம்மாவினுடைய கர்மமாகவும், இந்தப்பிரகாரம் கிரமமாக நான்கு வேதங்களையும் பண்ணி, மறுபடியும் கிழக்கு முகத்தினுலே ஆபுர்வேதத்தையும், தகூணமுகத்தினுலே தனுர்வேதத்தையும், மேற்குமுகத்தினுலே நார்தர்வவேதத்தையும், உத்தரமுகத்தினுலே விகுவகர்மா சாஸ்திரவேதத்தையும், சமஸ்த முகங்களினின்றும், இதிஹாசபுராணமென்னப்பட்ட ஹோதா வேதத்தையும், பூர்வமுகத்தினின்றும், ஷோடரியென்றும், உத்தியமென்றும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களையும், தகூணமுகத்தினுலே சயனம், அக்கினிஷ்டோமமென்னப்பட்ட கர்மங்களையும், பசுசிமமுகத்தினுலே அப்தோரியாமம் அதிராத்திரமென்னப்பட்ட கர்மங்களையும், உத்தரமுகத்தினுலே வாசபேயம், கோசவமென்னப்பட்ட கர்மங்களையும், சவுசம், பூதாபயதானம், தபசு, சத்தியமென்கிற தர்மத்தினுடைய நான்குபாதங்களையும், ஆச்ரமங்களையும், அவற்றின் விர்த்திகளையும், உபநயனம் ஆரம்பித்துச் செய்யத்தக்கதான பிரம்மசரியத்தையும், பிரஜாபத்திய விரதத்தையும், நைஷ்டிகப் பிரம்மசரியத்தையும், கிருகஸ்தாசரமத்திலே நிஷித்தமன்றியிலே யிருக்கிற கிருஷிமுதலான விர்த்தியையும், யாசனமுதலான விர்த்தியையும், யாசனைசெய்கையில் சம்பளியாநின்ற விர்த்தியையும், ஷேத்திரத்திலே யுதிர்நதுபோன தானியகணங்களைப் பொருக்குகிற ரூபமான சிலோஞ்ச விர்த்தியையும், வானப் பிரஸ்தாச்சரமத்தையும், நான்குவிதமாகச் சிருஷ்டித்

தார். அநெப்படியெனில், உழுது பாடிடாமல் தானே விளையாடின்ற தானியங்களாலே ஜீவனம் பண்ணுகின்ற வைகாணசர்களுந், புதியதானியம் அகப்பட்டவுடனே பூர்வம் சேர்த்திருந்த தானியத்தை விட்டுவிடுகிற போர்களான வாலகில்லியர்களும், பொழுதுவிற்பனைக்கு லெழுந்திருந்து வந்தத்திக்கைப் பார்க்கிறானே அந்தத்திக்கிலேயே சம்பாதிக்கப்பட்ட பல முதலானவைகளாலே ஜீவனம்பண்ணுகின்ற ஸூனும்பார்களும், தானே மாத்நினின்றும் விழாநின்ற பல முதலானவைகளாலே ஜீவனம்பண்ணுகின்ற ஆன்மாக்களும் இந்தப்பிரகாரம் நான்குவிதமாக வானபரிஸ்தர்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். சன்னியாசாச்சிரமத்திலேயும் தன்னுடைய ஆர்மதம்மத்தையே பிரதானமாக வுடைய குடசகனும், சுரத்தையப் பிரதானமாக வெண்ணிக் கியானத்தையே பிரதானமாக வுடையவனுனை பெருகனும், கிபானுப்பிரயாசத்திலே நிஷ்டையைய யுடையவனுனை ஆம்சனும், தத்துவக்கியானத்தை யுடையவனுனை நிஷக்கிரியனும், இந்தப்பிரகாரம் நான்குவிதமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். ஆகத்துமா அநாத்நம் விவேகரூபமான மோக்ஷத்தையும் பலமாகவுடைய வித்தையும், சொர்க்காதிபலத்தை யுடையதான திரவியத்தையும், கிருஷ்ணபாதி ரூபமாகியும், ஜீவனவேதாவாகியுமிருக்கிற விர்த்தியும், அந்தப்பிரதான தண்டீகி வித்தையும், இந்தப்பிரகாரமே வியாபிசுநதிகளும், பிரணவமும், அந்தப் பிரம்மவினுடைய இருதய ஆகாசத்தினின்றும் உண்டாயின. அவருடைய ரோமங்களினின்றும், உஷ்ணிகு என்னப்பட்ட சந்தசம், தொக்கினின்றும் காயத்திரி என்னப்பட்ட சந்தசம், மாம்சத்தினின்றும் திருஷ்டிபு என்னப்பட்ட சந்தசம், பித்தகாடியினின்றும் அனுஷ்டிபு என்னப்பட்ட சந்தசம், அஸ்திரினின்றும் ஜகதி என்னப்பட்ட சந்தசம், மச்சை என்னப்பட்ட சாரத்தினின்றும் பங்கிதி என்னப்பட்ட சந்தசம், பிராணனில் நின்றும் பிரகிருதி என்னப்பட்ட சந்தசம் உண்டாயின.

அந்தப் பிரம்மவினுடைய ஜீவனுனை ககாரமுதலாய் இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களாகியும், தேகமானது அகாரமுதலான வர்ணங்களாகியும், இந்திரியங்களானவை. ச - ஷ - ஸ - ஹ - என்று நான்குவர்ணங்களாகியும், பலமானது ய - ர - ல - வ என்று நான்குவர்ணங்களாகியும், நிஷாதமுதலான சப்த சுரங்களும், அவருடைய ஜீவையினாலேயும் உண்டாயின. வாரீர் விதூரே! வியத்தங்களான அக்ஷரங்களையும், அவ்வியத்தமான பிரணவத்தையும், சுவரூபமாகவுடையவாகியும், சப்தப்பிரம்மரூபியாகியுமிருக்கிற அந்தப் பிரம்மாவக்குப் பரமத்துமாவானவர், பரிபூரணமான பிரம்மசுவரூபாகியும், இந்திராதிருபமான நானூசுத்திகளையுடையவாகியும் பிரகாசித்தார். பின்பு அந்தப் பிரம்மாவானவர், வேறொரு சரீரத்தைக் கிரகத்துச் சிருட்டியின்பொருட்டு, மனதைத்தரித்து மகாவிரியத்தை யுடையவர்களான ரிஷீஸ்வர்களுடைய விஸ்தரிக்கப்பட்டாமலிருக்கிற சிருஷ்டியையும் அநிந்து, இருதயத்திலே மறுபடியுஞ்சிந்தித்தார். அநெப்படியென்றால், இது மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது: நித்தியமாகச் சிருஷ்டியியாபாரத்தை யுடைவனாபிரந்தாலும் எனக்குப் பிரணைகள் விர்த்தியடையவில்லை. இந்தவிஷயத்திலே தெய்வமானது பிரதிபந்தமாகாநிற்

கிறது. இது நிச்சயமென்று இந்தப்பிரகாரம் யுகத்தைச் செய்யாதின்றும் தெய்வ அனுக்லத்தையும் அபேக்ஷிபா நின்றுமிருக்கிற அந்தப் பிரம்மானுடைய ரூபமானது இரண்டு பிரகாரமாக ஆயிற்று. அந்த இரண்டு ரூபங்களினின்றும் ஆணும்பெண்ணுமாய் இரண்டு சிசுக்களுண்டாயின. அந்தச் சிசுக்களிலே புருஷசிசுவானது திரிலோகபதியான சுவாயம்புரனுவாயிற்று. அந்த ஸ்திரீ சிசுவானது சதருபையென்று பெயரையுடையவளாய் அருதமனுவுக்கு ஸ்திரீயாக ஆயிற்று. அப்போது ஸ்திரீபுருஷர்களுடைய தர்மத்தினாலே பிரஜைகள் விர்த்தியடைந்தனர். அடுத்தபடியென்றால், வாரீர் விதூரே! அருதச்சுவாயம்பு மனுவானவன் சதருபை என்னப்பட்ட ஸ்திரீயினிடத்திலே ஐந்துபிள்ளைகளைப்பெற்றான். பிரியவிரதன், உத்தானபாதனென்று இரண்டுபிள்ளைகளையும், ஆவூதியென்றும், தேவவூதியென்றும், பிரகூதியென்றும், மூன்றுபெண்களையும், இந்த ஐந்துபேரையும் பெற்றான். ஆவூதி என்கிற பெண்ணை ருசப்பிரஜாபதிக்கும், தேவவூதியை கர்த்தமப் பிரஜாபதிக்கும், பிரகூதியைத் தக்ஷப் பிரஜாபதிக்கும் கொடுத்தான். அவர்களுடைய சந்ததிருளாலே இந்தஜகம் பூரிக்கப்படாதாயிற்று.

பத்ன்முன்னுவது அத்த்யாயம்.

மனுப்பிரஜாபதி பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க இச்சிகையில், மகாஜலத்திலே முழுக்கிப் போன பூமியை உத்தாரணம் பண்ணுகைக்கு அவதரித்த வராக ரூபியான சுவாமியினாலே பண்ணப்பட்ட தைத்தியசங்கரமானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே! இந்தப் பிரகாரம் சொல்லுகின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு வாசுதேவருடைய கதையிலே மிகவும் ஆதரவையுடையவான அருத விதூரானவர் மறுபடியும் பிரஸ்னம் பண்ணினார். வாரீர் மைத்திரேயமகாரிஷியே! பிரம்மனுக்கு இஷ்ட புத்திரனாகியும், திரிலோகபதியாகியுமிருக்கிற அருதச் சுவாயம்பு மனுவானவன், அனுக்லையான பத்தினியை அடைந்தபிற்பாடு என்னபண்ணினான். வாரீர் மகாரிஷியே! அந்தச் சுவாயம்பு மனுவானவன், விசுவசேனரையே ஆசிரயமாக வுடையவனன்றோ. ஆகையினாலே ஆகிராஜனாகியும் மகானுடாவனாகியுமிருக்கிற அந்தச் சுவாயம்புமனுவினுடைய சரித்திரத்தைக்கேட்கச் சிரத்தையை யுடையவனான என்பொருட்டுச் சொல்லக்கூடவீர். எவர்களுடைய இருதயங்களிலே ஸ்ரீ முகுந்தருடைய பாதாவித்தமானது நித்தியமாக விருக்கிறதோ? அந்த மகாபாகவதர்களுடைய குணங்களைக் கேள்வி செய்கிறது யாதொன்றுண்டோ? இதுவே புருஷர்களுக்கு வெகுதூலம் கிரமப்பட்டு அறியப்படாதின்ற வேதாந்தக் கியானத்தினையுடைய மகாக்கியானிகளாலே சிலாகிக்கப்படா நிற்கிறதன்றோ? வாராய் மகாராஜனே! இந்தப்பிரகாரம் சொல்லாதின்றும் மிகவும் வணக்கத்தையுடையவராகியும் சஹஸ்ரசிரசு

களை யுடையவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய திருவடிகளை இருதயத்திலே தரிக்கப்பெற்று மிருக்கிற விதூஷாபபார்த்துப் பகவானுடைய கதையிலே பிரவர்த்திக்கப்பட்டவராகியும் புனகாங்கித தேகாபிடிமிருக்கிற அந்த மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் ஒருவார்த்தை சொல்லார். வாரீர் விதூஷே! தன்னுடைய பாரியையோடே கூடப் பிரம்மாவின்விடத்தினின்றும் உண்டாகாதின்ற அவாயம்புமனுவானவன் அருஞ்சரீர்புத்ததுடன் சாஷ்டாங்கப் பிரணாமம் பண்ணிக் கொண்டு அருதப் பிரம்மாவைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாரீர் பிரபுவே! நீர் சமஸ்தபிராணிகளுக்கும்பரிதாவாகியிருக்கிறீர். உம்முடைய பிராணிகளான எங்களுக்கு உம்முடைய சுக நஷையானது எந்தக் கர்மத்தினாலே உண்டாகுமோ, அந்தக் கர்மத்தை எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்கின்ற அவாயம்பு மனுவையார்த்துப் பிரம்மாவானவர், வாராய் குழந்தாய் பூபதியே! உனக்கு மங்கை முண்டாகக்கடவது. நீ நம்ப மில்லாமலிருக்கிற மனதுலே என்னை ரக்ஷிக்கக் கூடவில்லை என்று அவாயம்புவே பிரார்த்திக்கப்பட்டபடியினாலே உன்பொருட்கு நெருங்கிச் சூதுஷ்டலானேன். பிரமாத மில்லாதவர்களாகியும், துவேஷ மில்லாதவர்களாகியுமிருக்கிற புத்திரர்களாலே யதாசக்தி பிதாவினுடைய ஆக்ஷேபமானது ஆதரவுடனேகூடக் கொடுக்கப்படுகிறது. இதுவே புத்திரர்களாலே பிதாவின்விடத்திலே பண்ணப்படுகிற பூசையாகிறது. ஆகையினாலே நீ இருதயத்திரீரின்விடத்திலே உனக்குச்சமனர்களாரிருக்கிற புத்திரர்களாபிடுபடுகிறது. தாபமாய் நகமாயப் பூபியைப் பரிபாலனம் பண்ணக்கடவாய் புருஷோத்தமரான ஸ்ரீ ஹரிவாயும் யக்கியங்களாலே யஜிக்கக்கடவாய். வாராய் ராஜனே! பிரஜா சமரக்ஷணத்தினாலேயே என்பொருட்டுப் பரமமான சுக நஷையானது பண்ணப்பட்டதாக விருக்குப். பிராணிகளை ரக்ஷிக்கின்ற வினாகுப் பகவானை நிஷிகேசரும், பிரசன்னமாக விருப்பார், யக்கியமுமர்த்தவாகியும், ஸங்கதனாகியுமிருக்கிற பகவானுனவர் யாதொருவருக்குச் சூதுஷ்டராகியல்லவோ? அவர்களுடைய சிவமானது வியர்த்தமானதாயிருக்கும் என்று சொல்லுபின்ற பிரமாதேவஸாச் அவாயம்பு மனுவானவன் பார்த்து, வாரீர் பாயஸுமே! உம்முடைய ஆக்கியை நான் பரிபாலனம் பண்ணப்போகிறேன். பிராணிகளுக்கு என்சுதூ இருக்கத்தக்க ஸ்தானத்தைக் காண்பித்துக் கட்டளை பண்ணக்கடவீர், சகலபிராணிகளுக்கும் இருபிடமான பூபியானது பிராயகாலஜலத்திலே முழுகியிருக்கிறதன்றோ? இர்தப பூதேவியினுடைய எழுச்சியில் யததனானது பண்ணவேண்டியது என்று சொல்லுபின்ற அவாயம்பு மனுவினுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட பிரம்மாவானவர், பூர்வம் பாலையபண்ணப்பட்டிருந்த பூமி திரும்பவும் ஆகாரணமாக முழுகியிருக்கின்றதைப் பார்த்து, இர்தப பூபியை எந்தாபிரகாரம் உத்தாரணம் பண்ணப்போகிறேனென்று வெகுகாலம் சிந்தித்து, ஈச்வரனாலே கிருஷ்டிகாரியத்திலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டிருக்கிற நம்மாலே இப்போது இந்த விஷயத்திலே என்ன செய்யத்தக்கது? நான் யாதொரு பகவானுடைய இருதயத்தினின்றும் உண்டானேனோ அந்த ஈச்வரனுனவன் என்னுடைய மனவெண்ணத்தைப் பூர்த்திபண்ணக்கடவன் என்று தியானம் பண்

ஊகிற பிரம்மவினுடைய நாசிகாரத்தினின்றும் அந்தக் கூணத்திலே அங்குஷ்டப் பிரமாணமான ஒருவராக சிசுவானுது வெளியிலே புறப்பட்டு ஒருகூணத்திலே மகாகேசப் பிரமாணமாக விர்த்தியடைந்தது.

இப்படி மிகவும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கிற வாகுருபத்தை அந்தப் பிரம்மாவானவர் மரிசி பிரஜாபதி, இவர் முதலான புத்திரர்களோடேயும், சந்தகுமாரர் முதலான யோகிச்வர்களோடேயும், மனுவோடேயும் கூடவிருந்து பார்த்து, இதென்ன ஆச்சரியம்! வராகமென்கிற வியாஜத்தைபுடைய இந்தப் பிராணியானது நம்முடைய நாசிகையிலிருந்தும் உண்டாய் அங்குஷ்டமுனைப் பிரமாணமாகக் காணப்பட்டு, ஒரு கூணத்திலே பெரியபர்வத சிகரத்திற்குச் சமானமாக ஆய்விட்டது. இந்த வராகமாக யக்கியமூர்த்தியான அந்தப் பகவான் தம்முடைய நிஜரூபத்தை மறந்து என்னுடைய மலத்தைத் துக்கிப்பிக்க ஆவிப்பவித்தாரோ? என்று இந்தப் பிரகாரம் அந்தப் பிரம்மாவானவர் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், பர்வதத்திற்குச் சமானமாகியும் யக்கிய மூர்த்தியாகியுமிருக்கிற அந்தப் பகவானுனவர் கர்சரித்தார். அந்தக் கர்ச்சனையினாலே பிரம்மாவும், சந்தகுமாரர்முதலான யோகிகளும், ஜனலோகர், தபோலோகம், சத்தியலோகம் இவைகளிலே வாஸம்பண்ணுந் த மகாநிஷிகளான பேர்களுந், மாயாமயமான அந்த வராகத்தைப் பூர்வம் பகவானென்று நிச்சயமில்லாமல் உண்டாயிருந்த தங்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கியபாதின்ற அந்தக் கர்ச்சனத்தைக் கேட்டு மிகவும் சந்துஷ்டர்களாகிப் பளித்திரங்களுந் ருக்கு வேதம், யசர்வேதம், சாமவேதங்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள்.

வேதங்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்படுகின்ற அந்தப் பகவானுனவர், தம்முடைய குணங்களைப் புகழ்வின்றதைக் கேட்டுப், பிரம்மா முதலான தேவர்களுக்கு மங்களத்தென்றொருந் திறுபபவும் கர்ச்சித்துக் கஜேந்திரனுடைய லீலைபோன்ற லீலையையுடையவாகி, உயரவெறிக்கப்பட்ட வாலையுடையவாகி, ஆகாசத்திலே சஞ்சரியாநின்ற திருடகாத்திராகி, உதறுகின்ற பிடரிமயிர்களுையுடையவாகித், தீக்ஷணங்களான ரோமங்களையுடைய சருமத்தைபுடையவாகி, மேகங்களை அடிக்கப்பட்ட குளம்புகளை யுடையவாகி, மிகவும் வெளுத்திருக்கிற கோரபல்லுகளை யுடையவாகிப், பொறிபோலொத்த நேத்திரங்களுடன் பூமியை உத்தாரணப்பண்ணுகின்ற அந்த வராகமூர்த்தியானவர், தாம் யக்கியமூர்த்தியாயிருந்தாலும் பகஜாதியைப் போல் கிரானேந்திரியத்தினாலே பூமியினுடைய மார்க்கத்தை மோது மகாகோமான கோரப்பற்களை நீட்டினவராய் கிருபாபூணங்களான நேத்திரங்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்ற நிஷிகளைப் பாத்துக்கொண்டு ஜலத்திலே பிரவேசித்தார்.

அப்போது அச்சமுத்திரவொலி யெப்படியிருந்த தென்றல், வச்சிரமயமான பர்வதம்போன்ற சரீரம்வகித்த அப்பகவானுடைய பிரவேசத்தினால் உண்டான வேகத்தினாலே பிறக்கப்பட்ட குகையையுடையதாகி மிகவும் சப்தித்தும் வெகுதூரம் பரவிய திர்த்தங்களாகி யிருக்கிற அலைகளாகி கைகளோடுகூடி மிகவும் துக்காக்கிரந்தமாகியு மிருக்கிற அச்சமுத்திரமானது எககி

யேசுவானோக்கி, என்னைப் பிளந்து போடாமல் கஷிக்கக்கூடவிரென்று கூப் பிட்டதுபோலிருந்தது. அப்போது பகவானுவர், நான்தான் சரிகைபோல் மகாகூர்மையான். குளம்புகளாலே கரையில்லாத அந்த ஜலத்தைப்பிளந்து, உள்ளே பிரவேசித்துப், பிரளயகாலத்தில் சகல ஜீவர்களுக்கும் ஆதாரமாகத் தம்முடைய குகையிடந்தரித்திருந்த பூமியைப் பாதாளத்திலே கண்டு, தம் முடைய கோரப்பற்களினாலே அப்பூமியை யெடுத்துப் பாதாளத்தினின்றும் வெளியிலே புறப்பட்டு விளங்கினார். அப்போது அந்த ஜலத்தினின்றும் தன் டையெடுத்துக்கொண்டு எதிராகவந்து உடுக்கின்ற ஆதிதரித்தியனாகியும், சக் கக்கூடாத பரக்காமத்தை யுடையவனாகியு மிருக்கிற இரணியாக்ஷணை, சக் கம்போல் ஜவலிக்கும் கடுங் கோபத்தையுடைய அந்தப்பகவானுவர், வீலை யாகச் சிம்மமானது யானையைச் சங்கரிப்பதுபோல் சங்கரித்துக், கஜேந் திரமானது மலையடிவாரப் பூமியை வீலையாகப் பிளந்து பொன்முதலிய தாது க்களாலே சிவந்துபோன கண்டஸ்தலமு முகமு முடையதுபோல், அவனு டைய இரத்தமயமாகிய சேற்றினாலே தம்முடைய நீலவண்ணமான திருமேனி யில் பூசப்பட்டு, வெளுத்த தந்தத்தினுடைய துனியினாலே வீலையாய்ப் பூமியை உத்தாரணம் பண்ணினார் இப்படி உத்தாரணம்பண்ணின சசனைப்பார்த்துப் பிரம்மாமுதலான சமஸ்தமான ரிஷிகளும் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு வேதவாக்கியங்களுக்குச் சமானங்களான ஸ்தோத்திரங்களாலே ஸ்துதி பண்ணினார்கள்.

பிரம்மாமுதலானோர் வராகரூபத்தினைப் துதித்தல்.

வாரீர் தயாதிதியே! ஒருவராலும் ஜெயிக்கப்படாதவராயும், யக்கியங்க ளாலே ஆரதிக்கப்படுகிறவராயும், தேவஸ்வரூபமான திருமேனியை உதறு கின்றவராயும், ரோமங்களுடைய பள்ளங்களிலே சமஸ்த சமுத்திரங்களும் அடங்கிப் போகும்படியான திருமேனியையுடைய வராகரூபமான உமக்குப் பிரணாமம் பண்ணுகிறோம். வாரீர் தேவதேவரே! தேவரீருடைய இந்த ஸ்ரபமானது பாவசித்தர்களா யிருக்கிறபோகளுக்குத் தரிசனமாகாது. அத் திருவுரு சருமத்திலே காயத்திரிமிகலான சுகுகளும், ரோமங்களிலே தர்ப் பைகளும், நீரத்திரத்திலே ஆச்சியமும், நான்கு திருவடிகளில் அத்வரியூ, ஹோதா, உக்காதா, பிரம்மா இவர்களுடைய கருமங்களும், முகத்தினுடைய துனியில் சுருக்கு என்கிற யக்கியபாத்திரமும், நாசிகைகளில் கருவர். என்கிற யக்கியபாத்திரமும், உதாத்திலே இடை என்கிற பக்ஷணபாத்திரமும், காத்திலே சமசம் என்கிற சோமபாத்திரமும், காதுகளுடைய ரத்திரங்களிலே பிரசித்திரமென்னப்பட்ட பிரம்மபாகபாத்திரமும், வதனத்திலே கிரகமென் னப்பட்ட பாத்திரமும், அக்கினி ஹோத்திரமானது பக்ஷணமாகவும் பெற்று நிற்கிறது. திக்ஷண்ய இஷ்டியானது தேவரீருடைய அவதாரமாகவும், அச் சியமாகிற அவிசையுடையவைகளான உபசது என்னப்பட்ட மூன்று இஷ்டிகளும் உம்முடைய கழுத்தாகவும், பிராயணியம், உதயமணியம் என்னப் பட்ட இஷ்டிகள் உம்முடைய கோரப்பற்களாகவும், பிரவர்க்கியமானது உம்

முடைய நாக்காகவும், சபபியம், அவசப்பியம் என்னப்பட்ட அக்கினிகள் தேவரீருடைய சிரசாகவும், செங்கற்களால் பண்ணப்படாநின்ற யக்கியவேதி கைகள் தேவரீருடைய பிராணன்களாகவும், சோமரசமானது ரேதசுகளாக வும், பிராதசவன முதலானவை பாலியாதி அவஸ்தைகளாகவும், அக்கினிஷ்டோமம், அத்தியக்கினிஷ்டோமம், உத்தியம், ஷோடசு, வாஜபேயம், அதிராத்திரம், அப்தொர்யாமம் என்னப்பட்ட ஏழு யக்கியங்களும் தேவரீருடைய தொக்குமாமிச முதலான சப்த தாதுக்களாகவும், துவாதசாகமுதலான சமஸ்தயக்கியங்களும் தேவரீருடைய சரீரசந்திகளாகவும், அனுட்டானமாகிற பந்தன் த்தையுடையவரான தேவரீர் சமஸ்தங்களான சோமமில்லாத எக்கியஸ்வரூபமாகவும், சோமங்களை யுடையவைகளான கிருதுஸ்வரூபமாகவும் நிற்கிறீர்.

சமஸ்தமான மந்திரங்கள், தேவதைகள், திரிபிங்க்ள், இவைகளுடைய ஸ்வரூபமாகியும், சமஸ்தகிருது ஸ்வரூபமாகியும், கர்மஸ்வரூபமாகியுமிருக்கிற தேவரீர்பொருட்டுப் பிரணமம் பண்ணுகிறோம். வைராக்கியத்துடனே கூடிக்கொண்டும், நிஷ்காமயானாகச் செய்யப்பட்ட கர்மபலமாகியுமிருக்கிற சித்தசத்தியினாலே உண்டாகிற பக்தியினால் சாக்ஷாத்காரமாக அறியப்படுகின்ற கியானஸ்வரூபமாகியும், கியானபிரதாகியுமா, ஆசாரிய ஸூரியாகியுமிருக்கிற தேவரீர்பொருட்டுப் பிரணமம் பண்ணுகிறோம். வாரீர்பகவானே! தேவரீருடைய கோரப்பல்லி னுணியினாலே தரிக்கப்படும், பாவதங்களுடனே கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற இந்தப் பூமியானது ஜலத்தினின்றும் வெளிப்படுவது, மாகாநஜேத்ரா னுடைய தந்தத்தினாலே செற்றோடே போர்க்கூப்படுகிற தாமரையைப் போலும், குலாசலத்தினுடைய சிகரத்தினாலே தரிக்கப்படுகின்ற மகத்தாகிய மேகத்தைப்போலுமாய். இப்படி விளங்குகிற தேவரீருடைய பதநினியாகியும், ஜகன் மாதாவாகியுமிருக்கிற இந்தப் பூமியை, யக்கியஜீவர்களான பிராமண்கள்பொருட்டு, மந்திரத்தினாலே அக்கினியை அரணியிலே வைத்திருக்கிறது போல் ஸ்தாபித்து, அத்தியந்தம் ஆச்சர்யகமான இந்தப் பிரபஞ்சத்தை உம்முடைய சங்கல்பத்தினாலே சிருஷ்டி பண்ணுகிறீர். தேவரீரிடத்திலே இந்தப் பூமியினுடைய உத்தாரணமான தாச்சாயகரமன்று. வைதஸ்வரூபமாகியிருக்கின்ற இந்தச்சரீரத்தை உதறுகின்ற தேவரீருடைய பிடரிமயிர்களின் முனைரி லுண்டாகின்ற ஜலபித்துக்களாலே ஜனலோக, தபலோக, சத்தியலோகங்களிலே வாசம்பண்ணுகின்ற நாங்கள் மிகவும் பனிததிரர்களாகப் பண்ணப்பட்டோம். தேவரீருடைய லீலைகளின் கரையை அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கிற புருஷன் மிகவும் விவேகமில்லாதவனாகிறான் வாரீர்பகவானே! சமஸ்தபிரபஞ்சத்தையும் உம்முடைய யோகமாய்க்காப்பி னுடைய யோகசத்தியினாலே மிகவுமோகிக்கும்படி செய்கிற தேவரீர் மங்களத்தைப் பண்ணக்கடவீர் என்று பிரபமாதிகளான ரிஷீஸ்வர்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்படுகிற அந்தப் பகவானுவர், தம்முடைய குளம்பினாலே பாதாளத்தினின்றும் லீலையாய்ப் பூமியை உத்தாரணம்பண்ணி, அந்த ஜலத்தின்பேரில்வைத்துப்போட்டு, அந்தர்த்தான மாயினார். வாரீர் விதுரோ! இந்தப்பிரகாரம் பூமியை உத்தாரணம் பண்ணு

கின்றவராகியும், சம்சாரதுக்கத்தைப் பரிசுரிக்கின்றவராகியும், சிலாக்கியராகியும், மாயையினுலே பண்ணப்பட்ட சரித்திரங்களை யுடையவராகியும், பசுவானாகியும், பருஷனாகியும், பந்தியினுலே கேட்கிறோ, கேள்வி செய்கின்றோ, அபுதாபுருஷனுக்குச் சீக்கிரமாகப் பிரசன்னராய்ச் சகலமான அபிஷ்டங்களைக்கொடுத்துப் புருஷார்த் தங்களுக்குள்ளே சாரத்தையுடைய மோக்ஷத்தை அப்பகவான் அடையப் பண்ணுவன், இதற்குச் சந்தேகமில்லை.

பத்ருன்காவது அத்தியாயம்.

திதிதேவீக்குக காமத்தினுலே சந்தியாகாலத்திலே காசிபரிடத்தது
என்றும் கர்ப்போற்பததியும், அதினுடைய வதத்திலே
காரணமுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

வாராய் மகாராஜனே! மைத்திரேய மகரிஷியினுலே வராஹபிரான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதைகளைக் கேட்டுத் திருபதியிலுலாதவராகிய விதுரான வர், அஞ்சலியாதம்பண்ணிக்கொண்டு திருமயபுரம் பிரஸ்னாபண்ணினார். வாரீர் முனிசுகிரேஷ்டரே! யக்கியவராஹபிரானுலே பூரியானது உத்தாரணாபண்ணப் பட்ட தென்றும், இரணியாக்ஷனுனவன் சங்கரிக்கப் பட்டானென்றும், தேவரீராலே கேட்கப்பட்டன. அந்தாராய்வானுக்கும், தயித்தியாஜனுன இரணியாக்ஷனுக்கும் எந்த வதுவினுலே புத்தமுண்டாயிற்று? அதையும், அந்த இரணியாக்ஷனுடைய ஜன்மததையும், அடியேனுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்ற விதுரான மைத்திரேய மகரிஷி யானவர் பார்த்து, வாரீர் விதுரே! உத்தானபாதனுடைய புத்திரானதுரு வனுனவன், நாதமகரிஷியினுலே சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதை யைக்கேட்ட மாதத்துவத்தினுல், மிருததயினுடைய சிரசிலே பாதத்தை வைத்துக்கொண்ட விமானருட லாய் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பரமபததையடைந்தான். அப்படிப்பட்டகதையைப் பிரஸ்னாபண்ணுகிறீர். பூர்வததிலே தேவ தேவரான பிரம்மாவினுலே தேவதைகளுக்குச்சொன்ன இதிகாசமானது என் னாலேயுங் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைச் சொல்லுகிறேன். கேளுந். தக்ஷப பிரஜாபதியினுடைய புத்திரியான திதிதேவியானவன், மன்மதனுலே பீடிக் கப்பட்டவளாகிச் சந்தியாகாலத்திலே சூரியன் அஸ்தமனத்தை யடையும போது அக்கினியை நாக்காக உடையவராகியும், யக்கியங்களுக்குப் பதியாகியுமிருக்கிற புருஷோத்தமரைக்குறித்துப் பாவினுலே ஓமம்பண்ணி, அக்கினி லே ஹாத்திரசாலையிலே சித்தசமாதானத்தை யுடையவராகியிருக்கிற பதியைப் பிரார்த்திக்கிறான்.

வாரீர் வித்வானே! மன்மதனுனவன், மமமுடைய நிமித்தமாகத் தீனையானஎன்னை, வாழைமாததை மததத யானையானது பீடிப்பதுபோல், பீடிக்கிறான். ஆகையினுலே என்னிடத்திலே இந்தவேளை நீர் நன்றாக அனுகூலிக்க

வேண்டும். பெண்களிடத்திலே வாஞ்சையையுடைய எங்கள் பிதாவான தக்ஷப் பிரஜாபதியானவர், எங்களைப்பார்த்து, வாருங்கள் புத்திரிகளே யென்றழைத்து, நீங்கள் என் வார்த்தையைக் கேட்கக்கடவீர்களென்று எங்களைத் தனித்தனியேகேட்டுத், தம்முடைய பெண்களுக்குள்ளே யெவர் தம்முடைய அபிப் பிராயத்தை யறிந்திருந்தார்களோ, அந்தப் பதினமூன்று பெண்களையும் உமக்குக்கொடுத்தார். ஆகையினாலே என்னுடைய மனோதத்தைப் பரிபூரணமாகச் செய்து, உமது நிரதிசய மகிமையை ஆச்ரயித்த என்னெண்ணமானது வியர்த்தமாகப் போகாதபடி. காக்கவேண்டும் என்று, இந்தப்பிரகாரம் வெகுவார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்ற தீனையாயிருக்கிற அந்தப் பத்தினியைக் காசிப்பிரஜாபதியானவர் பார்த்துச் சமாதானமாகப் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லுகிறார்.

வாராய் ஸ்திரீயே ! நீ யேன் சோகிக்கிறாய், உன்னுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்ணமாகப் பண்ணுகிறேன். புருஷனுக்குத் தர்மார்த்த காமசித்திகளை யுண்டாக்குகிற ஸ்திரீயினுடைய மனோதத்தை எந்தப் புருஷன்தான் சபலமாகப் பண்ணான். சமஸ்தாச்ரமங்களையும் அன்னதான முதலானதினாலே திருப்தி செய்து, அந்தப் பிரபாவத்தினால் தானும் வியசனமாகிற சமுத்திரத்தை எளிதாகத் தாண்டுகிறான். சிரேயஸைக்கோருகின்ற புருஷனுக்கு ஸ்திரீயைத் தன் தேகத்தினுடைய பாதியாக வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. ஸ்திரீயினிடத்திலே இகபரலோக சாதனமான கர்மபாரத்தை வைத்துப்போட்டு வியசனமில்லாதவனாகியும், சம்சாரத்தினின்றும் விமுகத்தனாகியுமிருந்து இதரமான ஆச்ரமங்களாலே ஜூரிக்கக்கூடாதவைகளான இந்திரியங்களாகிற சத்துருக்களை, மலைக்கோட்டையை யாச்ரயித்திருக்கிற ராஜாக்களைப்போல, லீலையாக ஜூரிக்கிறான். அப்படிப்பட்ட அனேக உபகாரங்களைப் பண்ணுகின்ற உனக்கு என்று புருஷாபசுவரையில் உபகாரஞ் செய்தாலும் அதற்கினையாகமாட்டாது. ஆனாலும் புத்ரோற்பத்தியின்பொருட்டு உண்டாகின்ற உன்னுடைய மனோதத்தைப் பரிபூரணமாகப் பண்ணுகிறேன். என்னை நிந்தியாமல் ஒருமுகத்தகால மாத்திரம் சகித்துக்கொண்டிரு. இந்தச்சமயம் பூதபதியான ருத்ரனுடைய கிங்கர்களான பூதங்கள் சஞ்சரிக்கிறகாலம். இந்தச் சந்தியகாலத்திலே பகவானாகிய ருத்திரானவரர் ரிஷபாருடாய்ப் பிரதமகணங்களாலே சூழப்பட்டு ஸ்மசானதுளியினாலே புகைசூழ்ந்தவர்ணமாய் நான்குபக்கங்களிலும் விரித்தஜடாகலபத்தை யுடையவராகிப், பஸ்மத்தினாலே பூசப்பட்டு ரஜிதம்போலே வெளுத்திருக்கிற தேகத்தையுடையவராகி, சோமன், சூரியன், அக்கினி ரூபங்களாகியிருக்கிற தேத்திரங்களுடையவராயிருப்பார். அவ்வுருத்திரருக்குச் சுவஜனமென்றும், பரஜனமென்றும், ஆப்தனென்றும், நிந்திதனென்றும் இல்லை. சுவதந்திராசாரத்தினாலே நிர்மலியம்போலே தூரவிடப்படும். அவராலே அனுபவிக்கப்பட்ட போகத்தையுடையதாகி யிருக்கிற மாயாவிபூதியை, அவருடைய மகாபிரசாதமென்று நாம் விரதங்களாலே கோருகிறோம். அக்கியான ஆவரணத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டுமென்று இச்சையையுடையவர்களான கியானிகள், விஷயங்களிலே ஆசக்தியில்லாமலிருக்கிற அந்த உருத்திரருடைய சரித்திரத்தைக் கீர்த்திக்கிறார்கள். சத்புருஷர்களுக்குக் கதியான

உருத்திரானவர், தமக்குச் சமனு மதிகனு மில்லாதவராயிருந்தாலும், தாம் பூதசரியை ஆசரிக்கிறார். வராய் வனிதா! நாம் நிகர்களுக்குப் பகியமான இந்தச் சரீரத்தையே ஆத்துமாவென்கிற புத்தியினாலே வஸ்திரம், மாலைகள், ஆபரணங்கள், திவ்யகந்தங்கள் இவைகளாலே கொண்டாடுகிற அக்கியானிகள், சர்வக்கியராய்த் தன்னாத்துமாவிலேயே மிக்குக்கொண்டிருக்கிற உருத்திரருடைய லோகசிஷ்யாநுபாஸ ஆசாரத்தைப் பரிசாசம்பண்ணுகிறார்கள். பிரம்மாமுதலானபேர்கள், உருத்திராலே பண்ணப்பட்ட தங்களுடைய அநிகாரங்களையும், வர்ணாசிரம ஆசாரமரியாதைகளையும், பரிபாலனம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவற்றைப்பிரபஞ்சமானது உருத்திராலே சிருஷ்டிக்குப்பட்ட மாயையாம். அம்மாயை அவருடைய ஆக்கினையின்படி செய்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பாசேசவானைச் சூழ்ந்துருக்கிற பூதகணங்கள் சஞ்சரிக்கிறகாலம் இது என்று, சொல்லுகிற பர்த்தாவான காசிபரிஷியினுடைய வார்த்தையை மனதினாலே அலைக்கப்பட்ட இந்திரியங்களை யுடையவளான அந்தத் திதிதேவியானவள் கேட்டு, வேசியாஸ்திரியானவன்போல், லச்சையிலலாதவளாய், அந்தப் பிரமமரிஷியினுடைய வஸ்திரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டாள். இப்படி விஷித்த கர்பத்திலே புத்தியையுடைய தன் பாரியையின் திர்ப்பந்தத்தையறிந்த காசிபரானவர், ஈசுவரன் பொருடடுப் பிரணமம் பண்ணி, பிற்பாடு ரகஸ்யத்தலத்திலே அவலோடேகூடப் பிரவேசித்து, அவருடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து, பிற்பாடு பாதப்பிரக்ஷானனம், ஸ்நானம், சுத்தாசமனங்களைப்பண்ணிப் பிராணயாநஞ்செய்து, வாக்குரியமத்தை யுடையவராகி, திரிமலமாகியும் சனாதனமாகியும் இருக்கிற பிரமமத்தைப் பிரணவ பூர்வமாகத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

வாரீர் விதூரே! பிறகு திதிதேவியானவள் அந்த விஷித்தகர்ப் தோஷத்தினாலே மிகவும் லச்சையை யுடையவளாகி, பிரமமரிஷியான பர்த்தாவையடைந்து தலையை வணங்கிக்கொண்டு ஒரு வார்த்தைசொல்லுகிறாள். வாரீர் பிரம்மரிஷியே! என்னுடைய இந்தக் கர்ப்பம் தப்பாதபடியான உருத்திரானவர் இம்சியாமலிருக்கவேண்டும். அவருக்கு மகா அபராதத்தைப் பண்ணினேன். பூதங்களுக்குப் பிரபுவாயும், துக்கத்தைப் போக்கடியாரின்றும், மகாதேவராகியும், ஒருவராலேயும் அநிகர்க்காமிக் க் கூடாதவராகியும், கோரப்பட்ட பலப்பிரதராகியும், நிஷ்காமயர்களுக்கு மங்களச்வருபராகியும், சபாவமாக வொருவரையும் பிடியாதவராகியும், துஷ்டர்களிடத்திலே தண்டனையை யுடையவராகியும், சங்கரகாலத்திலே கோபத்தை யுடையவராகியும், பகவானாகியும், மகத்தான அனுக்கிரகத்தை யுடையவராகியும், என்னுடைய தங்கையினுடைய பர்த்தாவாகியு மிருக்கிற அந்த உருத்திரானவர் பிரசன்னராகித் தயாவிரியான வேடனுக்கும் தயைபண்ணத் தக்கவர்களாயிருக்கிற ஸ்திரீகளுடைய சபாவத்தை நன்றாய் அறிந்திருக்கிறார். ஆதலால் அந்த ஈசுவரனை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று சொல்லுகிற பாரியையைச் சந்தியாகாலத்திலே செய்யத்தக்கதான ரியமத்தை நிறைவேற்றுகின்ற அந்தக் கசியப்பிரஜாபதியானவர் அப்பாரியையேனோக்கி ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் துஷ்டையே! உனக்குச் சித்தசுத்தி இல்லாமல் என்னுடைய ஆக்கினையை அதிகீகரித்துச் சந்திராகாலதோஷத்தில் அடைந்த கர்ப்பத்திலிருந்து மிகவும் துஷ்டர்களான இரண்டு பிள்ளைகள் பிறக்கப்போகிறார்கள். அந்தப் புத்திரர்களாகிய அதமர்கள் 'லோகபாலர்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மூன்று லோகங்களையும், அடிக்கடி உபத்திரவம் பண்ணப்போகிறார்கள். தீனர்களாகியும் நிரபராதிகளாகியுமிருக்கிற ஸ்திரீகளையும், புருஷர்களையும், துன்பஞ்செய்கையில் அதனுலே மகானுபாவர்களான ரிஷிகள் வருத்தமடைய, விசுவேசுவராகியும், சகஸ்ஸிலாக சரணியாகியுமிருக்கிற பகவானுனவர் மிகவும் கோபத்தை யடைந்தவராய் அவதாரம்பண்ணி, வச்சிரபாணியான இந்திரனுனவன் பர்வதங்களைக் கண்டித்ததுபோல், அவர்களிருவரையும் சங்கரிக்கப்போகிறார் என்று சொல்லுகின்ற பர்த்தாவைத் திதிதேவியானவள் பார்த்து, வாரீர் பிரம்மரிஷியே! என்னுடைய புத்திரர்களுக்குச் சக்கிரபாணியாயும், கம்பிரமாகியுமிருக்கின்ற பாருக்களுடையவரான ஸ்ரீமந் நாராயணராலே வதத்தைக் கொடுக்கிறேன். மற்றப்பிராமணரிடத்தினின்றும் வதமானது உண்டாக வேண்டாம். பிராமணசாபத்தினாலே தகிக்கப்பட்டவனுக்கும், பிராணிகளுக்குப் பயத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கும், நரகத்திலேயிருக்கிற பிராணிகளுக்கும், அனுக்கிரகம் கிடையா. அந்தப்புருஷன் எந்த ஜனாதத்தை யடைகிறாலே அந்த ஜாதிப்பிராணிகளும் அவனுக்குக் கிருபையைப் பண்ணமாட்டாவென்று பிரார்த்திக்கின்ற பாரியைப்பார்த்துக் காசிபாபிரஜாபதியானவா சொல்லுகின்றார்.

வாராய் திதிதேவியே! அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய இரண்டு புத்திரர்களுக்குள்ளே ஒருபுத்திரனுக்கு, லோகோத்தமனாய்ப் பகவானுன ஸ்ரீஹரியினிடத்திலும், ருத்திரனிடத்திலும், உன்னிடத்திலும், மிகவுட்பத்தியுடையவனாயும், சத்புருஷர்களுக்குச் சிலாக்கியனாகவும், ஒரு புத்திரனுனவன் உண்டாகப்போகிறான். அந்தப் பவுத்திரனுடைய பரிசுத்தமான கீர்த்தியைப் பகவானுடையபுகழுடன் கானம்பண்ணப்போகிறார்கள். மாற்றற்றொன்னு அக்கினிப்புட முதலான உபாயங்களாலே சோதிக்கப்படுவதுபோல், சத்புருஷர்களானபேர்கள் உனது பவுத்திரனுடைய சபாவத்தை அனுவர்த்திகைக்கு நீர், வச்சிராயுதமுதலியவற்றைக்கொண்டு அவன்சித்தத்தைச் சோதிக்கப்போகிறார்கள். சர்வஞ்ஞாகியும், சர்வாந்திரியாமியாகியும், சாக்ஷியாகியுமிருக்கிற பகவானுனவர் உன் பவுத்திரனுக்குத் தாமே சத்தியரென்ற கியானத்தினாலே பிரசன்னராவர். அளவில்லாத கியானத்தை யுடையவனாகியும், மகா பிரபாவத்தையுடையவனாகியும், மகத்துக்களுடைய மத்தியத்திலே மிகவும் கியானியாகியும், மகா பாகவதனாகியுமிருக்கிற அந்தப் பவுத்திரனுனவன் மிகவும் விர்த்திபடைகின்ற பக்திரினாலே பரிசோதிக்கப்பட்டு நிர்மலமான சித்தத்திலே ஸ்ரீஹரியை ஸ்தாபித்துத் தேகாதிகளிலே அபிமானத்தை விட்டுவிடப்போகிறான். ஆலஸ்யமில்லாதவனாகியும், நல்ல சபாவத்தை யுடையவனாகியும், தைரிய முதலான குணங்களுக்கு உற்பத்தி பூமியாகியும், பக்தருடைய சம்பத்தினாலே சந்துஷ்டனாகியும், பக்தர்கள் வியசனப் பட்டார்களே

யாகில் மிகவும் துன்பத்தையுடையவனாகியும், சத்துருவேயில்லாதவனாகியும், நகரத்திராஜனான சந்திரானுவன் கிரிஷ்ணநாலத்திலே உண்டாகின்ற தாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதுபோல், ஜகத்தினுடைய சோகத்தைப் போக்கடிக் கிறவனாக உண்டாகி, உன்னும் வெளியுர பிள்ளையாகும், சாலம் போலொத்த நேத்திரங்களை யுடையவராகியும், தம்முடைய பதங்களுடைய இச்சானுகுணமாகக் கிரகிக்கப்பட்ட நிவ்யாங்கன விக்கிக நபத்தை யுடையவராகியும், ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியாகிற ஸ்திரீக்குப் பூஷணராகியும், மிகவும் பிரகாசித்துக் கொண் டிருக்கிற மகரகுண்டலங்களை லே அலங்கரிக்கப்பட்டு நிருமகரண்டலத்தை யுடையவராகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிபை உளவிலேயும், வெளியிலேயும், பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் போகிற நென்று சொன்ன வதக்கேட்டுத், நிதிதேவியா னவன் தன்னுடைய பவுத்திரனை மகா மாகவதனாகவும், தன்னுடைய புத்திரர் களுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடத்தினின் மூல வதக்கையுங்கொண்டு, அந்த ஸ்ரீ ஹரி யுடனே கூட யுத்தசந்தொய்கிற புத்திரர்களுக்கு மாணத்திலே மகத்தான சித் தியும், உத்தராதியு முண்டாகுமென்று அநிகமம உத்தராகத்தை யுடையவனான மாணன்.

பதனந்தாவது அப்தியாயம்.

கியான சூரியர்களான சிவங்கரையில் மிகக்கப்பட்டவராய் பிரம்மாவாச வர், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவின்னுடைய பாரியதரங்க ளுக்குப் பிராமணசாபம் முதலானவையும் அச்சுக்குக் காரணத் தையும், சொல்லுகிற நென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரோப் வாக்மியம்.

வாரீர் விஹரே! அந்தத் நிதிதேவியானவன் தன்னுடைய புத்திரர் களாலே பண்ணப்பட்ட போகிறதான தேவர்களுடைய உபத்திரவத்தினின் றும் சங்கையையுடையவளாய் எவ்வந்நைய தேஜஸை நாசம் பண்ணுகின்ற காசிப்பிரஜாபதி சம்பந்தமாகியுமிருக்கிற அந்தவிரியத்தை நூறுவருஷம் தரித்தான். அந்தக் கர்ப்ப தேசினிலே பாஸ்திலோக மும் சூரியாதிபிரகாச மில்லாமல் அந்தகாரம் முடியிருக்கிறதைத் தேவர்கள் விசுவகர்த்தாவான பிர ம்மாவுக்குச்சொன்னார்கள்.

வாரீர் பிரபுவே! யாதொரு காரணத்துலிலே காங்கள் மிகவும் பயத்திருக் கிறோமோ அதைத் தேவரீரே அறிந்திருக்கிறீர். தேவரீர் ஸ்தூலங்களுராகியும், சூக்தாங்களாகியுமிருக்கிற பிராணிகளுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்து கியா னத்தையே பலமாக யுடையவராகியும், சங்கற்பத்தால் இந்தப் பிரபுதேக த்தை யடைந்தாரின்றும், கிரகிக்கப்பட்ட ரஜோகுணத்தையுடையவராகியும், பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணராகியுமிருக்கிற தேவரீரின் பொருட்டு வணக்கம் பண்ணுகிறோம். சேதனசேதனரூபமான பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணராகியும், காரியகாரண சுவரூபராகியும், காரிய காரணங்களைக் காட்டிலும் பராகியு

மிருக்கிற உம்மை யாதொருவர் நிஷ்காம்யமான பக்தியினாலே தியானம் பண்ணுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு விடத்திலேயும் அவமானமானது உண்டாகிறதில்லை. காசிப்பிரஜாபதி சம்பந்தமான விரியமாமிருக்கிற திதிதேவியினுடைய கர்ப்பமானது, சமஸ்த திக்குகளையும் அந்த காரத்தினாலே பகல் ராத்திரி எங்கு விபாகமில்லாமல் செய்வித்தபடியினாலே, கர்மலோபத்தை யுடைபவரால் எங்களுக்குச் சுகத்தை விதிக்கக்கடவீர். இப்போது அது, காஷ்டத்திலுலே விருத்தியடைகிற அக்ஷினியானதுபோல், விருத்தியடைந்துகொண்டிருக்கின்றது என்று விஞ்ஞாபனஞ்செய்த தேவர்களைநோக்கிப் பிரம்மாவான்வர் சிரித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாருங்கள் தேவர்களே ! உங்களுக்குப் பூர்வமே பிறந்தவர்களாகியும், என்னுடைய மாணஸுபத்தர்களாகியும், லோகங்களிலே இச்சை இல்லாதவர்களாகியுமிருக்கிற ஜனநாதி லோகிசுவர்கள் ஆகாசபார்க்கமாகச் சமஸ்த லோகங்களிலேயும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்து, ஒருக்கால் நிரமலமான மனதையுடையவராகியும், பகவானாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிக்கு நித்தியவாசஸ்தானமாகியும், சமஸ்த லோகங்களாலும் நான்சுக்கரிக்கப்பட்டும், ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும் பெயரையுடையதாகியும், நிஷ்காம்யமாகச் செய்யப்பட்ட தர்மத்தினாலே விளங்குகிற பாகவதர்கள், அந்த ஸ்ரீ வைகுண்டனுக்குச் சமானமான திவ்யதேகங்களுடையவர்களாய் வாசம்பண்ணத் தக்கதாகியும், தர்மமூர்த்தியாகியும், பகவானாகியுமிருக்கிற பாபபுருஷரானவா சுத்தசத்துவமான திவ்யமங்களை மூர்த்தத்தைத் தரித்துக்கொண்டு தம்முடைய பக்தர்களான நம்மைச் சுகிப்பித்திருக்கிற ஸ்தானபாகியும், சரீரத்தைத்தரித்துக்கொண்டிருக்கிற மோக்ஷமானதுபோல்ஷ்டருதுக்களிலேயும் பல புஷ்பமுதலிய இஷ்டங்களைக் கொடுக்கின்ற விருஷங்கொல்லே விளங்குகிறதாயும், திசிரேயசம் என்கிற பெயரையுடைய உத்தியானவனத்தின் நீர்த் தருகளுடைய மத்தியத்திலே பெருகாதின்ற புஷ்பசங்களை, வசந்தகாலத்திலே உண்டாகின்ற புஷ்பங்கள், இவைகளுடைய கந்தத்துடன் விசுகிறவாயுவை அபேக்ஷியாமல் திரஸ்கரித்து, விமானசாரிகளான பகவத் பாரிஷதான் ஸ்திரீகளோடே கூடினவர்களாய் லோகங்களுடைய பாபங்களை நாசம்பண்ணத்தக்க பகவானுடைய சரித்திரங்களை வண்டைப்போல் காணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், கபோதபக்ஷிகள், கோகிலங்கள், சாசபக்ஷிகள், பங்கிரவாகப்பக்ஷிகள், சாதகப்பக்ஷிகள், அம்சங்கள், கிரிகள், திசுத்திரிபக்ஷிகள், மாலைகள் முதலியவைகளும் அந்த ஸ்ரீ பகவானுடைய திவ்ய சரித்திரங்களைக் கேட்பதுபோல், தங்களுடைய லோலகலமான சபதமானது ஒரு கூணமாகத்திரமாகிலும் ஒழியாமலிருக்கிறதாயும், மந்தாரபுஷ்பம், குருக்கத்தி புஷ்பம், நருநெய்தல், சண்பகம், ஆரணம், புன்னை, நாகம், மல்லிகை, மகிழ், அம்புஜம், பாரிசாதம் முதலிய புஷ்பங்கள், ஸ்ரீ துளசி, இவற்றை ஆபரணமாகயுடையவரான ஸ்ரீ ஹரியினாலே அந்தத் துளசியினுடைய காதமானது விசேஷமாக அங்கேநிகரப்பட்டிருக்கையில், அந்தத் துளசியினுடைய தபசை மற்றப் புஷ்பங்களால் சிலாகிக்கப்படுகிறதாயும், வைரீரியங்களாகியும், மாகதமயங்களாகியும், சுவர்ணமயங்களாகியு

மிருக்கிற பக்தர்களுடைய விமானங்களாலே சூழப்பட்டும், ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடத் திலேயே மனதையுடையவர்களான பேர்களுக்கும், மந்தஹாசத்திலே விளங்காதின்ற முகங்களையுடையவர்களாகவு மிருக்கிற ஸ்திரீகள் பரிஹாசம் முதலானவைகளாலே நாமத்தையுண்டாக்காமலும், ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியினுடைய அனுக்கிரகநிமித்தமாகப் பிரம்மாதிதேவர்கள் மகாபிரயத்தனத்தைப் பண்ணத்தக்கதாயும், அந்த ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மிபானவன் மனோகரான சூரபதையுடையவளாய், மனோக்கியங்களான சிலம்புநாளே தன்னுடைய சாஸனாவிர்த்தத்தைச் சப்தித்துக்கொண்டு சஞ்சலமுதலான தோஷங்களைவிட்டவளாய், ஸ்படி கமயமானசுவர்களையுடையதாகியும், மத்தூரிலே சுவர்ணகலசங்களை யுடையதாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியினுடைய திவ்யகிருகத்திலே வீலாதாரைப் புஷ்பத்தில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறவன்போல, தன்னுடைய பரிஜனங்களோடே கூடிக்கொண்டு துளசிகளாலே ஸ்ரீஹரியைப் பூஜித்துப் பவனமயமான கரைகளையுடையவாகியும், திராமலாகியும், அமிர்தம்போல மதுரமாகியும், தீர்த்தத்தை யுடையதாகியுமிருக்கிற கடைவாசிகளின் ஜலத்திலே பிரதிபலியாறினும், சோபனங்களான முன்னெற்றி மயிராகியும், உன்னதமான நாசிகையையுமுடையதாகியுமிருக்கிற தன்னுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துப் பகவானுலே இளநகைப்பண்ணப்பட்டதாக எண்ணிக்கொள்ளத்தக்கதாயும், தேவாதேவோத்தமமான ஸ்ரீஹரியினுடைய அனுவித்திரினுலே யமனை நிராகரித்தவர்களாகியும், அகங்காரில்லாதவர்களாகியும், இச்சிக்கத்தக்கதான கிருபாமுதலான சுபாவத்தையுடையவர்களாகியும், அந்த எம்பெருமானுடைய சோபனமான கிர்த்தியை யொருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்கிறதிலே உண்டாகிற பிரீதியினுலே பரவர்களாய் அதுனலே புனாகங்கித தேகிகளாகியுமிருக்கிற மகாபாகவதர்கள் அடையத்தக்கதாகியும், விசுவகர்த்தாவான ஸ்ரீஹரியினுலே வாசம்பண்ணப்பட்டும், சமஸ்தலோகங்களுக்கும் முக்கியமாகியும், சேலிக்கத்தக்கதாகியும், அபரிவாகிருதமாகியும், விசித்திரங்களாகியும், தேவோத்தமர்களுடைய விமானங்களின் காந்திகளையுடையனவாகியும், அபூர்வமாகியுமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஜனகாதியோகிகள் யோகராயா பலத்தினுலே அடைந்து பாரமான சந்தோஷத்தை யுடையவர்களாய், ஆறு பிரகாரங்களைத் தடையிலல்லால் தாண்டி, ஏழாம் பிரகாரத்திலே சமானமான வயதையுடையவர்களாகியும், கதாபாணிகளாகியும், உத்தமங்களான தோள்வனைகள், குண்டலங்கள், சிரிடங்கள் இவைகளாலே சுந்தரமான அலங்காரத்தை யுடையவர்களாகியும், மதித்த வண்டுகளாலே சூழப்பட்ட துளபமாலையினுலே நீலவண்ணங்களான நான்கு புஜங்களுக்கும் மத்தியிலுள்ள மார்பினிடத்திலே சூட்டப்பட்டவர்களாகியும், நெறிக்கப்பட்டிருக்கிற புருவத்தினாலேயும், தீர்க்கங்களான சுவாசத்தையுடைய நாசிகைகளாலேயும், மிகவும் சிவந்த நெத்திரங்களினாலேயும், கொஞ்சங் கோபத்தையுடையதுபோல் கலங்கியிருக்கிற முகத்தையுடைய அந்தத் துளபமாலகர்கள் இருவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களை லக்ஷ்யஞ்செய்து கௌரமலே பூர்வம் சுவர்ணமயமாகியும், வச்சிரமயமாகியு மிருக்கிற கதவுகளை யுடையவைகளான ஆறு

வாசல்களையும் தாண்டி வழாம்பிரகாரத்தினுடைய வாசலிலேயும் பிரவேசித் தார்கள். அப்போது அந்தத் துவாரபாலகர்களானவர்கள் இவ்விடத்திலேயும், இவர்களுக்கு இத்தனை தைரியமாவென்று அவர்களுடைய தேஜஸைப் பார்த் துச் சிரித்துப் பிரம்மணியதேவரான பகவானுக்குப் பிரதிகூலமான நடத்தை யையுடையவர்களாயும், திகம்பர்களாயும், விருதற்களாயிருந்தாலும் மீண்டு வயது பாலகர்கள்போலே காணப்படுகின்ற பரமாத்ம தத்துவத்தையறி ந்தவர்களாயு மிருக்கிற அந்த நான்கு குமாரர்களையும் பார்த்துத் தடைக்கு அயோக்கியர்களா யிருந்தாலும், அந்தக் குமாரர்களைப் பிரம்பினாலே தடுத்தார் கள். அப்படிச்சமஸ்த தேவர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய துவாரபாலகர்களாலே தடுக்கப்பட்ட அந்த ரிஷிகளானவர்கள் மிகவும் சகிர்த்தான ஸ்ரீ ஹரியைத் தரிசனம் பண்ணவேண்டுமென்கிற இச் சைக்குப் பங்கம் உண்டாயிற்றேயென்று கொஞ்சம் கோபத்தினாலே கலங்கின நேத்திரங்களை யுடையவர்களாய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்கள்.

அந்தப் பகவானைப்போலவே சமஸ்த பிராணிகளிடத்திலேயும் சபடித் திபெற்றிருக்கிற பாகவதர்களுக்குள்ளே உங்களிருவருக்குமாத்மம் இவ் விடத்தில் சிலர் பிரவேசிக்கலாம சிலர் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்கிற விஷய மான சபாவம் எப்படி உண்டாயிற்று. இவ்விடத்திலே பகவானிடத்தில் பத்தியில்லாமல் ஒருத்தனும் வராரட்டானல்லவோ? புருஷோத்தமராகியும், எங்கும் தடையிலலாதவராகியும் இருக்கிற அந்தப்பகவான் விஷயத்திலே எந்தப்புருஷன் சங்கிக்கத்தக்கவன். சமஸ்த பிரபஞ்சத்தையும் குகழிபிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தப் பகவானிடத்திலே வித்துவாமர்சர்களான வர்கள் பேதத்தைப் பார்க்காமல் கடாகாசத்தைப்போலத் தங்கள் ஆத் துமாவில் அந்தர்ப்பூதமாகப் பார்க்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பகவானிடத்திலே பேதமில்லையென? ராஜா முதலான பேர்களுக்குப் பேதபுத்தி யிருக்கிறபடியினாலே பயம் உண்டாகிறது. அப்படிப்போல் பேதபுத்தியில் லாத ஸ்ரீ ஹரிக்குப் பயமானது யாதொரு காரணத்தினாலே உண்டாயிற்று. தேவர்களைப்போல் வேஷத்தை யுடையவர்களான உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது. ஸ்ரீ வைகுண்டராதாரான இந்தப் பரம புருஷருக்கு வலவர் களாகியும் மந்தபுத்திகளாகியு மிருக்கிற உங்களுக்கு இருகயத்திலே பேத புத்தியிருந்ததினாலே இந்த வைகுண்டத்தினின்றும் பூலோகத்தை யடை யக்கடவீர்கள். எந்த லோகங்களிலே இப்படிப் பேதபுத்தியையுடைய பா விக்குக் காமக் குரோத லோப மென்கிற மூன்று சத்துருக்கள் உண்டாயிருக் கிறார்களோ அந்தப் பாபிஷ்டலோகங்களை யடையக்கடவீர்களென்று சொல் லுகின்ற அந்த ரிஷிகளுடைய கோரமான வார்த்தையைக்கேட்டு அந்தப் பிர மசாபத்தை அனேகம் அஸ்திரசமூகங்களாலேயும் தடைபண்ணக் கூடாத தாகவும் அறிந்து, ஸ்ரீ ஹரியினுடைய துவாரபாலகர்களான அவர்கள் மிகவும் பயத்தினாலே அந்தரிஷிஸ்வர்களுடைய திருவடிகளைக் கெட்டியாகப் பிடித் துக் கொண்டவர்களாய்த் தண்டாகாரமாய் விழுந்து நமஸ்காரம்பண்ணி ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்கள்.

கேளீர் மகாயோகிகளே ! மகா அபராத்தத்தைப் பண்ணினவனுக்கு யா
தொரு தண்டனையுண்டோ, அந்தத் தண்டனை உங்கவாளே பண்ணப்பட்டது.
அந்தத் தண்டனையும் எங்களுக்கு உண்டாகட்டும். ஆனாலும் இந்த
விஷயத்திலே நாங்கள் மிகவும் நிக்ருஷ்டமான முடசென்றங்களை யடைந்திரு
ந்தாலும் பகவானுடைய ஸ்மரணத்தை நாசர்பண்ணுகிற மோகமானது உன்
டாகவேண்டாமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில், பெரியவர்க
ளுக்குப் பூச்சியாகியும், தாமரைபொத்த வுந்தியை யுடையதாகியு மிருக்கிற
பகவானுனவர் பாகவதர்களிடத்திலேசெய்த தம்முடைய பக்தர்களுடைய அப
ராத்தத்தை அந்தக்ஷணத்திலேயறிந்து பரமாம்சர்களான அந்த மகரிஷிகள்
கண்டு பிடிக்க அரிநான தம்முடைய திருவடிக்கோத் தரிசிக்க வந்தவர்களைத்
தடுத்ததினாலுண்டான அந்த ரிஷீஸ்வர்களுடைய கோபத்தை யறிந்து தாம்
லக்ஷ்மீசீமேதராய் அவர்கட்குக் காஷ்டிகொடுத்து அவர்களுடைய கோபத்தை
ப்போக்கடிக்க வேண்டுமென்கிற அருளுள்ளவராய்த் தாமரைபோன்ற திருவடி
களாலே நடந்து ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி சீமேதாக்கள் சஞ்சாரத்துக்கு யோக்கியமாகி
யிருக்கிற இரண்டு பாரிசத்திலேயும், அம்சங்கள்போல் விளங்கி ஜ்வலித்
துக்கொண்டிருக்கிற சாமாங்களும், வாயுவினாலே அசைகின்ற தவளமான
குடையும், சுந்தரன் போன்ற மிகவும் கப்பிரமான முத்துமாலைகளினின்றும்
நழுவுகின்ற ஜலத்தின் துளிகளையுடையவராகியும், அந்த ரிஷியீஸ்வர்கள்
துவாரபாலகர்கள், இவர்களை அனுக்கிரகிக்கிற நிமித்தமாகச் சோபனமான திரு
முகமண்டலத்தை யுடையவராய்க் கோரத்தக்க திருநா முதலான குணங்க
ளுக்கு இருப்பிடமாகியும், பிரீதியோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கடாஷ்டத்
தினாலே மிகவும் மனோகரமாகியும், நீலவர்ணமான மாப்பிடத்திலே விளங்கு
கின்ற ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியுடன் தமக்கு நித்தியமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும்
வருகிறவராயும், மிகவுந் பருத்த இடப்பிற்புட்பு பின்பாகத்திலே தரிக்கப்பட்
பிருக்கின்ற பீதாம்பரத்தில் பிரகாசியாதின்ற அரைநுண்மலையினாலேயும்,
வண்டுகளாலே சாதிக்கப்பட்ட வளமாலையினாலேயும், மணிக்கட்டு கைக
ளிலே மனோக்கியமான கடகங்களை யுடையவராகியும், மற்றொரு அஸ்தத்தி
னாலே தாராபாப் புஷ்பத்தைச் சுழற்றிக் கொண்டும், மின்னலைத் திரஸ்
கரிக்கின்ற மகா குண்டலங்களாலே யலங்கரிக்கப்பட்ட கீபாலங்களை யுடை
யவராகியும், உன்னதமான நாகிகையையுடைய திருமுகமண்டலத்தையுடை
யவராகியும், நவரத்தினங்களிழைத்த கிரீடத்தை யுடையவராகியும், பாரு
தண்டங்களுடைய மத்தியத்திலே மனோக்கியமாகியும், மிகவும் விஸ்பெற்ற
தாயுமிருக்கிற முத்துமாலையினாலேயும், கண்டத்திலே தரிக்கப்பட்டிருக்கி
ன்ற கவுஸ்துவமாலையினாலேயும், நானே சவுந்தரியிதிதியென்று எண்ணியிரு
ந்த ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியினுடைய அகங்காரமானது இந்தப் பகவானுடைய சவு
ந்தரியத்திற்கு முன்னே ஒங்காமல் அடங்கிப் போனதாகவும், அளவில்லாத
சவுந்தரியத்துக்கு நிதியாகியும், எனக்கும் ருத்திரனுக்கும் உங்களுக்கும்
அனுக்கிரகார்த்தமாகத் திவ்யமங்கள் விக்கிரகத்தைத் தரியாநின்றயிருக்கிற
அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணரானவர் பிரத்தியக்ஷமாயினர். அவரைப் பார்த்து அந்த

ஜனகாதி யோகிகள் மிகவும் திருப்திபடையாமலிருக்கிற நேத்திரங்களை யுடையவர்களாய்ச் சந்தோஷத்தினாலே சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமம் பண்ணினார்கள். அவரிந்தம்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவான அந்தப் பகவானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் அர்ச்சித்திருக்கிற ஸ்ரீ துளசிபிணுடைய மதுர ரசத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பரிமளத்தை அவர்கள் ஆக்கிராணித்துப் பிர்மமானந்தத்தை யடைந்து மிகவும் மனோகரமாகியும் தவளமாகியுமிருக்கிற புன்சிரிப்பையுடையதான அந்தப் பகவானுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து ஸ்தோத்திரம் பண்ண ஆரம்பித்தார்கள்.

பதிஞ்ருவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ ஹரியினுலே சமாதானம் பண்ணப்பட்டு மிகவும் பச்சாததாபத்தை யுடையவர்களாகிய அந்த ரிஷியீஸ்வர்களாலே அந்த ஜய விஜயர்களுக்கு அசுரஜன்மத்திலேயும் அனுக்கிரகம் பண்ணப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஜனகாதியோகிகளுடைய ஸ்துதி.

வாரீர் அநந்தரே! தேவரீர் எங்களிருதயத்திலே நித்தியமாகிருந்தாலும் கியான மில்லாதவர்களுக்குக் கண்ணாபடாகவராகவே விளங்குகிற தேவரீர் எங்களுடைய நேத்திரங்களுக்குப் பிரதாபகஷ்டமாக விருக்கிறீர். தேவரீருடைய நாபிக்கமலத்தினின்றும் உண்டாகியிருக்கின்ற எங்களுக்குப் பிதாவான பிரம்மானினுலே தேவரீருடைய பராகசுயமான சரித்திரமானது உபதேசிக்கப்பட்டபோதே எங்களுடைய சிவனாமரங்கத்தினாலே எங்களுடைய புத்தியைக் கலந்துபோனீர். வாரீர் பகவானே! தேவரீருடைய பக்தர்கள் எங்களால் சபிக்கப்பட்டபடியினாலே எங்களுக்கு நாகங்களிலே மிகவும் ஜென்மிக்கும்படி உண்டாகுமன்றோ? ஆனாலும் எண்டானது முள்ளுகளாலே தைக்கப்பட்டாலும் புஷ்பங்களிலேயே ரவிக்கிறதுபோல் எங்களுடைய சித்தம் விக்கினங்கள் சம்பனித்தாலும் அனாதை யெண்ணாமல தேவரீருடைய திருவடிகளிலேயே ரமிக்கிறது. ஸ்ரீ துளசியானது தேவரீருடைய திருவடி சம்பந்தத்தினாலேயே சோபிக்கிறதுபோல் எங்களுடைய வாக்குகள் தேவரீருடைய திருவடி பஜனத்தினால் பரிசுத்தமாகும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். வாரீர் அனந்தமான கீர்த்தியையுடையவரே! தேவரீருடைய இந்தத் திவ்யமங்களாநுபத்தைச் சேவித்ததினாலே எங்களுடைய நேத்திரங்களானவை மிகவும் ஆவந்தத்தை யடைந்தன.

பிரம்மதேவர் வாக்கியம்.

வாருங்கள் தேவர்களே! ஸ்ரீவைகுண்ட வாசியான பகவானுவர் இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்ற அந்த ரிஷிகளுடைய வாக்கியத்தைக் கொண்டாடி அவர்களைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார். வாருங்கள் யோகிச்வர்களே! என்னுடைய பாரிஷதர்களான ஜயன் விஜயனென்

கிற இவர்களிருவரும் என்னை அனாதையு பண்ணி உங்களுக்கு வெகுவாக அதிகாரமத்தைப் பண்ணினார்கள். அகநாள் என்னைப் பின்பற்றுகிற உங்க ளாலே இவர்களிருவருக்கும் தண்டனையானது பண்ணப்பட்டது. நம்மாலே யும் அனுமதி பண்ணப்பட்டது. அப்பிராமணர்களை! நீங்கள் எனக்குப் பா மமான ஆபதராகையினால் இப்போது உங்களைக் கூட்டிப்பிடுக்கிறேன் உல கத்தில் ஏவலன் அபாதித்தநதப பண்ணினால் ஜனங்கள் யஜமானன் பண்ணி னதாய்ச் சொல்லுகிறதுபோல் என்னுடைய துவாரபாலர்கள் அபாதித் செய்தது நான் செய்ததெதனி வேறல்ல. அந்த அபவாதமானது என்னுடைய கிர்த்தியை, வெண்குஷ்டமானது தேகத்தினுடைய தேதலை வியாதித்துக் கெடுத்துப்போடுகிறதுபோல், நாசம் பண்ணியபோலும். என்னுடைய கிரமல மான புகழாகிற அபிர்தம் தியானம் பண்ணின சண்டானன் முதற்கொண்டு சமஸ்த ஜகத்தையும் பாவனமாகப் பண்ணுகிறது. ஸ்ரீவைகுண்டநாதனயிரு க்கிற என்னுடைய சோபனமாகியும், பனித்திரமாகியுமுள்ள பாகுவானு லும் உங்களுக்குப் பிரதிகூலமான வியாபாரத்தைச் செய்தால் அநாதசேதி த்துப்போடுவேன். உங்களுடைய சேவைகளிலே ஸ்ரீ பாதபதமங்களிலே பிரதிநித்யம் பனித்திரமாகியிருக்கிற சோணுக்களையுடைய என்னுடைய சமஸ்த லோகங்களுடைய மலத்தையுப் போக்கடிக்கிறவனாகியும், மல்ல சலத்தை யடைந்துமிருக்கிற எனக்கு இத்தக்குணங்கள் உங்களுடைய உண்டானின். மிக வும் விரகத்தையிருந்தாலும் என்னை ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியானவள் விடாமலேயிரு க்கிறாள். ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியினுடைய காலக்ஷம வேண்டிவென்று பிரம்மா முதலானபேர்களும் மகா நிசுத்தானமான நியமங்களைப் பண்ணுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட லக்ஷமி என்னை விடாமலிருக்கிறாள். நிஷ்காமனாகியிருக்கிற பிராமணனுக்குக் கவனங்கள் தோறும் கொப்பினாலே மனோகாமாபிநுக் கிற பாயசமுதலான அன்னத்தைப் புஜிப்பிக்கின்ற பிராமணனுடைய முகத் தினுடைய நான் திருப்தியடைவதுபோல் பாகுந்தெய்வத்தில் நான் திருப்திய டையமாட்டேன். என்னுடைய ஸ்ரீ பாத நித்தகமானது சக்திரிசேகரான ருத்திரனுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்த லோகங்களையும் பனித்திர மாகப் பண்ணுகிறது. அப்படிப்பட்ட மகிமைபெயுடைய காணும் பிராமணர் களுடைய கிரமலமான ஸ்ரீ பாதரேஷுவைக் கிரீடங்களால் தரிக்கிறேன். எனக்குச் சரீரங்களாயிருக்கிற பிராமணர்களையும் என்னுடைய சரீரத்தி னின்றும் உண்டாகின்ற பசுக்களையும் அநாதர்களாகி என்னையே ஆஸாய மாக வுடையவர்களான பிராணிகளையும், என்னைக் காட்டிலும் வேறென்கிற பேதபுத்தியினுடைய ஏவல் பார்க்கிறானே அவனை யானுடையதாதர்கள் கண் டங்கண்டமாய்ச் சேதப்பார்கள். யாரோ நவர் பிராமணர்களை ஸ்ரீ வாசுதேவ னென்கிற புத்தியினுடைய புஜித்துச் சந்துருஷ்டமான இருதயத்தையுடைய வர்களாய் நல்லவாக்கினுடைய ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்களோ அவர்களால் நான் வசிகரப்பட்டவனாகிறேன். ஆகையினாலே என்னுடைய அபிப்பிரா யத்தை அறியாதவர்களான இந்த ஜய விஜயர்களிருவரும், தங்களுடைய அதிகாரமத்தினுடைய வந்த அபாதித்துக்கு யோக்கியமான கதியைச் சீக்

கிரமாக அடைந்த அறுபடியும் என்னுடைய சமீபத்திலேயே வந்து அடையக்கடவர்கள். காவலர்களான இவர்களுக்கு ஸ்ரீ வைகுண்டலோக வியோகமானது சிக்கிரமாக முடிவையடையும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று வேதமந்திரங்களுக்குச் சமானமாகி யிருக்கிற வாக்கினுடைய சாதுரியத்தைக் கேட்டும் அந்த ரிஷிச்வர்களான பேர்கள் மிகவும் சிரேஷ்டமாகியும், மிதமான அக்ஷரங்களை யுடையவைகளாகியும், அர்த்தத்தினாலே விஸ்தாரமாகியும், கெம்பிரமான அபிப்பிராயத்தை யுடையனவாயுமிருக்கிற அந்தப் பகவானுடைய வசனத்தைக் காதுகொண்டு கேட்டு அர்த்தவிசாரம் பண்ணியும் நம்மைச் சிலாக்கிக் கொண்டும், நம்மாலே பண்ணப்பட்ட தண்டனையைச் சங்கோசமாகப் பண்ணுகிறார்களும், அந்தப் பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தை யறியாமல் தங்களைக் கொண்டாடுகிறார்களும், தம்முடைய பிரபுத்துவத்தைப் பிரகாசிப்பித்து ராஜாக்களை சிஷிப்பிக்கிற நிமித்தமாய்ப் பிராமணர்களைச் சமாதானம் பண்ணுகிறார்களும் அறிந்து, அஞ்சலிபந்தத்தை யுடையவர்களாய் அந்தப் பகவானைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்கள். தேவதேவரான தேவரீர் எம்முடைய துவாரபாலகர்களாலே பண்ணப்பட்ட அபராதமானது எம்மாலேயே பண்ணப்பட்டதென்றும், உங்களாலே அந்த ஜய விஜயர்களுக்குப் பண்ணப்பட்ட தண்டனை எமக்கு அனுக்கிரகமே ஆகிறதென்றும் சொல்லுகிறபடியினாலே நாங்கள் தேவரீருடைய அபிப்பிராயத்தையறியோம்.

வாரீர் பிரபுவே! பிரமண்ணியரான தேவரீருக்குப் பிராமணர்கள் பரமான தெய்வமன்றோ? தேவர்களுக்கும் பூச்சியாளாயிருக்கிற பிராமணர்களுக்கும் பகவானான தேவரீரே பரமர்த்தமாவாகியும், தெய்வமாகியுமிருக்கிறீர். சாச்வதமான தர்மமானது தேவரீரிடத்தினின்றும் உண்டாகித் தேவரீருடைய அவதாரங்களாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டு மிருக்கிறது. தேவரீர் அந்தத் தர்மத்துக்குப் பரமாகியும், விகாரகுணியராகியும், பல சுவரூபராகியுமிருக்கிறீர். பிரானிகள் தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே வைராக்ஷியத்தை யடைந்து பரமான யோகத்தை யுடையவர்களாய் அனுகாசமாகச் சம்சாரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள். சாரக்கிரகபாயிருக்கிற வண்டானது தேவரீருடைய திருவடிகளிலே பக்தர்களாலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ துளசியிலே நிச்சலமாக ரமித்திருக்கிறபடியினாலே அந்தத் திருவடிகளுடைய செளந்தரியம் மிகவும் அதிகமென்றெண்ணித் தவத்திலே வக்ஷஸ்தலத்திலேயே யிருந்து ஸ்ரீ துளசியோடே கூட அந்தத் திருவடிஸ்தானத்தையே பெறவேண்டுமென்கிற ஆசையினால் பரிசுத்தங்களான உபசாரங்களாலே மிகவும் சேவித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியைத் தேவரீர் மிகவும் விரும்பவில்லை. அப்படிப்பட்ட தேவரீர் பிராமணர்களுடைய புண்ணியகரமான ஸ்ரீ பாததுளியினாலே பவித்திரானே னென்கிறதும், பிராமணர்களுடைய பிரசாதத்தினாலே ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி என்னைவிடாமலிருக்கிறா னென்கிறதும், உசிதமன்றோ? வாரீர் பகவானே! தபசு, சவுசம், தயை யென்று பெயரையுடையவைகளான பாதங்களினாலே எங்களுக்குச் சகல அபிஷ்டததையுங் கொடுக்கிற நிமித்தமாகச் சத்

துவழர்த்தியான தேவரீராலே ஸ்தாவரஜங்கம சுவரூபமான இந்தப்பிரபஞ்சமானது தரிக்கப்படுகிறது. அப்படியிருக்க இந்தப் பிராணிகளுக்கதைப் பிரகாசமாக ரக்ஷியாமற் போவிரேயாகில் அப்போதே மங்களகரமான தேவரீருடைய ஆக்கியாரூபமான வேதமாரக்கமானது நசுத்தையடைந்துபோம். தேவரீருடைய அந்த ஆசாரத்தையே பிராணமாக இந்தலோகமும் கிரகிக்கும். தம்மத்தை ரக்ஷித்திற் சிமித்தமாகப் பிராமணர்களுக்கு வணங்குகிற தேவரீருடைய பிரபாவமானது குறைந்து போகிறதில்லை. அந்தவணக்கம் தேவரீருக்கு வினோதமாயிருக்கிறது. தேவரீர் இந்த ஜயவிஜயர்களுக்கு வேறே தண்டனை விதித்தாலும், விசிதமானஜீவனத்தை விதித்தாலும், அதையெல்லாம் நாங்கள் போக்கியாகாகவே ஓடிக்கொள்ளுகிறோம். இல்லாவிட்டாலும் நாங்கள் பிரபாதிதமான இந்த ஜய விஜயர்களைச் சாபத்துடனே கூட்டிவைத்தோமென்று எங்கனிடத்தி லேகாகிலும் உசிதமான தண்டனா எனது பண்ணப்பட்டடுமென்று சொல்லுகின்ற ஜனகநியோகிகளைப் பார்த்து ஸ்ரீ பகவானுவர் சொல்லுகிறார்.

வாருங்கள் பிராமணச்சீரட்டர்களே ! இந்த ஜயவிஜயர்களிருவரும் கோபாவேசமுடைய மனமுடையவர்களாய் ஆசாரஜனாதனை யடைந்து சித்திரமாக என்னுடைய சமீபத்தையே வந்து அடையப்போகிறார்கள். உங்களாலே யாதொரு சாபமானது கொடுக்கப்பட்டதோ ஆததச் சாபமானது நம்மாலேயே செய்யப்பட்டதென்று அறியக்கடவீர்களென்று அருளிச்செய்கிற பகவத் வாக்கியத்தைக்கேட்டு அந்த ஜனகநியோகிகள் நேத்திரங்களுக்கு ஆனந்தகரமாகவும், அவயம் பிரகாசமாயிருக்கிற அந்த ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தையும், ஸ்ரீவைகுண்டவாசியான ஸ்ரீ ஹரியையும் பார்த்து மிகவுஞ் சந்துஷ்டர்களாய், அந்தப் பகவானை அநேகம் பிரதக்ஷினம் பண்ணிச் சேவித்து அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பத்வானுடைய உபவரியத்தைக் கொண்டாயுக்கொண்டு போனார்கள். சிற்பாடு ஸ்ரீ பகவானுவர் தம்முடைய பாரிஷதர்களான ஜயவிஜயர்களைப் பார்த்து நீங்கள் அநீதா லோகத்தையடையுங்கள் பயப்படவேண்டாம் உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகக் கடவது. பிராமணசாபத்தைச் சமர்த்தனுனாற்றிக்கொடுக்க இச்சிக்கிறதில்லை. அது எனக்கு இஷ்டந்தான். நான் யோகத்திறையை யடைந்திருந்தபோது ஆவாரணையிலே உங்களாலே தகையாட்டு மிகவா நோபத்தையடைந்த ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியாலேயும் சபிக்கப்பட்டீர்கள். இப்போது பிராமணர்களாலேயும் சபிக்கப்பட்டீர்கள். என்னிடத்திலே தவிர்ப்பான பக்தியோகத்தினாலே அந்தப் பிரம்மசாபத்தைக் கடந்து கொஞ்சகாலத்திலேயே திருமயமும் என்னுடைய சமீபத்தைவந்து அடையப் போகிறீர்களென்று தாமமுடைய துவாரபாலக்களான ஜயவிஜயர்களைக் குறித்து ஆக்கியாபித்துப் பகவானுவர் தம்முடைய ஸ்தானத்தை யடைந்தார். சிற்பாடு அந்தப் பாரிஷதர்களான ஜயவிஜயர்கள் பரிக்கக்கூடாத பிரம்மசாபத்தினாலே நேரிழுத்தவர்களாகியும், கருவமில்லாதவர்களுமாய் ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் விழுந்துவிட்டார்கள். வாருங்கள் புத்திரர்களான தேவர்களே ! அப்போது அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தி

லிருந்து விழுகையில் விமானத்தின் துனிகளிலே யிருக்கின்ற பேர்களாலே ஆஹாகார சப்தமானது மிகவும் உண்டாயிற்று. ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாரிஷதோத்தமர்களான இந்த ஜயவிஜயர்களிருவரும் இப்போது திதியினுடைய கர்ப்பத்திலே வைக்கப்படுகின்ற கசிபருடைய வீரியத்தை யடைந்தார்கள். அந்த அசுரர்கள் தேஜசினுலே விருத்தியடையப் போகிறார்கள். அவர்களைப் பகவான் தானே பிரீதியால் தண்டனைசெய்யவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிறார். ஆகையினுலே இந்தவிஷயத்திலே கம்முடைய யோசனையினுலே யெவ்வளவு காரியமாகப் போகிறது.

பத்னேழாவது அத்தியாயம்.

அந்த ஜயவிஜயர்களுடைய லோகபயங்கரமான உற்பத்தியும், இரண்யாக்ஷனுடைய திக்குவிஜயத்திலே உண்டான அந்த புரமான பிரபாவமும் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரே! பிற்பாடு சமஸ்தமான தேவர்களும் பிரம்மாவினுலே சொல்லப்பட்ட, வசனத்தைக் கேட்டுச் சங்கைபைவிட்டுத், திரும்பவும் சுவர்க்கமவந்து சேர்த்தார்கள். பதவிபாதபான அருத்த திதிதேவியும் பர்த்தாவினுடைய ஆக்கினையினுலே தன்னுடைய புத்திராகளிததனினின்றும் தேவர்களுக்கு உபத்திரவத்தை எண்ணினவனாய் நூறுவருஷம் கர்ப்பமானது பூரணமான பிற்பாடு இரட்டைபரிசுளைகளைப் பெற்றான். அருகப் பிள்ளைகள் பிறந்த சமயத்தில் ஆகாசத்திலும், பூமியிலும், சுவர்க்கத்திலும், சமஸ்த லோகங்களிலும் பயங்கரங்களான வுற்பாதங்கள் வெகுநாக உண்டாயின. அதாவது பர்வதங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பூமியானது நடுங்கிற்று. சமஸ்த திக்குகளும் சொலித்தன. குறைக்கொள்ளிகளோடே கூட இடிகள் விழுந்தன. சமஸ்தமான பிராணிகளுக்குப் பயங்கரங்களான துரநேதுகள் உண்டாயின. மிகவும் சகிக்கக்கூடாததாகியும், மகா வேகத்தினுலே படைரென்கிற சபதத்தை அடிக்கடி பண்ணிக்கொண்டும், மகாவிருக்ஷங்களை வேரோடே பிடுங்கிப்போட்டுக்கொண்டும், சுழல்களுடைய சமுதத்தையுடையதாகியும், புழுதியைத்தானே துவஜபாக வுடையதாகிய பெருங்காற்றானது விசி மிகவும் பிரகாசிக்கின்ற பின்னல்களையுடைய பேரகக்கூட்டத்தினுலே காணப்படாமல் ஆகாசத்திலே வியாபிக்கின்ற அருகாரத்தினுலே சூரியன் முதலான கிரகங்கூத்திரங்களுடைய ஸ்தானமும், சுவிதநுங் காணப்படாமற் போயிற்று. மிகவும் விரத்தியடைந்த அலைகளும் மகாமீன் முதலான ஜந்துக்களையுமுடைய சமுத்திரமானது மகா வியசனத்தை யுடையது போல் மிகவும் சபதித்தது. கிணறு நடபாவிமுதலானவைகள் உலர்ந்துபோகின்ற தாமரைப்புஷ்பங்களை யுடையவைகளாகி நதிகளும் கலங்கிப்போயின. நாகுனினுலே பீடிக்கப்பட்ட சந்திரசூரியர்களுக்கு அடிக்கடி பரிவேஷங்களுண்டாயின.

மேகங்களில்லாமல் சப்தங்கள் ரதத்வனிகள்போல் பர்வதங்களுடைய குகைகளினின்றும் உண்டாயின. பெண்ணிகளானவை கிராமங்களுடைய மத்தியில் முகத்திலே ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்கினியைக் கக்கிக் கொண்டு அமங்கலமாக மிகவும் ஊனையிட்டன. நாய்கள் கழுத்தை யுயரவெடுத்துக்கொண்டு பாடுகிறதுபோலவும், அழுதுகிறதுபோலவும், நான்குதிக்கிலேயும், நானாவிதங்களாகியும், பயங்கரங்களாகியும் குலைத்தன. கழுதைகளும், குதிரைகளும், கூர்மையான குளம்புகளாலே பூமியை யுதைத்துக்கொண்டு கூட்டங்கூட்டமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அந்தக்கழுதைகளுடைய கத்துதல்களாலே பக்ஷிகளானவை மிகவும்பயந்து கூண்டுகளினின்றும் எழும்பிப்போயின. அந்தக்கோஷங்களாலே மற்றப் பசு மிருகஜாதிகளும் மலமூத்திரங்களைவிட்டுக்கொண்டன. பசுக்கள் இரத்தங்களைக்கறந்துகொண்டு மிகவும் பயப்பட்டன. மேகங்கள் இரத்தமாய்சங்களை வருஷித்தன. தேவதா விக் கிரகங்கள் கண்களினின்றும் ஜலத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு அழுதன. விருக்ஷங்கள் காற்றன்றியில் அடியோடே விழுந்துபோயின. குரூரங்களான கிரகங்களானவை பூச்சியர்களான குரு, புதன் முதலான சபக்கிரகங்களையும், நக்ஷத்திர கணங்களையும், மிகவும்பீடித்து வக்கிரகதியாகச் சஞ்சரித்தன. இன்னும் மற்றவைகளான மகோதரபாதங்களையும் பார்த்து அதுனுடைய தத்துவத்தையறிபாதவர்களான ஜனங்களில் ஜனகாதியர்களைத்தவிர மற்றப்போர் பயர்தவர்களாய்ப் பிரபஞ்சத்துக்குப் பிரளயம் வந்ததோவென்று எண்ணிக் கொண்டார்கள். ஆதி தாபித்தியர்களான அவர்களிருவரும் சிலைபோன்ற திட்பானசரீரத்தினாலே பர்வத சிரேஷ்டங்கள்போல விருத்தியடைந்து சுவர்ணமயங்களான கிரீடங்களின் துளிகளாலே சுவர்க்கத்தைத் தொடும்படியாயும், பருமனாலே திக்குகளை விராபிக்கும்படியான தோள்வளைகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற புஜங்களை யுடையவர்களாயும், அடிக்கடி பாதங்களாலே பூமியை அலைத்துப்போகும்படி செய்கிறவர்களாகியும், மனத்திற்குரிய அரை நான்மாலையினாலே சூரியமண்டலத்தை அதிசயிக்கச்செய்திருந்த அவர்களில் காசிப்பிரஜாபதியானவர் முன்னே ஜனித்தவனுக்கு இரணிய கசிபுவென்று, பின்னே ஜனித்தவனுக்கு இரணியாக்ஷனென்றும் நாமகரணம் பண்ணினார். அந்த இரணியகசிபுவானவன் தன்னுடைய தோள்வலியினாலேயும், பிரம்மாவினுடைய வரத்தினாலேயும், மிகவும் பயமில்லாதவனாய் லோகபாலகர்கள் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற மூன்றுலோகங்களையும், தன்வசமாகப் பண்ணிக்கொண்டான். அவனுக்குத் தம்பியான இரணியாக்ஷனுவன் கதாபாணியா யுத்தம்செய்யவேண்டுமென்கிற இச்சை யுடையவனாயும், மிகவும் சகிக்கக்கூடாத வேகத்தையுடையவனாகியும், சபதிக்கின்ற கதையையுடையவனாகியும், பலத்தினாலேயும், வரத்தினாலேயும், மிகவும் கர்வித்தவனாகியும், தட்டுத்தடையில்லாமல் எங்கும் சஞ்சரிக்கத் தக்கவனாகியு மிருந்தனன். அந்த இரணியாக்ஷனைப் பார்த்துக், கருடனைக்கண்டு பயப்படுகின்ற சர்ப்பங்கள்போல, தேவர்கள் மறைந்துபோனார்கள். அப்போது இரணியாக்ஷனுவன் தன்னுடையதேஜஸினாலே மறைந்துபோன இந்திரன் முதலான தேவர்களை யெங்

குந்தேடிக் காணுவனாய் மிகவும் அட்டஹாசஞ்செய்து சுவர்க்கத்தினின்றும் புறப்பட்டு ஜலக்கிரீடைபண்ணக் கம்பிரமாகியும், பயங்கரமான சப்தத்தை யுடையதாகியுமிருக்கிற சமுத்திரத்தில், மதங்கொண்ட யானையைப்போல் பிரவேசிக்கையில், வருணனுடைய சேனைகளான ஜலஜந்துக்களுடைய கூட்டங்கள் மிகவும் பயத்தை யுடையவைகளாகி, அவனுலே அடிக்கப்படாதவைகளாயிருந்தாலும் அவனுடைய தேஜஸினாலே மிகவும் திரஸ்கரிக்கப் பட்டவைகளாய், வெகுதூரம் ஓடிப்போய் விட்டன. பலவானான அந்த அசுரனுனவன், அந்தச் சமுத்திரத்திலே அனைக வருஷங்கள் சஞ்சரித்து வாயுவினுலே யெழும்பப்பட்ட மகத்தான அலைகளை யிரும்புமயமான கதையினாலே அடித்துக் கொண்டு வருணனுடைய விபாவரி பென்னப்பட்ட பட்டணத்தையடைந்து, ஜலஜந்துக்களுடைய கூட்டங்களுக்கு ராஜாவாகியிருக்கிற வருணனைக்கண்டு நகைத்து, அவனைப் பரிசாசமாய்த் தாழ்த்தவன்போல் பிரணாமம்பண்ணி, அவனை நோக்கி நீ பூர்வத்தில் சமஸ்த தைத்திய தானவர்களையும் ஜெயித்து ராஜசூயயாகம் பண்ணிச் சமஸ்த லோகபாலகர்களுக்கும் அகிபதியாகிப் பிரசித்தமான கீர்த்தியையுடையவனாகி, நாளை விரிபவானென்று அநங்காரத்தை யுடைத்தான பேர்களுடைய நர்வத்தை அடக்குகிறவனாகியிருக்கிறாய் ஆகையினாலே எனக்கும் புத்தததைக் கொடுவென்று மிகவும் கர்வத்தையுடைய சத்ருவினுலே திரஸ்கரிக்கப்பட்டவனாகி அந்த வருணனுனவன் தனக்குள்ளே உண்டான கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு ஓடுவாரத்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் அசுரகிரேஷ்டனே! நாங்கள் புத்தம்பண்ண வேண்டுமென்கிற உற்சாகத்தினின்றும் ஒழிவையடைந்திருக்கிறோம். புத்தமாரக்கத்திலே மிகவும் சமர்த்தனான உன்னைச் சாந்தோஷிப்பிக்கச் சனூர்த்தனரான ஸ்ரீ புருஷோத்தமனாக் காட்டிலும் வேறே ஓடுவவரையும் நான் பார்க்கவில்லை. ஆகையினாலே நீ அந்தபகவானை ஸ்தோத்திரம்பண்ணி யடையக்கடவாய். அவர் உன்னைப் பொலிவுத்த துஷ்டர்களை நாசஞ்செய்கிறதற்காகவும், சத்புருஷர்களை அனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்றும் அனைகம் அவதாரங்களைப் பண்ணுகிறார். சிக்கிரமாக அந்தப் பகவானையடைந்து கர்வபங்கத்தை யுடையவனாய் நாய் நரிகளாலே சூழப்பட்டு யுத்தபூமியிலே விழுந்துகிடக்கப் போகிறாயென்றான்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஹரணியாக்ஷனுக்கும், புழியை உத்தாரணம் பண்ணுகின்ற வராக நுபியான பகவானுக்கும் உண்டான யுத்தமானது சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரோ! மிகவும் மகத்தையுடைய அந்த இரணியாக்ஷனுனவன் வருணனுலே சொல்லப்பட்ட யுத்தபூமியிலே அடிபட்டு விழும்போகிறாயென்கிற வார்த்தையை யெண்ணாமல், நாரதமகரிஷியால் தூண்டப்பட்டு அவரிடத்

தினின்றும் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சுதியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று மிகவும் விரைவாகப் பாதாளத்திலே பிரவேசித்து, அவ்விடத்திலே வராகரூபியாய்ப் பூமியைத் தம்முடைய கோரப்பல்லி னுனியினுலே உயரத் தாங்கிக்கொண்டும் சிவந்த காந்தியோடே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற நேத்திரத்தினுலே தம்முடைய தேஜசுக்களைத் திரஸ்கரிக்கிற அந்த ஸ்ரீ ஹரியைப்பார்த்துக், காட்டிலே சஞ்சரிக்கின்ற இந்த வராகமானது ஜலத்திலே சஞ்சரிக்கிறதென்று ஆச்சரியத்தை யுடையவனாய்ச் சிரித்து, அந்த வராகரூபியான பகவானைக் குறித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் அறிவினியே! இந்தப் பூமியானது பிரம்மானினுலே பாதாள லோகவாசிகளான எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை விட்டு விடு. நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் இந்தப் பூமிபுடனேகூட கேஷம மாக நீ போகப்போகிற தில்லையென்று அந்தச் சமுத்திர ஜலத்தினின்றும் வெளிப்புறப்படுகின்ற அந்த ஸ்ரீ ஹரியைச், சுவர்ணவர்ணங்களான மயிர்களை யுடைய மச்சியமானது, யானையைப் பின் தொடர்ந்தாற்போல், பின் தொடர்ந்து, பயங்கரமான கோரப்பற்களை யுடையவனாகி, இடிமுழக்கம்போலே சப்தத்தையுடைய அந்த இரணியாக்ஷணைவன், லச்சையிலலாதவர்களா யிருக்கிற துஷ்டர்களுக்கு நிர்தாபயமில்லையென்று சொன்னான். அந்தப் பகவானைவர், விசுவகர்த்தாவான பிரம்மானினுலே ஸ்தோத்திரம்பண்ணப் பட்டும் தேவர்களாலே பூஜ்யங்கள் வருஷிக்கப்பட்டவராய் அந்தச் சத்துரு பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், பூமியை ஜலத்தின்மேலேவைத்து, அந்தப் பூமியினிடத்திலே தம்முடைய ஆதார சக்தியை ஸ்தாபித்து, பின்னோடே அனுவர்த்தித்துக்கொண்டு வருகின்ற அந்த இரணியாக்ஷணைப் பார்த்து மிகவுங் கோபத்தை யுடையவராய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் அசுர சிரேஷ்டனே! நாங்கள் வனசரங்களான மிருகங்களென்று சொன்னது யதார்த்தமே. உன்னைப்போலொத்த நாய்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம். மிருத்தியுனின் பாசத்தினுலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற உன்னுடைய ஆரங்கலமான வார்த்தையைச் சூரர்கள் சிலாகிக்கமாட்டார்கள். பாதாளலோக வாசிகளான அசுரர்களுடைய நிக்ஷேபமான பூமியை அபகரித்தபடியால், லச்சையிலலாமல் உன்னுடைய கதையினுலே துரத்திவிடப்பட்டவர்களானாலும், யுத்தத்திலே மகாப்பிரயாசைப்பட்டுப் பலவானாக இருக்கிற உன்னுடனே வயிரத்தை யுண்டாக்கிப்போட்டு எங்கே போகப்போகிறோம். நீ பாதசாரிகளான அசுர ஸேனாபதிகளுக்குப் பிரிபுவாகவிருந்து யோசனைபண்ணாதவனாய் நம்மை அவமானம் பண்ணுகிறாயாதலால் எங்களைச் சங்காரம்பண்ணிப்போட்டு உன் பந்துக்களுடைய கண்ணீரைத் துடைத்து உன்பிரதிக்ஷிணையைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ளென்று சொல்லுகிற பகவானைப் பார்த்து, மகா சர்ப்பம்போல் தீவரமான கோபத்தையடைந்து பெருமூச்சுவிட்டுக் கலங்கின இந்திரியங்களை யுடையவனாகி அந்த அசுரனுனவன், மகாவேகத்துடன் கிட்டிப்போய்க், கதையினுலே ஸ்ரீ ஹரியை அடித்தான். பகவானும் தம்முடைய மார்பிலே சத்துருவினுலே விடப்பட்ட கதையினுடைய வேகத்தை, யோகியானவன்

மிருத்தியுவை லக்ஷ்யஞ்செய்யாததுபோல், தள்ளிப்போட்டார். திரும்பவும் அந்தக்கதையையெடுத்து அடிக்கடி. சுழற்றிக்கொண்டிருக்கிற அந்தச் சத்துருவை ஸ்ரீ ஹரியானவர் மிகவும் கோபத்தை யுடையவராய் எதிர்த்தார். அந்த அசுரனுவன் தன்னுடைய கதையினாலே ஸ்ரீ ஹரியினுடைய வலது புருவத்திலே அடித்தான். வாரீர் விதூரே! கதாயுத்தத்திலே மிகவுஞ் சமர்த்தரான ஸ்ரீ ஹரியானவரும் தம்முடைய கதையினாலே சத்துருவினுடைய கதையை மேலே விழுகிறதற்கு முன்னமே அடித்துப் போட்டார். அந்த ஸ்ரீ ஹரியும் இரணியாக்ஷனும் இருவரும் மகா பெரியவைகளான கதைகளாலே ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சைகளினாலே ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டார்கள். இந்தப்பிரகாரம் மகா குரூரங்களான கதைகளாலே யடிக்கப்பட்டுப் பெருகுகின்ற இரத்தங்களை ஆக்கிராணம் பண்ணுகிறதினாலே மிகவும் விருத்தியடைகின்ற கோபத்தை யுடையவர்களாகி, விசித்திரங்களான யுத்தமார்க்கங்களை ஆசிரயித்து யுத்தம் பண்ணினார்கள்.

வாரீர் விதூரே! பூமி நிமித்தமாகச் சண்டையிடுகின்ற இவர்களுடைய யுத்தத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையுடையவராய் பிரம்மாவானவர் ரிஷிகளாலே சூழப்பட்டு, ஆதிவராகமூர்த்தியான ஸ்ரீமந் நாராயணரைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தைசொல்லுகிறார். வாரீர் தேவதேவரே! அடி யேனிடத்தினின்றும் அடையப்பட்ட வர்த்தையுடையவனான இந்த அசுரனுவன் தேவரீருடைய திருவடிகளை அடுத்திருக்கின்ற நிரபராதிகளான தேவர்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும், பயத்தையபண்ணிப், பிராணன் முதலானவைகளை அபகரித்துத் தனக்கு எதிரில்லாதவனாய் பகைவரைத் தேடிக்கொண்டு லோகங்களிலே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். மிகவும் மாயாவியாகியும், கர்வத்தனாகியும், எங்குந் தடையில்லாதவனாகியும், மிகவும் துஷ்டனாகியுமிருக்கிற இந்த அசுரனைக், கோபத்தினாலே கலங்கியிருக்கிற சர்ப்பத்தை வால்முதலானதை விளையாட்டுக்குப் பிடித்து இழுக்கிற பாலனைவன் போல விளையாடாமல், அசுரர்கள் விருத்தியையடைகிற சந்தியாகாலம் வருவதற்கு முன்னையே இவனை ஜயிக்கவேண்டும். லோகங்களுக்குள்ளுச்சகரமாகியும், அசுரர்களுக்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதாகியும், மிகவும் கோரமாகியுமிருக்கிற சந்தியகாலமானது கிட்டியிருக்கிறது. இப்போது அபிசித்து வென்று பெயரையுடைய சுபகாலமானது போயிற்று. அந்த முகூர்த்தசேஷத்திலேயே தேவரீருடைய பக்தர்களான எங்களுக்குக் கேஷமத்தின் பொருட்டு, ஒருவராலேயும் ஜயிக்கக் கூடாதவனான இந்தச் சத்துருவைச், சீக்கிரமாகச் சங்கரிக்கவேண்டும். தெய்வாதீனமாக இவனுக்கு மிருத்தியுவாகவிதிக்கப்பட்டதேவரீரை இந்த அசுரனுவன் சுவயமாகவே அடைந்தானுதலால் இவனைச் சீக்கிரத்திலேயே சங்கரித்து லோகங்களை ஸ்தாபிக்கக்கடவீர் என்றனர்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிரம்மா முதலான தேவர்களாலே பிரார்த்திக்கப்படுகின்ற வராக
ரூபியான ஸ்ரீ ஹரியினாலே இரணியாக்ஷன் சங்கரிக்கப்
பட்டானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! அந்தப்பகவானுனவர் பிரம்மாவினுடைய நிஷ்கபடமா
கியும் அமிர்தம்போலேயு மிருக்கின்ற வசனத்தைக்கேட்டுச் சிரித்துப் பிரீதி
யுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கடைக்கண் பார்வையினாலே அந்த வார்த்
தையை அங்கீகரித்து, எதிரேநிற்பவனாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற அந்
தச் சத்துருவான அசுரனுடைய கபோலப்பிரதேசத்திலே அடித்தார். அந்த
அசுரனுனவன் தனது கதையினாலே பகவானுடைய கதையானது கையினின்
றும் நழுவிச் சுழன்று விழுந்து போகுமபடி அடித்து மிகவும் ஆச்சரிய கர
மாயிருந்தது. அந்த அசுரனுனவன் நிராயுதரான ஸ்ரீ ஹரியைப்பாதிக்காமல்
தர்மத்தை அனுசரித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது பகவானுனவர்
தம்முடைய கதை அடிபட்டுப் போனதற்குச் சமஸ்தமான பேர்களுடன்
தாமும் ஆ! ஆ! வென்று அவனுடைய தர்மத்தைக்கொண்டாடித் தம்முடைய
சக்கரத்தை ஸ்மரித்தார். தக்ஷணம் அது மிகவும் பரபரப்புடனே சுவாமியி
னுடைய திருக்கையில் நின்றது. பிறகு சக்கிராயுதத்தையுடையவராகி அசுர
னென்று பெயரையுடைத்தான தம்முடைய பாரிஷதசிரோஷ்டனுடனே யுத்தம்
பண்ணுகின்ற அந்தப்பகவானுடைய பிரபாவத்தை அறியாத பேர்களான
தேவர்கள் இந்த அசுரனைச் சங்கரிக்கக் கடவிரென்று நான்குபக்கமும் சொல்
லிக்கொண்டார்கள். அந்த அசுரனுனவன், சக்கிரபாணியாயும், பத்மதளம்போ
லொத்த நேத்திரங்களை யுடையவருமான அந்த ஸ்ரீ பகவான் எதிரேயிருக்கிற
தைப்பார்த்துக், கோபத்தினாலே கலங்கின இந்திரியங்களை யுடையவனாய்
பெருமூச்சுவிட்டு, உதடுகளைக் காடித்துக்கொண்டு, மகா பயங்கரங்களான
கோரப்பற்களையுடையவனாய், நேத்திரங்களினாலே தகித்துப்போடுகிறவன்
போல் பார்த்து, இந்தஅடியுடன் நீ மான்டாபென்று சொல்லித் தன்னுடைய
கதையினாலே அந்த ஸ்ரீ ஹரியை அடித்தான்.

அப்போது யக்கிய வராகமூர்த்தியான அந்தப் பகவானுனவர், தம்மு
டைய இடதுகாலினாலே ஸீலையாகவே மகாவாயுவேகத்தையுடைய அந்தக்
கதையைப்பிரிகரித்து, அவனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வராய்
அசுரனே! என்னை ஜயிக்கவேண்டுமென்று இச்சையையுடைய நீ ஆயுதத்தை
யெடுத்துக்கொள்ளென்று சொல்ல, அந்த அசுரனுனவன் திரும்பவும் அந்
தக் கதையினாலே பகவானை அடித்து மிகவும் அட்டகாசம்பண்ணினான்.
அப்போது பகவானும் தம்மேலேவந்து விழுகின்ற அந்தக் கதையைக்,
கருடனுனவர் சர்ப்பத்தைப் பிடிப்பதுபோல், பிடித்துக்கொண்டார். அப்
போது அந்த அசுரனுனவன், தன்னுடைய பவுருஷம் திரஸ்கரிக்கப்பட்டுக்
கர்வங்கத்தை யுடையவனாய், அந்த ஸ்ரீ ஹரியினாலே திரும்பவும் கொடுக்கப்

படுகின்ற கதையைக் கிரகிக்க இச்சியாதவனாய்ச், சொலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்கினிபோலே, கவளிகரியாநின்றும், முன்றுசிகைகளை யுடையதாகியு மிருக்கிற சூலத்தை ஸ்ரீ ஹரியின் பொருட்டுப் பிராணனை யுத்தேசித்துப் பிரயோகித்தான். அந்தச் சூலத்தைத் தீக்ஷணமான கூர்மையையுடைய சக்கரத்தினாலே, பூர்வத்தில் அமிர்தகலசத்தைக் கொண்டுவருகின்ற கருடன்மீது பிரயோகிக்கப்பட்ட வச்சிராயுதத்தை அதமாகப் பண்ணுகைக்குக் கருடனால் விடப்பட்ட ஒரு இறகை இந்திரனாவன் சேதித்தாற்போல், சேதித்துப் போட்டார். அந்த அசுரனாவன் விருத்தியடைகின்ற கோபத்தையுடையவனாய் எதிரேவந்து விசாலமாகியும், ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மிக்கு வாசஸ்தானமாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய மார்பை முஷ்டியினாலே குத்தி அந்தர்த்தானத்தை யடைந்தான். பகவானும், புஷ்பச்செண்டினுடைய கஜமானது அதை லக்ஷ்யஞ் செய்யாததுபோல, அந்தக்குத்தினைக் கொஞ்சமாகிலும் லக்ஷ்யஞ் செய்யாமலிருந்தார். பிற்பாடு அந்த அசுரனாவன் யோகமாயைக்கு ஈசுவரனான ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே யனேகபிரகாரமான மாயையைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். அதாவது மகாவேகத்தையுடைய வாயுக்கள் வீசியும் புழுதிமழையினாலே அந்தகாரமாகச் செய்யப்பட்டுக் கவன்களாலே யெறியப்பட்ட கல்லுகள் போல் நான்குதிக்குகளினின்றும் விழுந்தன. மந்தான மின்னல்கள், இடி முழக்கங்கள், இவற்றுடன் கூடிய மோங்குகள், அடிக்கடி மாம்சங்கள், மயிர்கள், இரத்தங்கள், மல மூத்திரங்கள், எலும்புகள் இவைகளை வருஷித்தன. ஆகாசமானது, சந்திர சூரிய நக்ஷத்திரங்கள் முதலான கிரகங்கள் பிரகாசியாமல் வியாபித்திருந்தது.

வாரீர் விதுரே! பருவதங்களானவை நானுதிதங்களான ஆயுதங்களை வருஷிக்கிறதாகக் காணப்பட்டன. திகம்பரிகளாகியும், சூலத்தை யுடையவர்களாகியும், தலைமயிர்களை விடுத்தாக்கொண்டு மிருக்கிற ராக்ஷஸிகள் காணப்பட்டார்கள். ரத கஜ துரக பதா திகளுடனே யக்ஷராக்ஷஸர்களாலே வெட்டு குத்தென்று மிகவும் உக்கிரங்களான சொற்கள் சொல்லப்பட்டன. அப்போது சமஸ்த பிரஜைகளும் மிகவும் பயந்தவர்களாய் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்குப் பிரளயகாலத்தான் வந்தென்று நடுங்கினார்கள். அப்போது பகவானானவர் அசுரமாயைகளை நாசம்பண்ணத் தமக்கு மிகவும் இஷ்டமான சுதரிசனான திரத்தைப் பிரயோகம் பண்ணினார். அப்போது திதிதேவியானவள் தனது பர்த்தாவினுடைய ஆக்கிணையை ஸ்மிரித்துக்கொண்டு சரீரத்தில் நடுக்கங்கொள்ள, ஸ்தனத்தினின்றும் இரத்தமானது பெருகிறது. அந்த அசுரனாவன் திரும்பவும் ஸ்ரீ ஹரியைக் கோபத்தினாலே வச்சிராயுதம்போலத் திடங்களான முஷ்டிகளாலே குத்த, பகவான் இந்திரன் விருத்திராசுரனை யுத்தாற்போல் அவனுடைய கபோலத்திலே யடித்தனா. விசுவகர்த்தாவான பகவானாலே அடிபட்டு நான்குபக்கமும் சுழலுகின்ற சரீரத்தையுடையவனாகி, வீழிகள் பிதுங்கி, கை, கால், கழுத்து இவைகள் சூர்ணமாய் மகாவாயுவினாலே வேரோடே பிடுங்கப்பட்ட விருக்ஷத்தைப்போல், விழுந்தான். இப்படிப் பூமியிலே விழுந்து சூரமான கோரபதங்களால் உதடுகளைக் கடித்

துக்கொண்டிருக்கிற அசுரனைப்பார்த்து, அங்கே வந்திருந்த பிரம்மாமுதலான பேர்கள், இப்படிப்பட்ட மாணத்தை பெவந்தான் அடைவீனென்று, கொண்டாடி வியப்பையடைந்து, யோகேசுவர்களானபேர்கள் மோகூத்தையடைய வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே யாதொருபகவானையேயகார்த்திலே தியானம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ, அந்தப் பகவானுடைய திருவடியினாலேயே அடிக்கப்பட்டவனாய், அவருடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சரீரத்தை விட்டுவிட்டானன்றோ? ஸ்ரீ பகவானுடைய பாரிஷதர்களாயிருக்கிற இவர்கள், பிராமணசாபத்தினாலே அசுரஜன்மத்தை யடைந்தவர்கள், திரும்பவும் சிலஜன்மங்களிலே சாபத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாய், ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தானத்தையே யடைவர் என்றபடி அவர்கள் தங்கள் பதங்களை யடைந்தாரென்று சொல்லிக்கொண்டு அந்தப் பகவானைப் பார்த்துத் தேவதைகள் ஸ்ரீகோத்திரம் பண்ணுகிறார்கள். சமஸ்தயக்கியங்களுக்கும் காரணசூராகியும், பிரபஞ்சத்தின் பரிபாலன காலத்திலே கிரகிக்கப்பட்ட சத் துவமுர்த்தியாகியுமிருக்கிற தேவரீர்பொருட்டு அனேகம் நமஸ்காரம். மர்மபேதியாயிருக்கிற இந்த அசுரனுனவன் அதமாய்ப் போனானே நாம்களும் தேவரீருடைய திருவடிகளிலே பக்தியினாலே மிகவும் சுகிர்தர்களானோமென்று பிரம்மா முதலான தேவர்களாலே ஸ்ரீகோத்திரம்பண்ணப்பட்டவராய் அளவில்லாத விபவத்தை யுடையதான தம்முடைய ஸ்ரீ வைகுண்ட லோகத்தை யடைந்தார். மகா கம்பீரமான பரக்கிரமத்தையுடைய இரணியாகூதுனவன் ஸ்ரீ ஹரியினாலே கிரீடார்த்தாரான மரபாளை போலவே திஸ்கரிக்கப்பட்ட சரித்திரமானது நேடகப்பட்டபடிக்கு உமக்குச் சொல்லப்பட்டதென்று மாதத்தோயமகரிஷிசொன்ன பகவானுடைய கதையைக் கேட்டு மகாபாகவதரான விசுரரானவர் பாமரான ஆனந்தத்தை யடைந்தார். வாராய் மகராஜனே! மிகவும் புண்ணியகரமாகியும், பரித்திரமாகியும், தனகாமாகியும், புகழைத்தருவதாகியும், ஆயுசு, இஷ்டங்கள் இவைகளுக்கு ஸ்தானமாகியும், பிரானன். இந்திரியங்கள் இவைகளுக்கு ரகூதகமாகியும், இருதயத்திலே செளரியத்தை விருத்திபண்ணிக்கொண்டுமிருக்கிற இந்த இரணியாகூதவதத்தைக் கேட்கிற பேர்களுக்கு அந்தியகாலத்திலே ஸ்ரீமத் நாராயணரே கதியாக விருப்பார்.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

பூர்வம் உபக்ரிமத்துசு சொல்லப்பட்டிருந்த சிருஷ்டியானது நிரும்பவும் சொல்லுவைக்கு விசுரராலே மைத்திரேய மகாரிஷிக்கு ஞாபகம் பண்ணப்பட்டதைச் சொல்லப்படுகின்றது.

சவுனக மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் சூதபுரானிகளே! சுவாயம்புருணானவன் பூமியினுடைய பிரதிஷ்டையை யடைந்து எகவானிடத்திலே ஸயத்தை யடைந்தாரின்றி பிரானிகளேத் திரும்பவும், எந்தவுபாயங்களினாலே சிருஷ்டித்தார்? மகாபாகவத

ராகியும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு ஏகாந்த சுகிர்தராகியும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய வார்த்தையை அனாதரவு பண்ணின திருதராஷ்டிரனை மிகவும் அபராதிபென்று விட்டுவிட்டவராகியும், சாக்ஷாத் ஸ்ரீ வியாசருக்குச் சமானராகியும், அவருடைய புத்திரராகியும், சர்வபிரகாரத்தினாலேயும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை ஆசிரயித் தவராகியும், மகாபாகவதர்களை அனுவர்த்தித்து மிருக்கிற விதூரானவர், தீர்த்தயாத்திரையைப் பண்ணிக்கொண்டு கங்காதுவாரத்திலே சகல தத்துவங்களுக்கும் அறிந்திருக்கிற மைத்திரேய மஹரிஷியை யெந்த விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டார்? அதை யெங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிற ரிஷிகளைப்பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார். வாருங்கள் சவுனகாதி மகரிஷிகளை! தம்முடை மாயையினாலே தரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ ஹரியானவர் பூமியினுடைய வுத்தாரணஞ்செய்து அவராலே அடிக்கப்பட்டுப்போன இரணியாக்ஷன் சரிதையையுங்கேட்டு விதூரானவர் மிகவும் சந்தோஷத்தை யுடையவராய் மைத்திரேயாகரிஷியைப்பார்த்துத் திருப்பவும் ஒருவார்த்தை கேட்கிறார்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே! பிரஜாபதிகளுக்குப் பதியான அந்தப் பிரம்மாவானவர் பிரதமத்திலே பிரஜா கிருஷ்டிரிலே மரிசிப்பிரஜாபதி முதலானபேர்களும், சவாயம்பு மனுவும், பிரமமாவின்னுடைய ஆக்கினையினாலே பாரியைகளுடனே கூடிக்கொண்டு இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தார்களா? அல்லது பாரியைகளில்லாமல் சுதந்திரர்களாகவே சிருஷ்டித்தார்களா? எல்லாரும் ஏகமாய்ச்சேர்ந்துகொண்டு இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச்சிருஷ்டித்தார்களா? அதைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிற விதூரணப்பார்த்து மைத்திரேய மகரிஷி சொல்லுகிறார். வாரீர் விதூரே! மிகவும் சிந்திக்கக்கூடாததாகியும் ஜீவர்களுடைய அதிருஷ்டஈபமாகியும், பிரகிருதிக்கு இருப்பிடமாகியமிருக்கிற பகவானுடைய குணத்திரயஈபமான பிரகிருதியினின்றும் பகதத்துவமுண்டாயிற்று. ரஜோகுணத்தைப் பிரதானமாக யுடைய அந்தமகத்தத்துவத்தினின்றும் சபதாதிமூன்று குணதையுடைய அகங்கார முண்டாயிற்று. அந்த அகங்காரமானது சப்தாதிவிஷயங்களையும், ஆகாசமுதலான மகா பூதங்களையும், கியானேந்திரியங்களையும், கர்மேந்திரியங்களையும், அதிநபிமான தேவர்களையும், சிருஷ்டித்தது. இந்திரியங்கள் அகங்காரத்தினுடைய அபாசங்கள். இந்திரியாபிமானிதேவர்களும், மனதும், சத்துவகுணத்தினுடைய அபாசங்கள். இவை தனித்தனியே யிருந்துகொண்டு இந்தப் பிரம்மாண்டத்தைச் சிருஷ்டித்தன. பரமாத்மாவின்னுடைய சட்பந்த மில்லாததான அந்தப் பிரம்மாண்ட கோசமானது, ஜலத்தின்மேலே அனேகமாயிரம் வருஷங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. பின்பு பகவானான ஈசுவரானவர், அந்தப் பிரம்மாண்டத்தினும் பிரவேசித்தார். அந்தப் பிரம்மாண்ட சரீரியான பரமபுருஷருடைய நாரியினின்றும் அனேகமாயிரம் சூரியர்கள்போல நிகவும் தேஜசையுடையதாகியும், சமஸ்த ஜீவர்களுடைய சமூகத்துக்கு நிவாசஸ்தானமாகிய மிருக்கிற கமலமானது உண்டாயிற்று. அந்தக் கமலத்திலே பிரம்மா சுவயமாகவேயுண்டானார்.

அந்தப் பிரம்மாவானவர், அந்த ஜலத்துக்குள்ளே சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பகவானாலே பிரயோகிக்கப்பட்டவராய் யதாபூர்வமாக இந்த லோக

மரியாதைகளை நாமரூபாதி விபாகங்களாலே சிருஷ்டித்தார். பிரதமத்திலே அபுத்தி பூர்வகமாகத் தாமிசிரமென்றும், அந்ததாமிசிரமென்றும், தமசென்றும், மோகமென்றும், மகாமோகமென்றும், ஐந்துபருவங்களை யுடையதான அவித்தையைச் சிருஷ்டித்து, அதனிடத்திலே சந்தோஷப்படாதவராய், அந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிட்டார். அந்தச் சரீரத்தினின்றும், யக்ஷ ராக்ஷதர் களுண்டாகிப், பசி தாகங்களினாலே பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தப் பிரம்மாவைப் பக்ஷித்துப்போடுங்க ளென்றும், ரக்ஷிக்கவேண்டா மென்றும் சொன்னார்கள். அப்போது பிரம்மாவானவர் மிகவும் பயந்தவராய் அவர்களைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். நீங்கள் என்னைப் பக்ஷிக்கவேண்டாம் ரக்ஷிக்கக்கடவீர்கள். எனக்குப் புத்திரர்களாக வுண்டானவர்களிலே எவர்கள் பக்ஷித்துப் போடுங்குளென்று சொன்னார்களோ அவர்கள் யக்ஷர்களாகவும், எவர்கள் ரக்ஷிக்கவேண்டாமென்று சொன்னார்களோ அவர்கள் ராக்ஷதர்களாகவு மாகவென்றனர். பிரதானமாகச் சிருஷ்டித்த தேவர்கள் அந்தப் பிரம்மானாலே விடப்பட்டுப் பகல்நுபமாகிய அந்தச் சரீரத்தை லீலைபண்ண இச்சையை யுடையவர்களாய்க் கிரகித்தார்கள். அந்தப் பிரம்மாவானவர் தம்முடைய ஜகத்பிரதேசத்தினின்றும், ஸ்திரீகளிடத்திலே ஆசக்தியை யுடையவர்களான அசுரர்களைச் சிருஷ்டித்தார். அந்த அசுரர்கள் மிகவும் ஆசையை யுடையவர்களானபடியினாலே ரதிக்கிரீடையின் பொருட்டு அந்தப் பிரம்மாவை அடைந்தார்கள். பிரம்மாவானவர், லச்சையிலலாதவர்களான அசுரர்களாலே அனுசரிக்கப்பட்டவராய், மிகவுங் கோபத்தையும், பயத்தையும் அடைந்து ஒடிப்போய், வரபிரதராகியிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியைச் சரணமாக அடைந்து, தேவரீருடைய கடாக்ஷத்தினாலே பிராஜைகளைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பாபிஷ்டர்களான இந்த அசுரர்கள் ரதிக்கிரீடையின் பண்ணுக்கைக்கு என்னையடைந்து தொந்தரை செய்கிறார்களென்று விசனப்படுகிற அந்தப் பிரம்மாவைப்பார்த்துக், கோரான இந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிடுமென்று பகவானாலே சொல்லப்பட்டவராய், அந்தப் பிரம்மாவானவர் சரீரத்தை விட்டுவிட்டார்.

வாரீர் விதுரே! சமஸ்தமான அசுரர்களானவர்கள் சந்திராகால நுபமாயிருக்கிற அந்தப் பிரம்மானினுடைய சரீரத்தைச், சகலபரண பூஷிதையான ஸ்திரீயாக வெண்ணி, அந்தச் சரீரத்தில் மிகவும் மோகத்தையடைந்து, இந்தப்பிரகாரங் கேட்கிறார்கள். வராய் வாழைமரம்போன்ற தொடைகளை யுடையவளே! நீயார்? யாருடைய பெண்? இவ்விடத்திலே உனக்கென்ன காரியம்? உன்னுடைய நுபமாகிற விலையில்லாத வஸ்துவினாலே பாக்கியவீனர்களான எங்களை மிகவுப்பாதிக்கிறாய்? உன்னுடைய ஜாநிசுல முதலானவைகளைக் கேட்கிறதினாலே பிரமோஜன மென்ன? உன்னுடைய பார்வையினாலே எங்களுடைய மனதை யலையச்செய்கிறாய். கையினாலே அடிக்கின்ற பந்தானது அடிக்கடியெழும்பி விழுக்கின்றதுபோல, உன்னுடைய பாதபத்மமானது ஓரிடத்திலே ஸ்திரமாக இருக்கவில்லை. மிகவும் பெரிதாயிருக்கிற ஸ்தனங்களின் பரதத்தினாலே பயப்படுகின்ற உன்னுடைய இடையானது இளப்பையடைகிறது. உனது கடைக்கண் பார்வையானது மகா ஆலசியத்தை யுடையதாக விருக்கிறது.

சோபனமான கூந்தலையுடைய முகமானது மிகவும் நிரம்மலமாக விளங்குகிற தென்று நினைத்து, அந்தச் சந்தியாகாலமாகிற ஸ்திரீக்குச் சூரியனே பந்தாகவும், மேகங்களுடைய மின்னீ இடையாகவும், நக்சத் திரங்களுடைய பிரகாசத்தைக் கடைக்கண் பார்வையாகவும், அந்தகாரத்தை அவளுடைய கேசங்களாகவும், மூடபுத்தியையுடைய அந்த அசுரர்கள் எண்ணிக் கிரகித்தார்கள்.

பிறகு அந்தப் பிரம்மாவானவர் கம்பிரமான அபிப்பிராயத்தை யுடைய வராய்ச் சிரித்துத் தம்முடைய சரீரத்தைத் தாமே ஆக்கிராணம் பண்ணிக் கொண்டு, செளந்தரியத்தினுலே கந்தருவர்களையும் அபசரசுளுடைய கூட்டங்களையுஞ் சிருஷ்டித்தார். பிற்பாடு மிகவும் காந்தியை யுடையதாகியும், நீல ரூபமாகியு மிருக்கிற அந்தச் சரீரத்தையும் விட்டுவிட்டார். அதை விசுவாவச முதலான கந்தருவர்கள் பிரீதியினுலே கிரகித்தார்கள். பின்னையும் அந்தப் பிரம்மாவானவர் தம்முடைய ஆலசியத்தினுலே பூத பிசாசுங்களைச் சிருஷ்டித்துத், திகம்பரர்களாய் மயிர்களை விரித்துக் கொண்டிருக்கிற அவர்களைப் பார்த்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டார். அந்தப் பூத பிசாசுங்களானவர்கள் பிரம்மாவினுலே விடப்பட்டவுடலைச் சோம்பலென்னும் பெயரையுடையதான சரீரமாக அடைந்தார்கள். இந்திரியங்களுக்குத் தூர்பலமான சரீரத்தை நித்திரையென்று சொல்லுவார்கள். பூதகணங்களானவர்கள் இந்திரிய வாட்டத்தினுலே அசுசியாயிருக்கிற பேர்களைப் பிரமிக்கப் பண்ணுகிற அபத்தபூரணத்தை வெறியுள்ளதென்று கிரகித்தனர். பிறகு பிரம்மாவானவர் அபபிரதயக்ஷமாக அன்னத்தைப் புசிக்கிற சாத்திய கணங்களையும், பிதூர்க்கணங்களையும் சிருஷ்டித்தார். கர்மசிலர்களான பேர்கள் சாத்தியர்கள் பொருட்டும், பிதூர்க்கள்பொருட்டும், சித்ததையாக அவ்விய கவ்வியங்களைக் கொடுக்கிறார்கள். பிறகு பிரம்மாவானவர் அந்தர்த்தான சக்தியினுலே, சித்தர்களுையும், வித்தியாதார்களையும் சிருஷ்டித்து, ஆச்சரியகரமான அந்தர்த்தானமென்று பெயரையுடையதான சரீரத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்துத், தம்முடைய பிரதிபிம்பத்தினின்றும் கின்னரர்களையும், கிம்பருடர்களையும் சிருஷ்டித்தார். அந்தக் கின்னரர், கிம்பருடரானவர்கள் ஸ்திரீ புருடரூபமாக இருந்துகொண்டு, அருணோதய காலத்திலே அந்தப் பிரம்மாவையே கானம்பண்ணிக்கொண்டு, பிரதி பிம்ப ரூபமான அந்தச் சரீரத்தையே கிரகித்தார்கள். வாரீர் விதூரே! அவருடைய கேசங்களினின்றும் அகியென்னப்பட்டும், விசாலமான படத்தினுலே பெருத்த முத்துக்களை யுடையனவாகியும், மிகவுந் வேகத்தை யுடையனவாகியும், மகா கோபத்தை யுடையனவாகியு மிருக்கிற சர்ப்பங்களுண்டாயின. பிறகு தம்முடைய குணத்தினுலேயே லோககர்த்தாக்களான மனுக்களைச் சிருஷ்டித்து, அவர்கள் பொருட்டும் புருஷரூபமான தம்முடைய சரீரத்தைக் கொடுத்தார். அப்போது பூர்வத்திலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டபேர்கள் அந்த மனுக்களைப்பார்த்துப் பிரம்மாவைப் புரட்டி, இனி அக்கினி ஹோத்திர முதலான கிரியைகளினுலே நாங்கெல்லாரும் அனிற்பாக முதலானதைப் புசித்துக் கொண்டிருப்போமென்று கொண்டாடினார்கள். பின்னையும், அந்தப் பிரம்மாவானவர் சுவாசமான இந்திரியங்களை யுடையவராய்த்

தபசுடனேயும், உபாசனையுடனேயும், ஆசனமுதலான யோகத்துடனேயும், வைரக்கிய சம்பத்துடனேயும் கூடின ரிஷிகளான புத்திரர்களைச் சிருஷ்டித்துத், தம்முடைய தேகத்தின் அம்சமான சமாதியும், யோகமும், ஐசுவரியமும், தபசும், வித்தையும், வைராக்யமும் இவைகளை அந்த ரிஷிகளின்பொருட்டு அம்சமாய் கொடுத்தார்.

இருபத்தொன்றுவது அத்தியாயம்.

கர்த்தமப்பிரஜாபதியினுடைய தபசுக்கும் உபாசனைக்கும் சந்தோஷித்து,
ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்ணவானவர் அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதிக்குச்
சுவாயம்புமனுவினது பெண்ணின் விவாக முறை
கூட்டினதை சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படிச் சொல்லுகிற நைத்திரேய மகரிஷியைப் பார்த்து விதூர் சொல்லுகிறார். வாரீர் பிரம்மரிஷியே! அந்தச் சுவாயம்பு மனுவினுடைய புத்திரர்களான பிரியவிரதனும், உத்தானபாதனும், தர்மத்தையும் சப்த தீவுகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற பூமியையும் சகலித்தார்களென்றும், அவருடைய பெண், கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய பத்தினியென்றும் உம்மாலே சொல்லப்பட்டன. அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் இயமநியமாதி யோகங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்தப்பந்தினிரினிடத்திலே எத்தனை புத்திரர்களைப் பெற்றார்? அதையும், பிரம்ம புத்திரர்களான ருசிப் பிரஜாபதியும், தக்ஷபிரஜாபதியும், மனுவினுடைய புத்திரிகளான ஆவூதி, பிரகுதி மென்கிற பாரியைகளிடத்தில் பிரஜைகளை எப்படிச் சிருஷ்டிப்பண்ணினார்கள்? அதையுந் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரஸ்னம்பண்ணுகிற விதூரைப்பார்த்து நைத்திரேய மகரிஷியானவர் சொல்லுகிறார். வாரீர் விதூரே! கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர், பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிப்பண்ணச் சொல்லிப் பிரம்மாவினாலே ஆக்யாபிக்கப்பட்டவராய்ச் சாஸ்வதிரதி தீர்த்திலே பதினாறாமவருஷம் தபசுபண்ணிப்பக்தர்களுக்குச் சர்வாபீஷ்டத்தையும் கொடுக்கின்ற ஸ்ரீ ஹரியைப் பக்தியினாலே ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவருடைய தவத்திற்கு மெச்சி வேதாந்தங்களாலே அறியத்தக்க தான பிரம்மஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்தார். அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி சமேதராய்ச் கருடாருடராய் ஆகாசத்தில் விளங்குகின்ற பகவானைப்பார்த்து மிகவும் சந்தோஷத்தை யுடையவராய்ச் சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமம் பண்ணி அஞ்சலிபந்தம் செய்துகொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்.

கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய ஸ்தோத்திரம்.

வாரீர் பிரபுவே! சமஸ்த ஜீவாத்துமாக்களுக்கும் ஆசாரியரான யோகிச்வரர்களாலுங் காணவொண்ணாத தேவரீருடைய தரிசனத்தினாலே என்னுடைய நேத்திரங்கள் சபலமாயின. சம்சாரமாகிற சமுத்திரத்துக்குத் தெப்பமாக விருக்கின்ற தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைகளை யுபாசிக்கிறவர்களுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறவரானாலும் நான் கிருகஸ்தாச்சிரமத்திலே காமதேனுவைப்போல் தர்மார்த்தகாமங்களைக் கற்கின்ற சீலத்தை

யுடைய பாரியை விவாகம்பண்ண வேண்டுமென்று, நிர்ந்துஷ்டமான இரு தயத்தை யுடையவனுய் சர்வாபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறதற்குக் கற்பகவிரு கூடம்போ விருக்கின்ற தேவரீருடைய திருவடி யுபாசிக்கிறேன். சகல லோகநாயகரான தேவரீருடைய வாக்காகிற மூக்காங்கயிற்றிலே எருதாகிய இந்த ஜன்மமானது கட்டப்பட்டிருக்கிறபடியினாலே, கர்மமயமான தேவரீருடை ஆஞ்ஞையைப் பரிபாலனம் பண்ணுகிற நிமித்தமாகப் பாரியையை இச் சிக்கிறேன். காமத்தினாலே திரஸ்கரிக்கப்படுகின்ற பேர்களாயும், தேவரீரது கல்யாண குணங்களையுடைய கீர்த்தனமாகிற மதுரமான அமிர்த்தத்தினாலே பசிதாக முதலானவைகளைப் போக்கடித்தவர்களாகியு மிருக்கிற பாகவதர்க ளுடைய ஆபுசைக் காலாபமான சக்கிரமானது அபகரிக்கமாட்டாது. சிலந் திப் பூச்சியானது வேறொரு சாதனத்தை அபேக்ஷியாமல் நூலைச் சிருஷ்டிப் பதுபோல நிரபேக்ஷாய்ப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி திதி சங்கராங்க ளைப் பண்ணுகிறீர். ஒருக்கால் பூஜித்த புருஷரிடத்திலே வெகு அபீஷ்டங் களை வருஷித்துப் புத்திமூக்களைக் கொடுக்கப்பட்ட தேவரீரைச் சரண மாக அடைகிறேனென்று அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியினாலே மிகவும் ஸ்தோ த்திரம் பண்ணப்பட்டுப், பத்மநாபரானவர் மந்தஹாசங்களுடனே ஆனந்தகர மான வாக்கினாலே அந்தக் கர்த்தமப்பிரஜாபதியைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாரீர் கர்த்தமப்பிரஜாபதியே! என்னுடைய ஆராதனமானது ஒருக்கா லும் வியர்த்தமாய்ப் போகிறதில்லை. அதிலேயும் என்னிடத்திலே சமர்ப்பிக் கப்பட்ட சித்தத்தையுடைய பேர்களுக்குள்ளே உம்மைப்போ லொத்தவர்க ளிடங்களிலே சர்வப் பிரகாரத்தினாலேயும், அது வியர்த்தமாய்ப் போகிற தில்லை. பிரம்மாவினுடைய புத்திரனாகியும், சார்வபூமனாகியும், பிரசித்தமான சதாசார லக்ஷணங்களுையுடையவனாகியு மிருக்கிற மனுவானவன் சப்தசமுத் திரங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தப் பூமியை ரக்ஷித்துக் கொண் டிருக்கிறான். சகல தருமங்களையும் அறிந்த அந்த மனுவானவன் சதாநுப யென்கிற பாரியையுடனே கூட உம்மைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற இச்சையை யுடையவனுய் நாளன்னறைக்கு இவ்விடத்திலே வரப்போகிறான். கறுத்த கடைக்கன்களை யுடையவளாயும், யௌவன வயதும், நல்ல சீலமும், நல்ல குணங்களுடனையும் யோக்கியமான பர்த்தாவைக் கோரிக்கொண்டும் இரு க்கிற தன்னுடைய பெண்ணை அரியரான உமக்குக் கொடுக்கப்போகிறான். அந்த ஸ்திரீயினிடத்திலே ஒன்பது பிரகாரமாக வைக்கப்போகிற உம்முடைய வீரியத்திலே பிறக்கின்ற கன்னிகைகளிடத்திலே ரிஷீஸ்வர்களும் சிக்கிரமா கப் புத்திரர்களை யுண்டாக்கப் போகிறார்கள். நீரும் என்னுடைய ஆக்கினையை நன்றாகப் பரிபாலனம் பண்ணிப் பரிசுதமான இருதயத்தை யுடையவராய், என்னையே அடையப்போகிறீர். கிருகஸ்தாச்சிரமத்திலே சகலபிராணிகளிடத் திலேயும் கிருபைசெய்து, சன்னியாச ஆச்ரமத்திலே ஆத்துமக்கியானத்தை யுடையவராய் சகல ஜகத்துடனே கூடிய என்னை, உம்முடைய ஆத்துமா விலே பார்க்கப்போகிறீர். நா னும் உம்முடைய வீரியத்துடனே உமது பாரியை

யான தேவனுடையினிடத்திலே அவதாரம் பண்ணித் தத்துவத்தை வெளிப் படுத்தப் போகிறேனென்று சொல்லி, அந்தப் பகவானுனவர் ஸ்ரீ வைகுண்டத் தைக் குறித்து எழுந்தருளினார். பிற்பாடு அந்தப்பகவான் அருளிச் செய்த படி கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் அந்த மனுவரவுக்காக அந்தப் பிந்துசரசி லேயே வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது மனுவானவர், சுவர் ணத்தினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட ரத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு, தன்னுடைய பெண்ணையும் பாரியையும் அந்த ரத்தின்மேலே வைத்துக்கொண்டு, பெண் ணுக்கு வரணத்தேடுகிற நிமித்தமாய்ப் பூமியெல்லாம் சஞ்சாரம் பண்ணிச் சார்தரிதியான அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய ஆச்சரமத்தை வந்த டைந்தார். பிரபன்னான கர்த்தமப் பிரஜாபதியினிடத்திலே மிகவுங் கிருபையுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பகவானுடைய நேத்திரங்களினின்றும் ஆனந்த பாவ்ப்பப் பிந்துக்கள் விழுந்தபடியால், அந்த ஆச்சரமத்திலே யிருக்கிற சா சானது பிந்துசரசென்று பிரசித்தமாயும், சாஸ்வதி நதியால் சூழப்பட்டும், புண் ணியகரமாகியும், மகா குளிர்ச்சியுடனேகூடி அமிர்தத்திற்குச் சமானமான செல்வத்தை யுடைத்தாகியும், மகா ரிஷிகளுடைய சமூகத்தினாலே சேவிக்கப் பட்டும், மதுரமாகச் சப்திக்கிற மிருகங்களாலும், பக்ஷிகளாலும், ஷ்ட்ருதுவி னாலேயும் உண்டாகின்ற பலங்கள் பூஷ்பங்களாலே சம்பூர்ணமான விருக்ஷங் கள், கொடிகள் முதலியவைகளால் நிறைந்த வனபந்தியினுடைய காந்திக ளுடனே கூடிக்கொண்டும் மதித்திருக்கிற பக்ஷிகள், வண்டுகளுடைய வினோ தத்துடன், மயில்களின் நாட்டிய லீலைகளை யுடையதாகியும், ஒன்றுக்கொ ண்று அழைத்துக் கொள்ளுகின்ற நரானிதமாயும், மனோக்கியமாயும் உள்ள புள்ளோசைகளை யுடையதாயும் விருக்ஷங்களை யுடையதாகியு மிருக்கிற ஆச்சர மத்திலே ஆதிராஜான அந்தச் சுவாயம்பு மனுவானவர் தம்முடைய பரி ஜனங்களுடனே பிரவேசித்து, அந்த ஆச்சரமத்தின் தவசிலே வெகுசாலம் உக்கிரமான யோகத்தை யுடையவராயும், ஸ்ரீ பகவானுடைய பிரீ திக்குப் பாத் திராகியும், மகாதேஜை யுடையவராகியும், பத்மதளம் போலொத்த நேத் திரங்களை யுடையவராகியும், ஜடாநாரியாகியும், மரவுரியை வஸ்திரமாக வுடை யவராகியும், அழுக்கு மூடிக்கொண்டிருக்கிற மகா ரத்தினம்போல் மலின ராகியும், பிரம்மசாரியாகியும், அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்கிறவராகியு மிருக் கிற அந்த மகரிஷியினுடைய சமீபத்தில்போய்ச் சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமஞ் செய்து நிற்கிற அந்தமனுவை ஆசீர்வாதங்களாலேயும், யோக்கியமான பூசை யினாலேயும் உபசரித்து, மவுனத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்த மனு வைக்குறித்து ஸ்ரீ பகவானுடைய ஆக்கினையை ஸ்மரித்துக்கொண்டு மதுர மான வாக்கினாலே யிர்தப் பிரகாரஞ் சொல்லுகிறார்.

கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் நாதேவனே ! சாதுக்களை ரக்ஷிக்கிறதற்குள், துஷ்டர்களைச் சங் கரிக்கிறதற்கும், சஞ்சரிக்கிற உம்முடைய பாவமான சக்தியானது சூரி யன், சந்திரன், அக்கினி, இந்திரன், வாயு, யமன், வருணன் இவர்களுடைய ரூபத்தை அநந்தக் காரியகாலத்திலே தரிக்கிற அப்படிப்பட்ட மகிமையை

யுடைய ஸ்ரீ ஹரியான உம்மைப் பிரணமம் பண்ணுகிறேன். ஜயசீலமாகியும், நவரத்தினங்களுடைய சமூகங்களுடனே கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற ரதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு மேகத்தொனிபோல் கம்பிரமாகச் சப்திக்கின்ற நானேசையினுலே சத்துருக்களைப் பயப்படச் செய்துகொண்டு சூரியன் போல் பூசுஞ்சாரம் பண்ணாமல் போனீராலுல் அப்போதே பகவானுலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற சமஸ்தமான வர்ணாச்சிரம மரியாதைகளைத்தும் அழிவடையும். இந்த லோகமும் சோடர்களாலே ஆக்கிரமிக்கப் பட்டதாய் நாசத்தையடைந்து போகும். அப்படிப்பட்ட நீர் என்ன நிமித்தமாக இங்கே வந்தீரோ, அந்தப் பிரயோஜனத்தைச் சொல்லும், நாம் அங்கீகரிக்கிறோம்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அந்த மனுவானவன் பகவானுலே ஆக்கியாபிக்கப் பட்டபடி தேவ ஶ்ருதியென்னப்பட்ட சன்னுடைய பெண்ணைக் கர்த்தமப் பிர ஜாபதிக்குக் கொடுத்தானென்று சொல்லப்படுகிறது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரே! இந்தப்பிரகாரம் சமஸ்தமான குணகரமங்கனையுடைய அந்த மனுவானவன் மிகவும் லசசையையுடையவன்போல் நின்றத்திமார்க்க பரரான அந்த ரிஷியைப்பார்த்து ஒருவர்த்தைசொல்லுகிறான். வாரீர் பிரம்ம ரிஷியே! வேதமுர்த்தியாகியும் பிரம்மரூபியாகியு மிருக்கிற பகவானுனவர், சகலவேதங்களையும் பிரகாசிப்பித்துப் பரிபாலனம் பண்ணுவிக்கவேண்டித் தம்முடைய முகத்தினின்றும் தவச, வித்தை, யோகம் இவைகளுடனே கூடினவர்களாகியும் ஆலசிய மில்லாதவர்களாகியு மிருக்கிற பிரம்மணர்க ளான உங்களைச் சிருஷ்டித்து அவர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டுத் தம்முடைய ஆரீங்கைகளினின்றும் எங்களைச் சிருஷ்டித்தார். பிரம்மணஜாதி பிரம்மா வுக்கிருதயமாகவும், கூத்திரியஜாதி பிரம்மாவினுடைய அங்கமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. பிரம்மணஜாதியும், கூத்திரியஜாதியும், ஒருவர்க் கொருவர் ரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பகவானுனவர் சர்வ சுவரூபியா யிருந்தாலும் தீர்விகாராயிருந்து சமஸ்தத்தையும் ரக்ஷிக்கிறார். வாரீர் மகா ரிஷியே! நீர் பிரீதியினுலே ரக்ஷிக்கவேண்டு மென்கிற இச்சையை யுடைய வராய் எனக்குச் சகல தர்மத்தையுஞ்சொன்னீர். உம்முடைய சத்தரிசனத் தினுலே என்னுடைய சம்சயங்களெல்லாம் சேதிக்கப்பட்டுப் போயின. மனோரிச்சயமில்லாதபோர்களுக்குக் காக்கிகொடாத பகவானுனவர், என் னுலே காணப்பட்டனர். நங்கனகரமான தேவரீருடைய வசனங்கள் என் னுடைய கர்னரந்திரங்களாலே கிரகிக்கப்பட்டன.

ஆனாலும் தீனனுகிரிமிருக்கிற என்னுடைய விக்கியாபனத்தைக் கேட்க யோக்யா யிருக்கிறீர். என்னுடைய புத்திரியாகிய இந்தக் கன்னிகை யானவர், யௌவனவயதும் நல்ல ஆசாரமுமுடையவன். கல்பாணகுணங் கள் முதலியவைகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பர்த்தாவைக் கோருகிற

இந்தக் கன்னிகை உம்முடைய சீலம், கியானம், ரூபம், வயது, கல்யாண குணங்கள், இவைகளை நாரதமகாரிஷியினிடத்தினின்றும் கேட்டு, அன்று முதல் உம்மிடத்திலேயே மிகவும் ஆசக்தியை யுடையவளாக விருக்கிறாள். சர்வப்பிரகாரத்தினாலேயும் கிருகஸ்தாச்சிரம தர்மங்களுக்கு யோக்கியதைபா கியிருக்கிற இந்தக் கன்னிகையை அங்கீகரிக்கவேண்டும். நிஷ்காமனுயிருக் கிறவனுக்கும் தனக்குத்தானே பிராப்தமான விஷயத்தைத் திரஸ்கரிக்கிறது உசிதமல்ல. ஆசக்தனுயிருக்கிறவனுக்குக் கேட்கவேண்டியதில்லை. புருஷ னானவன், சுவயமாகவந்து கொடுக்கிறோமென்கிற தாதாவை அனாதாவு பண்ணி, லுத்தனைப் போய் யாசிக்கிறானே அவனுடைய பிரசித்தமான கீர்த்தியானது ஸ்நேகித்துப் போகும். வாரீர் வித்துவானே! நான் உம்மை விவாகார்த்தமாக யத்தனம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறவராகக் கேள்விப் பட் டிருக்கிறேன். பிரம்மசரியத்துக்கு முடிவையுடையவரான நீர் என்னுடைய கொடுக்கப்படுகின்ற இந்தக் கன்னிகையை யங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று விக் கியாபனம் பண்ணுகின்ற சுவாயம்பு மனுவைப்பார்த்துத், கர்த்தமப் பிரஜா பதி ஒரு வார்த்தைசொல்லுகிறார். வாராய் மனுவே! நான் விவாகம்பண் ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கோரியிருக்கிறது யதார்த்தமே. உன்னு டைய புத்திரியான இந்தக் கன்னிகையும் என்னிடத்திலேயே ஆசக்தியை யுடையவளானபடியினாலே மற்ற ஒருவருக்கும் கொடுக்கிறோமென்று பிர திக்களை பண்ணப்பட்டவளன்று. ஆகையினாலே எங்கனிருவருக்கும் முக் கியமான இந்த விவாகமானது மிகவும் யோக்கியமாக விருக்கிறது.

வாராய் ராஜனே! உன்னுடைய புத்திரியான இந்தக் கன்னிகையினு டைய விவாகத்தினால் உன்னுடைய மனோதானது சபலமாகக்கடவது. தன்னுடைய தேகநாந்திரினாலே பூஷணங்களுடைய காந்தியைத் திரஸ் கரிக்கின்ற இந்தப்பெண்ணை எவன்தான் ஆகரியாமற் போவன். உப்பரி கையின்மேலே சதங்கைகள் சப்திக்கப் பந்தாடும்போது அந்தப் பந்தி லேயே சுழன்றுகொண்டிருக்கிற கண்களை யுடையவளான இவளைப்பார்த்து விசுவாவச வென்கிற கந்தருவனுனவன் மோகத்தினாலே மூடமான மனதை யுடையவனுய்த் தன்னுடைய விமானத்தினின்றும் விழுந்துவிட்டானன்றோ. ஸ்ரீ மகா லக்ஷ்மிநினுடைய சரணசேவை பண்ணுதவர்களாலே பார்க்கிறதற்கு யோக்கியதையற்றவளாகியும், உத்தான பாதனுடைய தங்கையாகியும், சுவய மாகவே வரிக்கிறவளாகியு மிருக்கிற இந்த ஸ்திரீயை எவன்தான் கிரக யாதே போவான்? ஆகையினாலே பதிவாழையான இவளை யங்கீகரிக்கிறேன். இந்த ஸ்திரீயானவன் என்னுடைய வீரியத்தைப் பரிக்கிறயட்டுக்கும் கிருகஸ்த தர்மங்களை யனுட்டானம் பண்ணித் தேவருணம், பிதூருணம், பூதருணங் களைத் தீர்த்துப் பிற்பாடு பாம ஹம்சர்களான யோகிகளுக்கும் அரிதாகியும், பகவானுலே சொல்லப்பட்டு மிருக்கிற சந்திராசக்தை அடைவேனென்று சொல்லிப்போட்டு, ரவுனத்தை யடைந்தவாய்ப், புத்திரினாலே பத்மநாபரைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு, அந்தத் தேவபூதிரினுடைய மனதை ஆசையை யுடையதாகப் பண்ணினார். பிற்பாடு அந்த மனுவானவன் தன்னுடைய பாரி

யையான சதருபையினுடைய அபிப்பிராயத்தையும், பெண்ணை தேவவ்ருதியினுடைய அபிப்பிராயத்தையும், அறிந்து சந்தோஷத்தை யுடையவனாய்ச், சகலகுணபரிபூரணான அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியின்பொருட்டு அந்தக் கன்னிகையை விவாகம் பண்ணிக் கொடுத்தான். மகானுபாவையான அந்தச் சதருபையானவர், விவாககாலத்திலே கொடுக்கத்தக்கவைகளான மகா விலைபெற்ற பூஷணங்கள், வஸ்திரங்கள், கிருகோபகரணங்கள், இவைகளைப் பிரீதியினுலே அந்தத் தம்பதிகளுக்குக் கொடுத்தான். அந்த மனுவானவன் அந்தப் பெண்ணைக் கைகளினுலே கட்டிக்கொண்டு விசனந்தீர்த்தவனாய், அந்தக் கர்த்தமப்பிரஜாபதிகையிலே அனுக்கொண்டு பெற்றுக்கொண்டு, தன்னுடைய பரிவார ஜனங்களுடனேகூடப் பாரியை சமேதனாய் ரதத்தின்மே லேறிக்கொண்டு, தன்னுடைய பட்டணத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டு வருகிறபோது, அந்தச் சாஸ்வதி நதியினுடைய விரண்டு கரைகளிலேயும், சமதமாதி குணங்களை யுடையவர்களான ரிஷியீஸ்வரர்களுடைய ஆச்சிரமங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு வருகிற ராஜாவைப்பார்த்துப், பிரஜைகள் மிகவும் சந்துஷ்டர்களாய், நிர்ந்தகித வாத்தியங்களுடனேகூட எதிர்கொண்டார்கள். மகா வைபவத்துடனே பெற்றிஷ்டமதியென்று பெயரையுடையதான தன்னுடைய பட்டணத்திற் பிரவேசித்து ஆதியாக்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதெய்விகம் என்னப்பட்ட தாபத்தியங்களையும், நாசம்பண்ணத்தக்க கிருகத்திலே பிரவேசித்துத் தன்னுடைய பாரியை, பிரஜைகள் இவர்களுடனே தர்மார்த்தங்களுக்கு விரோதமில்லாமலும், அருணேதய காலங்களிலே ஸ்திரீகளுடனே கூடிக் கொண்டிருக்கிற கந்தர்வர்களாலே கானம் பண்ணப்பட்ட பிரசித்தமான கீர்த்தியை யுடையவனாய், நித்திரையைவிட்டு நீங்கி யிருதயத்திலே ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதைகளைக்கேட்டுத் தியானஞ் செய்துகொண்டும் தூர்லபங்களான போகங்களை யுண்டுபண்ணுகிறதிலே மிகவும் சமர்த்தனாகியும், பகவத்பானாகியும், தியானயோகத்தை யுடையவனாகியுமிருக்கிற அந்தச் சுவாயம்பு மனுவைப் போகங்களானவை ஒரு காரணத்தினுலேயும், திரஸ்கரிக்சச் சமர்த்தங்களாகாமற் போனபடியினுலே அந்த மனுவானவன் ஸ்ரீ வாசுதேவருடைய தியானம் முதலானவைகளாலே கரகாணதி அவஸ்தைகளையும், சத்வ முதலான குணங்களையும் திரஸ்கரித்து, எழுபத்தொரு சதுர்புக ரூபமான தன்னுடைய மனுவந்தரத்தைப் போக்கினான். வாரீர் விதூரே! அந்தச் சுவாயம்புமனுவானவன் ரிஷிகளாலே கேட்கப்பட்டு நித்தியமாய்ச் சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் இதத்தைக் கோரினவனாய்த், தன்னுலே பண்ணப்பட்ட ஸ்மிருதியிலே மனுவீயர்களுக்கும், பிராமணுதி வர்ணங்களுக்கும், ஆச்சிரமங்களுக்கும், சுபகரங்களாகியும், நானுதிதங்களாகியு மிருக்கிற தர்மங்களைச் சொன்னவனாகியும், ஆதிராஜனாகியும், கீர்த்திக்கத்தக்கவனாகியுமிருந்தான். அந்த மனுவினுடைய ஆச்சிரியகரமான இந்தச் சரித்திரமானது உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. அவனுடைய புத்திரியான தேவவ்ருதியினுடைய சந்ததியைக் கேட்கக்கடவீர்.

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கர்த்தமப்பிரஜாபதி, தேவவ்ருதி, இவ்விருவர்களுடைய தபோயோகபலத்தினாலே நிர்மிக்கப்பட்டும், சர்வசம்பத்துகளுடனே கூடிக்கொண்டும், இச்சானுணமாகச் சஞ்சரிக்கத்தக்கவிமானத்திலே செய்த லீலைகள் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! மாதா பிதாக்களான சுவாயம்பு மனுவும் அவருடைய ஸ்திரீயும் புறப்பட்டுப்போன பிற்பாடு, இங்கிதங்களை யறிந்து நடக்கத்தக்கவளாயும், பதிவிரதையாயு மிருக்கிற அந்தத் தேவவ்ருதியானவள், பார்வதி, பாமேசுவரனைப் பூஜிப்பதுபோல், காமம், டம்பம், துவேஷம், லோபம், இவைகளில்லாமல் பிரீதியினாலேயும், அந்தாங்க பகிரங்க சவுசத்தினாலேயும், கவுரவத்தினாலேயும், மனோ நிக்கிரகத்தினாலேயும், சிசுருஷையினாலேயும், பக்தியினாலேயும், சிநேகத்தினாலேயும், மதுரமான வாக்கினாலேயும், உடம்பு மறந்திராதவளும், ஆலசிய மில்லாதவளுமாய் மிகவும் தேஜசுவியான பர்த்தாவைச் சந்தோஷிப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தத் தேவ ரிஷிசிரேஷ்டரான கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர், தன்னை மிகவும் அனுவர்த்தித்து வெகுகாலம் விரதங்களை யாசரிக்கிறதினாலே யினைத்தும், மிகவும் தூர்ப்பலையாகியுமிருக்கிற அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்துக் கிருபையுடனே யொருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் மானினி! உன்னுடைய பக்தியினாலேயும், பாமமான சிசுருஷையினாலேயும், அத்தியந்தம் நான் சந்துஷ்டனானேன். பிராணிகளுக்குத் தேகமானது மிகவும் இஷ்டமானதாயிருந்தாலும், அதை என்னுமல் என்னுடைய சேகவாரினாலே ஆசக்தியை யுடையவளான உன்னை என்னாலே கஷ்டப்படுத்த யுபேகைத் பண்ணப்பட்டது. ஆதலால் மனுவ்ருதிகளாலே அடையக்கூடாத விபவங்களை அனுபவிக்கக் கடவாயென்று சொல்லுகின்ற பர்த்தாவைப்பார்த்து, அந்த ஸ்திரீயானவள் கியசனமில்லாதவளாய் மிகவும் வணக்கமும், பிரீதியும், கொஞ்சம் லச்சையுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கடைக்கண் பார்வையினாலே விளங்குகின்ற புன்னகையுடைய முகமுமுள்ளவளாய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

தேவவ்ருதியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிராமணோத்தமரான பர்த்தாவே! யோகமாபைக்கு ஈசுவரராகியும், சமர்த்தராகியுமிருக்கிற உமக்கு இது சிந்தமாக விருக்கிறதென்று நானறிவேன். பர்த்தானினிடத்தில் ஸ்திரீகளுக்குப் பிரசவவுற்பத்தி யடைகிறது மிகவும் தர்மமானது. அந்த அபிசத்திற்கு நிமித்தமான காமசாஸ்திரப்படிக்குச் சங்கற்பிக்கக்கடவீர். மன்மதனாலே தூண்டப்பட்டுத் தேவரீருடனே ரமிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சைக்கு இருப்பிடமாகப் பண்ணப்பட்டுத் தீனமாயிருக்கிற அயுபேனுக்குக் கிரீடைக்கு யோக்கியமான போஜனம், பானம் முதலானவைகளுடன் கூடின கிருகத்தையும், யோசனைசெய்யவேண்டுமென்று வினவுகிற பாரிபாயினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுக், கர்த்தமப்பிரஜா

பதியானவர் தம்முடைய ஸ்திரீயின் பிரியத்தைக்கோரி யோகபலத்தை ஆச்ரயித்தவராகி, அந்தக் கஷணத்திலே இச்சாஸூபமாகச் சஞ்சரிக்கத் தக்கதாகியும், சமஸ்த கோரிக்கைகளையும் உண்டாக்கும்படியானதும், நிவ்வியமாகியும், சமஸ்த ரத்தினங்களுடனே கூடிக்கொண்டும், சமஸ்த சம்பத்துகளையும், உத்திரோத்தரமான அபிவிருத்திகளையுமுடையதாகியும், ரத்தினமயங்களான ஸ்தம்பங்களினாலே அலங்கரிக்கப்பட்டும், திவ்யங்களான சாமஸ்கிரியைகளுடனே கூடிக்கொண்டும், சர்வகாலத்திலேயும் சபகரமாகியும், பட்டுவஸ்திரங்களாலேயும், விசித்திரங்களான துவஜங்களாலேயும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், விசித்திரங்களான புஷ்பங்களை யுடையவைகளாகியும், மதுரமாகச் சப்திக்கின்ற வண்டிகளையுடைய மாலைகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டும், வெண்பட்டுப் பிரதாம்பர முதலான திவ்ய வஸ்திரங்களாலே விளங்கியும், மேன்மேலும் உபரிகைகளிலே வேறுவேறான சயனகிருகங்களிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிற மெத்தை, கட்டில், விசிறி, ஆசனம் இவைகளாலே மிகவும் மனோஹ்மிகமாகியும், அந்தந்த விடங்களிலே நானாவித விசித்திரங்களான சில்பங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், மரகதமாணிக்கப் பிரதேசங்களாலேயும், பவளமயங்களான திண்ணைகளாலேயும், வாசற்படிகளிலே பவளமயங்களான கீழ்ப்படி மேற்படிகளினாலே விளங்கியும், வச்சிரமயங்களான கதவுகளை யுடையதாகியும், இந்திர நீலரத்தினமயங்களான உபரிகைகளிலே சுவர்ணகலசங்களுடனே கூடிக்கொண்டும், நேத்திரங்களை யுடையவைகள் போல் விளங்குகின்ற வச்சிரமயங்களான சுவர்களிலே யிழைக்கப்பட்ட கெம்பு ரத்தினங்களுடனே கூடிக்கொண்டும், விசித்திரங்களான மேல்கட்டு வஸ்திரசமூகங்களாலேயும், மிகவும் விலைபெற்ற, சுவர்ணமயங்களான தோரணங்களாலே விளங்கியும், அங்கங்கே அன்னங்கள் மாடப்புறங்கள் இவைகளுடைய கூட்டங்களாலே மதுரமாகச் சப்திக்கப்பட்டும், விசித்திரங்களாகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிற அம்ச முதலானவைகளைத் தன் சயஜாதி பென்றெண்ணி அவைகள்மேலே யேறி இறங்கிக் கொண்டிருக்கிற அம்சங்களாலே சப்திக்கப்பட்டும், கிரீடாபிரதேசங்கள், சயனகிருகங்கள், போகஸ்தானங்கள், கிருகத்துக்கு வெளிப் பிரதேசங்கள் ஆத்துமாயுக்கு எப்படிச் சுகமுண்டாகுமோ, அந்தப்படிக்கு நிர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற பிரதேசங்களாலே சோபிதமாகியும், மிகவும் ஆச்சரிய ஜனகராயுமிருக்கிற அந்த விமானத்தைப் பார்க்கின்ற தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பார்த்துச் சகலபிராணிகளுடைய இருதயத்தையும் அறிந்தவரான கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் ஸ்திரீயே ! இந்தப் பிந்துசரசிலே ஸ்நானம்பண்ணி இந்த விமானத்திலே யேறக்கடவாய். ஸ்ரீ ஹரியினாலே நிர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இந்தச் சரசானது மனுவியர்களுடைய சமஸ்த இஷ்டங்களையுங் கொடுக்கத் தக்கதென்று சொல்லுகின்ற பர்த்தாவினுடைய வசனத்தைக் கேட்டுக், கருநெய்தல் புஷ்பம்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவளாயும், மிகவும் அழகாகடைந்த வஸ்திரத்தையும், சடைபற்றி யிருக்கிற கேசங்களையும் உடைய தேவபூதியானவள், மங்களகரங்களான செல்வங்களை யுடையதான சரசவதி நதியி

னுடைய ஜலத்திலே பிரவேசித்தாள். அந்தச் சரசுக்குள்ளே யெளவன வயதை யுடையவர்களாகியும், பத்மகந்தம்போன்ற கந்தத்தை யுடையவர்களாகியு மிருக்கிற ஆயிரம் கன்னிகைகளைக் கண்டாள். அவர்கள் இவளைப் பார்த்துச் சீக்கிரமாக வெழுந்திருந்து அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் உனக்குப் பரிசாரகர்கள், உனதாக் கிணையின்படி நடக்கத்தக்கவர்களென்று சொல்லி, மகாவிலைபெற்ற சம்பங்கித் தைல முதலானவைகளாலே அபபியங்கன ஸ்நானம் பண்ணுவித்து, நூதனங் களாகியும், மகாவிலை பெற்றவைகளாகியு மிருக்கிற வெண்பட்டு வஸ்திரங் களையும், மிகவும் சிரேஷ்டங்களாகியும், இஷ்டங்களாகியும், கார்த்தியை யுடைய வைகளாகியு மிருக்கிற பூஷணங்களையும் அணியச்செய்து, சர்வ குணங்க ளுடனேயும் கூடிக்கொண்டிருக்கிற அன்னத்தையும், அமிர்தம்போல் மது ரமாயிருக்கிற தீர்த்தத்தையும் கொடுத்தார்கள். பின்னர் அந்தத்தேவலூதியின் தேக மெப்படி யிருக்கிறதென்றால்:—நன்றாக அழுக்குப்போக அப்பியங்ஙன ஸ்நானத்தைப் பண்ணுவிக்கப்பட்டும், சர்வாபரணங்களினாலேயும் அலங்கரிக்கப் பட்டும், கண்டத்திலே பதக்கங்களை யுடையதாகியும், கைகளிலே வளையல் களை யுடையதாகியும், சப்தியாநின்ற சுவர்ணமயமான சிலம்புகளை யுடைய தாகியும், இடுப்பின் பிற்பாகங்களிலே தரிக்கப்பட்டும், சுவர்ணமயமாகியும், அனேக ரத்தினங்களை யுடையதாகியு மிருக்கிற அரைநூல் மாலையினாலேயும், மகாவிலைபெற்ற ஆரத்தினாலேயும், குங்குமமுதலான மங்கள திரவியத்தினாலேயும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், சோபனங்களான புருவங்களினாலேயும், தந்தங் களினாலேயும், மனோக்கியமான கடைக்கண் பார்வையினாலேயும், நீலங்க ளான முன்னெற்றி மயிர்களாலேயும் விளங்காநின்ற முகத்தையுடையதாகியு மிருக்கிற தன்னுடைய தேகத்தைக் கண்ணாடியிலே பார்த்துப் பர்த்தாவைக் கட்டியணைய உகந்தவளாயிருக்கிறோமென்று நிச்சயித்து, ரிஷிசிரேஷ்டராகியும், இஷ்டராகியுமிருக்கிற தன்னுடைய பர்த்தாவை நினைத்தாள். அப் போது கர்த்தமப் பிரஜாபதியிருக்கிறவிடத்தில் அந்த ஸ்திரீகளுடனேகூடத் தானுமிருக்கக்கண்டு, இதென்னவென்று மிகவும் ஆச்சரியத்தை யடைந்தாள். அந்த ரிஷியானவர், நன்றாய் மங்கள ஸ்நானம்பண்ணி யலங்கரிக்கப்பட்டவ ளாகியும், நூதனமாக வந்தாற்போல் விளங்குகின்றவளாகியும், விவாகத் துக்கு முன்னே யிருந்தரூபத்தை அடைந்தவளாகியும், வஸ்திரங்களாலே மறைக்கப்பட்ட மனோக்கியமான ஸ்தனங்களை யுடையவளாகியும், அனேகம் வித்தியாதர ஸ்திரீகளாலே சேவிக்கப்பட்டும் மகாவிலைபெற்ற வஸ்திரத்தை யுடையவளாகியு மிருக்கிற பாரியையைப் பார்த்துப் பிரீதியையுடையவராய் அந்த விமானத்தின்மேலே யேற்றி வைத்துக்கொண்டு அந்த ஸ்திரீகளாலே சிக்ஷைபண்ணப்பட்ட சரீரத்தை யுடையவராய் மிகவும் சுந்தரமாகியும், நகூத்திரங்களாலே சூழப்பட்ட ரந்திரன்போல் விளங்கினார். மன்மதனுக் குச் சகாவான மந்தமாருதத்தினாலே சவுந்தரியத்தை யுடையவைகளாகியும், ஆகாசங்கை விழுக்கறினாலே மங்கள கரங்களான சபதங்களை யுடையவைகளாகியும், அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களுடைய ஸீலைகளை யுடையவைகளாகியு

மிருக்கிற குலாசூலங்களுடைய குகைகளிலே யிருக்கின்ற சித்தர்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய்க் குபேரன்போல வெளுகாலம் வைசர்ம பீகம், சுவர்ணம், நந்தனம், புஷ்பபத்திரிகம், சயித்திராதமென்னப்பட்ட தேவ வுத்தியானவனங்களிலேயும், மானசசரசிலேயும், ரமித்துக்கொண்டும், இச் சானுகுணமாக வாயுவானவன்போல் சகல லோகங்களிலேயும் சஞ்சரித்துக் கொண்டும், தேவர்களை அதிசயித்தார். சமுசார வியசனத்தைப் போக் கடிக்கின்ற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய திருவடிகளை ஆராதிக்கப்பட்ட புருஷர்களு க்கு எதுதான் தூர்லபமாகும். அப்படிப்பட்ட பகவத்பக்தரான கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் தீவுகள் முதலான சமஸ்தபூமண்டலத்தையும், தம்முடைய ஸ்திரீக்குக் காண்பித்துத், திரும்பவும் ஆச்சிரமத்தின் பொருட்டுத் திரும்பி னார். அந்த ஸ்திரீயானவன் மிகவும் சுந்தரரான அந்தப் பர்த்தாவுடனே கூடினவளாய் அந்த ஹிமானத்திலே மிகவும் உத்திருஷ்டமாகியும், பிரீதிகா மாகியுமிருக்கிற சயனத்தையே ஆசிரயித்தவளாயினள். யோகப்பிரபாவத்தி னாலே ரமித்துச் சம்பத்தினாலே சம்பூர்ணர்களாகியுமிருக்கிற அந்தத் தம்பதிக ளுக்கு நூறு சம்வச்சரங்கள் கொஞ்சகாலம்போலவே அதிகரித்தன. சர்வ சங்கற்பத்தையும் அறிந்தவரான அந்தக் கர்த்தம்பிரஜாபதியானவர் அந்த ஸ்திரீயைத் தம்முடைய அந்தச் சரீரநுபமாகப் பாவனைப்பண்ணிக்கொண்டு தம்முடைய ரூபத்தை ஒன்பதுவிதமாகப் பிரித்து அந்த ஸ்திரீயினிடத்திலே தம்முடைய வீரியத்தை வைத்தார். பிற்பாடு அந்தத் தேவவுத்தியானவன் ஒரு நாளையிலேயே ஸ்திரீ பிரசகனைப் பெற்றான். அந்தக் கன்னிகைகள் சமஸ்த மான பேர்களுமே சுந்தரமான சரீரங்களைபுடையவர்களாகியும், பத்மத்தினு டைய கர்த்தம்போலொத்த கந்தங்களையுடையவர்களாகவு மிருந்தார்கள். அப் போது சன்னியசித்துக்கொண்டு போகப்போகிறவராயிருக்கிற பர்த்தாவைப் பார்த்துத் தேவவுத்தியானவன் வெளிக் குசகிரித்துக்கொண்டு உள்ளே வியா கூலமான சித்தத்துடனே கூடினவளாய், நகங்களாகிய வத்தினங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பாதத்தினாலே பூமியைக் கிழித்து, தலையையணங்கி, அதோமுகமாய் நின்றுகொண்டு, மெல்லமெல்லக் கண்ணீர்த்துளிகளை நிறு த்தி மதுரமாக ஒருவார்த்தை சொன்னான்.

வாரீர் பகவானே! என் பொருட்டு உம்மாலே பிரதிக்கனை பண்ணப்பட்ட தானாலும், சரணமாக வடைந்த எனக்கு அபயப்பிரதானம் பண்ணவேண்டும். உம்முடைய புத்திரிகள் தங்களுக்கு யோக்கியர்களான பர்த்தாக்களைத் தேடத் தக்கவர்களாக விருக்கிறார்கள். நீர் சன்னியசித்துக்கொண்டு வனத்தையடை நது இருக்கையில் எனக்குக் கியான உபதேசம் யார்செய்வார்கள். இவ்வளவு காலமும் விஷயங்களிலே ஆசக்தியாய் பரமாத்மம் சித்தியை விட்டவளாய் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தை யறிபாமலிருந்த என்னாலே உம்மிடத்திலே பண்ணப்பட்ட சங்கமமானது எனக்கு அபயத்தின் பொருட்டு ஆகக்கடவது. ஹஷ்டங்களிடத்தில் அக்ஷயானத்தினால் பண்ணப்படுகிற சங்கமமானது சம்சார ததுக்கு எதுவாக விருக்கும். சாதுக்களிடத்திலே செய்யப்படுகின்ற சங்கமம் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஏதுவாகவிருக்கும். இந்த லோகத்திலே புருஷ

னுடைய கர்மமானது தர்மாபி முகமாகியும், வைராக்கியத்துக்கு ஏதுவாகியும் இருக்கும். அந்த வைராக்கிய முகமாய் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சேவையின் பொருட்டு உறுதியில்லாத புருஷன், பிராணனுடனே யிருந்தாலும் மரித்த வனுக் கொப்பாவான். நான் பகவானுடைய மாயையினாலே மிகவும் வஞ்சிக்கப்பட்டவளானேன். மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்ற உம்மையடைந்து சம்சாரபந்தத்தினின்றும் மோக்ஷத்தைக் கோராமற் போனபடியினாலே பகவானுடைய மாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டேன்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

பகவானுடைய கபிலாவதாரமும், அவருடைய பிதாவான கர்த்தமப்பிரஜாபதியினுடைய குணத்திரயத்தினின்றும் விடுபட்டுக் கிருகஸ்தாசர்மத்தினின்றும் நிவர்த்தி மார்க்கத்தை யடைந்ததுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! அந்தக் கர்த்தமப்பிரஜாபதியானவர், இந்தப்பிரகாரம் மகா துக்கத்துடனே சொல்லுகின்ற மனுவின்னுடைய பெண்ணாகிய அந்தத் தேவவ்ருதியைப் பார்த்துத் தயைபண்ணி ஸ்ரீ ஹரியினாலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை ஸ்மரித்துக்கொண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் சிலாக்கியமானவளே! பாக்கிய ஈனையென்று நீ வியசனப்படவேண்டாம். நாச ரகிதனுன பகவானானவர் உன்னுடைய கர்ப்பத்தைச் சீக்கிரமாக அடையப் போகிறார். இந்திரிய நிக்கிரகத்தினாலேயும், சுவதர்மத்தினாலேயும், தபசுகளாலேயும், திரவியதான முதலானவைகளாலேயும், சிரத்தினாலேயும், ஈசுவரனைப் பஜிக்கக்கடவாய். அந்தபகவானானவர் உன்னாலே யாராதிக்கப்பட்டவராய் என்னுடைய எசசை விஸ்தாரமாகப்பண்ணி உனக்குப் புத்திரனாக அுவதரித்துப் பிரம்மவபுதேசம்பண்ணி உன்னுடைய அகங்காரரூபமான பந்தத்தைச் சேதித்துப்போடப் போகிறாரென்றுசொன்ன பந்ததாவினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, அந்தத் தேவவ்ருதியானவள் கூடஸ்தராகியும், ஜகத்குருவாகியுமிருக்கிற பரம புருஷரைப் பஜித்தாள். இப்படி யநேகநாள்களையுடைய காலமானது அதிக்கிரமிக்கையில் மதுகுதனரான பகவானானவர், அந்தத் தேவவ்ருதியினிடத்திலே கர்த்தமப்பிரஜாபதியினுடைய வீரியத்தை யாசிரயித்தவராய்த், தாருனிலே யக்னியானது பற்றுவதுபோல் ஆவிற்பவித்தார். அப்போது ஆகாசத்திலே மேகங்களானவை மங்கல வாத்தியங்களைச் சப்திப்பித்தன. கந்தருவர்கள் அந்தப்பகவானைக் குறித்துக் கானம் பண்ணினார்கள். அப்சர ஸ்திரீகள் சந்தோஷத்தினாலே நர்த்தனம்பண்ணினார்கள். ஆகாசத்திலே சஞ்சரிக்கின்ற தேவர்களாலே வருஷிக்கப்பட்டவையாகியும் திவ்வியங்களாகியுமிருக்கப்பட்ட புஷ்பங்கள் விழுந்தன. சமஸ்தமான திக்குகளும், ஜலங்களும், சத்புருஷர்களுடைய மனங்களும் நன்றாகத் தெளிந்தன. அப்போது பிரம்மாவானவர், மரிசிப்பிரஜாபதி முதலான ரிஷிகளாலே சூழப்பட்ட

டவராய், சாஸ்வதிநுதியினுலே குழப்படுகின்ற அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியி னுடைய ஆச்ரமத்தைக் குறித்துவந்தார். வாரீர் விதூரே! சர்வஞ்ஞான அந்தப் பிரம்மாவானவர் பரப்பிரம்மரூபமான பகவானைச் சாங்கியக்கியானத் தை யுபதேசிக்கிறதன்பொருட்டுச் சத்துவாம்சத்தினுலே அவதரித்தவராக அறிந்து அந்தப்பகவானுடைய சங்கல்பத்தைப் பூசித்துப் பரிசுத்தமான இரு தயத்துடனே கர்த்தமப் பிரஜாபதியையும் தேவவ்ருதியையும் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

பிரம்மாவினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் குழந்தாய்! நீ என்னுடைய வாக்கியத்தைக் கிரகித்துக் கபட மில்லாமல் என்னைப்பூஜித்தாய். இந்தப்பிரகாரம் லோகத்தில் புத்திரானுவன் தகப்பனுடைய வசனத்தைக் கவரவத்தினுலே யங்கீகரிக்கக்கடவன். வாராய் குழந்தாய்! சோபனமான இடையை யுடைவர்களாகியும், பதிவிரதைகளாகியு மிருக்கிற இந்த உன்னுடைய பெண்கள், தங்களுடைய வம்சங்களாலே இந் தச் சிருஷ்டியை அனேக விதமாக விர்த்திபண்ணுவிக்கப் போகிறார்கள். ஆகையினுலே நீ மரீசி முதலான ரிஷீஸ்வர்களுக்கு இந்தப் பெண்களைக் காலமதிக்கரியாமல் இப்போதே கொடுத்துக் கீர்த்தியைப்பொருந்தக்கட வாய். இப்போது உன்னிடத்தில் அவதரிக்கப்போகிற குமாரன் சகல ஜீவ தயாபாமூர்த்தியான ஸ்ரீமந் நாராயணனென் றறிகிறேனென்று கர்த்தமப் பிர ஜாபதியைப் பார்த்துச்சொல்லி, பின்பு தேவவ்ருதியைப் பார்த்துச் சொல்லு கிறார். வாராய்மனுபுத்திரியே! சுவர்ணவர்ணமான சிகைகளையுடையவராகியும், பத்மம்போலொத்த நேத்திரங்களை யுடையவராகியும், பத்மமுத்திரையோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ பாதபத்மங்களை யுடையவராகியும், கயிடாபசுரனைச் சங்கரித்தவராயுமிருக்கிற இந்தப் பகவானுவர் சாஸ்திரக்கியானம், பரமாத் மக்கியானம் இவைகளாகிற வுபாயத்தினுலே கர்மங்களுடைய வாசனைகளை வேருடனே பிடுங்கிப் போடப்போகிறவராய் உன்னுடைய கர்ப்பத்திலே யவ தரித்துப் பகவத் ச்வரூபத்தையறியாமல் மித்தியாக்ஞானத்தையுடைய அகந் காரக்கிரந்தியைச் சேதித்துப்போட்டு யோகசித்தர்களுடைய கூட்டங்களு க்கு ஈசுவரராகியும், சாங்கியக் கியானத்திற்கு ஆசாரியராகியும், உன்னு டைய கீர்த்தியை விருத்திபண்ணி லோகத்திலே கபிலமகாரிஷியென்று பிரசித் தமான நாமத்தையுடையப் போகிறாரென்று ஜகத் கர்த்தாவான பிரம்மாவான வர் கொண்டாடிச் சனந்ருமாரர் முதலான ரிஷிகளுடனேயும், நாரதமகரிஷி யுடனேயும் கூடினவராய், அம்சவாகனத்தி லேறிக்கொண்டு சத்தியலோகத் தைக் குறித்துப்போனார். பிற்பாடு கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் பிரம்மா சொன்னபடிக்குத் தம்முடைய கன்னிகைகளை விசுவகர்த்தாக்களான நவப பிரஜாபதிகளுக்கும் விவாகம் பண்ணிக்கொடுக்க நிச்சயித்துக், கலையென்கிற பெண்ணை, மரீசி மகரிஷிக்கும், அனகுயையை அத்திரிமகரிஷிக்கும், சிரத் தையை அங்கோசுக்கும், அவிந்நவென்கிற பெண்ணைப் புலஸ்தியருக்கும், கதி யென்கிற கன்னிகையைப் புலகருக்கும், கிரியையென்கிற பெண்ணைக் கிருத

மகரிஷிக்கும், கியாதியென்கிறவனைப் பிருகுமகரிஷிக்கும், அருந்ததியை வசிஷ்டருக்கும் கொடுத்தார். யாகசாந்திக்குமுடிவான தேவதையான சாந்தி யென்பவளை அதர்வணரிஷியின் பொருட்டுக் கொடுத்து அந்தப் பிரம்மரிஷிகளை மிகவும் சந்தோஷிப்பித்தார். வாரீர் விதுரோ! பிற்பாடு அந்த ரிஷிகளானவர்கள் கல்பாணம் பண்ணிக்கொண்டு மிகவும் சந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய் அந்தக் கர்த்தமப்பிரஜாபதியிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் ஆசிரமங்களையடைந்தார்கள். அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர், அவதரிக்கின்றவரைச் சாக்ஷாத் ஸ்ரீ மகாலிஷ்ணுவாக அறிந்து ஏகாந்தத்திலேபோய்ச் சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமம் பண்ணி ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். தங்கள் தங்களுடைய பாவங்களாலே சம்சாரத்திலே மிகவும் தவிக்கப்படுகின்றபேர்களுக்கு வெகுதூரத்திற்குப் பிற்பாடு சமஸ்ததேவர்களும் பிரசன்னர்களாவார்கள். யதிசுவர்களான பேர்கள் வெகுஜன்மங்களிலே பரிபக்குவமான பக்தியோகத்தினாலே யுண்டான சித்தசமாதியினாலே தேவரீருடைய திருவடியைப் பார்க்கைக்கு யத்தனம் பண்ணுகிறார்கள்.

வாரீர் பகவானே! பக்தர்களுடைய மகிமையை விருத்திபண்ணுவிக்கிற தேவரீர் அடியேனுக்குப் புத்திரனாக அவதரிக்கப் போகிறேனென்று சொன்ன வசனத்தை யதார்த்தமாகப் பண்ணுகைக்குக் கியான சாதனமான சாங்கிய சாஸ்திரத்தைப் பண்ணப்போகிறவராய் அவதரித்திருக்கிறீர். இது ஆச்சரியம். பிராகிருத ரூபாகிதரான தேவரீருடைய இந்த மனோஹ்யரூபங்கள் பக்தர்களுக்கு இஷ்டங்களாயிருக்கின்றன. வித்துவாட்சர்களானவர்கள் தத்துவத்தை யறிய வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே சர்வகாலமும் சேவிக்கிற திருவடிகளை யுடையவராகியும், ஸ்வரீயம், வைராக்யம், யசசு, கியானம், வீரியம், ஸ்திரீ, இந்த ஆறு குணங்களாலே சம்பூர்ணராயுமிருக்கிற தேவரீரைச் சரணமாக வடைகிறேன். சுவாநீனங்களான சக்திகளையுடையவரான பரமேசுவரராகியும், பிரகிருதிக்கு ஆசிரயமான புருஷரூபராகியும், மகத்துவரூபராகியும், இவைகளுக்குக் கிரியாஜனகரான காலரூபராகியும், திரிகுணாத்மகமான அகங்காரரூபராகியும், இந்திரியரூபராகியும், அவைகளுக்கு அபிமானியான தேவதாரூபராகியும், சுவானந்தானுபவத்தினாலே தம்மிடத்திலேயே லயித்திருக்கின்ற பிரபஞ்சத்தையுடையவராகியும், கபிலரூபராகியுமிருக்கிற தேவரீரைச் சரணமாக அடைகிறேன். வாரீர் பகவானே! பிரஜைகளுக்கெல்லாம்பதியான தேவரீரைக் குறித்து ஒருவிக்கியாபனம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன். புத்திரனாக அவதரிக்கின்ற தேவரீராலே குணத்திரயத்தையும் நிறைவேற்றினவனாகியும், பரிபூரணகாமனாகியுமிருக்கிற அடியேன் சன்னியாசிகளுடைய மார்க்கத்தை ஆசிரயித்தவனாய் இருதயத்திலே தேவரீரை ஸ்மரித்துக்கொண்டு சோகமில்லாதவனாய்ச் சஞ்சரிக்கப்போகிறேனென்று விக்கியாபனம் பண்ணுகின்ற கர்த்தமப் பிரஜாபதியைப் பார்த்துப் பகவான் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாரீர் மகரிஷியே! வைதீக கிருத்தியத்திலேயும், லக்ஷீக கிருத்தியத்திலேயும், பிரமாணம் வார்த்தை தவிரக்கூடாதென்று என்னாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடிக்கு உமக்குப் புத்திரனாக அவதரிக்கிறேனென்று சொன்னபடியினாலே அந்தவார்

த்தை யதார்த்தமாகும்படியாய் அவதரித்தேன். இந்த அவதாரத்தை, மோக்ஷத் தைக் கோருகின்றபேர்களுக்கு ஆத்மக்கியானத்திலே சம்மதமான தத்வக்கி யான வுபதேசத்திற்காகவேன்று அறியக்கடவாய். குக்ஷமாமான இந்த ஆத் மக்கியான மார்க்கமானது வெகுதூரமாக நஷ்டமாய்ப்போயிருப்பதை, திரும் பவும் தரிக்கச்செய்யப்போகிற என்னாலே, அனுக்ஞை பண்ணப்பட்டவராகக் கர்மத்தினாலே ஜயிக்கக்கூடாததான சம்சாரமாகிற மிருத்தியுவை ஜயித்து மோக்ஷத்தின்பொருட்டு என்னை யதேச்சாசஞ்சாரத்துடன் பஜித்துப் பரஞ் சோதியாயும், சர்வபூதங்களுடைய இருதயத்திலே அந்தரியாமியாயும், இருக்கின்ற என்னை உம்முடைய ஆத்மாவிலேயே பார்த்து கேஷாபமில்லாத வாய் மோக்ஷத்தை யடையப்போகிறீர். நான் மாதாவான தேவவூதிக்குச் சர்வ கர்மங்களையும், மூலத்துடனே நாசம்பண்ணி ஆத்மவித்தையை யுபதே சித்துச் சம்சாரபயத்தைக் தாண்டி ஆனந்தத்தை யடையும்படி செய்யப் போகிறேனென்று பகவானுலே சொல்லப்பட்ட அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதி யானவர், மகா சந்துஷ்டராய் அந்தக் கபிலமகாரிஷியைப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி ரிஷீசுவர்களுடைய விரதமாகியும், அம்சாதிதர்மத்தை ஆச்ரயித்தவராகியும், பரமாத்மாவையே சரணமாக வுடையவராகியும், இகபாசாதன காமியகர்மங் களைவிட்டவராகியும், நிராசிரயராகியும், காரியகாரணரூபமான இந்தப் பிரபஞ் சத்தைக் காட்டிலும் பரமாயிருக்கிற பரப்பிரம்மத்தி னிடத்திலே மனதை ஸ்தி ரமாக வைத்து, அகங்காச சூனியராகியும், கிருகமுதலானவைகளிலே மமதை யில்லாதவராகியும், சீதோஷ்ண முதலிபவைகளிடத்தில் சமபுத்தியையுடைய வராகியும், ஆத்மக்கியானத்தை யுடையவராகியும், அலையொழிந்திருக்கிற சமுத்திரமானதுபோல் நிச்சலராய், ஸ்ரீ வாசுதேவனிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப பட்ட சித்தத்தையுடையவராயும், அக்கியானபதத்தை விட்டவராயும், யதே ச்சா சஞ்சாரியாகியும், பரமாத்மாவின்னிடத்திலே சமஸ்தபிராணிகளையும், சாக்ஷாத்கரித்தவராயும், காமக்குரோத சூனியராகியும், சர்வபிராணிகளி லேயும் சமபுத்தியையுடையவராகியு மிருக்கிற அந்தக் கர்த்தம மகாரிஷியால், பகவத்பக்தியோகத்தினாலே மிகவும் சிலாக்கியமான பரமபதமானது அடை யப்பட்டது.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

புத்திரரான கபிலமகாரிஷியானவர், மாதாவான தேவவூதியினாலே சம்சாரபந்த மோக்ஷத்தைக் புரிந்துக கேட்கப்பட்டவராய் ஆதியிலே பக்திமார்ச் கத்தைச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

சவுனகமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் சூதபுராணிகளே! தம்முடைய மாயையினாலே தத்வங்களைப் பிரவிர்த்திப்பிக்கிறதற்கு ஜன்மகிதராகிய சாக்ஷாத் பகவான் தானே மனுஷி யர்களுக்கு ஆத்மக்கியானத்தைக் காண்பிக்கிறதின் பொருட்டுக் கபிலமகா ரிஷியாக அவதரித்தாரென்று அருளிச்செய்திரே, அந்த பகவானுடைய குணங்

களைக்கேட்டு எனக்குத் திருப்தி அடையவில்லை. பக்தானுக்காகார்த்தமாக அந்தப் பகவானுனவர் யாதொரு கருமங்களைச் செய்தாரோ, அந்தக் கர்மங்களைக்கேட்கச் சிரத்தையுடைய எனக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரஸ்னம்பண்ணுகின்ற சவுனகாதி மகரிஷிகளைப்பார்த்துச் சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார். வாருங்கள் சவுனகாதிரிஷிகளே! வியாசருக்குச் சினேகிதராகியிருக்கிற மைத்திரேய மகரிஷியானவர் இந்தப் பிரகாரமே ஆத்மவித்தையிலே விதூராலே பிரஸ்னம்பண்ணப்பட்டவராய், மிகவும் சந்துஷ்டராய் அந்த விதூராக்ருறித்து இந்தப்பிரகாரம் சொல்லுகிறார். வாரீர் விதூரே! பிதாவான கர்த்தமப்பிரஜாபதியானவர், வனத்தை யடைந்தபிறகு, பகவானுன கபிலமகரிஷியானவர் மாதாவுக்குப் பிரீதியைப் பண்ணவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே அந்தப் பிந்து சாகிலேயே வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். நிவர்த்திபராகியும், தத்வமார்க்கத்தைக் கரைகண்டவராகியும், தன்னுடைய புத்திரராகியு மிருக்கிற அந்தக் கபிலமகரிஷியைப் பார்த்துத் தேவலூதியானவன் கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய வசனத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான். வாரீர் நிரதிசயமகிமையை யுடையவரே! அசுத்துக்களான இந்திரியங்களுடைய விஷயாபிலாவையினாலே மிகவும் இளப்பையடைந்து பூரிக்கப்படுகின்ற காமத்தினாலே அந்தத் தமசு என்னப்பட்ட நாகத்தைப் பல ஜன்மங்களாக அடையப்பட்டிருக்கிற அடியேனுக்கு இந்த ஜன்மத்தில் உமதருசினால் உம்முடைய சேவையானது என்னாலே அடையப்பட்டது. ஜகத்காரணராகியும் பகவானாகியு மிருக்கிற தேவரீர் அக்கியானத்தினாலே குருடாயிருக்கிற இந்த லோகத்திற்குச் சூரியனுனவன்போல் நேத்திரஸ்வரூபமாக ஆளிப்பனித்தீர். ஆகையினாலே இந்தச் சரீரத்திலே நானென்றும், என்னகென்றும், இப்படிப்பட்ட ராகத்வேஷாதிகளுடனே கூடிக் கொண்டிருக்கிற என்னுடைய அந்த மோகத்தைப் போக்குகைக்குத் தேவரீரே யோக்கியர். சகலலோக ரக்ஷகராகியும், பக்தர்களுடைய சம்சாரமாகிற விருக்ஷத்திற்குக் கோடரியாகவும், உத்தம தர்மங்களை அறிந்தபேர்களுக்குச் சிரேஷ்டராகியும், பிராக்ருதி புருஷராகியுமிருக்கிற உம்மை நன்றாக அறிய வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே, சரணமாக அடைகிறேனென்று பிரார்த்திக்கின்ற மாதாவினுடைய கோரிக்கையைக் கேட்டு, புன்சிரிப்பினாலே விளங்குகின்ற திருமுக மண்டலத்தை யுடையவராய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! சுகதுக்கத்தை நிவர்த்திசெய்யத்தக்கதாயும், மோக்ஷ சாதனமாகியு மிருக்கிற அப்யாத்தம யோகத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேள். மோகத்திற்கும், பாபத்திற்கும், சாதகமான இந்த மனதானது, சுகதுக்கத்தைச் சடமாகவெண்ணி, வைராக்கியத்துடன் சுவயம்பிரகாசராகியும், சமஸ்தசுவரூபியாயு மிருக்கின்ற பரமத்துமாவினிடத்திலே சலியாமல் பக்தி செலுத்துவதைக்காட்டிலும் வேறேமார்க்கமில்லை. கியானிகளான பேர்கள் அசுத்தான விஷயங்களில் செலுத்துகிற மனதை, ஜீவனுக்குப் பாச

பந்தமாகச் சொல்லுவார்கள். சன்மார்க்கத்தில் செலுத்துகிற மனதை மோக்ஷத்தில் குறித்தாகச் சொல்லுவார்கள். மிகவும் பொறுமையை யுடையவர்களாகியும், கிருபையை யுடையவர்களாகியும், சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் சுகிர்துக்களாகியும், சத்துருவில்லாதவர்களாகியும், சமதமாகி குணங்களை யுடையவர்களாகியும், சாதுக்களாகியும், என்னிமித்தமாகச் சகல தர்மங்களையும், சுவஜனங்களையும் விட்டவர்களாகியும், சந்துஷ்டர்களாகியும், என்னுடைய அவதாரசம்பந்தங்களான கதைகளைக்கேட்டுக் கிர்த்தனஞ் செய்கிறவர்களாகியுமுள்ளவர்களை நானுவிதங்களான தாபங்கள் பாதிக்கமாட்டா. வாராய் பதிவிரதையே! சர்வ சங்கத்தையும் விட்டிருக்கின்ற சாதுக்களுடைய சங்கமத்தினுலே சமஸ்த தோஷங்களையும் போக்கி, என்னுடைய கதைகளை நித்தியமாக ஜபித்துச், சீக்கிரமாக அக்ருணத்தை நிவர்த்தித்து, என்னையே யடைகவென்று சொல்லுகின்ற பகவானுடைய வசனத்தைக்கேட்டுத், தேவஜ்ஞியானவன் சொல்லுகிறான். வாரீர் பகவானே! ஸ்திரீயான நான் யோக்கியமான எந்தப் பத்தியினுலே மோக்ஷஸ்வரூபியான தேவரீருடைய பதத்தைச் சீக்கிரமாக அடைவேனோ அதை, மந்த புத்தியான எனக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்ற மாதானுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து சாங்கிய சாஸ்திரத்தைக் கூறுகின்றார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! வேதோத்தங்களான கர்மங்களையும், சப்தாதி விஷயங்களையும் அறிகிற இந்திரியங்களுக்கு, ஸ்ரீ பகவானிடத்திலே உண்டாயிருக்கிற நிலையான பத்தியானது, ஜடாக்கி யானதுபோலச் சரீரத்தை நாசம்பண்ணிப்போடும். அப்படிப்பட்ட பத்தியையுடைய பாகவதர்களான பேர்கள் என்னுடைய ஸ்ரீ பாதபத்ம சேவையினுலே ஆசக்தி யுடையவர்களாகி என்னுடைய சாயுச்சியத்தைக் கோராமல் எனது ரூபங்களாலே அபகரிக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களாகிச் சத்தியலோக முதலானவைகளிலே யிருக்கின்ற அணிமாமுதலிய அஷ்ட ஸ்வீயரிபத்தையும் விரும்பாமல் ஸ்ரீவைகுண்ட பதத்திலே உண்டாகின்ற சகல சம்பத்தையும் அடைகிறார்கள். வாராய் சாந்தமான ரூபத்தை யுடையவனே! அந்தப் பாகவதர்கள் என்னையே சரணமாக அடைந்து ஒருக்காலும் போகமில்லாதவர்களாகவும் ஆகிறதுமில்லை. மிகவும் சாகிருதையை யுடையதான என்னுடைய காலசக்கிரமும் அவர்களைத் தரிசிக்கிறதும்மில்லை. இகபரலோகங்களை யடைகின்ற ஆத்துமாவை அனுவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற புத்திரமித்திர களத்திரா திகளையும், பசுமுதலான தனங்களையும், கிருகங்களையும், மற்றுமுள்ளவைகளையும் விட்டு, விசுவமுதனான என்னை வகாந்த பத்தியினுலே ஆசரிக்கிறவர்களைச் சம்சாரத்தினின்றும் மிகவும் தரிப்பிப்பேன். என்னேவிட்டால் பின்னை ஒன்றினுலேயும் தீவரமான இந்தச் சம்சாரபயமானது நிவர்த்திக்க மாட்டாது. என்னுடைய ஆக்கினையால் வாயுவானவன் வீசிக்கொண்டும், சூரியனானவன் பிரகாசித்துக்கொண்டும், இந்திரனானவன் ஜலத்தை வருஷித்துக்கொண்டும், அக்

கினியானவன் தகித்துக்கொண்டும், மிருத்தியுவானவன் •காலம் தப்பாமல் பிராணிகளிடத்திலே சஞ்சரித்துக் கொண்டும், யோகிஸ்வரர்களானபேர்கள் கியான வயிராக்கியங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பக்தியோகத்தினாலே என்னுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டு மிருக்கிறார்கள். வாராய் மாதாவே! தீவரமான பக்தியோகத்தினாலே என்னிடத்திலே நிச்சலமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிற மனதுடையவர்களுக்குச் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களிற் சிறந்த மோக்ஷத்திற்கு யாதொரு தடையுமில்லை.

இருபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

பிராணிகளுடைய விவேகத்திற்குச் சாங்கிய சாத்திரத்தினாலே சமஸ்த தத்வங்களுடைய ஜன்மமும், லக்ஷண பேதங்களும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! புருடனுக்குப் பிரகிருதி குணங்களைப் போக்கடிக்கின்ற தத்வங்களுடைய லக்ஷணத்தையும், அகங்காரங்களைப் போக்கடிக்கின்ற மோக்ஷ சாதனமான கியானத்தையும் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். பிரபஞ்சத்துடன் கூடினவனாகியும், இந்திரியங்களுக்கு அளியுமமான பிரகாசத்தையுடையவனாகியும், பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகியும், சத்துவாதி குணரகிதனாகியும், சுவயம்பிரகாசனாகியு மிருக்கிற ஆத்துமாவானவன் பிறப்பு இறப்பற்றவனுய் சொப்பனங்கண்டு கொண்டிருக்கிற புருடனைப் போல ஜனன மரணங்களை யுடையவைகளான தேகமுதலிய உபாதிகளுடனே கூடிக்கொண்டும், சூக்ஷ்மமாகியும், பகவானுடைய சக்தியாகியும், திரிகுணஸ்வரூபமாகியு மிருக்கிற பிரகிருதியினாலே தன் சுவபாவத்தை மாற்றி அவற்றின் செய்கைகளைத் தனதாக வெண்ணிப்பிருக்கிற ஆத்துமாவுக்குச் சரீரம், இந்திரியங்கள், இந்திரியாபிமானி தேவவர்க்கங்கள், இவைகளுடனே அடிக்கப்பட்டிருக்கிறதிலே பிரகிருதியைக் காரணமென்று சொல்லுவார்கள். சுகதுக்கங்களுடைய போகத்தினாலே பிரகிருதியைக் காட்டிலும் பரையிருக்கிற ஆத்துமாவைக் காரணமாகச் சொல்லுவார்களென்று சொல்லுகின்ற ஸ்ரீ பகவானைப் பார்த்துத் தேவவ்ருதி வினவுகிறான். வாரீர் புருஷோத்தமரே! இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணர்களான பிரகிருதி புருஷர்களுடைய லக்ஷணத்தை நன்றாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிற தேவவ்ருதியைப் பார்த்துப் பகவானவர் சொல்லுகிறார்.

வாராய் மாதாவே! விசேஷகுணியமாகியும், விசேஷங்களுக்கு ஆசிரயமாகியும், சத்வாதி குணங்க ளுடையதாகியும், அகாரியமாகியும், காரியகாரணஸ்வரூபமாகியும், நித்தியமாகியு மிருக்கிற பிரதானத்தையே பிரகிருதியென்று சொல்லுவார்கள். பிருதிவு, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசமென்னு மகாபூதங்கள் யீந்து; கந்தம், ரசம், ரூபம், ஸ்பரிசம், சப்தமென்று அதின் குணங்கள் யீந்து; சுரோத்திரம், தொக்கு, நேத்திரம், கிராணம், ரசனை, வாக்கு, கைகள், பாதம்

கள், கோசம், சூதம் என்று இந்திரியங்கள் பத்து; மனது, புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்று காணங்கள் நான்கு; ஆக தத்வம் இருபத்து நான்கும், தத்வத்தையுறிந்தவர்களாலே பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. இருபத்தைந்தாம் தத்வமாகியும், பிரகிருதி பாவசனாகியும், தேகாதிகளிலே அகங்காரத்தினால் மூடனாகியுமிருக்கிற ஜீவனுக்குப் பயமானது உண்டாகிறகாலத்தை ஈஸ்வரனுடைய பராக்கிரமமாகச் சிலபேர்கள் சொல்லுவார்கள். அந்தக் கால ஸ்ரபரான ஸ்ரீ பகவானுனவர் தம்முடைய மாயையினாலே பிராணிகளுடைய தேகத்திற்குள்ளே புருடஸ்ரபாகியும், வெளியிலே காலஸ்ரபாகியும் இருக்கின்றனர். பின்னும் விடாமல் வியாபித்துக்கொண்டு ஜீவர்களுடைய அதிர்ஷ்டத்தினாலே சலியாதின்ற சத்வாதிசூனங்களை யுடையதான பிரகிருதியினிடத்திலே தம்முடைய சக்தியைப் பிரளயகாலத்திலே லயம்பண்ணி வைத்திருந்ததாயும், பகவானுடைய ஆவிற்பாவத்துக்கு ஸ்தானமாகியும், ஆதிபூத ஸ்ரபத்தினாலே மகதத்வமென்றும், அத்தியாத்ம ஸ்ரபத்தினாலே சித்தமென்றும், உபாசியதேவதா ஸ்ரபத்தினாலே வாசுதேவனென்றும், சொல்லப்படுகிற மகதத்துவத்தினின்றும் உண்டான வைகாரிகமென்றும், தைசதமென்றும், தாமசமென்றும், மூன்றுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிற அகங்காரத்தை ஆயிரம் சிசுகளையுடைய அனந்தபுருடராகச் சொல்லுகிறார்கள். அகங்காரத்திலே சங்கர்ஷணர் உபாசன தேவதையாகியும், ருத்திரன் அதிஷ்டான தேவதையென்றுந்தாத்பரியம். அந்த அகங்காரத்திற்குத் தேவதா ஸ்ரபத்தினாலே கர்த்ருத்வமும், இந்திரிய ஸ்ரபத்தினாலே காரணத்வமும், பஞ்சபூத ஸ்ரபத்தினாலே காரியத்வமும், சத்வாதிசூன ஸ்ரபத்தினாலே சார்தத்வமும், கோரத்வமும், மூடத்வமும், லட்சணமாக விருக்கிறது. வைகாரிகாகங்காரத்தினின்றும் மனது உண்டாயிற்று. மனதினுடைய சங்கல்பங்களாலே இச்சாஸ்ரபவிருத்தியான மனதை இந்திரியங்களுக்கு ஈசுவரன்னவும், அனிருத்தவியூகம் உடாசிய தேவதையென்றுத், சந்திரன் அதிஷ்டாதாவாகியும் அறியத்தக்கது. அந்த மனது சரத்தாலத்திலே உண்டாகின்ற கருருய்தல் புஷ்பம்போலர சியாமள வர்ணமாகியும், ரிஷிகளாலே மெல்ல மெல்ல வசீகரிக்க யோக்கியமாகியுமிருக்கிறது.

வராய் மாதாவே! தைசச அகங்காரத்தினின்றும் புத்தியானது உண்டாயிற்று. இருதினி முதலான திரவியங்களுடைய பிரகாச ஸ்ரபமான விக்கியானமும், இந்திரியங்களுக்குச் சகாயமாயிருக்கையும், சந்தேகமும், பொய்யான கியானமும், நிச்சயமும், ஸ்மரணமும், நித்திரையும், இவைகள் வேறு வேறான விருத்திகளாலே புத்தியினுடைய லக்ஷணமாக விருக்கும். பிராணனுக்குக் கிரியாசக்தியும், புத்திக்கு வித்தியாசக்தியுமிருக்கிறபடியினாலே இவைகளுடைய கிரியாசக்தி, கியானசக்திகளை யுடையதாயிருக்கும். கியானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்களென்று இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கிற இந்திரியங்கள், தைசச அகங்காரத்தினின்றும் உண்டாயின. தாமச அகங்காரத்தினின்றும் சப்தமாத்திரையானது உண்டாயிற்று. அதினின்றும் ஆகாசமானது உண்டாயிற்று. சுரோத்திரேந்திரியமானது அந்தச் சப்தத்தை

யடைகிறது. அது பிராணிகளுக்கு உள்ளென்றும், வெளியென்றும் கூறுகிற விவகாரத்துக்கு இடமாயும், பிராணன் இந்திரியங்கள் மனது இவைகளுக்கு இருப்பிடமாயும் உள்ளது. அது ஆகாசத்தினுடைய காரியமான லக்ஷணமாக விருக்கிறது. காலகதியினாலே வேறொரு ரூபத்தையடையாமல் சப்தகுணத்தையுடையதாயிருக்கிற அந்த ஆகாசத்தி னின்றும் ஸ்பரிசுமும், அந்த ஸ்பரிசத்தி னின்றும் வாயுவும் உண்டாயின. தொக்கந்திரியம் அந்த ஸ்பரிசத்தை கிரகிக்கிறது. மிருதுவும், கடினமும், சீதளமும், உஷ்ணமும், இவைகள் ஸ்பரிசத்தினுடைய லக்ஷணமாக விருக்கும். பின்னும் அந்த ஸ்பரிசம் வாயுவினுடைய குணமாகவிருந்து விருக்ஷசாகை முதலானவைகளைச் சலிப்பிக்கிறதும், திரணம் முதலானவைகளை ஒன்றோடொன்று சேர்க்கிறதும், கந்தமுள்ள திரவியத்தைக் கிராணேந்திரியத்தைக் குறித்தும், சீதளமுள்ள திரவியத்தைத் தொக்கந்திரியத்தைக் குறித்தும், சப்தத்தைச் சுரோத்திரேந்திரியத்தைக் குறித்தும் அடைவிப்பித்துச், சமஸ்த இந்திரியங்களுக்கும் பலமாகி, வாயுவினுடைய காரியத்தினாலே லக்ஷணமாகா நிற்கும். அந்த வாயுவி னின்றும் ரூபமும், அந்த ரூபத்தினின்றும் தேஜசுமுண்டாயின. அந்த ரூபமானது வஸ்துவினுடைய ஆகிருதியாயும், வஸ்துவுக்கு விசேடணமாகியும், நேத்திரேந்திரியத்தினாலே கிரகிக்கப்பட்டும், தேஜசினுடைய அசாதாரண தர்மமாயுமிருக்கும்.

வாராய் மாதாவே! பிரகாசமாகத் தண்டில முதலானதைப் பாகம் பண்ணுகிறதும், உலர்த்திப் போடுகிறதும், பசிதாபங்களை யுண்டாக்குகிறதும், தேஜசினுடைய காரியமாக நிற்கிறது. அந்தத் தேஜசினின்றும் ரசமும், அதினின்றும் ஜலமு முண்டாயின. மதுரமான ஒரு ரசந், தானே கூடுகின்ற திரவியங்களுடைய விகாரத்தினாலே, கஷாயமாகியும், மதுரமாகியும், புளிப்பாகியும், கைப்பாகியும், துவர்ப்பாகியும், உவர்ப்பாகியும், ரசனேந்திரியத்தினால் கிரகிக்கப்பட்டும், அனேகவிதமாகப் பேதிக்கப்படுகிறது. ஜலமானது ஈரமாய் மண் முதலானதைப் பின்டமாகப் பண்ணுகையும், திருப்தியைக் கொடுக்கிறதும், ஜீவனமாக விருக்கிறதும், தாகத்தைப் போக்கடிக்கிறதும், மிருதுவாகப் பண்ணுகிறதும், தாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதும், கிணறு முதலானதில் எடுக்க எடுக்கத் திரும்ப சுரக்கிறதும், இவைகள் ஜலத்தினுடைய காரியங்கள். அந்த ஜலத்தினின்றும் கந்தமும், அதினின்றும் பூமியும் உண்டாயின. அந்தக் கந்தமானது பத்மம் முதலானவற்றின் பரிமளமும், உள்ளிப்பூண்டு முதலானவற்றினுடைய நூற்றந்தையும் அடைந்து கிராணேந்திரியத்தால் கிரகிக்கப்பட்டிருக்கும். பத்மம் முதலானவற்றையுடைய பூமியானது பிரமாதி ரூபத்தினாலே பரப்பிரமத்துக்குச் சரீரரூபத்தைப் பண்ணுகையும் வேறொரு ஆதரவை அபேக்ஷியாமல் தானாகவிருந்து ஜலாதிகளுக்கு ஆதாரமாகியும், ஆகாச முதலானவைகளுக்கு இடமாயும், சமஸ்த பிராணிகளுடைய புருஷத்வ முதலான குணங்களுக்குப் பிரகாசம் பண்ணுகிறதும், பூமியினுடைய காரியமாக இருக்கிறது. ஆகாசத்தினுடைய குணமான சப்தமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்திற்குச் சுரோத்திரேந்திரிய மென்றும், வாயு

வினுடைய குணமான ஸ்பரிசமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்துக்குத் தொக்கேந்திரிய மென்றும், தேஜசினுடைய குணமான ரூபமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்திற்கு நேத்திரேந்திரிய மென்றும், ஜலத்தினுடைய குணமான ரசமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்திற்கு ரசமென்றும், பூமியினுடைய குணமான கந்தமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்திற்குக் கிராணேந்திரிய மென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது. காரணமான ஆகாச முதலான தினுடைய குணமான சப்தகாரியமான வாயுமுதலானதில் சம்பந்தமிருக்கிற படியினாலே அந்தச்சப்தம் பூமியில் காணப்படுகிறது. மகதத்வ முதலான இந்த ஏழு தத்வங்களும் ஒன்றோடொன்று கூடாம விருந்தபோது, ஈச்வரனானவர்காலகர்மங்களுடனே கூடினவராய் அவைகளிலே பிரவேசித்து அசேதனமான பிரமாண்டமானது உண்டாக, அந்த அண்டத்தினின்றும் விராட்புருஷரானவர் உண்டானார்.

அதனாலே அந்தப் பிரம்மாண்டமானது விசேஷமென்று பெயரையுடைத்தாயிற்று. பகவானானவர் சுவர்ணமயமாகியும், ஜலத்தையே யாதாரமாகவுடையதாகியுமிருக்கிற அந்தப் பிரமாண்ட கோசத்திலே கிரியைப்பற்றிப் பிரவேசித்து, இந்திரிய ஸ்தானங்களைப் பிரித்து, முன்னே முகத்தையுண்டு பண்ண வாக்கானது உண்டாயிற்று. அந்த வாக்குடனேகூட அக்கினியானது அந்த முகத்திலே பிரவேசித்தது. பிற்பாடு நாசிகைகளுண்டாயின. பிராணனுடனேகூடின கிராணேந்திரியமானது அந்த நாசிகைகளிலே பிரவேசித்தது. பிற்பாடு நேத்திரங்களுண்டாயின. சக்ஷாந்திரியமும், சூரியனும், பிராணனோடே கூடிக்கொண்டு நேத்திரங்களிலே பிரவேசித்தார்கள். பிற்பாடு செவிகளுண்டாயின. திக்குகளும், சரோத்திரேந்திரியமும், பிராணனுடனே கூடிக்கொண்டு அந்தச் செவிகளிலே பிரவேசித்தன. பிறகு தொக்கிந்திரியம், ரோமம், மீசை, கேசம் முதலானவைகளும் உண்டாயின. அந்த ரோம கேசங்களினின்றும் ஒஷதிகளும், சிசுனமும், அதினின்றும் வீரியமும், அதினின்றும் ஜலங்களும், பின்னர் குதமும், அதினின்றும் அபானமும், அந்த அபானத்தினின்றும் லோகபயங்கரான மிருத்தியுவு முண்டானான். பிற்பாடு அஸ்தங்களும், அந்த அஸ்தங்களினின்றும் பலமும் உண்டாயின. அந்த அஸ்தங்களைப் பலத்துடனே கூட இந்திரன் அனுப்பிரவேசித்தான். பின்பு பாதங்கள் பிரிந்து கதியுண்டாயிற்று. அந்தப் பாதங்களினின்றும் நந்திரங்களைக்கூடினதான நரம்புகளும், அதின்பிற்பாடு இரத்தமும் உண்டாயின. அந்த நாடிகளிலே நதிகளுண்டாயின. பிறகு குட்சியுண்டாயிற்று. அதினின்றும் பசிதாபமுண்டாயின. அதினின்றும் சமுத்திரமுண்டாயிற்று. பின்னர் அந்த விராட்புருஷனுக்கு இருதயகமல முண்டாயிற்று. இருதயத்தினின்றும் மனது உண்டாயிற்று. மனத்தினின்றும் சந்திரனுண்டானான். பிற்பாடு புத்தியுண்டாயிற்று. புத்தியினின்றும் பிரம்மவுண்டானான். பின்பு அகங்கார முண்டாயிற்று. அகங்காரத்தினின்றும் ருத்திரனுண்டானான். பிறகு சித்தமுண்டாயிற்று. அதினின்றும் கேஷத்திரக்கியனுண்டானான். இந்தப் பிரகாரம் உண்டாகா நின்ற இந்தத் தேவர்

கள், அந்த விராட்புருஷனை எழுப்புகிறதிலே சமர்த்தராகாதவர்களாய்த் திரும்பவும் அந்த விராட்புருஷனை எழுப்புகைக்குக் கிரமமாக அந்தந்த இந்திரியங்களிலே பிரவேசித்தார்கள். அக்கினியானவன் வாக்கேந்திரியத்தோடே முகத்தையடைந்தும், வாயுவானவன் கிராணேந்திரியத்தோடே கூட நாகைகளை யடைந்தும், சக்ஷுரீந்திரியத்தோடே கூடச் சூரியனுனவன் நேத்திரேந்திரியங்களை யடைந்தும், மிருத்தியுவானவன் அபானேந்திரியத்தோடே கூடக் குதத்தைப் பிரவேசித்தும், இந்திரனுனவன் பலத்துடனே கூட அஸ்தங்களை யடைந்தும், ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் கதியோடே கூடச் சரணங்களை யடைந்தும், சமுத்திரமானது பசுதாகங்களோடே குக்பியைப் பிரவேசித்தும், சந்திரனுனவன் மனதோடேகூட இருதயத்தைப் பிரவேசித்தும், பிரம்மாவானவன் புத்தியோடேகூட இருதயத்தை யடைந்தும், நுத்திரனுனவன் அகங்காரத்தோடே கூட இருதயத்தை யடைந்தும், அந்த விராட்புருஷன் எழுந்திருக்கவில்லை; சாபித்தியனுன கேஷத்திரக்கியனுனவன் சித்தத்தோடே கூட இருதயத்தைப் பிரவேசித்தபோதே அந்த விராட்புருஷனுனவன் அந்த ஜலத்தினின்றும் எழும்பினான். நித்திரை பண்ணுகின்ற புருஷனைப் பிராணன், இந்திரியம், மனது, புத்தி இவைகள் தங்களுடைய சக்தியினாலே கேஷத்திரக்கியனன்றியிலே எழுப்புகைக்குச் சமர்த்தங்களாக வில்லாதன போல் அந்தத் தேவர்களும் சமர்த்தர்களாகாமற் போனார்கள். அப்படிப்பட்ட கேஷத்திரக்கியானத்தினாலே காரிய காரணமானவனைக் கியானத்தினாலே நன்றாக விவரித்துச் சிந்திக்கவேண்டும்.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

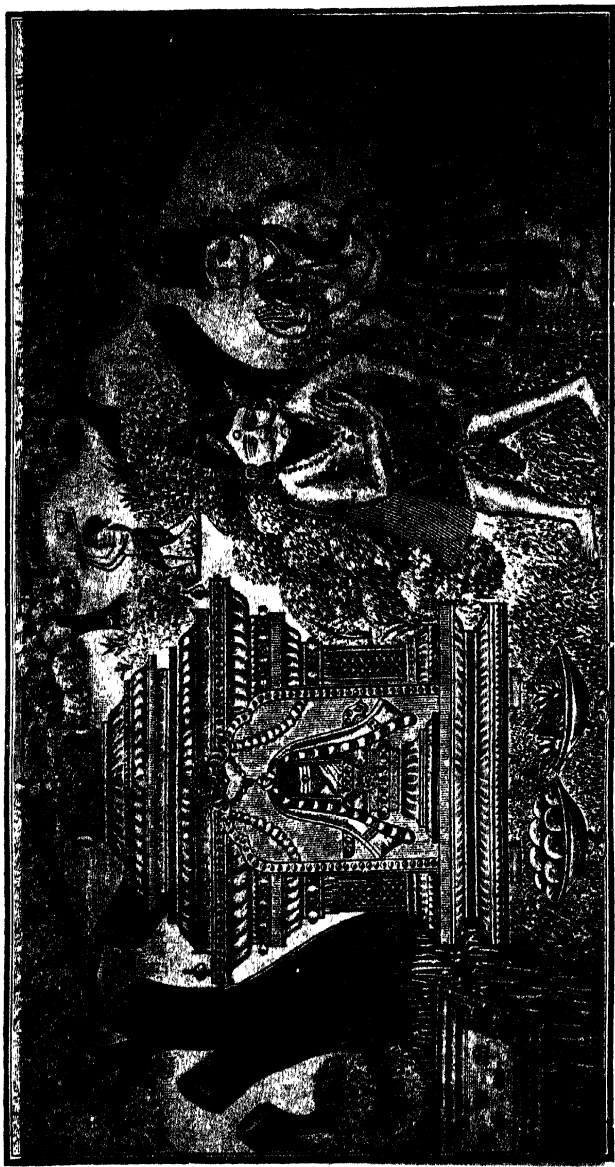
தத்வக்கியானமுதலான வெகு சாதன யோகத்தினாலேயும், பிரகிருதிபுருஷர்களுடைய விவேகத்தினாலேயும், மோக்ஷரீதியானது நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய மாதாவே ! ஜலத்திலே பிரதிபலிக்கின்ற சூரியனுனவன் அந்தச் சலதாமங்களாலே யதார்த்தமாகச் சம்மதிக்கப்படாததுபோல் புருஷனுனவன் தேகத்திலேயிருந்தாலும், விகாரசூனியனாயும், சத்வாதிகுண சூனியனாகியும், கர்த்ருத்வசூனியனாயும் இருக்கிறபடியினாலே, அந்தப் பிராகிருதங்களான சுகதுக்காதிகளாலே சம்பந்திக்கப்படவில்லை. அவன் அபரிக்கப்பட்டானேயானு லப்போது அதனாலே யுண்டாயிருக்கின்ற அகங்காரத்தினாலே மிகவும் மூடமான மனதையுடையவனாய், நான் கர்த்தாவாகிறேனென்று எண்ணி, அதனால் மனதில் துக்கத்தை யுடையவனாகி, பிரகிருதி சம்பந்தத்தினாலே பண்ணப்படுகின்ற தர்மார்த்த காமங்களாலேயும், ராகத்துவேஷாதிகளாலேயும், தேவ, திரியக்கு, நரர்கள் முதலான ஜன்மங்களில் சம்சாரமார்த்தத்தை யடைகிறான். நித்திரைபண்ணுகிறவன் சொப்பனத்திலே பதார்த்

தங்களில்லாமலிருந்தாலும் பதார்த்தம் உண்டாய்க் காணப்படுகிறதுபோல், விஷயங்களைச் சிந்திக்கின்ற புருஷனுக்கு யதார்த்தமில்லாத சம்சாரரூப அர்த்தமானது, நிவர்த்திக்கிறதில்லை. அசத்துக்களான விஷயங்களுடைய மார்க்கத்திலே விழுவின்ற சித்தத்தை மெல்ல மெல்லத் தீவரமான பக்தியோகத்தினாலேயும், வைராக்கியத்தினாலேயும், வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். யமநியம முதலான யோகமார்க்கங்களினால் என்னிடத்திலேயே வைக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவனும், என்னுடைய கதாசிரவணஞ்செய்து, சகல பிராணிகளிடத்திலும் சமபுத்தியுடையவனும், வயிரமில்லாமலும், சத்தங்கத்துடனும் கூடி நிஷ்காமனும் ஈசுவார்ப்பணம் பண்ணப்படுகிற சுவதர்மத்தை யுடையவனும், யதேச்சாலாபத்தில் சந்துஷ்டனாகியும், சிரத்தையோடே கூடினவனாகியும், ஏகாந்தவாசியாகிச் சமதமாதிருணங்களை யுடையவனாகியும், சகல பிராணிகளுக்கும் சுகிர்த்தாகியும், தையயுடையவனாகியும், பரமாத்துமக் கியானத்தை யுடையவனாகியும், புத்திர மித்திராதி அனுபந்தங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தத் தேகத்தினிடத்தில் அசத்தான மமதையைப் பண்ணாதவனாகியும், நேத்திரத்தினாலே சூரியனைப் பார்க்கிறதுபோல் மனத்தினாலே பரமாத்துமாவை அறிந்து ஆத்துமக்கியானத்தை யுடையவனும் ஜகத்திற்கு நேத்திரமானதுபோல் பிரகாசமாகியும், சமஸ்த காரியங்களிலேயும், காரணங்களிலேயும், இணைபிரியாமலுமிருக்கிறவன் பரிபூரணமான பிரம்மத்தை யடைவன். ஜலத்திலே பிரதிபலிக்கின்ற சூரியனுடைய பிம்பமானது கிருகமத்திரிலிருக்கின்ற சுவரிலே பிரகாசிப்பதைக், கிருகத்திலேயிருக்கின்ற புருஷன்பார்த்துச், சுவரிலே பிரகாசிக்கின்ற அந்தப் பிரதிபிம்பத்தைக் கொண்டு, ஜலத்திலேயிருக்கிற பிரதி பிம்பமாக அறிந்து, அந்த ஜலத்திலேயிருக்கின்ற பிரதிபிம்ப மூலமாக ஆகாசத்திலேயிருக்கின்ற சூரியனைப் பார்க்கிறதுபோல், தேகேந்திரியங்களிலே அந்தரியாமியாயிருக்கின்ற பிரதி பிம்பங்களினாலே திரிசுணத்துமகமான அகங்காரமானது காணப்படுகிறது.

அந்த ஆத்துமாவினாலே சத்தியக்கியான சுவரூபான பரமாத்துமாவானவர் காணப்படுகிறார். இரத்திரியங்கள் முதலானவைகள் நித்திரையினாலே பிரகிருதியிலே லயித்திருக்கையில், பரமாத்துமாவானவர் அப்போது ஆத்மாவை நாசத்தை யடைந்தவன்போல எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். அடைப்படிப்போல வென்றால்: திரவிய நாசத்தையுடைய மனிதனுவன் தானே நாசமடைந்ததாக வியசனப்படுவதுபோலாம். தேகத்துக்குப் பிரகாசகனாகியிருக்கிற ஆத்துமாவைத் தேகாதிகளைக் காட்டிலும் வேறாகச் சர்வசாக்ஷியாயிருக்கிறவனாக அறிந்து, அவனையே அடைவனென்று சொல்லுகிற பகவானுடைய வசனத்தைக் கேட்டுத், தேவஜ்ஜிதேக்டிருள். வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! புருஷனையன்றிப் பிரகிருதிக்குப் பிரகாசமில்லாமலும், பிரகிருதியை யன்றிப் புருஷனுக்குப் பிரகாசமில்லாமலும், கந்தத்தைவிட்டுப் பூமியும், பூமியைவிட்டுக் கந்தமும் விடாததுபோலும், ஜலத்தைவிட்டு ரசமும், ரசத்தைவிட்டு ஜலமும் விடாததுபோலும், பிரகிருதியைவிட்டுப் புருஷனும், புருஷனைவிட்டுப் பிரகிருதியும் பிரகாசிக்கிறதில்லை. அப்படியிருக்கக் கந்தருத்வமில்லாத புருஷ

திருநாகங்கண்டபட்டி. 40-வது பக்கம்.

ஊக்குக் கர்மபந்தமுள்ள சத்வாதிருணங்களுடைய சம்பந்தம் எப்படி உண்டாகாமலிருக்கும். அதை அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிற தேவனுடைய பார்த்து, ஸ்ரீ பகவான் அருளிச்செய்கிறார். வாராய் மாதாவே! சுவதர்மத்தினாலும், நிர்மலமான மனத்தினாலும், சர்வகாலமும் என்னுடைய கதாசிரவணத்தினாலே விருத்தியடைகின்ற புருஷனுடைய பிரகிருதியானது, அக்கினியை யுண்டாக்குகிற ஆணியானது அந்த அக்கினியினாலேயே தகிக்கப்பட்டுப் போகிறதுபோல், மெல்ல நாசத்தை யடைந்துவிடும். புசிக்கப்பட்ட போகங்களையும், நித்தியமாகக் காணப்பட்ட தோஷங்களையுமுடைய அந்தப் பிரகிருதியானது, சுவானத்தினிடத்திலே யிருந்தும் ஈச்வரனுயிருக்கிற பரமாத்மாவுக்கு அசுபத்தைச் செய்யமாட்டாது. நித்திரை பண்ணுகிற புருஷனுக்குச் சொப்பனமானது வெகு அனர்த்தங்களையுண்டாக்கி, விழித்துக் கொண்டபின்பு புத்தியில் தோன்றிக்கொண்டிருந்தாலும், மோகத்தைச் செய்யாததுபோல், பிரகிருதியும், தத்துவங்கியானத்தை யறிந்த புருஷனுக்கு, ஒருக்காலும் அபகாரத்தைச் செய்யாது. பரமாத்மாவின்னிடத்திலே பிரீதியையுடைய புருஷனாவன் என்னுடைய பிரசாதத்தினாலே கைவல்லியமென்று பெயரையுடைய மோகத்தைச் சீக்கிரமாக அடைவான்.

இருபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

தியானத்தினாலே விளங்குகின்ற அஷ்டாங்கயோகத்தினாலே சர்வபுராணிகுணியான பரமாத்ம சுவரூபக்கியானமானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜபுத்திரியே! மனதுதெளிவாகச் சன்மார்க்கத்துடன் ஸ்ரீ பகவானைத் தியானிக்கத்தக்க யோகாப்பியாசத்தினுடைய லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறேன். தன்னுடைய சக்தியுள்ளமட்டும் சுவதர்மானுஷ்டானமும், விருத்தி தர்மத்தில் நிவர்த்தியும், அதிஷ்டான ரூபமாகக் கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷப்படுகையும், ஆத்ம வித்துக்களான பாகவதர்களுடைய திருவடிகளை ஆர்ச்சிக்கையும், தர்மார்த்தகாமங்களினின்றும் நிவர்த்தியும், மோகூத சாதன தர்மத்திலே ஆசக்தியும், அல்பமாயும், பரிசுத்தமாயுமிருக்கிற அன்னத்தினுடைய போஜனமும், சர்வகாலமும் அஹிம்சையும், சத்தியவசனமும், திருடாமலிருக்கையும், மவுனமும், சர்வகாலமும் பகவானிடத்திலே ஈனதை அசஞ்சலமாக விருத்தியிருக்கையும், விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களுடைய நீக்கமும், இருதயத்திலே பிராணனுடைய ஸ்தானங்களான மூலாதாரமுதலானதிற்குள்ளே ஒரு பிரதேசத்திலே மனதுடனேகூடப் பிராணனுடைய தாசனமும், ஸ்ரீ வைகுண்டருடைய லீலைகளான தியானமும், மனதுக்குப் பரமாத்மவினுடைய சுவரூபத்தைச் சம்பாதிக்கையும், இவைகளில் மிகவும் சமர்த்தனான புருஷனாவன் தனதுபுத்தியினாலே மனதை மெல்ல ஆத்மாவின்னிடத்திலே நிறுத்தக்கடவன். பரிசுத்தமான இடத்திலே தெர்ப்

பாசனம், கிருஷ்ணஜனம், வஸ்திரம், இவைகளை மேலே போட்டுக்கொண்டு, அந்த ஆசனத்திலே சொஸ்திகாசனத்தை யுடையவனுசிப், பிராணவாயுவை நிறுத்தக்கடவன். சொஸ்திகாசனமாவது தொடைகளைக் கணைக்கால்க ளுக்கு உள்ளாகப் பண்ணிக்கொண்டு, பாதநுனிகளை முழங்கால்களுடைய மத்தியத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிற யோகியினுடைய அந்த ஆசனத் தைச் சொஸ்திகமென்று வித்துவாம்சர்கள் சொல்லுவார்கள். இப்படிப் பட்ட ஆசனத்திலிருந்துகொண்டு பிராணனுடைய மார்க்கத்தைப் பூரக, சும்பக, ரேசகங்களாலே சோதிக்கக்கடவன். பூரகமாவது வெளியிலே வந்த வாயுவைத் திரும்பவும் உள்ளே பிரவேசிப்பிக்கிறது. சும்பகமாவது பிரவே சித்தவாயுவை நிறுத்தித் தரிக்கிறது. ரேசகமாவது தரிக்கப்பட்டவாயுவை வெளியிலே விடுகிறது. இவைகனிஞலையாவது, இடையென்கிற நாடியி னுலேபூரித்துப் பிங்கலையென்கிற நாடியினுலே விடுகிறதும், பிங்கலேநாடியி னுலே பூரித்து இடைநாடியினுலே விடுகிறதுமான பிரதி கூலமாயாகிலும் சோதிக்கக்கடவன்.

சித்தமானது ஸ்திரமாக விருக்கும்படி சோதிக்கக்கடவன். உதி உருக் கப்பட்ட சுவர்ணமானது மலத்தை விட்டுவிடுகிறதுபோலச் சவாசயத்தை யுடைய யோகிக்கு மனதுசீக்கிரமாக நிர்மலமாய் ஸ்திரப்படும். அவன், பிராண நிரோதங்களால்,வாதிபித்த சிலேஷ்டமங்களையும், தாளைகளால் பாவத்தையும், இந்திரிய நிக்கிரகத்தினுலே விஷயசங்கங்களையும், பாமத்தியானத்தினுலே ராகத்துவேஷாதி குணங்களையும் தகிக்கக்கடவன். மனதானது யோகாப் பியாசத்தினுலே நிர்மலமாகியும், ஸ்திரமாகியு் மிருக்கிறபோது, தன்னுடைய மூக்கு நுனியிலே வைக்கப்பட்ட திருஷ்டியை யுடையவனுப்ப பகவத்பக்தி யைத் தியானம்பண்ணக்கடவன். பிரசன்னமான பத்மம்போன்ற திருமுகமண் டலத்தை யுடையவராகியும், பத்மதரம்போல் சிவந்த நேத்திரங்களை யுடைய வராகியும், நீலோற்பல தளம்போன்ற திருமேனியை யுடையவராகியும், பொன் வர்ணமான பீதாம்பரத்தை யுடையவராகியும், மார்பிலே ஸ்ரீ வச்சத்தை யுடையவராகியும், கவுஸ்துவாபரணத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கண்டத்தை யுடையவராகியும், மதித்த வண்டுகளுடைய மதுரமான தொனியை யுடைய தான துளசிமாலையினுலே சூழப்பட்டவராகியும், விலையிலாததான ஆரம், விலை யம், கிரீடம், தோள்வளை, நூபுரம், இவைகளை யுடையவராகியும், அரைநூல் மாலையினால் விளங்குகின்ற கடிபரீதேசத்தை யுடையவராகியும், பக்தர்களு டைய இருதயகாலத்தை ஆசனமாக யுடையவராகியும், மனோக்கியமான ரூப த்தை யுடையவராகியும், சாந்தராகியும், பக்தர்களுடைய மனதையும், நேத்தி ரங்களையும், சந்தோஷப்பிக்கிறவராகியும், அடிக்கடி அதிகந்தமான தரிசனத் தை யுடையவராகியும், சமஸ்த லோகங்களாலேயும், நமஸ்கரிக்கப் படுகிறவ ராகியும், பவித்திரமாயிருக்கிற யசசை யுடையவராகியும், புண்ணிய சுலோகி களானபுலி, பீஷ்மர் முதலான பேர்களுக்கு யசசை பண்ணியும், சர்ப்பர் ணங்களான அவயவங்களை யுடையவராகியு் மிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணனை மிக வும் பரிசுத்தமான மனதினுலே தியானம்பண்ணி, அவருடைய சமஸ்த அவய

வங்கனையும் பார்த்தபிற்பாடு, அந்தப்பகவானுடைய ஒரு அபாயவமாயும், வச்சிரம், அங்குசம், துவஜம், பத்மம் இவைகளாகிற ரோகைகளுடனே கூடிக்கொண்டும், மிகவும் உன்னதங்களாகித் தாமரைஇதழ்போல் சிவந்தும், நிலவைப் போலொத்த நகங்களை யுடையதாகியும், தியானம்பண்ணுகிற பேர்களுடைய இருதயத்தினுள்ள அந்தகாரத்தை நாசம்பண்ணுகிறதாய் மிருக்கிற பகவானுடைய சரணாவிர்த்தத்தை நன்றாகச் சிந்திக்கக்கடவன். அந்தத்திருவடிகளை அலம்புகிற பிரபாவத்தினாலே பரிசுத்தபாயச் சகல நதிகளுக்கும் கிரேஷ்டமாயிருக்கிற கங்கையைச் சிரசிலேதரித்தபடியினாலே சிவனாவன் பரிசுத்தனான். தியானம் பண்ணுகிறவனுடைய மனதிலிருக்கின்ற மலமாகிற பர்வதத்திலே விடப்பட்ட வச்சராயுதம்போன்ற பகவானுடைய சரணாவிர்த்தத்தைத் தியானம்பண்ணக்கடவன்.

ஜன்மகிதாகியும், பரிபூரணராகியு மிருக்கிற பகவானுடைய இரண்டு முழங்கால்களானவை, சமஸ்தலோக கர்த்தாவான பிரம்மாயுக்கு மாதாவாகியும், தேவர்களாலேயும் சேவிக்கப்பட்டும், பத்மம்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவளாய் மிருக்கிற ஸ்ரீமகாலக்ஷரியானவள் தனது தொடைகளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, தனிவிராத்த கைகளினாலே பிடித்து உபசரிக்கப்படுகின்றன. இந்த இரண்டு முழங்கால்களையும், இருதயத்திலே தியானம்பண்ணக்கடவன். கருடனுடைய தோள்களில் விளங்கியும், பலத்துக்கு நிதியாகியும், காசாம்புஷ்பமபோன்ற காந்தியுடைபனவாகியு மிருக்கிற பகவானுடைய தொடைகளே தியானம்பண்ணக்கடவன். பாதங்கள் வரையில் தொங்குகின்ற பீதாம்பரத்திலே ஆரைநூல் மாலையினாலே சூழப்பட்டிருக்கிற கடிபச்சாசாபாகத்தைத் தியானம்பண்ணக்கடவன். பிரம்மாயுக்கு ஸ்தானமான பத்மத்திற்கு உற்பத்தி காரணமாயிருக்கிற நாகியைத் தியானம்பண்ணக்கடவன். ஸ்ரீஹரியினுடைய இரத்தநீலமணிபோலவும், சிர்மலமான ஆரங்களுடைய காந்தியினாலே வெளுத்து மிருக்கிற ஸ்தனங்கள் இரண்டையும் தியானம்பண்ணக்கடவன். ஸ்ரீமகாலக்ஷ்டிக்கு இருப்பிடமாகியும், ஸ்மரித்தும், தரிசனம்பண்ணுகிற புருஷர்களுடைய மனதுக்கும, நேத்திரங்களுக்கும், மிகவும் ஆனந்தத்தைப்பண்ணுகிற மாம்பைத் தியானம் பண்ணக்கடவன். கவுண்டுவமணியைப் பூஷணமாகவுடைய கண்டத்தைத் தியானம்பண்ணக்கடவன். க்ஷீராப்தி மதனசமயத்திலே நம்மாலே தரிக்கப்பட்ட மந்தரபர்வதத்தினுடைய சுழலினாலே மிகவும் பிரகாசமாகப் பண்ணப்பட்ட தோள்வளைகளையுடைய பாசுகளையும், சகிக்கக்கூடாத நேஜசையுடைய சுதரிசனத்தையும், தாமரைப் புஷ்பம்போலும் ராஜ அம்சம்போலு மிருக்கிற சங்கத்தையும், நன்றாகத் தியானம் பண்ணக்கடவன். சதுரநபடர்களுடைய இரத்தமாகிற சேற்றினாலே பூசப்பட்டு மிகவும் இஷ்டமாகியுமிருக்கிற கதையைத் தியானம்பண்ணக்கடவன். வண்டுகளின் கூட்டத்தினுடைய சப்தத்தினாலே சப்தித்துக்கொண்டிருக்கிற வனமாலையையும் தியானம்பண்ணக்கடவன். பக்தரிடங்களிலே கிருபையோடேகூடிய திருமுகமண்டலத்தைச் சிந்திக்கக்கடவன், வக்கிரங்களாகியும், முன்னெற்றி மயிர்களுடைய சமுகத்தினாலே சூழப்பட்டும், ஸ்ரீமகா

லக்ஷ்மிக்கு ஸ்தாநாமாகிய பத்மத்தைத் திரஸ்கரிக்கத் தக்கதாயுமிருக்கிற நேத் திரங்கனையுடைய புருவங்களை ஆலசிய மில்லாதவனாய்த் தியானம் பண்ணக்க டவன். அதிகேரமான தாபத்திரியத்தை நாசம்பண்ணத் தக்கதாகியும், மனோக்கியமான மந்தஹாசத்துடனே கூடிக்கொண்டும், கிருபைக்கு இருப் பிடமாகியுமிருக்கிற கடாஷத்தைச் சர்வகாலமும் தியானம்பண்ணக்கடவன், பிரபன்னர்களான பக்தர்களுடைய தீவரமான சோகத்தினாலே யுண்டாகிக் கண்ணாகிற சமுத்திரத்தை யுலர்த்திப் போடத்தக்கதாகியும், மிகவும் கெம் பிரமாகியு மிருக்கிற புன்னகையையும், தன்னுடைய இருதயாகாசத்திலே பார்க்கப்படுகின்ற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அதரோஷ்டங்களுடைய காந்தியின லே சிவந்தனவாகியும், சூக்ஷ்மங்களாகியும், குருக்கத்தி மொக்குகளுடைய வரிசைபோல் விளங்குகிற பல்வரிசைகளையுந் தியானம்பண்ணக்கடவன்.

இந்தப்பிரகாரம் பகவானுன ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே அடைபட்ட பிரே மாசத்தை யுடையவனாகியும், பக்தியினாலே உருகுகின்ற இருதயத்தையுடைய வனாகியும், சந்தோஷத்தினாலே யுண்டாகின்ற மயிர்க்குச்சையுடையவனாகியும், மிகவும் ஆசையினாலே யுண்டாகின்ற ஆனந்தபாஷ்பத்தினால் வியாபிக்கப்பட் டும், ஆனந்தப்பிரவாகத்திலே முழுகினவனும், அந்த ஸுபதாரணையிலே பிரய த்தனமில்லாதவனும் விடுவன். அப்போது ஆச்சரியமான காஷ்டத்தை விட்டி ருக்கின்ற அக்கிரிச் சுவாலையானது சாந்தியை யடைகிறதுபோல் சாந்தியை யடைந்து தேகமுதலான உபாதிகுனிபனும் அக்கியான சூனியமாயிருக்கிற மனதிலுடைய நிவர்த்தியினாலே சுகதுக்கங்களுக்கு வெளிப்பட்டவரான அந் தப் பரமாத்மான் னிடத்திலே நிஷ்டையை யடைந்தவனும் பூர்வம் அனுப வித்த சுகதுக்கங்களை அகங்காரத்திலே வைத்துப்போட்டுப் பரமாத்ம சாக்ஷா த்காரத்தை யுடையவனாயிருப்பன். இந்தப்படிக்கு யோகசித்தியை யுடைய புருஷனுனவன் எந்தத்தேகத்தினின்றும் பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யடைந் தானே அந்தத் தேகத்தையும் பாரான். மத்தியமானத்திலே யுண்டான மதத் தினாலே ஒன்றுத் தெரியாவிருக்கிற புருஷனுனவன், வஸ்துவம் தன் சரீரத் திலே சுற்றப்பட்டிருக்கிறதையும், நழுவி விழுந்து போனதையும் அறியாத துபோல், பூர்வீகமான புண்ணியபாப வாசனையினாலே தனது பிராரத்த கர் மம் இருக்கிறமட்டுக்கும் சஞ்சரித்துக்கொண்டு, புத்திரமித்திரா திகளையும், தன்னுடைய தேகத்தையும், சொப்பனத்துக்குச் சமமானமாக நினைத்து, நானென்றும் என்னதென்றும் அபிமானப்படான். அக்கினியானது ஜொலிக் கின்ற காஷ்டத்தைக் காட்டிலும் தன்னிடத்தினின்றும் பிறவாநின்ற பொறி கள், புனக, இவைகளைக்காட்டிலும் வேறாகச் சொல்லப்படுகிறதுபோல் ஆத் மாவென்கிற அபிமானத்திற்கு விஷயமான தேகம், இந்திரியங்கள், மனது, இவைகளைக்காட்டிலும் புருஷனுனவன் வேறாகச் சொல்லப்படுகிறான். ஜீவ னென்று பெயரை யுடையவனுன் அந்தப் புருஷனைக் காட்டிலும் பரப்பிரம்ம மென்று சொல்லப்பட்ட பகவானுனவர் வேறாக நிற்கிறார். சராபுசமுதலான சதுர்விதப் பிராணிகளிலேயும் அந்தப் பரமாத்மாவையுமா, அந்தப்பரமாத் மானினிடத்திலே நான்குவிதப் பிராணிகளையும், அந்த நான்குவிதப் பிராணி

களிலே பஞ்சபூத சுவரூபமென்று அடையும் பகவானையும், அசஞ்சலமாக இராகின்ற புத்தியினாலே பார்க்கக்கடவன். அக்கினியானது காஷ்டங்களுக் குத் தீர்க்கமென்றும், சிறியதென்றும், நானவிதமாகப் பேதங் காணப்படு வதுபோல் தேகத்திலே யிருக்கின்ற புருஷனும் நானவிதமாக அறியப்படு கிறான். ஆகையினாலே பரமாத்மாவினுடைய அம்சமான ஜீவனுக்குப் பந்து வேதனாகியும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய சத்தியாகியும், காரியகாரண சுவ ரூபமாகியும், இப்படிப்பட்டதென்று சிந்திக்கக்கூடாமலு மிருக்கிற பிரகிரு தியை அந்தப் பகவதனுக்கிரகத்தினாலே ஜெயித்துப் பரமாத்ம சுவரூபானு பவத்துடனே கூடியிருக்கக் கடவன்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

பக்தியோகமும், காலத்தினுடைய பலமும், விரக்தியின்பொருட்டுக் கோர மான சம்சாரமும், வெகு பிரகாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

இப்படி அருளிச்செய்த பகவானைப்பார்த்துத் தேவனுதி கேட்கிறான். வாரீர்பகவானே ! மகத்தத்வமுதலான தத்வங்கள், பிரகிருதி புருஷர்களு டைய லக்ஷணம், சாங்கியசாஸ்திரங்களிலே சொல்லியிருக்கிற மகத்தத்வ முத லானவைகளுக்கு வேறுவேறுகக் காணப்படுகிற லக்ஷணமுஞ் சொல்லப்பட் டன. இந்தலக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறதற்கு முலமான பக்தியினுடைய மார் க்கத்தையுஞ் சம்சார சுவரூபத்தையுங் காலத்தினுடைய சுவரூபத்தையுஞ் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்கிற மாதாவினுடைய வசனத்தைக்கொண் டாடிக் கிருபையுடையவராய், மாதாவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லு கிறார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே ! பக்தியோகமானது, அனேகவிதமான மார்க்கங்களா லே வெருவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. புருஷர்களுக்குச் சுவபாவமான சத் வாதிசுணங்களுடைய விருத்திபேதத்தினாலே அபிப்பிராயம் வேறுக விருப் பதுபோல் பக்தியும் வேறுவேறுகக் காணப்படுகிறது. ஹிம்சை, டம்பம், த்வேஷம், இவைகளைச் சங்கற்பித்துக்கொண்டு கோபத்தையும் பேதபுத்தியை யும் உடையவனாகி என்னிடத்திலே பக்தியைப் பண்ணுகிறபுருஷன் தாமச னென்றும், விஷய சவுக்கியங்களையும், யசையும், ஸீசுவரியத்தையுங் கோரிக்கொண்டு பேத புத்தியையுடையவனாய் அர்ச்சராதி விக்கிரகங்களிலே என்னை அர்ச்சிக்கிறபுருஷன் ராஜசனென்றும், பாபகூழத்தை யுத்தேசித்தாகிலும், பகவத்பிரீதியை யுத்தேசித்தாகிலும், யக்கியம் பண்ணுகின்ற விதியை யுத் தேசித்தாகிலும், அர்ச்சராதி விக்கிரகத்திலே என்னை ஆராதிக்கிற புருஷனு னவன் சாத்விக னென்றுஞ் சொல்லப்படுவான். என்னுடைய கல்யாணகுணங் களைக் கேட்டாராத்நிரத்திலே சமுத்திரப்பிரவேசம் பண்ணுகிற நீங்காத கங் காபிரவாகம்போல் என்னிடத்திலே அசஞ்சலமாய்ப் பக்தி செலுத்துகிற

அந்த நிற்குண மக்தியையுடைய பரம பாகவதர்கள், என்னுடைய சேவையையன்றியிலே சாலோக்கியமென்ற எனது வைகுண்ட லோகவாசத்தையும், சாமீபியமென்கிற என்னுடைய சமீபவாசத்தையும், சாஸூப்பியமென்கிற எனது சமான ரூபத்தையும், சாயுச்சியமென்கிற அயிர்க்கியத்தையும், என்னுடைய லோகோக்கப்பட்டாலும் இவைகளைக் கிரகிக்கிறதில்லை. இந்தத் திரிசுணத்தையும் விட்டு என்னுடைய சுவரூபானுபவத்திற்குப் பக்தனாவன், யோகமென்று பெயரையுடையதான அந்தப்பக்தியை மோகநமென்று சொல்லப்படும் பல இச்சையில்லாமலும், சித்தையுடனே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற சுவதர்மத்தினாலேயும், நிஷ்காமனாகியும், ஹிம்சாசுக்தமாய் மிருக்கிற பாஞ்சராத்ரங்களிலே சொல்லப்பட்ட பூஜாகிரமத்தினாலேயும், எனது விக்கிரகத்தினுடைய தரிசனம், ஸ்பரிசனம், பூஜை, ஸ்தோத்திரம், பிரணாமம், இவைகளாலேயும், சகல பிராணிகளிடங்களிலும் ஈசுவரபுத்தியினாலேயும், தைரியம், வைராக்கியம், மகத்துக்களுடைய சன்மானம், தீனர்களிடங்களில் கிருபை, தனக்குச் சமானமான பேர்களிடத்திலே கிரேகம், இயம நியமங்களாலும் வேதாந்தமுதலானவற்றினுடைய சிவவணங்கள், எனது நாமகீர்த்தனம், கபட மில்லாமலிருக்கை, விஷயசங்கமும் அகங்காரமு மில்லாமலிருக்கை, இந்தக் குணங்களினாலே மிகவும பரிசுத்தனாகிறான். என்னுடைய தர்மங்களை அனுஷ்டானம் பண்ணுவா னுடைய சித்தமானது, பிரயத்தன மன்றியில் எனது குணங்களைக் கேள்வி செய்தமாத்ரத்தில் வாயுவினாலே ஆடைவிக்கப் படுகின்ற கந்தமானது புஷ்பாதிஸ்தானத்தினின்றும் கிராணைநிரியத்தையடைகிறது போலப் பரமாத்மாவை யடையும். பரமாத்மாவாகியும் சர்வநியந்தாவாகியும் மிருக்கிற என்னை உபேகைபண்ணி, அவிவேகத்தினாலே அர்ச்சாதிவிக்கிரகத்தைப் பரிகரிக்கிற யாதொரு புருஷனாவன், பஸ்மத்திலே ஹோமம் பண்ணினவனுக்குச் சமானமாவான். வாராய் மாதாவே! பிராணிசமூகங்களை நிர்த்திக்கின்ற புருஷனிடத்தில் நான் சநதோஷப் படுகிறதில்லை. சுவதர்மத்தை அனுஷ்டானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்ற புருஷனாவன், சமஸ்தபிராணிகளிலேயு மிருக்கின்ற என்னைத் தன்னுடைய இருதயத்திலே காணுகிறவரையில் என்னை அர்ச்சாதி விக்கிரகத்திலே அர்ச்சிக்கக் கடவன். தனக்கும் அன்னியபிராணிகளுக்கும் கொஞ்சமாகிலும் பேதமாய் பரர்க்கிற புருஷனுக்கு மிருத்தியுருபியான நான் மகத்தான பயத்தைப் பண்ணுவேன். ஆகையினாலே என்னைத் தானத்தினாலேயும், சன்மானத்தினாலேயும், கிரேகத்தினாலேயும், சமதிருஷ்டியினாலேயும் பூஜிக்கக்கடவன்.

வாராய் சுபத்தையுடையவனே! அசேதனங்களைக் காட்டிலும் உயிர்கள் கிரேஷ்டம். அந்த உயிர்களிலுந் பிராணவிருத்தியை யுடையன சிறந்தன. அவைகளிலும் அறிவையுடையன சிலாசிக்கத்தக்கன. அவைகளிலும் இந்திரிய விருத்திகளை யுடையன கிரேஷ்டம். அவற்றிலும் ஸ்பரிசுக்கியானத்தை யுடையன கிரேஷ்டம். அநிலும் ரசக்கியானத்தை யுடையன கிரேஷ்டம். அவற்றிலும் கந்தக்கியானத்தையுடையன உத்தமம். அவைகளிலும் சப்தக்கியானத்தை யுடையன சிலாக்கியம். அவற்றிலும் ரூபக்கியானத்தை

யுடையன சிரேஷ்டம். அவற்றிலும் கீழ்மேலும் பல்பையுடையன சிரேஷ்டம். பாதமில்லாதவைகளான அவைகளிலும் வெகுபாதங்களையுடையன சிரேஷ்டம். அவைகளைக்காட்டிலும் நான்குபாதங்களை யுடையவைகள் சிரேஷ்டம். அவைகளிலும் இரண்டுபாதங்களையுடைய மனுஷியஜாதி சிரேஷ்டம். அவர்களிலும் பிராம்மணவர்ணம் சிரேஷ்டம். பிராம்மணர்களிலேயும் வேதத்தை யறிந்தவன் சிரேஷ்டன். அவனிலும் வேதார்த்தத்தை யறிந்தவன் சிரேஷ்டன். அவனிலும் சம்சயங்களைப் போக்கடிக்கிறவன் சிரேஷ்டன். அவனைக் காட்டிலும் சுவதர்மத்தை அனுஷ்டானம்பண்ணுகிறவன் சிரேஷ்டன். அவனிலும் தர்மார்த்த பலன்களைக்கோராமல் வைராக்ஷயத்தை யுடையவன் சிரேஷ்டன். அவனிலும் தேகம் கிரியாபலன்கள் இவைகளை என்னிடத்திலே சமர்ப்பித்தவன் சிரேஷ்டன். என்னிடத்திலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சித்தத்தையும் கர்மபலத்தையு முடையவனாகச் சகல பிராணிகளிடத்திலும், சமபுத்தியையுடைய புருஷனைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டனான பிராணியை நான் பார்க்கவில்லை.

வாராய் மனுபுத்திரியே! பக்தியோகமும் அஷ்டாங்கயோகமும் சொல்லப்பட்டன. வஸ்துக்களுடைய ரூபங்களுக்கு ஆசிரயமாகியும், அற்புதப் பிரபாவத்தை யுடையதாகிய மிருக்கிற பகவானுடைய ரூபமே காலமென்று சொல்லப்படும். அந்தக் காலஸூரியாயிருக்கிற பகவானுக்கு இஷ்டமென்றும், த்வேஷியென்றும், பக்துவென்று மில்லை. அந்தப் பகவானுடைய ஆக்கினையால் வாயுவானவன் வீசுகிறதும், சூரியனுனவன் பிரகாசிக்கிறதும், இந்திரன் வருஷிக்கிறதும், சந்திரனுனவன் பிரகாசிக்கிறதும், விருக்ஷங்களும், ஓஷதிகொடிகளும், தம் தம் காலத்தில் புஷ்பங்களையும், பலன்களையும், கொடுக்கிறதும், நதிகள் பிரவாசிக்கிறதும், சமுத்திரமான ஏகையை அதிக்கிரமியாமலிருக்கிறதும், அக்கினியானது தகிக்கிறதும், பாவதங்களோடே கூடப் பூமியானது முழுகிப்போகாமலிருக்கிறதும், ஆகாசமானது பிராணிகளுக்கு மார்க்கத்தைக் கொடுக்கிறதும், மகத்தவமானது தேகத்தை எழுவாணங்களுடைய சூழப்பட்டிருக்கிற லோகமாகப் பண்ணுகிறதும், சத்வாதிருண நியந்தாக்களான பிரம்மா முதலான தேவர்களும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி முதலானவைகளிலே அடிக்கடி ஜாக்கிரதையாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறதும், ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சமானது பிரம்மாதிருளுடைய வசமாயிருக்கிறதும், அந்தப் பிரம்மாதிருளும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணுகிறதும் ஆம். அவர் பிறர் ரூபமாயிருந்து புத்திராதிகளைச் சிருஷ்டி பண்ணிக்கொண்டும், மிருத்தியு ரூபமாயிருந்து சங்கரித்துக்கொண்டும், சுவயம் நாசாதிகளாகியும், விகாரமில்லாதவராகியும் இருக்கிறார்.

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

தேகம் ஸ்திரீ முதலானவைகளிலே ஆசக்தமான சித்தத்தை யுடையவர்களான காமிகளுடைய பாபத்தினாலே தாமசமான அதோகதியானது சொல்லப்படுகின்றது.

கபிலமஹரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! பலமுள்ள காலத்தினாலே சலிப்பிக்கப்பட்டாலும், இந்த ஜனங்கள் அந்தக் காலத்தினுடைய மகத்தான பராக்கிரமத்தை, வாயுவினுடைய பராக்கிரமத்தை மேகபந்தியானது அறியாததுபோல, ஜனங்கள் காலஞ்ரியான பகவானால் நாசம் பண்ணப் படுவதறியாமல், அதிக சுகத்தின்பொருட்டு அர்த்தத்தைச் சம்பாதிக்கிறதற்காக வெகு பிரயாசைப்பட்டு அரித்தியமாகியும், புத்திர களத்திராதிகளோடே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற தேகம், தனம் முதலானவைகளை அவிவேகத்தினாலே நித்தியமாக எண்ணிக்கொண்டும், சுகத்தையும், வைராக்ரியத்தையும் அடையாமல், நரகத்திற்குரிய பாபங்களைச் சம்பாதித்து நரகவாதனையை அனுபவிக்கச்செய்யும் பகவானுடைய மாயையால் மோகிக்கப்பட்டும், அந்த நரகவாதனையில் கிடைக்கிற ஆகாராதிகளில் அன்புடையவராய் அந்தத் தேகத்தையும் விட்டுவிடுகைக்கு இச்சிக்கிறதில்லை. மேலும் அந்தஜனங்கள் துஷ்டர்களான ஸ்திரீகளுடைய ஏகாந்தத்திலே பண்ணப்படுகிற சம்போகாதி ரூபமாயிருக்கிற மாயையினாலேயும், மதுமான மழலைச்சொற்களையுடைய சிசுக்களின் வார்த்தைகளாலேயும், அபகரிக்கப்பட்ட மனதுகளை யுடையவராய்க் கிருகங்களிலே சோம்பலில்லாமல் துக்கத்தைச் சுகம்போலேயெண்ணி வெகு பெயரை ஹிம்சித்து வெகுவழியாய்ச் சம்பாதிக்கப்பட்ட பொருள்களாலே அவர்களைப் போஷித்துக்கொண்டிருந்து தபக்கு வயது தளர்ந்த பின்பு அசுத்தராகி அன்னியர்களுடைய தனத்திலே ஆசையை யுடையவராய்ச் சம்சாரத்தைக் காப்பாற்றுவதில் சாமார்த்திய மில்லாதவராய் வியர்த்தமான பிரயத்தனத்தை யுடையவரான அந்தப் புருஷரைப் பாரியை முதலானபேர்கள் சமர்த்தராயிருந்த காலத்திலே ஆதரவு பண்ணினாற்போல் ஆதரவு செய்யாமல் மிகவும் அநாதரவுடன் நாய்க்கும், பூனைக்கும், ஆகாரம் போடுவதுபோலப், போடுகிற ஆகாரத்தைப் புசித்துக்கொண்டும், வார்த்தைத்தினாலே வைரூபியத்தை யுடையவராகியும், ரோகத்தை யுடையவராகியும், மிகவும் ஜொலிக்கின்ற ஜடாக்கினியை யுடையவராகியும், அல்பமான ஆகாரத்தையும், வியாபாரங்களை யு முடையவராகியும், அசுத்தராகியும், மரணத்திற்குச் சமீபித்தவராகியும், சேஷமத்தினாலே தனையப்பட்ட நாடிமார்க்கங்களுடையவராகியும், பிராணவாயுவினாலே வெளிப்பட்டுப்போன கண்களை யுடையவராகியும், இரைப்பு பெருமூச்சுகளாலே பண்ணப்பட்ட ஆயாசத்தை யுடையவராய்க் கண்டத்திலே குருகுருவென்கிற சப்தத்தை யுடையவராய் மிகவும் சகிக்கக்கூடாததான மாணவேதனையினாலே பந்துக்களமுது கொண்டிருக்கையில் மாணத்தை அடைகிற சமயத்தில்

பயங்கரர்களாகியும், கோபத்தினாலே சிவந்தகண்களை யுடைபவர்களாகியுமிருக்கிற இரண்டு யமதூதர்களைப் பார்த்துப், பயந்த இருதயத்தை யுடையவராகி, மலமூத்திரங்களை விட்டுக்கொண்டு, அந்த யமதூதர்கள் கையிலகப்பட்டு அவர்களுடைய மிரட்டுகளாலே பிளந்துபோகின்ற இருதயத்தை யுடையவராகியும், மார்க்கத்திலே சுவானங்களாலே பிடுங்கப்பட்டவராகியும், மிகவும் துக்கத்தை யுடையவராகியும், தாம் பண்ணின பাপத்தை ஸ்மரித்தும், பசிதாகங்களாலே பிடிக்கப்பட்டவராகியும், சூரியன், காட்டுத்தீ, பெருங்காற்று, இவைகளாலே பிடிக்கப்பட்டவராய், வருக்கப்பட்டமணல்களை யுடையவைகளாகியும், இளைப்பாறிக்கொள்ளத்தக்க இடமில்லாததாகியும், உதகமில்லாததாயுமிருக்கிற மார்க்கத்திலே அசக்தாரிரந்தாலும், முதுகிலே குறடானினால் அடிக்கப்பட்டவராய், மிகவும் பிரயாசத்தினாலே மூர்ச்சையடைந்தவராகியும், திருப்பவும் எழுந்திருந்து, பாபிஷ்டமான மார்க்கத்தினுடைய தொண்ணூற்றொன்பதுபிரம்மயோசனைகளை மூன்று முகூர்த்தங்களாலேயாவது, இரண்டு முகூர்த்தங்களாலேயாவது தாண்டி, யமலோகத்தையடைந்தவராய், மிகவுங் கடும்களான நாகவாதனைகளை அடைகிறார். ஸ்ரிடத்திலே தம்முடைய கை கால்கள் முதலான அவயவங்களுக்குத் துணிகளைச்சுற்றிக், குறைக்கொளனிகளாலே கொளுத்தி விடுகிறதையும், மறறோரிடத்திலே தம்மாலேயாவது மற்றொருத்தராலேயாவது சேதிக்கப்பட்டிருக்கிற தமமுடைய மாமசத்தைப் பசுநித்தும், அந்த யமலோகத்திலே சுவானங்கள், பருந்துகள், பாம்புகள், தேன்கள், கொசுக்கள் முதலானவைகளாலே சரீரபிதையையும் அடைந்து, அவயவங்களைக் கண்டங்கண்டமாகச் சேதிக்கிறதையும், கேசம் முதலானவைகளாலே கழிப்புகிறதையும், பங்வுதசிகரங்கனினின்றுத் தள்ளப்படுகிறதையும், ஜலத்துக்குள்ளே போட்டு மிதித்து வைக்கிறதையும், பள்ளத்திலேபோட்டு வைக்கிறதையும் அடைவர். அந்த தாமிசிரமரவரமுதலான நாகவாதனைகளை அனுபவிப்பார். வாராய் மாதாவே! இந்த ஜன்மத்தில் நாகத்திலே யுண்டாகின்ற வாதனைகள் யாவும் இந்தச் சமுசாரத்திலேயுங் காணப்படுகின்றன. பிராணிகளுக்குத் துரோகங்களைச்செய்து அதனுலே போஷிக்கப்பட்ட சரீரத்தை இங்கேயே விட்டு, தாம் செய்த பாவத்தை மார்க்கத்திற்குக் கட்டமுதாக யுடையவராகித், தனத்தைப் பறிகொடுத்தவர் போல், மிகவும் விசனப்பட்டுக்கொண்டு, நாகத்திலே ஈசவானுலே யடைவிக்கப்பட்டுத், தமமாலே செய்யப்பட்டிருக்கிற குடும்பபோஷணத்தினுடைய பாவத்தை அனுபவித்து, மனுஷ்ய ஜன்மத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டவைகளான யாதன ஜன்மங்கள் எத்தனையுண்டோ அவையனைத்தையும் பொருட அடைந்து, பாவத்தைப் போக்கிக்கொண்டு திருப்பவும், மனுஷ்யதேகத்தை யடைகிறார்.

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

மஃசிரங்களாயிருக்கிற புண்ணிய பாவங்களாலே மனுஷ்ய ஜன்மப் பிரபந்தி ருபமான ரஜோகுண கலியானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! புருஷன் ஈசவானுலே பிரவீர்த்திக்கப்படுகின்ற பூர்வகர்மத்திலே திரும்பவும் தேகத்தையடைகிற தின்பொருட்டுத் தந்தையுடைய விரியத்தின் பிந்துவை ஆசிரயித்த ஸ்திரீயினுடைய கர்ப்பத்தைப் பிரவே

சித்து, முதல்நாளில் சுக்கில சோணித ரூபமாகியும், ஐந்தாநாளிலே சூமிழி ரூபமாகியும், பத்தாநாளில் இலந்தைப்பழம்போலவும், பிற்பாடு மாம்சபிண்டாகாரமாகியும், முதல்மாசத்திலே சிரசும், இரண்டாமாசத்திலே கைகால் முதலான அவயவங்களுடனே கூடின சரீரமும், மூன்றாமாசத்திலே நகம், ரோமங்கள், அஸ்திகள், சர்மங்கள், கண், காது முதலான இந்திரியத் துவாரங்களுடைய வற்பத்தியும், நான்காமாசத்தில் சப்ததாதுக்களும், ஐந்தாமாசத்தில் பசிதாகங்களும், ஆறாமாசத்தில் சராயு என்னப்பட்ட பையிலே தாயாருடைய வலது பாரிசமான வயிற்றிலே சுழன்றுகொண்டும், மாதா பக்திக்கப்பட்ட அனன பானதிகளாலே விருத்தியடைகின்ற தாதுக்களையுடையவனுப், அநேக ஜந்துக்களுக்கும், மலமுத்திராங்களுக்கும், ஸ்தானமாக அந்தக்குகையிலே புழுக்களினாலே கடிக்கப்பட்டு, மிகுந்த கிடுகிடுக்கையுடையவனாய், அடிக்கடி சூர்ச்சையடைந்தும், மாதாவினுலே பக்திக்கப்படுகிற துவர்ப்பு, கைப்படி, கடுகை, உப்பு, காரம், புளிப்பு முதலானவைகளாலே அவயவங்களில் உண்டான வேதனையை யுடையவனுய்ச், சராயுவென்னப்பட்ட டையினாலேயும், தாயாருடைய குடல்களிலுலோம சூழப்பட்டவனுய்ச், சிரசைக் குகையிலே வைத்துக்கொண்டு வணங்கப்பட்ட முதுகு, கழுத்து, இவைகளையுடையவனுப், அந்தக் கர்பத்திலே வாசம்பண்ணுகிறான். அந்தக் கர்பத்திலேயிருந்து ஜன்பரந்தாசாமவசத்தினாலே யுண்டாகிற கியானத்தை யுடையவனுப், அநேக ஜன்பங்களிலே செய்யப்பட்ட கர்மத்தை நினைத்துக்கொண்டு, சுவாசமடைக்கடாரால் வெகுசங்கடத்துடன் ஏழாமாதமுதற்கொண்டு அடையப்பட்ட கியானத்தை யுடையவனுப்ப், பிரசவ ஏதுக்களான வாயுக்களாலே யலைக்கப்பட்டவனுப், மலத்திலே பிறந்திருக்கின்ற புழுக்களுடனே கூடப்பிறந்த புழுப்போல, இருந்தவிடத்திலேயிராமல் பிரமித்து, மிகவும் தடிக்கப்பட்டுத், தேகாதாக்கியானத்தையுடையவனாகியும், திருமபவும் கர்பபவாசத்தில் பாததையுடையவனாகியும், ஏழு பாதனதாதுக்களையுடையவனாகியுமிருக்கிற அந்த ஜீவனுனைவன் ஈசுவானை யஞ்சலிபாதம் பண்ணிக்கொண்டு, விபாகூல வாகுகளுலே ஸ்தோத்திரம்பண்ணுகிறான். துஷ்டனை வனக்கு யோககியமான காரவாச ரூபமான கதியானது காண்பிக்கப்பட்டு, மிகவும் சாமத்தை அடைந்திருக்கின்ற ஜகத்தை ரக்ஷிக்கைக்குத், தபதிசசையினாலே கிசிக்காரிட்ட நானுநித ஸ்வரூபத்தையுடையவராகியும், விகாரகுனியராகியும், உபாதிசுனியராகியும், பரிபூரணமான கியானத்தையுடையவராகியுமிருக்கிற அந்தப் பரமாத் துவானவைப் பிரணமம் பண்ணுகிறேன். பஞ்ச பூதங்களாலே நிரமிக்கப்பட்ட சரீரத்திலே, அபத்தமாகவே மறைக்கப்பட்டவனாகியும், சங்கமில்லாதவனாகியும், இந்திரியங்கள், பூதங்கள், விஷயங்கள், அகங்காரம் இவைகளை ஸ்வரூபமாக வுடையவனாகியுமிருக்கிற நான், அப்படிப்பட்ட சரீரமில்லாதவராகியும், அனவிலஸாத மகிமையையுடையவராகியும், சர்வக்கியராகியும், பிரகிருதிபுருஷர்களுக்குப் பாராகியுமிருக்கிற அந்தப் பரபுருஷருக்குத் தன்னன் சமர்ப்பிக்கிறேன். தேவரீருடைய மாயையினாலே சுவரூபக்கியானமில்லாதவனுய்ச் சத்வாதி குணங்களை நிமித்தமாகவுடையதான கர்பபந்தனத்தையுடைய இந்தச் சப்சாராரங்கத்தினாலே பண்ணப்படுகின்ற கிலேசத்துடனே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற நான் மகாலுபாவரான அந்த ஈசுவானுடைய அனுக்கிரகத்தை யன்றி எந்தயுத்தியினாலே நிஜஸ்வரூபத்தை அடைவேன்.

பூதபவுஷிய வர்த்தமான விஷயமான கியானத்தை ஆர்த்தப் பகவானைத் தவிர மற்றொருவன் எவன்தான் கொடுப்பான். ஸ்தாவரங்களிலேயும், ஜங்க மங்களிலேயும், ஆந்தரியாமியாக விருக்கிற ஆந்த ஈசுவானை ஜீவரூபமான கர்மமார்க்கத்தை அனுவர்த்திக்கின்ற நாங்கள் தாபத்தாய சார்தியின் பொருட்டுச் சரணமாக அடைகிறோம். மாதாவினுடைய குகையிலேயிருக்கின்ற இரத்தம், மலம், மூத்திரங்களாகிற கிணறிலே விழுந்து, ஜடராக்கினி யினாலே மிகவும் தபிக்கப்பட்டுமிருக்கின்ற தேகத்தை யுடையவனாகியும், அத னாலே மிகவும் சின்னமான புத்தியை யுடையவனாகியுமிருக்கிற நான், இரதந் கர்ப்பத்தினின்றும் பாழங்கிணறுக்குச் சமானமான வெளியிலே புறப்படு கைக்கு இச்சிக்கவிலலை. வெளிப் புறப்படுகையிற்றானே தேவரீருடையமாயை யால் மோகிக்கப்பட்டு, நானென்றும், என்னதென்று மெண்ணுகிற புத்தியுண் டாய்த், திரும்பவும் புத்திரமிக்கிற களத்திராடிகளென்கிற சம்சாரத்தில் சிந் கிக்கொண்டு, தேவரீருடைய திருவடிக்குப் புறம்பாய்ப் போகேன். ஆதலால் இரதந் கர்ப்பத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுக் கெட்டுப்போகாம விருக்கும்படி கிருபை செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட புத்தியையும் பத்துமாதங் களையுடையவனாகியுமிருக்கிற ஆந்த ஜீவன் தக்ஷணத்திலே பிரசவத்துக்கு வதுவான வாயுவினாலே தள்ளப்பட்டவனுப்ச், சிாசை அதோ முகமாகப் பண் ணிக்கொண்டு, மிகவுங்கிலேசததுடன் சுவாசமுங் கியானமு மில்லாதவனாய், மகா பிரயாசத்தினாலே வெளிப்பட்டுப், பூமியிலே விழுந்து, இரத்தங்களாலும், மலங்களாலும் பூசப்பட்டுத், தத்துவக் கியானத்தை யிழுந்து, விபரீதபுத்தியை யடைந்தவனுப், அழுது கொண்டிருந்து, அன்னியனுடைய அபிப்பிராயத்தை யறியாத ஜனத்தினாலே போஷிக்கப்படுகின்ற ஆந்த ஜீவனுனைவன், ஸ்தன் னிய பாணர்த்தமாக அழகையில், வயிற்று நோயினாலே யழுகிறதென்று வேப பிலாசத்தைப் பானம் பண்ணி வைப்பார்கள். வயிற்று நோயினாலுமுதால், பசித்த முகமுன்னென்று ஸ்தன்னிய பானத்தைப் பண்ணி வைப்பார்கள். இவை முதலான அவிஷ்டத்தை யடைந்த அவற்றை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளச் சக்தி யற்றவனுப், எறுப்பு, கொசு முதலான ஜந்துக்களாலே கடிக்கப்பட்டும், அசுசியான சயனத்திலே படுத்துக்கொண்டும், தன் அவயவங்களைச் சொரி நதுகொள்ளவும், எழுந்து உட்கார்ந்து நடக்கிறது முதலானவைகளிலும் சாம ர்த்திய மில்லாதவனுய்த், துக்ககாமான லீந்து வயதுவரைக்கும் பாலியத்தை யும் யௌவனத்துக்கீழ்ப்பட்ட பாலவயதையு மனுபவித்தான்.

பிற்பாடு காமத்தையுடையவனுய் அகங்காரத்தினாலும், கோபத்தினாலும், ஆத்மராசத்தின் பொருட்டுக் காமிகளிடத்திலே விரோதத்தைச் செய்து கொண்டு, விவேகசுன்னாகியும், துர்ப்புத்தியாகியும், பஞ்சபூதங்களாலே செய் யப்பட்ட தேகத்திலே மகத்தான ஆக்கிரகத்தையுடையவனுய், அடிக்கடி நான் என்னதென்கிற புத்தியுடன் அக்கியான கர்மங்களினால் ஞபிகரித்திருக்கிற தேகத்தினாலே கட்டப்பட்டவனுப்ச், சம்சாரத்தையடைந்து, சிசினவுதாதிரு ப்தியின் பொருட்டுப் பிரயத்தனத்தையுடையவனுய்த், துன்மார்க்கத்திலே ரமி த்துக்கொண்டிருந்து, திரும்பவும் பூர்வம்போலவே நரகத்திற்குரியவனாகி றான். சத்தியம், சவுசம், தபசு, மவுனம், பரமார்த்தக்கியானம், லசகை, சம்ப த்து, எசசு, பொறுமை, மனோநிக்ரகம், பெரியவனென்கிறது, இவைகள் அசத்துக்களானதால் சகவாசஞ் செய்யாமலிருக்கவேண்டும். புருஷனுக்கு

ஸ்திரீகளுடைய சங்கத்தினாலேயும், ஸ்திரீகளின் கூட்டம் செய்கிற பேர்களுடைய சங்கத்தினாலேயும், மோகமும், பந்தமுமுண்டாகிறபடிக்கு மற்றொருவருடைய சங்கத்தினாலே உண்டாகமாட்டா. பிரம்மாவும் தம்முடைய பெண்ணைப்பார்த்து, மோகித்துப் பெண்ணை ஒருபமான அவளை லச்சையில்தவராகித் தாமும் மான் ஓபியாகப் பின்சென்றார். அந்தப் பிரம்மாவினாலே மரீசிப் பிரஜாபதி முதலான பேர்கள் கிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். ஸ்ரீமந் நாராயணரைத் தவிர மற்ற எந்தப் புருஷன், தான் ஸ்திரீரூபமான மாயையினாலே யிழுக்கப் படாமலிருக்கிறான். யோகாப்பிபாசத்தினுடைய கரையை அடைய இச்சிக்கிறவனும், பாமாத்தும் ஸ்வரூபத்தையடைய இச்சிக்கிறவனும், ஒருக்காலும் ஸ்திரீகளிடத்திலே சங்கத்தைப் பண்ணாமலிருக்கக் கடவன். யோகத்தைக் கொருகின்ற புருஷனுக்கு ஸ்திரீகளை நாகத்துவாரமாகச் சொல்லுவார்கள். ஸ்ரீ ஹரியினாலே நிரூபிக்கப்பட்டு. சுகளுஷக்குக் காரணமாகிய மிருக்கிற அந்த ஸ்திரீரூபமான மாயையைத் தனக்குப் பிரதிகூலமான மிருத்தியுவைப் போலவும், திரணங்களாலே மூடப்பட்டகின்ற ஹைபோல், தன்ம், புத்திரன், கிருகம், இவைகள் தெய்வத்தினாலே நிரூபிக்கப்பட்ட மிருத்தியுவாக அறியக் கடவன். வேடனுடைய கண்ணியானது அனுக்லமாக அறியப்பட்டிருந்தாலும் மிருகத்துக்கு மரண வேதாவானதுபோல், சிபானியானவன் இவைகளை மிருத்தியு வென்று அறிந்து விஷயசங்கத்தைவிட்டு மிகவும் தத்வவிசாரத்தை யுடையதாகியும், யோக வைராக்கியங்களை மே கூடி கொண்டிருக்கிற புத்திரினால், மாயையினாலே பண்ணப்பட்ட லோகத்திலே, தேகாபியானதை விட்டுச் சஞ்சரிக்கக்கடவன்.

முப்பத்தாண்டாவது அத்தியாயம்.

சாசனீக தர்மங்களாலே ஸ்ரீமந் துவகதியும், தத்துவக்கியான மல்லாதவனுக்கு அந்த லோகங்களினின்றும் திரும்ப ஜனனமும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீபகவானுடைய வாக்நியம்.

வாராய் மாதாவே! கிருகஸ்தாசாமத்தில் தர்மார்த்த காமரூபங்களான தர்மங்களைச் செய்கிற புருஷனுனான், பகவதாராதன ரூபமான தர்மத்தைவிட்டுப் பிராகிருத தேவர்களையும், பிராந்திகளையும், கிருதுக்களாலே சித்தையோ மேகடியாகஞ்செய்கிறவன், சுகதியிலோகத்தை யடைந்து திரும்பவும் ஜன்மத்தையடைவான். அனந்த சயனான ஸ்ரீ ஹரியானவர் பிரளயத்திலே பாம்புணியிலே சயனித்துக் கொள்ளுகிறபோது யாகாதி தர்மங்களை யனுஷ்டானம் பண்ணின கிருகஸ்தர்களுக்கு, இந்த லோகங்கள் வயத்தையடைகின்றன. பிரம்மாவினுடைய ஆயுளுக்கு முடிவான அந்தப் பிரளயபரியந்தம், பிரம்மாவைப் பாமேச்வராகத் தியானம் பண்ணுகிறபேர்கள் அந்தப் பிரம்மலோகத்தை யடைந்திருந்து, அந்தப் பிரம்மாவானவர் தம்முடைய காலத்தை அனுபவித்துப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், மனது, இந்திரியங்கள், சப்தாதிவிஷயங்கள், அகங்காரம் இவைகளினாலே சூழப்பட்ட பிரம்மாண்டத்தை உபசங்காரம் பண்ண இச்சித்தவராய்ப், பாமாத்தாவை யடைகிறபோது அவர்களும்தப் பிரம்மாவுடனே கூடவே பரமானந்த ரூபாகியும், சர்வோத் கிருஷ்டராகியும், பரப்பிரம்மாயுமிருக்கிற புராணபுருஷரை அடைவார்கள். பகவானே

புபாசிக்கிறவர்கள், சாக்ஷாத் தாகவே அந்தப் பகவானை அடைவார்கள். ஆகையினாலே சமஸ்த பிராணிகளுடைய இருதய கமலங்களிலே அந்தரியாமியாகவும், பிரசித்தமான பிரபாவத்தையுடையவாகியுமிருக்கிற பகவானை ஏகாந்த பக்தியினாலே சரணமாக அடையக்கடவாய். ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்குக் கர்த்தாவாகியும், வேதகர்ப்பமாகியுமிருக்கிற பிரம்மாவானவர், யோகசித்தியையுடைய சனற்குமார் முதலான யோகிசுவர்கள், மரீசிமுதலான ரிஷிகள், இவர்களுடனே கூடப் பேதபுத்தியினாலேயும், அகங்காரத்தினாலேயும், நிஷ்காமமான கர்மத்தினாலேயும், கர்த்துருத்தவத்தினாலேயும், பிரம்மலோகாதி பக்தியரூபமாகியும், தர்மபலரூபமாகியுமிருக்கிற ஸீசவரியத்தை யனுபவித்துப், பிரளயகாலத்திலே சகுணப்பிரம்மா ரூபியான பரம்பருஷரை அடைந்து, ஈச்வரரூபமான காலத்தினாலே சத்வாதிகுணங்களுக்கு லயமுண்டாயிருக்கையில், திரும்பவும் சிருஷ்டியிலே முன்போலவே தம்மம் அதிகாரங்களுடனே கூட உண்டாகிறார்கள். கர்மங்களிலே ஆசக்தியை யுடையவர்களாகியும், சிரத்தையுடனே கூடி விகிதகர்மங்களையும், காமியகர்மங்களையும், நித்தியகர்மங்களையும், ரசோகுணத்தினாலே சூழப்பட்ட கர்மத்திலேயே மனதையுடையவர்களாகியும், இந்திரிய நிக்கிரகமில்லாதவர்களாகியும், தர்மார்த்த காமியங்களைக் கோரினவர்களாகியுமிருக்கிற புருஷர்கள், சம்சாரத்தை அபகரிக்கின்ற புத்தியை யுடையவர்களாகி, மிக்க வெற்றிகளை யுடைய ஸ்ரீ ஹரியினது கதையிலே இசையை யில்லாதவர்களாய், மலத்தைப் புசிப்பதின்றிச் செந்துக்கள் மலத்தையே கோருகிறது போல், பாக்கிய வீனர்களாகிறார்கள். கர்ப்பாதானமுதலாய்ச் சரமக்கிரியை பரிபந்தங்களான கர்மங்களை யதாவத்தாகச் செய்கிறவர்கள் குரியனுடைய தக்ஷிண மார்க்கமான தூமாத்ரி மார்க்கத்தினாலே பிதர்லோகத்தை யடைந்து திரும்பவும் புத்திரர்கள் முதலான பேர்களிடத்திலே பிறக்கிறார்கள்.

வாராய் மாதாவே! நலமிழந்தவர்களாகி அந்த லோகத்தினின்றும் இந்த லோகத்தைக் குறித்து விழுகிறார்கள். ஆகையினாலே நீ பகவத்குணங்களை ஆச்ரயித்துப் பக்தியினாலே அந்தப் பரமேச்வரரைப் பஜிக்கக்கடவாய். அந்த ஸ்ரீ வாசுதேவனிடத்திலே செய்யப்படுகின்ற பக்தியோகமானது வைராக்கியத்தையும், பிரம்ம சாக்ஷாத்காரரூபமான கியானத்தையும் உண்டாக்கும். சித்தத்தைப் பகவத்குணங்களில் லயிக்கச்செய்கிற புருஷனுனவன், அந்தச் சுவயம்பிரகாச ரூபமாகிய பரமபதத்தைப் பார்த்து, மகதத்வம் தத்வாதி திரிகுண சுவரூபமாகியும், மகா பூதரூபமாய் ஐந்து விதமாகியும், இந்திரியரூபமாய்ப் பதினொரு விதமாகியுமிருக்கிற அகங்காரமும், ஜீவரூபமும், அந்த ஜீவனுக்குச் சரீரமாகிய இந்தப் பிரம்மாண்டமான ஜகத்துமாய் நானூரூபமாக இருக்கின்ற பிரம்மத்தினிடத்திலேயே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மனதையுடையவனாகியும், பிரபஞ்ச விஷயசங்க மில்லாதவனாகியும், வைராக் கியத்தை யுடையவனாகியும், சிரத்தையினாலேயும், பக்தியினாலேயும், யோகாப் பிரயாசத்தினாலேயும், நித்தியமாக அந்தப் பிரம்மத்தையே எங்கும் பார்க்கிறான். வாராய் பூச்சியையே! பிரம்மசாக்ஷாத்காரரூபமான இந்தக் கியானமானது நம்மாலே சொல்லப்பட்டது. இந்தக் கியானத்தினாலே பிரகிருதி புருஷர்களுடைய தத்வமான கியானையோகமும், பக்தியோக சுவரூபமான பிரபத்தியும், இந்த இரண்டுக்கும் பரமாத்மா வொருவரே யடையத்தக்கவராக விருக்கிறார்.

அனைக ஁ப ரசீ கி குணங்களுக்கு ஆச்ரயமான வெல்லம் பால் முதலான ஒரு வஸ்துதானே நேத்திரத்திற்கு வெளுப்பாகவும், ரசேந்திரியத்திற்கு மதுரமாகவும், ஸ்பரிசு இந்திரியத்துக்குச் சீதமாகவும், இப்படி நானுனிதமாக அறியப்படுகிறதுபோல், அந்தப் பகவான் ஒருவனே தடாகப்பிரதிஷ்டை முதலான கிரியைகள், யாகங்கள், தானங்கள், தபசு, அத்தியயனம், வேதார்த்த விசாரணை, இந்திரியநிர்க்கங்கள், கர்மசன்னியாசம், நானுனிதசுகங்கனையுடைய பக்தியோகங்கள், நிஷ்காம ஁பரமானதர்மங்கள், இவைகளினாலே அறியப்படுகிறார். வாராய் மாதாவே! பக்தியோகத்தினுடைய நான்கு விதமான சுவ ஁பததையும், சமஸ்த பிராணிகளாலேயும், உள்ளும் புறமபும ஓடிக்கொண்டும, அறியக்கூடாத சக்தியையுடையதான காலத்தினுடைய கதியையும், சமசாரகதிகளையும் சொன்னேன். இந்தத் ததவக்கியானத்தை வணக்கமில்லாதவன், சோம்பலையுடையவன், ஁ராசாரன், டாபரீகன், விஷயங்களிலே ஆசக்தியையுடையவன், புத்திராதி கிருகங்களிலே ஆசக்தியையுடையவன், என்னுடையபக்தியில்லாதவன், எனது பக்தர்களுக்குத் தேவையாயிருக்கிறவன், இவர்களுக்கு ஒருக்காலும் உபரேகசிக்காம விருக்கவேண்டும். சிரத்தையை யுடையவன், பக்தியை யுடையவன், வணக்கத்தை யுடையவன், அருபையில்லாதவன், சகலபிராணிக ளிடத்திலேயும், சிரேகத்தை யுடையவனுதியும், வைராக்கியத்தை யுடையவனுதியும், சமதமாதி குணங்களை யுடையவனுதியும், புத்திமானுதியும், தேவஷயில்லாதவனுதியும், சதாசார சம்பன்னனுதியுமிருக்கிறவன் இவர்களுக்கு இந்தக் கியானத்தை யுபரேகசிக்கக் கடவன். வாராய் மாதாவே! சிரத்தையுடனே இந்த உபாக்கியானத்தைக் கீட்டுப பாராயணம் பண்ணுகிற புருஷன் என்னுடைய பாம்பதத்தை அடைவன்.

முப்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

அந்தக் கபிலமகாரிஷியினுடைய உபதேசத்தினால் உண்டாகிற கியானசதி
ஞான அவருடைய மாதாவான தேவ஁தியினுடைய ஜீவன
முத்தியானது சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயமகரிஷியினுடைய வா க்தியம்.

வாரீர் விதாரே! இந்தப்பிரகாரம் கபிலமகரிஷியினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு, அவருடைய மாதாவாகியும், காத்தமப் பிரசாபதினுடைய பாரியையாகியுமிருக்கிற அந்தத் தேவ஁தியானவன், அக்கியானநாசத்தை யுடையவளாய், அந்தப் பகவானைப் பிரணமம்பண்ணி ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான். வாரீர் பகவானே! இந்தப் பிரம்மாவும் பிரளயஜலமத்தியிலே சயனித்துக்கொண்டு, பஞ்சமகா புத்தங்களுக்கும் சமஸ்த ஜகத்துக்கும் காரணராயும், ஜகத஁பிராயுமிருக்கிற தேவரீருடைய திருவுருவத்தைத் தியானம் பண்ணினாலேயல்லாமல் பார்க்கவில்லை. அந்தப் பிரம்மாவுக்கு உபர்த்திகாரணராகியும், சத்வாதி குணப்பிரவாக ஁பரமான சக்தியை யுடையவராகியும், கிரியாகுனியாகியும், சத்திப் சங்கற்பராகியும், ஜீவர்களுக்கு நியந்தாவாகியும், சிந்திக்கக்கூடாமலும், அனைகங்களாகியுமிருக்கிற சக்திகளையுடையவராகியும், இந்தப் பிரபஞ்சத்தை யுதாதத்தில் வசிக்கிறவராகியும், யுகார்த்தத்திலே வடபத்திராசாரியாய்ப் பாதாங்குஷ்டத்தைப் பானம்பண்ணித் திருக்கண் வளர்த்துகொண்டிருக்க

கின்ற மாயாசிசுவான தேவரீர் என்னுடைய ரூபத்தில் என்னமாய்த்தரிக்கப் பட்டார். துஷ்டதரிக்கரச் சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்வதற்காக வராகமுதலான அவதாரங்கள் செய்ததுபோலவே, ஆத்மக்கியானமார்க்கத்தை வெளிப்படுத்து கிறதற்காகச் சுவய இச்சையினாலே கிரகிக்கப்பட்ட இந்த அவதாரமும் என் னாலே தரிக்கப்பட்டது. தேவரீருடைய நாமதேயத்தைக் கேட்டதினாலேயும், கீர்த்தனம்பண்ணினதினாலேயும், சேவைசெய்ததினாலேயும், ஒருக்கால் ஸ்ம ரித்ததினாலேயும், சண்டாளனும் அந்தக் கண்ணத்திலேயே யாகஞ்செய்தவ னுக் கொப்பாகிறபோது, அடியேன் கடைத்தேறுகிறதற்குக் கேட்கவேண் டியதென்ன? தேவரீருடைய நாமத்தைக் கீர்த்திக்கிறவர்களே மகா தவசை யும், போகங்கனையும், கங்காதீர்த்தங்கனின் ஸ்நானத்தையும், நல்ல ஆசாரத்தையும், சகல வேதங்களையும், ஆத்தியபணஞ் செய்தவர்களாயும் ஆவார்கள். அப்படியப்பட்ட மகிமையுள்ள பாரபுருஷராகியும், தேஜசினாலே ஆவித்தயாகாம கம்மநிலவான சர்சாரத்தை மரம்பண்ணுகிறவராகியும், வேதகம்பராகியும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவாகியும், கபிலேசுரபாகியுமிருக்கிற தேவரீரை நான் சரண மாக அடைகிறேன்.

வரீர் விதுரே! இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராகியும், கபிலென்று பெயரையுடையவராகியும், பகவானாகியும், மாதாவினிடத் திலே வாற்சல்லியத்தையுடையவராகியுமிருக்கிற அந்தப் பாரபுருஷானவர், கம்போமான வாக்கினாலே ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் மாதாவே! நம்மாலே சொல்லப்பட்ட பக்திமார்க்கத்தினாலே அபயஸ்தானமான என்னை யடையாப்போகிறது. எவக்கிஷ்டமான இந்தமதத்தை ஆறியாதபேர்கள் சம் சாரத்தையடைந்து கொண்டிருப்பார்களென்று சிலாக்கியமுள்ள தம்முடைய தத்துவவகியானமார்க்கத்தை வெளியிட்டுப் பிரம்மவிஷ்டையான தம்முடைய மாதாவினாலே அதுக்கொருவாய் பண்ணப்பட்டவராய்ப் புறப்பட்டுப் போனார். பிற்பாடு அந்தத் தேவவுத்தியும், புத்திரனை பகவானாலே சொல்லப்பட்ட பக்தியான யோகத்தையுமுண்டாக்கினார்ச் சர்வவதி நிரினைடைய திரான நிருசிரசிலே கர்த்தவப் பிரஜாபதியினுடைய தபேரீரோகத்தினாலே நிர்மிக் கப்பட்டுப், தேவர்களால் பிரார்த்திக்கத்தக்கதாகியும், உபமானமில்லாமலும், மால்நரைக்குச் சமமானங்களான தந்தங்களாலே யிறைவுக்கப்பட்டுப், சுவர்ண மயங்கனாகியும், சக்கரங்களாகியுமிருக்கிற பீடம், சயனம் முதலான சாமக் கிரியைகளை யுடையதாகியும், நிர்மலங்களான ஸ்படிக, மாகதமயமாயிருக்கிற சுவர்களிலே ரத்னமயமான திபங்களுடைய கார்த்தியினாலும், ஸ்திரீ களினாலே பிரகாசிக்கப்பட்டுப், புஷ்பங்களோடே கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற ஆனைக தேவரீருக்கண்களாலே மணியமாகியும், மதுமாகச் சப்திக்கின்ற பக்ஷி மிதுனங்களை யுடையதாகியும், மதித்துமிருக்கிற வண்டுகளையுடைத் தான உத்தியான வனத்தையடைய கிருகத்தில் பத்மகத்தங்களுள்ள நடபாவி யில் கர்த்தவப் பிரஜாபதியினாலே சந்தோஷம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற தண்ணீத் தேவர்களும் ஸ்தோத்திரப்பண்ணித் தேவோத்திரனுடைய ஸ்திரீகளுக்கும் பிரார்த்திக்கத்தக்கதான கிருகசம்பத்தைவிட்டுப் புத்திரியோகத்தினாலே துக்கத்தையுடையவனான அந்தத் தேவவுத்தியானவன் தத்வக்கியானத்தையறி ந்தவனாயிருந்தாலும் நசித்துப்போயிருக்கின்ற கன்றினிடத்திலே வாற்சல் லியத்தை யுடைய பசுவானதுபோல், மிகவும் துக்கத்தை யடைந்திருந்தான்.

வாரீர் விதுரே ! தேவதேவராகியும், புத்திரராகியும், கபிலஸூரியாகியுமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ ஹரியைத் தானே தியானம் பண்ணிக்கொண்டும், மகா சம்பத்தை யுடையதான கிருகத்திலே ஆசையற்று, வைராக்கியத்தினாலேயும், யோகானுஷ்டானத்தினாலே உண்டாகின்ற பிரம்மசாஷ்நாத்காரத்துக்கு வதுவாகியும், பரிசுத்தமாகியுமிருக்கிற கியானத்தினாலே பொன்வாண்மான கேசங்கையுடைய ஜடையை வாய்ந்து, தபசினை மெலிந்த தேகத்தை யுடையவளாய், மரவுரியைத் தரித்துக்கொண்டு, தெளிவுபொருந்திய முகத்துடன், தனது புத்திரரைப் பரமாத்மாவாக வெண்ணித் தியானஞ்செய்துகொண்டு, தூங்கியெழுந்த புருஷன், சொப்பனத்தில் காணப்பட்ட தேகத்தை மறந்தாற்போல், தன்னுடைய தேகத்தை மறந்தான். அந்தத்தேகம், மனோவியாசங்க ளில்லாமையால் இனையாமல் புஷ்டியாய், நீறுபூத்தநெடுப்புப்போல், பிரகாசிக்கத் தபோயோகமயமாகியும், விரியப்பட்ட தலைமாரிகளையுடையவளாகியும், பகவத்சங்கற்பத்தினாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டுமிருக்கிற அந்தத் தேவவ்ருத்தியானவன், வாசுதேவரிடத்திலே பிரவேசிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவளாய்த், தேகத்தை ஸ்மரிக்காமல், கபிலராலே உபதேசிக்கப்பட்ட பக்தி மார்த்தகத்தினால் பரப்பிரம்மமாகியும், அந்தராத்மாவாகியும், ஆனந்தரூபமாகியுமிருக்கிற பகவானை அடைந்து, மூன்றுலகத்திலேயும் பிரசித்தமாய்ச் சித்தபதமென்று பேர்பெற்று, சித்தர்களாலே சேவிக்கப்பட்டுச் சித்தியைக் கொடுக்கத்தக்கதான நதியாயினன். மகாயோகியான கபிலரும் சித்தாசிரமத்தினின்றும் மாதாவினுடைய அனுமதிக்கொண்டு வடக்குத் திக்கிலே போனார். சித்தசாரணகந்தருவர்களாலேயும், முனிவர்களாலேயும், அப்சரஸ்திரீகளினாலேயும், ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவராய்ச், சமுத்திர ராஜனுலே கொடுப்பட்ட பூஜாஸ்தானங்களை யுடையவராய்ச், சாங்கியாசாரியர்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய், யோகத்தையடைந்து, மூன்றுலகத்தினுடைய சார்தியின்பொருட்டுச் சார்த்தசித்தரா யெழுந்தருளியிருக்கிறார். வாரீர் விதுரே ! உம்மாலே நான் என்னகேடகப்பட்டேனோ அந்தக் கபிலரீதவ்ருத்தி சம்வாதமுஞ் சொல்லப்பட்டது. இந்தக் கபிலமுனிவருடைய மதமாகியும், ஆகம யோக ரகசியமுமான இந்தக் கபிலோபாக்கியானத்தை எவன் சொல்லுகிறனோ, எவன் கேட்கிறானோ, அவன் பகவானை கருடத்துவஜனிடத்திலே வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவனாய் அவருடைய பாதாவிந்தத்தை யடைவன்.

ச து ர் த் த ஸ் க ந் த ம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீமத் பாகவத புராணத்தில், சதுர்த்த ஸ்கந்தத்தில், இருபத்தொன்பதத்தியாயங்களிலேயும், துரியமான விசற்கம் சொல்லப்படுகிறது. அதில், ஈசுவராதீனர்களான பிரம்ம மனுவாதியர்களாலே விசற்கமென்கிற விசேஷ சிருஷ்டி பண்ணப்பட்டது. அவைகளுக்குள்ளே, பிரதம அத்தியாயத்தில் மனுவினுடைய கன்னியா வம்சம் பிறந்ததையும், அந்தக் கன்னியா வம்சத்திலே யக்கியாதி மூர்த்திகளினாலே ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அவதாரங்களையும் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரோ ! சவாயம்புமனுவுக்குச் சதரூபை யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே, ஆவூதியென்றும், தேவவூதியென்றும், பிரகூதியென்றும், மூன்று பெண்களும், இரண்டு பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். தனக்கிரண்டு புத்திரர்களிருக்கவும், அந்த ஆவூதியென்கிற பெண்ணினிடத்தில் ஆசையினாலே அவளுக்குப் பிறக்கிற பிள்ளை தனக்குப் புத்திரனாக வேண்டுமென்கிற விருப்பத்துடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிற சதரூபையென்கிற தனதுபாரியையினால்தாண்டப்பட்டு, ருசிப்பிரஜாபதியைக் கேட்டுக்கொண்டு அந்தப்பெண்ணைக்கொடுத்தான். அந்த ருசி, ஆவூதியென்கிற தம்முடைய ஸ்திரீயினிடத்திலே பிரம்மதேஜசுடனே கூடி மிதுனமென்கிற ஸ்திரீ புருஷர்களை ஈசுவரதியானத்தினாலே யுண்டாக்கினார். அவர்களில், யக்கியமூர்த்தியான விஷ்ணு பிள்ளையாகவும், ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியே பெண்ணாகவும் பிறந்தார்கள். சவாயம்புமனுவானவர் சந்தோஷத்துடன் தவத்திய ரூபமான யக்கியமூர்த்தியைச் சுவக்கிருகத்தை அடைவிப்பித்துக் கொண்டார். ருசிப்பிரஜாபதியும் அந்தத் தக்ஷணை யென்கிற பெண்ணை வேதமந்திரங்களுக்குப் பதியான விஷ்ணு விவாகம்பண்ணிக்கொண்டார். அந்த யக்கிய தக்ஷணைகளுக்கு யாமாநென்று, பிரசித்தர்களாயும், மகாபலசாலிகளாயும், தோஷனென்றும், பிரதோஷனென்றும், சந்தோஷனென்றும், பத்திரனென்றும், சாந்தியென்றும், இடஸ்பதியென்றும், இத்மனென்றும், கபியென்றும், விபுவென்றும், சுகர்னனென்றும், சுவேதனென்றும், ரோசனென்றும், பன்னிரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். மனுவும், தேவர்களும், மனுப்புத்திரர்களும், சரேசுவரனான இந்திரனும், ரிஷிகளும், ஹரியினுடைய அம்சாவதாரமும், ஆக இந்த ஆறும் கூடினகாலமே மனுவந்தரமென்று சொல்லப்படும். சவாயம்பு மனுவந்தரத்திலே, சவாயம்புவே மனுவாகியும், துஷ்தாநென்னப்பட்ட தேவர்களும், மரீசிப் பிரமுகாளான சப்கரிஷிகளும், ஹரியினுடைய அம்சாவதாரமான யக்கியரும், யக்கியராயிருக்கிற இந்திரனும், பிரியவிரதன், உத்தானபாதனென்கிற பிருதிவிபாலக்களான மனுப்புத்திரர்களும் உண்டானார்கள். அந்தப் பிரியவிரதன் உத்தானபாதனென்கிற மனுப்புத்திரர்களுடைய

புத்திர பவுத்திர இரண்டாம்போர்களாலே அந்தச் சுவாயம்பு மனுவந்தாம் பாலிக்கப்பட்டது.

வாரீர் விதாரே! தேவனுதியென்கிற பெண்ணைச் சுவாயம்புமனு கர்த்த மருக்குக் கொடுத்தார். அந்த மனுவினுடைய சம்பந்தமான வம்சம் விஸ்தரி த்து உம்மாலே சொல்லப்பட்டது. பிரம்புபுத்திரான தக்ஷப்பிரஜாபதிக்குச் சுவாயம்பு மனுவானவர் தமது பிரசுதியென்கிற பெண்ணைக் கொடுத்தார். அந்தத் தக்ஷப்பிரஜாபதியினாலே யுண்டாக்கப்பட்ட வம்சம் மூன்று லோகத்தி லேயும் திரளாகப் பரம்பிற்று. கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய பெண்களது வம்சபரம்பரையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். கர்த்தமருடைய பெண்ணை களை யென்கிறவன் மரீசிமகரிஷிக்குக் காசியபரேன்றும், பூரணிமாவென்றும், இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அந்தப் பூரணிமாவானவர், விரஜையென்றும், விசுவகாவென்றும், தேவகுல்லியாவென்றும், மூன்று பெண்களைப் பெற்றார். அவர்களுக்குள்ளே தேவகுல்லியா வென்கிறவன், ஜன்மந்திரத்திலே ஹரியி னுடைய திருவடித்துலக்கத்தினுலே தேவகங்கையானான். அத்திரியினுடைய பத்தினியான அனுசுயை யென்கிறவன் தத்தாத்திரேயரென்றும், துருவாச ரென்றும், சோமரென்றும், மூன்றுபிள்ளைகளை விஷ்ணு ருத்திர பிரம்மாக்களி னுடைய அமிசங்களினாலேபெற்றருளென்று சொல்லுகின்ற மைத்திரேயமகரிஷி யைப்பார்த்து விதாரானவர், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கரா கர்த்தாக்களான பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர், இவர்கள் என்னகாரணத்திற்காக அந்த அனுசுயை யென் பவளிடத்தில் புத்திரர்களாகப் பிறந்தார்கள். அதை யெனக்குச்சொல்லவேண் டென்று பிரஸன்மபண்ணுகிற விதாரைப்பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுக றார். வாரீர்விதாரே! பிரம்மாவினாலே சிருஷ்டி செய்யச்சொல்லி ஆக்கியாபிக் கப்பட்ட அத்திரிமகரிஷியானவர், பத்தினியுடனே கூட ரிஷியென்கிற குலப் பவதத்தையடைந்து, பூங்கொத்துகளுடனே கூடின பலாசவிருக்ஷம், அசோக விருக்ஷம் இவைகளோடுசேர்ந்த கானகத்திலே நிறைந்தியென்னப்பட்ட நதியி னுடைய ஜலப்பிரவாகங்களினாலே கோஷிக்கப்பட்ட ஒரு ஆசாமத்திலே பிரா ணையாமத்தினாலே மனதைக்கட்டிக், காற்று, வெயில், குளிர் இவைகளைச்சகி த்து, வாயு பக்ஷணஞ்செய்து, ஒருபாதத்தினாலே நின்றனென்றுகொண்டு, ஜகத்துக்கு அதிஸ்வரானவரைச் சரணமாக வடைகிறேன் என்று தூறுவருஷமிருந்தார். அவர் நமக்குச் சந்தோஷிக்கத் தக்க பிள்ளையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று பிராணையாமமாகிற எரிகரும்பினாலே அக்கினியை வளர்த்தினார். அத்திரிமுனி யினுடைய சிரசினின்றும் வெளிப்பட்டு ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியினாலே தபித் துக் கொண்டிருக்கின்ற மூன்றுலோகங்களையும், பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர் களான பிரபுக்கள் பார்த்து, அந்த அத்திரியினுடைய ஆசாமத்தையடைய, அவருமிந்த ஹரிஹா பிரம்மாக்களைக்கண்டு, பூமியிலே தண்டம்போல் பிராண மம்பண்ணித், தங்கள் தங்கள் வாகனங்களுடனும், சக்கிரம், சூலம், கமண்டல முதலான ஆயுதங்களுடனும், பிரத்தியக்ஷமான அம்மூவர்களைப், புஷ்பமுத லியவைகளால் அர்ச்சித்துப் பூஜைசெய்து, தயாநிதிகளாகிய அவர்களுடைய தேஜசினாலே சிதறப்பட்ட நேத்திரங்களை மூடி, மனதை அவர்களிடத்திலே

லயமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, அஞ்சலி பந்தத்துடனேகூடக் கம்பிரமாகியும், மதுமாகியு மிருக்கிற வாக்கினுலே சர்வலோக சிரேஷ்டர்களான திரிமூர்திகளை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்.

அத்திரிமுனிவர் வாக்கியம்.

கல்பங்கள் தோறும் ஜகத்தினுடைய சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கரா நிமித்தமாகப் பிரிக்கப்பட்ட, சாத்துவீக, ராஜா, தாமச குணரூபமான தேகத்தை யுடைய பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களான உங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். உங்களுக்குள்ளே நம்மாலே அனுமதிக்கப்பட்டவர்களார்? அது உங்களாலே சொல்லத் தக்கது. புத்திர சந்தானர்த்தமாகத் தேவாபிரதானனாகியும், பகவானாகியு மிருக்கிற ஒருவனையே இவ்விடத்தில் நம்மாலே சித்தத்தில் வைக்கப்பட்டது. அடியேனுடைய வாக்குக்கும், மனதுக்கும் வெகுதூரமான நீங்கள் மூவரும் இவ்விடத்திற்கு எப்படி வந்தீர்கள்? என்னிடத்திலே தயைபண்ணிச் சொல்லுங்கள், இதிலே எனக்கு மகத்தான ஆசாரியமா யிருக்கிறதென்று சொல்லுகிற அத்திரி முனியினுடைய வாக்கியத்தைக் கேட்டுத், தேவசிரேஷ்டர்களான திரிமூர்த்திகள், அத்திரிமுனியைப் பார்த்துச் சிரித்து மதுரமான வாக்கினுலே, பிரதிபுத்தரஞ் சொல்லுகிறார்கள். வாரீர் உத்தமரே! உம்மாலே எப்படிச் சங்கல்பம் பண்ணப்பட்டதோ அப்படியே உண்டாகத் தக்கது; வேறே ஒரு பிரகாரத்தினுலே உண்டாகத் தக்கதில்லை. சத்திய சங்கல்பமான நீர், முக்கியமாய் யானைக்குறித்துத் தியானஞ்செய்தீரோ அவர்களே நாங்கள். ஆனபடியினுலே, நம்முடைய அமிச பூதர்களாகி, லோகப்பிரசித்தர்களாய், மூன்று பிள்ளைகள் பிறக்கப் போகிறார்கள். அவர்களால் உம்முடைய யசசு கியாதி யடையப்போகிற தென்று இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுத்துத், தேவ சிரேஷ்டர்களான திரிமூர்த்திகள் அந்தத் தம்பதிகளாலே பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தர்த்தானமாய்ப் போனார்கள். அப்பால் பிரம்மவினுடைய அமிசமாகச் சந்திரனும், விஷ்ணுவினுடைய அம்சமாக யோகவித்தான தத்தாத்திரேயரும், ருத்ரனுடைய அமிசமாகத் தூருவாசரும் உண்டானார்கள். இப்பால் அங்கீரசனுடைய சந்தானத்தைக் கேளும். சித்ததை பென்கிற அங்கீரசனுடைய பத்தினியானவள், சீனிவாஸி யென்றும், குகுவென்றும், ராகாவென்றும், அனுமதியென்றும், நான்குபெண்களையும், சுவாரோசிஷ மன்வந்தரத்திலே உசகத்தியரென்றும், பிரகஸ்பதியென்றும், பிரசித்தர்களான இரண்டு பிள்ளைகளையும் பெற்றாள்.

புலஸ்தியப் பிரம்மாவானவர், அவிற்புவென்கிற பத்தினியினிடத்திலே அகஸ்தியரையும், விசுவாச வென்கிற பிரஜாபதியையும் பெற்றார். அந்த அகஸ்தியரே ஜன்மார்த்தத்திலே தக்ஷணாக்கினியென்கிற ஜடராக்கினியானார். மகாதவசியான விசுவாசுவென்கிற பிரஜாபதியும், இனிபிளையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே குபேரனையும், கேகசியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே ராவண கும்பகன் விபீஷணர்களையும் பெற்றார். புலகரென்கிற ரிஷிக்குப் பாரியையான கெதிரெயன்பவள் கர்மசேடனென்றும், வரியானென்றும், சகிஷ்ணுவென்றும்

மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். கிருதுவினுடைய பாரியையான கிரியை யென்பவள், வாலகில்லியர்களுண்டு பிரசித்தர்களாய்ப் பிரம்ம தேஜசினாலே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற அறுபதினாயிரம் ரிஷிகளைப்பெற்றாள். வசிஷ்டருக்கு அருந்ததியினிடத்தில் சக்திமுதலான பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். மற்றொரு ஸ்திரீயான ஊறசையென்கிறவளிடத்திலே சித்திரகேதுவென்றும், சுரோசியென்றும், வீரசனென்றும், மித்திரனென்றும், உப்பண்ணென்றும், வசுபிரத்தியானென்றும், தியுமானென்றும், ஏழூரிஷிகள் பிறந்தார்கள். அதர்வா வென்கிற ரிஷியினுடைய பத்தினியான சாந்தியானவள் விரதங்களை யுடையவளுயும், அவ்வ சிரசாகியுமிருக்கிற தத்தியங்குவென்கிற பிள்ளையை அடைந்தாள். பிருதுவான்வர் கியாதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே, தாதா, விதாதாவென்னும், இரண்டுபிள்ளைகளையும், பகவானிடத்திலே விருப்பமுள்ள பாற்கரியென்கிற பிரசித்தையான லக்ஷ்மியையும் பெற்றார். மேருவானவன், ஆயதியென்றும், நியதியென்றும் இரண்டு பெண்களைத், தாதா, விதாதா, இவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அந்தத் தாதா விதாதாக்களாலே ஆயதி, நியதி, இவர்களுக்கு மிருகண்டுவென்றும், பிராணனென்றும், இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள்.

மிருகண்டுவினிடத்தினின்றும் மார்க்கண்டேயரும், பிராணனிடத்தினின்றும் வேதசிரசை யென்கிற ரிஷியும் பிறந்தார்கள். அந்த வேத சிரசை யென்கிற ரிஷிக்கு உசனசென்றும், பார்க்கவரென்றும், பிரசித்தரான இரண்டு புத்திரர்க ளுண்டானார்கள். அந்த உசனசென்கிறவருக்குச் சுக்கிராசாரியர் புத்திரரானார். வாரீர் விதுரோ! லோகங்களைச் சங்கற்பங்களினாலே உண்டாக்கினார்கள். பாபஹரமாகியும், பரமமாகியுமிருக்கிற கர்த்தமருடைய தவுஹித்திர சந்தானத்தைச் சிரத்தையுடனே கூடின உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. சுவாயம்பு மனுவினுடைய பெண்ணை பிரசுதியைப் பிரம்மமருமாரான தக்ஷன் விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு, அவளிடத்திலே நிர்மலங்களான கண்களையுடைய பதினாறு பெண்களைப்பெற்று, யமனுக்குப் பதின்மூன்று பெண்களையும், அக்கினிக்கு ஒருபெண்ணையும், பிதூர்தேவதைகளுக்கெல்லாம் ஒருபெண்ணையும், சம்சாரச்சேதியான பகவனென்கிற ருத்திரனுக்கு ஒருபெண்ணையுங் கொடுத்தான். யமதர்மனுக்குக் கொடுத்த பெண்களுடைய பெயர்கள், சிரத்தை, மைத்திரி, தயை, சாந்தி, துஷ்டி, புஷ்டி, கிரியை, உன்னதி, புத்தி, மேகை, திதிக்கை, இறி, மூர்த்தியென்னும் பதின்மூவர். அவர்களில், சிரத்தை சுபனென்கிறவளையும், மைத்திரி பிரசாதனையும், தயை அபயனையும், சாந்தி சுகனையும், துஷ்டி முத்து என்பவளையும், புஷ்டி ஸ்துமயனையும், கிரியை யோகனையும், உன்னதி தற்பனையும், புத்தி அர்த்தனையும், மேகை ஸ்மிருதியையும், திதிக்கைக் கௌமனையும், இறி பிரஸ்தேயனையும், மூர்த்தி சர்வகுணைகளான நரநாராயண ரிஷிகளையும் பெற்றார்கள். அந்த நரநாராயணர்களுடைய அவதாரகாலத்திலே சத்புருஷர்களுடைய மனங்களும், திக்குகளும், நதிகளும், தெளிவாக ஆயின. ஆகாசத்திலே தூரியவாததியங்கள் முழங்கின. பூமியிலே புஷ்பமாரி பொழிந்

தன. முனிகள் சந்தோஷித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணவும்! கந்தருவ, கின்ன ரார்களும், கானம்பண்ணவும், தேவஸ்திரிகள் நர்த்தனம்பண்ணவும், இப்படிப் பரமமான மங்கள முண்டாயிற்று. பிரம்மா முதலான தேவதைகளெல்லாம், இந்த ஜகன்மரியாதை குலையாமக்குச் சத்வகுணத்தினாலே சிருஷ்டிக்கப் பட்ட தேவகணங்களான எங்களை ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமாயும், நிர் மலமாகியும், தாமாசபூஷ்பத்தைத் திரஸ்கரிக்கத் தக்கதாகியும், கருணா பூரண மாகியு மிருக்கிற திருக்கண்களினால் பார்க்கக்கடவரென்று தேவகணங்களி னாலே ஸ்தோத்திரஞ்செய்து பூஜிக்கப்பட்டவராய், அந்த நரநாராயணரிஷிகள் கந்தமாதன பர்வதத்தை யடைந்தார்கள். பகவதம்சபூதர்களான அவர்களே இந்தப்பூமியிலே துஷ்டநிக்கிரகம் பண்ணுகைக்கு யதுகுலத்துக்கும், குரு குலத்துக்கும் நாதர்களாகிக், கிருஷ்ணர்ச்சுனர்களாக அவதரித்தார்கள். சுவா என்கிற அக்கினியினுடைய பாரியையானவன், பகவானென்றும், பவமான எனன்றும், சுசிபென்றும், மூன்றுபிள்ளைகளைப் பெற்றான். அந்த மூவரிடத் தினின்றும், அக்கினி அபிமானிதேவதைகள் நார்பத்தைந்துபேர்கள் பிறந் தார்கள். அந்த அக்கினி, அபிமானிதேவதைகள், பிதூர், பிதாமகர்களுடனே கூட நார்பத்தொன்பதுவகை பிரம்மவாதிகளான அந்த அக்கினிகள் சவுமியா னென்கிற சுயம்பாகிகளாகியும், ஆச்சியபதாதிகைகளாகியு மிருக்கிற பிதூர்க் கள் யசசுவர்க்களன்றியில் அனக்கினிகளாய் அக்கினி சுவர்த்தாக்களென் றும், யசசுவர்க்களாக சாக்கினிகளான பருகிஷத்துக்களென்றும் இரண்டு வர்க்கம். அவர்களுக்குத் தக்ஷ பத்திரியான சுதையென்கிறவன், பத்தினி யாய் அவர்களிடத்தினின்றும் மேதாலியென்றும், தரணியென்றும், இர ண்டு பெண்களைப் பெற்றான். பிரம்மவாதினிகளாகியும், சுபாளாகியுமிருக்கிற அந்த இரண்டுபெண்களும், கியான, விக்கியான பாரங்கதர்களாகிச் சந்ததி, குனியர்களாயிருந்தார்கள். சிவனுடைய பத்தினியாகியும், தக்ஷனுடைய பெண்ணாகியுமிருக்கிற சதியானவன், ஆத்மகுணங்களினாலேயும், நடத்தை யினாலேயும், தனக்குப் பதியான சிவனை அனுசரித்தவராய்ப் புத்திரனை அடையாமல் நிரபாதிமான சிவனிடத்திலே பிரதிகூலனாகியும், தனக்குப் பிதாவாகியு மிருக்கிற தக்ஷனிடத்தில் கோபத்தினாலே தான்தானே தன் னுடைய தேகத்தை யோகத்தினால் போக்கடித்துக்கொண்டான்

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய விசுவசுத்தியாகத்தையும், அவருக்கும் மகாதேவருக் கும் துவேஷமுண்டான காரணத்தையும் சொல்லப்படுகின்றது.

விதூரர் வாக்கியம்.

தக்ஷப்பிரஜாபதியானவன் தன்னுடைய பெண்ணை சதியை அனுகரி த்துச் சராசரகுருவாகியும், நிர்வைரனாகியும், சாந்தமூர்த்தியாகியும், ஆத்மா தாரனாகியும், ஜகத்துக்கு மகாதெய்வமாகியு மிருக்கிற சிவபெருமானே என்ன ரிமித்தமாகத் துவேஷித்தான், அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று பிர

ஸ்னம்பண்ணுகின்ற விதூரைப்பார்த்து, மைத்திரேயர்சொல்லுகிறார். வாரீர் விதூரே! பூர்வத்திலே விசுவகர்த்தாக்களான பிரஜாபதிகளுடைய யக்கியத்தில் சமஸ்த தேவகணங்களும் சிஷியவர்க்கங்களுடன் கூடியன சூரியன்போன்ற ரிஷிச்வரர்களால் பிரகாசிதமா யிருக்கின்ற அந்தச்சடையில் அநேக கோடி சூரியனுக் கொப்பான தேஜுள்ள தக்ஷப்ரஜாபதியைச், சதசிலே யிருக்கின்ற பிரம்மாவும் நுத்தினுநதவிர் மற்றப்பேர்கள் யாவரும் பார்த்துத், தங்கள் தங்கள் ஆசனங்களினின்றும் எழுந்திருந்து அவனை யதாவத்தாகப் பூஜித்தார்கள். அப்போது தக்ஷனாவன் அவர்களாலே நன்றாகப் பூஜிக்கப் பட்டவனாய் லோககுருவான பிரம்மாவை நமஸ்காரம்பண்ணி அவருடைய ஆக்கினையிலே ஆசனத்திலேயிருந்து தன்னைப் பூஜியாதவனாகியும் மருமகனாகியிருக்கின்ற நுத்திரனைக் குராதிருஷ்டிகளாலே தகித்துப்போடுகிறவன் போல் பார்த்துக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாருங்கள் சபையோர்களை! சாதுக்களுடைய ஆசாரத்தைச் சொல்லுகின்ற என்னுடைய வசனம் கேட்கத்தக்கது. அக்கியானத்தினாலுந் துவேஷத்தினாலும்சொல்லவில்லை. அதாவது லோகபாலகர்களுக்குள்ளே ஒருவனாகியும், லச்சையில்லாதவனாகியும், சதாசாரசூரியனாகியும், சத்புருஷர்களாலே ஆசரிக்கப்பட்ட சன்மார்க்கத்தைத் தூஷிக்கப்பட்டவனாகியும், எனக்குச்சிஷ்யனாகியும், நெருப்பையொத்த நேத்திரங்களை யுடையவனாகியும், சத்திரியாகுனியனாகியும், அசுசியாகியும், அகங்காரத்தையுடையவனாகியும், மரியாதையில்லாதவனாகியும், சூத்திரன் இடத்துச்சொன்ன வேதமந்திரம் நிஷ்பலமாதல்போல் இச்சையில்லாதவனாயிருந்தாலும் பெண்ணைக்கொடுத்தேன். அந்த நுத்திரனாவன் பிரேதங்களுக்கு வாசஸூமியான ஸ்மசானங்களிலே கோரங்களான பூதப்பிரேத பிசாசுங்களாலே சூழப்பட்டவனாகியும், உன்மத்தம் பிடித்தவன்போல் நிர்வாணியாகியும், விரிக்கப்பட்டதலைமயிர்களை யுடையவனாகியும், ஸ்மசான பஸ்தத்திலே பண்ணப்பட்ட அபிஷேகத்தை யுடையவனாகியும், நரர்களுடைய அஸ்திகளைப் பூஷணமாகவுடையவனாகியும், உன்மத்தனாகியும், உன்மத்த ஜனப்பிரியனாகியும், தமோகுண சுவரூபர்களான பிரமதபூத கணங்களுக்குப் பதியாகியிருக்கிற இந்தநுத்திரனுக்குச் சிவனென்கிற பெயர்தகாது. இப்படிப்பட்ட சவுசார சூன்னியனாய் யிருக்கின்ற இந்தத் துஷ்டனுக்கு மான் விழிகள்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவளாகி இருக்கின்ற எனது கன்னிகையை யுங் கொடுத்தேன். கேவலம் மரியாதைக் குரியவனான என்னை அவமதித்தானாலால் தேவாந்மனான இந்தநுத்திரன் தேவயக்கியத்திலே இந்திரன், உபேந்திரன் முதலான தேவர்களுடனேகூட யக்கிய பாகத்தை யடையாமல் போகக்கடவனென்று சாபத்தைக்கொடுத்து, மிகவும் விர்த்தியடைகின்ற கோபத்தை யுடையவனாய், அந்தச் சதசிலிருந்து புறப்பட்டுத், தன் கிருகத்தை யடைந்தான். அப்போது நுத்திரனுடைய சேவகர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டனான நந்திகேசரனாவன், அந்தச் சாபத்தை யறிந்து ரோஷத்தினாலே கலங்கின நேத்திரங்களை யுடையவனாய், அந்தத் தக்ஷனையும், அவன் சபித்ததைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்த பிராமமணர்களையும் சபித்தான். இந்தத் தக்ஷ

னவன், கியான சூனியனாயும், பேதநிருஷ்டியை யுடையவனாகியும், தத்வக் கியான சூனியனாகவும், புத்தியீனமும் கர்ம மார்க்கத்தையே அனுஷ்டிக்கத் தக்கவனாகவும், பரமாத்மக்கியான சூனியனாகியும், பசவுக்குச் சமானனாகியும், மிகவும் ஸ்திரீகளிடத்திலே ஆசக்தியையுடையவனாகியும், சீக்கிரமாக ஆட்டி னுடைய முதம்போலொத்த முகத்தை யுடையவனாகவும் கடவனென்று சபித்துப், பிற்பாடு பிராம்மணர்களை உத்தேசித்து ஜநநமாஸாதி துக்கங்களையே அனுபவித்துக் கொண்டும், தேகபோஷணைக்காக வித்தை, தபசு, விரதம், இவைகளையுடையவர்களாகியும், தனம், தேகம், இந்திரியங்கள் இவைகளிலே மிகவும் பிரீதியை யுடையவர்களாகியும், யாசகர்களாகியும், இந்தலோகத்திலேயே இருக்கக் கடவர்களென்று சபித்த நந்தியினுடையவார்த்தையைக் கேட்டுப், பிருகு மகரிஷியானவர் மிகவும் குருமாகியும், பரிகரிக்கக் கூடாததாகியு மிருக்கிற சாபமான பிரமதண்டத்தைப் பிரயோகம் பண்ணினார். ருத்திரனுடைய விரதத்தையும், சைவர்களையும், அனுவர்த்திக்கிற அவர்கள் பாஷாண்டிகளாகவும், சாஸ்திரமார்க்க விரோதிகளாகவும், சவுசாசாரவாச்சிதர்களாகியும், விவேக சூனியர்களாகியும், ஜடை, பஸ்மம், ஆஸ்தி, இவைகளைத் தரித்தவர்களாகியும், தெய்வம்போலே மத்திய மாம்சங்கள் புசிக்கத் தக்கதா யிருக்கிற அமங்களமான திசைகளிலே பிரவேசிக்கத்தக்கவர்களாகியும், மரியாதா ரூபமாகியும், வர்ணாச்சரமாசாரங்களை யுடையவர்களான புருஷர்களுக்கு ஆசிரமபிராபுரிக்கிற வேதத்தையும் பிராம்மணர்களையும் தூஷித்த படியினாலே, பாஷாண்ட மார்க்கத்தையே ஆசிரயித்தவர்களாகக் கடவர்களென்று சொல்லுகின்ற பிருகுமகரிஷியினுடைய சாபத்தைக்கேட்டு, ருத்திரனவன் கொஞ்சம் விசனத்தை யுடையவர்போல் அந்தச்சதசினின்றும் புறப்பட்டுப் போனார். வாரீர் விதுரே! விசுவகர்த்தாக்களான அந்தப் பிரஜாபதிகள் யக்கியமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஹரியை உத்தேசித்து, ஆரிரம் சம்வச்சரத்தை யுடைய யக்கியத்தை நிறைவேற்றிக் கங்கையும், யமுனையுங் கூடியிருக்கிற பிரவாகத்திலே அவபபிருதஸநானம் பண்ணிச், சகலமான பேர்களும் பரிசுத்தமான மனதோடே கூடினவர்களாய், அவ்விடத்தினின்றும் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானத்தை யடைந்தார்கள்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

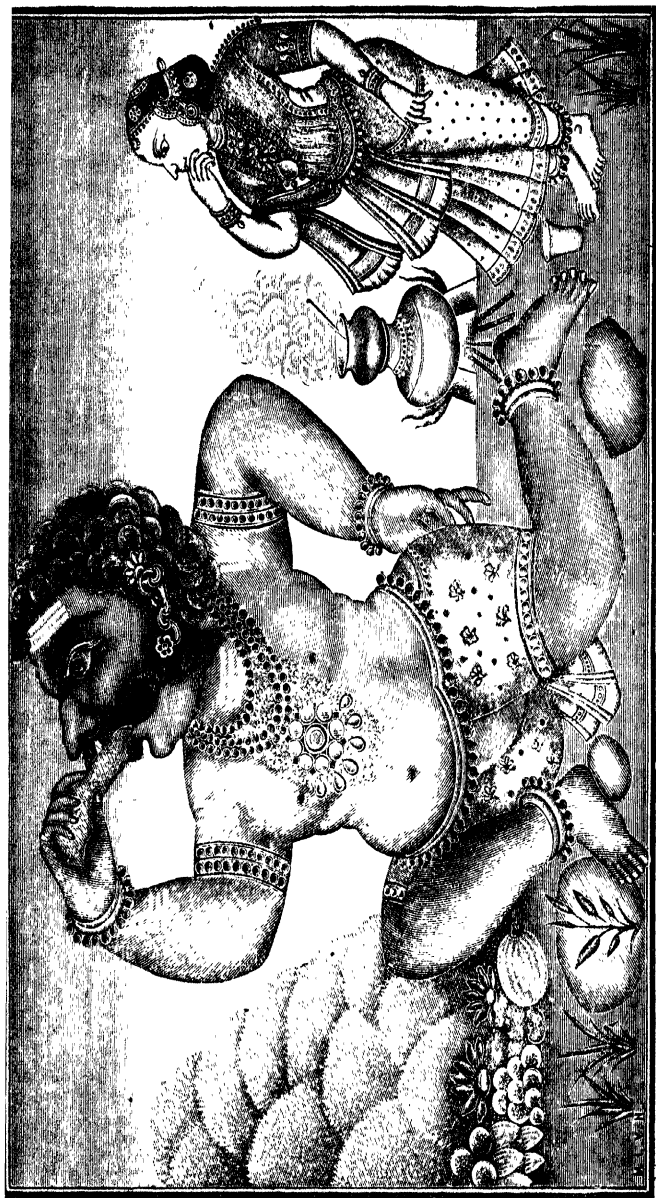
தக்ஷனுடைய யக்கியோற்சவத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்கிற இச்சையினாலே போகப்போகிறவனாயிருக்கிற சதீதேவியானவன், மகேசனாலே யேதக்களால் தகையப்பட்டானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரே! இந்தப்பிரகாரம் ருத்திரனுக்கும் தக்ஷனுக்கும் சார்வகாலமும் துவேஷமானது அதிக்கியமித்தது, சர்வலோக குருவான பிரம்மாவினாலே, தக்ஷனுனவன் சமஸ்த பிரஜாபதிகளுக்கும் அறிபதியாய்ப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டது முதல் மகத்தான கர்வமுண்டாய், அறினாலே ஈச

வான் முதலான பிரம்மநிஷ்டர்களைத் திரஸ்கரித்து, வாஜபேயமென்கிற யக்கியத்தைச்செய்து, பிற்பாடு பிரகஸ்பதி யக்கியமென்கிற உத்தமமான கிருதுவுக்கு ஆரம்பித்தான். அந்தக் கிருதுவிலே சமஸ்தமான பிரம்மரிஷிகளும், தேவரிஷிகளும், பிதூர்தேவர்களும், அவர்களுடைய பத்தினிகளுடனே மிகவும் பூஜிக்கப்பட்டார்கள். ஆகாசத்திலே இந்த ஆச்சரியத்தைச் சொல்லிக் கொள்ளுகின்ற தேவர்களுடைய வசனத்தைக் கேட்டுத் தக்ஷணுடைய புத்திரியான சதீதேவியானவள் பிதாவினுடைய யக்கிய மகோற்சவத்தைக் குறித்துச் சகலாலங்காரங்களுடன் போகிற தேவதாஸ்திரீகளைக் கைலாசத்திலிருந்து பார்த்துப் பூதபதியான தன்னுடைய பர்த்தாவைக் குறித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறாள். வாரீர் தேவதேவனே! உம்முடைய மாமனான தக்ஷப் பிரஜாபதியினுடைய யக்கியமகோற்சவமானது இப்போது நிறைவேற்றப்படுகிறது. அதற்குச் சமஸ்த தேவர்களும் போகிறார்கள். அந்த யக்கியத்திலே பர்த்தாக்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற என்னுடன் பிறந்த பெண்களையும், சிறிய தாயார்களையும், விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற தாயாரையும், ரிஷீஸ் வரர்களாலே நிறைவேற்றப்படுகின்ற கிருதுசிரேஷ்டமான யக்கியத்தையும், வெகு காலமா யிச்சித்துக்கொண்டிருக்கிற மனதையுடையவளான நானும், அந்த யக்கியத்திலே உம்முடனே கூடப் பிதாவினாலே கொடுக்கப்பட்ட அலங்கார முதலான திரவியத்தை அங்கீகரிக்கக் கோருகிறேன். ஆச்சரிய ரூபமாகியுந் திரிகுண ஸ்வரூபமாகியு மிருக்கிற இந்த ஜகமானது, உம்முடைய மாயையினாலே பண்ணப்பட்டதா யிருந்தாலும், நான் ஸ்திரீ ஜாதியாகையால் உம்முடைய தத்துவத்தை யறியாதவளா யிருக்கிறேன். மிகவும் தீவினையால் என்னுடைய பிறந்த விடத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்று இச்சிக்கிறேன். அந்த யக்கிய தரிசனூர்த்தமாய்க் கூட்டங் கூட்டமாகப்போகிற சர்வாபரண பூஷிதர்களாகியும், பர்த்தாக்களுடனே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற ஸ்திரீகளைப் பாறும். பிதாவினுடைய கிருகத்திலே நடக்கும் மகோற்சவத்தைக் கேட்டு எனது மனம் பதைக்கின்றது. சத்புருஷர்களான பேர்கள் அழைக்கப்படாத வர்களா யிருந்தாலும் சினேகிதன் வீட்டிற்கும், பர்த்தாவினுடைய கிருகத்திற்கும் பேதமில்லாமற் போவார்க ளாதலால், கிருபாசாலியாயும், மகத்தான கியானத்தை யுடையவராகியும், அடியேனைப் பாதிதேகத்தில் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதாலும், அடியேனால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட கோரிக்கையைச் சபலமாகச் செய்யவேண்டுமென்று கோருகிற சதீதேவியின் வார்த்தையைக்கேட்டுச், சிவமூர்த்தி விசுவகர்த்தாக்களான பிரஜாபதிகள் முன்னிலைக்குத் தன்னைத் தக்ஷப்பிரஜாபதி யானவர் மர்ம பேதிகளான தூர்ப்பாஷைகள் சொன்னதை நினைத்துப் புன்னகையுடன் அந்தச் சதீதேவியைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் சோபனையே! பந்துக்களான பேர்கள் அழைக்கப்படாதவர்களாயிருந்தாலும், விவேகிகள், சினேகிதன் முதலானவர்களுடைய கிருகத்தைக் குறித்துப் போவார்களுள்பது யதார்த்தமானாலும், அந்தப்பந்துக்கள் பலவானாயும், தேகாதி அகங்காரத்தினாலும், கோபத்தினாலும், தோஷத்தை

தந்திரத்தினால் அன்னைப்பட்ட படைகள். 65 - ராம பந்தம்.

ஆரோபிக்கப்படாமல் இஷ்டர்களாயிருந்தால் விவேகிகள் அவனுடைய கிருகத்தைக் குறித்துப் போவதற்குத் தடையிராது. துஷ்டர்கள், தோஷபூதங்களாயிருக்கிற வித்தை, பசு, தனம், சவுந்தரியம், யவ்வனவயது, குலம், இந்த ஆறுகுணங்களினாலேயும், விவேகமானது நசிக்கப்பட்டு, அகங்காரத்தையுடையவராய் மகத்துக்களுடைய தேஜசைப்பாராமல் அவமதிப்பார்கள். குரூரங்களான பாணங்களினாலே பிடிக்கப்பட்ட சரீரத்தையுடையவன் விசனப்படாமல் சுகமாக நித்திரைபண்ணுவன். பந்துக்களுடைய தூர்வசனங்களினாலே அவமானப்பட்டவன் அகோராதிராமும் நித்திரை பிடியாமல் விசனப் பட்டுக்கொண்டிருப்பன். வராய் சோபனமான புருவத்தையுடையவனே! உத்தமமான ஸ்திதியை யுடைத்தான தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய பெண்களுக்குள்ளே மிகவுமிஷ்டமானவனென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கின்றது. ஆனாலும் அந்தத் தக்ஷணாவன் என்னிடத்திலே துவேஷம் வைத்து, மிகவும் தபித்துக்கொண்டிருக்கிற படியினாலே என்னுடைய நிமித்தம் உன்னையும் அவமானஞ் செய்வான். உலகத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்கொண்டு வணக்கத்துடன் தண்டன் சமர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறது சர்வாதிரியாயியான அந்த ஸ்ரீ வாசுதேவன் பொருட்டேதவிர வேறில்லை. அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷரான ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சதா தியானஞ்செய்துகொண்டு, நிரபரா தியாயிருக்கிற என்னைத் தூர்வசனங்களினாலே திரஸ்கரித்த அந்தத் தக்ஷணாவன் உன்னாலே பிதாவென்றும், உன்னைப் போஷித்தவனாகவும் பார்க்கத்தக்கவனல்லன். அவனை அனுவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களும் பந்துவாகப் பார்க்கத்தக்கவர்களல்லர், ஆதலால் என்னுடைய வார்த்தையைத் தள்ளிப்போயினையேயானால் உனக்கு மரணஹேதுவான அவமானம் நேரிடுமென்று சொன்னார்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

பர்த்தாவை விட்டுப்போன சதீதேவியானவன் பிதாவினாலே அவமானம்பண்ணப்பட்டவளாய்க், கோபத்தினாலே அந்தத் தக்ஷணைத் திரஸ்கரித்து அந்தயக்கியத்திலேயே சரீரத்தைவிட்டுவிட்டாளென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! அந்த ருத்திரபகவான் இப்படிக்குச் சொல்லி நாமனுக்கியைப்பண்ணி அனுப்பினால் இவள் அவ்விடத்தில் நம்மிட நிமித்தம் அவமானம் நேரிடுவதைச் சகிக்காமல் சரீரத்தியாகஞ் செய்துகொள்வன். அனுப்பாமல் நிறுத்தினால் இவ்விடத்திலேயே சரீரத்தியாகஞ் செய்துகொள்வன். இப்படி இரண்டு விதத்திலுஞ் சரீரத்தியாகஞ் செய்வதற்கு ஹேதுவாயிருப்பதைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், சதீதேவியானவன் பந்துக்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையை யுடையவளாய் ருத்திரரிடத்தினின்றும், செலவு பெற்றுக்கொள்ளச் சங்கையுற்று, அடிக்கடி கிருகத்தைப்

பிரவேசித்துப், பந்துக்களைப்பார்க்க வேண்டு மென்கிற இச்சைக்கு விகாதத் தினாலே மிகவும் விசனத்தையுடையவளாகி, நேத்திரஜலங்களுடைய திவலைகளாலே சூழப்பட்டு, நடுக்கத்துடனிருக்கிற அந்தப் பவானியானவள் அந்த ருத்திரரைக் கோபத்தினாலேதகித்துப் போகிறவள்போல் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, பின்பு பெருமூச்சுடன் ஸ்திரீ சுபாவத்தினாலே மூடமான புத்தியை யுடையவளாய்ப், பிரீதியினாலே தேகத்தினுடைய அந்தப் பாகத்தைக் கொடுத்த அந்தப் பதியை விட்டுவிட்டுச் சோகத்தினாலும் கோபத்தினாலும் துக்கத்தையுடைய இருதயத்தோடேகூடப் பிதாவினுடைய கிருகத்தைக் குறித்துப்போயினாள். அப்படி ஏகாங்கியாகப் போகிற அந்தச் சத்தீதேவியைப் பார்த்துத் திரிரேத்திரருடைய கிங்கரர்களான மணிமான், மதன், நந்தி முதலானபேர்கள், பின்சென்று அவளை ருஷபத்தின் மேலே வைத்துக் கொண்டு லீலார்த்தமான கிளி, பந்து, கண்ணாடி, பத்மம், வெண்குடை, சாமரம், புஷ்பமாலை முதலானவைகளும், துந்துமி சங்கம் வேணு முதலான வாத்தியங்களும், கீதங்களும், பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டிருவர, எங்கும் வேத கோஷங்களாலேயும், தேவர்களாலேயும், பிரம்மரிஷிகளாலேயும் சூழப்பட்டும், யக்கியபசவுடனே கூடிக்கொண்டும், மிருத்திகை, தாறு, அவிசு, சுவர்னம், தற்பம், சர்மம் இவைகளாலே நிர்மிக்கப்பட்ட பாத்ரங்களை யுடையனவாகியுமிருக்கிற அந்த யக்கிய சாலையைப்போ யடைந்தனர். அவ்விடமடைந்த சத்தீதேவியைக்கண்டு அவளுடன் கூடப்பிறந்த பெண்கள் பிரீதியினால் ஆனந்த பாஷ்பத்தையுடையவர்களாய் ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். தாயாரும் அவளுடைய சிறியதாயாரும் அவளுக்குத் தக்கபடி ஆதரித்துச் சன்மானத்துடன் ஆதனங் கொடுத்தார்கள். இவர்களைத் தவிர மற்றெவரும் யக்கிய கர்த்தாவான தக்ஷனிடத்தினின்றும் பயத்தினாலே ஆதரியாமற் போனார்கள். பிரீதியாய் விசாரித்தவர்களையும், சந்தோஷசெய்தி கேளாமலிருப்பவர்களையும், ருத்திரபாகத்தை யுடையதாகாமலிருக்கிற அந்த யக்கியத்தையும், தேவதேவராகியும், பிரபுவாகியுமிருக்கிற ருத்திரரிடத்திலே பண்ணப்பட்ட அவமானத்தையும், சிவத்துவேஷியான அந்தத்தக்ஷனை வதஞ்செய்ய யத்தனஞ்செய்த பிரமதகணங்களையும் பார்த்து, அவர்களைத் தன்னுடைய ஆக்கினையால் தகைந்து, சகலருங் கேட்கக் கோபத்தினால் தழுதழுத்த வாக்குடன் நிந்தித்தான்.

சகல ஜீவகோடிகளிடத்திலும் பிரியாப்பிரியங்களில்லாதவராகியும், பாமாத்துமாவாகியுமிருக்கிற அந்தச் சிவனிடத்திலே, உன்னைத்தவிர எவன் தான் பிரதிகூலமாக நடப்பன். சாதுக்களானவர்கள் எதிரியினுடைய குணங்களையே கிரகிப்பார்கள். மகத்துக்கள் குணதோஷங்களைச் சமமாகக் கிரகிப்பார்கள். மத்தியமர்கள் குணங்களிலிருக்கின்ற தோஷங்களைக் கிரகிப்பார்கள். அதமனாய் உன்னைப்போலொத்த அகுயையுடைய புருஷன் குணங்களையே தோஷமாகக் கிரகிப்பன். ஜடமானசரீரத்தை ஆத்மாவென்று சொல்லுகிறவனாகியும் மகத்துக்களிடத்திலே அகுயையுடன் சத்துக்களையே சர்வகாலமும் நிந்திக்கிறவனாகியுமிருக்கிறாய். இரண்டக்ஷரமாகியும் பிரசித்தமாகியுமிருக்கிற சிவ வெண்கின்ற நாமமானது வாக்கினாலே ஒருக்கால் சொல்லப்பட்டதாகில் அந்த மனுஷியர்க

ஞடையபாவத்தை அந்தக்ஷணத்திலேயே நாசம்பண்ணும். அப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள சிவனை அமங்கல ரூபியான ரீயானவன் துவேஷிக்கிறாய். பிரமா னந்தமாகிற மகரத்தத்தைப் பிரார்த்திக்கின்ற மகத்துக்களுடைய மனதாகிற வண்டுகளாலே சிவனுடைய பாதபத்மமானது சேவிக்கப்படுகிறது. ஜடைகளை விரித்துக்கொண்டு ஸ்மசானத்தினுடைய மாலைகளையும், பஸ்மங்களையும், மனு ஷியர்களுடைய தலையோடுகளையும் பூஷணமாகவுடையவராகிப் பிசாசங்களுட னேகூட ஸ்மசானத்திலே வாசம்பண்ணுகிற அந்தச் சிவனுடைய பாதாவிந் தத்தினின்றும் நழுவுகின்ற நிர்மாலியத்தை மேலோர் சிரசுகளாலே தரித்து மேன்மையை யடைகிறார்கள். மரியாதையில்லாதவர்களான புருஷர்களாலே தூஷிக்கப்பட்டாரே யானால், அதைக்கேட்ட புருஷனுனவன், தான்மரிக்கவும் அவர்களைச் சிக்குக்கவுஞ் சாமர்த்திய மில்லாதவனுல்த், காதுகளை மூடிக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு அப்பாலே போய்விடுவன். சமர்த்தனையானால் அந்தத் தூஷ்டர்களுடைய நாவைப் பலாத்காரமாக அடியோடே சேதித்துப் போடுவன். அதைப்பார்க்கிலுந் தன் பிராணனை விட்டுவிடுவன். ஆதலால் நீல கண்டரைத் தூஷிக்கிற வுன்னிடத்தினின்றும் உண்டான இந்தச்சரீரத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கப் போகிறதில்லை. வராய் பிதாவே! எங்களாலே ஆசிரயிச்சப்படுகின்ற அணிமாதி சம்பத்துக்களானவை உமக்குண்டா யிருக்கவில்லை. உங்களுடைய சம்பத்துக்கள் பிராணன் முதலியவைகளிலே மிகவும் பிரீதியை யுடையவர்களா யிருக்கிற பெயர்களாலே சிலாக்கப்படுகின்றன வாயும், தூமமார்க்கங்களாலே யஜிக்கப்படுகிறவைகளாயு மிருக்கிற அந்தச் சம்பத்துக்களை உங்களுக்கிருக்கின்றவை. எங்களுடைய சம்பத்துக்கள் அறியப்படாத காரணங்களை யுடையவைகளாகியும் பிரம்மவித்துக்களாலே சேவிக்கப்பட்டனவாகியு மிருக்கின்றன. ஆகையாலே நான் பலவானென்றும், ருத்திரன் தரித்திரனென்றும், கர்வத்தையுடைய வேண்டாம். அந்த ஈச்வரனிடத்திலே பண்ணப்பட்ட அபராதத்தை யுடையவனுன் உன்னுடைய தேகத்தினின்றும் முண்டான இந்தச் சரீரத்தினாலே பிரயோஜனமில்லை. இந்தத் தேகத்தைத் தரித்ததுபோதும், மகா புருஷர்களுக்கு அபசாரத்தைப் பண்ணுகிற உன்னுடைய சம்பந்தமான இந்தத் தேகத்தைச் சுடவேண்டாமா? பகவானுன் நிஷபத்துவஜரானவர் பரிஹாசம் முதலானவைகளினாலே வினோதமாகத் தாக்கூயணியென்று அழைத்துக்கொண்டு உன்னுடைய நாமத்தைச் சொல்லுகிறபோது அந்த வினையாட்டினாலே உண்டான சந்தோஷத்தை விட்டு மிகவும் துக்கத்தையுடையவளா யிருப்பேன். ஆகையினாலே சுவத்துக்குச் சமானமாகியும், உன்னுடைய தேகத்தினின்றும் உண்டானதாகியு மிருக்கிற இந்தத் தேகத்தை விட்டுவிடுகிறேன்.

சுகப்பிரம்மரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வராய் காமக்குரோதா திகளை ஜயித்த பரிசுவித்து மஹாராஜனே! அந்தச் சத்திதேவியானவன், இந்தப்பிரகாரம் அந்த யக்கியத்திலே தக்ஷணைக்குறித்துச் சொல்லி, மவுனத்தை யடைந்தவளாய்ப், பூமியிலே வடக்கு முகமாக இருந்து,

ஆசமனம் பண்ணி, நேத்திரங்களை மூடிக்கொண்டு, பிதாம்பரத்தாலே சூழப் பட்டவளாகி, யோகாசனத்தை யுடையவளாய்ப், பிராண அபான வாயுக்களை நான்குபக்கமும் வியாபியாமல் தகைந்து ஏகரூபமாகப் பண்ணி, நாபிச்சக்கரத் தினாலே நிறுத்தி, அவ்விடத்தினின்றும் உதானவாயுவையெழுப்பிப் புத்தியோ டேகூட மெல்லமெல்ல இருதயத்திலே ஸ்தாபித்து, அதினின்றும் கண்டத் திலே ஸ்தாபித்துக், கண்டமார்க்கமாய்ப் புருவங்களுடைய மத்தியத்திலே அடைவிப்பித்தாள். மகத்துக்களுக்குப் பூச்சியரான ருத்திரராலே அடிக்கடி ஆதரவினாலே மடியிலே யேற்றி வைத்திருக்கப்பட்ட சதீதேவி தன்னுடைய தேகத்தை விட இச்சித்தவளாய்ச், சரீரங்களிலே பிராண நிரோதனமாகி அக்கினியைத்தரித்து, ஜகத்குருவான தன்னுடைய பர்த்தாவினுடைய பாதா விந்தத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டு, பர்த்தாவைவிட மற்றொன்றையும் தன் தேகத்தையும் பார்த்தினள். அந்தக் கூணத்திலே அந்தத் தேகமானது, சமாதியினாலுண்டான அக்கினியிலே பஸ்மமாய்விட்டது. அந்த ஆச்சரியத் தைப்பார்த்த பேர்களுடைய ஹாஹ வென்கிற சப்தமானது ஆகாசத்திலே யும் பூமியிலேயு நிரம்பியது. தேவர்களுக்குள்ளே மிகவும் பூஜ்ஜியரான ருத் திரருடைய இஷ்டையான தேவியானவள் தக்கூனாலே கோபித்துக் கொள் ளப்பட்டவளாகப் பிராணனை விட்டுவிட்டாள். ஸ்தாவர சங்கமரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரண பூதனான இந்தத் தக்கூப்பிரஜாபதியினுடைய துற் ஜன ஸ்வபாவத்தைப் பாருங்கள். எங்கும் பூஜிக்க யோக்கியையான இந்தச் சதீதேவியானவள் இந்தத்தக்கூனாலே அவமானம்பண்ணப்பட்டவளாய்ப் பிரா ணனை விட்டுவிட்டாள். தயாகுனியமான இருதயத்தை யுடையவளுகியும், அதமனாகியுமிருக்கிற இந்தத்தக்கூனானவள், ஜனங்களுடைய மத்தியிலே மகத் தான அபகீர்த்தியையும் நரகத்தையு மடையப்போகிறாள். ஈசுவரத்துவேஷி யான இந்தத்தக்கூனானவள், தன்னுடைய பெண்ணான சதீதேவி மரணத்திற்கு யத்தனம் பண்ணுகிறபோது அவளைத்தகையாமல் உபேகைச் செய்ததாலுண் டான அபகீர்த்தியையும், நரகத்தையும், அடையப்போகிறாள் என்று ஜனங்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகையில், ருத்திரப் பாரிஷிதர்களானபேர்கள் சதீதேவியி னுடைய அற்புதமான பிராணத்தியாகத்தைப் பார்த்து அந்தத் தக்கூனைக் கொல்லுகைக்கு ஆயுத பாணிகளாகப் புறப்பட்டு ஓடிவந்தனர். அந்தப் பிர மதகணங்களுடைய வேகத்தைப்பார்த்துப் பிருகுமகாரிஷியானவர் யக்கிய விகாதம் பண்ணுகிறபெயர்களை நாசஞ்செய்கின்ற மந்திரத்தினாலே தக்கூனைக் கினியினாலே ஹோமம்பண்ணினார். அதினின்றும் பிருகுவென்று பெயரை யுடையவர்களான அந்தத்தேவர்கள் பராக்கிரமத்தினாலே வெகுப் பிரகாச மாகப் புறப்பட்டுப் பிரமமதேஜஸினாலே பிரகாசிப்பவராய்க் குறைக்கொள் ளியை ஆயுதமாக வுடையவர்களாய் அந்தக்குய்யகர்களுடனே கூடியிருக்கிற அந்தப் பிரமதகணங்களை நான்குதிக்கிலேயும் அடித்துத் தூத்தினார்கள்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

சங்கரரானவர் சதீதேவியினுடைய தேகத்தியாகத்தைக்கேட்டுக் கோபத்
தினாலே வீர பத்திரரை யுண்டாக்கி அவராலே தக்ஷணைக்
கொல்லுவீர்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரே! ருத்திரனுனவர், தக்ஷப்பிரஜாபதியினாலே அவமானம்
பண்ணப்பட்ட சதீதேவியினுடைய நாசத்தையும், அந்தத் தக்ஷனுடைய யக்
கியத்திலுண்டான தேவர்களாலே தம்முடைய பாரிஷதர்கள் துரத்திவிடப்
பட்டதையும், நாரத மகரிஷியினிடத்தினின்றும் கேட்டு அபாரமான கோபத்
தையடைந்து கடிக்கப்பட்ட வுதடுகளை யுடையவராகி அக்கினியினுடைய
ஜ்வாலையோல் உக்கிரமான காந்தியையுடையதான ஜடையைப்பிடுங்கிச் சிக்கிர
மாக எழுந்திருந்து நகைத்துக் கம்பிரமான சப்தத்தை யுடையவராய் ஜடை
யைப் பூமியிலேவிட, அதினின்றும் தேகத்தினாலே சுவர்க்கத்தை ஸ்பரிசித்
தும் ஆயிரம் பாகுகளை யுடையவராகியும், மேகம்போல் காந்தியையுடை
யவராகியும், மூன்று சூரியர்கள் போலொத்த கண்களையுடையவராகியும்,
மிகவும் உன்னதங்களான பற்களை யுடையவராகியும் ஜ்வலித்துக்கொண்டி
ருக்கிற அக்கினிபோலொத்த மயிர்களை யுடையவராகியும், கபாலமலைகளை
யுடையவராகியும், நானா விதங்களாகியும், உயரவெடுக்கப்பட்டு மிருக்கிற
ஆயுதங்களையுடையவராகியு மிருக்கிற வீரபத்திரரானவர் உண்டாகி, ருத்
திரரேனோக்கி அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு நான் செய்யவேண்டிய
தென்னவென்றுகேட்கிற அந்த வீரபத்திரரைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை
சொல்லுகிறார். வாராய் படனே! நீ என்னுடைய படர்களுக்கு நாயகனாகி யக்
கியத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற தக்ஷணை நாசம்பண்ணு. பிரம்மதேஜ
சானது ஜயிக்கத்தக்க தன்றென்றெண்ணவேண்டாம். நீ யென் அம்சமாக
விருக்கிறாயென்று ருத்திரராலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவராய், அந்த வீரபத்
திரரானவர் தேவதேவராகியும், பிரபுவாகியுமிருக்கிற அந்த ருத்திரரைப் பிர
தக்ஷிணம் பண்ணி அப்போது தம்மைப் பலசாலிகளுடைய பலத்தை ஜயிக்
கத்தக்கவராக வெண்ணிக்கொண்டார்.

வாரீர் விதுரே! அந்த வீரபத்திரரானவர் மிகவும் அட்டகாசம்பண்ணிப்
பிரமத கணங்களாலே பின்செல்லப்பட்டவராய்ச் சப்தியாநின்ற சிலம்புமுத
லான பூஷணங்களை யுடையவான பாதங்களை யுடையவராகி அவனுக்கு யமன்
போல் பயங்கரமான சூலத்தை யெடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தார். இப்படி
ஓடி வருகிற வீரபத்திரரை ரித்துவிக்குகள், சதசியாள், பிராமணர்கள், பிரா
மணபத்தினிகள், சமஸ்தமான பேர்களும் பார்த்து, வடக்குத்திக்கிலே இதெ
ன்ன அந்தகாரமோ வென்று பிரமித்துப், பிற்பாடு புழுதியென்றறிந்து, இந்
தத் துளானது எங்கிருந்துண்டாயிற்றென்று சிந்தித்தார்கள். இவ்விடத்
திலே பெருங்காற்றுகளும் வீசவில்லையே. சோரர்களுமில்லையே, இப்போ

கிராதின்ற பிராசீனப்பிரகி என்னப்பட்ட ராஜாவானவன் உக்கிரமான ஆக்கினையுடையவனாக ஜீவித்திருக்கிறானே, பசுக்களும் மிகவும் வேகத்துடனே தூரத்திக்கொண்டு போகப்படவில்லையே, இந்தப் புழுதியானது எதினாலே யுண்டாயிற்று. இப்போது லோகந்தான் பிரளயத்தை யடைந்துபோகிறதோ என்னவோவென்று பிரகுதியென்கிறதக்ஷணுடைய பத்தினியுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்த ஸ்திரீகளும்பயந்த சித்தத்தை யுடையவராய் இந்தத் தக்ஷப்பிரஜாபதியானவன் சமஸ்தமான பெண்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், புத்திரியாகியும் நிரபாதிபாகியுமிருக்கிற சதீதேவியை அவமானம் பண்ணின பாபத்தினுடைய பலமிதுவென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

பிரளயகாலத்திலே நான்குபக்கமும் சிதறுகின்ற ஜடா முடியை யுடையவராகியும், தம்முடைய குலதுனியிலே கோக்கப்பட்ட திக்கஜங்களை யுடையவராகியும், மிருத்த அட்டகாசமாகிய மேகசுபத்தினாலே பிளக்கப்பட்ட திருக்குகளை யுடையவராகியும், உயர்வெடுக்கப்பட்ட அஸ்திரங்களை யுடையவைகளான பாருக்களாகிற துவஜங்களை நான்குபக்கமும் பார்ப்பிக்கொண்டு சந்தோஷத்தினாலே நர்த்தனம்பண்ணுகிறவராகியும், சகிக்கக்கூடாத தேஜசையுடையவராகியும், புருவநெறியினாலே பார்க்கக்கூடாதவராகியும், நக்ஷத்திரங்களைத் தள்ளப்பட்ட பயங்கரமான கோரப்பற்களையுடையவராகியுமிருக்கிற அந்த ருத்திரரைப், பொறுமையை யுடையவராகப் பண்ணிக் கோபித்துக்கொள்ளும்படி செய்த தக்ஷப்பிரஜாபதிக்குக் க்ஷேமமாவது எப்படி யுண்டாகப் போகிறதென்று மிருத்த பயத்தையடைந்த ஜனங்களினாலே வெகுப்பிரகாரமாக அந்த ருத்திரர் விஷயத்திலே சொல்லப்படுகையில், அப்போது டுகா னுபாவனான அந்தத் தக்ஷனுக்குப் பயங்கரமான மகோற்பாதங்களானவை அனேக பிரகாரமாகப் பூமியிலேயும், ஆகாயத்திலேயும், நான்கு பக்கங்களிலேயும் உண்டாயின. அப்போது நானாவிதமான ஆயுதங்களையுடையவர்களாகியும், வாமனரூபிகளாகியும், எடுக்கப்பட்ட ஆயுதங்களையுடையவர்களாகியும், பொன் வர்னமானவர்களாகியும், பச்சைவர்னமானவர்களாகியும், முதலையினுடைய முகம்போலவும் வயிறுபோலவு மானவர்களாகியும், மான் முகங்களையும் வயிறுகளையு முடையவர்களாகியும், நான்குபக்கமும் ஓடிவருகிற அந்த ருத்திரபடர்களாலே அந்த யக்கியமானது சுற்றிக்கொள்ளப்பட்டுச் சிலர் பிருகு வம்சத்தை முறித்துப்போட்டார்கள். சிலர் பத்தினி சாலையை நாசம்பண்ணிப்போட்டார்கள். சிலர் சதசியாளிருக்கிற மண்டபத்தை அழித்துப் போட்டார்கள். சிலர் அக்கினிஹோத்திரசாலையை அழித்திப்போட்டார்கள். சிலர் மடைப்பள்ளியை நாசம்பண்ணிப் போட்டார்கள். சிலர் யக்கியபாத்ரிகங்களைத் துவம்சம்பண்ணிப் போட்டார்கள். சிலர் அக்கினிகளை நாசம்பண்ணிப் போட்டார்கள். சிலர் குண்டங்களிலே சிறுநீரைவிட்டார்கள். சிலர் யக்கியவேதிகைகளை யிடித்துப்போட்டார்கள். சிலர் ரிஷீஸ் வரர்களைப் பிடித்தார்கள். சிலர் அவர்கள் பத்தினிகளை மருட்டினார்கள். சிலர் கிட்யும் ஓடிப்போயுமிருக்கிற தேவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். மணிமானுவன் பிருகு மகரிஷியையும், வீரபத்திரரானவர் தக்ஷப்பிரஜா

பதியையும், சண்டேசனுவன் பூஷாவென்னப்பட்ட தேவனையும், நந்திச்வரரானவர் பகனையும் பிடித்துக்கொண்டார்கள். சமஸ்த ரித்விக்குக்களும், சதசியாளும், தேவர்களும், அந்தப் பிரமதகணங்களாலே அனேகப் பிரகாரமாக மிகவும் பிடிக்கப்பட்டவர்களாய் ஒடிப்போனார்கள்.

சதசிலே மீசைகளையுருவிச் சிரித்தும், ஓமபண்ணுகின்ற யக்கிய பர்த்திரத்தைக் கையிலே யுடையவராகியுமிருக்கிற அந்தப் பிருகுமகரிஷியினுடையமீசைகளை வீரபத்திரரானவர் பிடுங்கிப்போட்டார். சிவனிந்தையைப் பண்ணுகின்ற தக்ஷணைக் கண்சாடை காட்டின பகனுடைய நேத்திரங்களை நந்திச்வரனாவார் பிடுங்கிப்போட்டார். மகாதேவரானவர் தக்ஷனுலே நிந்திக்கப்படுகையில் சிரித்த பூஷாவினுடைய பற்களைச் சண்டேசனுவன் பிடுங்கிப்போட்டான். வீரபத்திரரானவர் தக்ஷனுடைய மார்பிலே ஏறிக்கொண்டு தீக்ஷணமான துனியையுடைய ஆயுதத்தினாலேயும் அனேக அஸ்திரங்களாலேயும் சேதிக்கப்படாமலிருக்கிற சர்மத்தையுடையவனை அந்தத் தக்ஷணைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியத்தையடைந்து வெருகாலஞ்சிந்தித்து அந்த வீரபத்திரரானவர் யக்கியத்திலே பசுக்களுடைய பீடாதிருபமான மரணவுபாயத்தைப் பார்த்து அந்த உபாயத்தினாலே யசமானாகிற பசவினுடைய சரீரத்தினின்றும் சிரசைச் சேதித்துப் போட்டார். அப்போது வீரபத்திரருடைய அந்தக்காரியத்தைப் பார்த்து மிகவுங் கொண்டாடி, அந்தப் பூதப்பிரேத பிசாசங்களுடைய சாதுவாதமும் மற்றைப்பிராம்மணர்களுடைய அசாதுவாதமும் முண்டாயிற்று. வீரபத்திரரானவர் கோபத்தினாலே அந்தச் சிரசைத் தக்ஷிணைக்கினியிலே ஹோமம்பண்ணிப்போட்டார். அந்தப் பிரமதகணங்கள் அந்த யக்கியத்தைப் பஸ்மமாகப் பண்ணிப்போட்டுக் கைலாயத்தைக் குறித்துப் போனார்கள்.

ஆருவது அத்தியாயம்.

பிரம்மதேவரானவர் தேவகணங்களுடனேகூடப் பூமியை அடைந்து, தக்ஷன் முதலானபேர்களைப் பிழைப்பிக்கச்செய்து சமாதானம் பண்ணினொன்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! பிற்பாடு சமஸ்த தேவகணங்களும் ருத்திரசேனைகளாலே அபஜயப்பட்டவர்களான ரித்விக்குகள் சதசியாள் முதலானவர்கள் பயத்தை யுடையவர்களாய்ப் பிரம்மதேவரையடைந்து நமஸ்காரம்பண்ணிச் சமஸ்த விருத்தார்த்தத்தையுஞ் சொன்னார்கள். பூர்வம் தானே இப்படி வரப்போகிறதையறிந்து தக்ஷனுடைய யக்கியத்தைக் குறித்துப் போகாமலிருந்த பிரம்மதேவரானவர் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். மிகவும் தேஜசையுடைய புருஷன் அபராதம் பண்ணியிருந்தாலும் அவனிடத்திலே துவேஷிக்கிற பேர்களுக்குக் கேஷமமுண்டாக மாட்டாது. யக்கியபாகத்திற்குரிய ருத்திரரை

திரஸ்கரித்து நடத்தியபடியால் இவ்வளவுதொந்தரை நேர்ந்தது. இப்போது தயாநிதியான அந்த ருத்திரருடைய பாதாவிர்தங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கூழிப்பியுங்கள். அவர் கோபித்துக்கொண்டால் லோகபாலகர்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்த லோகங்களும் நாசத்தையடைந்துபோகும். பாரியையினாலே பிரிவுப்பட்டவராகியும் இருதயத்தில் தூர்ப்பாஷைகளினாலே அடிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்தருத்திர தேவரைச் சிக்கிரமாக நீங்கள் யக்கியத்துக்கு மீட்சிக்கோரி கூழிப்பியுங்களென்று ஆக்கியாபித்துப், பிதூர்க்கள், பிரஜாபதிகள், தேவர்கள் இவர்களுடனே தம்முடைய லோகத்தினின்றும் திரிபுராவரியான ருத்திரருக்கு ஸ்தானமாகியும் இஷ்டமாகியும் ஒஷ்டிகளுக்கு வுற்பத்திஸ்தானமாகியும் தபசு, யோகம், மந்திரங்களினாலே சித்தர்களால் சேவிக்கப்பட்டும், கின்னரர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சராஸ்திரீகள் இவர்களாலே சர்வகாலமும் சூழப்பட்டும், நானாவிதங்களான ரத்தினங்கள், தாதுகள், விருகூஷங்கள், கொடிகள், புதர்கள், இவைகளையுடையவைகளாகியும், நானாவிதங்களான மிருக கணங்களாலே சூழப்பட்டும், நிர்மலங்களாகிய மலையருவி கள் குகைகள் தாழ்வரைகளை யுடையவைகளாகியு மிருக்கிற சிகரங்களிலே நாயகர்களுடனே கூட விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற தேவஸ்திரீகளுக்குப் பிரீதியைப் பண்ணுகிறதாயும், மயில்களாலே சப்திக்கப்பட்டும் மதார்தங்களாயிருக்கிற வண்டிகளுடைய ராகத்தையுடையதாகியும், கோசுலங்களுடைய சப்தங்களாலேயும், உன்னத சாகைகளாகியும், இச்சித்தவைகளெல்லாம் கொடுக்கின்ற விருகூஷங்களாலே பக்ஷிகளை அழைக்கிறதபோலு மிருக்கிற வனத்தையுடையதாயும், ஆம்பல் செங்கழுநீர் பத்மம் இவைகளாலே சூழப்பட்டு மதுரமாகச் சப்திக்கின்ற பக்ஷிக்கூட்டங்களாலே விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற தடாகங்களையுடையதாகியும், கங்கையினாலே சூழப்பட்டும், பவித்திரமாகியும் சுகந்தமாகியும் ஜலத்தை யுடையதாகியுமிருக்கிற கைலாச கிரியையும், அந்தப்பர்வதத்திலே மிகவும் மனோக்கியமாகியும், அளகையென்று பெயரை யுடையதாகியும், செளகந்திக மென்னப்பட்ட பத்மவனத்தை யுடையதாகியும், ருத்திரபகவானுடைய பாதாவிர்த தூளியினாலே மிகவும் பாவனங்களான நந்தையென்றும் அளகந்தையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட இரண்டு நதிகளால் சூழப்பட்டும், வெள்ளி சுவர்னம் மகாரத்தினங்களின் மயமான அனேக விமானங்களாலும், யக்ஷஸ்திரீகளாலுஞ் சூழப்பட்டு மின்னல்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மேகம்போல விளங்குகிற குபேரனுடைய அந்தப் பட்டணத்தையும் அபிஷ்டத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டும் ஆச்சரியகரங்களாகியு மிருக்கிற இலை காய் கனிவர்க்கங்களையுடைய விருகூஷங்களாலே சுபகரமாகியும், இரத்த கண்டங்களையுடையனவாகிய வண்டினங்களினது ஸ்வரத்தையுடையதாகியும் அம்சங்களுடைய கூட்டத்துக்கு இஷ்டமாகியும், திடமான கொடித்தண்டுகளையுடைய பத்மங்களாலே சூழப்பட்ட சரசுகளை யுடையதாகியும், நூதனமான அரிச்சந்தன விருகூஷங்களுடைய ஆகரத்தினாலே யக்ஷஸ்திரீகளுடைய மனதை அடிக்கடி மிகவும் சலிப்பிக்கிற செளகந்திக மென்னப்பட்ட வனத்தையும், பத்மங்களுடைய சமூகங்களை யுடையதாகியும்,

கிம்புருஷர்களாலே சூழப்பட்டும், வயிரேயங்களாலே பண்ணப்பட்ட படிகளை யுடைய நடைவாழ்களையும், நூறுயோசனைதூரம் உன்னதமாகியும், நான்கு பக்கமும் எழுபத்தைந்து யோசனைதூரம் கிளைகளினாலே விஸ்தாரமாகியும், நான்குபக்கமும் ஸ்கிரமான நிழலையும், பக்ஷிகளுடைய கூடுகளையு முடைய தாகியும், தாபத்தைப் போக்கடிக்கத் தக்கதாயும், மோக்ஷத்தைக் கோருகிற பேர்களுக்கு இருப்பிடமாகியும், மகாயோகஸ்வரூபமாகியு மிருக்கிற ஆல மரத்தின் கீழே கோபத்தை விட்டிருக்கின்ற யமன்போலும், சார்தர்களான மகாசித்தர்களாலேயும், குபேராலேயும், சூர்யகர்கள் இராக்ஷசர்கள் இவர்களாலே பூஜிக்கப்பட்டவாகியும், உபாசனை, தபசு, சமாதி, இவைகளுடைய மார்க்கத்தை யுடையவராகியும், லோகேச்வரராகியும், பிரபஞ்சத்திற்கு இஷ்ட ராகியும், சந்திரயாகால மேகம்போன்ற சரீரத்தில் பஸ்மத்தினாலே பூசப்பட் டும், சடை, சர்மம், சந்திரகலை முதலான சின்னங்களைத் தரித்தும், தர்ப்பை மயமான ஆசனத்திலே யிருந்தும், ரிஷிஸ்வர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கப் பிரச்னம்பண்ணுகின்ற நாரதமகரிஷிக்குப் பரப்பிரமத்தை உபதேசிக்கிறவ ராகியும், இடது பாதபத்மத்தை வலது தொடையின்மேலே வைத்துக்கொண்டு இடது முழங்காலின்மேலே இடக்கையை வைத்துக்கொண்டு வலதுகையி னுடைய மணிக்கட்டிலே ஜபமாலையைத் தரித்துக்கொண்டு வலதுகையினால் பண்ணப்பட்ட தத்வமுத்திரையினாலே காணப்பட்டும், பிரம்மானந்தத்திலே யேகாக்கிரசித்தராயிருக்கின்றவராகியும், யோகப்பட்டையை ஆசிரயித்திருக் கின்ற தியானசீலர்களான மனுக்களுக்கு ஆதிமனுவாகியுமிருக்கிற அந்தக் கிரீசனே லோகபாலர்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்த முனிகளும் அடைந்து அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு தண்டனிட்டார்கள். அந்தக் கிரீசனும் சித்தமகரிஷிகளுடன் அவ்விடத்திலே வருகின்ற பிரம்மாவைப்பா ர்த்து எழுந்திருந்து வாமனமூர்த்தியான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் கசியப்ப பிரஜாபதிக்குப் பிரணாமம் பண்ணினாற்போல் தண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, பத்மாசனம் அந்தச் சந்திரசேகரனைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு ஒருவா ர்த்தை சொல்லுகிறார்.

பிரம்மாவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் ஈசனே ! உம்மைச் சர்வஜகத்துக்கும் சக்திபிரஜஸ்வரூபான பிர கிருதிபுருஷருக்கும் காரணாகவும், பேதகுனியராகியும், பரப்பிரம்மமாகியும் அறிகிறேன். உம்முடைய அம்சர்களான பிரகிருதி புருஷர்களிடத்திலிருந்து சிலந்திப்பூச்சிபோல் இப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தும் இரக்ஷித்தும் சங்கரித் துக்கொண்டுமிருக்கிறீர். தர்மார்த்தங்களைக் கொடுக்கின்ற வேதத்தினுடைய ரக்ஷணைக்கு யக்கியத்தைச்சிருஷ்டித்தீர். பிரம்மணர்கள் மரியாதைகளுடன் அனுஷ்டானஞ்செய்கிற வர்ணச்சிரமதர்மங்களும், உம்மாலேயே நிர்ணயம்பண் ணப்பட்டன. சுபகர்மத்தைப் பண்ணுகின்ற புருஷனுக்குப் பலமாகச் சொர்க் கமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கின்றீர். அக்கிரமங்களைப் பண்ணுகின்ற புருஷனுக் குக் கோரமான நடத்தைப்பண்ணுகிறீர். ஒருவராலேயும் உல்லங்கனம் பண்

ணக்கடாத பத்மநாபருடைய மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவர்களாகியும், பேதபுத்தியை யுடையவர்களுமாக இருக்கிறவர்களிடத் திலேயும், சாதுக்களான பேர்கள் கிருபையைப் பண்ணுவார்கள். தெய்வத் தினாலே அடிக்கப்பட்டவனிடத்திலே பராக்கிரமத்தைப் பண்ணார்கள். ஆகையினால் அந்த மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்களாகியும், கர்மத்திலேயே பிரவர்த்திக்கின்ற சித்தத்தை யுடையவர்களாகியுமிருக்கிற பேர்களால் செய்யப்படுகிற அபராதத்தைப் பொறுத்து அந்தத் தக்ஷப்பிரஜா பதியினுடைய யக்கியத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டும். யக்கியத்திலே பாகத் தைக்கொடாமற்போகிறவர்கள் நிஷித்தமான யக்கியம் பண்ணினவர்களாக ஆகிறார்கள். யஜமானனான தக்ஷனையும் பிழைப்பிடுத்துப், பகதேவனுடைய கண்களையும் கொடுத்துப், பிருகுமகரிஷிக்கு மீசைகளும் உண்டுபண்ணிப், பூஷாவுக்கும் பூர்வம்போலொத்த தந்தங்களும் உண்டாக்கப்பட்டும். உம் மாலே அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட ஆபுதங்களினாலேயும், கற்களினாலேயும், பிளக் கப்பட்ட சரீரத்தையுடைய தேவர்களுக்கும், ரித்துவிக்குகளுக்கும் சிக்கிர மாக ஆரோக்கிய முண்டாகப்பட்டும். யக்கியத்திலே யிருக்கிற பதார்த்தங் கள் யாவும் உம்முடைய பாகமாக விருக்கட்டும். அந்தயக்கியத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று பிரம்மதேவர் சொன்னார்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

தக்ஷன் ருத்திரர் முதலானபேர்களாலே அழைக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவானவர் அந்தத்தக்ஷனாலே யக்கியத்தை நிறைவேற்றி வைத்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மகாபாகுவே ! இந்தப் பிரகாரம் பிரம்மதேவராலே பிரார்த்திக்கப் பட்ட ருத்திரானவர் சிரித்துப் பிரம்மாவைப்பார்த்து ஒருவர்த்தைசொல்லு கிறார். வாரீர் பரேசனே ! பரமாத்மாவினுடைய மாயையினாலே மோகிக்கப்படு கின்ற அக்கியானிகளுடைய அபராதத்திற்குத் தக்கபடி என்னாலே தண்டனை யானது செய்யப்பட்டது. அந்தத் தக்ஷப்பிரஜாபதி ஆட்டி னுடையமுகத்தை யடையும்படியாயும், பகதேவன் மித்திரதேவனுடைய நேத்திரத்தையுடைய வனாகவும், பூஷாவானவன் மாணவ யசமானனுடைய பற்களாலே பக்ஷிக்கத் தக்கவனாகவும், எனக்கு யக்கியசேஷத்தைக் கொடுத்தவர்களாயும், முறிக்கப் பட்ட அவயவங்கையுடைய தேவர்களும் மற்ற ரித்துவிக்குகளும் அசுவனி தேவர்களுடைய கைகளாலேயும், பூஷாவினுடைய அஸ்தங்களாலேயும், பாகுகளே யுடையவர்களாகவும், பிருகுமகரிஷியானவர் ஆட்டி னுடைய மீசையை மீசையாக உடையவராகத் தக்கவரென்று அனுக்கிரகித்தனர். வாரீர் விதூரே ! அப்போது சமஸ்தபிராணிகளும் சிவனாலே சொல்லப் பட்டிருக்கிற வார்த்தையைக்கேட்டுச் சந்துஷ்டமான மனத்தினாலே சாதுசாது

வென்று சொன்னார்கள். பிற்பாடு ரிஷிகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்தேவர்களும் ரீரோவந்து சமஸ்தமும் பண்ணப்பட்ட தக்கவரென்று சிவனைப் பிரார்த்தித்து, அந்தச் சிவனுடனேயும் பிரம்மாவினுடனேயும் கூடினவர்களாய் அந்த யக்கிய சாலையைவந்தடைந்து, ருத்திரருடையசொற்படிக்கு அந்த யக்கியபகவினுடைய சிரசைத் தக்ஷனுடைய சரீரத்துடனே கூடக் கூட்டி ருத்திரனால் கடாக்ஷிக்கப்படுகையில் தக்ஷனுனவன் அந்தக்ஷணத்திலே நித்திரை பண்ணினவன்போல் எழுந்திருந்து எதிரேயிருக்கின்ற சிவனுடைய தரிசனத்தினுலே சாத்காலத்து மடுவானதுபோல் நிரம்மலனாகியிருக்கையில் மரித்துப்போன பெண்ணை நினைத்துக்கொண்டு துக்கத்தினால் கண்களில் ரீர்சொரிய ருத்திரனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணத்தோன்றாமல் வெகு பிரயாசத்தினால் மனதை நிறுத்தி ஈசனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான்.

தக்ஷன் வாக்கியம்.

வாரீர் ஈசனே ! நம்மாலே ரீர் பழிக்கப்பட்டபோதே உம்மாலே சினை பண்ணப்பட்டேன். அதுவே எனக்கு அனுக்கிரகமாயிற்று. ரீர் முன்னே பிரமமாயிருந்துகொண்டு வித்தை, தபசு, விரதம் இவைகளாலே ஆசக்தர்களான பிரம்மணர்களை முதலில் முகத்தினுலே ஜீவதத்துவத்தை ரக்ஷிக்கிற தற்காகவும், சம்பிரதாய பிரவர்த்தனத்தினுலே ஆக்கியாபிக்கிறதற்காகவும், சிருஷ்டித்தீர். பசுபாலனுனவன் பசுக்களை ரக்ஷிப்பதுபோல் பிராமணனை ஆபத்துக்களில் ரக்ஷிக்கிறீர். தத்வக்கியான குனியனுன அடியேன் துர்வாஃத்தைகளாகிற பாணங்களினுலே தேவரீரை வெறுக்கப் பேசினேன். அதைமறந்து அதோகதியிலே விழுகிறவென்னைக் கிருபாரசத்தினுலே நனைந்திருக்கிற திருஷ்டியினுலே ரக்ஷித்தீர். அப்படிப்பட்ட மகிமைபுள்ள உமக்கு அடியேனால் செய்யத்தக்கதான பிரதிபுபகாரம் ஒன்றுமில்லையென்று ருத்திரைக்ஷமைகொண்டு அந்தத்தக்ஷனுனவன் பிரம்மாவினுலே அனுக்கொரு பண்ணப்பட்டு உபாத்தியாயர் ரித்துவிக்குகளுடனேகூட யக்கியத்தை விஸ்தரிப்பித்து விஷ்ணுவேவதையை அழைப்பிக்கத்தக்கதாகியும், மூன்றுகபாலங்களிலே சேர்க்கப்பட்ட புரோடாசத்தை வீரர்களான பிரமத கணங்களுடைய சம்சற்க தோஷத்தினுடைய சுத்தியின் பொருட்டும், யக்கிய சந்தானத்தின் பொருட்டும், அவிசையுடையவரான அத்துவரியுடனே தக்ஷன் விசுத்த புத்தியினுலே ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் குறித்துத் தியானம் பண்ணின போதே அந்த ஸ்ரீஹரியானவர் பத்துத் திக்குகளையும் பிரகாசிப்பிக்கிற பிரபையினுலே சதசிவருக்கிற பேர்களுடைய தேஜசை அபகரிக்கத்தக்கதாகியும், பிரகத்திர தந்திரமென்னப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களை இறகுகளாகவுடைய கருடனுலே சமீபத்தை அடைவிக்கப்பட்டவராகியும், காளமேக சியாமளராகியும், பிரகாசிக்கின்ற சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற கிரீடத்துடனே கூடினவராகியும், நீலங்களான கேசங்களாகிற வண்டுகளினுலே அலங்கரிக்கப்பட்டுக் குண்டலத்துடனே கூடின திருமுக மண்டலத்தை யுடையவராகியும், சங்குசக்கிர கதாகடக் சார்ங்கங்களினால் ரக்ஷிக்கிறதிலே

சிரத்தை கூடினவராகியும், வக்ஷஸிலே வாசம்பண்ணப்பட்ட லக்ஷ்மியை யுடையவராகியும், கம்பீரமான புன்சிரிப்புடனே கூடின கடாஷத்தினுடைய லேசத்தினாலே லோகத்தை யெல்லாம் சந்தோஷிப்பிக்கிறவராயும், வனமாலி யாயும், பக்கத்திலே சுழலாநின்ற ஆலவட்டம் சாமரசிரேஷ்டம் இவைகளை யுடையவராகியும், சந்திரமண்டலம்போன்ற வெள்ளைக்குடையினாலே மேலே சோபானத்தை யடைந்தவராகியும், கோடிசூரியப் பிரகாசம்போலப் பிரத்தி யக்ஷமான அந்த லக்ஷ்மீ வல்லவனைப்பார்த்துப் பிரம்மா இந்திரன் ருத்திரன் இவர்களை முக்கியராகவுடையவரான சமஸ்தமான தேவகணங்களும், சீக்கிர மாக வெழுந்திருந்து சாஷ்டாங்கப் பிரணமம் பண்ணி ஸ்தோத்திரம் செய் தார்கள். யக்கியேசுரனாகியும், விசுவ சிருஷ்டிகளுக்கெல்லாம் பரம குரு வாகியும், சனந்தனுதிகளாலே சூழப்பட்டவராகியு மிருக்கிற சுவாமியைத் தக்ஷப்பிரஜாபதியானவன் சந்தோஷத்தினாலே கிருதாஞ்சலியாய்ச் சரண மடைந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறான். வாரீர் பகவானே! ஒருவராலேயும் பயமில்லாதவராகியும், மாயையைத் திரஸ்கரித்துப் போட்டு இருக்கிறவராகியு மிருக்கிற தேவாரீருக்கு நமஸ்காரமென்று சொன்னபின்பு ரித்துவிக்குகள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்.

ரித்துவிக்குகளுடைய ஸ்துதி.

வாரீர் அசஞ்சலரே! நாங்கள் நந்தீசுரனுடைய சாபத்தினாலே கர்ம சக்த புத்திகளாய் உம்முடைய சுவாநுபத்தை யறியமாட்டாமல் உம்முடைய பிரசாதத்துக்குக் காரணமாகியும், திரிகுணாத்மகமாயிருக்கிற யக்கிய முகத் தாலே உம்மை யறிந்துகொண்டோமென்று சொன்னபின்பு சதசியாள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்.

சதசியாள் ஸ்துதி.

வாரீர் சம்புவே! ரக்ஷக சூனியமாகியும், அதிக துக்கத்தையுடையதாகி யும், அனந்தனாகிற மகா சர்ப்பத்தினாலே கவியப்பட்டதாகியும், சுகதுக்கங் கள் சீதோஷணங்களாகிற பள்ளத்தையுடையதாகியும், காலாளாகிற மிருகங் களுடைய பயத்தையுடையதாகியும், சோகமாகிற காட்டுத்தீயையுடையதாகி யும், விஷயங்களாகிற கானல்ஜலத்தை யுடையதாகியு மிருக்கிற சம்சாரமாரக் கத்திலே யிருக்கப்பட்ட அநங்கார மமகாரஸ்பதங்களான மகா சுமை யுடனே கூடின அக்கியான சந்துக்களுடைய கூட்டமான நாங்கள் காமத்தி னாலே விடப்பட்டவர்களாய் எப்போது உம்முடைய பாதமூலத்தை யடையப் போகிறோமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

ருத்திரன் ஸ்துதி.

வாரீர் வரத்தைக்கொடுக்கப்பட்ட சுவாமியே! அலாப்த சமஸ்த காம மாகியும், நிஷ்காமர்களான ரிஷிகளினாலே மிகவும் பூஜிக்கத்தக்கதாகியு மிருக் கிற அபீஷ்டபிரதமான பாதாஸந்தத்திலே பண்ணப்பட்ட புத்தியையுடைய வனுன என்னை வித்தியாசனமான இந்த லோகம் ஆசார பிரஷ்டனென்று

சொல்லுவதை நான் உம்முடைய அனுக்கிரகத்தினாலேயும், பெரியவர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினாலேயும், அதை வித்தியாசமாய் எண்ணுகிறதில்லை யென்று சொன்னார்.

பிருகுமகரிஷி ஸ்துதி.

வாரீர் ஸ்ரீஹரியே! அதிபிரயாசத்தினாலே பிரவேசிக்கத்தக்கதான தேவ ரீருடைய மாயையினாலே அபகரிக்கப்பட்ட ஆத்மசத்தையுடையவர்களாயும், பிரம்மாதிகளான சரீரிகளெல்லாம் தமசு என்னப்பட்ட மூலப்பிரகிருதியிலே சுபாவம் என்னப்பட்ட நித்திரையை அடைந்தவர்களாய்ச் சீவாத்மாவினிடத்திலே வியாபிக்கப்பட்ட உம்முடைய சுவரூபத்தை இப்போதும் அறியவில்லை. ஆசிரதாளுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாகியும், பந்துவாகியுமிருக்கிற பகவான் பிரசன்னமாகக் கடவரென்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்.

பிரம்மா ஸ்துதி.

வாரீர் பக்தவச்சலரே! பதார்த்தங்களுடைய பேதங்களைக் கிரகிக்கிற இந்திரியங்களினாலே பார்க்கிறது உம்முடைய நிஜசுவரூபமன்று. கியானத்துக்கும் கியானவிஷயமான அர்த்தத்துக்கும் காரணமான சத்வாதிசூனங்களை ஆசிரயமாகவுடைய பிரகிருதி பிராகிருதங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக விருக்கிறவர் நீரேயன்றி வேறில்லையென்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்.

இந்திரன் ஸ்துதி.

வாரீர் அச்சுதனே! இந்த விசுவங்களுக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தானமாகியும், மனதுக்கும் கண்களுக்கும் ஆனந்தவர்த்தகமாகியுமிருக்கிற உம்முடையரூபம் சுரத்வேஷிகளைப் போக்கடிக்க உயரவெடுக்கப்பட்ட ஆயுதங்களை யுடையவையாகியும். அஷ்டவிதங்களாகியுமிருக்கிற தண்டங்கள் போலொத்த புஜங்களோடே கூடினதாகக்கொண்டு உற்பவீத்திருக்கிறதென்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தான்.

ரித்துவிக்குகளின் பத்தினிகள் ஸ்துதி.

வாரீர் யக்கியமூர்த்தியே! உம்மை ஆராதிக்கிறதன்பொருட்டுப் பிரம்மாவினாலே உண்டாக்கப்பட்ட இந்த யக்கியம் தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய அபராதத்தினால் பசுபதியினாலே த்வம்சிக்கப்பட்டது. பசுஹிம்சாலக்ஷணமான உற்சவத்தையுடைய இந்த யக்கியத்தைச் செந்தாமரைக் கண்களினாலே பாவனம் பண்ணுமென்று துதித்தார்கள்.

ரிஷிகள் ஸ்துதி.

வாரீர் ஹேயப்பிரத்தியகளுன பகவானே! காமத்தை அனுஷ்டிக்கிற கர்மத்தினுடைய பலத்தோடே நீர் சம்பந்திக்கிறதில்லை. சிலர் யீசுவரியத்தன்பொருட்டு ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியை உபாசிக்கிறார்கள். உம்மை உபாசனை பண்ணுகிற அந்த லக்ஷ்மியை நீர் சற்றும் ஆதரிக்கவில்லை. ஆனபடியினாலே உம்முடைய திவ்யசேஷ்டிதம் அகடிதகடனூரூபமாக இருக்கிறதென்று துதி செய்தார்கள்.

சித்தர்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் சர்வஞ்ஞரே! சம்சாரக்கிலேசமாகிற தாவாக்கினியினாலே தகிக்கப் பட்டு, விஷயமாகிற தாகத்திலே பிடிக்கப்பட்ட எங்களுடைய மனதாகிய கஜமானது, உம்முடைய கதையாகிற அமிர்தமயமான நதியிலே பிரவேசித்த தாகிய பிரம்மானந்தக் கியானான முத்தனைப்போலே அழிந்துபோயிற் றென்று துதித்தார்கள்.

தக்ஷபத்தினி ஸ்துதி.

வாரீர் ஈசனே! உமக்குப் பிரணமம்பண்ணுகிற புருஷன் தலையில்லாமல் உடல்மாத்திரமுள்ள புருஷன் சோபியாததுபோல் எம்முடைய யாகமானது உம்மையன்றிப் பிரகாசிக்கவில்லை; ஆனபடியினாலே கார்த்தையான ஸ்திரீ யுடனே கூட எம்மை ரக்ஷியுமென்று பிரார்த்தித்தாள்.

லோகபாலகர்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் நிர்திசயமான ஸீசுவரியத்துடனே கூடினவரே! நீர் தேகாபிமானி களாலே காணப்படுகிறவரல்லீர், கியான திருஷ்டியினாலேயும், காணத்தக்கவ ரல்லீர், பஞ்சபூதங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமானரீர் அப்பஞ்சபூதங்களுட னேயும் கூடினவராகிப் பிரகாசிப்பதும் உம்முடைய மாயைதானென்று துதித் தார்கள்.

யோகீச்வரர்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் பிரபுவே! விசுவரூபியான உம்மிடத்திலே யிருக்கின்ற ஜீவாத்து மாக்களைச் சதந்தாங்களாகப் பார்க்கத்தக்கவனைக் காட்டிலும் உமக்கு இஷ்ட னானவன் ஒருவனுமில்லை. இதரதேவதாபஜனம் பண்ணாமல் பக்தியினாலே உம்மைப் பஜனைபண்ணினவர்களுக்கு அனுக்கிரகத்தைப் பண்ணும். ஜக த்தினுடைய உற்பத்தி ஸ்திதி-சங்கராதிமித்தமாக உம்முடைய சங்கற்பத்தி னாலே பேதிக்கப்பட்ட சத்வாதி குணங்களையுடைய ஆத்மமாயையினாலே பண்ணப்பட்ட பிரம்மாதி பேதபுத்தியையுடைய உமக்குப் பிரணமமென்று துதி செய்தார்கள்.

சப்தப்பிரம்மமான வேதபுருஷன் ஸ்துதி.

வாரீர் ஷட்குணபரிபூரணரே! அங்கீகரிக்கப்பட்ட சத்வகுணத்தை யுடையவராகியும், அதினாலேதானே தர்மாத்புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கிற வராகியு மிருக்கிற உம்முடைய நிலையை நானும் இந்திராதிதேவதைகளும் அறியமாட்டோம். அப்படிப்பட்ட உமக்குப் பிரணமம் பண்ணுகிறேனென்று துதிசெய்தான்.

அக்கினிபுருஷன் ஸ்துதி.

வாரீர் குணாதியே! பகவானான உம்முடைய தேஜசினாலே மிகவும் விருத்தியடைகின்ற தேஜசையுடைய நான் பிரசித்தமான யக்கியாதிகர்மங் களிலே தேவதைகள் பொருட்டு எனது வாயினால் நனைக்கப்பட்ட அவிசை வகிக்கிற அந்த யக்கிய ரக்ஷகராகியும், பஞ்சவித யக்கிய மூர்த்தியாகியும், பஞ்சவிதங்களான யசர்மந்திரங்களினாலே ஆராதிக்கப் பட்டவராகியு மிருக் கிற யக்கியபகவானான உம்மைச் சேவிக்கிறேன் என்று துதிசெய்தான்.

தேவதைகள் ஸ்துதி.

வாரீர் பரமாத்மனே! முன்னே நல்பாந்தத்திலே ஜகத்தைக் கர்ப்பத்திலே வைத்துக்கொண்டு ஜலத்திலே நாகபரியங்கத்திலே சயனித்துக்கொண்டு, சித்தர்களாலே தியானம்பண்ணப்பட்ட கியானமார்க்கத்தை யுடைய ஆகி புருஷனை நீர், இப்போது கண்முன்னே சஞ்சரிக்கிறீர்; தாசர்களான எங்கனையும் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று ஸ்துதி செய்தார்கள்.

கந்தர்வ அப்சரசுக்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் தேவனே! மரீசிமுகலான இந்த நவப்பிரஜாபதிகளும், பிரமேந்திராதிகளும், ருத்திரனை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற முப்பத்துமுக்கோடி தேவதைகளும் உம்முடைய அம்சா அம்சங்களாக விருக்கிறார்கள். இந்த ஜகத்தை லீலாஸ்தானமாகவுடைய உமக்குப் பிரணாமத்தை நித்தியமாகப் பண்ணுகிறோமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

வித்தியாதரர்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் வாசுதேவனே! புருஷார்த்த சாதனமான சரீரத்தை யடைந்து புத்தியில்லாதவன் உம்முடைய மாயையினாலே நான் என்னுடையது என்கிற அபிமானத்தைப் பண்ணித் தனக்கு அனுக்ஷியாத பாரியா புத்திராதிகளாலே நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் நிசமாகாத சப்தாதி விஷயங்களிலே ஆசையையுடையவனாகி யிருக்கிறேன். உம்முடைய கதாமிர்த்தத்தைப் பானம் பண்ணுகிறவன் அக்கியானத்தைத் தூரத்திலே விட்டவனாயிருக்கிறானென்று துதி செய்தார்கள்.

பிராமணர்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் தேவமூர்த்தியே! யாகம், அஹி, அக்கினி ஹோத்திரம், மந்திரம், சமித்துகள், தற்பங்கள், பாத்திரங்கள், சதசியான், ரித்துவிக்குகள், தம்பதிகள், தேவதைகள், சோமலதை ஆச்சியம், பசு, இவை முதலியவையும் நீரே. முன்னே நீர் பாதாளத்தில் நின்றும் பூமியை வராகரூபியாய்க் கஜசிரேஷ்டமானது தாமரைக்கொடியை யெடுப்பதுபோல் கோரப்பல்லினாலே சப்தித்துக் கொண்டபடியே லீலையினாலே யெடுத்தீர். அப்படிப்பட்ட உம்முடைய சந்தரிசனத்தைக் கோருகின்ற எங்களுக்குப் பிரசன்னமாகக் கடவீரென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! இந்தப் பிரகாரம் சமஸ்தமான பேராலையும், ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் ருத்திரனாலே நாசம்பண்ணப்பட்ட யக்கியத்தைப் பிரம்மகுமாருன தக்ஷன் நடப்பித்தான். சர்வாத்மா வாய்ச் சர்வபாகங்களையும் புசிக்கின்ற பகவான் தம்முடைய பாகமான திரிகபாலபுரோடா சத்திலே பிரியப்பட்டவர்போல் தக்ஷணையழைத்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் தக்ஷப்பிரஜாபதியே! ஜகத்துக்குப் பரம காரணனாகியும், ஆத்மேசவரனாகியும், சர்வசாக்ஷியாகியும், சுயம்பிரகாசனாகியும், நிருபாதியாகியும், ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறவனாகியும், ரக்ஷிக்கிறவனாகியும், சங்கரிக்கிறவனாகியு யிருந்து அந்தர்தக் காரியங்களுக்கு யோக்

கியமான பேரைத்தரிக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட பரப்பிரம்மான என்னைச் சிரசு அஸ்த முதலான அங்கங்களையுடைய புருஷனைச் சரீரத்திற்கு வேறு பாடானவனென்று சொல்லக்கூடாததுபோல் என்னிடத்திலே பக்தியையுடையவன் பிராணிகளிடங்களிலே பிடுக்கிற என்னை வேறென்கிற புத்தியைப் பண்ணாமலிருக்கவேண்டும். ரஜோகுணரூபியான சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம்மாவும், சத்துவகுணரூபியான ரக்ஷணகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவும், தமோகுணரூபியான சம்ஹார கர்த்தாவாகிய சிவனும், இம்முன்று பிரகாரமாகவிருக்கிற என்னைப் பேதமாக எண்ணாதவன் சுகத்தையடைவனென்று பகவானுலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டுப், பிரஜாபதிகளுக்கெல்லாம் பதியான தக்ஷன் ஹரியைத் திரிகபால புரோடாசமென்கிற கிருதுவினாலே பூஜித்து, ருத்திரன் முதலான தேவர்களையும் பூஜித்து, அவபிருதஸ்நானமென்கிற யாகத்தினுடையமுடிவிலே சோமர்களான தேவதைகளையும், இதரதேவதைகளையும் பூஜித்துப், பிற்பாடு ரித்துவிக்குகளுடனேகூடக் கர்மத்தை முடித்து அவபிருதஸ்நானத்தைப் பண்ணித் தன்னுடையதான பிரபாவத்தினாலே கர்மசித்தியடைந்த தக்ஷப்பிரஜாபதிக்குத் தர்மத்திலேயே புத்தியைக் கொடுத்து அந்தத் தேவதைகளும் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். இந்தப் பிரகாரம் தக்ஷகுமாரியான சதிசரீரத்தை விட்டு ஹிமவானுடைய பாரியையான மேனை என்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே திரும்பவும் பிறந்தாளென்று கேட்டிருந்தோம். அந்தப் பார்வதியானவள் பிரளயகாலத்தில் நித்திரையை யடைந்த யோகமாயையானது ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை அடைந்தாற்போல் அந்த ருத்திரனையே புருஷனாக அடைந்தான். இந்தப் பிரகாரம் தக்ஷனுடைய யாகத்தை நாசம் பண்ணின ருத்திரனது சரித்திரம் பிரகல்பதியினுடைய சிஷியரான உத்தவரிடத்தினின்றும் நம்மாலே கேட்கப் பட்டது. இந்தப் பரிசுத்தகரமாகியும், கீர்த்திகரமாகியும், ஆயுர்விருத்தி கரமாகியும், பாபராசிகளை நாசம் பண்ணுகிற ஈசனுடைய சரித்திரத்தை நித்தியமாகக் கேட்டு அந்தப் பிரகாரம் கீர்த்திக்கிறவன் பக்திக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தானமான பக்தி யுடையவனுய்ச் சகல பாபங்களையும் போக்கிச் சுகமாயிருப்பன்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

இதுவரைக்கும் மனுவினுடைய கன்னியா வம்சத்திலே பிராப்தமான தக்ஷ யக்கியத்தினுடைய கதை சொல்லப்பட்டது. இனிமேல் மனுவினுடைய புத்திரவம்சத்திலே பிராப்தமான துருவனுடைய சரித்திரம் கிந்து அத்தியாயங்களினாலே சொல்லப்படுகின்றது. குருவினுடைய சந்திரதானத்திலே சபத்தினிமாதாலினுடைய ரோஷவசனத்தினாலே பட்டணத்தினின்றும் வெளிப்புறப்பட்ட துருவன் தன்னுடைய தவசினாலே ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சந்தோஷிப்பித்ததைச் சொல்லுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! சனக சனந்தனுதி ரிஷிகளும் - நாரதரும் - ருபுவும் - அமுசனும் - அருணியும் - எதியும் - பிரம்ம புத்திரர்களான இவர்களுள்ளாம் ஊர்த்தரேதஸ்சுகளாய் நயிஷ்டிக பிரம்மசரியத்திலே யிருந்துகொண்டு

கிருகஸ்தாசரமத்திலே வாசம் பண்ணவில்லை. அதர்மத்தினுடைய பாரியை யான மிருஷையானவன் டம்பனென்று ஒரு பிள்ளையையும், மாயையென்று ஒரு பெண்ணையும், பெற்றான். அந்த இரண்டு பெயரையும் அபுத்திரனான நிருதியானவன் வாங்கிக் கொண்டான். அந்த டம்ப மாயைகளுக்கு லோப மும் நிகர்த்தியும் உண்டாயினர்; அவர்களிடங்களினின்றும் குரோதமும் ஹிம்சையும் உண்டாயினர்; அவர்களினின்றும் துர்க்கதியும் கலியும் உண்டாயினர்; அந்தத் துர்க்கதியினிடத்திலே கலியானவன் பயத்தையும் மிருத்துவையும் உண்டாக்கினான். அவர்களினின்றும் யாத்னையென்றும் நிரயமென்றும் ஒரு ஸ்திரீபுருஷ மிதன முண்டாயிற்று. இவர்களெல்லாம் அதர்ம விருஷத்தினுடைய சம்சார ஹேதுக்களான சாகைமார். இந்தச் சாகைகளைச் சிரோயசைக் கோருகின்ற புருஷனுனவன் ஆசரியாமலிருக்கக்கடவன் என்று பிரதிசற்கம் என்னப்பட்ட பிரளயஞ்சொல்லப்பட்டது. புண்ணிய காமான இந்தப் பிரதிசற்கத்தைக்கேட்டுப் புருஷன் தன்னுடைய சம்சாரதுக்கத்தை விட்டு விடுகிறான். வாரீர் குருவம்ச சிரேஷ்டரே! இனிமேல் புண்ணிய கீர்த்தியாகியும், ஹரியினுடைய அம்சமான பிரம்மவினுடைய தேகார்த்தத்தினின்றும் பிறப்பையுடையவனான சுவாயம்பு மனுவினுடைய புத்திர வரிசத்தைச் சொல்லுகிறேன். சதரூபை யென்னப்பட்ட ஸ்திரீக்குப் பதியான மனுவினுடைய பிள்ளைகளான பிரியவீரதன் உத்தானபாதன் இவர்களிரண்டு பெயரும் வாசுதேவ மூர்த்தியினுடைய அம்சமாகையினுலே ஜகத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே உத்தான பாதனுக்குச் சரீதிபென்றும், சுருசியென்றும், இரண்டு ஸ்திரீகள் இருந்தார்கள். அவர்களில் சுருசியென்கிறவன் பதிக்கு அத்தியந்த இஷ்டையாயும், சரீதியென்பவன் பதிக்கு இஷ்டமில்லாதவனாயு் இருந்தான். அந்தச் சரீதியினுடைய பிள்ளையான துருவன் தனது மாற்றார் தாயாகிய சுருசியின் பிள்ளையான உத்தமனைச் சீராட்டிக் கொண்டிருக்கிற தகபபுகைய உத்தானபாதன் மடியிலேறவேண்டுமென்று அருகிற்சென்ற துருவனைப்பார்த்து ராஜா சந்தோஷப்பட்டனிலலை. அந்தச் சமயத்தில் சுருசியானவன் சக்கனத்திப்பிள்ளையான துருவனைப்பார்த்து ராஜா கேட்டுக்கொண்டிருக்கப் பொறுமையுடனே கர்வத்தினுலே ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் குழந்தாய்! நீ ராஜகுமாரனாயிருந்தாலும் என் கர்ப்பத்திலே பிறவாததால் உனக்கு ராஜாசனங் கிடைக்கமாட்டாது. ராஜாவுடைய சிங்காதனத்தை இச்சிங்கிறவனையானால், நபசினுலே பரமபுருஷனை ஆராதித்து, அவருடைய அனுக்கிரகத்தினுலே என்னுடைய கர்ப்பத்திலே பிறப்பைச் சம்பாதிக்கக் கடவாயென்றான். அந்தச் சபத்தினி மாதாவுடைய தூர்வார்த்தைகளினுலே அடிக்கப்பட்டவனுப்த், தண்டத்தினுலே அடிக்கப்பட்ட சர்ப்பம்போல், ரோஷத்தினுலே பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு அழுகையுடன் தாயாருடைய சந்திதானத்திலேபோய் நிற்கத், துடிக்கின்ற உதட்டையுடைய அந்தக்குழந்தையைச் சரீதிபானவன் மடியிலே யெடுத்துவைத்துக் கொண்டு, சபத்தினியான சுருசி சொன்னவார்த்தையை அந்தப்புர ஜனமுகமாய்க்கேட்

மெச், சோகமாகிற 'காட்டுத்தீயினாலே வாடினகொடிபோலே, தைரியத்தை விட்டுத், தாமரைப்புஷ்பம் போலொத்த நேத்திரங்களினாலே கண்ணீரைவிட்டுத் தீர்க்கமான பெருமூச்சுடன் சோகத்தினுடைய கரையைக் காணமாட்டாமல், தன்னுடைய குழந்தையைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் குழந்தாய்! பரர்களிடங்களிலே அபராதத்தை யெண்ணுதே பரணைத் துக்கிக்கச்செய்கிறவன் தானே அந்தத் துக்கத்தை யனுபவிக்கிறான். பாக்கிய ஈனையான என் உதரத்திலே தரித்து என்னுடைய ஸ்தன்னியத்தினாலே விருத்தியும் அடைந்தாயென்று சுருசி சொன்ன வார்த்தை யதார்த்தமே. ராஜாவானவன், என்னைப் பாரியை யென்றும் தான் பர்த்தாவென்றும் அங்கீகாரம் பண்ணுகைக்குச் சங்கோசப்படுகிறான். ஆனபடியினாலே நீ துலேஷத்தை விட்டவனாய்ச் சுருசியின் குமாரனான உத்தமனைப்போல் ராஜாசனத்தை இச்சிக்கிறவனானால், அநோக்ஷஜனான சுவாமியினுடைய பாதாரவிருத்தத்தை ஆரதிக்கக் கடவாயென்று அவன் சொன்ன வண்ணம் செய்யத்தக்கது யதார்த்தமே. பிரம்மாவானவர் சத்துவாதி குணங்களை யுடையவரான பசவானுடைய பாதபத்மத்தைப் பூஜித்து யோகிகளாலே சேவிக் கத் தக்கதான பரமேஷ்டி பதத்தையடைந்தார். உனக்குப் பாட்டனாகியும் பூச்சியாகியு மிருக்கிற மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர், அந்தப்பகவானைச் சர்வார்திரியாமி யென்கிற புத்தியினால் அதிகமான தக்ஷணையையுடைய யக்கியங்களினாலே பூஜித்து, அன்னியர்களாலே அடையக் கூடாமலிருக்கிற அகண்ட மண்டலாதி பத்தியத்தையும் அந்தத்திலே மோக்ஷசுகத்தையும் அடைந்தார். வாராய் குழந்தாய்! பக்தர்களிடங்களிலே வாரஸல்லியத்தை யுடையவராகியும், மோக்ஷத்தை இச்சித்த பேர்களாலே தேடத்தக்கதான பாதா விர்த்தத்தை யுடையவராகியும், பிரம்மாதிகளாலே தேடப்பட்டும், அஸ்தத்திலே பத்மத்தைத் தரித்துக் கொண்டு மிருக்கிற ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியினாலே தேடப்படுகிற அவரைவிட வேறொருவர் உன் துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறவரைக் காணெனன்று சொல்லுகிற தாயாருடைய வார்த்தையைக்கேட்டுத், தைரியத்தினாலே மனதை நிக்கிரகித்துத் துருவனானவன் பிதாவினுடைய பட்டணத்தினின்றும் வெளிப்புறப்பட்டான். அந்த விருத்தார்த்தத்தை நாரதர்கேட்டு அவனிடத்துக்கு வந்து அவனுடைய செயலை அறிந்து பாவத்தைப் போக்கடிக்கின்ற கையினாலே சிரசிலே ஸ்பரிசித்து ஆச்சரியத்துடனே தமக்குள் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். இவன் சிறுபிள்ளையா யிருந்தாலும் தன் மாற்றான் தாயாருடைய மானக்குறைவான துஷ்டவார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சகியாதக்ஷத்திரியகுணமுடைய ஆச்சரியகரமாயிருக்கிற பிரபாவத்தை என்னசொல்லப் போகிறெனன்று தமக்குள்ளே ஆச்சரியத்தையடைந்து அவனைநோக்கி, வாராய் குழந்தாய்! சர்வசம்பத்துடனே கூடிய தகப்பருடைய கிருகத்தைவிட்டு, நீ ஒருவனாய் எங்கேபோகிறாய்? உனது ச்வஜனத்தினின்றும் உண்டான அவமானத்தினாலே தபித்துக்கொண்டிருக்கிறவனாகத் தோன்றுகிறதென்ற நாரதருடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் துருவன் சொல்லுகிறான்.

ஓ சுவாமி! பகவத்தியானத்தைப் பார்க்கிலும் இந்த ஐசவரியம் எவ்வளவு என்று சொல்லுகிற அவனுடைய கருத்தை நாரதர் அறிந்து, மாற்றார் தாயாரான சுருசியினுடைய மர்மபேதியான வார்த்தைகளால் நொந்திருக்கிற மனதையுடைய இவன் சமாதானத்திற் குட்படமாட்டானென்று அறிந்துகொண்டு, நாரதர் அவனைநோக்கி ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் குழந்தாய்! வினையாட்டிலே ஆசக்தி யுடையவனாகியும், சிறுபிள்ளையாகியுமிருக்கிற உனக்கு அவமானமும் சன்மானமும் இப்போது யோக்கியமாகப் பார்க்கவேண்டியதில்லை. மானம் அவமானமென்கிற விவேகமிருந்தாலும் புருஷனுக்கு மோகத்தை விட்டால் விசனத்துக்கு வேறே பேதுக்களில்லை. வித்துவானானவன் எஸ்வரனுடைய அனுகூலத்தையன்றி நம்முடைய வியாபாரங்கள் பலயேதுக்கள் ஆகமாட்டாவென்றறிந்து பகவத்சங்கற்பத்தினால் உண்டானமட்டுக்கும் சந்தோஷத்தை யடைவன். நீ தாயாராலே உபதேசிக்கப்பட்ட யோகத்தினாலே பகவானுடைய பிரசாதத்தை யடையவேண்டுமென்று இச்சிக்கின்றாய்; அந்தப் பகவானை ஆரதிக்கிறது மகாப்பிரயாசையென்று என்னுடைய நிச்சயம். மனசிலர்களான ரிஷிகள் நாளைப் பிரகாரங்களாகக் கர்மயோகங்களினாலேயும், சமாதியினாலேயும், தேடிக்கண்டு பிடிக்கவில்லை. ஆனபடியினாலே இந்த நிஷ்பலமான கோரிக்கை யொழிக்கத்தக்கது. புருஷார்த்தங்களுக்கு யோக்கியமான வயசுவர்த்தபோது யத்தனம் பண்ணப்போகிறது. குணசிரேஷ்டனான புருஷனைக் கண்டு சந்தோஷிக்கவும், குணமில்லாத புருஷனைக்கண்டு தயைபண்ணவும், சமானமான புருஷனிடத்திலே சினேகம் பண்ணவும் வேண்டும். அவர்களிடங்களில் அகுவையையும் அவமானத்தையும் விரோதத்தையும் பண்ணக்கூடாதென்று சொன்ன நாரதமகாமுனியின் வார்த்தையைக்கேட்டுத் துருவன் சொல்லுகிறான். வாரீர் பகவானே! சுகதுக்கங்களிலே சமமான மனதையுடைத்தான மகாத்துமாக்களுக்கு இந்தச் சாந்தியானது சொல்லத்தக்கது. கூடித்திரசுபாவத்தை யடைந்து வினயமில்லாத என்னுடைய மனமானது சுருசியினுடைய தூர்வார்த்தைகளாகிற பாணங்களினால் பிளக்கப்பட்டிருக்கிற படியினாலே இந்தச் சாந்தியானது மனதில் தரிக்கவில்லை. எனது பிதூர்பிதாமகா திகளினாலேயும், அன்னியர்களாலேயும் அடையப்படாமலிருக்கிற மூன்று லோகத்தைக் காட்டிலும் உக்கிருஷ்டமாயிருக்கிற ஸ்தானத்தை யடைய வேண்டுமென்று இச்சையையுடைய எனக்கு நல்வழியைச் சொல்லுமென்று துருவனுலே சொல்லப்பட்ட வசனத்தைக்கேட்டு நாரதமகாமுனியானவர் சந்தோஷப்பட்டுப் பாலனாயிருக்கிற துருவனைப் பார்த்துத் தயையுடன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் குழந்தாய்! என்னுடைய அபிஷ்டத்துக்குத் தாயாராலே சொல்லப்பட்டதே மார்க்கம். ஷாட்குண்ய பரிபூரணான வாசுதேவனே காரணராகையினாலே அவரிடத்தில் அசஞ்சலமானமனதினாலே பஜனைபண்ணேண்டும். தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்க ளென்கிற புருஷார்த்தங்களுக்கு ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாதபஜனமே முக்கியம். உனக்கு ஸ்ஷேமமுண்டாகப் போகிறது.

யமுனையினுடைய தீர்த்திலிருக்கின்ற மதுவனத்திலே அந்த ஸ்ரீ ஹரியானவர் முக்கியமாய் வாசஞ்செய்வார். அந்த வனத்தைக் குறித்துப்போய் யமுனையின் மங்கலகரமான தீர்த்தத்திலே திரிகாலமும் ஸ்நானம் பண்ணி உனக்கு உசிதங்களான தேவதா நமஸ்காராதி நித்தியகர்மங்களைச் செய்து தர்ப்பைகளால் பண்ணப்பட்ட ஆசனத்திலே யிருந்துகொண்டு ரேசகபூரக கும்பகங்களென்கிற மூன்று பிரகாரமான பிரணயாமத்தினாலே பிரணவாயு இர்திரியங்கள் மனது இவைகளுடைய சஞ்சலத்தை மெல்லத் தள்ளிப்போட்டுத் தைரியத்துடனே ஆதிசுருவான ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தியானம் பண்ணிப் பக்தர்களிடங்களிலே சர்வகாலமும் அனுக்ஷரகத்தைப் பண்ணுகிறவராகியும், வரங்களைக் கொடுக்கின்ற பேர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டராகியுமிருக்கிற பகவானை ஏகாக்கிரமான மனதிலே தியானம்செய், அவ்வாறுபண்ணுகிறவன், அந்தப் பகவத்தியானத்தினின்றும் திரும்புகிறதில்லை. சிரேஷ்டமாகியும் ரகசியமாகியுமிருக்கிற அந்தத் தியானமந்திரத்தை ஏழுநாளைக்கு ஜபிக்கிற புருஷன் தேவதைகளை பெல்லாம் காண்பான். அப்படிப்பட்ட துவாதசாக்ஷரிக் கொப்பான பூஜையைச் சொல்லுகிறேன் கேள். பரிசுத்தங்களான தீர்த்தங்களினாலேயும், புஷ்பமாலைகளினாலேயும், கந்தமூலபலங்களினாலேயும், சிலாக்கிப்பான அறுகினாலேயும், தளிர்களினாலேயும், பிரியமான துளசிபூதியாலேயும், பூச்சிய பாத திராதிகளினாலேயும், சுவர்ணம் வெள்ளிமுதலான பகவத்பிரதிபை அல்லது பிருத்தி ஜலாதிகளிலே பூஜித்து விஷயங்களிலே பிரவர்த்தியாம லிருக்கிற மனதை யுடையவனுய்த் தியானசீலனுய்ச் சாதனம் மவுனத்தோடே கூடினவனுய் மீதமாகக் கந்தமூல பலன்களைப் புசித்துப் பெரியோர்களால் விதிக்கப்பட்டபடி பூஜைகளை மந்திர இருதயமான துவாதச அக்ஷரியினாலே பந்திர மூர்த்தியான பகவான் பொருட்டுப் பண்ணக்கடவாய். அவர் மனோவாக் குக் காயங்களால் பக்தியுடனே கூடிப் பூஜிக்கிறபேர்களுக்குப் பக்தியை விருத்தி பண்ணிப் பிராணிகளுக்குத் தர்மர்த்த காமமோக்ஷங்களிலே இஷ்டமானதைக் கொடுக்கிறார். இந்திரிய சுகங்களிலே வீரக்தனானவன் அதிகமான பக்தியினாலே அந்தப் பகவானை, ஆத்மாவின்னுடைய மோக்ஷத்தின் பொருட்டுப், பஜனை பண்ணவேண்டுமென்று நாரதராலே சொல்லப்பட்ட வாதத்தையே ராஜகுமாரனான துருவன் கேட்டு, நாரதரைப் பிரதக்ஷணம் பண்ணிச் சேவித்து ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சரணங்களினாலே ஆலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிற மனோகரமான மதுவனத்தைக் குறித்துப் போனான். பிற்பாடு நாரதர் உத்தானபாத ராஜாவின்னுடைய அந்தப்புரத்திலே பிரவேசித்து அந்த ராஜாவினுலே பூஜிக்கப்பட்டவராய்ச் சுகமாக ஆசனத்திலே யிருந்துகொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் ராஜாவே! வாட்டதமுடன் கூடின முகத்தோடே தீர்க்கமாக என்னையோசனை பண்ணுகிறாய். என்னுடைய தர்மர்த்த காமங்களுக்கு இழிவோவென்று பிரஸ்தனை பண்ணுகின்ற நாரதமுனியைப் பார்த்து ராஜாசொல்லுகிறார். வாரீர் பிரம்மவிஷ்டோ! என்னுடைய குழந்தை லீந்து வயதிலே மகாபுத்தியானாய்த் திருஷ்டிப் பிரியனாயிருக்கிறவன், தன் தாயாருடனே

தையயில்லாத ஸ்திரீ ஜனத்தினாலே தூத்தி விடப்பட்டான். இளப்பை யடைந்து பசியுடனே வாடுகின்ற முகாரவிந்தத்தை யுடையவனும், அநாதனும், வனத்திலே படுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற எனது குழந்தையை மிருகங்கள் பசுதியாமலிருக்குமா? ஸ்திரீ மோகத்திலே தூர்ச்சனர்களுக்குக் கெல்லாஞ் சிரேஷ்டனாயிருக்கிற நான், பிரீதியினாலே மடியிலேயேற வந்த பிள்ளையைப் பார்த்துச் சந்தோஷியாமற் போன என்னுடைய துஷ்ட பாவத்தைப் பாருமென்று சொல்லுகிற ராஜாவைப் பார்த்து, நாரதர் சொல்லுகிறார். வாரும்பிள்ளைய் ராஜாவே! ஜகத்தையெல்லாம் வியாபிக்கத்தக்க கீர்த்தி சம்பாதிக்கப்போகிற பிள்ளையினுடைய பிரபாவத்தை யறியாமல், தெய்வத்தினாலே ரக்ஷிக்கப் படத்தக்க அந்தப் பிள்ளையைக் குறித்து நீ விசனப்பட வேண்டாம். லோகபாலர்களாலேயுஞ் செய்யக்கூடாத தபசுமுதலான கர்மத்தைப்பண்ணி, உன்னுடைய கீர்த்தியை விஸ்தரிப்பித்துக் கொண்டு, சீக்கிரமாக வரப்போகிறானென்று தேவரிஷியான நாரதராலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை விசுவாசத்துடனே கேட்ட ராஜாவானவன், ராச்சிய லக்ஷ்மியிலே அநாதரவு பண்ணிப் பிள்ளையைத் தானே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

துருவனுனவன் அந்த மதுவனத்திலே போய்ப் புண்ணிய தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம் பண்ணிச், சுசியாய் அன்றிராத்திரி உபவாசமாகவிருந்து, சமாதானத்துடனே கூடினவனும் நாரதருடைய ஆக்கிரைப் பிரகாரம் பரமபுருஷனை ஆராதித்துச், சரீர மிருக்கிறதற்காக மூன்றுநாளைக்கொருதாம், விளம்பழம், இலந்தைப்பழம் முதலியவைகளைப் பக்ஷித்துக்கொண்டு, ஸ்ரீ ஹரியைப் பூஜித்தவனும் ஒரு மாசத்தைப் போக்கி, மறுமாசம் ஆறுநாளைக் கொருதாம் பழுத்து உதிர்ந்த இலை நிசணங்களைப் பக்ஷித்தும், மூன்றுமாசம் ஒன்பது நாளைக்கொருதாம் தீர்த்தத்தைப் பக்ஷித்தும், புண்ணியகீர்த்தியான சுவாமியைச் சமாதியோகத்தினாலே பூஜித்தும், நான்காமாசத்திலே பன்னிரண்டு நாளைக்கொருதாம் வாயுவைப் பக்ஷித்துக் கொண்டும், சுவாச நிரோதனம் பண்ணினவனும்ச் சுவாமியைத் தானே தியானம் பண்ணிக்கொண்டும், ஐந்தாமாசத்திலே சுவாச நிரோதமுடையவனுப்ப பிரம்மத்தைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டும் ஒரு பாதத்தினாலே சலியாமல் ஸ்தானுவானதுபோலே யிருந்துகொண்டும், பூதேந்திரியங்களுக்கு இருப்பிடமான மனதைச் சப்தாதி விஷயங்களினின்றும் ஆக்ருஷித்துப், பகவானுடைய ரூபத்தைத் தியானம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். பகதகங்காரங்கள் முதலான தத்துவங்களுக்குக் கெல்லாம் இருப்பிடமாகியும், பிரகிருதி ஜீவர்களுக்கு ஈசுவானாகிய மிருக்கிற பிரம்மத்தைத் தரிக்கின்ற துருவனுக்கு மூன்று லோகங்களும் நடுக்கின. துருவனுடைய பாதாங்குட்டத்தினாலே ஊன்றப்பட்ட பூமியானது தஜேந்திரன் ஏறியிருக்கின்ற ஓடமானது அடிக்கடி இடம் வலமாக வணங்குவதுபோல் பாதிமட்டும் வணங்கிற்று. அந்தத் துருவனுனவன் தன்னுடைய இந்திரியத் துவாரங்களையும், பிராணவாயுவையும் விஷயங்களிலே ஓடாமல் நிறுத்தி, ஏகாதபக்தியினாலே விசுவரூபியான பகவானைத் தியானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், லோகபாலர்களுடனே கூடின லோகங்களெல்லாம் மூர்ச்சடங்கி உபத்

திரவத்துடனே பகவானைச் சரணமாக அடைந்து விக்கியாபனம் பண்ணின. வாரீர்! பகவானே சராசராத்மகமான சர்வப்பிராணி சரீரத்துக்கும் இப்படிப் பட்ட பிராணசங்கட தசையை ஒருக்காலும் அறியோம். ஆனபடியினாலே எங்களை இந்தத்துக்கத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகின்ற தேவதைகளைப் பார்த்துப் பகவான் சொல்லுகிறார். வாருங்கள் தேவதைகளே! இந்தப் பாலான துருவன் அரிதான தபசு செய்கிறதினாலே உங்களுக்குப் பிராணவாயுவினுடைய தகைவு உண்டாயிற்று. இவன் என்னிடத்திலே நிறுத்தப்பட்ட மனதையுடையவனாய் இருக்கிறான். அவனை நிவர்த்திப்பிக்கிறேன் நீங்கள் பயப்படாமல் சுவஸ்தானத்துக்குப்போங்க ளென்று அருளிச் செய்தார்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

துருவன் ஸ்ரீஹரியை எதோத்திரம்பண்ணி அவரிடத்தினின்றும் அபிஷ்டமான வரங்களெல்லாம் அடைந்து, பிரீதியினாலே பிதாவினால் கொடுக்கப்பட்ட ராச்சியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணினானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! பகவத் வாக்கியத்தினாலே பயத்தை விட்ட தேவதைகள் பகவானை நமஸ்கரித்துச் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். பிற்பாடு ஆயிரஞ் சிரசுடைய பகவானும் கருடாருடராய் பக்தனான துருவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே மதுவனத்தைக் குறித்துப் போனார். அந்தத்துருவன், யோக பரிபக்குவத்தினாலே ஸ்திரமான புத்தியினால் தன்னுடைய இருதய புண்டரீகத்திலே கருடாருடராய் மின்னலைப்போல் பிரகாசித்து மறைந்த பகவானைச், சிக்கிரமாக வெளியிலே, அந்தப் பிரகாரமே கண்டுபயந்தவனுய்ச் சரீரத்தைத் தண்டத்தைப்போலே வணங்கிப் பூமியிலே நமஸ்கரித்து, அந்தப் பகவானைக் கண்களினாலே பார்த்துப் பானம்பண்ணுகிறவன்போலவும், கைகளினாலே ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறவன்போலவு மிருந்தான். அதைக் கண்டு பகவான், தன்னுடைய குணங்களைத் தோத்திரம் பண்ணவேண்டுமென்று இச்சித்துத், தோத்திரம் பண்ணத்தெரியாமல் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டிருக்கின்ற துருவனைப் பார்த்துத், தேஜோமயமான சங்கத்தினாலே கிருபையோடே அவன் கபாலத்தில் ஸ்பரிசித்தார். அநதக்ஷணத்திலேதானே வேதமயமான சரஸ்வதியை யடைந்து ஜீவேச்சுவா சுவரூபத்தின் நிச்சயத்தை யறிந்தவனாகியும், பத்தியினாலேயுண்டான பிரீதியையுடையவனாகியும், சாசுவத் ஸ்தானத்தை யடையப் போகிறவனாகியு மிருக்கிற துருவனானவன் பகவானைத் தோத்திரம் பண்ணினான்.

சமஸ்தசக்தியை யுடையவராயும், பிரகாசியாமலிருந்த என்னுடைய வாசின்திரிய முதலானவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கச் செய்தவராகியுமிருக்கிற உமக்குப்

பிரணமம் பண்ணுகிறேன். வாரீர் பகவானே! சத்வாதிருணங்களை யுடையதாகியும், மாயையென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்ற உம்முடைய சக்தியினாலே மகதகங்காங்கள் முதலான சர்வ பிரபஞ்சத்தையுஞ் சிருஷ்டித்து, அதிலே அனுப் பிரவேசித்து அந்தரியாமியா யிருந்துகொண்டு அந்த மாயா விகாரங்களான இந்திரியங்களினாலே தாருக்களிலே, ஒரு அக்கினிதானே நானுவிதமாகப் பிரகாசிக்கிறதுபோல், நானாபுமமாகப் பிரகாசிக்கிற உம்மாலே கொடுக்கப்பட்ட கியானத்தினாலே சரணமாக அடைந்த பிரம்மாவானவர், தூங்கியெழுந்த புருஷனைப்போலே, இந்தப்பிரபஞ்சத்தைப் பார்த்தார். முக்தர்களுக்கெல்லாம் சக்திகமான உம்முடைய பாதமுலமானது செய்த நன்றிமறவாத புருஷனாலே எப்படித்தான் மறக்கப்படும். சமுசாரத்துக்கு ஒழிவையும் மோகூதத்தையும் கொடுக்கின்ற உம்மை அர்த்தகாம நிமித்தமாக உபாசிக்கிறவர்கள், நிச்சயமாக உம்முடையமாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவர்களாய்ச், சுவத்தோடே சமானமான தேகத்தினாலே அனுபவிக்கத் தக்கதான அச்சுதத்தைக்கோரிக் கற்பகவிரூபமான உம்மை அர்ச்சிக்கின்றார்கள். விஷய சம்பந்தத்திலே உண்டாகத் தக்கசுகம் நரகத்திலேயும் உண்டாகும். அது கோரத்தக்கதன்று. அவர்கள் அப்படிப்பட்ட தேகபோக்கியமான சொல்பசுதத்தைக் கோருகிறதிலே உம்முடைய மாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களே. பிராணிகளுக்கு உம்முடைய பாதாவிர்த்தத் திபானத்தினாலும், உம்முடைய பக்தர்களுடைய சத்தகதையைக் கேட்கிறதினாலும், உண்டாகிறசுகம் தம்முடைய ஆனந்தரூபமான பிரம்மானுபவத்திலே உண்டாகமாட்டாது.

வாரீர் நாதனே! உம்மிடத்திலே சர்வதாபக்தியை யுடையவர்களாகியும், நிம்மலமான இருதயத்தை யுடையவர்களாகியும், மகான்களாகியுமிருக்கிற பேர்களுடைய சகவாசமானது எனக்கு இடைவிடாமலிருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய சகவாசத்தினாலும், உம்முடைய குணகதையாகிற அமிர்தபானத்தினாலும், பயங்கரமாகியும் அதிகமான துக்கத்தையுடையதாகியுமிருக்கிற சமுசார சமுத்திரத்தினுடைய கரையைச் சீக்கிரமாக ஏறுவேன். ஸ்தாவரசங்கம ரூபங்களாயிருக்கிற பிரபஞ்சத்துடன் கூடினதாகியும், ஸ்தூலமாகியுமிருக்கின்ற இந்த விராட்டுரூபத்தை நான் அறியேன். இதைப் பார்க்கிலும் வேறுபட்டதாகியும் மனம்வாக்குகளினாலே எட்டப்படாமலுமிருக்கிற உம்முடைய நிஜஸ்வரூபத்தை நான் அறியேன். பிரபஞ்சத்திலும் கர்மத்திலும் அகப்படாதவராகியும், அளவில்லாத கியான முடையவராகியும், பரிபூரணராகியும், விகாரமில்லாதவராகியும், சர்வத்துக்குங் காணாராகியும், ஷட்குண பரிபூரணராகியும், திரிகுணத்தில் அகப்படாதவராகியும், சங்கற்பக்கியானத்தினாலே அகப்பட்டதாகியும், நிபந்தனை யுடைத்தான மரியாதையை யுடையதாகியுமிருக்கிற சர்வத்தையும் பூரணமான கியானத்தினாலே பார்த்துக்கொண்டு, பிரபஞ்ச விலகூணமாக யக்கிய ரூபியாகியும், விசுவகாரணராகியும், அத்தியந்த சூனியாகியும், ஆனந்த ஸ்வரூபராகியும், நிர்விகாரராகியுமிருக்கிற உம்மைச் சரணமாக அடைகிறேன். இச்சிக்கப்படுகின்ற பசுபுத்திராதி பலன்களைச் சிந்திக்கச் செய்கின்ற உம்முடைய பாதபதமத்தை அர்த்தகாமாதி

அபேகைகூயினுலே பஜனை பண்ணுகின்ற தீனர்களான எங்கனையும் புருஷார்த்த ஸ்வரூபியான நீர், கன்றை விட்டுத்திரும்புகின்ற பசுவானதுபோலே, ரக்ஷிக்கிறீர் என்று பக்திமானான துருவனுலே தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய்ப், பக்தர்களிடத்திலே பிரீதியை யுடையவரான பகவான் அந்தத் துருவனைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் ராஜகுமாரனே! உன்னுடைய மனதிலே யிருக்கிற இஷ்டத்தை நான் அறிவேன். நான், தபோதனமான விரதத்தை யுடையவனான உனக்கு, அன்னியர்களாலே அடையப் படாமலும் தேஜோமயமாயும், சூரியாதி நவக் கிரகங்களும், அசுவனியாதி நகூத்திரக் கூட்டமும், செக்கிலே பிணைக்கப்பட்ட சுழல் மரமானதுபோல் சுழலத்தக்கதாகியும், அவாந்தர கல்பவாசிகளுக்குப் பிற்பாடு இருக்கிறதாகியும், நகூத்திர ரூபர்களான யமன், அக்கினி, காசியபர், சப்தரிஷிகள் முதலான பேர்களும் பிரதக்ஷணமாகச் சுஞ்சரித்துக் கொண்டு மிருக்கிற பதத்தைக் கொடுக்கிறேன். நீ, உன்னுடைய தகப்பன் உன்வசத்திலே ராச்சியத்தை வைத்துப்போட்டுத், தபசுக்கு வனத்தை யடைந்த பிற்பாடு தர்மத்தை ஆசிரயித்தவனாய்ச், சிந்திக்கப்பட்ட இந்திரிய போகத்தை யுடையவனாய், இருபத்தாறாயிரம் வருஷம் பூமியை ரக்ஷிக்கப் போகிறாய். உன்னுடைய பிராதாவான உத்தமனுனவன் வேட்டைக்குப் போனவிடத்திலே நாசத்தை யடைந்திருக்கையில், அவனிடத்திலே பிரீதியையுடைய அவன் தாயாரான சுருசியானவன் அவனைத் தேடிக்கொண்டு காட்டுத்தியிலே பிரவேசிக்கப் போகிறான். நீ யக்கிய மூர்த்தியான என்னைப் பூரணமான தக்ஷணையையுடைய யக்கியங்களினுலே பூஜித்துத் தேசாந்தத்திலே என்னை நினைத்து மறுபடியும் ஜன்மத்தை யடையாத துறவிகளுடைய உயர்ந்த ஸ்தானத்தைப் போலும், சபதரிஷிகளுடைய பதத்தைக் காட்டிலும் மேலானதாயும், சர்வலோகங்களினாலும் நமஸ்கரிக்கப்படாதாயுமிருக்கிற ஸ்தானத்தை யடையப் போகிறாயென்று அனுக்கிரகித்து, அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கத் தம்முடைய ஸ்தானத்தை யடைந்தார். அந்தத் துருவனும் அற்பகசக்தை அடைந்தோமென்று எண்ணினுனென்று சொல்லுகிற மைத்திரேயஸாப்பார்த்து விதூர் சொல்லுகிறார். வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! பரமபுருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தை யறிந்த துருவன் அடையக்கூடாத உத்தமமான ஹரியினுடைய பரமமான ஸ்தானத்தை ஒரு ஜன்மத்திலே தானே அடைந்திருந்தும் எப்படித்திருந்தியில்லாதவனுனென்று கேட்கிற விதூரைப் பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார். வாரீர் விதூரே! சபத்தினி மாதாவினுடைய வசனமாகிற பாணங்களினுலே அடிக்கப்பட்டதற்குத் தக்கபயனை அடைந்தோமே யன்றி மோகூத்தை இச்சியாபற் போனோமே யென்றும் விசனத்தை யடைந்தான்.

துருவன் வாக்கியம்.

ஜிதேந்திரியர்களான சனந்தர் முதலான ரிஷிகள், அநேக ஜன்மங்களையோகாப்பியாசஞ் செய்து அறியப்படாத பசுவானுடைய பாதாவிந்த சாகையை, ஆறுமாசங்களில் அடைந்தும் பேதபுத்தியால் அக்கியானிகளுக்கெல்லாம்

